

Trùng Sinh Meo Meo Meo

Contents

Trùng Sinh Meo Meo Meo	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	53
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60
19. Chương 19	63
20. Chương 20	66
21. Chương 21	68
22. Chương 22	72
23. Chương 23	75
24. Chương 24	78
25. Chương 25	81
26. Chương 26	83
27. Chương 27	86
28. Chương 28	89
29. Chương 29	92
30. Chương 30	96
31. Chương 31	100
32. Chương 32	103
33. Chương 33	109
34. Chương 34	116
35. Chương 35	123
36. Chương 36	128
37. Chương 37	131
38. Chương 38	135
39. Chương 39	140
40. Chương 40	144
41. Chương 41	150

42. Chương 42	153
43. Chương 43	156
44. Chương 44	159
45. Chương 45	163
46. Chương 46	166
47. Chương 47	169
48. Chương 48	172
49. Chương 49	176
50. Chương 50	180
51. Chương 51	187
52. Chương 52	190
53. Chương 53	194
54. Chương 54	197
55. Chương 55	201
56. Chương 56	205
57. Chương 57	208
58. Chương 58	212
59. Chương 59	215
60. Chương 60	221
61. Chương 61	224
62. Chương 62	228
63. Chương 63	231
64. Chương 64	234
65. Chương 65	239
66. Chương 66	243
67. Chương 67	246
68. Chương 68	251
69. Chương 69	256
70. Chương 70	260
71. Chương 71	264
72. Chương 72	268
73. Chương 73	271
74. Chương 74	281
75. Chương 75	284
76. Chương 76	290
77. Chương 77	296
78. Chương 78	299
79. Chương 79	304
80. Chương 80	308
81. Phiên Ngoại 1	314
82. Phiên Ngoại 2	315
83. Phiên Ngoại 3	319
84. Phiên Ngoại 4	324
85. Phiên Ngoại 5	327
86. Phiên Ngoại 6	332
87. Phiên Ngoại 7	337

Trùng Sinh Meo Meo Meo

Giới thiệu

Ninh Oản và Bùi Nguyệt là thanh mai trúc mã mười bốn năm, thành thân ba năm, đến cuối cùng m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-meo-meo-meo>

1. Chương 1

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 1

Tháng ba mùa xuân, cây cỏ vườn cảnh, hoàng oanh tung cánh, lẳng lặng bên bờ sông là cây dương liễu thướt tha. Ánh mặt trời ấm áp nhẹ nhàng dừng lại trên mái ngói lưu ly màu vàng trong cung, phát ra vầng sáng nhạt, thực sự là cảnh đẹp hiếm gặp, tuyệt mỹ như tranh.

Nếu là ngày trước, Ninh Oản sẽ cùng huynh trưởng ra khỏi phủ đáp thanh, thưởng ngoạn xuân sắc, nhưng hiện giờ, trong vòng thâm cung, trong lòng nàng, ôm trong ngực... là một thi thể lạnh như băng.

Can Hòa cung là tẩm điện của đế vương Đại Chiêu, giờ phút này cũng tĩnh lặng mà lạnh lẽo, hai tròng mắt Ninh Oản như ao tù nước đọng, bên tai vẫn là giọng nói trầm thấp dịu dàng của nam tử hôm qua, tiếng ho khan hỗn loạn mà rầu rĩ.

Y nói: “Oản Oản, ta đã lập chiếu thư rồi, mọi việc sau này, trưởng tử của Đoan Vương kế vị, đứa nhỏ đó thân với nàng, ta cũng yên tâm...”

Nàng gả cho y ba năm, chưa từng vì y mà sinh con nói dối. Y cũng không miễn cưỡng nàng, duy nhất một lần viên phòng, cũng là vì ngày ấy nàng chọc giận y quá, thực sự khiến lòng y ngượng lạnh. Sau đó nửa năm y chưa từng bước vào Khôn Dục cung, cảm giác thẹn với nàng.

Y sai gì chứ? Nàng là thê tử của y, viên phòng cũng là điều hết sức bình thường. Ba năm sớm chiều chung đụng, trong lòng nàng vẫn mãi là nam tử sớm cưới vợ sinh con kia, sai.... đều là ở nàng.

Trong lòng ngực, đôi mắt y nhắm chặt, sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy, không còn hơi ấm.

Ninh Oản không khóc, ánh mắt gần như khô cạn, vì nàng không khóc được.

Thành thân với Bùi Nguyệt ba năm, y đối xử với nàng rất tốt, nàng biết, chỉ là chưa bao giờ nghĩ tới... y lại thích nàng. Bùi Nguyệt tính tình lãnh đạm quái gở, nhưng rất cẩn trọng, sở thích của nàng y đều ghi tạc trong lòng. Ở cùng nhau lâu, nàng mới biết y không phải lạnh lùng như thế, mà chỉ là thích yên tĩnh.

Nàng không thích ràng buộc trong cung, y hẳn sẽ đưa nàng ra khỏi cung du ngoạn, ngày xuân đáp thanh, ngày hè nghỉ dưỡng, ngày thu thưởng phong, ngày đông ngắm tuyết... Nàng vẫn tưởng y thích, hóa ra, làm những việc đó chỉ vì nàng.

Vừa rồi, một căn phòng đầy những bức tranh vẽ mình làm cho nàng run sợ, người nàng tâm tâm niệm niệm mãi là nam tử tuyệt tình kia, mà y vẫn yên lặng bảo vệ nàng chu đáo. Nàng vào cung là bắt đắ dĩ, thân là đích nữ Việt quốc công phủ, nàng bụng làm dạ chịu, hướng hồ, nam tử nàng thích đã sớm cưới người khác, ngày sau, nàng gả cho ai, cũng đều giống nhau.

Bùi Khuyết và nàng mặc dù không tính là thân quen, nhưng nói thế nào cũng xem như thanh mai trúc mã. Y đồng ý cưới nàng, nàng liền gả.

“Bùi Khuyết, chàng thật khờ...” Ninh Oản thì thảo rất khế, thanh âm trầm thấp. Một nữ tử như nàng, làm sao xứng với thâm tình của y, y là ngôi cửu ngũ chí tôn, muốn nữ tử như thế nào đều có, Ninh Oản nàng tình tính tệ hại như thế, cả thành Định An này nữ tử tốt hơn là chắc cả bó to.

Thật khờ mà.

Giờ phút này, y nằm trong ngực nàng, im lặng như đứa trẻ. Nàng vẫn biết Bùi Khuyết là nam tử cực kì tuấn tú, chỉ là chưa bao giờ nhìn y cho thật kĩ, bây giờ rốt cục khi cẩn thận nhìn ngắm y, cũng là sau khi y chết.

Nửa năm trước thân thể y không khỏe, nàng là vợ cả, lại không biết chút nào. Đêm đông lạnh như thế, nàng tùy ý để y chờ trong tuyết, dưới cây mai mà mùa đông đầu tiên đã chiết tặng nàng, mà nàng ở đâu, nàng thế lại giao y cho nữ tử khác.

Đến giờ nàng vẫn nhớ mắt y đỏ lên, chưa bao giờ nàng nhìn thấy y tức giận đến thế, đêm hôm đó, nàng cùng y viên phòng.

Sau đó nửa năm, nàng không hề gặp y.

Bùi Khuyết vẫn muốn xin lỗi nàng, mà nàng cũng giận y, tuy sau đó nghĩ thông suốt, nhưng trong lòng nàng cuối cùng vẫn không có y, cho nên không nghĩ nữa, tiếp tục những ngày thanh tịnh an nhàn của mình.

Nàng dưới sự che chở của y, từ lúc vào cung, chưa bao giờ chịu một chút ủy khuất nào.

” Oản Oản... dựa vào đây một chút”.

Ngày ấy nàng nhìn y suy yếu vô lực nằm trên tháp, thấy nàng đến, vẫn là ý cười nhợt nhạt đó, ngay cả đôi mắt đầy mệt mỏi cũng thoáng rực sáng lên, giống như một đứa trẻ, muốn ăn kẹo từ người mình yêu thương nhất. Y không cần gì nhiều, ngay cả giây phút cuối cùng, cũng chỉ muốn nàng đến gần một chút.

“Meo meo” Bên tai vang lên tiếng mèo kêu, Ninh Oản hơi cúi đầu, thấy một con mèo trắng như tuyết vươn móng vuốt cào cào ống tay áo người nàng ôm trong ngực.

Đây là mèo con mà Bùi Khuyết thích nhất, tên là A Cửu. Bùi Khuyết thân là đế vương, ngày thường ngoài xử lí chính vụ, y thích ở cùng con mèo này. Người trong hậu cung chỉ có mình Ninh Oản nàng, suốt ngày lại nghiêm mặt lạnh lùng, bên người y cũng không có ai thân cận, chỉ có con mèo con đó.

Ninh Oản vỗ về chú mèo, động tác vừa ngốc lại vừa dịu nhẹ.

Cửa lớn Càn Hòa cung bị đẩy ra, ánh nắng chói mắt rơi vào tấm cung, Ninh Oản giương mắt nhìn lên, một dáng người cao lớn chậm rãi đi vào, phía sau y là vầng sáng nhạt, làm cho cả người y trở nên hư ảo, như một vị thần.

Nam nhân này, là giấc mộng mối tình đầu của nàng, đẹp đến mức khiến nàng nhớ mãi không quên.

“Oản Oản”. Giọng nói trầm thấp dễ nghe, như mang đầy triển miên lưu luyến.

Ninh Oản mím môi, ôm nam tử yên lặng nằm trong ngực

“Oản Oản, theo ta, được không?” Y nói.

Ninh Oản rốt cục phản ứng được, nàng ngẩng đầu nhìn y, khóe miệng cong lên: “Đi? Vì sao ta phải theo người?”

“Ta...” Nam tử nghẹn lời, thân hình cao lớn run lên, như không ngờ nàng sẽ phản ứng như thế.

“Bốn năm trước, ta vất bỏ hết mọi thứ, đợi người trong mưa suốt một đêm, mà người thì ở đâu? Ôm ôn hương trong lòng, động phòng hoa chúc, ba năm trước, Việt quốc công phủ gặp nạn, toàn bộ phủ trên dưới năm trăm người suýt chết, thì người ở đâu? Lại muốn đem thân nhân của ta xử trảm. Một năm trước, trong lễ săn bắn, người còn gọi ta một tiếng hoàng hậu nương nương, tình cảm ngày xưa không còn một

mảnh,... mà nay, người lại nói, theo người?” Ninh Oản cười lạnh, nước mắt không ngừng, hai mắt đỏ đậm: “Cố thượng thư, người nói xem, ta có lý do gì phải theo người?”

Cố Giang Nghiêu nhìn nữ tử ngày xưa luôn quần quýt lấy y, giờ cười đầy lãnh đạm, nàng đẹp hơn trước kia rất nhiều, ánh mắt càng thêm vài phần quyến rũ, đôi mắt đỏ đậm đó khiến y đau lòng, cũng khiến y cảm thấy.... xa lạ, “Oản Oản.... ngày đó tình thế bất buộc, ta không thể không...”.

“Ồ, hay cho cái không thể không. Cố thượng thư, người xem chàng đi, nhìn Bùi Khuyết đi. Ngày ấy ta đứng trong mưa chờ người một đêm, là chàng tìm được ta, chăm sóc ta nửa tháng, Việt quốc công phủ suýt bị gian thần hãm hại, đều là chàng điều tra hết thảy, lấy lại trong sạch cho cha ta. Ta gả cho chàng ba năm, chàng chưa từng để ta chịu nửa phần uất ức.... “Ninh Oản cúi đầu, nói đến đây, giọng cũng nghẹn ngào, nàng vuốt ve mặt y, “Thân là đế vương, chàng không nạp một phi tử nào, giờ ngay cả người thừa kế ngôi vị hoàng đế cũng không có, người nghĩ sao ta phải bỏ chàng mà đi theo người?”

“... Y đã chết”. Cho dù y như vậy, cũng đã chết rồi.

“Cho dù chết, Ninh Oản ta đời này cũng là nữ nhân của chàng”. Ninh Oản lạnh lùng nói.

Bàn tay của Cố Giang Nghiêu dưới tay áo nắm chặt, lâu sau mới tiến lên từng bước nói: “Oản Oản, nàng mới mười chín, sao lại có thể ở trong hậu cung cả quãng đời còn lại được?”

“Vậy còn người, thế tử nhà người đây? Hay là... muốn ta lén lút theo người/” Ninh Oản không đợi y trả lời, ngẩng đầu liếc y một cái, gần giọng: “Cút, cút ngay cho bản cung”.

Nàng từng nằm mơ, cũng muốn mơ thấy nam tử này, bây giờ, nhìn cũng không muốn nhìn vào mắt.

Cố Giang Nghiêu chán nản: “Được, nàng thà khổ...” Y không nói nữa, xoay người rời đi.

Trong điện yên tĩnh, Ninh Oản ôm người trong lòng gào khóc. Y nghĩ không có Bùi Khuyết, hoàng cung này sẽ do y hoành hành sao? Y tưởng không có Bùi Khuyết, nàng sẽ đi cùng y sao?

Nàng không còn là tiểu cô nương chưa cập kê ngày đó nữa đâu.

“... Bùi Khuyết, nếu chàng tỉnh, sẽ không để người ta bắt nạt thiếp, đúng không?”

*

Ninh Oản phát hiện không tìm thấy con mèo trắng, sau đi đặt Bùi Khuyết nằm yên ổn thì vội đi tìm.

Đó là con mèo Bùi Khuyết thích nhất, giờ y mất, nàng đương nhiên phải thay y chăm sóc nó. A Cửu là con mèo có linh tính, thấy thái độ của nàng với Bùi Khuyết, nó cũng không ưa gì nàng. Thậm chí có lần còn cào nàng bị thương.

Sau khi Bùi Khuyết biết thì nhốt nó lại không cho ăn mấy ngày, thiếu chút thì đói chết. Từ đó về sau, con mèo con thấy nàng là chạy, không dám đến gần. Che chở như vậy, sao đến bây giờ nàng mới nhớ, gốc đến thế.

Ninh Oản tìm thấy nó ở ngoài hành lang điện Can Hòa cung, một nhúm màu tuyết trắng tội nghiệp lui trong một góc, lòng Ninh Oản run lên, ngồi xổm xuống ôm lấy nó. Nhưng con mèo này chưa bao giờ thích mình, nó meo một tiếng rồi cào tay nàng một cái.

Ninh Oản rút tay lại, nhìn mu bàn tay rỉ máu mà sưng sờ.

Nhìn xem, Bùi Khuyết mất rồi đến nó cũng tùy ý bắt nạt nàng.

Con mèo cào xong thì bỏ chạy ngay, Ninh Oản cũng mặc kệ tay bị thương, vội vàng đứng dậy.

phía trước Can Hòa cung là hồ Nguyệt Nha, mặt hồ dập dờn sóng. Nếu mèo con không cẩn thận ngã vào thì xong mất. Ninh Oản nhắc làn váy vội chạy tới bên hồ.

“Tôm” một tiếng, con mèo rơi thẳng xuống hồ, nước bắn tung tóe. Mặt Ninh Oản trắng bệch, đây là mèo Bùi Khuyết thích nhất, không thể để nó gặp chuyện không may được.

Nghĩ vậy, nàng không chút nghĩ ngợi, nhảy vào hồ.

Cũng trong giờ khắc đó, đột nhiên Ninh Oản nhớ tới một chuyện: nàng không biết bơi.

Không kịp rồi-

Cảm giác hít thở không thông, nước hồ lạnh đến tận xương, Ninh Oản thậm chí không thể giãy dụa, cả người từ từ chìm xuống hồ, bụng dưới đau quặn, hốc mắt nóng bừng lên....

Nàng nhớ tới lần đó, nàng vì Cổ Giang Nghiêu chờ suốt một đêm, Bùi Khuyết cởi áo bào trắng ôm lấy thân thể run rẩy của nàng, nói: “Ninh Oản, nếu nàng thích Cổ Giang Nghiêu như vậy, ta đưa nàng đi tìm y”.

Nhưng mà Bùi Khuyết, giờ ta chỉ nhớ chàng thôi.

2. Chương 2

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 2

Chương 2 : Sống lại thành mèo

“Meo”. Từ chiếc rổ đan bằng mảnh liễu, phát ra tiếng mèo kêu rất nhỏ. Bên trong, một con mèo nhỏ vươn móng vuốt đầy lông gãi gãi cái bụng của mình, ánh mắt màu ngọc bích chớp chớp khép mở, bộ dạng cực kì thích chí.

Con mèo nhỏ mới sinh được tám tháng này chính là Ninh Oản sống lại.

Ngày ấy nàng rơi vào hồ Nguyệt Nha, chỉ một lúc sau đã mất đi tri giác, cứ ngỡ mình chắc hẳn phải chết rồi, không ngờ tỉnh lại trở về năm năm trước, mà nàng lại hóa thành con mèo con trắng như tuyết này. Chuyện tưởng như không thể đó, nàng mất nửa tháng mới từ từ thích ứng được – đây không phải là mộng, và nàng thực sự là một con mèo.

Trước kia nàng không thích chó mèo, nhưng cũng không phải là chán ghét. Ngược lại Bùi Khuyết rất thích mèo con, con mèo màu trắng A Cửu kia ở cùng y suốt năm năm.

Mấy ngày nay, mỗi khi nhớ tới Bùi Khuyết, lòng nàng lại chua xót.

Từ sau khi biến thành mèo, nàng nghĩ tới rất nhiều chuyện. Tuy nàng thẹn với Bùi Khuyết, vì thâm tình của y khiến nàng cảm động, nhưng đối với y, rốt cuộc nàng vẫn không có tình yêu nam nữ, giờ lại thành mèo con, mà Bùi Khuyết thích mèo con, như vậy, nàng sẽ nghĩ biện pháp tới bên người Bùi Khuyết, làm bạn với y.

Chỉ cần nàng khiến cho Bùi Khuyết thoát khỏi kiếp nạn kia, thân thể y sẽ không kém đến thế, như vậy năm năm sau, y sẽ không chết – nàng nhất định phải khiến y khỏe mạnh.

Hôm nay là một ngày quan trọng. Bởi vì nàng, cả người trắng muốt, thông minh nhu thuận nên được tuyển ra hiến cho thái tử điện hạ của Đại Chiêu- Bùi Khuyết, người rất thích mèo. Hiện tại Bùi Khuyết vừa tròn hai mươi tuổi, còn một năm nữa mới có thể kế vị.

Nàng ở Đông Cung chờ y. Không biết có chuyện gì phiền phức mà làm nàng phải đợi những hai canh giờ.

Sống lại đã một tháng, nàng chưa từng nghĩ tới Cổ Giang Nghiêu, trong đầu óc tất cả đều là hình ảnh Bùi Khuyết trước khi chết. Một phu quân luôn luôn bên cạnh nàng như thế, nàng lại tâm tâm niệm niệm một kẻ phụ lòng, thực sự quá ngu xuẩn, trách không được kiếp trước huynh trưởng luôn mắng nàng: ngu ngốc.

Thấy mặt trời dần lặn về phía tây, Ninh Oản rốt cuộc cũng không bình tĩnh mà đợi nổi. Thân hình nhảy lên, từ chiếc giỏ tung ra ngoài, nhẹ nhàng đáp xuống đất, lặng lẽ không tiếng động.

*

Hoàng cung Đại Chiêu nhiều nhất chính là hoa hải đường, nghe nói đây là hoa mà người từng là quốc sư đứng đầu của Đại Chiêu yêu thích, sau này vị quốc sư đó trở thành hoàng phu của nữ hoàng Đại Chiêu, an nhàn thoải mái, sống trong cung với đủ loại hải đường.

Từ xa nhìn lại, một vùng hoa hải đường đơm bông rực rỡ, kéo dài như dệt gấm.

Trong bụi hoa diễm lệ, một quả tuyết nhỏ chạy nhảy tán loạn. Nàng sống trong hậu cung Đại Chiêu suốt ba năm, tuy khi đó nàng không thích đi ra ngoài nhiều, nhưng vẫn tương đối quen thuộc. Bây giờ tuy là năm năm trước nhưng cảnh vật ở đây dường như không hề thay đổi.

Tưởng là quen thuộc, hóa ra nàng quên một chuyện quan trọng, nàng không biết Bùi Khuyết ở chỗ nào.

Thành thân ba năm, nàng chưa bao giờ tìm hiểu gì về y, ngoại trừ biết y thích mèo, cái khác thì biết rất ít. Giờ cũng không biết phải đi tới đâu mà tìm. Nàng đi rất nhiều nơi, cũng không nhìn thấy bóng dáng Bùi Khuyết.

Ninh Oản mệt mỏi bước tới bên cạnh núi giả, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát, bên tai lại nghe thấy tiếng động kì quái, nàng vội tai chăm chú lắng nghe, tới lúc xác định được, mặt vụt nóng lên, đây... giữa ban ngày ban mặt, lại ở trong cung, còn có người dám phóng túng ngoài trời.

Nàng ở trong cung năm năm, còn chưa bao giờ gặp loại chuyện như thế, huống hồ Bùi Khuyết đương nhiên cũng không phải hôn quân, luôn giữ mình trong sạch, không thích nữ sắc.

Vậy là ai?

Nàng thò đầu nhìn qua khe hở, thấy một đôi nam nữ dính liền một chỗ, nam tử từ phía sau ôm lấy nữ tử, dùng sức...

Nàng kia cũng lắm mới mười tám tuổi, váy hoa màu xanh nhạt bị vén lên cao, lộ ra đôi chân trắng như bạch ngọc, cực kì mê người. Mặt mày như tranh vẽ, đôi mắt linh động, giữa mi tâm là chấm chu sa màu đỏ sẫm, càng thêm phong tình. Đôi má hồng như hoa đào tháng ba, mái tóc dài như mực rối tung, lắc lư theo, hàm răng trắng muốt cắn lấy môi dưới, yêu kiều không gì tả nổi...

Quả nhiên là hoạt sắc sinh hương, xinh đẹp đến cực điểm.

Ninh Oản sửng sốt Nữ tử này nàng biết.

Muội muội của Cố Giang Nghiêu – Cố Tang Chỉ.

Trong ấn tượng của nàng, Cố Tang Chỉ đối với nàng cho tới bây giờ không lạnh cũng không nóng, trước kia khi nàng thích Cố Giang Nghiêu, yêu ai yêu cả đường đi, cho nên luôn khách khí với nàng ta. Cố Tang Chỉ cũng được xem là thiên kim danh môn có tiếng ở Định An thành, nam tử ái mộ như cá trên sông, giờ lại ở trong thâm cung... làm ra cái việc dơ bẩn không chịu nổi như thế.

Lần Cố Giang Nghiêu thành thân, nàng liều mạng, buông tha hết thảy chuẩn bị cùng y bỏ trốn, đưa thư cho Cố Tang Chỉ. Trời đột nhiên lại mưa to, nàng đợi suốt một đêm cũng không chờ được y. Sau này mới biết, Cố Giang Nghiêu không hề nhận được thư của nàng. Mà khi đó y cũng đang bận nồng cùng với thê tử mới cưới, nàng nản lòng thoái chí.

Nghĩ đến chuyện ngu xuẩn kia, dù là lần đó y nhận được thư, có lẽ cũng sẽ không bỏ mọi thứ để cùng nàng cao bay xa chạy. Trong lòng Cố Giang Nghiêu, tuy có Ninh Oản nàng, nhưng cũng kém xa so với vinh hoa phú quý, tiền đồ gấm vóc.

.... Lớn mật như thế.

Đời trước nàng và Bùi Khuyết từng làm chuyện phòng the một lần, tàn phá đau đớn đó trong kí ức của nàng vẫn mới nguyên, tư vị của chuyện cá nước thân mật mà sách miêu tả, nàng nửa phần cũng không cảm nhận được, cảm giác duy nhất, đó là đau. Nghĩ đến khi đó trong lòng nàng không có Bùi Khuyết, loại chuyện này đương nhiên sẽ không có cảm giác.

Trước kia nàng xem không ít thoại bản, rõ ràng cũng có không ít, nhưng giờ là xuân cung sống, mặt nàng có dày cũng không nhìn được. Dù có bị cảm lạnh cũng không liên quan tới nàng, nam nữ hoan ái, ầm lạnh tự biết đi.

Nhưng mà ... Cố Giang Nghiêu tất nhiên sẽ không biết tới, muội muội mình lại có thể lớn mật đến thế. Ninh Oản thốn thức một phen, chuẩn bị tiếp tục đi tìm Bùi Khuyết, lại nghe tiếng kêu yêu kiều của nữ tử.

“Ư... Chiêu Lang.... Chậm một chút...”

Chiếu Lang? Ninh Oản dừng lại, mơ hồ cảm thấy không ổn. Nàng trộm xoay người, từ từ đánh giá lại khuôn mặt nam tử kia.... Ninh Oản kinh hãi.

- Bùi Chiếu.

Hoàng tự của Đại Chiêu quốc không nhiều, chỉ có hai vị hoàng tử là Bùi Khuyết và Bùi Chiếu, sau khi Bùi Chiếu có tâm tư cướp ngôi vị hoàng đế, cuối cùng thất bại, trong quá trình lẩn trốn thì chết vì tên lạc.

Bùi Chiếu thất bại, Cố Tang Chỉ cũng không biết, mà hiện giờ...

Ninh Oản định lặng lẽ rời khỏi, không cẩn thận đạp phải nhánh cây khô, không tính là có tiếng động... nhưng Bùi Chiếu là người tập võ.

“Ai ở đó?”

- xong rồi, Ninh Oản nghĩ thầm

“Chiếu Lang...” Cố Tang Chỉ thấy người phía sau ngừng động tác, liền thở hổn hển ngã vào lòng y, dịu dàng gọi, hai gò má hồng hào, như mang xuân thủy.

Đôi mắt Bùi Chiếu nhú lại, sửa sang y phục rồi bước tới chỗ núi giả: “Ai ở đó?”

Ninh Oản xoay người tính chạy, lập tức bị một bàn tay to túm lấy...

“Hóa ra là con mèo”. Cố Tang Chỉ thở dài một hơi, tay chọc chọc cái bụng của nàng, giọng điệu yêu kiều nói với Bùi Chiếu: “Nghe nói thái tử điện hạ thích mèo nhất, con mèo này.... không phải ở chỗ y chạy đến chứ?”

Cầm bào của Bùi Chiếu màu lam, phong thần tuấn lãng, một tay giữ con mèo, hai tròng mắt híp lại như khinh miệt nói: “Chỉ y mới thích nổi mấy vật này”.

“Điện hạ, ngài nên thả nó đi, nếu bị thái tử điện hạ biết ngài bắt mèo của y, không tốt đâu”. Cố Tang Chỉ sửa soạn xong quần áo, ngoại trừ hai gò má ửng hồng, không nhìn ra một chút manh mối. Lời nói mang phong thái của cô nương nhỏ, không hề có bộ dạng phóng đảng như vừa rồi.

Ninh Oản có chút sợ hãi, tự nhiên cảm thấy thằng nhóc này không dễ mà thả nàng ra, hẳn luôn không thích Bùi Khuyết, nếu biết mình là mèo của y, chỉ sợ...

“Mèo”. Thằng nhãi này không phát điên chứ?

“Điện hạ”. Cố Tang Chỉ lại dịu dàng gọi một tiếng.

“Bản điện hạ cực kì không thích mấy sinh vật nhỏ như thế này, đặc biệt là.... mèo”. Âm sắc Bùi Chiếu lạnh như băng, nhất là chữ cuối cùng, làm cho Ninh Oản cũng lạnh theo... Khó lắm mới sống lại, còn chưa nhìn thấy Bùi Khuyết, không lẽ sẽ chết trong tay thằng nhãi này sao?

Nàng không cần!

Nàng không muốn chờ chết!

Nghĩ như vậy nàng liền thừa dịp Bùi Chiếu không chú ý, cắn mạnh... tay y giữ nàng cũng buông ra, đem nàng quăng xuống đất. Ninh Oản chịu đựng toàn thân đau đớn, liều mạng chạy về phía trước.

Cho dù không tìm thấy Bùi Khuyết, nàng cũng không thể mất mạng.

“Điện hạ”. Cố Tang Chỉ vội đứng dậy, thấy trên mặt hắn có vết xước, nàng hoảng hốt, chảy máu rồi.

Bùi Chiếu không đuổi theo, nâng tay lau vết máu, khóe miệng nhếch cười, đôi mắt âm trầm, “Súc sinh chính là súc sinh”.

Cố Tang Chỉ nhìn thần sắc của y, im miệng không nói, sau đó từ từ xoay người nhìn con mèo trắng đã chạy trốn rất xa, híp mắt, tay dưới áo nắm chặt thành quyền.

*

Ninh Oản còn chưa kịp hoàn hồn, tim phối như muốn bay ra, tuy nàng biết Bùi Chiêu sẽ không đuổi theo, nhưng vẫn liều mạng chạy. Giờ nàng chẳng qua là một con mèo trắng, muốn giết chết nàng, vô cùng dễ.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, mình sẽ có một ngày như vậy, ngày ngày lo lắng cho tính mạng của mình.

“Rầm”. Đột nhiên đụng phải vật cứng, Ninh Oản bị văng ra xa. Lúc này bị Bùi Chiêu ném xuống đất, xương cốt đã gần rời rạc, giờ lại va chạm, Ninh Oản đau muốn chết.

Đang lúc nàng đau khổ hết sức, một đôi bàn tay to ôm lấy nàng, Ninh Oản hoảng hồn, vội ngẩng đầu, là khuôn mặt vô cùng quen thuộc đó.

“Sao lại trộm chạy tới đây? Đau à.... mèo ngốc”.

*

Nghe nói hôm nay đưa tới một con mèo trắng, y còn chưa nhìn qua, giờ vừa mới đi ra đã thấy con mèo con này va lung tung, nhìn nó ngã xuống, bộ dạng mệt mỏi, y lại bật cười.

Thật sự là một con mèo đáng yêu.

Nhưng giờ y lại thấy không thích hợp, con mèo trắng trong ngực, bẩn như vậy, giống như một đứa trẻ trốn ra ngoài chơi, vừa ngoan ngoãn lại khiến y kinh ngạc.

Y đưa tay chọc chọc vào bụng nó, cười: “Ngã đến choáng rồi à?”

“Meo” huỳnh mới ngã đến choáng. Ninh Oản vừa còn đắm chìm trong lần đầu gặp lại, chưa bình tĩnh được, nghe y nói vậy vừa tức vừa buồn cười. Không biết vì sao, thấy y, tâm tình khủng hoảng vừa rồi lại yên.

Bùi Khuyết vỗ về nó, khuôn mặt từ từ dần ra, nghĩ thầm, đúng là một con mèo trắng có linh khí.

Ninh Oản được y đưa về Đông cung. Thân là thái tử, Bùi Khuyết không hề xấu hổ khi mang tiếng yêu mèo, tự mình vì nàng tắm rửa. Mới đầu Ninh Oản còn thẹn thùng, tuy giờ nàng là mèo, nhưng trong đầu vẫn là người mà, vẫn là nữ tử... đúng là... ngượng lấm.

Nhưng mà nàng muốn ở bên cạnh y, giờ chỉ có thể thích ứng. Nghĩ như vậy, Ninh Oản liền cho qua, mặc y chà lau tẩy rửa. Động tác của Bùi Khuyết rất dịu dàng, như thực ra nàng cực kì hưởng thụ.

Rửa một lúc lâu, nàng thỏa mái nằm trên rổ liễu, lòng kiên định.

Thật tốt.

Áo choàng của Bùi Khuyết bị nàng làm dơ, y đổi áo xong liền ngồi bên cạnh, dịu dàng xoa đầu nàng, Ninh Oản vui vẻ “meo” một tiếng, liếm liếm tay y.

Bùi Khuyết cực kì hưởng thụ, càng cảm thấy con mèo này linh khí vô cùng, y nghĩ rồi nói: “Nếu theo ta, sẽ cho em một cái tên được không?”

Ninh Oản ngừng động tác, lắc lắc cái đuôi ngẩng đầu nhìn y.

“Vậy gọi là... A Cửu đi”.

Ninh Oản : “...”

A Cửu? Đó không phải là con mèo Bùi Khuyết thích nhất sao? Chẳng lẽ... Ninh Oản nhận ra, thân thể hiện tại của nàng, chính là A Cửu?

3. Chương 3

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 3

Chương 3: Nỗi muộn phiền của thái tử

“Ôi! Tiểu tử tông, ngài đừng chạy lung tung nữa”. Gần đây, Thường An rất đau đầu. Thân là thái giám hầu hạ ở bên cạnh Thái tử điện hạ. Ngoại trừ việc chăm lo đồ ăn thức uống và mọi chuyện trong cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của điện hạ thì hôm nay, ông còn có thêm một nhiệm vụ quan trọng nữa, chăm sóc cho

con mèo trắng – A Cửu mà điện hạ vừa mới nuôi. Thái tử điện hạ cũng không phải chưa từng nuôi mèo, nhưng mà cũng không đến nỗi khó phục vụ như thế, lại không thể từ chối được.

Đặc biệt là lúc thái tử điện hạ không có ở đây, ông lại càng đau đầu hơn.

Thoảng một cái, mới không để ý một chút mà con mèo kia đã chạy lên án thư của thái tử điện hạ rồi.

Tuy rằng Thái tử điện hạ rất tốt tính nhưng ngài ấy lại không thích người khác đi vào thư phòng của mình. Mỗi lần quét tước, người hầu đều phải hỏi trước, ngài ấy đồng ý thì mới được làm. Vậy mà hôm nay... Thường An nhìn con mèo trắng đang cuộn mình trên án thư, mi tâm nhú chặt. Ngày thường, con mèo kia nhìn trông rất tinh khôn nhưng tại sao càng nuôi lớn lại càng trở lên nghịch ngợm như vậy chứ?

Ninh Oản...À không phải, hiện tại, nàng đã trở thành con mèo con của Bùi Khuyết, tên là A Cửu.

Nàng ở cùng với Bùi Khuyết đã được nửa tháng. Mà Bùi Khuyết đối xử với nàng vô cùng tốt, chăm sóc nàng từng li từng tí một. Hôm nay, nhân lúc Bùi Khuyết vắng nhà, nàng mới dám len lén chạy tới thư phòng của y. Ở chung đã nhiều ngày, nàng dĩ nhiên là biết rõ Bùi Khuyết không thích người khác đến gần thư phòng của mình.

Thực ra là nàng cố ý.

Ninh Oản nhìn bức tranh trên án thư, trong lòng lại cảm thấy ngổn ngang trăm mối – Quả nhiên, không ngoài dự đoán của nàng.

Từ rất lâu, Bùi Khuyết đã bắt đầu thích nàng rồi.

Từ nhỏ Bùi Khuyết đã tài hoa xuất chúng, tinh thông kinh sử. Sau khi y mất, đi theo con mèo kia, nàng mới bước vào phòng sách của y, phát hiện ra bức tranh này. Hóa ra từ rất lâu trước kia, Bùi Khuyết đã có tình cảm sâu nặng với nàng.

Thế nhưng vì sao y lại không hề biểu hiện ra ngoài một chút nào? Tuy bọn họ thành thân nhưng vẫn đối với nhau tương kính như tân, y cũng không hề thổ lộ với nàng dù chỉ là nửa chữ. Mà nàng trăm triệu lần cũng không nghĩ đến điều này.....

Buồn phiền quá nên cũng không phát hiện ra Thường An đang gọi ở bên ngoài. Nàng lẩn lộn một vòng ở trên án thư, sau đó lại nằm úp sấp xuống, chăm chú nhìn thiếu nữ ở trong bức tranh. Trong tranh, nàng mới chỉ tầm mười bốn tuổi...Năm mười bốn tuổi, nàng đã làm những gì nhỉ?

....Nài nỉ huynh trưởng đưa nàng ra khỏi phủ du ngoạn hay là.... len lén chạy đi gặp riêng Cố Giang Nghiêu? Nàng quả thực nhớ không rõ nhưng nàng biết, tất cả những việc đó nhất định không có Bùi Khuyết.

Từ khi lớn lên, nàng đã thích ở cùng một chỗ với Cố Giang Nghiêu.....

Bên ngoài điện vang đến âm thanh âm ỉ, nàng đoán có lẽ Bùi Khuyết đã trở về, cẩn thận rời khỏi bức tranh, rất khôn khéo nằm sang bên cạnh. Tuy rằng bây giờ Bùi Khuyết đối xử với nàng rất tốt nhưng nếu y biết nàng làm trái lời y, có lẽ Bùi Khuyết sẽ rất tức giận. Mà nàng cũng không muốn chọc giận người đó.

Ở trong hoàng cung này, Bùi Khuyết chính là ô dù của nàng mà.

Lúc Bùi Khuyết bước vào, đập vào mắt là chú mèo nhỏ đang ngoan ngoãn ghé vào án thư, y thầm nghĩ : Cô nhóc này thật là nghịch ngợm, lại dám chạy đến thư phòng của y. Nhưng vừa nghĩ xong, y lại nhớ đến ngày ấy về xong bức tranh đã để ở chỗ này, lập tức sải bước đi qua....

Trông thấy bức tranh vẫn sạch sẽ như lúc đầu, Bùi Khuyết mới thở phào nhẹ nhõm.

Ninh Oản nhìn thấy hết vẻ mặt của Bùi Khuyết, nàng không hề biết hóa ra y lại coi bức tranh này như bảo bối, lập tức chìa móng vuốt gãi gãi đầu mình, hướng về phía y kêu "Meo meo".

Bùi Khuyết nghe thấy, cúi mắt, hơi khom lưng xuống, ôm lấy nàng, bàn tay khẽ vuốt ve cái đầu nhỏ rồi nói : "A Cửu! Sau này, em không được nghịch ngợm như vậy nữa, nhớ chưa? "Nếu như nó làm bẩn bức tranh, dĩ nhiên là y sẽ phải dạy dỗ thật tốt tiểu tử không nghe lời này rồi.

" Meo meo.....". Tuy là quở trách nhưng thái độ lại không hề nghiêm khắc chút nào, nàng một chút cũng không thấy sợ đó.

Bùi Khuyết biết A Cửu rất thông minh. Hơn nữa, mấy ngày ở chung, y đã hiểu rõ bản tính của nó nên cũng không đành lòng trách cứ. Nhìn đáng vẻ được sủng mà kiêu của nó, đầu ngón tay của y chọc chọc cái đầu nhỏ, mỉm cười, dịu dàng nói :

“Em đây..... “. Âm cuối cùng có vẻ bất đắc dĩ.

Nàng nhìn đến ngây người.

Bùi Khuyết tuần tú vô song, cặp mắt đào hoa long lanh toát ra ý cười, mặc dù đôi môi mỏng có vẻ hơi tái nhợt nhưng lại vô cùng quyến rũ. Hơn nữa đáng vẻ này, khiến cho người khác rất muốn đến gần..... Trước đây, tại sao nàng lại không nhìn kỹ y. Dù chỉ so về tướng mạo thì y cũng tuần tú hơn Cố Giang Nghiêu nhiều rồi.

Bùi Khuyết dĩ nhiên là không biết con mèo nhỏ này đang nhìn y đến ngơ ngẩn. Lúc này, y chỉ cảm thấy con mèo nhỏ ngơ ngác ngây ngốc như vậy trông cực kỳ ngoan ngoãn và đáng yêu. Y lại nhẹ nhàng vuốt ve nó vài cái, đặt nó nghiêng sang một bên. Cúi đầu ngắm nhìn bức tranh ở trên án thư, mái tóc dài đen bóng của y đã dùng ngọc quan búi lên thật cao, lộ ra khuôn mặt vô cùng tuần lãng, đôi mắt đen như mực, bình tĩnh như nước, ngón tay thon dài khẽ mơn trớn lên khuôn mặt của cô gái trong bức tranh, sau đó hơi dừng lại.....

Y thầm nghĩ : từ trước đến giờ, nàng đều thích cuộc sống tự do tự tại. Nếu như để nàng vào cung, chỉ sợ... Y không dám nghĩ đến nữa, yên lặng đem bức tranh cuộn tròn lại. Vừa cuộn bức tranh y lại tiếp tục nghĩ đến thời gian gần đây, nàng luôn ở chung một chỗ với Cố Giang Nghiêu... Nghĩ đến đây, hai mày nhíu lại.

“Meo meo... “. Trông thấy vẻ thất thần của Bùi Khuyết, nàng lập tức chạy nhanh tới, vươn móng vuốt nhẹ nhàng bám vào cổ tay y, sau đó cúi đầu liếm lên tay, trấn an tinh thần người nào đó.

Bùi Khuyết hoàn hồn, cũng kinh ngạc vô cùng, cánh tay đưa ra ôm lấy con mèo nhỏ. Hôm nay, con mèo nhỏ đối với y cực kì thân mật. Bây giờ, nó lại tìm một cái vị trí thoải mái trong ngực của y mà nằm xuống, cái đầu nhỏ cọ cọ vào lồng ngực y, ngoan ngoãn vô cùng, còn liên tục kêu ”Meo meo...” như làm nũng.

“Ng ngoan như thế này thì ta sẽ thưởng cho em ăn bánh hoa quế nhé! “. Giọng nói nhàn nhạt của Bùi Khuyết vang lên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ của nó, bao nhiêu tâm trạng không vui lúc vừa rồi đều tiêu tan thành mây khói. Những chuyện kia, y tạm thời không cần suy nghĩ nữa.

“Meo meo “.

Thấy Bùi Khuyết vui vẻ, Ninh Oản liền lắc lắc chiếc đuôi nhưng, liên tục phát ra tiếng kêu vui mừng. Nếu nàng đã quyết định ở bên cạnh Bùi Khuyết, nàng sẽ cố gắng hết sức khiến cho y hài lòng. Dù sao..... y đối với nàng cũng rất tốt.

Trước đây, Bùi Khuyết cũng từng nuôi mèo nhưng con mèo lần này lại rất kỳ lạ, không thích thức ăn mặn mà lại thích đồ ngọt. Y lại nhớ tới người con gái ở trong tranh, nhìn sang con mèo nhỏ vừa cúi đầu gặm bánh hoa quế vừa vẫy vẫy cái đuôi...Cặp mắt toát lên vẻ dịu dàng, thầm nghĩ : Khẩu vị cũng giống nhau mà.

Nếu nó thích thì y sẽ cho nó ăn. Mèo của Bùi Khuyết y dĩ nhiên là phải nuông chiều rồi. Ngày ấy, lần đầu tiên khi y nhìn thấy con mèo nhỏ này, cả người nó đều bắn thiu, chân trước còn bị thương nhẹ, có lẽ là do ngã sấp xuống nên không cẩn thận bị thương. Hôm nay, mèo con đã khỏi hẳn, tính tình cũng hoạt bát hẳn lên.

“Meo meo... “.Mèo con ăn no, lập tức kêu lên vài tiếng thỏa mãn, sau đó tiếp tục cọ cọ vào Bùi Khuyết đang ở bên cạnh, quặp lấy ống tay áo của y mà kêu :” Meo meo meo meo meo meo”.

Từ trước đến giờ, Bùi Khuyết đối xử với mọi người đều là thái độ khiêm tốn nhưng xa cách. Những con mèo mà y từng nuôi cũng không thấy bọn chúng bám người như nó vậy. Y vốn thích an tĩnh, nhưng bây giờ, khi ở bên cạnh lại có một con mèo nhỏ biết quấn người như thế, y lại cảm thấy rất sung sướng.

“Khụ khụ khụ...”. Bàn tay đang vỗ về con mèo con vội thu lại. Bùi Khuyết liên tục ho khan.

Từ nhỏ, sức khỏe của Bùi Khuyết đã không được tốt, việc này, nàng biết rõ nhưng hôm nay nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của y, nàng càng nhìn càng thấy đau lòng. Vậy mà giờ... nàng lại không thể làm được bất

cứ điều gì.

Một lúc lâu sau, sắc mặt của Bùi Khuyết mới dần dần khá hơn.

“Bẩm Thái tử điện hạ! Đã đến giờ dùng thuốc”. Thường An bưng một chén thuốc bước vào. Trông thấy trong điện, một người một mèo ở chung rất hài hòa, liền nghĩ thầm : A Cửu quả thực luôn khiến cho điện hạ vui vẻ. Nhiều ngày nay, tâm trạng của điện hạ đã khá hơn rất nhiều. Đã như vậy, dù A Cửu có nghịch ngợm một chút thì y cũng sẽ chấp nhận, chỉ cần điện hạ vui lòng là được.

Nhìn chén thuốc nóng đang bốc hơi nghi ngút, ánh mắt Bùi Khuyết hơi chững lại, sau đó rất tự nhiên cầm lên, uống vào, động tác vô cùng quen thuộc, làm liền một mạch.

Ninh Oản càng nhìn lại càng xót xa. Từ trước đến nay, thân thể của nàng luôn luôn rất tốt, tuy rằng thỉnh thoảng cũng sinh bệnh nhẹ nhưng mấy chén thuốc kia quả thực là muốn lấy mạng của nàng : Rất đáng. Về sau, huynh trưởng luôn phải dỗ dành nàng, bảo nha hoàn chuẩn bị rất nhiều mứt hoa quả, khuyên can mãi để cho nàng uống thuốc.

Thế nhưng Bùi Khuyết thì sao đây? Nàng không hề kêu tiếng nào nữa, giữa đầu yên lặng nhìn Bùi Khuyết, trong lòng bề bộn nghĩ suy. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, một năm sau y sẽ phải kế vị, đến lúc đó chính vụ nặng nề, chỉ sợ thân thể của y sẽ càng ngày càng xuống dốc....

“Đúng rồi”. Bùi Khuyết mở miệng, sau đó lại quay sang nói với Thường An :” Mười ngày sau, Việt quốc công đại thọ năm mươi. Khanh hãy đi chuẩn bị một món hậu lễ”.

“Điện hạ muốn đích thân đi đến chúc thọ ạ? “.Thường An hỏi.

Bùi Khuyết gật đầu, khuôn mặt cũng giãn ra, đáp :” Ừ”

Thường An đã hầu hạ ở bên cạnh điện hạ rất nhiều năm, dĩ nhiên là biết trong đầu y đang suy nghĩ cái gì. Hôm nay, Thường An thấy y tâm tình không tệ bèn cả gan trêu chọc : “Bây giờ, nô tài sẽ đi chuẩn bị cho điện hạ vài bộ quần áo mới...”.

Bùi Thiếu khê nhú mày, ngược mắt lên vẻ khó hiểu, hỏi :” Chuẩn bị áo mới làm gì?”

“Dĩ nhiên là để cho Ninh tiểu thư vừa nhìn thấy điện hạ đã thích”. Thường An nói rất tự nhiên, vừa cười vừa nói.

Bùi Khuyết sững sốt trong giây lát, sau đó mới nói :” Khanh...”.

“Nô tài lập tức đi chuẩn bị hậu lễ”. Sợ điện hạ nhà mình không vui, Thường An vội vàng hành lễ, sau đó bật người chạy ra ngoài.

Trong điện an tĩnh, Ninh Oản sững sờ nhìn Bùi Khuyết, vươn móng vuốt gỡ gỡ áo bào của y, thế nhưng lúc này lại không hữu dụng. Bùi Khuyết nhú mày suy nghĩ sâu xa, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc. Nàng thầm nghĩ : Chẳng lẽ những lời Thường An mới nói vừa nãy khiến y tức giận ư? Dù sao... ” Ninh tiểu thư” trong lời của ông ta, e rằng đó chính là nàng. Thế nhưng khi đó, nàng...trong tim, trong mắt chỉ có Cố Giang Nghiêu thôi.

Nàng âm thầm kiểm điểm lại bản thân, cực kỳ buồn bã.

Nàng nhớ rõ lúc phụ thân đại thọ năm mươi. Bùi Khuyết đúng là tự mình đến chúc thọ. Thế nhưng lúc ấy, nàng và Cố Giang Nghiêu lại len lén nói chuyện phiếm ở bên bờ hồ sen, chưa từng nhìn y. Ngay cả Thường An còn biết được tâm tư của y, vì sao khi đó... Nàng lắc lắc đầu, không dám nghĩ tiếp nữa.

Một lúc lâu sau, thấy y vẫn không có động tĩnh gì, nàng đành dứt khoát nhảy vào trong ngực y, đầu cọ cọ vào lồng ngực ấm áp. Trên người của Bùi Khuyết có mùi thuốc nhàn nhạt, xưa nay nàng không thích mùi thuốc đông y, thế nhưng hôm nay, nàng lại cảm thấy vô cùng yêu thích. Nàng rất đau lòng cho Bùi Khuyết.

Bên tai vang lên giọng nói nỉ non của y, vì nghe không rõ nên nàng vênh tai lên...nghe thấy y nói :” Ngày ấy, ta nên mặc đồ màu trắng...hay là màu lam nhỉ?”

Ninh Oản: ”...”

Trông dáng vẻ đần đo cân nhắc của Bùi Khuyết, nàng cảm thấy buồn cười nhưng một lát sau trong lòng lại thấy chua xót. Nàng yên lặng nằm ở trong ngực y, trong đầu nảy lên ý tưởng kia..... Nếu như khi đó, mình thích Bùi Khuyết, kết cục cuối cùng...có phải sẽ tốt hơn một chút?

4. Chương 4

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 4

Chương 4: Oản Oản rơi xuống nước.

Mười ngày sau, Bùi Khuyết chuẩn bị một món hậu lễ, để Thường An đưa đến Việt quốc công phủ chúc thọ.

Ninh Oản đã nhiều ngày vô cùng ngoan ngoãn, chờ khi Bùi Khuyết muốn xuất cung sẽ bám chặt vào y. Bùi Khuyết đương nhiên thấy rõ tâm tư của nàng, bắt đắc dĩ một lát rồi đem nàng ôm lấy, nhét vào trong ngực, mang ra khỏi cung.

Giờ phút này, tuy là một con mèo nhỏ, nhưng nàng dù sao cũng là Ninh Oản, giờ có cơ hội hồi phủ, đương nhiên sẽ làm mọi biện pháp để y mang theo mình, nàng cực kì nhớ huynh trưởng và phụ thân mà.

Mà mười ngày này, nàng cũng nghĩ ra một phương pháp – nàng muốn cho Ninh Oản của năm năm trước thích Bùi Khuyết.

Xuất phát từ tâm tư này, nàng hi vọng mình sẽ có một kết thúc tốt đẹp, được Bùi Khuyết bảo vệ, quan trọng hơn nàng cũng muốn cho Bùi Khuyết vui vẻ.

Nàng biết, lúc bây giờ trong đầu Ninh Oản chỉ có Cố Giang Nghiêu, nàng cũng biết, mình thích Cố Giang Nghiêu là bởi vì đúng lúc gặp một chàng thiếu niên dịu dàng như vậy, ở chung vài lần, nên tâm sinh ái mộ. Chỉ cần nàng ngăn cản mình ở chung với Cố Giang Nghiêu, làm lành gặp Bùi Khuyết nhiều hơn, với tâm tính của mình, nam tử tuấn tú dịu dàng như thế, nhất định sẽ cảm động, hơn nữa... nếu có thể làm cho Bùi Khuyết biểu hiện nhiều hơn một chút là tốt rồi.

Ninh Oản ngẩng đầu nhìn Bùi Khuyết, hôm nay y hiếm khi mặc cẩm bào màu lam, so với màu trắng trước kia thì gần gũi không ít, chỉ là ... nếu nàng nhớ không nhầm, ngày ấy Cố Giang Nghiêu cũng mặc màu lam.

“Meo”. Nàng nao động kêu một tiếng. Nghĩ đến Cố Giang Nghiêu, nàng lại không vui vẻ.

Bùi Khuyết cúi đầu nhìn con mèo nhỏ trong ngực, cười nhợt nhạt, đưa tay vuốt về đầu nó, thấp giọng: “Tới Việt quốc công phủ rồi, không cho chạy lung tung, nếu người khác không biết em là mèo của ta, bị bắt nạt thì không tốt đâu”.

“Meo....”

Bùi Khuyết cười cười. A Cửu là một con mèo yếu ớt, thích ăn thích ngủ, lúc nào không vừa lòng là lại ”meo meo” kêu, may là nó đi theo mình, nếu là nhà bình thường, làm sao nuôi nổi.

Nhìn nó thân thiết cọ quanh y bào của mình, y nhẹ nhàng vuốt đỉnh đầu nàng, trách móc: “Không được bước”. Giờ đang ở bên ngoài, áo choàng bị làm dơ sẽ không tốt.

“meo”. Nàng mặc kệ, cứ cọ đấy, tiếp tục không nghe lời chui vào lồng ngực y, từ lúc biến thành mèo, nàng thích kề cận với y, dù sao giờ nàng cũng là mèo, cái gì cũng không quan tâm.

Bùi Khuyết nhìn mèo con đang nhiệt tình trong lòng mình, cũng không có biện pháp nào, thôi, để cho nó quậy đi.

*

Việt quốc công Ninh Sùng Nguyên là nguyên lão hai triều, trọng thần trong triều, lần này đại thọ năm mươi tuổi, đông như trẩy hội, người nói liền không dứt. Đương kim thái tử tự mình đến chúc thọ, đương nhiên là khiến Việt quốc công phủ như dẹt hoa trên gấm. Bùi Khuyết vốn không thích xã giao, liền miễn hết các lễ tiết, tiếp tục thọ yến.

Hôm nay y tới là để chúc thọ, không muốn phá hỏng không khí này.

Cả buổi thọ yến chưa thấy người muốn gặp, Bùi Khuyết có chút không yên lòng. Ninh Oản nhìn thần sắc rõ ràng của y, nghĩ thầm một lát, vội nhảy từ lòng y ra, trực tiếp lao lên bàn.

Thái tử điện hạ nổi danh thích mèo, mọi người ngồi đây đều biết, giờ trên bàn đột nhiên nhảy ra một con mèo, mọi người kinh hãi một tiếng nhưng không dám hành động – đây chính là mèo của thái tử điện hạ đó.

Bùi Khuyết âm thầm đau đầu, vừa định ôm con mèo không nghe lời này xuống, con mèo nhỏ lại đẩy nghiêng chén rượu trước mặt, làm áo choàng y ướt hết.

Đầu càng đau hơn, đúng là một con mèo không nghe lời....

*

Trong sương phòng.

Ninh Oản ngoan ngoãn dựa vào trên tháp, nhìn Bùi Khuyết thay quần áo. Nếu là trước kia nàng đương nhiên sẽ ngượng ngùng không dám nhìn, mà giờ sớm chiều ở chung, nàng liền không kiêng kị.

Bùi Khuyết chưa từng cho người hầu hạ, ngay cả Thường An cũng bị y đuổi đi. Thấy y từ từ cởi đai lưng, cởi ngoại bào... Nàng đột nhiên có chút ngại ngùng, đời trước nàng không phải chưa từng nhìn qua thân thể y, lần đó viên phòng, cùng y thân mật, nhưng giờ mình lại dưới bộ dạng của một con mèo, xem Bùi Khuyết thay quần áo.

.... Nghe thật là đáng khinh mà. Nàng âm thầm nghĩ.

Ninh Oản nàng trước kia cũng không câu nệ tiểu tiết, tự do tiêu sái, sau vì chuyện của Cố Giang Nghiêu, từ đó liền buồn bực không vui, hoàn toàn thay đổi. Giờ có thể sống lại, bên cạnh Bùi Khuyết mấy ngày, lòng nàng càng trở về ngày trước.

Giờ phút này trên người Bùi Khuyết còn trung y, xương quai xanh xinh đẹp lộ ra, từ nhỏ người y đều ốm yếu, làn da hơi nhợt nhạt, nhìn qua có cảm giác không thực. Nàng nhìn đến ngây ngốc.

Ở bên Bùi Khuyết càng lâu, nàng càng muốn gần gũi y.

Chờ đến khi nàng hoàn hồn, thân mình đã bị ôm lấy, nàng ngửa đầu nhìn khuôn mặt của Bùi Khuyết, vui vẻ “meo” một tiếng. Đánh giá y bào của y, thầm nghĩ, vẫn là màu trắng hợp với y nhất, thật đẹp trai.

Bùi Khuyết đương nhiên không thể biết suy nghĩ của con mèo nhỏ nhà mình, ôm lấy nó đi ra ngoài.

Giờ là cuối mùa thu, trong ao có vài lá sen héo rũ, điêu tiều. Lúc còn bé y hay đến phủ Việt quốc công, con cả của Ninh Nguyên Sùng là Ninh Ngọc Hành là bạn tốt của y, đích nữ là Ninh Oản.... cũng là thanh mai trúc mã, chẳng qua giờ Ninh Ngọc Hành rong ruổi sa trường, mà Ninh Oản cũng không đi theo sau y như ngày bé. Cho dù ngẫu nhiên gặp gỡ, cũng chỉ cung kính tôn xưng một tiếng ” thái tử điện hạ”.

Y có chút hoài niệm giọng nói ngọt ngào dịu dàng ” A Khuyết” ấy.

Bùi Khuyết thất thần quên võ về con mèo nhỏ trong ngực, mắt híp lại.

Khi đó nàng rất khờ, Ninh Nguyên Sùng đương nhiên không để nữ nhi nhà mình gọi như vậy, nhưng cô nhóc này không nghe, cứ A Khuyết đắc ý gọi mãi, sau đó còn vì vậy mà bị Ninh Nguyên Sùng trách phạt. Y từng đến thăm, hỏi nàng nguyên do, nàng dựa vào trên tháp, đôi mắt ướt nước như ngọc, bĩu môi nói: “Muội mới không cần gọi huynh là thái tử điện hạ, lạnh như băng ấy, gọi A Khuyết thân thiết hơn, hay huynh muốn gọi là Bùi Bùi? Tiểu Khuyết Khuyết?”

Y hoàn toàn bị nàng đánh bại.

.... Mặc cho nàng gọi mình là “A Khuyết”.

Bùi Khuyết đổi xong y bào, nhưng vẫn chưa trở về. Sau khi đuổi Thường An, y đi ra ngoài hành lang, tới con đường nhỏ phủ đầy đá cuội, uốn lượn vòng... Ninh Oản trong lòng ngực y giật giật móng vuốt, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài. nàng sống trong phủ mười mấy năm, đương nhiên là vô cùng quen thuộc, phương hướng mà Bùi Khuyết đi, chính là chỗ ở của nàng – Lang Huyền Hiên.

Chỉ là giờ nàng không có ở đó, Ninh Oản lúc này đang cùng Cố Giang Nghiêu bước chậm ngắm hoa sen ngoài hồ.

Nàng rất cục cựa nên khiến cho Bùi Khuyết gặp mình không, nếu gặp, thấy nàng thân thiết với Cố Giang Nghiêu, chỉ sợ không thể không hờn giận, nếu không thấy... nàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Bùi Khuyết, trong lòng thầm nghĩ, y cũng sẽ thất vọng phải không.

Nàng phiền não cực kì, vì cái gì mà cho nàng cơ hội sống lại, mà lại bắt nàng thành A Cửu, nếu về thân thể của mình, nàng có thể.... muốn lấy thân báo đáp....

Đột nhiên nghe được tiếng hét lên, Bùi Khuyết dừng bước sau đó quay lại hướng hồ hoa sen, trong lòng có cảm giác không ổn.

Quả nhiên-

Trong hồ có người giãy dụa, y vừa nhìn đã nhận ra là Ninh Oản, không chút nghĩ ngợi ném mèo con trong ngực ra, nhảy xuống hồ.

Quá đột nhiên, nàng không kịp chuẩn bị, đã bị ném trên mặt đất, mấy ngày được nuông chiều, một phát này vô cùng đau đớn. Nàng vươn móng vuốt gãi gãi đầu mình, bắt mẫn ” meo ” một tiếng.

Chỉ là, lúc nhìn thấy Bùi Khuyết ôm thiếu nữ mặc quần đỏ lên, nàng kinh ngạc không nói ra lời.

Là mình năm năm trước – Ninh Oản.

Không đúng, hôm nay người bên cạnh nàng là Cố Giang Nghiêu, sao có thể một mình bên hồ sen, sao có thể vô duyên mà rơi xuống nước? Việc này, đời trước chưa từng xảy ra. Nhưng nàng lại muốn, nếu lần này Bùi Khuyết cứu nàng, nhìn thấy tâm tình của y, có lẽ sẽ có tình cảm khác với Bùi Khuyết.

Bùi Khuyết nhìn Ninh Oản trong lòng ngực, giờ toàn thân nàng ướt đầm, tuy chỉ mới mười bốn tuổi, nhưng đã có đường cong lả lướt riêng của nữ tử, y nhìn khuôn mặt nàng, cảm thấy vuốt lên, khẽ gọi: “Oản Oản, Oản Oản”.

Thanh âm vừa mới phát ra, nghĩa là nàng mới rơi xuống nước, giờ đã cứu lên, chắc sẽ không đáng ngại, chẳng qua hồ nước lạnh như băng, nàng lại mảnh mai là thế, nếu bị phong hàn thì không tốt. Bùi Khuyết trong lòng lo lắng, đang định gọi người thì thấy cô gái trong lòng từ từ mở mắt ra.

Đôi mắt mà y vô cùng quen thuộc, chỉ là giờ phút này ... có cảm giác xa lạ kì quặc.

“Oản Oản, cảm thấy thế nào?” Y nhìn nàng không chuyển mắt, cũng không hề chớp. Hồ nước lạnh như vậy, ngay cả y cũng thấy lạnh đến thấu xương, nàng thư thế... tay y hơi co lại, không nói nữa.

Cô gái rất cục cựa cũng tỉnh táo, cảm giác không hít thở được vừa rồi khiến nàng vẫn còn khiếp sợ, nàng nhìn nam tử gần ngay gang tấc, khuôn mặt tuấn lãng khiến nàng kinh ngạc không thôi.

Sao lại có nam nhân dễ nhìn vậy chứ?

“Ta... ta đã chết sao?” Cho nên, gặp được thần tiên.

Bùi Khuyết sau đó cũng đỡ khóc đỡ cười, ” Nàng chỉ rơi xuống nước thôi, nói ngốc gì thế?”

Cô gái sững sốt, cẩn thận nhìn hình dạng nam tử trước mặt, đôi mắt có chút kinh ngạc, sau đó mới vội nói:”Ta không chết... vậy chàng là ai?”

Dứt lời, Bùi Khuyết cũng không cười nổi. Nữ tử mình vẫn tâm tâm niệm niệm, người ta lại sớm quên mình. Nhưng mà nghĩ lại không đúng: nếu không để tâm đi nữa, hai người họ cũng xem như cùng lớn lên, sao lại không nhớ được?

*

Bên trong xe ngựa.

“Khụ khụ khụ...” Bùi Khuyết khép hờ miệng, ho nhẹ

Ninh Oản nhìn sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của Bùi Khuyết, đau lòng cực kì, chỉ là, nghĩ đến y vừa rồi ném mình như vậy... nàng giờ còn đau. Tuy biết trong lòng y thích nàng, cũng hiểu được người rơi xuống nước từng là mình, nhưng mà... cho dù là mình, nàng cũng không thoải mái.

Quả thực trọng sắc khinh mè mà. Nàng thoáng cúi đầu, không thèm nhìn y nữa.

Thân thể y vốn kém như vậy, giờ cuối thu rồi, y lại không chút nghỉ ngơi nhảy vào hồ cứu người, đương nhiên sẽ bị phong hàn. Thật sự là một chút cũng không yêu quý thân thể mình.

Hôm nay nàng vốn định tìm huynh trưởng, vào phủ mới nhớ, giờ này huynh trưởng đang ở chiến trường chém giết, bảo vệ biên cương Đại Chiêu, đương nhiên không thể về chúc thọ phụ vương, nàng có hơi tiếc nuối. Khi bé mẩu thân nàng mất, từ đó nàng cực kì y vào huynh trưởng. Nhưng mà... hôm nay nhìn khí sắc phụ thân không tồi, nàng lại yên tâm. Nếu kiếp trước giống nhau, vậy nàng không cần lo cho phụ thân nữa.

Như thế, nàng sẽ toàn tâm toàn ý ở bên Bùi Khuyết.

Nhưng mà chuyện rơi xuống nước vừa rồi, nàng lại thấy có vẻ không đúng, không nói tới chuyện Cố Giang Nghiêu không xuất hiện, mà điều nàng kinh ngạc chính là, Ninh Oản mở to mắt khi nhìn thấy Bùi Khuyết. Nàng đương nhiên hiểu rõ mình, được Bùi Khuyết cứu lên, chỉ sợ là lập tức cảm ơn, dù sao thời điểm đó với thân phận của Bùi Khuyết, nàng luôn xa cách và tôn kính y.

Nhưng nàng vừa rồi, rõ ràng là vô cùng kinh ngạc, giống như.... lần đầu gặp Bùi Khuyết vậy?

Sau đó Ninh Oản được đưa vào khuê các, Bùi Khuyết tuy lo lắng nhưng nam nữ khác biệt, hướng hồ sắc trời không còn sớm, y không có cách nào khác, phải rời phủ Việt quốc công.

Bùi Khuyết nhìn con mèo nhỏ co thành một đống, quen thuộc ôm lấy nàng, đặt trong lòng ngực xoa xoa, nhớ tới chuyện vừa rồi, y thấp giọng nói: “Đau sao?”

“...” Nàng không thèm để ý đến y. Giờ mới nhớ tới nàng, có quá đáng không chứ. Nàng được Bùi Khuyết nuông chiều, nhưng nếu giận dữ như vậy thì rất không được, bây giờ nàng chỉ là một con mèo, mà rơi xuống nước lại là người trong lòng Bùi Khuyết.

Đúng là một con mèo yếu ớt. Bùi Khuyết nghĩ thầm. nhưng mà... nhớ tới bộ dạng Ninh Oản khi đó, y cảm thấy rất lạ, giống như người trong lòng y lúc này, không phải là Oản Oản.

Sao y lại có cảm giác đó?

*

Thường An rất lo lắng cho thân thể điện hạ nhà mình, nhưng việc hôm nay dù y ở đó cũng không ngăn được. Điện hạ để ý Ninh tiểu thư như vậy, quả quyết nhảy xuống hồ cứu người. Chẳng qua vừa rồi y ở ngoài xe ngựa, nghe điện hạ ho khan, lại cực kì lo lắng, nghĩ thầm: sau này Ninh tiểu thư vào cung, cần phải bồi thường thái tử điện hạ si tình này nhiều một chút.

Bùi Khuyết ngâm mình trong bể, nước ôn tuyền tốt với cơ thể, hôm nay nhiễm lạnh, nên muốn ngâm ở đây một lát. Dù sao y cũng quá hiểu cơ thể mình.

Đến khi bên tai phát ra tiếng vang, y thoáng nghiêng đầu, nhìn thấy một nhúm tuyết trắng đang chậm rì rì hướng tới cạnh y, nhìn bộ dạng của nó, y không khỏi bật cười: đúng là keo kiệt, giờ vẫn còn giận?

Bây giờ Ninh Oản rất không yên lòng, đầu óc đều là hình ảnh Ninh Oản nhảy xuống hồ lúc này, à không, là một lúc thất thần, nên không cần thận rơi xuống hồ.

Mèo vốn sợ nước, nàng đời trước cũng xem như chết vì nước, nếu ngã xuống hồ, chắc chắn là chết không giãy dụa.

“Sao lại vào đây?” Bàn tay ấm áp vỗ về đầu nàng, bên tai là giọng nói thì thầm dịu dàng khiến cho nàng sửng sốt.

Nàng hơi cúi đầu, nhìn đôi tay trắng trẻo trước mặt, phía trên phủ một tầng nước, có thể so với ngọc thượng đẳng, giờ phút này cũng hiếm khi thấy vẻ dịu dàng như thế, “Mèo ngoan, sắc à?” Y nhẹ vuốt đầu nàng, trên miệng khẽ mỉm cười.

Mấy ngày nay tuy nàng quen với dịu dàng của y, chỉ là bây giờ dưới lớp sương mờ này, khuôn mặt y lại hết sức nhu hòa, nàng nhìn ý cười dịu của Bùi Khuyết, đẹp như tranh vẽ khiến cho nàng lập tức ngốc đơ.

Nàng si ngốc nhìn y, cảm thấy tim đập rất lợi hại.

Vươn móng vuốt ướt sũng gãi mặt mình, sau đó lắc đầu,.. ném hết nước trên người lên mặt Bùi Khuyết... nhưng mà hết giận. Nàng nghĩ.

Bùi Khuyết một chút cũng không ghét bỏ, ở chung với con mèo này lâu, y biết nó có linh khí, thích người. Y vuốt đầu ẩm ướt của nó, hai lỗ tai cụp xuống rất đáng yêu.

“.... Xin lỗi”. Y nhất thời bối rối, làm nó đau, mà mèo con lại yếu ớt như vậy.

Nàng có chút kinh ngạc, nhưng mà... đường đường là thái tử điện hạ Bùi Chiêu, lại giải thích với một con mèo à?

Nàng đang nghĩ, đột nhiên một áp lực sát đến, đợi đến lúc nàng hoàn hồn, chỉ cảm thấy trên đầu rất mềm...

Sửng sốt, y... y y y hôn nàng?

Không đúng, không phải trọng điểm, trọng điểm là.... y sao có thể gần gũi một con mèo?

5. Chương 5

Trùng Sinh Meo Meo Meo

Chương 4: Quốc sư Đại Chiêu

“Meo meo...” Con mèo nhỏ yếu ớt kêu lên một tiếng, cả người ướt nhẹp, vội vàng nhảy khỏi tay y, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Bùi Khuyết nhìn theo dấu chân hình hoa mai rải rác trên sàn. Thật không ngờ con mèo nhỏ lại cảm thấy hoảng loạn như vậy. Y không kìm được bật cười, cúi mắt trầm nghĩ : Chẳng lẽ là thấy xấu hổ?

Ninh Oản quả thật là cảm thấy xấu hổ. Vừa rồi, y chỉ thơm nhẹ lên đầu của nàng mà thôi, đó chỉ biểu hiện rất bình thường của chủ nhân đối với sủng vật yêu thích nhưng lại khiến cho trái tim nàng đập loạn lên. Nếu không phải lúc này, nàng là một con mèo, có lẽ gương mặt đã nóng bừng rồi.

A... Ninh Oản vươn móng vuốt gãi gãi đầu – nơi vừa rồi bị y hôn qua, nhất thời lòng loạn một mui, “Meo meo...”

Trước đây, nàng chưa từng chú ý tới Bùi Khuyết, chỉ coi y là vị thái tử cao cao tại thượng. Tuy rằng khi còn bé, hai người họ không màng đến tôn ti trật tự, cùng nhau chơi đùa nhưng đến khi trưởng thành cũng đã hiểu chuyện hơn. Trước kia, nàng không hề kiêng kỵ mà gọi y là A Khuyết. Phụ thân cũng từng trách phạt nhưng nàng vẫn gọi y như vậy. Từ nhỏ, tính tình nàng đã rất quật cường, càng không cho nàng làm, nàng lại càng làm, đây cũng là lí do đầu tiên.

Lí do thứ hai, họ là thanh mai trúc mã. Sau này, vì sự xuất hiện của Cố Giang Nghiêu mới khiến cho hai người dần xa cách, càng ngày tình cảm lại càng phai nhạt. Đối với nàng, y chẳng qua chỉ là thái tử điện hạ tôn quý. Mặc dù y tốt nhưng nàng lại không thích hoàng cung, dĩ nhiên sẽ không có tình cảm riêng tư gì với y.

Cố Giang Nghiêu không giống như y. Tính cách hần điềm đậm lại rất vui vẻ, cử chỉ nhanh nhẹn phóng khoáng. Hần thích giục ngựa chạy thật nhanh, ngắm hoa đẹp tuyệt.

Từ nhỏ, phụ thân đã muốn giáo dục nàng thành một tiểu thư danh môn khuê tú. ông tuy rất cưng chiều nàng thể nhưng giáo dục lại càng nghiêm khắc hơn. Nàng không thích những điều đó nhưng lại không dám phản kháng. Đến khi, Cố Giang Nghiêu xuất hiện, lập tức khiến cho nàng có thể bộc lộ hết sở thích của bản thân, vì thế... nàng mới có thể thích hần nhanh đến vậy.

Có lẽ nàng thích không phải là con người của Cố Giang Nghiêu mà là lối sống phóng khoáng, tự do của hần.

Nàng chạy lung tung một hồi lâu, mới sờ sờ bụng, cảm thấy hơi đói. Ninh Oản ngẩng đầu nhìn lên, ánh trăng đã nhô lên cao từ lâu, trong lòng thầm than: Hóa ra nàng đã đi lâu như vậy.

Lúc nàng quay vào trong điện mới nhận ra bên trong không chỉ có một mình Bùi Khuyết.

Đối diện với Bùi Khuyết là một nam tử mặc áo bào màu xanh đen. Lúc này, hai người đang đánh cờ. Trong điện đèn đuốc sáng trưng, chỉ nhìn thoáng qua bóng lưng nàng đã lập tức đoán ra người này là ai. Bùi Khuyết và huynh trưởng của nàng là bạn tốt. Mà người này lại chính là bạn tri kỷ của y, quốc sư Đại Chiêu – Sở Vân Thâm.

Xưa nay, Đại Chiêu quốc tôn sùng thuật bói toán. Vậy nên, chức vị quốc sư dĩ nhiên là vô cùng quan trọng.

“A Cửu! Mau qua đây.” Bùi Khuyết thấy con mèo nhỏ nhà mình, lập tức dừng động tác, khẽ gọi một tiếng.

Sở Vân Thâm hơi nghiêng đầu. Quốc sư Đại Chiêu – Sở Vân Thâm lớn hơn Bùi Khuyết khoảng sáu, bảy tuổi. Y mặc bộ trường bào màu xanh đen, dáng vẻ trác việt như thể ngoại cao nhân, dung nhan tuấn lãng tựa như trích tiên dưới ánh trăng, là vị quốc sư mang khí chất tiên nhân hiếm có.

Không biết có phải là nàng bị ảo giác hay không? Nhưng nàng luôn cảm thấy ánh mắt của y khi nhìn nàng có vẻ sững sờ, dường như vô cùng kinh ngạc... khiến cho nàng có chút hoảng hốt nên không dám nhìn y nữa, lập tức lao thẳng vào lòng Bùi Khuyết.

Dù sao Sở Vân Thâm cũng là quốc sư. Nếu như y nhìn ra nàng không giống như những con mèo con bình thường, nghĩ nàng là yêu vật thì phải làm sao bây giờ?

Nàng không muốn chết. Nhưng hiện giờ, nàng chẳng qua cũng chỉ là một con mèo. Tuy rằng Bùi Khuyết rất cưng chiều nàng, thích nàng nhưng đó chỉ là thái độ đối với một con sủng vật yêu thích mà thôi. Với mối quan hệ của hai người bọn họ, chỉ cần Sở Vân Thâm mở miệng, Bùi Khuyết dĩ nhiên sẽ đồng ý. Đến lúc đó, nàng chỉ còn con đường chết mà thôi.

Bùi Khuyết đương nhiên là không biết những suy nghĩ ở trong lòng nàng, chỉ cảm thấy con mèo nhỏ vô cùng nhiệt tình, trong lòng y thoáng vui mừng, khuôn mặt toát lên ý cười không dứt. Ngón tay thon dài khẽ xoa xoa cái đầu nhỏ dày lông nhung của nó, nghĩ thầm: Con mèo nhỏ này mà béo lên một chút, ôm sẽ rất sướng tay.

“Meo meo...” nàng mở miệng kêu lên một tiếng, cọ cọ vào vạt áo bào của y, khẽ vẫy vẫy chiếc đuôi mềm mại. Đối mặt với Sở Vân Thâm, trong lòng nàng thực sự cảm thấy rất sợ.

“Điện hạ lại nuôi mèo sao?” Sở Vân Thâm cup mắt, cúi đầu hạ xuống một quân cờ, giọng nói trong trẻo rõ ràng.

Bùi Khuyết nhìn về phía nam tử đang ngồi đối diện, thản nhiên “Ừ” một tiếng.

Có lẽ do đã tắm rửa nên trên người nàng toát ra một mùi hương cực kỳ dễ ngửi, nàng ngoan ngoãn nằm ở trong ngực của y. Y nhẹ nhàng vuốt ve khiến cho nàng dần dần an tâm, cảm thấy hơi buồn ngủ.

“Nghe nói hôm nay, điện hạ đi đến phủ Việt Quốc Công.” Giọng nói của quốc sư Đại Chiêu vốn luôn trong trẻo lạnh lùng cao ngạo nhưng vào thời khắc này lại ẩn chứa một chút thổn thức.

Bùi Khuyết nghe thấy giọng nói quái lạ của Sở Vân Thâm, lập tức bật cười. Ở trước mặt hắn, y cũng không che giấu điều gì, nói thẳng một câu: “Nếu khanh muốn cười thì cười đi, bản vương sẽ không giáng tội khanh đâu.”

Lời này vừa nói ra, Sở Vân Thâm quả nhiên nở nụ cười, giả bộ thở dài nói: “Điện hạ cứ yên tâm. Hiện tại, điện hạ vẫn chưa cưới vợ mà, nhìn đi nhìn lại, người xứng với vị trí thái tử phi, cũng chẳng có ai ngoài mấy vị tiểu thư kia kia. Hơn nữa, từ nhỏ Ninh tiểu thư đã ở bên cạnh điện hạ...”

“Quốc sư.” Bùi Khuyết đột nhiên cắt đứt lời của hắn, bàn tay đang vuốt ve con mèo nhỏ trong lòng hơi ngừng lại nói: “Khanh biết mà... cơ thể của ta... Ta không muốn hại nàng.”

Từ nhỏ, y đã ốm yếu, có một số việc, không phải y cứ muốn là có thể làm được. Nếu như y có thân thể khỏe mạnh, có thể cùng nàng bạch đầu giai lão, như vậy... Y dĩ nhiên sẽ vì bản thân mà tranh thủ, khiến

cho nàng cam tâm tình nguyện gả ỉnh. Thế nhưng hiện tại, nếu y cưới nàng... y lại không thể ở bên nàng suốt đời, hậu cung phân tranh nhiều như vậy, kết quả chắc chắn sẽ hại nàng.

Sở Vân Thâm thu lại nụ cười, nhìn sắc mặt tái nhợt của nam tử trước mắt, một lúc lâu cũng không nói gì.

Bùi Khuyết mỉm cười, nói : “Khanh cũng biết. Từ nhỏ, ta đã ước ao mình có một cơ thể thật khỏe mạnh thế nhưng lại không được như mong muốn. Bởi vậy, có rất nhiều việc ta mong muốn nhưng ta lại không dám chạm đến. Nếu lỡ về sau không muốn buông tay thì đó chính là hại người hại mình, giống như Oản Oản vậy. Bây giờ, nàng một lòng một dạ thích Cố Giang Nghiêu cũng đâu có tệ lắm.”

Tuy rằng, trong lòng y cảm thấy đổ kị nhưng y cũng không còn biện pháp nào. Nếu như y có năng lực ở bên nàng trọn đời thì cho dù phải đi cướp, y cũng sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn.

“Sau này, điện hạ phải thừa kế đế vị, nói như thế thật sự có hơi xui xẻo đó.” Sở Vân Thâm an ủi.

“Ăn ngay nói thật mà thôi.” Những lời này, y giữ ở trong lòng đã lâu, hôm nay có thể thổ lộ hết ra, tâm trạng cũng thấy thoải mái, dễ chịu hơn rất nhiều.

“Vi thần dĩ nhiên sẽ tận lực, hi vọng điện hạ có thể sớm bình phục sức khỏe.”

Bùi Khuyết cười yếu ớt, nói: “Mấy năm nay, khổ cực cho khanh rồi.” Nếu không phải hấn vẫn luôn bồn ba khắp nơi tìm thuốc để điều dưỡng thân thể cho y, e rằng y sống không được quá hai mươi.

“Vi thần là quốc sư Đại Chiêu, tự nhiên sẽ phải cống hiến sức lực cho thái tử điện hạ, điện hạ đừng khách khí.” Giọng nói của Sở Vân Thâm vô cùng thản nhiên.

Nghe hai người nói chuyện, trong lòng Ninh Oản lại dâng lên rất nhiều cảm giác khó nói thành lời. Nàng biết, Sở Vân Thâm quả thực đã tìm được loại thuốc tốt để chữa trị cho Bùi Khuyết, thế nhưng ngày đó... Bùi Khuyết vì nàng mà bị dính mưa rất lâu, bệnh nặng một hồi, thân thể lại càng yếu kém. Chẳng qua khi đó nàng tâm tình nàng không tốt nên cũng chưa từng tiến cung vấn an Bùi Khuyết, chỉ nghe đại ca nói qua bệnh tình của Bùi Khuyết vô cùng tồi tệ.

Lúc vào cung, nàng cũng từng gặp qua quốc sư vài lần. Chỉ là khi đó, hấn ta lại luôn có thái độ thù địch với nàng, đại để là vì nàng đã làm tổn hại đến sức khỏe của Bùi Khuyết.

Một lát sau, Sở Vân Thâm rời đi, chỉ để lại loại thuốc tốt mà lần này hấn tìm được. Bùi Khuyết nhìn mười loại thuốc dùng để kéo dài tánh mạng ở trên bàn, nhất thời sắc mặt trầm xuống, thấy con mèo nhỏ đang nằm ở trong ngực kêu: “Meo meo...”, lập tức vuốt ve cái đầu nhỏ của nó, khẽ mỉm cười nói: “Hiện tại, ở bên cạnh ta, cũng chỉ có em mà thôi.”

Khi y chào đời, quốc sư tiền nhiệm đã từng xem tử vi cho y. Ông ấy nói rằng y sống không quá hai mươi. Nếu như muốn kéo dài tánh mạng thì không được vướng vào ái tình.

“Meo meo...” thấy dáng vẻ Bùi Khuyết như vậy, nàng lại cảm thấy cực kỳ đau lòng, lập tức vươn móng vuốt lôi kéo tay áo của y, sau đó lại liếm liếm bàn tay của y. Nàng không biết mình có thể làm được gì nên nàng thậm chí muốn trấn an hấn một chút.

Có lẽ là do tác dụng của suối nước nóng, Bùi Khuyết không bị phong hàn. Nàng thoáng thở phào nhẹ nhõm. Sức khỏe của y rất kém, không thể lại mắc thêm bệnh gì. Bằng không, nàng đã không lo lắng đến như vậy.

Trước đây, đều là Bùi Khuyết che chở cho nàng. Hiện tại, nàng đã ở bên cạnh y, dĩ nhiên là nên vì y mà làm một việc gì đó.

Nàng nằm ở trong ổ, thoải mái gặm bánh phù dung, khỏi phải nói có bao nhiêu thích ý. Lúc này, Bùi Khuyết đang ngồi trước án thư xử lý tấu chương. Sau này, y sẽ là người kế vị nên dĩ nhiên là phải học làm những việc này.

Đúng lúc này, cung nữ đi đến đây bẩm báo, nói là tiểu thư Ninh Oản – con gái của Việt Quốc Công xin cầu kiến.

Tin tức này khiến cho cơn buồn ngủ của nàng tự nhiên biến mất, với bản tính của “nàng”, sao “nàng” lại có thể chủ động vào cung gặp Bùi Khuyết cơ chứ? “Nàng” ghét nhất là những quy tắc lễ nghi ở trong cung mà.

Trong lúc, nàng còn đang nghi hoặc thì Bùi Khuyết cũng hơi sững sốt một chút, bàn tay chấp bút khẽ run lên, một giọt mực khẽ nhỏ xuống bản thảo ở trên mặt án thư. Sau đó, nét mặt toát lên vẻ mừng rỡ, đột nhiên đứng dậy.

“Meo meo...” Nàng rất bất mãn, kêu to một tiếng, sau đó nhảy ngay ra khỏi ổ.

Nàng cũng muốn đi.

Bùi Khuyết vừa đi được vài bước, đã thấy con mèo nhỏ đang ngăn cản đường đi của y. Lúc này, tâm trạng của y rất tốt, tươi cười như hoa, lập tức khom lưng ôm lấy nó. Tiếp đó, y bước đến gần cái ổ, đặt nó vào giữa cái ổ, sau đó vươn tay vừa chọc chọc cái đầu nhỏ của nó vừa nói : “Ngoan ngoan đợi ở đây một lát, không được chạy lung tung.”

“Meo meo...” Cái đồ trọng sắc khinh mèo a. Ninh Oản rất là bất mãn.

Nhiều năm rồi, Oản Oản chưa từng chủ động tới tìm y. Lần trước, lúc nàng bị rơi xuống nước. Mặc dù, y không có nán lại lâu nhưng y vẫn nghe được tình hình của nàng, nói là không đáng ngại. Hôm nay, nàng có thể tiến cung tìm y, nói như vậy, thân thể dĩ nhiên là không có việc gì.

Như vậy thật tốt! Cũng khiến cho y yên tâm hơn.

Thấy Bùi Khuyết vội vã đi ra, nàng cũng muốn đi ra ngoài xem tình hình thế nào. Nàng luôn cảm thấy “mình” có chút kỳ quái. Thấy y đã đi ra khỏi cửa, nàng lại nhảy ra khỏi ổ một lần nữa, lập tức đi về phía cửa điện...

Nàng rất muốn đi xem một chút, xem lần này “Ninh Oản” tiến cung là có chuyện gì mờ ám? Chủ động gặp Bùi Khuyết, nếu là nàng của trước kia, chuyện này là hoàn toàn không thể.

6. Chương 6

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 6

Chương 6: Mơ.

Lúc Bùi Khuyết nhìn thấy Ninh Oản, nàng mặc một chiếc váy mềm màu vàng nhạt, dây thắt lưng ôm gọn bó sát vòng eo nhỏ nhắn buông lỏng xuống, nhẹ nhàng lay động, tơ lụa tung bay sau đầu, bóng dáng yểu điệu mà tinh tế. Cô nương mười bốn tuổi, như một nụ hoa chớm nở, ngát ngào ngây ngốc. “Oản Oản”.

Nghe được thanh âm, cô gái vội quay người, hai má hồng nhạt trong nắng vô cùng xinh đẹp, nàng đứng tại chỗ ngơ ngác nhìn Bùi Khuyết, hơi thở mùi đàn hương từ miệng khẽ nhếch lên, ngẩn ngơ một lúc lâu mới phản ứng lại, hành lễ : “Tham kiến thái tử điện hạ”.

“Oản Oản không cần đa lễ”.

Bùi Khuyết nâng nàng lên, cười thản nhiên: “Cơ thể ổn chưa?”

Cô gái nhìn nam tử dịu dàng thân thiết trước mắt, hai má lại hồng hơn, thẹn thùng hạ mắt, gật gật đầu nói :”Dạ, đã không còn ngại”.

Nhìn thấy Ninh Oản trước mặt, thần sắc Bùi Khuyết hơi ngẩn ra, sau đó mới nhợt nhạt cười nói: “Không biết hôm nay Oản Oản tiến cung có chuyện gì sao?”

“Muội...”. Hai má cô nàng trắng nõn mềm mại, vẻ trẻ con vẫn chưa mất hết, làm cho người ta không nhịn được mà yêu thương.

“Meo”. Nghe tiếng mèo kêu, cô gái sững sốt, cúi đầu nhìn thấy con mèo nhỏ nhẩn dưới chân, nàng xưa nay không thích mấy loại lông xù gì đó, vội lui về sau vài bước. Cử chỉ của nàng Bùi Khuyết đều nhìn thấy, thoáng nheo mắt lúc sau mới vẫy cục bông trắng mềm mềm dưới đất: “A Cứu, lại đây”.

Bùi Khuyết hơi cúi người, Ninh Oản linh hoạt nhảy lên lòng y, đầu cọ cọ vào áo choàng y, “Meo”, đôi mắt màu ngọc bích nhìn nữ tử trước mặt, đánh giá cẩn thận. Với con mèo nhỏ này, y thực sự không có cách nào

khác. Bùi Khuyết đưa ngón tay xoa lên bộ lông nó, dịu dàng mềm mại, Ninh Oản cũng hưởng thụ cực kì, híp mắt “Meo meo” kêu, thật là thoải mái.

“Oản Oản không cần sợ, A Cửu rất thông minh, sẽ không gây thương tích cho người khác, ngoại trừ.... hơi nghịch ngợm một chút”. Nói đến từ cuối, còn mang theo chút gì đó yêu chiều.

Dung mạo của Bùi Khuyết, cử chỉ thần thái như thế, đúng là làm cho người ta có một loại xúc động... muốn trở thành con mèo đó. Ánh mắt cô nàng mang theo vẻ ước ao, Ninh Oản nhỏ trong lòng Bùi Khuyết không phải không nhìn thấy, chẳng qua... nàng cọ cọ mu bàn tay của Bùi Khuyết, ánh mắt dừng lại trên người trước mặt – nàng có thể cảm thấy được, “mình” kì lạ. Chủ động tiến cung gặp Bùi Khuyết, vì Bùi Khuyết mà tỏ vẻ hâm mộ vui mừng, nữ tử như vậy, đã từng là mình sao? Rất kì quái.

Cô gái mỉm cười gật gật đầu, trên mặt tràn đầy vẻ khờ dại xinh đẹp, sợ hãi mới vừa rồi cũng biến mất, dịu dàng nói: “ Con mèo nhỏ này thực đáng yêu, để uội ôm một cái được không?”.

Bùi Khuyết tự nhiên không từ chối, đến gần một chút rồi đưa con mèo nhỏ cho nữ tử trước mặt. “Meo”. Con mèo nhỏ nín chặt lấy y bào Bùi Khuyết, không chịu buông tay. Cô gái có chút xấu hổ, nó lại không muốn cho nàng ôm Bùi Khuyết bật cười, đối với con mèo nhỏ này y bất đắc dĩ cực kì, vẻ mặt xin lỗi nhìn Ninh Oản, giải thích: “A Cửu sợ người lạ”.

“Không sao đâu”. Cô gái giương mắt nhìn Bùi Khuyết: “Hôm nay muội đến để cảm ơn ơn cứu mạng của thái tử điện hạ, ngày ấy nếu không phải điện hạ ra tay cứu giúp, chỉ sợ...”

Bùi Khuyết mỉm cười: “ Oản Oản khách khí rồi”. Lại nói tiếp, “Trong điện hơi buồn, chúng ta ra ngoài chút đi”. Nghi hoặc trong lòng, y muốn biết rõ ràng. Nếu như là y suy nghĩ nhiều... chỉ mong là y suy nghĩ nhiều.

*

Trong cung xưa nay đều biết thái tử điện hạ thích yên tĩnh, bởi vậy đông cung là một nơi cực kì thanh tĩnh, ngay cả cung nữ thị vệ đều hiếm thấy. Hai người bước chậm bên trong hoa viên, có vẻ hài hòa. Ninh Oản vẫn quan sát thần sắc đối phương, đúng là... rất thẹn thùng đó. Nàng nằm trong ngực Bùi Khuyết, tìm một vị trí thoải mái nằm, phiền não cực kì.

“Nghe phụ hoàng nói, Ngọc Hoành sắp trở lại, Oản Oản có vui không?” Bùi Khuyết nghiêng đầu nhìn Ninh Oản nói.

Cô gái sững sốt, cười cười: “Đương nhiên là vui, muội cũng rất nhớ huynh trưởng”.

Bùi Khuyết nhìn cô gái cười yếu ớt thần nhiên bên cạnh, khi nào thì nàng bắt đầu cười xa cách mà tôn kính với mình như vậy, không phải là nụ cười từ nội tâm, mà quan trọng hơn, trong mắt nàng, y nhìn thấy... sự thẹn thùng, ái mộ, muốn nói lại thôi.

Y đối với chuyện tình yêu luôn chậm chạp, nhưng rõ ràng như vậy, y mà không nhìn ra thì đúng là choáng váng. Nàng thích mình. Nếu là vài ngày trước đó, y biết được việc này, tất nhiên sẽ sung sướng vui mừng, chỉ là hiện tại... y không vui vẻ được. Đối mặt với Oản Oản, y cảm giác như người lạ, rõ ràng là dung mạo quen thuộc đó, y lại thấy xa lạ, thậm chí... có cảm giác mâu thuẫn.

Bùi Khuyết đưa mắt xuống đất, nhìn một lát rồi yên lặng nhìn Ninh Oản bên cạnh. Quả nhiên Ninh Oản chỉ nhìn mình, ngay cả tảng đá dưới chân cũng không nhìn thấy, chân vừa trượt, người ngã về phía trước. Bùi Khuyết lao tới bắt lấy tay nàng, nhẹ nhàng kéo lại. Tay nữ tử da thịt vốn mềm mại, ống tay áo vén lên lộ ra cổ tay trắng ngần. Ánh mắt Bùi Khuyết ngẩn ra, nhìn thấy vết hồng trên cổ tay này mới phản ứng lại, “ Cần thận chút, nếu không sẽ ngã sắp đấy”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thoáng gật đầu, “Không sao, đa tạ điện hạ”.

Bùi Khuyết chỉ ừ một tiếng, thu tay lại, xoa xoa con mèo nhỏ nhả trong lòng. Sau đó, chỉ có con mèo nhỏ trong lòng y mới có thể nhận ra – đôi mắt ôn nhu như nước ngày thường giờ rét đến thấu xương. Bùi Khuyết... tức giận.

*

Ninh Oản đi rồi, Bùi Khuyết ngồi một mình trong lòng. Ninh Oản dựa vào án thư nhìn thần sắc Bùi Khuyết, không dám phát ra âm thanh gì. Trong lòng nàng vừa mừng vừa lo. Mừng là, y liếc mắt đã nhìn ra “Ninh Oản” đó không thích hợp, có thể thấy được sự hiểu biết kĩ càng của y đối với nàng, lo chính là, hiện tại trong cơ thể nàng, rốt cục là ai? Nàng có thể biến thành mèo, vậy người khác cũng có thể đi vào thân thể đó, đương nhiên không phải là chuyện đáng ngạc nhiên.

Nàng không biết giờ này trong lòng Bùi Khuyết nghĩ gì, nàng vươn móng gãi gãi ống tay áo y, Bùi Khuyết cúi đầu, xoa đầu nàng, “Ngoan, tự mình ra ngoài chơi đi, được không?”

Y muốn yên lặng một chút. Nàng cũng không có cách nào, đi ra ngoài. Bùi Khuyết nhìn cục bông trắng tuyết y nuôi đến béo thịt đi ra khỏi phòng, ánh mắt dịu dàng hơn, nhưng nghĩ đến việc hôm nay, sắc mặt lại lạnh lùng. Trực giác nói cho y biết, người hôm nay, không phải là Oản Oản.

- y chắc chắn.

Thật lâu sau. Bùi Khuyết gọi Thường An, nói: “Đi đến phủ Việt quốc công, ba ngày sau mời Ninh Oản đến Minh Tú sơn trang ngắm hoa. Thường An gật người, nửa ngày sau mới thưa vâng. Trong lòng nghĩ thầm: hôm nay mới gặp Ninh tiểu thư, mà giờ... ông cười cười, hiếm khi thấy thái tử điện hạ nghĩ thông.

Thường An lui ra, Bùi Khuyết mới cúi đầu, trong đầu trăm ngàn suy nghĩ. Nếu là trước kia, y đương nhiên sẽ không làm việc lỗ mãng này, nhưng mà giờ y không quản được nhiều như vậy.

*

Cái gọi là oan gia ngõ hẹp chính là, tình huống hiện tại của nàng là ... khó có khi ra khỏi cửa, lại gặp phải Bùi Chiêu, nàng bình tĩnh không nổi – nghĩ đến lần trước suýt bị hấn giết chết, trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi. Đang định chạy đi, lại bị Bùi Chiêu nhanh tay tóm lấy, y cười chọc chọc cái bụng của nàng, cười đều: “Mèo ngu, chúng ta lại gặp rồi”.

Mày mới ngu, Ninh Oản nghĩ thầm trong bụng. Bùi Chiêu đương nhiên không tha nàng đi, vừa thấy con mèo này tự đưa mình lên cửa, hấn đã muốn bắt rồi.

Hôm nay lôi kéo được mấy đại thần khó khăn, tâm tình y rất tốt, khuôn mặt tuấn mỹ đầy ý cười, nói: “Muốn bổn vương xử sao”.

“Mèo”. Mèo trắng đáng thương giãy dụa thân mình mập mạp, nhớ lần đó, lại đuổi móng ra chộp tới tay y.

Có kinh nghiệm lần trước, Bùi Khuyết tự nhiên không dám lơ là, hai tay giữ không cho nàng lộn xộn, cười vui vẻ nói, “Thách mày động đấy”.

Một đại nam nhân, bắt nạt một con mèo làm gì? Trong lòng nàng nghĩ thầm, đối với tên Bùi Chiêu này có đến vài phần hèn mọn. Vẫn là Bùi Khuyết tốt.

“Mèo...” tiếng kêu đáng thương thê thảm.

Thân là con mèo nhỏ, Bùi Chiêu giết nàng rất dễ dàng, nàng giờ chỉ có thể ngóng Bùi Khuyết sớm tới cứu nàng thôi... Nàng không muốn chết, nàng còn muốn bên cạnh Bùi Khuyết thật lâu.

Bùi Chiêu nhìn con mèo “meo meo” kêu, tâm tình cực vui, nếu trước kia hấn ghét mấy vật lông xù thì giờ không biết tại sao, từ ngày bị con súc sinh này làm bị thương, lại muốn nuôi nó. Y biết con mèo gốc này là vật cưng của Bùi Khuyết, ánh mắt trầm xuống, hung hăng ném thẳng con mèo vào cột. “Meo...”

Nàng không ngờ Bùi Chiêu lại xuống tay nặng như thế, Bùi Khuyết cho tới giờ luôn yêu chiều che chở nàng, lực va chạm như vậy, thân thể nàng đương nhiên không chịu nổi. Đau quá....

Bùi Chiêu nhìn con mèo nhỏ hấp hối trên mặt đất, nở nụ cười lạnh, sau đó xem như không có việc gì đi qua. “Meo...” Bùi Khuyết mau tới cứu muội, đau quá.

*

“Tiểu thư, tiểu thư...” Sao lại nghe thấy giọng của nha hoàn Yên Chi.

Nàng mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện thân thể mình một chút cũng không đau. Lúc nhìn thấy Yên Chi, lại hoảng hồn... nàng không phải thiếu chút bị Bùi Chiêu giết chết sao? Giờ sao lại...

Yên Chi nhìn tiểu thư nhà mình ngây ngốc, cười không thôi: “Mới vừa rồi có thư của người hầu thái tử điện hạ đưa, nói ba ngày sau mời tiểu thư đến Minh tú sơn trang ngắm hoa”..

Tuy không biết vì sao lại thế này, tiểu thư đối với thái tử điện hạ không phải luôn lạnh nhạt sao, tự nhiên sau khi rơi xuống nước, tỉnh lại tính tình lại đổi, hôm nay còn chủ động vào cung gặp thái tử, còn bộ dạng xinh đẹp nhất nữa. Giờ nghe thấy chuyện này chắc sẽ rất vui vẻ đây. Ninh Oản rất cục cựa cũng hồi phục tinh thần, nàng đưa hai tay ra trước.

- Nàng.... nàng từ A Cửu về lại Ninh Oản rồi.

7. Chương 7

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 7

Chương 7: Thuở nhỏ vô tư

Biến thành con mèo nhỏ ở bên cạnh Bùi Khuyết suốt hai tháng, hiện tại đột nhiên biến trở về thân thể của mình, nàng quả thực có chút không quen.

Nhìn khuôn mặt xinh xắn đáng yêu trong gương, Ninh Oản ngồi một chỗ ngẩn người, trầm nghĩ : Kỳ thực....làm con mèo nhỏ của Bùi Khuyết cũng không tệ, việc gì cũng không cần lo lắng, bản thân luôn được y cưng chiều, y đối với nàng cũng vô cùng chăm sóc.

Lí do Bùi Khuyết hẹn nàng đến Minh Tú sơn trang, nàng dĩ nhiên biết là vì sao. Nhưng may là hiện tại nàng đã quay về với thân thể của chính mình, vậy thì không cần phải sợ nữa.

Chỉ không ngờ vì Bùi Chiêu quăng nàng một cái, trời xui đất khiến, nàng lại biến trở về thân thể của chính mình, có lẽ chính là ý trời. Thế nhưng...liệu nàng có nên nói chuyện này cho Bùi Khuyết biết không? Dù sao thì việc sống lại rồi biến thành mèo cũng là việc không thể tưởng tượng nổi.

Nghĩ đến đây, nàng lại bắt đầu cảm thấy phiền não.

Cứ làm một con mèo nhỏ vô lo, vô nghĩ có khi lại hay.

Minh Tú sơn trang chính là biệt viện ở ngoài cung của Bùi Khuyết. Trước kia, bởi vì thân thể y không tốt nên Minh Nguyên để đã ban thưởng riêng cho y tòa sơn trang này, để y điều dưỡng thân thể cho tốt. Bùi Khuyết cũng thường xuyên đến đây ở một thời gian.

Minh Tú sơn trang dựa vào núi Bằng Thủy, yên bình tĩnh mịch như thế ngoại đảo nguyên.

Ninh Oản dĩ nhiên là đã từng tới nơi này. Khi còn bé, nàng và Bùi Khuyết quan hệ vô cùng thân thiết. Nàng không thích ở trong phủ nhưng phụ thân lại không cho phép nàng đi ra ngoài. Mỗi lần như vậy, nàng sẽ lại kiếm cớ để đến Minh Tú sơn trang tìm Bùi Khuyết. Thế nhưng mỗi lần trông thấy Bùi Khuyết, sắc mặt y đều tái nhợt hình như bị bệnh. Đáng vẻ đó thoát nhìn như một con chó con vô cùng tội nghiệp nhưng cũng rất đáng yêu. Bây giờ, y đã trưởng thành so với tình hình lúc nhỏ cũng khá hơn rất nhiều, là nhờ công lao của quốc sư Sở Văn Thâm, chỉ cần tiếp tục điều trị, nói không chừng vài năm nữa thân thể Bùi Khuyết sẽ không còn đáng ngại nữa.

Đích thân Thái tử điện hạ đã ngỏ lời mời, phụ thân dĩ nhiên là không dám không nghe theo nhưng đối với chuyện này ông vẫn cảm thấy có chút nghi hoặc. Tuy rằng quan hệ của hai người bọn họ rất tốt nhưng mấy năm nay cũng không qua lại thân thiết nên hôm nay, y đột nhiên lại ngỏ lời mời như vậy, đúng là rất bất ngờ.

Nhưng chỉ có Ninh Oản là người duy nhất biết được trong lòng Bùi Khuyết đang nghĩ gì.

Hôm nay, nàng gặp y, nhất định sẽ khiến y an tâm.

Nàng chỉ mang theo một nha hoàn, ngồi kiệu mềm đi đến Minh Tú sơn trang. Người dân ở mấy dặm quanh thôn trang đều biết nàng nên từ sớm đã đứng bên ngoài nghênh tiếp.

Sau khi đuổi nha hoàn kia ra chỗ khác, nàng một mình đi về phía chòi nghỉ mát, xung quanh đầy trúc xanh vây kín. Nàng biết Bùi Khuyết nhất định đang ở đó chờ nàng, nàng cũng biết Bùi Khuyết thích yên tĩnh, không thích có người ở bên cạnh quấy rầy.

....Nàng thậm chí còn cảm thấy hồi hộp.

Mới đây, tuy nàng ở bên cạnh Bùi Khuyết lâu như vậy, y đã từng vuốt ve nàng, ôm nàng....Thậm chí hôn nàng. Thế nhưng hiện tại, nàng dù sao cũng đâu phải là mèo, nghĩ tới nghĩ lui đủ kiểu, cuối cùng trong đầu nàng cũng có một ý nghĩ – nàng nhất định sẽ đối xử thật tốt với Bùi Khuyết.

Nàng không biết bản thân có thích y hay không nhưng bây giờ, nàng chỉ cần y sống thật tốt là được.

Sống lại một lần nữa, Cố Giang Nghiêu đã trở thành mây khói. Nàng cũng không muốn truy cứu điều gì. Giờ đây, Ninh Oản nàng đã không muốn yêu oanh oanh liệt liệt, có thể...cứ như vậy ở bên cạnh Bùi Khuyết mãi như vậy cũng không tệ, chỉ ít y khiến cho nàng cảm thấy y đối với nàng là thật lòng.

A...Nàng hình như suy nghĩ hơi nhiều rồi. Ninh Oản cảm thấy hai gò má hơi nóng lên. Nàng cúi đầu nhìn vào hồ nước, hình ảnh phản chiếu trong hồ chính là khuôn mặt ửng đỏ như hoa đào tháng ba, nàng theo bản năng lập tức đưa tay che mặt....

Người còn chưa thấy, nàng cảm thấy xấu hổ gì chứ. Ninh Oản âm thầm khinh thường chính mình.

Đợi đến khi nàng đến gần hơn chút nữa thì Bùi Khuyết đang quay lưng về phía nàng cũng quay đầu lại. Về mặt của y so với ba ngày trước thì kém hơn một chút, sắc mặt hơi trắng bệch nhưng cặp mắt đào hoa mê người vẫn rất đẹp, toàn thân y mặc một bộ áo bào trắng, phẳng phất như thần tiên.

Nam tử có phong thái như vậy, lại sinh ra trong hoàng thất, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Ninh Oản nhìn y đến gần ngẩn ngơ, cảm thấy lòng bàn tay đầm mồ hôi...sao lại toát mồ hôi được nhỉ? Nàng khẽ hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của Bùi Khuyết, người này vẫn luôn khiêm tốn lễ độ như vậy.

Ninh Oản đi về phía trước, đang định hành lễ thì đã bị y đưa tay cản lại, nàng ngẩng đầu nhìn y, nghi hoặc hỏi : "Thái tử điện hạ?"

Bùi Khuyết nhìn chằm chằm vào cặp mắt nàng, nhất thời ngây ngốc, sau đó sắc mặt lại bình thản như thường nói : " Nơi này cũng không phải hoàng cung, Oản Oản không cần giữ lễ tiết, hơn nữa... Từ nhỏ, chúng ta đã lớn lên bên nhau, trước đây, muội cũng đâu có gọi ta như vậy?"

Từ trước đến giờ, ở trước mặt nàng, y đều tự xưng là "ta". Nhất thời Ninh Oản cũng không biết phải nói tiếp thế nào, chỉ có thể cúi mắt xuống, giọng nói vô cùng nhỏ nhẹ : " Khi còn bé không hiểu tôn ti, giờ muội cũng trưởng thành rồi, nếu như phụ thân biết được, dĩ nhiên sẽ bị trách phạt".

Gia pháp của Việt quốc công phu quả thực là rất nghiêm minh.

Có lẽ là nghĩ tới chuyện khi còn bé, sắc mặt của Bùi Khuyết dần dần trở lên ảm áp dịu dàng, thấy tiểu nha đầu ở trước mắt hơi hơi quệt miệng, y bất giác muốn vươn tay xoa xoa đầu nàng...nhưng rồi không dám, Oản Oản để cho y làm vậy mới lạ, nàng cũng đâu phải là A Cửu, muốn vuốt ve lúc nào thì vuốt ve đâu. Vừa nghĩ đến A Cửu, vẻ mặt của Bùi Khuyết lại trở lên trầm ngâm. Bây giờ, con mèo nhỏ của y đang nằm ở trong cái giỏ hấp hối, trông đáng thương cực kỳ.

" Điện hạ! Ngài đang suy nghĩ điều gì vậy?" Thấy y nhú mày, Ninh Oản không nhịn được hỏi.

Bùi Khuyết nhìn nàng nói : " Không có gì, chỉ là..." Hiện tại, Oản Oản này chính là người mà y quen thuộc. Nhưng tại sao....?

"Không tiện thì thôi ạ". Ninh Oản cười cười. Nàng dĩ nhiên là có thể nhìn qua nét mặt của y mà đoán được. Bùi Khuyết ít khi quan tâm những chuyện linh tinh. Có lẽ y đang nghĩ đến, chỉ có thể là con mèo trắng tên A Cửu kia. Hôm nay, nàng đã biến về thân thể của chính mình, không biết hiện tại con mèo kia như thế nào rồi? Dù sao nàng cũng đã mượn thân thể của nó để ở bên cạnh Bùi Khuyết mấy tháng.

"Nhưng..." Ninh Oản nhìn y vẻ do dự, sau đó mới nói tiếp : " Ngài mời nô tỳ đến Minh Tú sơn trang, thực sự là vì muốn ngắm hoa ư?"

Nàng đột nhiên hỏi vậy, Bùi Khuyết lập tức ngậy ngẩn cả người. Ngắm hoa chẳng qua là cái cớ, y muốn khiến cho người đang ở trong thân thể Oản Oản lộ ra kẽ hở, để y có thể dò la được tin tức của Oản Oản thật nhưng lúc này...nàng đúng là Oản Oản mà.

Như vậy...

Trông thấy thiếu nữ trước mắt cứ nhìn chăm chăm vào mình như vậy, cặp mắt long lanh như nước khiến y lại nhớ đến dáng vẻ của A Cửu lúc nũng nịu. Bùi Khuyết...y...đột nhiên đỏ mặt.

Ninh Oản kinh ngạc đến ngậy ngưởi. Lần đầu tiên nàng trông thấy khuôn mặt Bùi Khuyết ửng đỏ như vậy. Trước đây, người này vẫn luôn giấu kín tâm sự của mình, giấu rất sâu, sâu đến nỗi...vài chục năm cũng không nhìn ra được, nhưng bây giờ.... Nàng đột nhiên cảm thấy dáng vẻ của Bùi Khuyết như vậy thật là đáng yêu.

Ninh Oản không còn giữ được vẻ hiền hậu mà bật cười thành tiếng.

Bùi Khuyết lúng túng vạn phần, khẽ nghiêng đầu.

Đợi đến khi y quay đầu lại, trên khuôn mặt của Bùi Khuyết đã không còn một chút dấu vết nào. Ninh Oản nhìn y có chút tiếc nuối nhưng bao nhiêu hồi hộp lo lắng lúc vừa rồi đều tan biến hết. Y là Bùi Khuyết mà, nàng hồi hộp gì chứ?

Dĩ nhiên trong hoàn cảnh này, nàng sẽ không truy hỏi đến cùng... Tuy rằng trông thấy Bùi Khuyết đỏ mặt, nàng cảm thấy rất vui mắt vui tai.

Hạ nhân của Minh Tú sơn trang đều đưa từ trong cung đến đây. Nàng thích nhất là đầu bếp ở nơi này. Tuy rằng đồ ăn của Việt quốc công phủ rất ngon nhưng dĩ nhiên là so với ngự trù đứng đầu trong cung vẫn kém hơn nhiều. Lúc trước, nàng thích đến Minh Tú sơn trang thì một trong những nguyên nhân chủ yếu là vì ở đây có đồ ăn ngon.

Bùi Khuyết hiểu nàng rất rõ, dĩ nhiên là đã chuẩn bị xong rất nhiều bánh điểm tâm ngon miệng. Cho nên nàng cũng ăn không hề khách khí.

Có lẽ là do thói quen khi còn làm mè-o, bao nhiêu lễ nghi trước kia đã được học, nàng đều quên sạch, sau khi ăn xong mấy miếng mới phát hiện ra... Ninh Oản ngẩng đầu nhìn chăm chăm Bùi Khuyết, giải thích : " Muội... bình thường không phải như thế." Âm cuối càng lúc càng nhỏ, nghe vô cùng êm tai, bao nhiêu vẻ mềm mại đáng yêu đều bộc lộ ra hết.

Bùi Khuyết bỗng bật cười, đã rất lâu không thấy nàng có dáng vẻ trẻ con như vậy, bèn nói : " Ở trước mặt ta, muội không cần trói buộc bản thân."

Ninh Oản nhìn y, khẽ cười, nói : " Vâng". Lúc còn là A Cửu, nàng đã hình thành thói quen thân thiết với y và cả thói quen bốc đồng làm nũng trước mặt y, hôm nay...lại làm vậy.

Thấy nàng vui vẻ ra mặt, trong lòng Bùi Khuyết cũng thấy rất sung sướng. Y luôn hi vọng có thể nhìn thấy dáng vẻ hài lòng của nàng mỗi ngày, chẳng qua là... Nàng lại thích Cố Giang Nghiêu. Nghĩ đến đây, ý cười trên môi y dần dần thu lại.

...Nàng thích Cố Giang Nghiêu.

Suy nghĩ trong lòng Bùi Khuyết, Ninh Oản dĩ nhiên là không đoán được. Nhưng lúc này nếu nàng có biểu hiện quá khác biệt so với trước đây thì với thay đổi lớn như vậy, dĩ nhiên là khó mà giải thích. Vậy nên, chỉ có thể là tiến hành từ từ, mọi chuyện rồi sẽ đến. Ninh Oản cắn một miếng bánh ngọc đoàn, trong lòng âm thầm nghĩ.

Nhưng Bùi Khuyết thông minh như vậy, y thực sự sẽ không phát hiện ra điều gì hay sao? Ninh Oản cảm thấy vô cùng khổ não.

" Mấy ngày nay...nghe nói muội khá thân thiết với Cố Giang Nghiêu?"

Quả nhiên là nhắc đến Cố Giang Nghiêu. Bàn tay Ninh Oản đang cầm miếng bánh ngọc đoàn khẽ run lên, không biết nên nói tiếp thế nào. Nhìn cử chỉ và sắc mặt của thiếu nữ ở đối diện, Bùi Khuyết thậm chí cúi mắt

xuống, quả nhiên... Là đã xảy ra chuyện gì đó với Cố Giang Nghiêu, bằng không...sao lại đối xử với y tốt như vậy?

Ninh Oản vừa bực mình vừa buồn cười, rõ ràng y thích nàng, vậy mà còn cố ý ra vẻ giống như huynh trưởng vậy, cũng khó trách sao trước đây nàng lại không phát hiện ra. Nếu không phải nàng sống lại thêm một lần nữa, nàng sao có thể biết được lúc này Bùi Khuyết đang ghen.

Đối với việc y đang ghen. Ninh Oản khẳng định chắc chắn.

” Sao lại hỏi đến hán vậy?” Ninh Oản giả vờ không hờn không giận.

Vừa rồi cứ nhất định muốn hỏi, giờ đã lập tức đã thay đổi, vẻ mặt Bùi Khuyết vô cùng thản nhiên, nói : ” Chẳng hai năm nữa, Oản Oản đã đến tuổi xuất giá rồi. Cố Giang Nghiêu tuần tú lịch sự, cũng không tệ”.

Ninh Oản thật muốn đem miếng bánh ngọc đoàn nhét vô miệng của y, không ngờ y lại nghĩ một đằng nói một nẻo, vậy mà cũng nói ra được. Đời trước, nàng với Bùi Khuyết có chút xa cách, lời nàng nói với y cũng giống như nói với những người khác nhưng hôm nay nàng đã tâm tâm niệm niệm sẽ là người của y nên nghe thấy y nói vậy, nàng cảm thấy rất chói tai, thật là giận mà.

Nếu như nàng thực sự gả cho Cố Giang Nghiêu, y thực sự không thấy đau lòng hay sao?

”Cố Giang Nghiêu quả thực là không tệ. Hơn nữa hán tài hoa xuất chúng, cưỡi ngựa cũng giỏi cực kỳ.” Nàng cố ý nói theo ý của y.

Lúc này đến lượt Bùi Khuyết ngẩn người, quả nhiên...Nàng có ấn tượng rất tốt với Cố Giang Nghiêu, y cũng là người rất tài hoa nhưng cưỡi ngựa... ánh mắt của Bùi Khuyết toát lên vẻ cô đơn.

Thời khắc này, Bùi Khuyết nhất định không biết. Lúc này, dáng vẻ của y giống như con chó nhỏ trung thành bị chủ nhân vứt bỏ trông rất tội nghiệp. Ninh Oản không đành lòng nhìn tiếp nữa, ai bảo lời nói và suy nghĩ của y không đồng nhất?

” Như vậy...cũng tốt”. Bùi Khuyết khó nhọc nói ra, vẻ mặt không cách nào ngụy trang được nữa.

Ninh Oản có cảm giác mình quá phận, vội buông miếng bánh ngọt trong tay, lẳng lặng nhìn vẻ mặt ảm đạm của Bùi Khuyết, tiếp đó, lần đầu tiên...nàng chủ động đưa tay tới, nhẹ nhàng đặt lên bàn tay y.

Từ nhỏ, thân thể Bùi Khuyết đã không tốt, không thể tập võ nhưng y viết chữ rất đẹp, bàn tay của y dĩ nhiên là vô cùng đẹp, khớp xương rõ ràng giống như mỹ ngọc nhưng cũng vô cùng lạnh lẽo.

Mu bàn tay bất ngờ bị một bàn tay nhỏ bé khác đặt lên, Bùi Khuyết cảm giác toàn thân khẽ run lên một cái. Y không dám tin, ngược mắt nhìn thiếu nữ đang ở đối diện, cặp mắt đào hoa xinh đẹp ướm át, thấy Ninh Oản thiếu chút nữa không kiềm chế được định xoa xoa đầu của y.

Ninh Oản ăn xong miếng bánh ngọt, khoe miệng vẫn còn dính vụn, đã nhiều lần y muốn lau giúp nàng nhưng lại không dám làm... Động tác như vậy rất thân thiết. Giây phút này, nàng đang cười tủm tỉm nhìn mình, hai gò má phúng phính, so với bông hoa thược dược nở rộ nhất Minh Tú sơn trang còn đẹp hơn, trong đôi mắt hiện lên làn hơi nước mờ ảo, khiến y nhìn mãi không rời.

” A Khuyết, thực ra huynh...đang ghen phải không?”

8. Chương 8

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 8

Chương 8: A Khuyết A Khuyết

“Khụ..... khụ khụ khụ”. Không ngờ nàng lại hỏi cái này, Bùi Khuyết vừa nghe đã không khống chế được mà ho khan, hai má tuần tú nháy mắt đỏ lên.

Ninh Oản cũng không dám trêu chọc y nữa, đưa tay vỗ vỗ lưng y, ôn tồn nói: “Được rồi, mọi người không đùa nữa”. Vẫn là tiến hành theo chất lượng, từ từ rồi tiến đi, không thì dọa huynh ấy mất...

Bùi Khuyết ngược mắt nhìn nàng, ánh mắt nhu hòa hơn, nàng rất khác trước kia, chỉ là... y thích cảm giác này, “Oản Oản”. Y phát hiện giọng mình khàn hơn.

Ninh Oản lên tiếng, sau đó rót cho y một tách chè xanh, thấy y ngoan ngoãn uống xong, sắc mặt tái nhợt giờ có hơi hồng một chút, nàng nhìn đến ngây người, rồi chậm rãi nói: “Chúng ta không nói chuyện Cổ Giang Nghiêu nữa, được không?”

Bùi Khuyết khó hiểu nhìn nàng.

Ninh Oản cười cười, trên mặt có vẻ ngượng ngùng, sau một lúc lâu mới nói: “Ừm... thực ra trong lòng muội đã sớm chọn được người thích hợp rồi, không phải y”.

“Cái gì.... chọn người?” Bùi Khuyết đương nhiên là không biết chuyện đó.

“Chọn người để làm phu quân đó”. Ninh Oản thoải mái nói, hoàn toàn không có vẻ thẹn thùng của cô nương.

“...” Bùi Khuyết ngây ngẩn cả người. Có người rồi, nhưng mà lại không phải Cổ Giang Nghiêu, vậy... là ai? Oản Oản biết không nhiều nam tử lắm, y chưa từng nghe nói nàng gả gởi công tử nhà ai.... Quả nhiên, là y còn chưa đủ hiểu biết phải không?

Quên đi, không nghĩ nữa. Bùi Khuyết nghĩ thầm.

“Oản Oản, muội.... lâu rồi chưa gọi huynh là A Khuyết”. Bùi Khuyết nhìn nàng rồi nói.

Ninh Oản cười dài, “Cha muội từ nhỏ đã bảo muội không phân biệt tôn ti, trưởng thành rồi càng thế, chỉ là muội không thích thôi, huynh.... “Nàng cố ý lộ vẻ khó xử, “Huynh không thích muội gọi huynh như vậy sao?”

“Đương nhiên không phải”. Bùi Khuyết trả lời rất nhanh, “Nếu cha muội nói không được, vậy thì lên gọi huynh là được mà, huynh thích.... thôi muội quen gọi sao thì gọi vậy”.

“Được”. Ninh Oản nghe lời gật đầu, đôi mắt long lanh, sau đó gọi liên tục: “A Khuyết, A Khuyết, A Khuyết”.

Giọng nói ngọt ngào mềm mại, Bùi Khuyết nghe xong mặt mặt mày nóng hết cả lên, nhớ tới ngày còn bé, tiểu nha đầu nghịch ngợm vẫn hay theo sau mình, buộc tóc hai búi, nắm góc áo y ngựa đầu nói: “A Khuyết A Khuyết, chúng ta đi đắp người tuyết đi”.

Nghĩ như vậy, hờn giận vừa rồi cũng từ từ tan dần đi.

Thấy sắc mặt Bùi Khuyết tốt lên, Ninh Oản cuối cùng cũng nhẹ nhõm thở dài một hơi. Bùi Khuyết vốn như cái hồ nút vậy, trước đây gặp nàng thì nói líu ríu không ngừng, còn giờ... vẫn không thể quá phận được. Nàng im lặng ăn điểm tâm, trong lòng tính toán nên nói cái gì bây giờ.

Bùi Khuyết nhìn nàng ăn, bầu không khí im lặng hòa hợp như thế, y cực kì hưởng thụ.

Giữa lúc đó Thường An đến.

“Chuyện gì?” Thái tử điện hạ bị quấy rầy, sắc mặt không hờn giận.

Thường An vốn đang đắn đo, một lúc sao mới quyết định vào, nghĩ đến là quấy rầy thái tử điện hạ và Ninh tiểu thư ở chung, vội nói: “Vừa rồi trong cung có người báo, về chuyện A Cửu tỉnh, điện hạ ngài có muốn...”. Tuy nói Ninh tiểu thư là quả tim của thái tử điện hạ, nhưng mà A Cửu cũng là bảo bối của điện hạ mà.

....Tỉnh. Sắc mặt Bùi Khuyết hơi đổi, thản nhiên nói: “Được rồi, khanh xuống trước đi”.

Thường An lui ra.

Ninh Oản đương nhiên biết Bùi Khuyết thích con mèo kia bao nhiêu, hơn nữa.... Nàng chính là A Cửu mà. Giờ này nghe thấy con mèo kia không sao, nàng cũng vui mừng trong lòng, lại chỉ có thể nói: “A Cửu là con mèo nhỏ A Khuyết mới nuôi phải không?”

Bùi Khuyết nhìn Ninh Oản, nhớ tới ngày gặp lại trong cung – quả nhiên nàng cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng ở thời điểm kia, trong thân thể nàng rốt cục là ai? Y tuy lo lắng nhưng cũng bất lực, nhưng việc này vẫn phải xem xét kĩ càng.

Giờ nghe thấy A Cửu đã tỉnh, y đương nhiên phải về cung, y vuốt cằm nói: “Ừ, là một con mèo con rất đáng yêu”. Thích nhất là bám y, nhìn bộ dạng được chiều mà kiêu của nó đúng là khiến người ta buồn cười.

Đáng yêu gì chứ. Hai gò má Ninh Oản phấp phồng, rất là sẵn sàng nói: “Vậy huynh trở về đi, ngắm hoa gì đó... còn có thể lần sau mà”.

Bọn họ còn rất nhiều thời gian, nàng không vội.

Bùi Khuyết không nói gì thêm, “Ừ” một tiếng, suy nghĩ một lát mới nói: “Oản Oản, lại đây một chút”.

“Dạ?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ninh Oản mơ hồ, nhìn vẻ dịu dàng của y liền không tự chủ được mà xích người qua.

Về mặt Bùi Khuyết cực kì hiền hòa.

Đầu ngón tay xoa lên khóe miệng nàng, nhẹ nhàng lau, cảm giác đung chạm lên da thịt mềm mại đó, làm cho đầu ngón tay lạnh như băng cũng trở nên nóng rực – y đã muốn làm thế từ rất lâu rồi.

*

Đến khi một góc áo Bùi Khuyết cũng không nhìn thấy nữa, Ninh Oản mới hồi phục lại tinh thần.

Bùi Khuyết y... khẽ mỉm cười, Ninh Oản cảm thấy trái tim mình thật ấm áp. Không tồi chút nào, tưởng tượng ra bộ dạng then thùng của Bùi Khuyết lúc này, Ninh Oản bật cười thành tiếng.

Nàng cầm lấy một miếng Ngọc đoàn tỳ nhét vào miệng, đôi mắt lim dim, ngón tay xoa lên khóe miệng, nhẹ nhàng mơn trớn.

Từ Minh tú sơn trang đi ra, Yên Chi thấy vẽ hồng hào trên mặt tiểu thư nhà mình, rõ ràng không bôi phấn, giờ lại như có trang điểm qua. Nàng liền trêu ghẹo: “Thái tử điện hạ đã đi được một lát rồi mà tiểu thư vẫn còn vui à?”

Bị nha hoàn nhà mình cười nhạo, Ninh Oản liếc nhìn nàng một cái, nói: “Ba hoa”. Còn ý vị thâm trường nói thêm câu nữa: “..... Em không hiểu đâu”.

Em không hiểu.... ta không dễ dàng chút nào, mới có thể trở về điểm ban đầu... mới có thể nhìn Bùi Khuyết như thế.

Yên Chi đương nhiên không hiểu, nhưng nhìn tiểu thư nhà mình vui vẻ như thế, nàng cũng thỏa mãn rồi, ít nhất thái tử điện hạ là thật tâm, cái này là đủ.

*

Nếu là trước kia, vất vả lắm mới ra ngoài tất nhiên là muốn đi du ngoạn một phen, nhưng mà hôm nay sau khi gặp Bùi Khuyết, nàng liền hồi phủ sớm. Đời trước rong chơi, giờ nàng chỉ muốn an nhàn qua ngày mà thôi.

Đi ngang qua quán Lung Linh, Ninh Oản liền gọi người dừng kiệu lại. Lung Linh quán có những điểm tâm ngon nhất, nàng trước đây rất thích tới chỗ này, nhưng mà khi đó phần lớn là huynh trưởng đưa nàng tới. Thuở nhỏ mất đi mẫu thân, cảm tình nàng đối với huynh trưởng rất nặng tình. Giờ huynh trưởng xuất chinh đánh giặc, nàng chỉ chờ đợi huynh ấy sớm về.

Đời trước lúc huynh trưởng về, trong viện mai vàng đều nở, mà giờ, chắc sẽ không về sớm như thế.

Lấy xong điểm tâm, Ninh Oản tính đi ra.

“Oản Oản”.

Ninh Oản dừng bước chân, nhưng cũng không quay đầu mà đi thẳng ra ngoài.

“Tiểu thư?” Yên Chi sững sờ, nhưng mà thấy tiểu thư nhà mình không vui, nên vội đi theo sau.

“Oản Oản!” Nam tử cao lớn che phía trước nàng, Ninh Oản nhú mày, nâng mắt nói: “Có chuyện gì?”

Cố Giang Nghiêu thấy thái độ của Ninh Oản thì có chút nghi hoặc, nhớ tới điều muốn nói, vội cười làm lành: “Nghe nói mấy ngày trước nàng rơi xuống nước, nên muốn đến thăm nàng, nhưng mà dù sao... nam nữ không tiện. Giờ nhìn qua thấy nàng chắc là không có chuyện gì?”

Ninh Oản mặc dù không phải người đẹp nhất thành Định An, nhưng khuôn mặt ngây ngô chưa nẩy nở thực sự rất khiến người khác chú ý, khó mà dời mắt được. Hôm nay nàng mặc quần áo màu xanh nhạt, cả người càng thêm thanh tú, ngay cả nhăn mày cũng đủ phong tình.

“Không sao”. Ninh Oản lạnh nhạt nói.

Nàng biết mình không nên như vậy với Cố Giang Nghiêu, dù sao đời trước y đối với nàng cũng không đến nỗi nhẫn tâm, nhiều nhất chỉ có thể gọi là bạc tình, y cũng hiểu được chính mình, chẳng qua trong lòng y, quan trọng hơn nàng có rất nhiều thứ, lúc đó Ninh Oản nàng còn trẻ nên không biết, tự xem mình là quan trọng nhất.

Cố Giang Nghiêu tưởng mình không đến thăm nên nàng ông ọ, vội cúi xuống nhìn mặt nàng, dịu dàng nói: “Nếu không vui, mai ta mang nàng đi cười ngựa được không?”

Ninh Oản rốt cục cũng đưa mắt lên nhìn y, khẽ nói: “Không được, cha ta không muốn ta ra ngoài”.

Sắc mặt Cố Giang Nghiêu rốt cục cũng thay đổi: “Oản Oản nàng... nàng rốt cục là làm sao vậy?” Tiểu nha đầu luôn thích bám theo y sao lại lạ như thế, khiến cho y cảm thấy là một người hoàn toàn khác.

Nơi đông người như thế này, Ninh Oản không muốn nói tiếp nữa, nói thẳng một câu: “Trước kia quậy phá thôi, giờ đã hiểu chuyện rồi, Cố Giang Nghiêu về sau đừng tới tìm ta nữa, còn có...” Thần sắc của nàng kiên định, “Thân là đích nữ của Việt quốc công phủ, xuất đầu lộ diện không tốt, nếu người muốn, nên tìm tiểu thư nhà khác đi, cáo từ”.

Nói xong cũng không quay đầu lại, thoải mái bước đi.

Cố Giang Nghiêu đứng sững sờ tại chỗ.

Lúc này Cố Tang Chỉ mới thốt tha lượn lờ đi ra, đoạn đối thoại vừa rồi nàng nghe không sót một chữ. Nhìn bộ dạng đáng thương của huynh trưởng nhà mình, ánh mắt dừng lại trên thân ảnh màu xanh biếc càng lúc càng xa, nửa cười nửa không nói: “Đã sớm biết rồi mà, đích nữ của phủ Việt quốc công, ai cũng không phải kẻ dễ bắt nạt”. Nhìn xem đi, còn nhỏ đã khiến huynh trưởng nhà nàng yêu thích vậy quanh rồi.

Cố Giang Nghiêu không nhìn muội muội của mình, sắc mặt cực kì không tốt: “Không được nói nàng ấy như vậy”.

Cố Tang Chỉ đáp một tiếng, không thêm nói lại.

*

Đời trước, cảm tình mà nàng dành cho Cố Giang Nghiêu hầu như đã không còn chút nào, mà giờ, tuy rằng giận, nhưng nghĩ đến Bùi Khuyết tâm tình của nàng liền tốt lên. Cứ như vậy, thời điểm Cố Giang Nghiêu thành thân, nàng sẽ không bỏ trốn, cũng không chờ y trong mưa, Bùi Khuyết cũng sẽ không đến tìm mình, sẽ không phải gặp mưa. Bùi Khuyết uống thuốc mà Sở Văn Thâm tìm được, cơ thể cũng sẽ tốt trở lại thôi.

Bùi Khuyết sẽ không mất sớm như thế. Nàng sẽ đối xử tốt với y, làm cho y càng ngày càng khỏe mạnh.

Nghĩ tới đây Ninh Oản thấy lòng mình thoải mái hơn nhiều.

Hôm nay đi ra ngoài một chuyến, thân thể cũng mệt mỏi, ngủ sớm một chút vậy, chờ đến nửa đêm, nàng lại thấy khát nước không chịu nổi.

“Meo...” Yên Chi.

“Meo meo...” Ta muốn uống nước.

Kêu nửa ngày cũng không thấy bóng người, Ninh Oản nhún mày, nhưng vừa mở mắt ra, thấy người bên cạnh nàng lập tức bị choáng váng.

9. Chương 9

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 9

Chương 9 : Meo meo...Meo meo

Bùi Khuyết nghe thấy tiếng meo meo meo meo meo meo, lập tức mở mắt, trông thấy con mèo nhỏ đang mở to đôi mắt ướt nhẹ nhìn mình, nhất thời trong lòng cảm thấy mềm nhũn, vội vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ đầy lông nhung của nó, dịu dàng nói : ” Sao thế ?”

” Meo meo...” Tại sao mình lại biến thành mèo? Ninh Oản buồn bã rên lên một tiếng. Nàng mới nhập về thân thể được có ba ngày thôi mà.

Bùi Khuyết thấy đáng vẻ nó tội nghiệp như vậy, lập tức đứng dậy, ôm vào lòng. Bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông trắng tuyết, vẻ mặt rất dịu dàng. Thật tốt quá, A Cửu của mình không sao. Ba ngày trước, y thấy nó đi mãi không quay lại, bèn phái Thường An đi tìm, kết quả tìm ra nó đang thoi thóp – Khi đó, y tưởng rằng A Cửu không thể sống nổi, vô cùng buồn bã.

Trước đây, y cũng đã từng nuôi vài con mèo con nhưng A Cửu lại khiến y yêu thương nhiều hơn cả. Mặc dù có đôi khi A Cửu hơi nghịch ngợm một chút nhưng bình thường nó luôn rất ngoan ngoãn, lanh lợi. Nó thích nhất là vùi đầu vào trong ngực y cọ cọ loạn lên, y cũng dung túng nó, quả thực là một con mèo thông minh hiếm thấy.

” Meo meo ” Ninh Oản liên tục cọ cọ cái đầu nhỏ vào ngực Bùi Khuyết. Lúc đầu, nàng không có cảm giác gì nhưng đến khi tinh thần tỉnh táo, nàng lại cảm thấy đau đớn khắp toàn thân, ừm... Đau muốn chết luôn.

Thấy con mèo nhỏ muốn làm nũng với mình, trong lòng Bùi Khuyết mềm mại đến rối tinh rối mù, vừa ôm nó vừa vuốt ve, động tác vô cùng dịu dàng. Con mèo nhỏ đang vô cùng hưởng thụ khi được y yêu thương vuốt ve, đột nhiên lại ngẩng đầu lên, lè lưỡi nhìn về phía y, kêu : ” Meo meo”.

Chắc là nó khát nước. Bùi Khuyết hiểu ra, chọc chọc cái đầu nhỏ của nó, mắng yêu : ” Ta biết rồi, giờ ta sẽ đi rót nước cho em.” Dứt lời, y lập tức đặt con mèo nhỏ xuống giường.

Trông thấy Bùi Khuyết chỉ mặc một bộ trung y màu trắng, mái tóc đen như mực xốc xếch rối tung sau gáy. Ninh Oản bỗng cảm thấy cả người nóng lên, nhớ đến cảnh hai người gặp gỡ lúc ban sáng, trong lòng lại càng thêm vui vẻ.

Từ trước đến giờ, Bùi Khuyết không thích có người gác đêm nên buổi tối thường không có người hầu nào ở bên cạnh. Hơn nữa, hiện tại đã quá nửa đêm, y dĩ nhiên phải tự mình chăm sóc cho con mèo nhỏ rồi. Hôm nay, lúc hồi cung, trông thấy con mèo nhỏ cuối cùng cũng đã mở mắt, trong lòng y khẽ thở phào một cái, chỉ là...khi đó mèo con không có chút sức lực nào, cũng không muốn gần gũi với y, có lẽ là nó cảm thấy sợ hãi.

May mắn là bây giờ nó đã tỉnh lại, cũng khôi phục đáng vẻ bướng bỉnh như trước kia. Bùi Khuyết nhìn về phía cục bông nhỏ đang kêu meo meo ở trên giường, trong lòng thâm nghĩ : ” Con mèo nhỏ yếu ớt kia đã quen với việc được mình hầu hạ rồi thì phải.”

Có nước uống lại có bánh ngọt để ăn, Ninh Oản ăn uống vô cùng vui vẻ. Lúc vừa nhập lại vào thân thể này, nàng cảm thấy rất khát nước, đúng là dày vò mà.

Sau khi ăn uống no đủ, Ninh Oản lại theo thói quen cọ cọ vào ngực Bùi Khuyết kêu ” Meo meo meo meo meo meo”, tiếng kêu giả bộ đáng thương này khiến cho người khác vừa nghe đã thấy thương. Bùi Khuyết lập tức ôm con mèo nhỏ vào lòng, dỗ dành : ” Ngoan nào, mau ngủ đi.”

Lúc này, Ninh Oản làm sao mà ngủ được. Tuy rằng, nàng ở cạnh Bùi Khuyết với đáng vẻ này cũng không tệ nhưng dù sao cũng chỉ là một con mèo. Hơn nữa, thân thể của nàng thì sao? Không lẽ cứ để ột người không rõ lai lịch chiếm cứ hay sao? Ninh Oản nghĩ đi nghĩ lại cả nghìn vạn lần, vô cùng phiền não. Cho đến khi, ngửi thấy mùi thuốc thoảng thoảng ở trên người Bùi Khuyết, trong lòng mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Làm gì có con mèo nhỏ nào lại yếu ớt như thế này chứ? Bùi Khuyết dở khóc dở cười, khẽ vỗ về con mèo nhỏ trong lòng giống như đang dỗ dành con nít, trong đầu y lại nhớ tới chuyện ban sáng. Tiểu nha đầu kia quả thực đã thân thiết với mình hơn trước đây rất nhiều, nghĩ đến đây, khóe môi lại cong lên.

Nếu như thân thể của mình có thể tốt hơn một chút.... Trước đây, y chưa từng hy vọng xa vời như vậy nhưng hiện giờ có lẽ y cần phải suy nghĩ lại.

Cả đêm, Ninh Oản ngủ rất ngon. Đến khi tỉnh lại, trông thấy nam tử đang ở bên cạnh, trong lòng nàng càng thêm sung sướng.

Bùi Khuyết yên lặng nằm ngủ bên cạnh nàng, dáng vẻ ôn hòa không hề giống như người bị bệnh, lông mi của y còn dài và cong hơn cả nàng, trông giống như con gái vậy, nhưng nhìn mặt của y thực sự rất đẹp trai nha. Thấy y vẫn còn đang ngủ say, Ninh Oản lặng lẽ chui ra khỏi ngực, như kẻ trộm khẽ vươn móng vuốt, nhẹ nhàng cào cào vào mặt y, sau đó lại cúi đầu, liếm liếm khuôn mặt anh tuấn.

Meo meo.

Cho dù hiện giờ, nàng biến thành mèo cũng không có vấn đề gì, Ninh Oản nghĩ.

Bùi Khuyết ngủ không sâu nên tất cả những động tĩnh trong ngực y dĩ nhiên biết rõ. Cho đến khi, con mèo nhỏ khẽ đưa đầu lưỡi mềm mại liếm, y mới từ từ mở mắt, lập tức vươn tay chụp lấy con mèo bướng bỉnh kia.

" Meo meo " .Làm chuyện xấu bị bắt được, Ninh Oản khẽ gãi gãi đầu, kêu lên một tiếng, toàn thân co rúm lại.

Nàng tưởng Bùi Khuyết sẽ ôm nàng vào trong ngực nhưng không ngờ vẻ mặt y lại rất khác thường, đứng bật dậy, cũng không thèm liếc nàng một cái. Ninh Oản nghi hoặc nhìn bóng lưng của Bùi Khuyết, thầm nghĩ : Nàng liếm y, y không vui sao?

A...Bị chê à. Ninh Oản cúi gằm cái đầu nhỏ xuống, dáng vẻ đáng thương như mèo hoang nhỏ bị bỏ rơi.

Hơi nóng bốc lên mờ mịt, toàn bộ thân thể Bùi Khuyết đều ngâm trong nước nóng, y cảm thấy đầu óc rối bời.

Vừa rồi, không phải y cố ý không thèm nhìn con mèo nhỏ kia. Chỉ là y đột nhiên lại nghĩ đến giấc mộng hoang đường đêm qua nên không có cách nào để tĩnh tâm được. Hình như là y đã làm chuyện xấu xa...trần truỵ...thân thể trần truỵ hé lộ...

Tiểu nha đầu mềm mại thơm tho trong lòng, ngọt ngào gọi y là " A Khuyết ", ánh mắt ướt át, khuôn mặt thẹn thùng và ...đôi môi căng mọng, khiến y hoàn toàn ngây dại. Sau đó, y đã làm gì?

Bùi Khuyết nhắm mắt lại, trên bờ mi còn đọng một giọt nước.

...Y lại có thể làm loại chuyện đó với nàng.

Đừng nói là hoàng thất mà ngay cả những gia đình bình thường, chuyện con cháu nối dòng vốn rất quan trọng. Nam tử trưởng thành thường sớm thu phòng từ lâu. Mà y đã quá hai mươi nhưng vẫn chưa từng chạm qua bất kỳ cô gái nào, đây cũng là rất hiếm thấy. Trước đây, y cũng không nghĩ tới những chuyện đó, sống thanh tâm quả dục cũng rất thanh tịnh. Tuy rằng trong tim có bóng dáng một người nhưng y lại chưa bao giờ có ý niệm dâm tà, nhưng hôm nay...

Không biết nguyên do là vì y ôm con mèo nhỏ cùng nhau ngủ, hay là vì hôm qua gặp được Oản Oản mà y lại mơ một giấc mộng như vậy. Buổi sáng lúc tỉnh lại, trông thấy con mèo nhỏ liếm mặt của mình, y lại nhớ đến hình ảnh ở trong mộng đêm qua, y đặt Oản Oản ở dưới thân...

Khuôn mặt ửng đỏ, cơ thể nóng rực, hơi thở hỗn loạn....

Y...Sao y lại có thể có ý niệm như vậy chứ?

Sau này, y làm thế nào để đối mặt với Oản Oản đây?

Sau khi tắm rửa xong, Bùi Khuyết trông thấy con mèo nhỏ vẫn nằm im trên giường không hề nhúc nhích, khuôn mặt y khẽ khựng lại, vội vàng đi qua. Vừa mới vươn tay chạm vào thân thể mềm mại của nó, đã

thấy nó yếu ớt rên lên một tiếng ” meo meo “. Y khẽ thở dài một hơi, lập tức ôm lấy nó nhưng mèo con lại không nhiệt tình giống như thường ngày, cái đầu nhỏ rũ xuống như cà gặp sương vậy.

Nghĩ đến vừa rồi vừa mới lạnh nhạt với nó, khiến con mèo nhỏ này không vui. Bùi Khuyết dở khóc dở cười, con mèo nhỏ này sao lại giống như cô gái nhỏ giận rồi vậy, thế nhưng hết lần này tới lần khác... y lại không thể không để ý tới nó.

” Ngoan nào, em đói bụng lắm phải không? Mau đứng lên ăn chút gì thôi.”

” Meo meo ” Ninh Oản cọ cọ vào tay y. Nàng thực sự cảm thấy rất đói bụng, chuyện y lạnh nhạt với nàng lúc trước, nàng cũng không để bụng nữa.

Thường An nhìn một mèo, một người cùng ngồi ăn sáng với nhau nhưng dáng vẻ lại rất hài hòa, trong đầu cảm thấy vô cùng kỳ quái. Sao ông càng nhìn lại càng có cảm giác A Cửu giống con người chứ? Nghĩ đến đây đã thấy sống lưng lạnh toát. Ông nghĩ nhiều rồi. A Cửu chẳng qua thông minh hơn những con mèo khác một chút mà thôi.

” Meo meo ...” Ninh Oản ăn cháo thịt nên râu mèo đều bị dính cháo, Thường An trông thấy thế, đang muốn lau giúp nàng, nhưng nàng sao có thể để cho người khác chạm vào người mình chứ, trong chớp mắt thân thể đã né sang một bên khiến cho hân chụp vào khoảng không.

” Meo meo meo meo meo meo ” Ninh Oản chọc ghẹo hân rất vui, dáng vẻ vô cùng hồn hởi.

Vết thương vẫn còn chưa khỏi mà con mèo nhỏ đã đùa bỡn như vậy khiến cho Bùi Khuyết dở khóc dở cười . Từ trước đến giờ, khi dùng cơm, y đều rất yên lặng, ai nghĩ được sẽ có cảnh tượng náo nhiệt ồn ào như bây giờ. Nhưng... về mặt Bùi Khuyết vẫn rất dịu dàng, y không hề bài xích.

Bùi Khuyết vội nhận lấy chiếc khăn Thường An đưa qua, lau giúp cho nó. Con mèo nhỏ thấy là y, lập tức ngửa đầu, nhìn về phía y, kêu ; ” Meo meo meo meo meo meo.” Nàng để mặc cho y lau giúp mình, dáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn.

Thường An thầm khinh thường, đúng là con quỷ nhỏ mà.

” Thái tử điện hạ! Nô tài đã lên đi điều tra, có cung nữ trông thấy nhị hoàng tử điện hạ...” Thường An ngẩng đầu nhìn Bùi Khuyết, nói.

” Ta biết rồi! Người đi xuống trước đi.” Khuôn mặt của Bùi Khuyết vẫn thản nhiên, tâm tình không hề gợn sóng, từ từ lau mặt cho mèo con đầu ra đấy.

Thường An ở bên cạnh chủ tử nhà mình nhiều năm, dĩ nhiên là hiểu rõ tính tính của y, lập tức lui xuống.

Bùi Khuyết nhìn mèo con đang ăn ở bên cạnh, ánh mắt bỗng trở lên phức tạp. Y đã biết ai làm A Cửu bị thương. Y cũng biết rõ trong lòng Bùi Chiêu tính toán cái gì. Có đôi khi y không nói, không có nghĩa là y không biết.

Y vươn tay gõ gõ đầu con mèo nhỏ, hạ giọng nói : ” Sau này, em phải ngoan ngoãn một chút, không được chạy lung tung, biết không?” Lúc này, may mắn là nó không có gì đáng ngại. Nếu như lại bị như vậy một lần nữa...Còn có thể may mắn như vậy sao?

” Meo meo...” Ninh Oản ngoan ngoãn gật đầu. Quả thật, nếu bảo nàng cả ngày ở yên trong điện dĩ nhiên là không thể nào nhưng nàng mà trông thấy Bùi Chiêu chắc chắn sẽ cẩn thận. Tuy rằng nàng có khả năng sẽ quay lại được thân thể của chính mình nhưng lỡ may... lỡ may... Nàng chết thật rồi thì phải làm sao bây giờ? Nàng còn muốn sống vui vẻ với Bùi Khuyết.

...Sống cùng với y. Nếu không...liệu nàng có nên nói cho y biết mọi chuyện? Ninh Oản đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

Ninh Oản lẳng lặng nhìn Bùi Khuyết, sau đó lập tức vươn móng vuốt, kéo kéo ống tay áo của y.

Bùi Khuyết cúi đầu, hỏi : ” Sao vậy? Vẫn đói sao?”

” Meo meo...” Ninh Oản lắc đầu.

Bùi Khuyết nở nụ cười, tiếp tục hỏi : ” Muốn đi ra ngoài chơi sao?”

” Meo meo...” Ninh Oản lại lắc đầu.

Bùi Khuyết cũng đoán không ra, hơi nhíu mày, khó xử nhìn mèo con đang cuộn mình lộn qua lộn lại mấy vòng ở trên bàn.

Tuy nói việc biến thành mèo là việc khó mà tưởng tượng nổi nhưng nàng tin tưởng, Bùi Khuyết sẽ không coi nàng là yêu quái. Nàng muốn trở về thân thể của chính mình. Nàng muốn trở thành Ninh Oản thực sự để ở lại bên cạnh y, chờ đến khi cập kê, sẽ gả cho y.

Thế nhưng hiện tại, nàng lại không thể nói được tiếng người. Cho dù Bùi Khuyết thông minh đến đâu đi nữa, y cũng không thể đoán được nàng là Ninh Oản.

Ninh Oản nôn nóng liên tiếp lộn mấy vòng, khiến Bùi Khuyết nhất thời cảm thấy khó hiểu. Trong chốc lát, nàng đã nghĩ ra một cách, lập tức ngừng lại, nhìn về phía Bùi Khuyết kêu meo meo meo meo.

Bùi Khuyết : ”?”

Ninh Oản vươn móng vuốt, chỉ chỉ cái bát sứ ở bên cạnh.

Bùi Khuyết : ” Em còn muốn ăn thêm cháo thịt à?”

”Meo meo”. Ninh Oản lắc đầu liên tục, dùng đầu ngón chân, đập một cái vào cái bát sứ.

Bùi Khuyết cảm thấy vô cùng kỳ lạ, nhìn động tác của nàng, chậm rãi nói : ” ... Oản?”

” Meo meo meo meo meo meo.” Ninh Oản hưng phấn kêu to

10. Chương 10

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 10

Chương 10: Gặp lại Bùi Chiêu.

Đúng rồi, chính là Bát.

Oản.

[Bát đồng âm với Oản]

Bùi Khuyết hưng phấn nhìn con mèo nhỏ nhắn, cũng đầy nghi hoặc: A Cừu hôm nay làm sao vậy?

Ninh Oản thấy Bùi Khuyết có vẻ không rõ, nàng vội giải đầu, “Meo” một tiếng kêu. Cũng nghĩ thấy đúng: Bùi Khuyết làm sao có thể nghĩ mình là Ninh Oản được, dù sao hôm qua họ vừa gặp nhau mà.

Thấy bộ dạng ủ rũ gục đầu của con mèo nhỏ, Bùi Khuyết liền giải giải mặt nó, thấp giọng nói: “Nếu chán thì ra viện phía sau chơi, nhưng không được chạy loạn”. Con mèo nhỏ này còn chưa lành hẳn đâu.

“Meo”. Ninh Oản ngoan ngoãn kêu một tiếng.

Nàng không vội, trước lấy thân phận A Cừu chơi với y đi.

*

Can Hòa Điện.

Thân thể Minh Nguyên để càng ngày càng không tốt, Bùi Khuyết thân là thái tử, rất nhiều chuyện đều đặt lên vai y. Minh Nguyên để cực kì coi trọng đứa con này, điều tiếc nuối nhất chính là thân thể của Bùi Khuyết.

Hậu cung tranh đấu, rất nhiều đứa trẻ chưa được sinh ra đã thành vật hi sinh, Bùi Khuyết tuy rằng may mắn thuận lợi sinh ra, nhưng lại thiếu chút thì chết non, giờ có thể sống đến hai mươi tuổi đã coi như may mắn. Minh Nguyên để biết đứa con này không thích tiếp xúc với người khác, may bên người y còn có một quốc sư.

Quốc sư Đại Chiêu Sở Vân Thâm tuy trẻ tuổi nhưng rất trung thành và tận tâm, năng lực lại tốt. Quốc sư không chỉ bảo đảm an toàn của Bùi Khuyết, còn tìm những bài thuốc hay cho y, cơ thể sẽ sớm ngày khỏe mạnh.

Quốc sư trước khi Bùi Khuyết sinh ra đã bói qua, trước hai mươi tuổi không được gần nữ sắc. Đối với Minh Nguyên để mà nói, hoàng tử là điều quan trọng, nhưng vấn đề liên quan đến tính mạng của y, chỉ cần sau này khỏe mạnh, còn sợ không có con nối dõi. Minh Nguyên để biết đứa con này thanh tâm quả dục, tâm trong sáng, ở trong hoàng thất cực kì hiếm thấy, nhiều lần đã nhắc đến chuyện lập thái tử phi nhưng vẫn bị nó cự tuyệt.

Tuy rằng không gần nữ sắc nhưng mà thái tử phi cũng không lập là sao.

Minh Nguyên để âm thầm thở dài một hơi.

“Hoàng thượng đừng vội, thái tử không chịu cưới vợ, chỉ sợ trong lòng đã có người thương”. Thân là thái giám tổng quản Can Hòa cung, Tào An an ủi nói.

Minh Nguyên để đã qua tuổi năm mươi, tóc hoa râm, hai mắt cũng mờ, nhưng nhìn qua vẫn có khí phách thiên tử, không giận mà uy, “Khuyết Nhi thân là thái tử, thích cô nương nào, cứ cưới là được”. Nếu là người ngưỡng mộ trong lòng, thành thân là được thôi.

“Hoàng thượng có nhớ vị cô nương ở phủ Việt quốc công không?” Tào An nói, thấy Minh Nguyên để thoáng dịu dàng, lại nói tiếp: “Việt quốc công phủ có một đích nữ tên một chữ Oản, từ nhỏ có quan hệ vô cùng tốt với thái tử điện hạ, khi bé cứ như hình với bóng”.

Nói như vậy, Minh Nguyên để cũng có chút ấn tượng, trên mặt thoáng ý cười: “Tiểu cô nương kia đúng là thông minh đáng yêu, nhưng mà mấy năm nay sao không tiến cung, cũng ít gặp mặt Khuyết Nhi”.

Tào An mỉm cười, “Cô nương lớn lên đương nhiên sẽ ngại, không thể như ngày bé bám lấy thái tử điện hạ, nhưng mà nô tài nghe nói, hôm qua... thái tử điện hạ đi Minh Tú sơn trang”.

Minh Nguyên để mới ngộ ra, hai mắt sáng ngời, “Người nói Khuyết Nhi hẹn...”

“Giờ tiểu thư Việt quốc công phủ đã mười bốn, còn hai năm nữa mới cập kê. Nô tài nghĩ, đến ngày cập kê, thái tử điện hạ sẽ tới tìm Hoàng thượng tứ hôn, cho nên Hoàng thượng không cần quan tâm đến hôn sự của thái tử điện hạ đâu, nên bảo trọng long thể”.

Ý tứ này đúng ra là: Hoàng thượng, người cứ yên tâm đi, thái tử điện hạ đã sớm chọn được thái tử phi rồi, người cứ chờ ôm hoàng tôn thôi, không cần lo lắng như vậy.

Minh Nguyên để vừa nghe đã nóng nảy, nữ tử mà Bùi Khuyết coi trọng, đương nhiên là tốt. Nhiều năm trước ông vẫn nhớ gặp qua Ninh Oản vài lần, ấn tượng không tồi, ông cũng rất ngưỡng mộ Việt quốc công, trưởng tử của Việt quốc công là Ninh Ngọc Hành rất thiện chiến dũng mãnh, bảo vệ biên cương Đại Chiêu. Nghĩ đến đây lại càng tâm đắc ánh mắt đứa con nhà mình thật tốt.

Chỉ là... mới mười bốn tuổi thôi sao. Minh Nguyên để nhúm mày, đúng là chờ không kịp mà. Tuy giờ thành thân chưa đủ tuổi, nhưng mà con mình coi trọng Ninh Oản như thế, xem ra vẫn phải chờ đến khi cập kê mới có thể tiến cung.

Nhưng mà... Minh Nguyên để nở nụ cười, “Nếu trong khoảng thời gian ngắn trăm muốn ôm tôn nhi, để cho hai người họ định hôn sự đi đã”.

Đúng, như vậy đi, Minh Nguyên để cười cười, tâm tình nhất thời tốt lên, bộ dạng nhìn qua như kiểu hôm nay là được ôm tôn nhi rồi vậy.

Tào An cúi đầu hành lễ: “Hoàng thượng anh minh”.

Minh Nguyên để cười tròng mắt liếc y một cái: “Trăm đương nhiên là anh minh”.

*

Minh Nguyên để anh minh như thế nào cũng không nghĩ đến, con trai ông ngày ngày nghe lời sau khi nghe mình nói lại kiên quyết từ chối.

Minh Nguyên để sợ ngây người, từ long ý đứng dậy, “Không phải con thích...”

“Phụ hoàng, hôn sự của nhi thần chưa gấp”. Thái tử diện hạ thần nhiên mà quả quyết nói.

Con không vội mà trăm vội! Minh Nguyên để thầm nghĩ trong lòng. Vì thân thể của Bùi Khuyết, từ nhỏ chuyện gì con cũng nghe theo y, may mà người này từ lúc nhỏ cũng không khiến y phải bận tâm, giờ đã hai mươi, thái tử phi lại chậm chạp không chịu lập, điều này không thể được.

Minh Nguyên để nghiêm mặt: “Nguyên nhân là gì?”

Bùi Khuyết ngược mắt, nhìn phụ hoàng: “Phụ hoàng biết nguyên nhân mà”. Y không được gần nữ sắc. tuy giờ thân thể đã tốt nhưng mà nếu định hôn sự, Oản Oản chính là thái tử phi, nếu có một ngày y... Oản Oản nên làm cái gì bây giờ? Sau này không được có người khác – nếu y mất, đời nàng cứ thế mà bị hủy.

Minh Nguyên để nhú mày, định mở miệng, nhưng nhìn thấy kiên định trong mắt đứa con nhà mình cũng mềm lòng đi. Được, nó coi trọng Ninh oản như vậy, người mù cũng nhìn ra. Hoàng thất thiếu nhất chính là chân tình, tuy đối với thái tử mà nói đó cũng là uy hiếp, nhưng ông thực sự không đành lòng.

“Trăm mệt rồi, xuống đi. Việc này... coi như hôm nay trăm chưa nói gì”. Minh Nguyên để ngồi xuống, phát phát tay.

Bùi Khuyết cúi người, “Nhi thần cáo lui”.

*

Lúc Bùi Khuyết trở lại Đông cung, thấy con mèo nhỏ đang tán loạn trong bụi hoa ở hậu viện. Giữa rừng hoa, một nhúm tuyết trắng kia càng bắt mắt, đuôi xù đảo qua hoa hải đường, dừng lên hạ xuống trên đóa hoa.

“Meo meo”.

Mèo con của y chơi rất là vui vẻ. Ánh mắt Bùi Khuyết không khỏi dịu dàng.

Khóe miệng nâng lên, ý cười đột nhiên dừng lại – y nhớ tới tiểu nha đầu từng thích đi theo y, cũng thích chạy loạn như thế, tiếng cười như chuông bạc làm cho y ao ước không thôi.

“Meo”. Ninh Oản thấy Bùi Khuyết trở lại, nhảy nhót tới chỗ y, nhiệt tình ” meo meo meo”.

Bùi Khuyết bật cười, cúi người, con mèo nhỏ quen thuộc nhảy vào ngực y, vô cùng thân thiết. y xoa đầu nó: “Bẩn thật”.

“Meo...” Bị ghét bỏ, giọng điệu Ninh Oản ủ rũ, cúi đầu xuống bộ lông mềm mại.

Nhìn bộ dạng này của nó, Bùi Khuyết không nhịn được cười thành tiếng, lẩm bẩm: “Hóa ra cũng biết e lệ à?”

Cái này là bị cười nhạo đó. Ninh Oản thầm nghĩ: để ỉnh về lại thân thể lần nữa, sẽ khiến cho huynh biết cái gì mới là e lệ. Nàng biết da mặt Bùi Khuyết rất mỏng, lần sau sẽ chính y một phen.

Bùi Khuyết đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng của con mèo nhỏ, nhìn nó bẩn như thế liền vội ôm về tắm rửa. Trước kia nuôi mèo y cũng không tự làm như vậy, giờ lại thích tự mình chăm sóc nó, cảm giác con mèo nhỏ dịu dàng đáng yêu, khiến cho y càng vui vẻ.

Mèo con sợ nước, mỗi lần tắm cho nó luôn kêu “Meo meo”, người ướt sũng cứ thế cọ lên người y, cọ này cọ. Trường An hầu hạ bên cạnh cũng nhìn không nổi, làm gì có cái kiểu mèo không biết chừng mực như thế?

Là một con mèo, Ninh Oản vẫn rất sợ nước. Nhưng mà lúc Bùi Khuyết giúp nàng tắm, nàng lại rất an tâm. ngón tay ấm áp của y xuyên qua lớp lông của nàng, dịu dàng vô cùng, nàng không nhịn được mà lẩm bẩm thoải mái.

- nàng thích Bùi Khuyết tắm cho nàng nhất.

Tắm rửa xong, Ninh Oản liền híp mắt, nằm trong ổ lăn lộn, nhìn bộ dạng sung sướng thoải mái này đúng là khiến người ta sung sướng.

Bùi Khuyết thích sạch sẽ, nhưng mà mỗi lúc tắm cho nàng xong áo choàng y cũng bẩn, chỉ có thể đi tắm. Ủm... nàng cố ý làm vậy đó. Bởi vì mỗi lúc Bùi Khuyết nhìn thấy nàng nghịch ngợm, một chút cũng không tức giận, lại còn cười đến cực kì vui vẻ.

Nàng thích Bùi Khuyết cười với nàng, thích bộ dạng vui vẻ của Bùi Khuyết.

Rất lâu sau Bùi Khuyết chưa quay lại, nàng kiểm chế không được nhảy xuống dưới.

Ở Đông cung có tổng cộng mấy chục cung nữ thái giám, nhưng nàng nhìn thấy rất ít, Bùi Khuyết không thích bị người khác quấy rầy, chỉ để Thường An hầu hạ, lúc tắm rửa cũng không thích có người.

Mới đầu nhìn thấy Bùi Khuyết ở trần nàng không dám nhìn thẳng, ở chung lâu như vậy nàng mới quen được, dù sao hai người họ sau này cũng sẽ thành thân, trước nhìn cũng không sao.

Nhưng mà hiện tại phải giải quyết một vấn đề mấu chốt – đó là trở lại thân thể của mình đã.

Ninh Oản tới bể nước, Bùi Khuyết lại không ở đây. Vì thế chạy tới điện...

“Tuy biết là con mèo Hoàng huynh yêu thích...”

Giọng nói này... rất quen. Ninh Oản sửng sốt, đột nhiên nghĩ tới – là Bùi Chiêu, sao hắn lại ở đây?

Nghĩ đến vài lần suýt nữa bị Bùi Chiêu giết chết, nàng tức cực kì, đối với vị nhị hoàng tử này có thể nói một chút hảo cảm cũng không có. Cùng huyết mạch hoàng thất mà sao lại kém nhiều như vậy?

Ninh Oản không chút nghĩ ngợi, liền chạy vào. Nàng thấy Bùi Khuyết ngồi ở ghế chủ vị, vẻ mặt lạnh nhạt uống trà, người nhảy lên, nhào thẳng vào lòng y ” meo”.

Hóa ra là ngồi đối diện với Bùi Chiêu. Y nhìn con mèo con trong ngực Bùi Khuyết, ánh mắt trầm xuống, khuôn mặt mang theo ý cười, “Hoàng huynh, huynh nhìn xem”. Nói xong, y liền kéo tay áo lên.

Bùi Chiêu sống an nhàn sung sướng, hai tay đương nhiên trắng nõn, nhưng mà bây giờ... mu bàn tay phải có bốn vết cào rõ ràng, nhìn rất ghê người.

“Hoàng huynh, huynh biết đấy, xưa này ta chưa chịu một chút vết thương nào. Nếu là chuyện khác thì thôi, nhưng chuyện này không nhịn được”. Y tưởng con súc sinh này đã bị mình giết chết, không ngờ mạng lớn thế.

Bảo bối của Bùi Khuyết sao? Nhưng bảo bối thì như thế nào, lại hại hoàng tử, thì chết, huống chi chỉ là một con súc sinh.

Bùi Khuyết không nói gì, nhưng rõ ràng tâm tình không hờn giận. Y bình thần nhìn Bùi Chiêu một cái, mở miệng nói: “Vậy đệ muốn thế nào?”

“Con mèo này hoàng huynh yêu thích, đương nhiên sẽ không hại tính mạng nó, nhưng mà...” Bùi Chiêu nhìn chăm chăm con mèo nhỏ, cười lạnh, “Để cho đệ mang về chơi giải buồn, mười ngày sau sẽ trả, được chứ?”

Sắc mặt Bùi Khuyết vẫn như thường. Từ lúc mười tuổi, Bùi Chiêu lấy con mèo đầu tiên của y, cuối cùng vẫn một câu: “Con mèo này không chơi được”. Y tiếc hận, một thời gian sau mới nuôi con mèo thứ hai.

Y biết phụ hoàng đối xử với mình tốt, cũng không thích Bùi Chiêu. Trong lòng y áy náy, cho nên mọi chuyện đều làm cho hắn. Cũng không so đó gì, giờ lại muốn đến trước mặt mình kiêu ngạo.

Hôm nay thế mà hắn muốn mang A Cửu đi.

Bùi Khuyết nghiêm mặt.

Hắn đúng là có dũng khí đấy.

11. Chương 11

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 11

Chương 11 : Mèo con sợ chó

Bùi Khuyết dung túng cho Bùi Chiêu, Ninh Oản cũng biết. Nàng biết dù Bùi Khuyết coi trọng mình nhưng dù sao lúc này mình cũng chỉ là một con mèo mà thôi. Nếu như Bùi Chiêu muốn, y vẫn có cơ hội đụng đến nàng.

Nàng không thể rơi vào tay của Bùi Chiêu được - tên đó nhất định sẽ giết chết nàng mất.

"Meo meo". Ninh Oản cọ cọ vào bàn tay của Bùi Khuyết, làm bộ đáng thương, khẽ kêu lên một tiếng rồi nhìn chăm chăm vào cặp mắt sáng như cẩm thạch của y, cực kì tủi thân. Hôm đó, rõ ràng là Bùi Chiêu bắt nàng trước, nàng chẳng qua là theo bản năng kháng cự lại một chút thôi mà. Hơn nữa, nàng thiếu chút nữa đã bị hấn giết chết rồi.

Thế nhưng nàng cũng hiểu rõ. Bùi Chiêu là hoàng tử còn nàng chẳng qua là một con mèo, làm gì có thân phận địa vị. Lúc này, nàng không còn sợ hãi nữa.

Bùi Khuyết vốn dĩ cảm thấy rất tức giận nhưng trông thấy con mèo nhỏ trong lòng đáng vẻ giống như sợ chết, lòng lại cảm thấy buồn cười. Y khẽ chọc một cái vào đầu nhỏ của nó, ánh mắt ôn hòa. A Cửu là con mèo mà y thích nhất, dĩ nhiên sẽ không đem tặng nó cho Bùi Chiêu, lập tức quay sang nói với Bùi Chiêu :

"A Chiêu. Nếu là cái khác, huynh dĩ nhiên sẽ đáp ứng nhưng A Cửu thì không được."

Bùi Chiêu không ngờ y lại cự tuyệt, đầu tiên là sững sốt, sau đó lại nở nụ cười, nói : " Ở trong lòng của hoàng huynh, thần đệ lại không sánh bằng một con súc sinh này."

Có lẽ câu nói vừa rồi của Bùi Chiêu, có lời nào khiến Bùi Khuyết cảm thấy không vui, y khẽ nhíu mày nhìn về phía Bùi Chiêu, vẻ mặt thản nhiên. Vị đệ đệ ruột thịt này kém y hai tuổi, khuôn mặt cũng gần giống y. Hôm nay, hấn bày ra vẻ mặt lạnh lùng nhìn mình, trong đó cũng không có nửa phần tôn trọng.

Từ trước đến giờ, trong mắt Bùi Chiêu đều không có bề trên.

Nhưng hấn càng làm như vậy, phụ hoàng lại càng không thích. Mặc dù y cũng cảm thấy áy náy với Bùi Chiêu nhưng y tự vấn lòng mình, những gì có thể làm được y đều đã làm, chỉ thiếu...chỉ thiếu việc đem ngôi vị thái tử tặng cho hấn. Thế nhưng phụ hoàng lại không đồng ý.

"Có thể ở trong mắt của đệ, A Cửu chẳng qua là một con mèo nhưng đối với ta mà nói lại không giống như vậy. Nó khiến đệ bị thương, ta sẽ xin lỗi thay nó, thậm chí là bồi thường nhưng A Chiêu ...Ta sẽ không để cho đệ mang nó đi đâu."

"Tốt thôi." Bùi Chiêu chán nản, nhả từng chữ, sau đó lập tức phát tay áo, bước ra khỏi điện.

Hồi lâu.

Ninh Oản vẫn ngoan ngoãn nằm ở trong lòng Bùi Khuyết không dám nói lời nào, chỉ ngơ ngác ngửa đầu nhìn y. Nàng không ngờ, ở trong lòng y nàng lại quan trọng đến vậy. Vì vậy mà y đã không hề do dự cự tuyệt yêu cầu của Bùi Chiêu. Nàng biết Bùi Khuyết thích mèo nhưng nàng chưa từng nghĩ tới, y lại thích đến mức này.

Mình cào xước da Bùi Chiêu, y thể hiện sự áy náy với hấn nhưng y vẫn che chở cho con mèo con như mình, không nỡ để mình phải chịu một chút tủi thân nào. Thế nhưng khi mình cào xước da Ninh Oản, y lại quyết bắt con mèo con nhện đói vài ngày, không hề do dự. Nàng thực sự không hiểu. Nàng và Bùi Khuyết chẳng qua chỉ là thanh mai trúc mã. Hơn nữa từ khi trưởng thành, cả hai đã không còn thân thiết nữa, sao y lại có thể thích nàng đến vậy?

Nhưng nàng không thể không thừa nhận, nàng thích cảm giác được Bùi Khuyết che chở.

"Meo meo". Ninh Oản cúi đầu cúi đầu liếm liếm bàn tay y.

Bùi Khuyết cúi đầu nhìn con mèo nhỏ ở trong lòng khẽ mỉm cười, sau đó lại tỏ vẻ nghiêm túc, nói : "Em nhớ kỹ cho ta, sau này không được trêu chọc A Chiêu nữa." Y biết A Cửu nghe hiểu được, cũng biết nó hiểu rõ được ý của y.

"Meo meo..." Nàng cũng đâu có muốn đi trêu chọc hấn chứ.

Tuy rằng hiện tại, nàng đã ở bên cạnh Bùi Khuyết, không cần phải lo lắng bất cứ điều gì, thế nhưng nàng vẫn nghĩ đến thân thể thực sự của mình, cũng không biết được tình hình thực sự phát sinh trên người mình. Hơn nữa hiện giờ, nàng đang ở trong hoàng cung, căn bản cũng không có cách nào quay về Việt Quốc Công phủ.

Nàng không biết thân thể của mình bây giờ thế nào, đang ngủ say, hay là lại bị người khác chiếm. Nếu là lý do thứ hai... Nàng biết, lúc trước, Ninh Oản giả kia nhất kiến chung tình với Bùi Khuyết, may mắn là Bùi Khuyết liếc mắt đã nhận ra điều bất thường, nếu không... Bùi Khuyết thích mình như vậy. Nếu như Ninh Oản giả kia thể hiện tình cảm với y, Bùi Khuyết khó lòng cự tuyệt.

May mắn là Bùi Khuyết có tình cảm sâu nặng với nàng. Mà nàng cũng yêu thương Bùi Khuyết. Nếu không thì...

Trước đây, nàng không thích quốc sư Sở Vân Thâm nhưng hiện tại, nhìn thấy thân thể Bùi Khuyết đã dần dần chuyển biến tốt đẹp, chung quy lại công lao cũng là nhờ Sở Vân Thâm đã tìm được thuốc tốt, nàng dĩ nhiên sẽ có ấn tượng tốt với vị quốc sư này. Chỉ cần là người đối xử tốt với Bùi Khuyết, nàng tự nhiên sẽ thích người đó.

Nhưng nàng luôn cảm thấy. Mỗi lần, Sở Vân Thâm đến Đông cung gặp Bùi Khuyết, ánh mắt của y nhìn nàng rất lạ. Sở Vân Thâm là quốc sư của Đại Chiêu, dĩ nhiên là có chỗ khác biệt so với người bình thường, thuật bói toán của y lại càng lợi hại. Liệu có phải y đã nhìn thấu sự khác thường của mình hay không?

Nàng không hiểu rõ nên thôi, không suy nghĩ thêm nữa. Dù sao, hiện tại nàng cảm thấy tốt là được.

Ninh Oản không dám chạy loạn. Từ lần gặp chuyện với Bùi Chiêu, nàng đã vô cùng cẩn thận. Tuy rằng Bùi Khuyết che chở cho nàng nhưng nàng không muốn để cho y lo lắng.

Ninh Oản chạy đến chỗ hòn giả sơn – nơi lần đầu tiên gặp Bùi Khuyết, trông thấy nơi này có rất nhiều hoa hải đường đang nở. Nàng lập tức vươn bộ móng vuốt đầy lông nhung, ngắt một đóa hải đường màu hồng nhạt ngậm vào miệng, vẫy vẫy đuôi, tâm tình vô cùng tốt.

”Điện hạ...” Nghe thấy giọng nói mềm mại kia, trái tim của Ninh Oản khẽ đập ”bịch bịch”. Trong lòng thầm nghĩ : ”Nguy rồi, gặp phải người không nên gặp rồi.” Chẳng qua lần này nàng đã thông minh hơn, không hề nhúc nhích đứng im một chỗ, xung quanh nhiều hoa cỏ sắc màu rực rỡ như vậy, thừa sức che được thân thể nhỏ bé như tuyết trắng của nàng.

Có lẽ Cố Tang Chỉ và Bùi Chiêu đang làm chuyện riêng tư ở chỗ hòn giả sơn kia.

Ngẫm lại thì hai người bọn họ quả thực là to gan lớn mật. Bùi Chiêu quả không hổ với lời đồn giữa thanh thiên bạch nhật vẫn không kèm chế được sự phóng đãng.

Tâm trạng Bùi Chiêu vốn không tốt nhưng vừa mới trông thấy thiếu nữ thẹn thùng trước mặt, tinh thần đã thả lỏng không ít. Hắn vươn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt của Cố Tang Chỉ, sau đó lập tức ôm nàng vào lòng.

Thấy hắn hiềm khi dịu dàng với mình như vậy, Cố Tang Chỉ mừng như điên, vẻ mặt ngơ ngác, để mặc cho hắn ôm, hai tay không tự chủ được cũng ôm lấy hông của hắn – nàng thích người đàn ông này, không phải vì thân phận của y.

”Điện hạ! Nếu ngài có chuyện gì không vui, có thể nói với thiếp, chỉ cần... Chỉ cần điện hạ vui lòng.” Nàng biết Bùi Chiêu không thích người khác quan tâm quá nhiều chuyện của hắn nên nàng luôn cẩn thận mọi chuyện, rất sợ khiến hắn không vui.

Nam tử ái mộ Cố Tang Chỉ không phải là không có. Thậm chí người đến cầu thân nhiều đến nỗi đập nát cả cánh cửa phủ nhưng nàng lại thích Bùi Chiêu, nguyện ý ở bên cạnh hắn cho dù không danh không phận.

Bùi Chiêu biết tâm ý của nàng với hắn. Chỉ là ở bên cạnh hắn có quá nhiều phụ nữ. Cố Tang Chỉ chỉ là một trong số đó, thậm chí có nhiều người còn xinh đẹp, dịu dàng hơn nàng gấp nhiều lần. Nhưng hắn biết, nàng là người duy nhất đối xử thật lòng với hắn. Nàng vốn là hòn ngọc quý trên tay Cố Uyên. Cho dù nàng có làm Vương phi của hắn cũng đủ tư cách nhưng nàng chưa từng đề cập đến chuyện này với hắn, dù chỉ là một lần.

"Không có chuyện gì, chẳng qua là bị con tiểu súc sinh kia làm cho phiền não thôi. Chỉ nhi! Đừng nói chuyện nữa, để ta ôm nàng một cái. Một tiếng "Chỉ nhi" dịu dàng kia, quả thực đã khiến cho Cố Tang Chỉ mất hồn.

Rất lâu sau, Cố Tang Chỉ mới hồi phục tinh thần lại, cũng không nói thêm gì nữa, để mặc cho hắn ôm.

Đợi đến khi tâm trạng Bùi Chiêu tốt hơn một chút, hắn mới buông lỏng tay, khẽ cúi người hôn lên mặt người con gái ở trong lòng một cái, trầm giọng nói : " Một ngày nay, nàng tiến cung. Phụ thân nàng liệu có nghi ngờ gì không?"

Cố Tang Chỉ lắc đầu, mỉm cười, nói : " Điện hạ yên tâm. Thiếp sẽ không để điện hạ gặp phiền phức." Nàng dĩ nhiên hiểu rõ. Phụ thân của mình không thích Bùi Chiêu. Nếu người biết nàng ở cùng với Bùi Chiêu, nhất định sẽ phản đối.

" Thật là dần". Tuy rằng Bùi Chiêu nói như vậy nhưng trên khuôn mặt tuấn lãng vẫn toát lên ý cười. Nữ nhân ngọc này, luôn nghĩ cho hắn đầu tiên, cũng chưa từng nghĩ đến bản thân nàng. Nàng đã là người của hắn rồi nhưng hắn lại chưa từng hứa hẹn gì với nàng. Hơn nữa, toàn bộ thành Định An này đều biết, Nhị hoàng tử Bùi Chiêu kiệt ngạo bất tuân (*), phong lưu thành tính. Hắn ngưng cười, nhìn nàng, nhỏ giọng nói : "Nàng có từng nghĩ tới, nếu có một ngày, ta không cần nàng nữa..."

(*) – ý muốn chỉ người có tính tình hung hăng cường bạo không biết phục tùng

Cố Tang Chỉ hơi hơi dừng lại một chút, sau đó ngửa đầu mỉm cười, nói : " Không giữ được trái tim của điện hạ là Cố Tang Chỉ vô năng(*)". Từ trước đến giờ, nàng chưa từng trách người khác.

(*) – Không có năng lực, bất lực.

Lần này đến lượt Bùi Chiêu ngây ngẩn cả người. Một lát sau, hắn bật cười sang sảng, cúi đầu, ngậm lấy môi nàng, triển miên quán quýt một phen, sau đó ôm người con gái nhỏ đang thở hổn hển ở trong lòng, nghiêm túc nói : "Có chí khí, muốn nắm lấy trái tim của bản vương sao?"

Cố Tang Chỉ nở nụ cười, không nói gì, chỉ lẳng lặng rúc vào trong ngực của Bùi Chiêu. Nàng dĩ nhiên không ghét, thích một người, đương nhiên sẽ tìm mọi biện pháp khiến hắn phải để tâm đến mình. Từ khi gặp Bùi Chiêu, mỗi ngày nàng đều nghĩ phải làm sao mới có thể làm cho hắn thích mình. Đàn ông đều thích phụ nữ xinh đẹp. Tuy rằng nhan sắc phai tàn thì tình cũng cạn nhưng nếu một người phụ nữ không có nhan sắc thì ngay cả tư cách được yêu cũng không có.

Nàng thừa nhận bản thân đã từng tính toán nhưng mục đích cuối cùng cũng chỉ có một mà thôi.

"Điện hạ! Thiếp có một biện pháp khiến cho ngài xả hết giận." Cố Tang Chỉ khẽ cười, thản nhiên nói.

Bùi Chiêu khẽ nhún mày, ý bảo nàng mau nói tiếp.

"Mèo con sợ chó. Chỉ cần điện hạ nuôi một con chó hung dữ là được." Cố Tang Chỉ nhỏ giọng, cúi đầu nói. Ngón tay ngọc khẽ miết miết lên lồng ngực của người đàn ông trước mặt, mái tóc đen ở hai bên rủ xuống, tạo thành một dáng vẻ thướt tha rất đặc biệt.

Trông thấy nàng như vậy, Bùi Chiêu nở nụ cười, một tay đưa lên ôm ngang người trong lòng lên, sau đó đặt nàng ở trên bãi cỏ mềm mại, tiếp đó đè lên...

Nhìn xuyên qua bụi hoa, Ninh Oản loáng thoáng thấy được tình hình bên kia. Nhất thời, trong lòng cảm thấy tức giận đến nghiến răng – Quả thực độc ác nhất là lòng dạ đàn bà, còn muốn đem chó con ra để bắt nạt nàng.

Đập vào trong tai là tiếng thở dốc và rên rỉ kéo dài, Ninh Oản dĩ nhiên muốn bỏ chạy nhưng nàng lại sợ sẽ phát ra tiếng động, bị Bùi Chiêu tóm được. Lần này nếu hắn tóm được nàng, khẳng định là chết chắc... Nàng chỉ có thể nhìn màn xuân cung đồ sống đang trình diễn trước mặt.

Lúc đầu, nàng có chút ngượng ngùng nhưng lại tò mò nên không nhận được mở mắt nhìn.

Lần đầu tiên nàng biết được thân thể của phụ nữ lại có thể biến thành nhiều... nhiều tư thế đến vậy.

May mà hiện tại nàng là một con mèo. Nếu không nàng nhất định đã mất đồ tới mang tai rồi. Đường đường là một thiên kim danh môn, nàng lại có thể lén nhìn trộm người khác làm những chuyện như vậy. Ninh Oản âm thầm khinh bỉ chính mình.

Khoảng hai canh giờ sau, màn uyên ương kia mới coi như xong. Ninh Oản thở dài một hơi, đợi bọn họ đi rồi, mới từ đi ra khỏi bụi hoa, lập tức chạy về phía Đông Cung.

Lúc này, bụng nàng đã đói lả. Trên đường về, Ninh Oản luôn nghĩ xem quay về rồi thì nên ăn cái gì. Nhưng khi nàng đang chạy chạy thì đột nhiên vấp phải một vật gì đó khiến nàng ngã bổ nhào.

” Meo meo...” Ninh Oản ảo não, bò dậy khỏi mặt đất. Thật uống công Bùi Khuyết nuôi nàng đến béo mập, thân thể này quả thực được cưng chiều hơi quá mức, vừa mới ngã một cái đã cảm thấy vô cùng đau đớn.

Nghe thấy một tiếng cười nhạo trầm thấp, Ninh Oản khẽ gãi gãi đầu, ngẩng mặt lên, đến khi nhìn thấy người kia, nàng hơi kinh ngạc một chút – May mắn không phải Bùi Chiêu mà là quốc sư Sở Vân Thâm.

Sở Vân Thâm có vóc người cao gầy, khí độ bất phàm, vạt áo bào xanh bay bay, dáng dấp y hệt như một thể ngoại cao nhân. Có lẽ hắn mới từ chỗ Bùi Khuyết đi ra.

Nàng vui vẻ hướng về phía hắn ” Meo meo” một tiếng, coi như là chào hỏi.

Thế nhưng Sở Vân Thâm cũng nhìn chằm chằm vào nàng, sau đó mới chậm rãi cúi người, đưa tay xoa xoa lên đầu của nàng.

Ồ? Chẳng lẽ quốc sư cũng thích mèo con sao? Cặp mắt của Ninh Oản mở thật to, chăm chú nhìn nam tử ở trước mắt.

” Bị giam cầm ở trong cơ thể của con mèo này, có phải là tử thân cho cô lắm không?” Khuôn mặt của Sở Vân Thâm không có bất kỳ một biểu hiện gì, gần từng chữ, ” ...Ninh đại tiểu thư.”

12. Chương 12

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 12

Chương 12: A Cữu Đông cung.

Ninh đại tiểu thư...

Y, y biết?!

Sở Vân Thâm nhìn con mèo nhỏ ngây người, mím môi không nói lời nào.

“... A Cữu”. Cách đó không xa vang đến giọng nói, Bùi Khuyết cũng từ từ bước tới.

Sở Vân Thâm đứng dậy, khuôn mặt thản nhiên nói: “Thái tử điện hạ sao lại ra đây?”

Bùi Khuyết ôm lấy con mèo nhỏ dưới đất, cười nhẹ: “A Cữu ra ngoài đã lâu, ta đi tìm nó”. Nói xong, y xoa xoa con mèo nhỏ trong lòng, vô cùng thân thiết.

Sở Vân Thâm nhìn một người một mèo hòa hợp như vậy, trên mặt như cười như không, chỉ nói một câu: “Không ngờ điện hạ lại coi trọng con mèo này”.

“Ta rất thích A Cữu”. Bùi Khuyết nhìn Sở Vân Thâm, nhớ tới hình ảnh vừa rồi y ngồi xổm xuống vuốt đầu A Cữu, nhân tiện nói: “Quốc sư cũng thích mèo sao?”

Sở Vân Thâm cười sang sảng, không đáp mà chỉ nói: “Con mèo này có vẻ nghịch ngợm, điện hạ chú ý thân thể, đừng quá lo lắng”.

“Quốc sư lo nghĩ nhiều rồi”.

“Điện hạ thích là được rồi, thần cáo lui”.

Trong lòng ngực của Bùi Khuyết, Ninh Oản không kêu một tiếng, đầu óc chỉ toàn là lời nói vừa rồi của Sở Vân Thâm.

“Sao thế? Thành mèo ngốc rồi à?”. Bùi Khuyết thấy mèo con không thèm nhúc nhích, bộ dạng ngơ ngác đáng yêu, nhìn không được mà chọc chọc chớp mũi nó, hay là bị quốc sư dọa cho choáng váng rồi? Hay là đói mà choáng?

“Mèo....” Mèo con ngốc nghếch ngẩng đầu uể oải kêu một tiếng.

Đôi mắt Bùi Khuyết mỉm cười, khoe môi nhếch lên, xoa xoa khuôn mặt nhỏ đầy thịt, không có chút uy nghiêm mà uy hiếp nói: “Nếu choáng thật sẽ không cần em”.

“Mèo mèo mèo”. Mèo con ngốc nghếch bị uy hiếp vội vã kêu lên.

“Ha ha...” Bùi Khuyết bật cười ra tiếng.

“....”. Ngây thơ!

*

Ninh Oản vốn đói bụng, nhưng giờ có tâm sự nên vừa ăn cháo thịt vừa nghĩ tới lời của Sở Vân Thâm, nhất thời lại trầm tư, cuối cùng hậu quả chính là.... ăn quá nhiều.

Ninh Oản kêu khổ không ngừng, khó chịu lăn qua lăn lại trong rổ. Bùi Khuyết nhìn cái bụng phình ra của con mèo nhà mình và cử chỉ của nó, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cực kì không phúc hậu mà cười ha hả.

- nhìn xem, gọi là mèo ngốc quả không sai mà.

Lại còn cười nàng! Ninh Oản vô cùng bất mãn, kêu “mèo mèo” từng đợt. Qua mấy tháng ở chung, Bùi Khuyết cũng hiểu rõ tính tình em mèo này, biết nó không vui liền đưa tay vuốt vuốt cái bụng, xoa nhẹ xoa nhẹ.

“Mèo....” Ninh Oản thoải mái kêu một tiếng, an nhàn nằm trong giỏ tứ chi mở rộng, cái đuôi tuyết trắng lắc lư, tùy ý để cho Bùi Khuyết vuốt bụng nàng, ánh mắt hưởng thụ lim dim thành đường thẳng.

Thoái mái chết mất.

“Mèo mèo mèo”.

Đây là hậu hạ cô nhóc kia hả.

Bùi Khuyết mỉm cười, động tác trên tay cũng dịu dàng hơn, nhìn con mèo nhỏ yếu ớt như vậy lại có bộ dạng hưởng thụ này, làm cho y nhớ tới mình và Ninh Oản, Ngọc Hành ngày xưa, hay lên núi ngắm tuyết – tiểu nha đầu đi không nổi, ồn ào muốn công, Ngọc Hành cũng không có cách nào, đành khom lưng, nhưng nàng lại muốn y công. Ngọc Hành không đồng ý, nhưng cuối cùng cũng không có biện pháp với nàng. Khi đó nàng mới bảy tuổi, không nặng chút nào, nhẹ lắm, cơ thể mềm mại, đôi bàn tay như ngó sen ôm lấy cổ y, nghiêng đầu líu ríu nói chuyện bên tai, vừa hưởng thụ vừa vui vẻ dựa trên lưng y như thế.

“A Khuyết lưng huynh thật thoải mái”.

Không cần tự đi, đương nhiên là thư thái. Y khi đó trầm nghĩ. Trên người cô nhóc có một mùi hương rất ngọt, y cứ như vậy công nàng lên núi, một chút cũng không mệt mỏi.

Bùi Khuyết cúi đầu. Nhìn con mèo nhỏ híp mắt, như là đang ngủ, yêu chiều mà xoa lên mặt nó, sau đó xoay người lên giường.

Y tưởng con mèo đã ngủ, ai ngờ vừa nằm xuống đã nghe tiếng “mèo mèo”. Y định đứng lên thì mèo nhỏ đã nhảy phóc tới, “mèo mèo” vài tiếng.

Bám người như vậy, Bùi Khuyết cũng không quản, ôm nó vào lòng, bàn tay ấm áp lại dịu dàng xoa xoa đầu xù lông của nó, cảm giác này.... sao lại giống như đứa trẻ vậy? Bùi Khuyết nghĩ hoặc nhủ mảy.

“Mèo”..... Ninh Oản vươn móng nhẹ gãi trong lòng Bùi Khuyết, sau đó cả người nằm úp sấp, đuôi vung vẩy.

Bùi Khuyết nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ, khuôn mặt có vẻ mệt mỏi, không nghĩ nữa: “Được rồi, ngoan ngủ đi”.

“Meo...” Ngửi được mùi hương trên người y, Ninh Oản ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại. Nếu Sở Vân Thâm biết được, nhưng không ngăn cản nàng bên cạnh Bùi Khuyết, vậy nàng sẽ không suy nghĩ nữa.

An tâm ở bên cạnh Bùi Khuyết là được rồi.

*

Lúc bấy giờ trong Tập Tường cung lại cực kì náo nhiệt.

Một tràng chó sủa.

Cắm bào màu tím chính là nhị hoàng tử của Đại Chiêu, nhìn qua anh khí bức người, y ngồi trên ghế chủ vị, thân hình cao lớn, hình dáng khiến người ta ngưỡng mộ. Đôi mắt hoa đào nhìn xuống phía dưới một bầy chó hung hãn đủ màu đủ sắc.

Đúng, y kêu người đưa chó mèo hung hãn nhất tới đây, Bùi Chiêu y thân là hoàng tử tôn quý của Đại Chiêu, muốn nuôi chó cũng phải là loại tốt nhất, khí phách nhất, uy phong nhất.

Y đi xuống, đánh giá từng con một.

Con này nhìn qua không uy phong, không được. Bùi Chiêu ghét bỏ nhú mày.

Thái giám lập tức mang con chó này xuống.

Y lại đi từng bước, nhú mày: con này... ánh mắt nhìn không tốt lắm?

Con chó thứ hai bị dẫn đi.

Con thứ ba, Bùi Chiêu liếc mắt nhìn một cái, uy phong thì có uy phong, nhưng mà... bộ dạng cũng xấu quá đi? Nhân tiện hỏi: “Con này là đực hay cái?”

“Thưa điện hạ, là chó cái”. Thái giám Ất vội đáp.

Bùi Chiêu ghét bỏ lùi ra sau, phát tay: “Chó cái mà lại xấu như vậy? Dẫn đi dẫn đi”. Y liếc cũng không muốn liếc nữa là.

Trong lòng Bùi Chiêu rất phiền, lúc nhìn thấy con chó thứ tư thì mắt sáng ngời lên: không tồi, khí phách uy phong.... chính là nó. Bùi Chiêu chỉ vào con chó đen trước mắt: “Con chó này gọi là gì?”

“Thưa điện hạ, con này toàn thân đen bóng nên gọi là Hắc Tử”. Thái giám Bính trả lời.

Hắc tử. Tên này sao lại khó nghe vậy chứ. Bùi Chiêu đỡ trán, “Chọn nó, về sau ở lại Tập Tường cung, nhưng mà phải đổi tên...” Bùi Chiêu nghĩ nghĩ, nhìn con chó đen to lớn khí phách trước mắt, cười cười: “Kêu là Đại Hắc đi”.

“...” Thái giám Bính sững sốt một lát rồi tỏ vẻ kinh ngạc vì cái tên này, nói: “Tên điện hạ chọn quả nhiên là tuyệt hay, rất uy phong”.

Nhị hoàng tử kiêu ngạo ngưỡng đầu.

*

Sáng sớm Ninh Oản tỉnh lại đã không thấy Bùi Khuyết đâu, vội nhảy xuống giường, chạy tới thư phòng y. Nô tài Đông cung đều biết, thái tử không thích có người đến thư phòng của mình, nhưng nàng không giống, Bùi Khuyết chiều nàng, nàng thích ở thư phòng nhìn y làm việc.

“Meo meo meo”. Vừa nhìn thấy Bùi Khuyết ngồi ngay ngắn trên án thư, Ninh Oản liền vui vẻ kêu vài tiếng, chạy thẳng tới, nhào vào lồng ngực y, “meo”, thật là thoải mái.

Bùi Khuyết buông việc trong tay, ôm con mèo nhỏ vào lòng, sờ sờ bộ lông mềm mại của nó. Ninh Oản ngẩng đầu nhìn vật trên án thư, một khối ngọc bài, cực kì tinh tế, mặt trên viết, A Cửu Đông cung.

Là cho nàng. Ninh Oản hưng phấn kêu lên.

“Sao, em còn biết chữ kia à?” Bùi Khuyết nhìn con mèo nhỏ ánh mắt ngập nước, nhất thời có chút kinh ngạc.

“Meo....” Mèo con mà biết chữ thì là yêu quái à, Ninh Oản đương nhiên sẽ không thừa nhận, đưa móng vuốt thịt mập sờ sờ cái bụng: đói bụng rồi.

Bùi Khuyết nhìn bộ dạng ủy khuất của nó, trong lòng vô cùng vui mừng. Y lấy tấm ngọc bài vừa mới khắc xong trên bàn, sau đó buộc lên cổ mèo con đang nằm trong ngực mình. “Thấy tấm bài này về sau sẽ không có người dám ăn hiếp em nữa”. Con mèo con luôn thích chạy loạn, y luôn lo lắng, nếu cung nữ thái giám nào đó bắt được, yếu ớt như nó, làm sao chịu được.

Sự cẩn thận của Bùi Khuyết làm Ninh Oản cảm động, ngoan ngoãn để y mang ỉnh. Mang xong nàng liền nhảy lên án thư, ngửa đầu liếm tay y, trong lòng nghĩ: A Khuyết, chờ sau này muội sẽ yêu huynh thật nhiều.

*

Hôm qua nghe thấy chủ ý kia của Cố Tang Chỉ, Ninh Oản tức giận đến cháy lông, sáng sớm nay lúc nàng mang ngọc bài của Bùi Khuyết đi ra ngoài dạo, nghe nói Nhị hoàng tử vốn không yêu động vật đột nhiên đi nuôi chó – cả người nàng liền không tốt nổi.

Bùi Chiêu nuôi chó, chắc chắn trước hết là để bắt nạt nàng, tuy nàng ở Đông cung an toàn, nhưng khó mà biết được đối phương nghĩ ra quỷ kế gì.

Càng khiến cho Ninh Oản sợ chính là – con chó mà Bùi Chiêu nuôi lại như con sói, hùng mãnh phi phạm, còn có một cái tên cực kì vang dội: Đại Hắc.

Vừa nghe đã biết chó dữ.

Giờ phút này nàng chỉ muốn tránh đến trong lòng Bùi Khuyết thôi.

“Meo....” Hy vọng không đụng tới con chó kia và chủ nhân của nó. Tưởng tượng đi, đường đường là đích nữ của Việt quốc công phủ giờ lưu lạc trong thân mèo, lại bị một con chó đuổi theo, nàng có chết cũng không thể nói cho Bùi Khuyết biết nàng là Ninh Oản.

Rất dọa người đó.

Ninh Oản nghĩ: nếu Sở Vân Thâm biết thân phận mình, vậy y hẳn có cách để mình trở về thân thể cũ. Nghĩ đến ánh mắt kì lạ của Sở Vân Thâm ngày ấy, nàng liền thấy hoảng.

Tuy không biết vì sao, nhưng nàng cảm giác, đó như là không thích.

Đời trước sau khi nàng vào cung, lần đầu gặp Sở Vân Thâm, nàng cũng biết y không thích mình, thậm chí là chán ghét. Nguyên nhân đương nhiên là nàng biết, là nàng làm hại thân thể Bùi Khuyết ngày càng tệ thêm, y đối với Bùi Khuyết tận tâm mà trung thành, đương nhiên sẽ không thích nàng. Nhưng hiện giờ... hết thấy mọi chuyện còn chưa xảy ra mà, hai người họ cũng chưa chính thức gặp mặt, vì sao lại chán ghét nàng như thế?

Ninh Oản không hiểu, nàng muốn đi tìm Sở Vân Thâm.

Đột nhiên Ninh Oản dừng chân lại, cảm giác phía sau có tiếng kêu vọng tới, lưng lạnh cả người. Ngay sau đó, một tràng âm thanh vang lên

“Gâu gâu gâu gâu”.

Tiếng chó khí thế như thế, hẳn là từ chó yêu trong truyền thuyết của Nhị hoàng tử.... Đại hắc?

Ninh Oản tự nhiên thấy chân cũng mềm cả ra.

13. Chương 13

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 13

Chương 13 : Gâu gâu gâu gâu.

Ninh Oản thực sự bị dọa tè ra quần rồi. Từ nhỏ, nàng đã không thích động vật, nhất là chó. Hôm nay, nàng là một con mèo, lại càng sợ chó. Con chó ở phía sau không ngừng sủa gâu gâu, đúng là muốn mạng của nàng a.

Nàng chưa từng nghĩ tới, có một ngày nàng lại bị một con chó lớn đuổi chạy vòng vòng như vậy.

Bùi Chiêu về mặt bình thần, nhìn con chó yêu đáng vẻ vô cùng mạnh mẽ đang đuổi theo con mèo trắng kia. Y thầm nghĩ : Quả thực là không uống công. Trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy ý cười, vô cùng hả giận. Quả nhiên, đối phó với loại tiểu súc sinh này, chỉ cần phái một con súc sinh hung hãn hơn đi đối phó với nó là được. Y sao phải tự đi, đúng là...

Chơi thật vui vẻ nhỉ. Bùi Chiêu cong môi cười. Ai bảo con tiểu súc sinh này lại chọc giận y chứ?

Lúc này, Ninh Oản thực sự là hận chết Bùi Chiêu và Cố Tang Chỉ – Người đã đưa ra ý tưởng này. Mèo con vốn là loài động vật có động tác khéo léo, nhanh nhẹn nhưng Bùi Khuyết lại chăm nuôi nàng quá cẩn thận, nàng cũng không thích chạy lung tung khắp nơi, cơ thể không được linh hoạt cho lắm. Hơn nữa, mấy hôm trước nàng vừa mới bị thương. Hiện tại, thân thể vẫn còn yếu ớt, chỉ có thể để cho con chó lớn này bắt nạt.

” Gâu gâu gâu! Gâu gâu gâu! ” Tiếng sủa của Đại Hắc vô cùng vang dội, muốn bao nhiêu hung dữ mạnh mẽ thì có bấy nhiêu. Thời khắc này, đầu óc Ninh Oản chẳng còn thứ gì, trong đầu chỉ có một suy nghĩ : Chạy nhanh lên một chút! Tuyệt đối không thể để cho con chó điên này đuổi kịp.

Con chó này đúng là con chó điên. Có lẽ nó đã từng được huấn luyện, nên từ đầu đến cuối, chỉ một mực lao về phía nàng sủa vang. Nguyên nhân khiến nàng hoảng sợ cũng chính là tiếng sủa của nó. Đời trước, nàng được nuông chiều từ bé, cảm y ngọc thực. Nàng chưa từng phải chịu một chút tủi thân nào. Tuy rằng hiện tại, nàng đã biến thành mèo nhưng cũng được Bùi Khuyết chăm sóc cẩn thận nên không cần lo lắng điều gì. Đám nô tài ở Đông Cung cũng coi nàng như bảo bối. Khi nàng không vui, Bùi Khuyết sẽ xoa đầu của nàng, cho nàng ăn thật nhiều món ăn ngon. Nhưng lúc này, Bùi Khuyết không có ở đây, nàng cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nàng sinh ra đã được yêu thương sủng ái. Nên dù là nàng của kiếp trước hay kiếp này cũng không thể thay đổi được thói quen đó.

Hôm nay, con chó đuổi theo nàng, khiến nàng như lâm vào đại địch.

Tiếng sủa sau lưng càng lúc càng gần, Ninh Oản thực sự đã nghĩ rằng hôm nay mình phải chết ở trong tay con chó Đại Hắc rồi. Chỉ là chết như vậy...Quá, mất, mất.

Không được! Nàng nhất định phải nghĩ ra biện pháp. Ninh Oản cố gắng để cho bản thân bình tĩnh trở lại, đột nhiên nàng nghĩ đến điều gì đó, lập tức chạy như điên về phía trước.

Nàng nhớ rõ, ở phía trước khu vườn có một cây hòe cao lớn khoảng bảy tám trượng.

Khi chạy đến chỗ cây hòe lớn kia, Ninh Oản nhanh chóng bò lên thân cây, nằm ở trên một cành cây thật cao thờ dốt.

Cây cao như vậy, con chó kia sẽ không thể trèo lên được. Trong lòng Ninh Oản cảm thấy hơi yên tâm một chút.

Đúng như Ninh Oản dự đoán, Đại Hắc không trèo lên cây được. Nó chỉ có thể chống chân sau để đứng lên, chân trước đặt ở trên thân cây khô, vừa cào cào vào thân cây vừa sủa nhặng lên.

Ninh Oản không còn lo lắng nữa. Chờ con chó này đi, nàng sẽ xuống ngay. Xem ai chịu ai.

Hơn một canh giờ sau, Ninh Oản mới phát hiện bản thân cực kỳ thê thảm. Con chó Đại Hắc kia không những hung hãn mà còn cực kỳ cố chấp và ngu xuẩn, nó vẫn luôn kiên trì đứng dưới tàng cây sủa loạn. Dáng vẻ này quả thực giống hệt với ”đức hạnh” của chủ nhân nó. Đúng là chủ nào tớ ấy mà.

A... Tại sao vẫn còn chưa đi chứ? Đúng là con chó ngu mà. Ninh Oản vẻ mặt buồn rười rượi.

Đến giờ ăn trưa, Bùi Khuyết đi từ trong thư phòng ra. Sáng sớm, sau khi con mèo nhỏ đeo ngọc bài xong, nó đã lập tức chạy ra khỏi cửa, tới bây giờ vẫn chưa thấy nó trở về. Trước đây, chưa đến bữa, con mèo nhỏ kia đã cọ cọ trong ngực y đòi ăn rồi mà.

Tiểu cung nữ Lục Hòa mặc bộ cung trang màu xanh nhạt đi qua. Thái tử điện hạ đột nhiên gọi nàng lại khiến nàng giật mình hoảng sợ suýt chút nữa trái tim đã nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng hầu hạ ở Đông Cung đã hai năm nay. Ngày thường, ngoại trừ Thường An, Thái tử điện hạ rất ít khi gọi những người khác. Nàng mười hai tuổi tiến cung. Năm mười ba tuổi thì được sắp xếp vào hầu hạ ở Đông Cung. Lần đầu tiên, nàng trông thấy Thái tử điện hạ, nàng còn tưởng rằng mình gặp được thần tiên.

Thái tử điện hạ cao cao tại thượng. Cao đến mức không thể với tới được.

Lục Hòa cúi đầu. Khuôn mặt trắng nõn bỗng ửng hồng, thoát nhìn giống như hoa hạnh tháng ba, thanh lệ nõn nà.

Bùi Khuyết trông thấy cung nữ ở bên cạnh, há to miệng định gọi nhưng lại phát hiện mình không biết tên nàng là gì, sau đó mới hỏi khẽ một câu : ” Đã tìm thấy A Cửu rồi sao? ”

Tiểu cung nữ kia ngẩn người, hai tròng mắt như nước, gương mặt ửng đỏ, giọng nói ngọt ngào, đáp : ” Một canh giờ trước, nô tỳ vẫn còn thấy A Cửu ở trong sân nhưng không biết bây giờ nó còn ở đó hay không. Thái tử điện hạ! Nếu không thì nô tỳ đi tìm một lát xem sao?”

Bùi Khuyết mím môi, cặp mắt đen nhánh vẫn thản nhiên, vô hình trung toát ra vẻ cao quý. Vài giây sau, y mới mở miệng, nói : ” Không cần ”. – Y sẽ tự mình đi tìm.

Lục Hòa nhìn theo bóng dáng Thái tử điện hạ đang xa dần, vẻ ửng đỏ trên mặt vẫn còn chưa tan hết, cặp mắt hoa đào lúng liếng, ươm... Thái tử điện hạ thật là đẹp mắt. Ánh mắt lưu chuyển, nghĩ đến lời điện hạ vừa nói, thầm nghĩ : Nếu có thể được điện hạ sủng ái như vậy thì cho dù làm một con mèo nhỏ nàng cũng nguyện ý. Sống như A Cửu cũng rất vui vẻ nha.

Nhưng... Mà thôi, nàng vẫn muốn an phận hầu hạ ở Đông Cung. Đợi đến khi xuất cung, nàng sẽ tìm một nam tử tốt bụng để gả. Nam tử có dáng vẻ như Thái tử điện hạ, chỉ cần ngắm là đủ. Lục Hòa cong môi cười. Nụ cười rực rỡ như tỏa nắng.

Bùi Khuyết thích con mèo nhỏ quần quýt lấy mình, nằm ở trong ngực của y làm nũng. Y thích nhìn dáng vẻ yếu ớt của nó, thích cả dáng vẻ lúc nó dùng đôi mắt tròn ngáp nước tội nghiệp nhìn y. Xưa nay, y không thích gần gũi với người khác. Người cô đơn như y dĩ nhiên là vô cùng yêu thích mèo con. Mà A Cửu chính là con mèo con mà y thích nhất. Nó khiến cho y nguyện ý gần gũi với nó.

Lúc Bùi Khuyết tìm thấy A Cửu, y phát hiện nó đang ngơ ngác ghé vào cành cây, bộ lông trắng lại càng nổi bật. Sao lại leo lên cây chứ? Bùi Khuyết khẽ nhíu mày một cái, thầm nghĩ.

Y ngẩng đầu. Ánh nắng êm dịu xuyên qua những tán lá chiếu lên con mèo nhỏ với bộ lông nhung. Nó đang ôm chặt cành cây, đầu rúc lại, giống như đang ngon giấc vậy. Sao nó lại leo lên cây ngủ nhỉ? Bùi Khuyết quả thực dở khóc dở cười. Thực uống công y lo lắng cho nó. Đúng là con mèo lười.

” A Cửu...” Bùi Khuyết khẽ gọi một tiếng. Thế nhưng con mèo lười kia lại ngủ rất say, thân thể chỉ khẽ động đậy một chút, sau đó lại tiếp tục ngủ.

Bùi Khuyết cũng không có cách nào, lẳng lặng đứng dưới tàng cây. Ánh nắng vàng chiếu xuyên qua kẽ lá in lên bộ cẩm bào trắng như tuyết của y, thoát nhìn có một cảm giác vô cùng dễ chịu. Dù sao y cũng đã tìm được nó rồi, giờ chờ nó tỉnh lại vậy, Bùi Khuyết thầm nghĩ.

Y hiểu rõ con mèo nhỏ này mà. Tuy rằng nó ngủ say như vậy nhưng chỉ cần đói bụng, nó nhất định sẽ tỉnh lại đòi y cho ăn. Bây giờ đã đến giờ ăn chưa, y đoán nó sẽ không ngủ lâu nữa.

Quả thực, đúng như Bùi Khuyết dự đoán, một khắc đồng hồ sau, trên nhánh cây mà con mèo nhỏ đang nằm khẽ phát ra tiếng kêu ” meo meo ” rất nhỏ. Đúng là nó đã tỉnh.

Có lẽ là vừa mới tỉnh dậy, đầu óc vẫn còn mơ hồ, con mèo nhỏ khẽ vươn móng vuốt, gãi gãi cái đầu nhỏ của mình. Nó quên mất lúc này đang ở trên nhánh cây nên lập tức rơi thẳng xuống...

Bùi Khuyết đứng ở ngay dưới gốc cây, chỉ khẽ duỗi tay một cái, con mèo nhỏ mềm mại đã rơi vào trong lòng y.

” Meo meo...” Con mèo nhỏ phát ra tiếng kêu đầy sợ hãi.

Bùi Khuyết cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Tuy rằng con mèo này rất đáng yêu, đôi lúc cũng rất thông minh, thế nhưng ở trước mặt của y, đa số thời gian, nó đều có dáng vẻ ngốc nghếch, tỉnh tỉnh mê mê. Hôm nay...lại sơ ý như thế, có lẽ là bị y chiều hư rồi.

” Lần sau xem em còn dám trèo lên cây ngủ hay không?” Bùi Khuyết cố tình bày ra vẻ mặt nghiêm túc, khẽ gõ gõ cái đầu nhỏ của A Cửu. Thế nhưng, dáng vẻ này nhìn qua lại chẳng có cảm giác hung dữ nào, trái lại còn khiến cho Ninh Oản cảm thấy buồn cười.

Ninh Oản quả thực rất hoảng sợ. Vừa rồi, nàng bị con chó Đại Hắc kia đuổi chạy gần chết. Nó còn ở dưới gốc cây sữa ăng ăng, thế nào cũng không chịu đi. Sau đó nàng nghĩ lại, dù sao nó cũng không leo lên được, thân thể lại mệt mỏi, mắt lim dim rồi ngủ quên lúc nào không hay. Thế nhưng khi nàng tỉnh lại, thấy mình đang rơi xuống, nàng còn buồn ngủ được nữa sao?

Nhưng...khi nàng rơi vào một lồng ngực ấm áp, lòng nàng lập tức trở nên kiên định.

Đúng là Bùi Khuyết rồi.

” Meo meo...” Ninh Oản ngẩng đầu, lập tức rơi vào đôi mắt trong suốt của Bùi Khuyết. Ở trong mắt y, nàng thấy mình – nhỏ nhỏ, trắng trắng, cuộn tròn lại, co rúc ở trong ngực của y, dáng vẻ có chút ngu ngốc, thoát nhìn như một con mèo ngây ngô.

”Meo meo” nàng dùng cái đầu nhỏ cọ cọ vào lồng ngực của y. Bất kể là đời này hay đời trước, chỉ cần có Bùi Khuyết, nàng sẽ không cần phải lo lắng.

Giữa lúc trái tim nhỏ bé của Ninh Oản đang nhộn nhạo, thanh âm không nên xuất hiện lại một lần nữa vang lên...

” Gâu gâu gâu! Gâu gâu gâu!” Đại Hắc hướng về phía nàng sủa to.

Đại Hắc quay trở lại là vì nguyên nhân rất quan trọng. Mới vừa rồi, nó thấy con mèo nhỏ không chịu leo từ trên cây xuống, bụng lại đói, mới trở về tìm chủ nhân của mình. Thế nhưng chủ nhân thấy nó chưa hoàn thành nhiệm vụ, không cho nó ăn cơm.

Đại Hắc cảm thấy oan khuất muốn chết mà.

14. Chương 14

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 14

Chương 14: Bùi Khuyết bị thương.

Bùi Khuyết nhìn thấy con chó Đại Hắc đang kêu inh ỏi liên nhú mào, y không nuôi chó, chính là vì không thích tiếng chó kêu, quá mức ầm ĩ. Nhưng mà y đương nhiên biết, trong cung ngoại trừ Bùi Chiêu, không có ai nuôi chó hung hãn như vậy.

Nghĩ đến ngày ấy chọc giận nó, chắc giờ vẫn canh cánh trong lòng.

Bùi Khuyết vỗ về con mèo nhỏ lông mềm trong lòng, cúi đầu bắt gặp đôi mắt ngập nước tràn đầy khủng hoảng, “Meo...”

Đúng lúc đó -

Đại Hắc chạy thẳng nhào tới con mèo nhỏ trong lòng y, Bùi Khuyết biết tình huống này không ổn, vội lấy tay bảo vệ nó, con chó Đại Hắc cắn trúng vào tay phải của y, nghe được tiếng da thịt bị xé rách.

”Meo...” Ninh Oản nằm trong ngực Bùi Khuyết ngửi được mùi máu tươi nồng đậm, nhất thời không biết xảy ra chuyện gì, sau đó là tiếng Bùi Khuyết hít thở thật mạnh, đầu nàng liền rối loạn....

Thị vệ đuổi tới, đem con chó Đại Hắc bắt lấy, Ninh Oản rốt cục cũng lộ đầu ra, nhìn trên răng nanh con chó Đại Hắc kia đầy máu đỏ tươi.

Nhìn thấy ghê người.

“Meo....” Ninh Oản ghé vào ngực y, nhìn cánh tay y bị thương vừa vội lại vừa hoảng, không biết mình phải nói gì, làm gì – nàng giờ chỉ là một con mèo, cái gì cũng không làm được.

Sắc mặt Bùi Khuyết tái nhợt, đưa cánh tay bị thương lên, lấy tay xoa nhẹ đầu nàng, “Đừng sợ, không sao đâu”.

*

Tin thái tử diện hạ bị chó cắn lập tức truyền đến tai Can Hòa cung, Minh Nguyên đế vừa nghe đã nổi giận đùng đùng, hạ lệnh giết chết con chó kia.

Bùi Khuyết đương nhiên biết, con chó này tuy là hung mãnh nhưng không ai bày mưu đặt kế trước làm sao chó có thể làm ra chuyện lớn vậy được. Trong cung chó luôn được huấn luyện, nhận được chủ tử, việc ngày hôm nay, ngoại trừ Bùi Chiêu không có người thứ hai.

Con chó kia vô tội.

Minh Nguyên đế thấy con mèo lòng như vậy, cũng không có cách nào khác, đành đưa con chó ra ngoài cung, nhưng vừa nghe con chó này do Bùi Chiêu nuôi, ông liền trầm mặt, phát tay áo đến Tập Tường cung.

Lần này Bùi Chiêu thực sự rất quá đáng, ông không thể tiếp tục dung túng hần nữa. Giờ thả chó cắn, vậy tiếp theo, khó có thể đảm bảo không còn chuyện gì khác.

Bùi Khuyết nằm trên giường, vừa rồi chỉ quan tâm che chở cho A Cửu, khi mới bị cắn thì thấy hơi đau, lo cho con mèo nhỏ đang kinh hoàng trong ngực.

Mà giờ phút này, y nhúm mày, đau mới mức mặt mày tái nhợt, trán phủ một tầng mồ hôi, Ninh Oản ngồi một bên nhìn y cũng càng nóng lòng hơn.

Bùi Khuyết thấy mèo nhỏ ngơ ngác dựa bên cạnh mình, đôi mắt ướt sũng cứ vậy lẳng lẳng nhìn mình, một tiếng cũng không kêu. Bùi Khuyết xoa xoa đầu nó, nó vẫn duy trì vẻ mặt đó, y cười cười, nhéo nhéo mặt đầy thịt của mèo con: “Làm sao vậy?” Đau cũng không phải em mà.

Con mèo nhỏ gãi đầu, sau đó ngẩng đầu lên, nước mắt từng giọt rơi xuống bộ lông tuyết trắng, trong suốt long lanh, giống như giọt sương buổi sớm.

Khóc, khóc.

Bùi Khuyết sửng sốt một hồi, y nuôi nhiều mèo như vậy, chưa từng thấy có con mèo nào khóc tội nghiệp đến thế.

Còn khiến y thấy.... đau lòng.

Y không biết cảm giác này là gì, nhìn ánh mắt hồng hồng của mèo con, nước mắt lách tách rơi, vừa yếu ớt lại đáng thương.

Tò mò thật.

Ninh Oản bây giờ rất đau, cho nên cũng không để ý đến ánh mắt hiếu kì của Bùi Khuyết, nàng vươn móng vuốt nhỏ nhẹ nhàng chạm đến cánh tay y, nhất định là rất đau.

Đối với một con mèo, y lại có thể làm đến thế, vậy người mà y thích... đời trước những gì y làm vì nàng, giờ nàng mới dần dần hiểu được.

Kì thực Bùi Khuyết thích nhiều lắm, nhưng có thể giữ được bên mình rất ít, một khi y đã giữ lại bên người, y sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ cho tốt.

“Meo....” Nàng vươn lưỡi liếm lên tay y, có chút lành lạnh, nước miếng của nàng, không biết y có ghét bỏ không, vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy ánh mắt đầy ý cười của y.

Nàng ngây người.

Nam nhân này, thật đẹp.

*

Đêm.

Đợi Bùi Khuyết ngủ xong, Ninh Oản liền nhảy từ trong giỏ ra, đầu tiên là lên giường nhìn Bùi Khuyết một lát, thấy y ngủ thật sâu mới chạy ra khỏi điện.

Nàng muốn tìm một người.

Vốn phủ quốc sư ở ngoài cung, nhưng đã có tiền lệ, quốc sư kế tiếp lại ở trong cung. Cho nên quốc sư Sở Vân Thâm hiện tại cũng sẽ ở Thanh Hòa Hiên cách Đông cung không xa.

Quốc sư Đại Chiêu quốc Sở Vân Thâm là một nam tử cao thâm xuất chúng, Ninh Oản không thích những người thanh cao, nhưng vì y chân thành với Bùi Khuyết, nàng mới có hảo cảm với y.

Bao quanh bởi rừng trúc, thanh u như núi rừng. Thân ở địa vị quốc sư cao quý, Sở Vân Thâm vẫn thích sự u tĩnh như vậy. Tiếng tiêu dễ nghe, Ninh Oản dựa theo ánh trăng mà chạy vào, thấy trong viện có một bóng người đứng giữa đón gió, thổi tiêu cùng trăng.

Đúng là Sở Vân Thâm

“Meo....” Ninh Oản ngửa đầu kêu một tiếng

Trường bào màu xanh trúc của Sở Vân Thâm bay phiêu dật, khuôn mặt tuấn lãng thản nhiên sáng người, đẹp như tranh. Y đặt tiêu xuống, xoay người nhìn một nhúm tuyết trắng cách đó không xa, mím môi, vẻ mặt cứng nhắc.

“Meo”. Ninh Oản chạy vội đến trước mặt Sở Vân Thâm, vươn móng vuốt kéo kéo góc áo choàng của y.

Sở Vân Thâm nhìn con mèo dưới chân một lúc sau đó thoáng giật chân, đá nó sang một bên, thông dong đi tới lầu các.

Ninh Oản chật vật lăn mấy vòng trên đất, nàng gãi đầu mình, lại vội vàng ngồi dậy, nàng bắt lấy giày y, ôm chặt không buông.

.... Lại một lần nữa đá văng nàng. Lần này còn đá mạnh hơn một ít.

Ninh Oản cũng không thấy uất ức chút nào, y đối với nàng như vậy, đương nhiên là vì nàng làm cho Bùi Khuyết bị thương, hơn nữa... y nhìn ra được bản thân Ninh Oản, có lẽ biết được việc mà đời trước nàng đã làm với Bùi Khuyết.

Nàng không trách y, đúng là nàng hại Bùi Khuyết. Nếu không có nàng, đời trước Bùi Khuyết sẽ không mất sớm như thế.

Ninh Oản tiếp tục đứng lên, y không ngăn cản nàng ở bên Bùi Khuyết, đã cho thấy y quan tâm Bùi Khuyết như thế nào, cho nên mới chấp nhận cách nàng ở bên cạnh Bùi Khuyết.

Nhưng giờ nàng không muốn làm mèo nữa – nàng muốn trở lại thân thể của mình.

Nhiều lần bị đá, Sở Vân Thâm rốt cục cũng dừng chân. Y cúi đầu nhìn con mèo bẩn thỉu một lúc lâu, không biết nghĩ gì, khuôn mặt trở nên âm trầm. y cúi người xuống, đưa tay nắm lấy cổ con mèo, thông thả nói: “Nếu biết ta không thích cô, vì sao còn tìm ta?”

“Meo....” Con mèo nhỏ giọng có chút run rẩy, nhưng ánh mắt đầy kiên định, rõ ràng sợ tới cực điểm, lại làm bộ không sợ hãi.

Sở Vân Thâm biết, chỉ cần mình dùng chút lực, con mèo này sẽ bị y giết chết, chỉ cần y dùng chút lực, trên đời này không còn Ninh Oản nữa.

Tay y nắm tới trắng bệch, do dự một lát rồi vẫn buông tay...

Bùi Khuyết thích nàng ta như thế, y biết. Nhưng thân là quốc sư Đại Chiêu, bảo hộ thái tử là trách nhiệm của y, xuất phát từ tư tâm, Bùi Khuyết và y, cũng là tri kỷ hiếm có.

Y rõ ràng đã định động thủ giết nàng, nhưng lại dừng.

“Cô đến ... tìm ta làm gì?” Sở Vân Thâm buông tay ra, lạnh lùng nói.

Y không giết nàng. Ninh Oản thở dài nhẹ nhõm.

*

Bùi Khuyết ngủ không yên giấc, nên đứng dậy xem con mèo nhỏ, vừa nãy nhìn nó khóc thương thâm như vậy, đúng là khiến y kinh ngạc.

Cô nhóc đau lòng vì y. Đôi môi nhợt nhạt khẽ cười.

Trong giỏ trống không, mèo con không có ở đây, Bùi Khuyết nhíu mày tính đi tìm nó, chưa gì đã nghe tiếng bước chân rất nhẹ.

Ninh Oản ngẩng đầu nhìn Bùi Khuyết, thấy y mặc một bộ trung y màu trắng, tóc rối tung, như mới vừa từ tranh bước ra.

Tâm tình của nàng rất tốt, vui vẻ nhảy vào lòng y, Bùi Khuyết quen thuộc tiếp được nàng, cánh tay bị thương nên động tác có vẻ cứng nhắc.

“Sao lại bẩn thế này?” Bùi Khuyết một chút cũng không ghét bỏ vỗ về đầu nó, mèo trắng giờ đã thành mèo đen rồi.

Ninh Oản ” meo” một tiếng, vui vẻ cọ cọ cánh tay y, Bùi Khuyết khẽ cười – như đóa sen trắng nở rộ, y giờ phút này dù chỉ cười nhạt cũng khiến tâm nàng nhộn nhạo.

“Meo...” Ninh Oản vì nụ cười dịu dàng của người trước mặt mà thần hồn điên đảo, cảm thấy cực kì mỹ mãn cầm lấy ống tay áo y mà meo meo kêu.

Nhìn bộ dạng ngang bướng của nàng, Bùi Khuyết ngây ngẩn cả người.

- rốt cục mới hiểu được vì sao lúc nãy mèo con khóc, y lại đau lòng như thế.

Ngón tay nheo nheo khuôn mặt đầy thịt, Bùi Khuyết nhìn ánh mắt trong suốt như ngọc bích của nó, thâm trầm nói: “Oản..... Oản Oản?”

15. Chương 15

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 15

Chương 15 : Lo lắng cho ai?

Ninh Oản vô cùng sửng sốt, không hề chớp mắt nhìn Bùi Khuyết.

Bùi Khuyết thấy con mèo nhỏ ngơ ngác như vậy thì bật cười. Sau đó cũng cụp mắt xuống, vẻ mặt hơi ngưng lại. Rốt cuộc y cũng hiểu rõ, tại sao mình lại thích A Cửu như thế – là bởi vì đáng vẻ khi nó nũng nịu giống hết với Ninh Oản khi còn bé.

Mới vừa rồi, lúc con mèo nhỏ này nằm ở trên giường ăn vạ, giống hết với dáng vẻ nằm úp sấp khóc nhè của Ninh Oản lúc nhỏ. Vô cùng yếu ớt khiến cho người khác thấy đau lòng.

Cho nên y mới... yêu thương nó.

Bùi Khuyết vỗ về con mèo nhỏ trong lòng. Y sao vậy? Sao lại cho rằng...con mèo mà mình nuôi, giống như nàng.

Xem ra bản thân đúng là hết thuốc chữa rồi. Y vuốt ve cái đầu của con mèo nhỏ, giả vờ ghét bỏ, nói : ” Bẩn quá! Tắm rửa trước rồi mới được ngủ.”

” Meo meo...” Trong lòng Ninh Oản vẫn cảm thấy hơi mất mát, thế nhưng...việc này cũng không thể trách y được. Dù có nghĩ thế nào, cũng khó mà nghĩ được con mèo nhỏ chính là nàng – Ninh Oản a.

Thường ngày, lúc Bùi Khuyết tắm cho nàng, nàng rất thích vẩy nước, khiến cho Bùi Khuyết đang ôm nàng cũng bị vẩy nước, ẩm ướt khắp người. Bởi vậy, sau khi Bùi Khuyết tắm rửa cho nàng, y cũng chạy đến bồn tắm, tự mình tắm rửa lại một lần nữa.

Nàng thích lúc Bùi Khuyết vừa tắm rửa xong, ở trên người y sẽ có một mùi hương nhàn nhạt, mùi thuốc ngày thường cũng dần dần nhạt đi, lưu lại một mùi hương khiến cho nàng cảm thấy vừa dễ ngủ lại vừa khoan khoái dễ chịu. Có đôi khi, hơn nửa đêm, nàng sẽ len lén chạy lên trên giường của y, vùi đầu ở trong lồng ngực ấm áp của y, thực sự rất thoải mái.

Thế nhưng hôm nay, nàng lại tỏ ra ngoan ngoãn vô cùng, để mặc cho y tắm rửa ỉn. Bộ lông bản thủ, bốn cái móng vuốt nhỏ, cả chiếc đuôi xinh đẹp, y đều lau rửa thật tỉ mỉ, động tác vừa quen thuộc lại vừa dịu dàng.

Bùi Khuyết tự mình lau rửa bộ móng vuốt cho con mèo nhỏ, còn cẩn thận rửa cả phần đệm thịt phần hông dưới lòng bàn chân nó, thấy con mèo nhỏ ngoan ngoãn như vậy, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, khẽ chọc chọc cái đầu nhỏ của nó, nói : ” Hôm nay, sao lại yên tĩnh vậy?” – Không giống A Cửu một chút nào nha.

” Meo meo...” Ninh Oản kêu lên một tiếng. Nàng cũng không phải luôn luôn thích ầm ầm ỉ ỉ, cũng có thể yên lặng không được hay sao? Hơn nữa...nếu nàng làm ướt vết thương của y thì làm sao bây giờ?

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Bùi Khuyết ôm con mèo nhỏ lên giường. Y nghĩ, lỡ như quá nửa đêm, con mèo nhỏ lại thừa dịp y không chú ý, len lút chạy ra ngoài thì sao? Tốt nhất vẫn là để nó ở bên cạnh, sẽ yên tâm hơn một chút.

Bùi Khuyết đặt con mèo nhỏ ở bên cạnh mình nhưng khi trông thấy con mèo nhỏ mở to cặp mắt ướt át nhìn mình chăm chăm, trong lòng y lại cảm thấy có chút kỳ quái. Một lúc lâu sau, y mới móc từ trong ngực ra một chiếc khăn tay sạch sẽ, bịt mắt con mèo lại.

Mắt đột nhiên bị che lại. Ninh Oản bất mãn kêu ” Meo meo...” một tiếng. Ngay sau đó, Bùi Khuyết đã dịu dàng nói : ” Ngoan! Ngủ đi!”

”Ừ...” Ninh Oản buồn bực hừ một tiếng. Nàng không ngủ có được không. Mới vừa rồi, ở Thanh Hòa Hiên, Sở Văn Thâm quả thật là khó đối phó...Nhưng Sở Văn Thâm là người trung thành và tận tâm như vậy, đối với Bùi Khuyết mà nói, quả thực là chuyện rất tốt.

Ninh Oản khẽ di động móng vuốt, khẽ chạm vào bàn tay ấm áp của Bùi Khuyết, sau đó lập tức lặng lẽ rút người lại, lè lưỡi liếm liếm, ưm...nóng thật.

Đêm nay, Bùi Khuyết lại mơ thấy giấc mộng kia. Trong mộng con mèo nhỏ rất chi là bướng bỉnh. Nó cứ cọ ở trong ngực y. Đợi đến khi y tươi cười vuốt ve cái đầu nhỏ của nó, cúi đầu nhìn xuống thì lập tức trông thấy khuôn mặt của Ninh Oản.

Con mèo nhỏ ở trong ngực y lại biến thành một tiểu nha đầu xinh đẹp. Y thấy Oản Oản tỏ ra vô cùng thân thiết với mình. Nàng khẽ nhón chân lên hôn vào môi y, lè lưỡi liếm liếm mặt của y, một cái, hai cái, ba cái....

Bên tai văng vẳng tiếng nói ngọt ngào, mềm mại của nàng, giống như là ăn món bánh mứt táo thơm ngọt ngon mềm : ” A Khuyết! A Khuyết...” Cảm giác này vô cùng chân thực, khiến y không phân biệt được đó là cảnh trong mơ hay hiện thực.

Khi Bùi Khuyết tỉnh lại, trời vẫn còn chưa sáng, y xoay người một cái, lập tức nhìn thấy con mèo nhỏ đang cuộn mình ở bên cạnh y. Nó cuộn người lại tròn vo, tựa như nắm tuyết vậy, cái đầu nhỏ cũng gác lên thân thể, thoạt nhìn vừa ngoan ngoãn lại vừa đáng yêu.

Y vươn tay khẽ đặt lên đầu của con mèo nhỏ nhưng nó vẫn không hề phát hiện ra, vẫn ngủ say sưa.

Nhớ tới giấc mộng kia, bàn tay của Bùi Khuyết khẽ dừng lại. Đã rất lâu rồi, y chưa gặp Oản Oản. Nói là lâu, kỳ thực mới được hơn nửa tháng, thế nhưng... Vì sao y lại cảm thấy dài đằng đặc thế này?

Phủ Việt quốc công.

Lang Hoàn Hiên.

Ninh Ngọc Hành chiến thắng trở về. Sau khi gặp hoàng thượng, người mà y muốn gặp nhất chính là tiểu muội của mình. Vị đại tướng quân tuổi trẻ tài cao, dũng mãnh, thiện chiến này gần như dành tất cả tình

yêu thương cho tiểu muội muội. Năm nay, tiểu muội của y đã mười bốn, xinh đẹp, dịu dàng. Chỉ hai năm nữa thôi là đã đến tuổi lập gia đình rồi.

Là huynh trưởng, y thấy vô cùng luyến tiếc.

Trước đây, y thấy tiểu muội và Cố Giang Nghiêu qua lại khá thân thiết. Hơn nữa, nửa năm gần đây, mỗi lần nhận được thư, muội muội đề cập rất nhiều lần về Cố Giang Nghiêu. Y đoán có lẽ là tình cảm của thiếu nữ mới lớn nảy mầm, tiểu muội của y thích Cố Giang Nghiêu.

Thế nhưng trong lòng y, Cố Giang Nghiêu lại không phải là nhân tuyển tốt nhất để làm em rể. Thái tử điện hạ có tình ý đối với Oản Oản. Là người ngoài nhưng y cũng nhìn thấy rất rõ. Tuy rằng hoàng cung không thích hợp với tiểu muội muội nhưng y biết, nếu như Oản Oản trở thành thái tử phi, chắc chắn Thái tử điện hạ sẽ rất yêu thương, cưng chiều...Nhưng Oản Oản lại không bằng lòng.

Mặc dù y không thích Cố Giang Nghiêu nhưng hẳn cũng coi như là tuổi trẻ tài cao, thời gian lâu dài ắt cũng trở thành người thành công. Nếu như Cố Giang Nghiêu thực lòng yêu mến Oản Oản thì y cũng không ngăn cản làm gì. Dù sao cả đời này, người y thương yêu nhất chính là tiểu muội.

Nhưng hiện tại...Đại tướng quân tuổi trẻ tuấn lãng lại lạnh lùng nhú mày, phần nộ quát lên : ” Rốt cục cô là ai?”

Thiếu nữ xinh đẹp bị hoảng sợ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, tử thân đến độ sắp phát khóc, ấp úng nói : ”Muội...Muội là Ninh Oản, ca ca...”

” Câm miệng! ” Muội muội của mình, Ninh Ngọc Hành chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra. Tuy rằng dung mạo của hai người giống nhau, thậm chí ngay cả nốt ruồi son ở chỗ cổ tay cũng giống nhau như đúc nhưng y có thể khẳng định chắc chắn, cô gái này không phải là Oản Oản.

Gì mà rơi xuống nước mất trí nhớ chứ? Có quỷ mới tin.

Thiếu nữ nhìn nam tử anh tuấn, nóng nảy ở trước mắt, nhất thời sợ đến mức linh hồn nhỏ bé cũng bay đi mất, thật vất vả mới có thể nhập lại vào thân thể này. Bây giờ...Nàng đã tạo nghiệt gì đây? Sớm biết như thế, nàng sẽ không ngu ngốc đâm đầu xuống hồ tự vẫn.

Sai rồi... Nàng cúi đầu, sau đó lại lặng lẽ ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

Ninh Ngọc Hành – trưởng tử của phủ Việt Quốc Công, nước Đại Chiêu... Thiếu nữ nhú cặp mày thanh tú, đáng vẻ phiến não vạn phần, quả nhiên là oan gia ngõ hẹp.

Ninh Ngọc Hành thấy nàng có dáng vẻ sợ sệt, nhút nhát như vậy. Y biết rằng cho dù mình có hỏi như thế nào đi nữa cũng sẽ không có được câu trả lời, tiếp tục nói : ” Cô hãy đợi đấy. Nếu như thân thể Oản Oản có chút mẻ gì thì...”

Thiếu nữ nhìn vào cặp mắt sắc bén sâu xa của Ninh Ngọc Hành, đáng vẻ giống như nếu xảy ra chuyện gì thì sẽ lấy mạng của nàng vậy, liên tục gật đầu, nói :”Tôi...Tôi biết rồi.” Dứt lời, nàng ta lập tức cúi đầu, đáng vẻ tử thân vô cùng. Nhớ đến trước đây, nàng cũng có đại ca yêu thương, đâu phải chịu tử thân như thế này chứ? Nhưng hôm nay, người đã ở dưới mái hiên nhà người ta đâu thể không cúi đầu. Hơn nữa, Ninh Ngọc Hành...Thật sự là rất hung dữ.

Tưởng người khác làm muốn làm muội muội của hắn chắc.

Trong hoàng cung, Ninh Oản nghe được tin tức đại ca của mình chiến thắng trở về thì cảm thấy hơi sững sốt một chút. So với đời trước, đại ca của nàng đã trở về sớm hơn hai tháng, điều này khiến cho nàng cảm thấy có chút bất an.

Nhưng ngẫm lại, cho dù đại ca trở về sớm cũng tốt, chẳng qua...Hiện giờ, nàng đã biến thành một con mèo nhỏ, sao có thể gặp đại ca được?

” Meo meo...” Ninh Oản cảm thấy buồn bực vô cùng, lập tức quăng miếng bánh ngọt phù dung đang cầm đi, định chạy đến thư phòng tìm Bùi Khuyết nhưng không ngờ nàng vừa mới chạy ra đến cửa điện đã bị đụng ngã.

Thân thể mủm mĩm lăn tròn vài vòng, thoát nhìn đáng vẻ trông có chút khôi hài.

” Meo meo ” Ninh Oản vươn móng vuốt khê xoa xoa đầu, yếu ớt rên lên một tiếng. Ngay sau đó, một đôi bàn tay thon dài, ấm áp đã ôm lấy nàng.

” Meo meo ” Nàng không cần ngẩng đầu nhìn cũng biết đó là Bùi Khuyết.

” Đây là con mèo con mà Thái tử điện hạ mới nuôi ư?” Giọng nói quen thuộc khiến thân thể Ninh Oản khê run lên, lập tức nghiêng đầu qua chỗ phát ra giọng nói kia, nhìn thấy nam tử tuổi măng đang tươi cười kia, nhất thời không rời mắt.

” Meo meo... ” ca ca.

Bùi Khuyết xoa xoa đầu con mèo nhỏ, mỉm cười, nói : ” Ừ! A Cữu hơi nghịch ngợm một chút, khiến cho khanh chê cười rồi.”

Ninh Ngọc Hành mỉm cười, không nói gì nhưng không hiểu sao y lại có ấn tượng rất tốt với con mèo nhỏ lông mượt như nhung này, đặc biệt là khi nhìn thấy cặp mắt xanh biếc long lanh của nó, đáng vẻ ngơ ngác ngây ngốc, thoạt nhìn có chút giống với dáng vẻ của Oản Oản lúc nhỏ, xinh xắn, đáng yêu.

Hôm nay, Ngọc Hành đến tìm Bùi Khuyết, thực sự là ngoài dự liệu của y. Nhưng sau khi biết được mục đích của Ngọc Hành đến đây, bàn tay đang vuốt ve con mèo nhỏ của y bỗng dừng một chút.

Ninh Ngọc Hành thấy vẻ mặt của Bùi Khuyết không hề có ý che giấu, nhân tiện nói : ” Điện hạ! Ngài... Đã sớm biết, đúng không?”

Bùi Khuyết ngược mắt nhìn nam tử trước mắt. Từ nhỏ, y và Ninh Ngọc Hành đã lớn lên bên nhau. Hẳn chính là bạn tốt của y. Hơn nữa quan hệ với Oản Oản...

Nhất thời, Ninh Ngọc Hành cảm thấy không thể bình tĩnh được. Hôm nay, y tiến cung tìm Bùi Khuyết, là vì Bùi Khuyết có quan hệ rất thân thiết với quốc sư Sở Vân Thâm. Chỉ cần Sở Vân Thâm đứng ra thì nhất định có thể tìm được Oản Oản trở về. Nhưng hiện tại... Thái tử điện hạ đã biết sớm biết.

” Trước tiên, khanh đừng kích động. Việc này, ta cũng đã bàn qua với quốc sư, chỉ là...Hiện tại vẫn còn chưa có tin tức gì.” Lần trước, lúc gặp Oản Oản ở Minh Tú sơn trang, y vốn tưởng rằng đã không có chuyện gì. Bây giờ lại xảy ra chuyện như thế này...

Vẻ mặt của Ninh Ngọc Hành hơi khá hơn một chút, nói : ” Điện hạ! Từ nhỏ, thần đã thương yêu Oản Oản. Đối với thần, Oản Oản rất quan trọng, thần chỉ hận không thể đem những thứ tốt nhất trên đời này uội ấy. Thần cũng biết, thời gian gần đây Oản Oản có qua lại khá thân thiết với Cố Giang Nghiêu. Thế nhưng, thần thực sự mong muốn, nửa đời sau, người ở bên cạnh muội ấy là điện hạ.”

Bùi Khuyết cảm thấy hơi sững sốt một chút, con mèo nhỏ trong ngực y cũng hơi dừng lại một chút.

” Tuy rằng thần hơi ích kỷ một chút nhưng nhiều năm hành quân nơi chiến trường, thần đã quen nói thẳng. Cho dù là nhân phẩm hay cách đối nhân xử thế của điện hạ...cả tâm ý đối với Oản Oản của ngài. Thần đều thấy được. Trong lòng của thần cũng chỉ hi vọng muội ấy sẽ có một người chồng yêu thương, trân trọng.” Y và Bùi Khuyết cùng nhau lớn lên. Y hiểu rất rõ con người Bùi Khuyết nên yên tâm khi giao muội muội quý giá nhất của mình cho người đó. ” Đáng tiếc, tiểu nha đầu trưởng thành...” lại có nam tử mà mình thích.

Bùi Khuyết dĩ nhiên là hiểu rõ ý của Ninh Ngọc Hành. Y chỉ nói một câu : ” Khanh yên tâm, ta chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ cưới Oản Oản.” Cũng sẽ không vì Oản Oản thích Cố Giang Nghiêu mà bỏ mặc nàng.

Ninh Ngọc Hành kinh ngạc ngẩng đầu.

Bùi Khuyết cong môi cười, nói : ” Nàng sẽ tìm được một lang quân như ý, tương kính như tân...sống với nhau đến bạc đầu.” Y không biết mình có thể sống đến khi nào, sao y có thể liên lụy nàng?

Nhất thời, Ninh Ngọc Hành cảm giác mình đã nói quá lời. Hẳn không nên lấy lòng tiểu nhân để đo lòng quân tử như vậy, lập tức nói sang chuyện khác : ” Quốc sư có từng nói qua, Oản Oản có khả năng ở chỗ nào không?”

Một lúc lâu sau, Bùi Khuyết mới nói : ” Ừ! Lúc hôn lìa khỏi xác, sẽ ở bên cạnh người mà mình quan tâm, lo lắng nhất”.

Lời này vừa mới nói ra, người đầu tiên mà Ninh Ngọc Hành nghĩ tới là Cố Giang Nghiêu, tâm tính thiếu nữ, ắt hẳn nhớ thương nhất chính là người trong lòng. Ninh Ngọc Hành thấy vẻ mặt thản nhiên của Bùi Khuyết, thầm nghĩ : Nguy rồi! Mình lại chọc đúng nỗi đau của điện hạ rồi.

” Ba ngày sau, ta sẽ mời tất cả con em của quan lại trong thành Định An đến Minh Tú sơn trang, đến lúc đó sẽ giải quyết.” Khi nói những lời này, vẻ mặt của Bùi Khuyết vẫn hờ hững giống như ngày thường. Y biết Ngọc Hành có tính tình nóng nảy, lỗ mãng. Nhất là chuyện có liên quan đến Oản Oản, lại càng khiến hắn dễ bị kích động. Mà chuyện này, cho dù lo lắng...Nhưng không thể kích động được.

Ninh Ngọc Hành vừa nghĩ tới kẻ giả mạo ở trong nhà, nhất thời cảm thấy vô cùng chán nản, thấy Bùi Khuyết nói như vậy, cũng chỉ có thể nhịn thêm ba ngày nữa, cuối cùng nói : ” Vậy thì phiền điện hạ. Nếu như Oản Oản có thể bình an trở về. Nửa đời sau, Ninh Ngọc Hành nguyện làm trâu làm ngựa cho ngài.”

Bùi Khuyết cũng nở nụ cười, nói : ” Nếu ta để cho khanh làm trâu làm ngựa, Oản Oản không phải sẽ hận chết ta hay sao?” Hắn chính là vị ca ca mà Oản Oản kính trọng nhất.

Ninh Ngọc Hành ngẩn ra, lập tức than thầm : Tiểu muội muội của mình, ánh mắt thật không tốt. Lang quân như ý đốt đèn lồng cũng không tìm thấy đang ở ngay trước mắt mà sao muội ấy lại không thấy chứ?

Đại ca đã rời đi. Tuy rằng trong lòng Ninh Oản cảm thấy không muốn nhưng ít nhất nàng cũng hiểu được tình cảm của Bùi Khuyết với mình. Hóa ra, y lại muốn như vậy – Thích nàng nhưng không cưới nàng, bởi vì không muốn liên lụy đến nàng.

Ninh Oản vươn bộ móng vuốt nhỏ, cào cào vào tay y muốn an ủi.

Bùi Khuyết cúi đầu, nhìn con mèo nhỏ trong ngực, đột nhiên nghĩ đến cái gì, vô cùng dịu dàng, từ tốn hỏi : ”... Nếu như em là Oản Oản thì kêu lên một tiếng trả lời ta có được không?”

Ninh Oản ngơ ngác, ngây ngốc nhìn nam tử ở trước mắt, trong đôi mắt hiện lên vẻ kinh ngạc vô cùng, sau đó lại cúi đầu, thầm nghĩ : Không được! Nàng đã đồng ý với Sở Vân Thâm rồi.

Bùi Khuyết nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu con mèo nhỏ. Y thật khờ. Người mà Oản Oản bận lòng, sao có thể là y chứ? Tuy biết rõ như vậy nhưng y vẫn ôm hy vọng.

Y nhớ rõ, ngày ấy, ở Minh Tú sơn trang, thiếu nữ sắc mặt ửng đỏ chính miệng nói với y : Kỳ thực trong lòng ta đã sớm chọn được người thích hợp, không phải là hắn.

Đúng vậy, không phải là Cố Giang Nghiêu. Trong nháy mắt, y có nghĩ tới. Người kia phải chăng là mình.

Y biết rất rõ là nàng không thích hoàng cung, không thích...Mình. Thế nhưng, y vẫn nghĩ đến khả năng đó.

Lúc này, Ninh Oản không hề biết được suy nghĩ trong lòng của Bùi Khuyết, ngoan ngoãn dựa ở trong ngực của y, nghĩ thầm : A Khuyết! Lúc thiếp trở lại được thân thể của mình, thiếp nhất định sẽ bồi thường thật hậu hĩnh cho chàng. Cho dù chàng cự tuyệt thiếp, thiếp cũng sẽ mặt dày mày dạn theo chàng.

(*) – Hình minh họa bánh mứt táo

16. Chương 16

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 16

Chương 16: Kiêu ngạo xinh xắn đáng yêu.

Gần đây Bùi Khuyết rất bất ngờ nhận ra, con mèo nhỏ của mình càng lúc càng nhiệt tình. Nói thể nào nhỉ, tối lúc đi ngủ, ban đầu nó sẽ ngủ trong giỏ thật ngoan nhưng chỉ chốc lát sẽ chạy lên giường y, sau đó chui vào chăn đệm.

Mới đầu y tưởng vào đông, cô nhóc sợ lạnh, cho nên để chăn trong ổ nó thật ấm, nhưng sau đó mới biết, mèo nhỏ hằng đêm vẫn chui vào chăn, cùng y ngủ.

Động tác của nó rất nhẹ, y cũng khó nhận ra, nhiều khi tỉnh dậy mới phát hiện nó nằm bên cạnh, mỗi khi nhìn thấy mèo con im lặng ngủ bên cạnh, y lại có một cảm giác rất lạ.

Y không biết con mèo này bị làm sao, chờ đến lúc duyệt xong tấu chương, mới đoán thử: hay mèo con động tình?

Chuyện này làm y suy nghĩ thật lâu, tắm rửa cho nó nhiều lần, y đương nhiên biết A Cửu là mèo cái, nhưng mà mới tám tháng.

“Meo....” bên tai truyền đến một tiếng kêu, chờ đến khi Bùi Khuyết hoàn hồn, con mèo nhỏ đã linh hoạt nhảy vào lòng y.

Nàng thích được Bùi Khuyết ôm nhất. Ninh Oản vô cùng hài lòng, sau đó cọ cọ vào áo choàng, rồi ngẩng đầu nhìn y. Thần sắc của Bùi Khuyết đầu tiên là cứng đờ, sau đó đưa tay vỗ vỗ đầu nàng, cực kì dịu nhẹ.

“Meo”. Ninh Oản nhiệt tình liếm tay y, nàng biết Bùi Khuyết không ghét bỏ nước miếng của nàng đâu.

Nhìn bộ dạng này của mèo con Bùi Khuyết liền khẳng định suy đoán của mình, tự hỏi một lúc lâu mới chậm rãi nói: “A Cửu”.

“Meo....” Ninh Oản vui vẻ đáp.

Rõ ràng A Cửu là một con mèo mà, y ngưỡng chừng cái gì chứ, Bùi Khuyết nhú mày, tiếp tục nói: “Có muốn nuôi một con mèo nữa chơi với em không?”

Ninh Oản đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới kêu ” meo meo meo” liên tục, nàng mới không cần!. Nuôi con mèo khác, sự yêu chiều của Bùi Khuyết cho nàng sẽ giảm đi một nửa, nàng choáng mới đồng ý. Vừa kêu vừa cọ cọ vào lòng Bùi Khuyết, không lẽ Bùi Khuyết không thích nàng nữa? Cho nên mới muốn nuôi một con mèo nghe lời hơn?

Ôi... Nàng rõ ràng rất ngoan rất nghe lời mà.

Bùi Khuyết không ngờ phản ứng của mèo con lại là như thế, y dịu dàng vỗ về cơ thể nó, nói: “Sao thế? Không cần à?”

“Meo”. Không cần !

“Ừ, vậy không nuôi”. Bùi Khuyết thản nhiên nói, trong lòng cũng thở nhẹ một hơi, cảm giác vừa rồi, giống như mang thứ mình thích đi tặng cho người khác, đúng là... rất vớ vẩn.

Ninh Oản nhìn Bùi Khuyết bỏ qua ý định lúc này, vui vẻ liếm tay y, đầu cũng cọ cọ vào lòng ngực y, nhìn xem thử y đang xem cái gì, nhưng vừa thấy thân mình Ninh Oản liền run lên, cứng đờ.

Bùi Khuyết cũng không biết tại sao con mèo nhỏ trong ngực biết chữ, tiếp tục dịu dàng vỗ về nàng, một chút lại một chút... đột nhiên, mèo con “phì phì” rồi nhảy ra khỏi vòng ôm của mình, chạy ra khỏi thư phòng.

Bùi Khuyết mờ mịt, nhưng mà bộ dạng vừa rồi của nó, giống như là .. . giận?

*

Ninh Oản đâu chỉ là giận, còn là giận đến mức giơ chân.

Bùi Khuyết còn.... Ninh Oản bực bội chạy đi, sau đó gỡ gỡ đầu, bất đắc dĩ cực kì. Hóa ra y nghĩ nhiều ngày nay mình nhiệt tình là vì..... là vì động tình? Còn muốn giúp nàng tìm bạn tình? Nàng thực sự muốn lập tức nói cho y biết nàng là Ninh Oản.

Nhưng mà không được, Sở Vân Thâm đã đồng ý giúp nàng sớm trở về cơ thể mình, nàng đồng ý rồi, không được để Bùi Khuyết biết thân phận.

Nàng không hiểu ý tứ của Sở Vân Thâm, nhưng làm A Cửu, nàng ở bên Bùi Khuyết đương nhiên cũng không muốn y biết mình là Ninh Oản, hơn nữa nàng tin tưởng vào năng lực của Sở Vân Thâm, cả nước Đại Chiêu cũng chỉ có y có thể giúp nàng.

Ninh Oản một mình nằm trong giỏ chờ một lát, càng nghĩ càng giận, nếu y dám tìm một con mèo cho nàng, nàng liền.... Ninh Oản cúi đầu, nàng có thể làm gì chứ?

Giờ nàng chỉ là một con mèo thôi mà, cùng lắm cũng là dựa vào sự yêu chiều của Bùi Khuyết thôi

*

Ngày thứ hai, Bùi Khuyết mang nàng đến Minh tú sơn trang.

Lần trước huynh trưởng vội vàng quay lại, nàng chưa nhìn được, giờ đã có cơ hội rồi, đương nhiên là nàng sẽ muốn đi. Chỉ là.... nàng còn giận Bùi Khuyết được không?

Tuy Bùi Khuyết không biết con mèo nhỏ này náo loạn cái gì, nhưng y nhớ ngày ấy lúc đến phủ Việt quốc công, con mèo quần quít lấy mình như thế, nó thích ra ngoài, nên giờ cũng mang cô nhóc hiếm khi im lặng này đi theo.

Thái tử điện hạ mời, đệ tử các nhà quan ở thành Định An không dám từ chối, nhưng mà mỗi người thành Định An đều biết thái tử xưa nay thích yên tĩnh, sao lại mở thiết yến, đúng là hiếm có.

Cố Giang Nghiêu căn bản không nghĩ tới, thứ nhất đó là vì Ninh Oản, quan hệ của thái tử và Ninh Oản, y cũng biết được, mấy ngày nay Ninh Oản xa cách với y, y cũng biết, ngày ấy gặp ở quán, là Ninh Oản vừa đến Minh Tú sơn trang.

Mà Minh tú sơn trang này là chỗ của đương kim thái tử Bùi Khuyết, cho nên y không cần nghĩ cũng đoán được đôi phần. Đáng lẽ Ninh Oản và Bùi Khuyết từ nhỏ lớn lên bên nhau, nếu có tình ý thì trước kia đã không thẹn thùng với mình như vậy, khiến cho y hiểu lầm, nhưng mà, một cô nương mười bốn tuổi làm sao có lòng dạ gì, nguyên nhân chỉ có – phủ Việt quốc công muốn dựa vào Bùi Khuyết.

Cố Giang Nghiêu y cũng là thanh niên số một số hai thành Định An, gia thế hiển hách, giờ bị ghét bỏ như vậy, giống như đánh vào mặt y. Y nuốt không trôi cục tức này.

Hôm nay Cố Giang Nghiêu mặc một thân áo choàng màu lam, mặt mày sáng sủa, bộ dạng tuấn tú phong lưu, khiến cho nhiều tiểu thư quan gia phải dừng chân xấu hổ. Đại Chiêu từng có nữ đế, cho nên địa vị của nữ tử cũng tăng lên, quan niệm cũng rộng rãi hơn, nữ tử nếu coi trọng công tử nhà ai sẽ chủ động đến bắt chuyện, cùng nhau làm quen.

Cố Giang Nghiêu thấy có mấy cô nương nóng lòng muốn thử, liền nhú nhú mày, tính đi tìm một nơi thanh tĩnh hơn.

“Ca Ca, huynh.... huynh nhẹ chút, đau đau....”

Người phía trước chính là đại tướng quân mới chiến thắng hiển hách trở về Ninh Ngọc Hành, về người y đang kéo trong tay chính là tiểu muội được đại tướng quân sủng ái nhất – Ninh Oản.

Cố Giang Nghiêu lộ vẻ vui mừng, đang muốn tiến lên.

Cô gái mặc váy vàng khuôn mặt nhú lại, người này, sao lại thô lỗ như thế, túm tay nàng đến đau?! Nàng còn tưởng tên Ninh Ngọc Hành rong ruổi sa trường này là vũ phu đó, không biết gì là thương hoa tiếc ngọc.... cần thận về sau còn bị đánh cả đời.

“Câm miệng”. Ninh Ngọc Hành nghe tiếng líu ríu bên tai, không kiên nhẫn mà gầm lên một tiếng, nữ nhân này, sao không biết phiên à.

“Là huynh làm ta đau”. Cô gái mặc váy vàng quệt miệng, bộ dạng ủy khuất, cô nương xinh đẹp như vậy, còn có biểu tình động lòng người đến thế, đâu nam tử nào ngăn cản, hơn nữa... khuôn mặt này chính là muội muội mà y yêu thương nhất.

Ninh Ngọc Hành trong lòng dịu đi, liền buông lỏng tay, giọng điệu vẫn lạnh lùng như trước, “Không được chạy loạn”.

“Biết rồi”. Cô gái mặc đồ vàng cúi đầu, không kiên nhẫn nói. Ngón tay xoa lên cổ tay bị nắm đến đỏ, đau đến mức mất tri giác.

“Oản Oản”. Có tiếng gọi, cô gái đó còn chưa phát hiện, mãi đến khi ánh sáng trước mặt bị ngăn trở, nàng mới ngẩng đầu lên, nhìn vào khuôn mặt tuấn lãng.

Sao Đại Chiêu toàn là mỹ nam hết vậy. Nàng không khỏi thán than.

Cô gái mặc đồ vàng không lên tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú chặt đột nhiên mỉm cười, ha hả, tóm lại không biết nam tử này là ai, chỉ có thể nhìn tới chỗ Ninh Ngọc Hành cầu cứu.

Ninh Ngọc Hành tuy không thích Cố Giang Nghiêu, nhưng nói thế nào Cố Giang Nghiêu cũng là người trong lòng của muội muội y, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, người này chính là muội phu của y. Nghĩ vậy cũng phải nén tức giận tới bất chuyện.

Cố Giang Nghiêu kinh ngạc. Phải biết đại tướng quân tuổi trẻ đầy hứa hẹn này tính tình luôn không tốt, ngoại trừ yêu chiều muội muội của mình, người khác chỉ là mây bay. Trong chốc lát, Cố Giang Nghiêu quay lại khiêm tốn nói: “Ngọc Hành huynh”.

Ninh Ngọc Hành nghe vậy khoe miệng hơi run rẩy, y ghét nhất là bị xưng huynh gọi đệ, mà giờ.... nhần nào. Oản Oản thích hẳn, ca ca này không thể làm nàng khó xử, nói sau, giờ Oản Oản rơi xuống hồ không rõ, nói không chừng....

Ninh Ngọc Hành mắt sáng lên, nói không chừng bên người Cố Giang Nghiêu đó.

Nghĩ như vậy, y cũng thấy mình phải khách khí hơn, cố gắng mỉm cười, phải biết ngoại trừ muội muội, y với ai cũng bày mặt than cả. Đại tướng quân mỉm cười kiểu này không biết có bao nhiêu gian nan đâu.

Cô gái bên cạnh thấy biểu tình của Ninh Ngọc Hành, nghi hoặc nhíu mày, thầm nghĩ: “Đầu óc Ninh Ngọc Hành bị sao vậy? Đây là khóc hay cười thế?”

*

Ninh Oản giờ vẫn còn ở trong xe ngựa, ngoan ngoãn nằm trong lòng Bùi Khuyết, thoải mái nằm, đang lúc buồn ngủ đánh úp tới thì nghe tiếng Bùi Khuyết ho khan. Ninh Oản thân thiết ngẩng đầu, “meo” một tiếng.

Bùi Khuyết mặc đồ rất đẹp, khuôn mặt tuần tú đỏ lên, làm Ninh Oản không rời mắt nổi, nàng nhịn không được vươn móng vuốt cào áo choàng của y, lại bị y nắm được, chạm vào bàn tay lạnh lẽo của y, Ninh Oản càng thêm đau lòng.

“Đói bụng à?” Nhìn con mèo nhỏ rớt cục cũng có phản ứng, Bùi Khuyết tâm tình vô cùng tốt.

Ninh Oản cười khổ, y ho thành như thế, còn hỏi nàng có phải đói bụng không, rớt cục là không biết phân biệt thứ yếu nặng nhẹ à?

“Meo....”

Bùi Khuyết nhìn con mèo nhỏ nhu thuận, mỉm cười xoa đầu nó, giọng có chút khàn khàn, “Sắp tới rồi, sẽ có đồ ăn ngon”. Lúc sau hình như nghĩ tới gì đó, giọng điệu hoài niệm, đầu bếp ở Minh tú sơn trang làm điểm tâm rất ngon, em có lộc ăn rồi”.

Lần đầu đến Minh Tú sơn trang, y chọn các đầu bếp am hiểu điểm tâm trong cung, bởi vì y biết.... nàng thích ăn. Có điểm tâm ngon, tiểu nha đầu sẽ liên tục đến nơi này, nói là đến cho y bớt buồn, thực ra là đến xin ăn.

Ngày đó, y đều biết hết.

Ninh Oản nhìn vẻ dịu dàng trên gương mặt Bùi Khuyết, liền nhận ra suy nghĩ của y, nàng càng cao hứng, sau đó nàng thoáng ngẩng đầu, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên mặt y.

Bùi Khuyết giật mình, trên mặt có gì mềm mại – là mèo con liếm y.

Chính là ... khiến y nhớ đến giấc mộng ngày ấy, tiểu nha đầu vươn cánh tay trắng nõn ôm lấy cổ y, sau đó cũng liếm....

“Meo....” Ninh Oản thỏa mãn kêu một tiếng, ngẩng đầu nhìn Bùi khuyết, nhưng lại phát hiện khuôn mặt tuần tú ửng đỏ.

Hả? Bị một con mèo liếm mà cũng thẹn thùng sao?

17. Chương 17

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 17

Chương 17 : Thực sự xa cách

Trông thấy con mèo nhỏ mở to đôi mắt long lanh nhìn mình không hề chớp, Bùi Khuyết không nhận được khe ho khan vài tiếng. Sau đó lập tức giơ tay ôm con mèo nhỏ vào lòng, vừa nhẹ nhàng xoa đầu nó vừa nói : ” A Cữu! Đừng nghịch nữa.”

Thoạt nhìn sắc mặt Bùi Khuyết vẫn như thường nhưng trong lòng y lại cảm thấy có chút nghi hoặc – bởi vì điều gì thì ngay cả bản thân y cũng không rõ. Vừa rồi, sao y lại có cảm giác gương mặt mình hơi nóng lên. Giống như lần đó, tiểu nha đầu kia chớp chớp đôi mắt tròn to nhìn mình. Ánh mắt đó mang theo vẻ rạn rở, thơ ngây, ngập tràn ý cười, giọng nói vừa dịu dàng lại vừa ngọt ngào, nói : ” A Khuyết! Thực ra thì huynh...đang ghen phải không”.

Lúc đó, nhất thời, y không thể có phản ứng gì, chỉ cảm thấy mang tai càng ngày càng nóng...

” Meo meo” Ninh Oản vui vẻ khẽ kêu lên một tiếng. Ninh Oản bị y ôm vào trong ngực. Tuy rằng nàng không thấy nhìn thấy mặt của y nhưng... Nàng vẫn có thể liếm liếm tay y nha.

Lòng bàn tay hơi tê tê, thoáng chốc đã bị liếm một cái, Bùi Khuyết khẽ nhú mày, đang muốn mở miệng thì nghe thấy giọng nói của Thường An truyền vào từ phía bên ngoài xe ngựa vào : ” Hồi Thái tử điện hạ! Đã đến Minh Tú sơn trang rồi ạ.”

” Ủ! Ta biết rồi.” Bùi Khuyết lên tiếng, sau đó lại cúi đầu, chọc chọc vào đầu con mèo nhỏ, uy hiếp : ” Không được náo loạn nữa. Bằng không ta sẽ không cho em ăn gì nữa.”

” Meo meo...” Ninh Oản kêu lên một tiếng vẻ tội nghiệp. Nàng không tin đâu, nhất định là y đang muốn hù dọa nàng. A Khuyết thiện lương như vậy, sao có thể ngược đãi động vật chứ?

” Meo meo meo meo meo meo”. Nàng nhớ rất rõ chuyện hôm qua, không muốn buông tha cho y chút nào, trong lòng Ninh Oản cảm thấy rất không vui. Tuy rằng hiện tại, đối với Bùi Khuyết mà nói, nàng chỉ là một con mèo, làm như vậy cũng không có gì sai, thế nhưng...Nàng vẫn thấy tức giận.

Ninh Oản giãy giụa muốn thoát khỏi sự ràng buộc của Bùi Khuyết. Hai bộ móng vuốt đều cào cào, khiến cho vạt áo của Bùi Khuyết bị rũ xuống. Mấy ngày nay đã vào đông, thời tiết bên ngoài rất rét. Mặc dù Ninh Oản có bộ lông mềm mại nhưng vẫn cảm thấy hơi lạnh. Vậy nên, nàng mới thích vùi mình ở trong lòng Bùi Khuyết, cọ cọ vào người y.

Áo choàng của Bùi Khuyết hầu hết đều là màu trắng như tuyết, càng tôn thêm vẻ cao quý vô song của y, nhìn qua vừa có cảm giác ôn hòa lại vừa khiến cho người khác có cảm giác cao cao tại thượng. Đây cũng là nguyên nhân đời trước sau khi Ninh Oản trưởng thành không muốn thân thiết với y – Có cảm giác rất xa cách nha. Thế nhưng từ lúc biến thành A Cữu, nàng biết được Bùi Khuyết kỳ thực cũng chỉ là một người bình thường. Đối với nàng mà nói, y giống như một nam tử chu đáo, dịu dàng của nhà hàng xóm vậy.

Ninh Oản vươn móng vuốt cào cào vào lồng ngực ấm áp của Bùi Khuyết, thấy y muốn bắt lấy nó, lập tức kêu ” Meo meo” một tiếng, toàn bộ thân thể đã rúc vào tấm áo choàng trước ngực y.

Nhất thời Bùi Khuyết kinh ngạc đến ngây người. Hôm nay con mèo nhỏ này bướng bỉnh vô cùng, vậy mà...Vậy mà nó lại dám chui vào trong áo choàng của y, thật là...

” A Cữu! Đừng nghịch nữa.” Bộ móng vuốt của A Cữu không ngừng quào loạn ở trước ngực của y, khiến y có cảm giác kỳ lạ vô cùng. Y cũng không biết đó là cảm giác gì. Chỉ theo bản năng muốn ngăn cản nó, không cho nó nghịch ngợm nữa. Con mèo nhỏ này nhất định là bị y chiều hư rồi, được sủng mà kiêu, khiến cho y cũng không còn cách nào.

Vùi mình ở trong tấm áo choàng của Bùi Khuyết, ngửi thấy mùi hương trên người y, Ninh Oản cười híp mắt, dựa vào ngực của y, muốn bao nhiêu hưởng thụ thì có bấy nhiêu hưởng thụ. Loại chuyện như thế này, đối với một người con gái mà nói, quả thực rất hoang đường, thế nhưng...Hiện tại, nàng là một con mèo, có gì phải sợ chứ?

Bùi Khuyết bị con mèo nhỏ này quấy nhiễu đến không còn cách nào, mắt thấy nó không chịu đi ra, lập tức vỗ vỗ vào chiếc áo choàng, cũng may là y đang ở trong xe ngựa, không có ai nhìn thấy, nếu không thì...Giữa ban ngày ban mặt, y quần áo xốc xếch như vậy, thật đúng là làm trò cười cho thiên hạ rồi.

Bùi Khuyết chọc chọc vào đầu con mèo nhỏ ở trước ngực, giọng nói có vẻ lạnh lùng, nói : ” Nghịch ngợm quá!”.

” Meo meo” Ninh Oản ngẩng đầu nhìn Bùi Khuyết, cặp mắt long lanh nước chớp chớp, không hề sợ hãi cào cào ngón tay của y, kêu : ” Meo meo meo meo meo meo...”

Bùi Khuyết : ”...” Được rồi, con mèo bướng bỉnh này đã theo y lâu như vậy, nó đã hoàn toàn biết rõ bản tính của y rồi, biết y không nỡ quở trách nó. Bùi Khuyết cảm thấy hơi nhức đầu, khẽ xoa xoa trán.

Mắt thấy đã đến Minh Tú sơn trang nhưng quần áo của mình vẫn xốc xếch, Bùi Khuyết lập tức đặt con mèo nhỏ ở trong lòng sang một bên, bắt đầu chỉnh lại quần áo. Tuy rằng Ninh Oản nghịch ngợm nhưng vẫn biết chừng mực, ngoan ngoãn nhìn Bùi Khuyết. Chỉ là ánh mắt lại luôn chăm chú nhìn y, không hề chớp mắt.

Bùi Khuyết thoáng cúi đầu, trông thấy con mèo nhỏ mở to cặp mắt tròn nhìn mình.Tuy rằng bị nhìn như vậy khiến y có cảm giác cả người không được tự nhiên, thế nhưng... A Cứu rõ ràng là một con mèo. Cho dù nó là mèo cái thì cũng có gì phải xấu hổ chứ?

Mấy ngày này, y càng ngày càng cảm thấy con mèo nhỏ này có hơi kỳ lạ. Nó rất thông minh, căn bản không giống một con mèo, ngược lại...giống như một con người vậy.

Có Bùi Khuyết ở bên cạnh khiến cho Ninh Oản cảm thấy mỗi ngày đều là cảnh đẹp ý vui. Hơn nữa gương mặt của Bùi Khuyết tuần tú nhìn mãi cũng không chán. Cho dù là vẻ mặt thản nhiên hay lúc y nhìn nàng cười nhẹ, hay là dáng vẻ ngoan ngoãn lúc ngủ, cũng khiến cho nàng yêu thích không thôi.

Nếu như nàng trở về thân thể của chính mình. Nàng sẽ không có cách nào nhìn y lộ liễu như thế được, sờ y...liếm y. Con gái đa phần đều muốn tỏ ra rụt rè một chút, cũng vì nguyên do đó nên nhân lúc này, nàng muốn làm việc mà mình thích.

Thường An vén rèm lên, nhìn thấy Thái tử điện hạ tuần tú vô song của mình, đột nhiên động tác hơi ngừng lại một chút, trong lòng âm thầm nghĩ hoặc : Sao mặt điện hạ lại đỏ như vậy? Hơn nữa, áo choàng trên người... Nếu không phải ở bên trong chỉ có ngài ấy và một con mèo, ông nhất định sẽ hiểu lầm điện hạ cất giấu trong xe ngựa một cô gái đó.

Bùi Khuyết không hề biết suy nghĩ trong lòng Thường An, lập tức ôm con mèo nhỏ trong lòng bước xuống xe ngựa.

Thái tử điện hạ giá lâm, mọi người đều hành lễ. Có không ít thiếu nữ khuê các chỉnh trang lại dung mạo, thỉnh thoảng lại e thẹn ngẩng đầu, chiêm ngưỡng thái tử điện hạ tao nhã vô song, vừa nhìn thấy y, nhất thời đều mất hồn. Nam tử kia quả thực tuần tú như thần tiên. Cho dù y không có thân phận tôn quý, cũng có vô số thiếu nữ xếp hàng mong được ngã vào lòng y.

Lúc đó, Ninh Ngọc Hành đang không biết làm thế nào để nói chuyện với vị ” muội muội ” ở trước mắt này. Vừa nghe thấy Thái tử điện hạ giá lâm, tự nhiên y lại cảm thấy giống như tìm được cái phao cứu mạng duy nhất, lập tức dắt thiếu nữ ở bên cạnh, đi đến chỗ mọi người quỳ xuống.

” Thần Ninh Ngọc Hành tham kiến thái tử.” Đại tướng quân tuổi trẻ tài cao, anh minh thần võ, tự nhiên quỳ xuống. Sau đó, y lập tức nhìn về phía ” Muội muội’ về mặt ngay ngốc, nháy mắt một cái, ra hiệu : Đồ ngốc! Còn không mau quỳ xuống!

Cổ tay bị đau, hoàng y thiếu nữ lập tức thu hồi ánh mắt đang chiêm ngưỡng mỹ nam lại, nhanh chóng quỳ xuống hành lễ.

Bùi Khuyết nhìn hoàng y thiếu nữ ở trước mắt, nhíu mày, chỉ nói một câu : ”Không cần đa lễ, đứng lên đi.”

Lần này, y thiết yển vốn là muốn gặp riêng Cố Giang Nghiêu nhưng y và Cố Giang Nghiêu không hề có giao tình gì. Nếu như chỉ mời một mình hắn, sẽ khiến cho người khác nghi ngờ. Hôm nay, tất cả con cháu quan lại của thành Định An đều đến đây, tất cả đều hợp tình hợp lý.

” Rốt cuộc, cô là người phương nào?” Bùi Khuyết ngồi ở vị trí chủ vị, chăm chú nhìn thiếu nữ mặt mũi quen thuộc trước mắt nhưng không hề có dáng vẻ ôn hòa như trước đây, lạnh lùng nói.

Hoàng y thiếu nữ tủi thân muốn khóc lên. Thái tử điện hạ vốn ôn hòa lễ độ nhưng hôm nay sao lại biến thành lạnh như băng vậy? Ngày ấy, lúc được vớt từ dưới hồ lên, người đầu tiên nàng nhìn thấy chính là y. Mới đầu nàng bị dung mạo tuấn mĩ của y hấp dẫn, sau đó mới biết đây là thanh mai trúc mã của thân thể mình – Ninh Oản. Hơn nữa nhìn qua dáng vẻ thì... Vị Thái tử trúc mã này còn có tình cảm không giống bình thường với Ninh Oản.

Nàng vốn tưởng rằng, mình nhập vào thân thể của Ninh Oản, sẽ nhận được muôn vàn sủng ái, lại có vị trúc mã tuấn tú như thế, sau này cứ như vậy mà thành thân, sống an an ổn ổn một đời cũng không tệ! Thế nhưng... Ngày đó, sau khi, nàng vất vả lắm mới gặp được thái tử trúc mã thì đến lúc đi ngủ lại phát hiện mình đã bị ly hôn(*)... Nàng không muốn trở thành cô hôn đã quỵ đầu!

(*) – Hôn lìa khỏi xác

Hiện tại, nàng đã nhập lại thân thể này một lần nữa. Nàng vốn tưởng rằng chỉ cần ngoan ngoãn ở yên trong nhà không chạy lung tung nữa thì sẽ không phát sinh chuyện ngoài ý muốn gì. Nào ngờ, Ninh Ngọc Hành vừa trở về đã nhìn thấu mình, khiến cho nàng kêu khổ không thôi. Ngay cả phụ thân sinh cũng không nhận ra. Vậy mà vị đại ca đã xa nhà lâu ngày này vừa liếc mắt đã phát hiện được. Quả thực là thâm mà.

Bây giờ nhìn dáng vẻ của Thái tử trúc mã, có lẽ chàng cũng biết nàng là hàng giả rồi...

” Tôi...Tôi ...tên... là Thanh Tuyền. Tôi ...không phải... là người nước Đại Chiêu. Ngày ấy, tôi...đột nhiên... tỉnh lại, phát hiện... mình... đã ...biến thành... Ninh Oản rồi.” Lời này nàng từng từ từ từng chữ đều là thật.

Sắc mặt Bùi Khuyết vẫn như thường, thậm chí ngay cả đuôi lông mày cũng không động một cái, chỉ hỏi một câu : ” Vậy cô... có từng thấy nàng?”

Thanh Tuyền hơi ngẩn người một chút, sau đó mới hiểu được ”nàng” là chỉ ai, trong lòng âm thầm đổ kỵ, hai tay nắm chặt, lắc đầu, lông mi khẽ run, giả vờ yếu đuối nói : ” Tôi...Tôi không biết”. Nàng thực sự không biết cái gì cả. Nếu như nàng biết thì mấy ngày này đâu cần phải hoảng sợ như thế.

Ở bên cạnh, Ninh Ngọc Hành dùng dùng nổi giận, lạnh lùng nói : ” Cái gì mà không biết? Nhất định là cô đã giấu Oản Oản đi, vọng tưởng sẽ thay thế vị trí của Oản Oản.” Oản Oản vốn là hôn ngọc quý trên tay phủ Việt Quốc Công, có cô gái nào không mơ tưởng chứ?

Thanh Tuyền vốn đã cảm thấy tủi thân, vừa nghe Ninh Ngọc Hành nói như vậy, không nhịn được khóc nức lên, thút thút nói : ” Ai thèm làm muội muội của người!” Cái quái gì vậy? Sao có thể ngậm máu phun người như thế chứ?

Trong lòng Bùi Khuyết đang lo lắng cho Ninh Oản, lại thấy thiếu nữ này trước mắt khóc sụt sùi, hơi cau mày, nhìn về phía Ninh Ngọc Hành, nói : ” Việc đã đến nước này, khanh có mắng nàng cũng không giải quyết được vấn đề gì. Lát nữa quốc sư sẽ đến, khanh hãy nghĩ biện pháp để gặp riêng Cố Giang Nghiêu đi.”

Cặp lông mày đẹp đẽ của Ninh Ngọc Hành nhíu chặt, sau đó nhìn về phía thiếu nữ ở bên cạnh lạnh lùng nói : ” Không được khóc”.

Lúc này Ninh Oản đang vui mình ở trong lòng Bùi Khuyết, trong lòng cảm thấy ngổn ngang trăm mối. Xem chừng, Thanh Tuyền thực sự vô tội nhưng nếu mình không sống lại...Có lẽ Thanh Tuyền sẽ thực sự thay thế mình.

Hơn nữa, Thanh Tuyền thích Bùi Khuyết như vậy.

May mắn là mình sống lại, nếu không... Vạn nhất Bùi Khuyết thực sự thích Thanh Tuyền thì mình phải làm sao bây giờ Nàng không có cách nào dễ dàng tha thứ cho người khác dùng dung mạo của mình cùng với Bùi Khuyết cầm sắt hòa mình, tương kính như tân.

Hiện giờ, Thanh Tuyền đang khóc lóc thương tâm như vậy, dáng vẻ động lòng người, nhìn qua thật khiến cho người ta cảm thấy đau lòng. Trái tim Ninh Oản khẽ đập ”thịch thịch” một chút, dáng vẻ bất an, ngăn đầu nhìn mặt của Bùi Khuyết, sau đó...thở phào nhẹ nhõm.

Nàng không hề một chút biểu hiện thương tiếc nào ở trên mặt của Bùi Khuyết, điều đó đã nói lên... Bùi Khuyết không có cảm giác gì với Thanh Tuyền.

Thế nhưng ánh mắt của Thanh Tuyền nhìn Bùi Khuyết...Cảm giác đồ đạc của mình bị người khác mơ ước, khiến cho nàng cảm thấy rất khó chịu.

Hiện tại, Thanh Tuyền đang ở trong thân thể nàng còn nàng lại biến thành một con mèo, ngấm lại đã cảm thấy thực lực xa cách.

A Khuyết! Chàng cần phải vững lòng nha.

Trong lòng Ninh Oản âm thầm cảm thấy lo âu, lập tức nhìn sang Thanh Tuyền mới vừa rồi còn khóc đến lệ hoa đái vũ, hiện tại đã liếc mắt đưa tình nhìn Bùi Khuyết, trong lòng vô cùng tức giận, lập tức bùng nổ :
” Meo meo meo meo meo meo.”

Không được nhìn!

18. Chương 18

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 18

Chương 18: Con mèo ngốc.

Đột nhiên nghe tiếng mèo con hung hăng kêu lên, Thanh Tuyền mặt mày trắng bệch – bị dọa rồi.

Bùi Khuyết cúi đầu, đưa tay trấn an mèo con trong ngực, chờ cho tiếng mèo yên tĩnh lại, mới vươn tay lấy một miếng bánh hoa quế trên bàn, con mèo nhỏ nhận lấy ngoan ngoãn ăn, không kêu nữa.

Bùi Khuyết vừa lòng gật đầu, đôi môi mím lại hơi mỉm cười.

Ninh Ngọc Hành vốn đang tức giận, nhìn con mèo nhỏ này đến trừng cả mắt, thấy vô cùng mới lạ: “Con mèo này còn ăn điểm tâm à?”

Bùi Khuyết gật đầu, ngón tay xoa xoa bộ lông mềm mại của nó, khuôn mặt đầy vẻ nuông chiều: “A Cửu không thích ăn mặn, nó thích ăn đồ ngọt thôi”.

“Meo” Ninh Oản ăn một miếng bánh hoa quế, quay về hướng huynh trưởng nhà mình mà kêu một tiếng.

Ninh Ngọc Hành thấy con mèo này như có linh tính vậy, còn có một cảm giác quen thuộc không hiểu được, khuôn mặt thanh tú cũng trở nên ôn hòa hơn.

Đúng là một con mèo thú vị.

Thanh Tuyền ngồi bên cạnh nhìn mèo con trong lòng Bùi Khuyết, trong lòng càng khó chịu. Không phải chỉ là một con mèo thôi sao? Làm gì mà như bảo bối thế, nàng là người sống mà còn không bằng mèo? Lúc chạm phải ánh mắt của con mèo kia, nàng lại cảm giác được địch ý, nghi hoặc nhú mào, nàng nghĩ: mèo ngu.

Ninh Oản bây giờ đang rất vui vẻ.

Tuy Thanh Tuyền này mê mẩn Bùi Khuyết của nàng, nhưng Bùi Khuyết không ưa nàng ta, cho nên nàng cũng yên tâm. Hơn nữa đời trước Bùi Khuyết vì nàng mà còn trách phạt A Cửu, giờ nàng thân là A Cửu, Bùi Khuyết lại chỉ có mình nàng, không thèm nhìn đến Thanh Tuyền trong dung mạo của chính mình, cho thấy trong lòng Bùi Khuyết nàng A Cửu đứng thứ nhất, còn Thanh Tuyền kia Bùi Khuyết không để trong lòng.

“Meo....” Con mèo nhỏ râu dài nên dính vụn bánh, không hề cố kị mà cúi đầu liếm bàn tay của Bùi Khuyết, lần một, lần hai , lần ba.... không hề che giấu sự yêu thích và ỷ lại vào y.

“Điện hạ, con mèo này nó....” Thanh Tuyền ghét bỏ nhú mào.

Bùi Khuyết không hề ngẩng đầu, quen thuộc xoa đầu mèo con trong lòng ngực, giọng điệu trầm thấp nói: “Cô nhóc này dính người lắm”. Thực ra y cũng không biết, rõ ràng y không thích bị người khác đụng chạm, nhưng lúc mèo con liếm y, y một chút cũng không khó chịu.

Thanh Tuyền mặt mày nhăn nhó, vô cùng khó chịu với con mèo ngu trong lòng Bùi Khuyết kia.

Một ngày nào đó, nàng sẽ khiến Bùi Khuyết thích nàng hơn cả con mèo ngu đó bây giờ.

*

Ninh Ngọc Hành và Thanh Tuyền vừa đi, bên tai lại vang lên từng tiếng ho khan, Ninh Oản vội bỏ bánh trong tay, hướng về phía Bùi Khuyết ” meo meo ” vài tiếng.

Bùi Khuyết ho liên tục, khuôn mặt tuần tú cũng đỏ lên, nhưng y vẫn cười nhả vuốt ve con mèo nhỏ, khàn khàn nói: “Ta không sao”. Y biết mèo con là lo lắng ỉn.

Ninh Oản cúi đầu, mặt mày nhăn lại lại, đau lòng lắm, làm sao mà không có việc gì được, ho đến thế rồi còn.

Lâu sau tiếng ho khan của Bùi Khuyết cũng dừng lại, chẳng qua đôi môi có hơi trắng bệch, sắc mặt cũng không được tốt. Ninh Oản im lặng dựa vào ngực y, cố gắng không gây ra tiếng động, ngoan ngoãn, không ồn không nháo. Mới vừa rồi Thanh Tuyền nhìn chằm chằm Bùi Khuyết, trong lòng nàng thấy chua chua, tuy trong lòng Bùi Khuyết chỉ có nàng, qua một đời, nàng biết y yêu mình tha thiết, nhưng mà.... nàng vẫn lo.

Nàng ngày ngày gần kề bên Bùi Khuyết, mới biết y tốt bao nhiêu, biết y được bao nhiêu cô nương yêu thích.

Đi theo bên người y càng lâu, lại càng cảm thấy lòng hốt hoảng, lo lắng sẽ có một ngày Bùi Khuyết không yêu nàng nữa.

Con mèo nhỏ ngoan ngoãn im lặng như một đứa trẻ nghe lời. Bùi Khuyết lại nhớ về nó hưng hăng la hét vừa rồi, vẻ mặt vô cùng sung sướng.... y xoa đầu nó, đôi mắt ngập nước đảo quanh, đẹp cực kì, hạ giọng nói: ” Không thích cô nương vừa rồi, đúng không?”

Ninh Oản sững sờ, ngơ ngác nhìn y, miệng hơi cong lên nhưng lại không phát ra tiếng.

Nàng nhìn Bùi Khuyết nở nụ cười, là nụ cười rất dịu dàng, như ánh dương ấm áp giữa mùa đông vậy, sạch sẽ như dòng nước trên khe núi, “... ta cũng không thích”.

Nam tử hai mươi tuổi ấy, giờ như một đứa trẻ đơn thuần, nói ra yêu thích của bản thân mình.

Từ nội tâm, y không thích.

Bùi Khuyết cúi đầu, vô cùng thân thiết hôn lên đầu mèo con, đôi mắt hơi nheo lại, vừa rồi nàng nhìn mình chằm chằm như vậy, ánh mắt cực nóng đó đương nhiên y hiểu, cho nên cũng nảy sinh chán ghét, chỉ là không thể biểu hiện ra ngoài. Nhưng mà người đó chiếm lấy cơ thể của Oản Oản, y sao có thể thích... một ngàn lần, một vạn lần không thích.

Mèo con lại không giống mình, nó không che giấu bản thân, vừa nhìn thấy nàng ta liền biểu hiện không vui. Y đương nhiên biết con mèo nhỏ này không phải vì đói bụng, mà là quấy phá thôi, nó không thích mình bị người khác nhìn như thế.

Ninh Oản hồi lâu mới phản ứng lại, nhìn ánh mắt của Bùi Khuyết, không hề chớp, ngây ngốc không biết làm thế nào.

Bùi Khuyết lấy ngón tay chọc chọc sau đầu nó, nhìn cái bộ dạng ngốc nghếch của mèo con, y thấp giọng nói: “Mèo ngốc”.

“Meo”. Huynh mới ngốc! Ninh Oản không hờn giận kêu một tiếng sau đó vùi đầu vào lòng y, chân ngắn bấu lên, đầu cố gắng cọ này cọ, trong đầu lại vui vẻ cực kì, một lòng cọ cọ càng nhanh.

Bùi Khuyết vỗ về con mèo nhỏ nhiệt tình, lòng dạ rồi bời, y lo cho Oản Oản, y cũng biết mình không thể làm gì, mới vừa rồi nhìn thấy nàng kia, y lại nghĩ: “Nếu là Oản oản tới cơ thể người khác, không ai chăm sóc, có thể bị người ta ức hiếp hay không”.

Tiểu nha đầu đó, rất sợ đau, bị thương nhẹ cũng đã khóc sụt sùi, yếu ớt lắm,

*

Minh Tú sơn trang đang mùa hoa nở, tuy là vào đông, nơi này vẫn một mây rực rỡ, cảnh sắc tuyệt vời, đúng là ngọn núi tiên cảnh những ngàn hoa, ngôi nhà với từng mái ngói tinh tế, như bức tranh điêu khắc, tinh xảo vô song. Cho thấy Minh Nguyên để yêu thương thái tử điện hạ như thế nào, mới có thể sáng tạo nên một sơn trang mà tìm khắp nước Đại Chiêu cũng không có nơi thứ hai.

Sơn trang thanh u như thế, nghỉ dưỡng thân thể cực kì tốt.

Các yến hội trước, thái tử điện hạ cáo ốm không tham gia, mọi người dù nghi ngờ cũng chỉ dám đưa mắt nhìn nhau không nhiều lời. Sớm đã nghe thái tử điện hạ thân thể không tốt, nhưng mà mới vừa rồi nhìn qua thấy sắc mặt hồng hào, không hề thấy manh mối gì.

Trong lòng Cố Giang Nghiêu càng bất mãn, bọn họ được mời tới đây, lại không ra mặt, vậy tới đây dùng bữa để làm gì? Càng nghĩ càng tức, đũa ngọc nắm trong tay bắt giắc chặt hơn. Quyền lực mà khinh người, y từ nhỏ đã hiểu được, người ta là thái tử cao cao tại thượng, mà mình, cùng lắm cũng chỉ là thần tử mà thôi.

Cố Giang Nghiêu trong lòng nổi lên ghen tị. Nâng chén rượu lên uống cạn, trong lúc vô tình nhìn thoáng qua thân ảnh màu vàng, đuôi lông mày nhíu lên, vội vàng đứng dậy.

Xem ra hôm nay tới đây không lỗ, ít nhất còn thấy nàng.

Mới vừa rồi trong bữa tiệc Ninh Ngọc Hành không vừa mắt nàng, nhân lúc y bị mấy tiểu thư quan gia quần quýt nên nàng vội chạy trốn, đương nhiên nàng biết mình không có khả năng trốn thoát, nàng cũng hiểu ngoại trừ ngoan ngoãn ở phủ Việt quốc công, không còn cách nào khác. Nhưng nàng không phải người Đại Chiêu, sinh hoạt không quen, chỉ có thể tạm nhân nhượng vì đại cục.

trước người xuất hiện bóng tối, che mất ánh sáng trước mặt, đôi giày đen tinh xảo phía dưới, ngược nhìn lên là khuôn mặt tuần lãng ôn hòa. Thấy cô gái thanh tú mang theo vẻ ngầy ngớ mơ hồ, Cố Giang Nghiêu hơn mím môi, khẽ nhíu lên, dịu dàng nói: “Ồn Ồn”.

Thanh Tuyền sững sốt, sau đó mới gật đầu: “Vâng”.

Cố Giang Nghiêu thấy nàng không có vẻ lạnh lùng như ngày trước, trong lòng rất là vui mừng, đưa tay cầm lấy bàn tay mềm mại của cô gái, ánh mắt đầy nhu tình: “Nhiều ngày không gặp,Ồn Ồn có nhớ ta không?”

Nam tử trước mắt tuy rất đẹp, nhưng Thanh Tuyền cũng không phải nữ tử lãng nhãng, nàng nhún mày, nhưng lại nhớ tới lời Ninh Ngọc Hành vừa rồi, nam tử này, là người trong lòng của Ninh Oản.

Cố Giang Nghiêu nhìn vẻ si mê của Ninh Oản trước mặt, trong lòng càng vui mừng hơn, lạnh lùng khi ấy làm cho y nóng ruột nóng gan, giờ thấy nàng như lúc ban đầu trong lòng y lại càng khẳng định, chắc chắn là Việt quốc công muốn Ninh Oản tránh mình, gán ghép cho Bùi Khuyết.

Y không muốn cho hấn toại nguyện đâu.

Cô gái dịu dàng mềm mại, dù chưa nảy nở nhưng vẫn mê hoặc lòng người. Cố Giang Nghiêu đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng, mềm mại trơn láng làm ắt y càng thâm trầm, cúi người muốn hôn lên....

“Meo...” một tiếng, sau đó là tiếng bước chân rất nhỏ, chậm rãi tới gần.

Nghe được tiếng vang, hai người đều quay lại.

Dưới bóng cây, nam tử mặc áo bào màu trắng từ từ đi tới, đập lên hoa rơi đầy đất, vẻ mặt đạm bạc, đẹp như một bức ảnh tiên nhân, chẳng qua trong ánh mắt vừa trong trẻo nhưng lại lạnh lùng sáng rực khiếp người.

Con mèo nhỏ màu trắng trong ngực, cùng màu áo nam tử như hòa làm một.

Ninh Oản ngẩng đầu nhìn Bùi Khuyết, thấy mặt y lạnh lùng, trong lòng nhất thời hiểu rõ, tuy giờ trong cơ thể này không phải là nàng, nhưng đó là Ninh Oản.

Trước mắt Bùi Khuyết lại dám làm ra chuyện lỗ măng như vậy. Lá gan của Cố Giang Nghiêu này, quả nhiên rất lớn.

19. Chương 19

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 19

Chương 19: Ánh mắt của Sở quốc sư.

Đang làm chuyện tốt lại bị quấy rầy, Cố Giang Nghiêu khẽ nhíu mày lại, cung kính hành lễ. Trong nháy mắt, khi y cúi đầu, trên khuôn mặt tuần lãng lộ rõ vẻ bất mãn.

Thanh Tuyền xấu hổ đỏ bừng mặt nhưng trong lòng lại có vài phần vui mừng. Nhìn vẻ mặt của Bùi Khuyết như vậy thì có lẽ y cảm thấy không vui. Trông thấy nam tử khác có thái độ thân mật với mình, y lại thấy không vui, hàm ý trong đó không cần phải nói cũng biết.

Nàng biết Bùi Khuyết thích Ninh Oản. Hiện tại, nàng đang mang khuôn mặt của Ninh Oản. Hơn nữa...Căn cứ theo tình hình này, Ninh Oản có thể trở về hay không, rất khó mà nói được. Trong lòng nàng hi vọng Ninh Oản cả đời cũng sẽ không quay lại được, có như vậy thì bản thân mới có thể thay thế Ninh Oản sống tiếp. Thanh Tuyền nàng cũng không ham hồ thân phận đích nữ của phủ Ninh Quốc Công. Bởi vì thân phận trước kia của nàng so với thân phận của Ninh Oản còn tốn quý hơn rất nhiều.

Thanh Tuyền chăm chú nhìn nam tử trước mắt. Vẻ mặt y trong trẻo nhưng lạnh lùng, hơi cong môi lên – nàng muốn a. Đúng là nam tử khiến cho người ta vừa gặp đã thương.

Ninh Oản nhìn Cố Giang Nghiêu trước mắt, không nhận được khẽ nhíu mày. Nam tử này đã từng là mối tình đầu của nàng. Hiện tại, nàng nhìn y với một dạng tâm trạng khác, rốt cục lại có một cảm giác ghét bỏ rất khó hiểu. Nàng không thể nào tưởng tượng được, bản thân mình đã từng vì nam tử này mà nguyện buông bỏ tất cả, vọng tưởng sẽ bỏ trốn, sống như một đôi thần tiên quyến lữ. Đối với nam tử giống như Cố Giang Nghiêu mà nói, một người con gái đầu có quan trọng đến vậy.

Thế nhưng đến khi nàng hiểu ra tất cả thì đã quá muộn.

Nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng về chuyện tình cảm với Cố Giang Nghiêu. Để rồi mỗi một lần thất vọng lại khiến cho nàng đánh mất đi sự vui vẻ trước kia. Lúc gả cho Bùi Khuyết, Ninh Oản nàng chỉ còn là một thân xác trống rỗng. Thế nhưng... Cho dù nàng cả ngày không lộ vẻ mặt tươi cười trống rỗng kia, Bùi Khuyết vẫn đối xử với nàng càng ngày càng tốt, bốn năm cũng như một ngày.

Kỳ thực, nàng không chỉ một lần nghĩ đến việc vì sao tình cảm của Bùi Khuyết dành cho nàng lại sâu đậm như thế? Nàng cũng chưa từng làm bất cứ chuyện gì vì y. Ngoài trừ, lúc còn nhỏ, nàng thích theo phía sau y. Về sau, là vì nàng thích đi đến Minh Tú sơn trang của y. Nàng đi theo sau lưng y là bởi vì nàng rất thích bấm dính đại ca, mà đại ca của nàng lại có mối quan hệ rất thân thiết với Bùi Khuyết, đi đến Minh Tú sơn trang cũng là vì nàng thấy thêm nhỏ dãi món bánh ngọt ở đây mà thôi.

Toàn bộ thành Định An, có rất nhiều người so với Ninh Oản nàng còn đẹp hơn, quan tâm đến y hơn và hầu như chỗ nào cũng có nhưng hết lần này tới lần khác Bùi Khuyết lại cố chấp yêu thương một mình nàng.

Hiện tại, nàng đã hiểu rõ tất cả. Nếu như Ninh Oản nàng có thể sớm ngày trở lại trong cơ thể của mình. Nàng sẽ hoàn toàn tỉnh ngộ, sẽ không cô phụ tấm lòng của Bùi Khuyết nữa.

Về phần Cố Giang Nghiêu...

"Meo meo meo meo meo meo" Ninh Oản hướng về phía Cố Giang Nghiêu kêu liên tục vài tiếng. Dám hôn nàng sao? Ngay cả cửa sổ cũng không có đâu!

Cố Giang Nghiêu cảm nhận rất rõ ràng thái độ thù địch của con mèo nhỏ này, trán bồng nhú chặt nhưng chỉ trong chốc lát, hấn lại lộ ra dáng vẻ tươi cười rục rịch, thái độ vô cùng khiêm tốn nhã nhặn, nói : "Con mèo của Thái tử điện hạ quả thực rất ngoan ngoãn."

Chân mày của Bùi Khuyết lộ ra vẻ lạnh lùng, đôi môi mỏng hơi trắng bệch, sau đó trầm giọng nói : "Cố Giang Nghiêu! Vừa rồi, khanh muốn làm gì vậy?"

Ninh Oản cảm nhận rất rõ ràng Bùi Khuyết đang không vui, tỏ ra vô cùng yên lặng không hề kêu loạn nữa.

Cố Giang Nghiêu vừa nghe thấy vậy, lập tức nở nụ cười, mặt mày vẫn lộ vẻ phóng khoáng, nói : "Thái tử điện hạ không phải đã nhìn thấy hay sao? Tại hạ cùng với Oản Oản lưỡng tình tương duyệt , vừa rồi chẳng qua là kim lòng không đậu mà thôi." Mặc dù lời nói có vẻ vân đạm phong khinh nhưng cũng tràn đầy vẻ khiêu khích.

Y biết tình cảm của Bùi Khuyết dành cho Ninh Oản không hề đơn giản nhưng.... Oản Oản lại cứ một mực thích y.

Cố Giang Nghiêu cảm thấy hả lòng hả dạ vô cùng, nhất thời cười rạng rỡ.

Bùi Khuyết không nhìn Cố Giang Nghiêu nữa, bỗng nhiên y dời bước đi đến trước mặt Thanh Tuyền. Thiếu nữ vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, đứng ở trước mặt y cũng chỉ cao đến ngực y. Bùi Khuyết hỏi : " Oản Oản! Muội có thích Cố Giang Nghiêu không?

Người trong lòng đột nhiên đứng ở trước mắt, dáng vẻ đào hoa tuấn tú, dịu dàng nhìn mình, khiến cho trái tim Thanh Tuyền thoáng cái đã đập rộn lên, một lát sau mới ấp úng nói : " Không...Không có". Lời này là thật, tuy rằng nàng thấy Cố Giang Nghiêu rất tuấn tú nhưng cử chỉ của hắn lại vô cùng lỗ mãng, khiến cho nàng cảm thấy rất phản cảm.

Sắc mặt Cố Giang Nghiêu trắng bệch, nhìn chằm chằm vào thiếu nữ ở bên cạnh, chỉ thấy nàng hơi cúi đầu, khuôn mặt xinh đẹp hơi ửng hồng, dáng vẻ e thẹn như thế, y đương nhiên hiểu rõ là nàng có ý gì.

Oản Oản...Vậy mà...

" Nếu không có việc gì thì khanh hãy lui xuống trước đi. Bản vương muốn nói chuyện với Oản Oản." Cuối cùng, Bùi Khuyết liếc mắt nhìn Cố Giang Nghiêu, nói : "Chuyện ngày hôm nay coi như bỏ qua nhưng lần sau khanh không được lấy lý do này nữa".

Ninh Oản nhìn sắc mặt đã tái xanh của Cố Giang Nghiêu, thoát nhìn muốn có bao nhiêu đặc sắc thì có bấy nhiêu đặc sắc, lập tức không kiềm chế được nữa kêu " Meo meo meo meo meo meo " loạn lên.

"... Meo meo meo meo meo meo " .Không hổ là A Khuyết của mình.

Cố Giang Nghiêu cảm nhận rất rõ ràng ý giễu cợt trong tiếng kêu của con mèo nhỏ, sắc mặt của hắn lại càng thêm khó coi. Chỉ thấy Bùi Khuyết cúi đầu chọc chọc cái đầu nhỏ của con mèo nhỏ, dịu dàng quở trách : " Bướng bỉnh quá".

" Meo meo..." Ninh Oản vẫy vẫy đuôi, tâm tình rất tốt, cặp mắt tròn vo to đẹp cực kỳ.

Cố Giang Nghiêu đã đi rồi nhưng Thanh Tuyền vẫn ngẩng đầu si ngốc nhìn nam tử ở trước mắt. Tuy y tỏ ra dịu dàng với con mèo nhỏ kia chứ không phải với mình nhưng trái tim thiếu nữ của nàng vẫn thấy nảy sinh tình cảm yêu thích với y.

Có lẽ Bùi Khuyết vẫn có cảm giác với mình.

" Thái tử điện hạ, vừa rồi... Vừa rồi là muội..." Hai gò má của thiếu nữ ửng đỏ, thoát nhìn xinh đẹp bức người.

Rốt cục, Bùi Khuyết cũng liếc mắt nhìn nàng, nói : "Đừng chạy lung tung, còn có...Đừng gặp Cố Giang Nghiêu nữa."

Thanh Tuyền nghe xong, nhất thời trong lòng cảm thấy ngọt ngào giống như là ăn mật vậy, lập tức gật đầu. Tuy rằng nàng muốn cùng Bùi Khuyết trò chuyện nhiều hơn, thế nhưng... Như vậy cũng hơi bất tiện, nhân tiện nói : " Ninh Ngọc Hành, à không... Ca ca đang tìm muội, muội đi trước."

"Ừ" Bùi Khuyết gật đầu, hát cảm.

Khi bóng lưng thiếu nữ xa dần, lập tức có hai người bước ra từ trong góc tối.

Một người mặc một bộ trường bào màu xanh thẫm, dáng vẻ vô cùng lỗi lạc. Người đó chính là quốc sư nước Đại Chiêu – Sở Vân Thâm. Một người khác vừa rồi còn bị rất nhiều các vị cô nương quần quít – Đại tướng quân Ninh Ngọc Hành.

Trong lòng Ninh Ngọc Hành cảm thấy vô cùng tức giận. Y vốn vì nể mặt muội muội nên mới tỏ ra lễ độ với Cố Giang Nghiêu. Thế nhưng vừa rồi...Tên kia lại muốn khinh bạc muội muội của y, điều này làm cho hắn không thể nhẫn nhịn được nữa. May mà Thái tử điện hạ đứng ra đúng lúc. Nếu không thì...Khốn nạn mà!

Ánh mắt muội muội của mình cũng kém quá đi.

"Quốc sư! Có nhìn thấy điều gì không?" Bùi Khuyết nhìn Sở Vân Thâm, mở miệng hỏi.

Ninh Oản ngẩng đầu nhìn Sở Vân Thâm, trong đầu thầm nghĩ : Xem người nói như thế nào?

Sở Vân Thâm cảm nhận được ánh mắt của con mèo nhỏ, khóe môi cong lên, thái độ thản nhiên, nói : " Chưa. Có lẽ người Ninh đại tiểu thư lo lắng không phải là Cố Giang Nghiêu."

Ninh Oản "... " Đây không phải là lời nói nhảm hay sao? Không...phải là trợn mắt nói mò mới đúng.

Ninh Ngọc Hành chợt thở phào nhẹ nhõm. May mắn! May mắn quá! Muội muội ngu ngốc nhà mình cũng không có tình cảm quá sâu đậm với Cố Giang Nghiêu... Sau đó, ánh mắt sâu xa nhìn thoáng qua vẻ mặt lạnh nhạt của Bùi Khuyết, thầm nghĩ trong lòng : Người như vậy mới là nhân tuyển tốt để làm em rể chứ?

Cặp mắt của Bùi Khuyết lộ vẻ âm trầm, hồi lâu mới nói : "Quốc sư! Cần phải tìm được Oản Oản càng sớm càng tốt. Có như vậy ta mới thấy an tâm."

Dáng vẻ của Sở Vân Thâm vừa giống như đang nhận trọng trách lại vừa có vẻ trung thành, cục cung tận tụy. Ở một bên, Ninh Oản nhìn thấy dáng vẻ của Sở Vân Thâm như vậy cũng thấy thương hại thay hắn. Bởi vì hắn rõ ràng biết mình ở ngay bên cạnh Bùi Khuyết nhưng lại không thể nói cho y biết.

Trên đường đi, Ninh Oản cảm thấy tâm trạng vô cùng tốt. Tuy rằng nàng không hiểu Sở Vân Thâm làm như vậy để làm gì nhưng vừa rồi nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của Cố Giang Nghiêu, nàng cảm thấy vô cùng hả giận.

Trước đây, lúc Bùi Khuyết thấy mình ở cùng với Cố Giang Nghiêu, y không hề có một chút biểu hiện gì nhưng hôm nay... Nàng rốt cục cũng thấy Bùi Khuyết tỏ ra bất mãn với Cố Giang Nghiêu.

Như vậy là được rồi. Ninh Oản cọ cọ cái miệng nhỏ vào lòng Bùi Khuyết, lặng lẽ khen ngợi y.

Một hồi lâu, Bùi Khuyết vẫn không nói chuyện. Ninh Oản lập tức vươn móng vuốt cào cào tay của y, kêu lên "Meo meo".

Thấy con mèo nhỏ tâm trạng không tệ. Bùi Khuyết mím môi. Vẻ mặt khi nhìn con mèo nhỏ rất dịu dàng. Y nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ của nó, động tác trước sau như một, vô cùng thân thiết. Y đột nhiên khẽ kêu lên một tiếng : "A Cữu"

"Meo meo" Ninh Oản cào cào cái đầu nhỏ, nhiệt tình lên tiếng.

Bùi Khuyết cười rất thản nhiên, khiến cho Ninh Oản không rời mắt ra được, quả thực rất muốn nhào tới liếm y một cái.

"Em biết vì sao ta lại không lo lắng cho Oản Oản không?"

"Meo meo?" Vẻ mặt của Ninh Oản có vẻ mờ mịt. Đúng rồi, nếu như Bùi Khuyết thực sự thích mình, y sẽ lo lắng đến phát điên nhưng vì sao từ đầu đến cuối, y cũng không hề lo nghĩ quá nhiều như vậy?

Bùi Khuyết cúi đầu, giọng nói rất khẽ, giống như là đang nói với nàng, lại giống như đang thầm thì : "Ta luôn cảm thấy... Oản Oản ở ngay bên cạnh ta."

Thân thể Ninh Oản bỗng run lên, vô cùng sửng sốt.

Tuy rằng y biết người Oản Oản quan tâm lo lắng không phải là mình nhưng trực giác khiến cho y có cảm giác như vậy. Bùi Khuyết cười rục rịch, nói :

" Người Oản Oản lo lắng, có lẽ không phải là người đó, có lẽ ... Nàng thích ăn nhất là bánh ngọt."

Ninh Oản phe phẩy cái đuôi, không phục, kêu lên : "Meo meo"

Nói bậy! Người ta rõ ràng lo lắng cho chàng mà.

Bùi Khuyết cúi xuống, khê hôn lên cái đầu nhỏ dày lông nhung của con mèo nhỏ.

Ninh Oản say mê, híp mắt lại, kêu : ” Meo meo...”

A...Được hôn thật là thích.

20. Chương 20

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 20

Chương 20: Tình địch bốn phía.

Bùi Khuyết kê vào đầu của nàng, nàng vươn lưỡi liếm mặt y, dù sao y cũng không chê nàng bẩn.

Cảm giác ướt át ấm áp trên mặt, Bùi Khuyết ngẩn ra, cảm giác này... có chút kì lạ. Y nhìn con mèo nhỏ trước mặt – rõ ràng là chủ nhân và sủng vật thân thiết nhau, sao y lại nghĩ đến....

Bùi Khuyết lấy lại bình tĩnh, đưa tay vuốt ve con mèo nhỏ trong ngực, mèo con lông xù mềm nhũn, sờ vào rất là thoải mái. Con mèo nhỏ lúc thư thái sẽ thỏa mãn kêu vài tiếng, rất đáng yêu. y đã nuôi nhiều mèo, nhưng chưa từng gặp một con mèo như vậy, luôn làm y vui, khiến y cảm thấy luyến tiếc khi mèo con uất ức.

Mèo con ra sức liếm, Bùi Khuyết hiếm khi cười thành tiếng, tiếng cười dễ nghe khiến cho Ninh Oản ngây người, đôi mắt ướt sũng mở thật to.

- A Khuyết cười rộ lên đẹp quá.

Từ sau khi thành A Cửu, nàng cũng dần dần thích ứng với tập tính loài mèo, lưỡi nhác kiêu căng, nếu không phải Bùi Khuyết chiều nàng, nàng cũng sẽ không như thế.

Nàng nghĩ, nếu về lại thân thể của mình, hai năm sau thuận lợi gả cho Bùi Khuyết, dựa vào cảm tình mà y đối với mình, chắc chắn sẽ yêu chiều nàng như bảo bối. Đời trước nàng đắm đầu vào ngô cụt, không cách nào quay lại được, Bùi Khuyết đối với nàng như vậy, tuy nàng hiểu rõ nhưng vẫn không để trong lòng.

Thực ra, nàng cực kì quá phận, bốn năm qua chưa từng một lần quan tâm y, mà lại còn giao y cho nữ nhân khác. Lần đó nàng cảm thấy chột dạ, nhưng vẫn làm, Bùi Khuyết ở ngôi cửu ngũ chí tôn, nữ nhân thích y là phải. Đế vương của Đại Chiêu, đương nhiên phải gánh vác trọng trách sinh con nối dõi, mà nàng không thể miễn cưỡng mình cùng Bùi Khuyết, chuyện này đương nhiên phải rơi trên người nữ nhân khác.

Nàng chỉ không ngờ là, Bùi Khuyết không hề chạm vào nữ nhân khác.

Là một hoàng đế, đối diện với y luôn là một hoàng hậu mắt mày lạnh tanh.

Ngẫm lại từng việc mình làm, không phải chỉ là quá phận thôi đâu. Từ nhỏ nàng đã được yêu chiều, tạo nên tính tình ích kỉ như thế, chưa từng để ý cảm nhận của người khác. Thâm tình của Bùi Khuyết với nàng, cầu tám đời không được..

Ninh Oản cào cào áo choàng của y, trong lòng thầm nghĩ, đời này nàng sẽ sinh cho Bùi Khuyết thật nhiều con. Ừ... Không được, hoàng tử suốt ngày tranh giành để vị, nhưng vậy không được, sinh một đứa thôi, giống như phụ hoàng của nó vậy, rồi sinh một đứa con gái, Bùi Khuyết yêu nàng như vậy, nhất định sẽ thích con gái.

“Meo”. Ninh Oản càng nghĩ càng kích động, vui vẻ quấy đuôi.

Bùi Khuyết nhìn con mèo nhỏ như đang muốn cái gì, như là vẻ mặt vừa rồi khi Sở Vân Thâm nói chuyện với y, quốc sư hôm nay có vẻ rất lạ, bởi vì trước khi y nói, luôn nhìn thoáng qua A Cửu trong lòng ngực mình.

Ngày ấy lúc ra ngoài tìm A Cửu, cũng đúng lúc thấy quốc sư đang vỗ về đầu nó, dù không gần bên, nhưng y khẳng định quốc sư có nói chuyện gì đó với A Cửu.

Bùi Khuyết nghi hoặc cúi đầu, nhìn bộ dạng suy tư của con mèo nhỏ, vẻ mặt ấy khiến y bật cười, ngón tay gõ gõ vào đầu nó, nói: “Cô bé à, nghĩ gì vậy?”

Ninh Oản hưng phấn ngẩng đầu, cọ này cọ này: "Meo meo meo".

- sinh đứa nhỏ cho chàng đó.

Bùi Khuyết nhìn vẻ mặt buồn cười của nó, cũng sung sướng cười theo.

*

Ninh Oản nhìn ống tay áo rộng thùng thình lộ ra ngoài của Bùi Khuyết, vì thường xuyên bị bệnh, nên da của y có hơi trắng, giống như mỹ ngọc, cực kì đẹp. Chẳng qua bây giờ trên cánh tay có một dấu răng sâu, làm cho nàng rất đau lòng.

Đại Hắc chết tiệt.

Thường An cầm bình sứ, mặt mày nhăn nhó, nhìn cánh tay điện hạ thành như vậy, trong đầu chỉ biết nén giận với Nhị hoàng tử mà thôi, lại nghĩ đến chuyện ngài bị thương là vì bảo vệ A Cửu, ông bất mãn nghiêng đầu nhìn con mèo trắng mập mạp kia, liếc một cái. Điện hạ của ông, sao lại có thể bị thương vì một con mèo chứ?

Bị Thường An nhìn như vậy, Ninh Oản chột dạ cúi đầu, "meo...." Nàng cũng không muốn mà, nàng cũng thương Bùi Khuyết lắm.

"Meo..." Mèo con vùi đầu vào bộ lông mềm mại, giống như một cục bông tròn.

"Điện hạ, để nô tài làm giúp người". Thường An nhìn không nổi, điện hạ điểm này không hề tốt, chuyện gì cũng muốn tự mình làm, bôi thuốc cũng không để ông đụng đến.

Bùi Khuyết không ngẩng đầu lên, lắc lắc rồi nói: "Không cần đâu".

Đáp án biết trước, Thường An đành cúi đầu, sau đó lại muốn nói, ánh mắt đảo qua như kẻ trộm nói: "Nếu không nô tài đi mời Ninh tiểu thư đến giúp người". Thái tử điện hạ thích Ninh tiểu thư như vậy, nếu nàng đến, tất nhiên sẽ không từ chối.

Bùi Khuyết dừng tay một chút, nhưng lại không nói một lời.

Thường An thấy mình quá thông minh đi, vội vàng hỏi: "Nô tài đi mời Ninh tiểu thư". Trong lòng rõ là thích, nhưng cứ giấu không chịu nói, cô nương nhà người ta làm sao biết tâm ý của ngài chứ.

"Không cần". Bùi Khuyết lạnh giọng, mày hơi nhăn lại: "Không có lệnh của ta, không được đi tìm nàng".

Thường An rất khó hiểu, nhưng chỉ có thể thừa vâng. Nhưng mà... khi nào mới có thể đem Ninh tiểu thư cưới vào cung đây chứ.

Bôi thuốc một lúc lâu, Ninh Oản mới chậm rì rì bò tới bên người Bùi Khuyết, "Meo..." móng vuốt theo thói quen muốn sờ, rồi như nghĩ đến cái gì đó vội dừng lại, chậm rãi thu tay.

Sắc mặt Bùi Khuyết không lạnh tanh như vừa rồi nhưng cũng rất nhạt, y đưa tay xoa xoa đầu mèo con như ngày thường, nhẹ giọng nói: "Không có việc gì, ta không đau".

Ánh mắt của mèo con chỉ nhìn mình y, tràn đầy áy náy và đau lòng, cũng làm cho lòng y dịu lại.

Thường An vừa nhìn, tự nhiên cảm thấy không ổn, vẻ mặt này của điện hạ, sao cứ như... sao lại không bình thường chút nào a!

Thường An lảo đảo ra khỏi phòng, thần sắc hoảng hốt, nhìn lên trời âm trắng, phong cảnh tươi xanh mới đột nhiên thanh tĩnh đầu óc, suy nghĩ cẩn thận. Vì quá mức kích động, thân mình giật lên một phát, "bong" đụng luôn vào cây cột phía trước.

"..."

*

Lúc trở lại cung sắc trời đã tối sẫm. Hôm nay nàng gặp huynh trưởng, nhìn thấy kinh ngạc của Cố Giang Nghiêu, xem như có thu hoạch. Giờ nàng chỉ mong Sở Vân Thâm tìm được cách ình trở về, tuy nói là trở

lại cơ thể của mình, nhưng ngày ngày sẽ không được ở chung cùng Bùi Khuyết, mặt khác nếu là một con mèo cũng chẳng tốt là bao.

Tuy biết rõ trong lòng Bùi Khuyết thích mình, nàng vẫn sợ, rời đi lâu như thế, y có thể thích nữ tử khác không đây?

Ánh hoàng hôn bao phủ lên mái ngói lưu ly ở Đông cung, cảm giác yên bình, nàng tỉnh lại trong lòng Bùi Khuyết, mở đôi mắt nhập nhèm, cúi đầu” meo” một tiếng.

Bùi Khuyết đón lấy ánh mắt của mèo nhỏ, vỗ vỗ lên đầu nó: “Mèo lười”.

“Meo...” Nàng gãi đầu, trong lòng than thở: “Chỉ lười một chút thôi mà”.

Trong điện đèn đuốc sáng trưng, rực một mảnh trời, giữa ánh sáng màu vàng nhạt, một bóng dài yếu điệu thẹn thùng gọi. Bùi Khuyết bình tĩnh, từng bước từng bước đi qua.

“Dư Thù tham kiến thái tử điện hạ”. Giọng nói nữ tử uyển chuyển động lòng người, nũng nịu, làm cho Ninh Oản nghe được mà run cả người, quay người lại.

Là nàng.

Bùi Khuyết gật đầu, chỉ đáp, “Không cần đa lễ”.

Nữ tử thẹn thùng ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn sáng rực, dung nhan của nàng nghiêng nước nghiêng thành, đôi mắt xéch mềm mại tinh xảo, đôi môi hồng anh đào khẽ mở: “Biểu ca”.

Ninh Oản rất cục cựa cũng định thần, Dư Thù này đời trước nàng rất có ấn tượng, sau khi vào cung, nàng ta rất thân thiết với nàng, khiến nàng muốn xa cách cũng khó. Nhưng sau đó, nàng ta lại chậm chạp không muốn lập gia đình, trong nhà bức bách nên mới uất ức mang đến kể, khi đó nàng biết được, Dư Thù tài mạo song toàn này có tâm tư với đế vương, cũng chính là phu quân của Ninh Oản nàng.

Lúc đó nàng không có tình cảm với Bùi Khuyết, cùng lắm cũng chỉ là chút cảm tình ngày bé, ngược lại đối với người bạn tốt ở trong cung này vẫn thiên vị hơn. Khi đó nàng nghĩ, nếu Dư Thù thích Bùi Khuyết mà y cũng không có phi tần, không bằng vì y mà giết đây.

Từ lúc nàng ở phủ Việt Quốc công, nàng cũng hiểu nam tử ba thê bốn thiếp là chuyện thường, đế vương tam cung lục viện phi tần như mây, Bùi Khuyết lại chỉ có một nữ nhân, nàng là hoàng hậu đương nhiên phải nghĩ. Về phương diện khác, nàng cũng áy náy với Bùi Khuyết, cho nên với Dư Thù là biểu muội của y, biết quan tâm chăm sóc, đúng là ứng cử tốt nhất.

Nhưng cuối cùng...

Nàng không ngờ Dư Thù lại là người như vậy, cả đời nàng sẽ không để cho nàng ta tiếp cận Bùi Khuyết lần nào nữa.

Trong điện không khí vui vẻ hòa thuận, nữ tử quần áo màu đỏ tía, thân mình thướt tha, đường con lả lướt, Ninh Oản nghĩ đến mình giờ mới mười bốn tuổi... tuy là cũng bắt đầu nảy nở nhưng mà so với Phó Dư Thù, đúng là nụ hoa ngây ngô so với bông hoa xinh đẹp nở rộ mà.

Huống hồ giờ nàng còn trong thân phận xấu hổ là mèo nữa.

Không được, nàng không thể để Phó Dư Thù tiếp cận Bùi Khuyết, một góc áo cũng không được!

Trời cũng tối rồi, mà một cô nương trang dung diễm lệ lại ngồi trong điện chờ Bùi Khuyết, nàng đứng là nuốt không nổi cục tức này.

21. Chương 21

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 21

Chương 21 : Ăn dấm chua (ghen)

Nghे thấy một tiếng " Meo meo..." vang lên. Con mèo nhỏ trong lòng thoáng cái đã nhảy về phía Phó Dư Thù. Phó Dư Thù mỉm cười e lệ nhìn về phía Thái tử biểu ca. Đường như bị tiếng kêu của con mèo nhỏ dọa sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, thân thể liên tục lui về phía sau mấy bước.

Con mèo nhỏ nhanh nhẹn đáp xuống đất, vẫy vẫy đuôi, hướng về phía Phó Dư Thù kêu " Meo meo meo meo meo meo", đáng vẻ giống như vô cùng giận dữ.

Bùi Khuyết không ngờ con mèo nhỏ lại có hành động như vậy, sững sốt trong chốc lát. Sau đó, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ vội ôm lấy con mèo nhỏ đang đứng ở dưới đất, nhìn về phía thiếu nữ đang hoảng sợ ở trước mắt nói : " A Cừu hơi búng bình một chút, đừng sợ?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Dư Thù trắng bệch. Hồi lâu, nàng ta mới ngơ ngác lắc đầu, gượng cười, nói : "Con mèo này thật là đẹp nhưng đẹp mà lá gan lại quá nhỏ."

Thoạt nhìn thiếu nữ có khuôn mặt xinh đẹp vô cùng, lại có dáng dấp yếu điệu động lòng người, trong lòng Ninh Oản không rõ có cảm giác gì nữa. Tuy nàng biết rõ Bùi Khuyết sẽ không động lòng với nàng ta, thế nhưng...

Nàng...không...thể...nghĩ...thoáng...ra được.

Ninh Oản dụi dụi cái đầu nhỏ vào lồng ngực của Bùi Khuyết. Ánh mắt lại nhìn chằm chằm Phó Dư Thù, ý muốn nói : Còn nhìn ư? Không được nhìn.

Phó Dư Thù giống như rất tủi thân, hàng mi dài hơi cụp lại, vừa nhìn qua đã khiến cho người khác có cảm giác thương tiếc. Đời trước nàng là nữ tử mà còn từng vì dáng dấp động lòng người kia của Phó Dư Xu mà sinh lòng thương tiếc nhưng nàng hiểu rất rõ con người Phó Dư Thù...Chuyện lần đó không thành còn khiến cho Bùi Khuyết càng chán ghét Phó Dư Thù. Thậm chí, y còn hạ chỉ ban hôn cho nàng. Nếu như không gả là tội kháng chỉ. Điều này khiến cho Phó Dư Thù vô cùng oán hận. Cũng chính ngày đó, nàng đã hiểu ra tất cả mọi chuyện.

Bạn bè thân thiết gì chứ? Quan tâm, dịu dàng động lòng người gì chứ? Chẳng qua nàng ta muốn có được phu quân của Ninh Oản nàng mà thôi.

Thế nhưng trong trái tim của Bùi Khuyết chỉ có nàng. Vậy nên, Phó Dư Thù mới muốn lợi dụng kẻ hở này, tiếp cận nàng.

Mưu kế đơn giản như vậy mà Ninh Oản nàng mãi cũng không phát hiện ra. Nếu như Bùi Khuyết cũng có tam cung lục viện giống như các vị tiên hoàng trước đây thì hoàng hậu như nàng chắc chắn sẽ bị giết chết. Nàng có thể sống bình yên trong hậu cung suốt bốn năm, tất cả đều là nhờ Bùi Khuyết che chở. Cho dù là triều đình hay là cả nước Đại Chiêu này đều cảm thấy bất mãn với vị hoàng hậu như nàng nhưng nàng ở trong thâm cung nên Bùi Khuyết luôn che giấu không để nàng biết. Mãi đến sau này, nàng mới biết được. Nhưng...

Nàng không hề bỏ một chút công sức, tình cảm nào, vậy mà cũng dễ dàng có được tất cả tình cảm của Bùi Khuyết.

Hiện tại, nàng có thể làm lại một lần nữa. Nàng vẫn muốn độc chiếm Bùi Khuyết. Nàng tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào bám dính lấy y. Mặc kệ nàng là người hay là mèo, nàng nhất định sẽ giữ chặt Bùi Khuyết.

...Người mà Ninh Oản nàng muốn gả, người khác không được phép mơ tưởng đến.

Phó Dư Thù cảm nhận rất rõ địch ý của con mèo này với mình nhưng nàng biết Bùi Khuyết vô cùng thích mèo. Nàng tuyệt đối không thể biểu hiện ra một chút xúu bất mãn nào. Nàng ái mộ Bùi Khuyết đã nhiều năm nhưng trong mắt của Bùi Khuyết lại chỉ có duy nhất hình bóng Ninh Oản. May mắn là mấy năm nay, Ninh Oản không hề ra vào hoàng cung, khả năng tiếp xúc với Bùi Khuyết cũng rất ít. Hơn thế, thời gian này, nàng ta lại vô cùng thân thiết với Cố Giang Nghiêu, quả thực rất hợp ý của nàng.

Cho dù là dung mạo, gia thế, tài năng hay tính tình, nàng đều không thua Ninh Oản bất cứ thứ gì. Tại sao trong mắt Bùi Khuyết chỉ có Ninh Oản mà lại không thêm để ý đến nàng?

Nàng quả thực rất không cam lòng.

Bây giờ, người mà Ninh Oản thích là Cố Giang Nghiêu. Bùi Khuyết cũng sẽ không dùng thân phận thái tử tạo áp lực cho nàng ta. Vậy nên, với nàng mà nói, đây chính là khoảng thời gian tốt nhất để hành động.

Hôm nay, nàng muốn bày ra dáng vẻ xinh đẹp nhất ở trước mặt của y. Nhưng không ngờ lại bị con mèo này...

"Biểu ca! Nghe nói vài ngày trước biểu ca bị thương, Thù nhi trong lòng vô cùng lo lắng." Ngay lập tức, Phó Dư Thù đã khôi phục vẻ mặt vốn có, cười tươi như hoa, vẻ đáng yêu bộc lộ ra hết.

Bùi Khuyết an ủi con mèo nhỏ đang có vẻ không vui ở trong lòng, trên mặt là nụ cười thản nhiên vừa khiêm tốn lại vừa xa cách, nói : "Đã không còn đáng ngại, khiến muội lo lắng rồi."

Hai gò má của Phó Dư Thù hơi ửng hồng giống như đánh phấn, thoát nhìn kiêu diễm khả ái vô cùng. Nàng ta vừa lắc đầu vừa dịu dàng nói : " Sức khỏe của biểu ca rất quan trọng. Hiện giờ thời tiết rất lạnh, huynh nên mặc nhiều quần áo một chút, kéo lại bị cảm lạnh."

"Ừ". Bùi Khuyết gật đầu, nói. Trên mặt cũng không có biểu hiện gì khác.

Ninh Oản dựa vào ngực Bùi Khuyết, trong lòng cảm thấy không vui, cũng hơi bất mãn với Bùi Khuyết, âm thầm lầm bầm : Sao lại dịu dàng như vậy chứ? Cô nương nhà người ta sẽ bám dính lấy chàng rất nhanh đó.

Phó Dư Thù biết Bùi Khuyết là một người tính tình lãnh đạm nên đối với vẻ mặt kia của y, nàng cũng không hề cảm thấy bất mãn. Chỉ là trong lòng cảm thấy hơi mất mát. Nàng đã từng len lén nhìn trộm lúc Bùi Khuyết ở cùng với Ninh Oản.

Tuy rằng Bùi Khuyết cũng trầm mặc ít nói như vậy nhưng ánh mắt của y lại rất nóng bỏng. Điều đó khiến nàng ao ước không thôi. Nếu như Bùi Khuyết có thể nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng như vậy thì nàng có chết cũng đáng.

" Biểu ca! Huynh mới vừa từ Minh Tú sơn trang về. Vậy huynh đã dùng bữa tối chưa?" – Phó Dư Thù ngược mắt hỏi.

Bùi Khuyết lắc đầu, nói : "Chưa".

" Vậy nếu không..."

"Dư Thù". Bùi Khuyết chăm chú nhìn Phó Dư Thù, đột nhiên nói.

Đã rất lâu mới nghe thấy y gọi tên của mình, Phó Dư Thù hơi sửng sốt một chút, sau đó vẻ mặt hơi ửng đỏ, gật đầu nói: "...Dạ"

" Meo meo..." Rốt cục Ninh Oản cũng bắt đầu kháng nghị. Nàng không thể chịu nổi bầu không khí mập mờ ở trong điện nữa rồi. Rốt cục, Bùi Khuyết có ý gì với người ta đây?

Bùi Khuyết khẽ cong môi cười, vừa vuốt ve con mèo nhỏ trong lòng vừa nhìn về phía Phó Dư Thù, nói : " Sắc trời đã không còn sớm nữa."

Phó Dư Thù nghe xong, vẻ mặt đột nhiên cứng đờ, một lát sau mới khôi phục lại được, khép mắt nói : " Thù Nhi, xin cáo lui trước."

"Ừ." Bùi Khuyết không hề ngẩng đầu lên, đáp.

Cho đến khi, bóng dáng thướt tha, yếu điệu kia ra khỏi điện, Ninh Oản mới kịp phản ứng, thầm nghĩ : Cái gì vậy? Cứ... Cứ đi như vậy sao?

" Em đã hài lòng chưa hả mèo lười?" Trên đỉnh đầu bỗng vang lên câu hỏi của Bùi Khuyết. Ninh Oản nghe xong mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt toát lên nét cười dịu dàng của Bùi Khuyết, nàng lập tức hiểu rõ tất cả.

Trong lòng Ninh Oản cảm thấy vô cùng hài lòng và vui mừng nhưng vẫn kiêu ngạo lắc lắc đuôi, kêu : " Meo meo"

...Hiện tại so với bình thường cũng không khác nhau là bao nhiêu.

Sau khi, Bùi Chiêu bị cấm túc. Ninh Oản vốn tưởng rằng cuộc sống trong cung của mình sẽ vô ưu vô lự. Nào ngờ, Phó Dư Thù lại xuất hiện hết lần này tới lần khác, ảnh hưởng đến nàng. Phó Dư Thù tiến cung nhiều như vậy, hàm ý trong đó không cần nói cũng biết.

Tuy rằng Minh Nguyên đế rất thương yêu Bùi Khuyết nhưng ông ta sao có thể dễ dàng chấp nhận việc bên cạnh Bùi Khuyết ngay cả một hồng nhan tri kỷ cũng không có chứ? Nên Minh Nguyên đế đã ngầm đồng ý để cho Phó Dư Thù tiếp cận Bùi Khuyết, vậy mà nàng lại không làm được điều gì cả.

Phó Dư Thù là biểu muội của Bùi Khuyết, là người trong nhà, dáng dấp lại xinh đẹp, tính tình cũng ngoan ngoãn, dịu dàng. Hơn nữa, có thể dễ dàng nhận thấy là nàng ta cũng có tình cảm với Bùi Khuyết. Một người con gái như vậy ở bên cạnh Bùi Khuyết, quả thực là quá hoàn hảo rồi.

Đời trước, Ninh Oản chưa từng chú ý tới những chuyện này nên dĩ nhiên là nàng không thể biết những chuyện giữa Phó Dư Thù và Bùi Khuyết. Mặc dù nàng biết cuối cùng Bùi Khuyết cũng không có tình cảm gì với Phó Dư Thù nhưng... Trong lòng nàng vẫn cảm thấy không vui.

Nàng cũng hiểu rõ, nguyên nhân nàng không vui có nghĩa là gì. Nàng vốn dùng tâm tư muốn lấy thân báo đáp tình cảm của Bùi Khuyết nhưng trời xui đất khiến lại biến nàng thành con mèo con A Cửu. Dù vậy, có Sở Vân Thâm giúp đỡ, trong lòng nàng cảm thấy rất yên tâm. Tình cảm mà nàng dành cho Cố Giang Nghiêu sớm đã tiêu tan, gần như không còn lại chút gì. Mà đối với Bùi Khuyết, nàng cảm thấy tự trách và cảm kích nhiều hơn những hôm nay, nàng biết tình cảm mà mình dành cho Bùi Khuyết đã có sự thay đổi.

Tuy rằng nàng chậm chạp nhưng nàng không ngốc.

Nàng quan tâm Bùi Khuyết, thậm chí thích y, là chuyện quá dễ dàng.

Đã nhiều ngày nay, nàng đã hiểu vì sao mà nàng luôn cảm thấy không vui với người đầu tiên là Thanh Tuyền – Kẻ đang chiếm thân thể của chính mình. Tiếp theo là Phó Dư Thù – Người từ nhỏ đã ái mộ Bùi Khuyết.

.... Nàng cảm thấy mình đang ghen tuông nha.

Lúc nhận ra điều này, ngoại trừ cảm giác kinh ngạc thì nàng thấy hài lòng nhiều hơn. Với Bùi Khuyết mà nói, nàng đã thật tình thích y, muốn gả cho y, vì y mà sanh con dưỡng cái. Như bây giờ, quả thực rất tốt, rất đúng lúc.

Sau khi ngủ trưa tỉnh dậy, Ninh Oản lập tức nhảy khỏi chiếc rổ, đi thẳng đến thư phòng. Nàng thấy Bùi Khuyết đang thẳng lưng ngồi ở trên án thư, thoạt nhìn dáng vẻ như là đang vẽ tranh. Nàng cho rằng người mà y vẽ, dĩ nhiên là mình nhưng đến khi vừa tiến lại gần để nhìn, nàng lập tức ngáy ngẩn cả người.

Đúng là vẽ nàng nhưng cũng không phải là nàng.

Bùi Khuyết thấy con mèo nhỏ đang ngáy ngốc, lập tức vươn tay vuốt ve cái đầu nhỏ của nó, nói : ” Thích không?”

Trên bức tranh là hình ảnh một con mèo con toàn thân trắng như tuyết, đang kêu meo meo, trên cổ có đeo một khối ngọc bài, thoạt nhìn dáng dấp vừa nghịch ngợm lại vừa đáng yêu. Trong lòng Ninh Oản cảm thấy vui vẻ vô cùng, lập tức đi đến, cọ cọ vào ngực Bùi Khuyết, vui vẻ, kêu : ” Meo meo meo meo meo meo.”

Ninh Oản nhìn bức tranh con mèo con, cảm thấy vô cùng thỏa mãn, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trái tim bỗng đập ”bịch bịch” một chút. Không đúng nha! Tuy rằng đời trước Bùi Khuyết rất thích A Cửu nhưng cũng chưa từng nghe nói y cưng chiều A Cửu như vậy. Hiện tại, Bùi Khuyết lại coi nàng như bảo bối. Đường như...

Ninh Oản lại cảm thấy không vui.

Nếu như nàng có thể nhập về thân thể của chính mình mà Bùi Khuyết lại thích mèo con nhiều hơn so với thích mình thì nàng phải làm sao đây? Chẳng phải sẽ khiến nàng sẽ khóc đến chết hay sao?

Con mèo nhỏ vốn dĩ rất vui vẻ nhảy nhót tung tăng, đột nhiên lại không rên một tiếng, Bùi Khuyết hơi nghi ngờ, cúi đầu xuống, thấy cái đầu nhỏ của nó rũ xuống, dáng vẻ giống như lá cà gặp sương vậy, y lập tức bật cười, hỏi : ”Sao vậy?”

Con mèo nhỏ vẩy vẩy đuôi, đáng vẻ rầu rĩ không vui chạy ra khỏi thư phòng, cũng không thèm quay đầu lại.

A Cữu thì sao chứ?

Bùi Khuyết cúi đầu nhìn bức tranh vẫn còn chưa ráo mực, khẽ nhíu mày, thầm nghĩ : Bức tranh không đẹp sao?

Ninh Oản lặng lẽ chạy ra bên ngoài, vừa vặn thấy Sở Vân Thâm đang từ từ bước đến. Nhớ tới ngày ấy, y trợn mắt nói mò, nàng khẽ nghiêng răng, kêu ” Meo meo...” một tiếng. Sau đó, lập tức hướng về phía Quốc sư đại nhân anh minh thần võ của nước Đại Chiêu nhảy xuống.

Sở Vân Thâm đã sớm nhìn thấy con mèo trắng như tuyết này, thấy nó nhảy xuống, y đã lạnh tay lệ mắt đón được con mèo con búống bình này.

” Meo meo...” Con mèo nhỏ dường như múa vuốt, đáng vẻ rất hung dữ.

Sở Vân Thâm hiềm khi nở nụ cười, thản nhiên mở miệng nói : ” Mấy ngày không gặp, tính tình càng ngày càng hung hăng rồi!”

” Meo meo...” Con mèo nhỏ nhụt chí, kêu lên.

” Yên tâm. Ta đã đồng ý sẽ giúp cô hoán đổi lại thân thể rồi, không cần phải sốt ruột.” Sở Vân Thâm nói với vẻ thản nhiên.

Nhất thời, Ninh Oản cảm thấy cực kỳ tức giận. Y không nóng vội nhưng nàng rất sốt ruột nha! Nếu nàng không quay về thì Bùi Khuyết rất có thể sẽ bị người khác đoạt mất nha!

Giống như biết con mèo nhỏ trong lòng đang suy nghĩ gì. Sở Vân Thâm dịu dàng vuốt ve cái đầu của con mèo nhỏ, nói : ” Ta đã nhận lời cô, dĩ nhiên sẽ tuân thủ lời hứa. Hãy ngoan ngoãn chờ đợi ở bên cạnh Thái tử điện hạ đi.” Búống bình như vậy, quả thực là điện hạ khó mà tỉnh tâm được.

Bùi Khuyết thấy Sở Vân Thâm ôm con mèo nhỏ của mình trở về nhưng con mèo nhỏ không có giống như bình thường, nhiệt tình chạy về phía y... Bùi Khuyết hơi nhíu mày, đứng ở chỗ cũ.

Ninh Oản nhớ tới bức họa vừa rồi, trong lòng lại cảm thấy phiền muộn – Chính mình lại ăn dấm của chính mình. Nàng cũng không biết mình như thế nào nữa.

Con mèo nhỏ từ trong lòng Sở Vân Thâm nhảy xuống, vui sướng chạy về phía Bùi Khuyết. Rốt cục, đầu lông mày của Bùi Khuyết cũng giãn ra, theo thói quen thoáng khom lưng muốn ôm lấy nó. Sau đó, y giống như nghĩ tới điều gì, đôi tay bỗng ngừng lại, thẳng người đứng dậy, giống như là không nhìn thấy con mèo nhỏ trước mắt, quay sang nói với Sở Vân Thâm : ” Hôm nay, Quốc sư đến đây là có chuyện gì?”

Ninh Oản ngây ngẩn cả người, rõ ràng vừa rồi còn đưa tay ra, sao... Tại sao lại không ôm nàng?

”Ừ...” Con mèo nhỏ buồn bã cúi đầu xuống.

Khóe mắt Bùi Khuyết lóe ra ánh sáng, thoáng liếc qua con mèo nhỏ đang ở dưới đất, vẻ mặt thản nhiên chợt tan biến, thay vào đó là nụ cười thoáng hiện trên khóe môi...

Sở Vân Thâm...” Chẳng phải là một con mèo hay sao? Đến mức như vậy ư?

22. Chương 22

Trùng Sinh Meo Meo Meo -Chương 22

Chương 22: Dọa người.

Sở Vân Thâm mím môi nhìn một người một mèo trong điện, sau đó âm thầm đỡ trán, bất đắc dĩ cực kì.

Bùi Khuyết vẫn chưa nhận ra vẻ hờn giận của quốc sư đại nhân, mắt vẫn nhìn mèo con dưới đất, y liền ngồi xuống. Chén ngọc mang hương trà lượn lờ, tỏa ra làn khói màu trắng dày đặc, Bùi Khuyết uống một ngụm, động tác đầy tao nhã.

Sở Văn Thâm không thích trà như Bùi Khuyết, y đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay thần đến là muốn nói cho thái tử điện hạ tin tức, Ninh tiểu thư đã có tin”.

Động tác uống trà của Bùi Khuyết dừng lại, ngón tay cầm chén như trắng bệch, một lúc sau mới đưa mắt nhìn Sở Văn Thâm: “Như thế nào?”

“Hiện tại Ninh Tiểu thư vẫn bình an vô sự, điện hạ không cần lo”.

Ninh Oản nhìn Sở Văn Thâm, âm thầm cảm rằng, có Bùi Khuyết che chở nàng, đương nhiên là bình an vô sự rồi, còn cần y nói!

Bình an vô sự, Bùi Khuyết nuốt từng từ, thần sắc dịu đi.

Tưởng tượng Ninh Oản bây giờ đang ở trong cơ thể nữ tử khác, lòng y rất phiền, y luôn thanh tâm quả dục, nhưng đâu phải ai cũng có thể khống chế chính mình được như thế, suy nghĩ một lát rồi nói: “Quốc sư, khanh không phải là ... không muốn tìm cách đưa Oản Oản trở về”.

Y tin tưởng năng lực của Sở Văn Thâm, chuyện trước kia hẳn đều làm rất tốt, nhưng sự kiện này, kéo dài sẽ không tốt. Y biết rõ Oản Oản quan trọng với mình như thế nào, lại cố tình kéo dài.

Chuyện này không phải y không biết, chỉ là tin hấn mà thôi.

Sở Văn Thâm đột nhiên nở nụ cười, khuôn mặt hiếm khi vui vẻ, nhưng nhìn qua lại rất khác người, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Thái tử điện hạ quả nhiên thông thái”.

Bùi Khuyết nhíu mày, buông chén trong tay, mặt lạnh tanh.

“Sở Văn Thâm, ta cho người kì hạn một tháng”.

*

Mãi đến khi Sở Văn Thâm đi rồi, Bùi Khuyết vẫn không nhìn nàng một cái.

Ninh Oản tội nghiệp ngẩng đầu nhìn y, nhưng thấy bộ dạng giận dữ thế, lại không dám quấy rầy, chỉ mở đôi mắt to ngập nước, không hề chớp mắt nhìn y.

Rốt cục là ai chọc đến y vậy? Sao lại đột nhiên không để ý đến nàng. Ninh Oản gãi đầu, tâm tình khó hiểu. Nàng biết quan hệ giữa Bùi Khuyết và Sở Văn Thâm tốt lắm, nhưng vừa rồi lại lạnh mặt, đến nàng còn phải sợ.

Bộ dạng tức giận của Bùi Khuyết, đáng sợ lắm đó. Nhưng nghĩ đến vừa rồi là vì mình, trong lòng nàng liền vui vẻ. Bùi Khuyết như thế nào, cũng là vì quan tâm đến nàng cả.

Lúc này Bùi Khuyết mới tắm rửa xong, nhưng lại chưa buồn ngủ, y ngồi trầm tư suy nghĩ, mặt mày thần nhiên, càng khiến cho Ninh Oản không nhìn ra manh mối. Nàng chỉ thấy Bùi Khuyết dịu dàng, cứ không nói tiếng nào như vậy, đúng là lần đầu tiên.

Không ổn rồi! Không phải là Bùi Khuyết ngại nàng phiền chứ, không thích nàng nữa?

Nếu Bùi Khuyết không thích nàng, nàng chỉ có thể bị đuổi về nơi ở chó mèo, hoặc là tặng cho người khác, hơn nữa, Bùi Khuyết không thích nàng, không có sự che chở của y, đó còn là tra tấn còn hơn chết. Sở Văn Thâm kia rõ ràng là đồng ý với nàng rồi, nhưng nhìn qua lại giống như không liên quan tới mình vậy, nàng thực sự không có cách nào.

Mấy ngày được chiều mà kiêu, giờ trong lòng Ninh Oản cực kì hối hận, nàng là một con mèo thôi mà, được sủng ái như thế, cũng không được vênh vào đắc ý.

Bùi Khuyết nhất định không thích nàng rồi. Ninh Oản cúi đầu uất ức, âm thầm cảnh tỉnh bản thân.

“Khụ khụ...”. Một tràng ho vang lên, làm cho Ninh Oản giật mình, thấy sắc mặt của y có chút tái nhợt, lại nhìn y ăn mặc đơn giản như vậy, nàng càng đau lòng, bất chấp việc y không quan tâm đến mình, vội vàng chạy tới.

“Meo...” Ninh Oản quen thuộc nhảy vào ngực y, vươn móng vuốt gãi gãi tay y.

Nhìn ánh mắt trong veo của mèo con trước mặt, Bùi Khuyết cũng rất nhanh hồi thần. Y chỉ không nhìn đến nó, khẽ ho nhẹ.

Ninh Oản càng lo hơn – Bùi Khuyết thực sự không để ý đến nàng.

“Meo...” Đồi trước Bùi Khuyết đối xử với nàng tốt lắm, nhưng với người khác thế nào, nàng không biết. Nàng cũng biết về Bùi Khuyết ít quá, lúc nàng vẫn còn là Ninh Oản, Bùi Khuyết chuyện gì cũng nghe nàng, mà giờ nàng là A Cửu, chỉ là một con mèo thôi, dù có thích mèo, nó cũng chỉ là sủng vật mà thôi.

Nàng bây giờ sao có thể so với Ninh Oản đời trước, trong lòng Bùi Khuyết không gì so sánh được.

“Meo...” Ninh oản ôm chặt lấy ống tay áo y, nhưng lại nghĩ đến cánh tay bị thương, không dám lộn xộn nhiều, chỉ có thể cẩn thận thăm dò mà kêu – nàng cũng không dám trêu chọc y nữa.

Bùi Khuyết rút cuộc cũng nhìn nàng.

Trong lòng cô nhóc kia nghĩ gì, đương nhiên y biết rõ. Tuy là y sủng ái A Cửu, nhưng nhiều ngày qua y càng ý thức được, mình sủng ái nó quá mức rồi. Y chiều nó, nhưng càng như vậy lại sợ nó hư.

Trong hoàng cung, dù là Đông cung thái tử, nhưng A Cửu chỉ là một con mèo, nuông chiều quá là muốn mạng của nó.

Nhưng nhìn ánh mắt tội nghiệp của mèo con lại khiến y đau lòng, y biết nó lo ình, nhìn vẻ mặt đó thực là muốn nhắn tâm cũng không được. Bùi Khuyết đặt cuốn sách xuống, vươn tay chọc chọc vào đầu nó, giọng khàn khàn: “Biết sai rồi à?”

Ninh Oản tuy không rõ lắm nhưng vẫn liên tục gật đầu ” meo meo meo” muội sai rồi, sau này sẽ không ... chạy loạn ra ngoài nữa.

Bùi Khuyết nhíu mày, vỗ về nó một chút, nghĩ đến mèo con vừa rồi im lặng tựa vào lòng Sở Vân Thâm, thấy y cũng không vội chạy tới, thế mà y lại cảm thấy không vui.

Rõ ràng A Cửu chỉ là một con mèo, vì sao trong lòng y lại để ý đến thế? Mặt mày Bùi Khuyết càng nhăn hơn.

Y biết Oản Oản giờ vẫn an toàn, thậm chí cảm nhận được nàng rất gần mình, cũng biết Sở Vân Thâm không thích Oản Oản, cho nên vừa rồi y mới không nhìn được mà nói hết ra.

Y thực sự không tin nổi, con mèo nhỏ trong lòng mình lại có thể quấy nhiễu tâm tình của y như thế.

Bùi Khuyết nhìn mèo con hiềm khi yên lặng, không nở lạnh nhạt với nó, y đưa tay nhíu nhíu cái mũi nhỏ, ôn hòa nói: “Về sau không được chạy loạn, nhớ chưa?”

Giờ phút này, chỉ cần Bùi Khuyết để ý đến nàng, cái gì nàng cũng đồng ý. Ninh Oản vội vã gật đầu.

Bùi Khuyết bị bộ dạng của nó làm cho vui vẻ, không muốn nghĩ đến những chuyện khác nữa, nhếch môi cười, mặt mày cũng vì thế mà giãn ra, “mèo ngốc”.

“Meo...” Mèo ngốc gật đầu.

*

Nguyệt Khê các.

Trong gương là gương mặt kiều mỹ, đôi mắt xéch xinh đẹp mà quyết rũ, Phó Dư Thù xoa xoa gương mặt mình, cực kì vừa lòng. Nam nhân đều thích nữ tử xinh đẹp, mà Phó Dư Thù nàng mỹ mạo có, tài tình có, so với Ninh Oản thực chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Ninh Oản từ nhỏ cùng Bùi Khuyết lớn lên, cũng xem là thanh mai trúc mã, tình cảm này không thể so sánh được, điều này nàng rõ. Chỉ là... Phó Thư Dư đứng đây, nhìn gió thổi ngoài cửa sổ, giờ nàng đã vào hoàng cung, trên danh nghĩa là để làm bạn với sủng phi của Minh Nguyên đế, nhưng mà tâm tư của Minh Nguyên đế, sao nàng lại không hiểu chứ.

Y cố ý đẩy nàng cho Bùi Khuyết, nàng đã sớm chuẩn bị mọi thứ, lần này nàng không tin sẽ không chiếm được tâm tư của Bùi Khuyết.

“Tiểu thư, Tình quý phi gọi ngài qua”. Tỳ nữ Tiểu Quỳnh nhìn tiểu thư nhà mình, nói.

Phó Dư Thù gật đầu, tùy tay cầm lấy một trâm ngọc đơn giản, cài lên tóc.

“Tiểu thư, ngài không phải không thích trâm đơn giản sao?” Tiểu Quỳnh nghi hoặc nói.

Phó Dư Thù cười cười, liếc nhìn tỳ nữ bên cạnh : “Người thì biết gì, bộc lộ tài năng không phải là chuyện tốt, giờ ta tiến cung để làm bạn với Tình quý phi, đương nhiên phải trang điểm đơn giản một chút, miễn chiếm hết nội bát của nàng ta”. Tình quý phi là bác ruột của nàng, tuy đứng cùng phe với nàng, nhưng nàng cũng không muốn trở thành một quân cờ bên cạnh thái tử.

Phó Dung Tình muốn một quân cờ nghe lời, như vậy, nàng sẽ cho nàng ta một quân cờ biết nghe lời.

-chỉ cần nàng có thể bên cạnh Bùi Khuyết.

*

Đông cung.

Bùi Khuyết xưa nay có thói quen ngủ trưa, nếu là ngày thường nàng đương nhiên sẽ chọn cùng nằm trên giường ngủ với y, nhưng hôm nay nàng lại không buồn ngủ. Nhìn thấy Bùi Khuyết nằm nghiêng trên tháp, đẹp như một bức tranh tiên nhân, nàng si ngốc nhìn một lúc lâu, định nhảy xuống giường.

Nàng muốn đi tìm Sở Văn Thâm, muốn biết y trong vòng một tháng có thể đưa nàng về hay không.

“Meo...” Nàng theo bản năng mở miệng kêu, lại nhớ ra không nên quấy nhiễu giấc ngủ của y, vội ngậm chặt miệng.

Nàng không dám lộn xộn. Trong vòng ôm ấm áp của Bùi Khuyết làm cho nàng cũng buồn ngủ theo, đột nhiên bên tai có tiếng gọi: “.... Oản Oản”.

Giọng Bùi Khuyết luôn dịu dàng dễ nghe như thế, đặc biệt lúc gọi tên nàng, cực kì mềm mại, làm cho nàng nghe xong cũng hồ đồ theo, cảm giác phiêu phiêu.

Ninh Oản si ngốc nhìn dung nhan gần trong gang tấc, sau đó không nhận được, cẩn thận lặng lẽ vươn đầu lưỡi liếm trên mặt y.

Ôi...

Một chút sao mà đủ, nàng lại trộm liếm vài cái – về sau nàng về được cơ thể của mình, sẽ không làm chuyện này nữa.

Đang lúc Ninh Oản suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy cơ thể bị vây chặt, giữ lấy hai cánh tay của nàng, nàng bối rối nhìn lại, thỉnh thoảng chạm vào ánh mắt của Bùi Khuyết.

Đôi mắt hoa đào tuyệt đẹp như phủ một lớp sương mù, lại như lốc xoáy lập tức hút hết linh hồn nhỏ bé của nàng vào, Ninh Oản thấy tim mình bịch bịch bịch rất mạnh, nếu giờ không phải là mèo, nhất định nàng sẽ đỏ mặt.

Hóa ra y đã tỉnh.

- nhưng mà

Ôi.... nào có cô nương nào dọa người như nàng vậy nha.

23. Chương 23

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 23

Chương 23 : Được sủng mà kiêu.

Ninh Oản thật muốn tìm cái lỗ mà chui xuống.

Bùi Khuyết nhìn con mèo nhỏ trong ngực, trong lòng khẽ cười thầm, nghĩ : Nhóc con này đã có gan liếm mình, giờ lại biết sợ rồi ư?

” Meo meo...” Muội sai rồi. Nàng rõ ràng đã tự nhủ phải ngoan một chút, thế nhưng... Nàng lại không nhịn được nha!

Bùi Khuyết khẽ vuốt ve bộ lông mềm mại của mèo con trong lòng nhưng thân thể của con nhóc này lại co lại, giống như một quả cầu tuyết mềm mại vậy. Y lập tức nói, ” Mèo con ngốc nghếch.”

” Meo meo” Rốt cục, Ninh Oản cũng ló đầu ra, không phục khẽ kêu một tiếng nhưng lại không dám tiếp tục làm càn.

Bùi Khuyết biết trong đầu nó nghĩ cái gì, khẽ nhú mày. Sau đó, y lập tức ôm nó, ngồi dậy.

Lúc này, trên người Bùi Khuyết chỉ mặc một bộ trung màu trắng. Ninh Oản dựa vào ngực của y, cách một lớp vải mỏng, nàng có thể cảm giác được rõ ràng lồng ngực nóng bỏng của y. Nàng từ từ thu lại bộ móng vuốt nhỏ đang để ở trước ngực nhưng trong lòng vẫn muốn tiếp tục sờ, khiến cho nàng khổ não không thôi.

Vậy cứ tiếp tục sờ đi. Suy tính một lúc lâu, Ninh Oản tiếp tục đặt móng vuốt vào trước ngực của Bùi Khuyết. Hôm nay, nàng là con mèo con. Bùi Khuyết ôm như vậy, cũng đâu có sao. Nếu như sau này, nàng trở về thân thể của mình. Y sẽ không ôm nàng như vậy đâu.

Tuy rằng Bùi Khuyết thích mình nhưng y tuyệt đối sẽ không giống như Cố Giang Nghiêu, có những cử chỉ lỗ mãng như vậy. Cũng chính vì nguyên nhân này mà đời trước nàng và y làm thanh mai trúc mã suốt mười bốn năm mà nàng không hề nhận ra Bùi Khuyết có một chút tình cảm nam nữ nào với nàng.

” Meo meo...” Ninh Oản cọ cọ vào vị trí trái tim của y, trong lòng âm thầm oán giận. Vì sao y thích nàng như thế, lại không tự nói với mình chứ?

Bùi Khuyết thấy con mèo nhỏ trong lòng ngoan ngoãn như vậy, biết là việc hôm qua khiến cho nó hơi sợ. Tuy rằng y muốn A Cửu ngoan một chút nhưng y cũng không muốn nó sẽ sợ mình, dè dặt từng li từng tí như vậy. Y thà cưng chiều nó, khiến nó được sung mà kiêu còn hơn.

A Cửu khéo léo, hiểu chuyện như thế, y thực sự không thích ứng được.

”A Cửu.”

” Meo meo...” Ninh Oản vội vàng thu lại bộ móng vuốt đang đặt ở trên vạt áo của Bùi Khuyết, vẻ mặt ngoan ngoãn nhìn y.

Chỉ cần nàng tỏ ra ngoan ngoãn. Bùi Khuyết sẽ tiếp tục giữ nàng ở bên cạnh.

Quả thật là sợ hãi rồi. Bùi Khuyết vuốt ve cái đầu nhỏ của nó, trầm giọng nói : ” Được rồi. Em ngoan như vậy nhưng lại cũng không giống A Cửu của ta chút nào. Chỉ cần em ngoan ngoãn một chút. Ta sẽ không nỡ đưa em đi đâu.”

Ninh Oản sững sốt. Hồi lâu một khối phục được vẻ mặt, sau đó kích động cọ cọ vào trong ngực Bùi Khuyết. Nàng không nghe lầm. Bùi Khuyết sẽ không ghét bỏ nàng, sẽ không đuổi nàng đi.

” Meo meo...” Con mèo nhỏ kia gắt gao túm chặt lấy vạt áo của mình, liên tiếp kêu lên, tiếng kêu nghe rất tội nghiệp, khiến Bùi Khuyết càng nhìn lại càng yêu thương.

Y khẽ xoa xoa cái đầu nhỏ của nó. Giữa mi tâm thoáng toát lên ý cười, thầm nghĩ : Xem ra con nhóc này sợ đến choáng váng. Lại giống như nghĩ tới điều gì, Bùi Khuyết chậm rãi mở miệng, nghiêm túc nói : ” Còn nữa, sau này không được tùy tiện để cho người khác ôm em, nhớ chưa?”

Cái gì? Toàn thân Ninh Oản đột nhiên bất động, mắt mở thật to, lời này... Là có ý gì?

Thấy con mèo nhỏ mở to đôi mắt ngập nước, Bùi Khuyết khẽ ho nhẹ một tiếng, sau đó mới không nhanh không chậm tiếp tục nói : ” Ngốc nghếch như thế, sẽ bị đuổi đi.”

Ninh Oản ”...”

Từ lúc biết, Bùi Khuyết sẽ không đuổi mình đi, Ninh Oản tâm tình vô cùng tốt. Chẳng qua hiện tại, nàng cũng đã có kinh nghiệm. Nàng có thể được sung mà kiêu một chút cũng không sao nhưng tuyệt đối không thể bừa bãi giống như trước được.

Nếu muốn buông thả bừa bãi thì phải đợi đến khi nàng nhập về thân thể của mình mới được.

Tâm tình Ninh Oản vốn cực tốt nhưng khi thấy Phó Dư Thù ngày ngày đi đến Đông Cung, trong lòng Ninh Oản lại cảm thấy không vui. Nàng đã từng nghe thấy đám nô tài nói chuyện, nói : Tương lai, Phó Dư Thù có thể sẽ là Thái tử phi. Cho dù không phải vậy nhất định cũng là trắc phi nên bọn họ rất nịnh bợ nàng ta.

Tuy rằng, Bùi Khuyết với Phó Dư Thù không lạnh không nhạt, vẫn luôn duy trì thái độ khiêm tốn nhưng chung quy trong lòng nàng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Ninh Oản nằm ở trong giường, ngược nhìn Phó Dư Thù đang cười tươi như hoa bưng đĩa bánh ngọt do chính tay nàng ta làm lên, hơi thở giống như bị tắc nghẽn. Nàng biết rõ Bùi Khuyết chỉ coi Phó Dư Thù là biểu muội. Thế nhưng nàng vẫn để ý.

Phó Dư Thù là biểu muội ruột thịt mà chính mình lại chỉ là một con mèo con. Ninh Oản cũng lười không muốn so sánh.

Nữ tử Phó gia, đều được gả vào hoàng thất. Trước đây danh chấn Đại Chiêu chính là song Dung của Phó thị – Phó Dung Thiện và Phó Dung Tĩnh. Một người thành hoàng hậu. Một người thành quý phi, ở bên cạnh đế vương. Tuy rằng, hiện tại chỉ còn một Phó Dung Tĩnh nhưng ân sủng vẫn dồi dào, khiến chuyện tuyển tú mấy năm qua chỉ là thùng rỗng kêu to. Nếu không phải vì Tĩnh Quý phi không sinh nở thì có lẽ Minh Nguyên để đã lập bà ta làm hoàng hậu rồi.

Là vị phi tử được sủng ái nhất nhưng lại không thể trở thành hoàng hậu nên Phó Dung Tĩnh mới ký thác toàn bộ hy vọng của mình nên người cháu gái là Phó Dư Thù. Trước là Thái tử phi, sau này sẽ thành hoàng hậu...Nàng nghĩ đây là biện pháp tốt nhất.

Thế nên Minh Nguyên để mới cố ý để cho Phó Dư Thù bên cạnh Bùi Khuyết hết lần này tới lần khác.

” Biểu ca! Mười ngày sau là ngày Thù nhi cập kê. Đến lúc đó, Thù nhi hi vọng biểu ca có thể đến dự lễ cập kê của Thù nhi.” Khóe mắt của Phó Dư Thù ánh lên ý cười, thiếu nữ mười sáu rực rỡ tựa như hoa nở, toàn thân toát lên vẻ kiều mị quyến rũ vô cùng. Hơn thế Phó Dư Thù vốn là một người con gái xinh đẹp. Hôm nay, nàng ta còn dày công ăn mặc rất đẹp, càng toát lên nét mê hồn tựa như tiên tử trong tranh, quả thực là xinh đẹp không tài nào tả xiết.

Hôm nay, Phó Dư Thù mặc một bộ xiêm y màu hoa hạnh còn Bùi Khuyết lại mặc bộ áo bào trắng, thoát nhìn hai người cực kỳ xứng đôi, khiến Ninh Oản cảm thấy vô cùng khó chịu, không vui.

Rất chương mắt nha!

Bùi Khuyết không hề thích tham gia những chuyện như vậy nhưng hiện tại, biểu muội Phó Dư Thù đã tự mình mở miệng mời. Nếu như y không tham dự, thực sự là rất bất nhã. Y khẽ liếc mắt nhìn thoáng qua cái giường tre thấy con mèo nhỏ đang có vẻ buồn bực, lặn qua lộn lại ở trong đó thì cong môi cười, trong lòng cũng cảm thấy ba phần sung sướng.

Phó Dư Thù thấy Bùi Khuyết tươi cười vui vẻ như vậy, khuôn mặt không khỏi có chút ngượng ngùng, lộ ra vẻ ngượng ngùng của thiếu nữ, thanh âm mềm mại dịu dàng bỗng vang lên, nói : ”Muội biết biểu ca nhất định sẽ đến...” Nàng thấy Bùi Khuyết mỉm cười, mới dè dặt vươn tay muốn kéo ống tay áo của y – cử chỉ thân thiết như thế, nàng đã sớm muốn thực hiện.

Thế nhưng vào thời khắc này....

” Meo meo...”

” A ...”

Phó Dư Thù hét lên đầy hoảng sợ, đợi đến lúc thấy rõ, nàng lại phát hiện một con mèo nhỏ đang hung hăng nằm ở trên bàn, đáng vẻ vô cùng tức tối.

Phó Dư Thù đau đầu vô cùng : Lại là con mèo ngu xuẩn này! Nàng thiếu chút nữa đã cầm được ống tay áo của Bùi Khuyết rồi.

” Meo meo meo meo meo meo!” Con mèo nhỏ quơ quơ móng vuốt, kêu lên vô cùng hung ác.

” Biểu ca! Con mèo này...” Phó Dư Thù cắn cắn môi, đáng vẻ tủi thân vô cùng.

Nếu như là nam tử bình thường khác thấy cô nương nhà người ta duyên dáng động lòng người như vậy, dĩ nhiên sẽ sinh lòng thương mến. Thế nhưng nếu như người này là Bùi Khuyết thì...

Bùi Khuyết mỉm cười, khẽ xoa xoa cái đầu của con mèo nhỏ, lại liếc mắt nhìn về phía Phó Dư Thù đang hoảng sợ ở trước mắt, tỏ vẻ xin lỗi nói : ”Ngày Dư Thù cập kê, ta dĩ nhiên sẽ qua. Về phần A Cửu, tuy từ trước đến giờ nó luôn bướng bỉnh nhưng sẽ không làm người khác bị thương, đừng sợ.”

Vừa nghe thấy Bùi Khuyết đồng ý sẽ đến vào ngày mình cập kê, Phó Dư Thù lập tức nở nụ cười. Từ xưa đến nay, Bùi Khuyết vẫn không thích ra ngoài. Lần này, rốt cuộc y cũng coi nàng là ngoại lệ. Nàng khẽ ngược mắt nhìn nam tử ôn nhu như ngọc ở trước mắt, trong lòng thầm nghĩ : Sẽ có một ngày, trong mắt của huynh sẽ chỉ có hình bóng của một mình Phó Dư Thù ta.

Đợi đến khi Phó Dư Thù đi rồi, Bùi Khuyết mới vươn tay ôm lấy con mèo nhỏ đang nằm ở trên bàn.

”Meo meo” Ninh Oản hướng về phía y, kêu lên một tiếng.

”A Cửu! Sau này không được nghịch ngợm như vậy nữa, biết không?” Bùi Khuyết nghiêm mặt nói, sau đó mới tiếp tục nói : ”... Nếu như lần sau em lại tái phạm...bắt nạt Dư Thù như vậy, sẽ phạt em nhện đói đấy, nhớ chưa?”

” Meo meo...” Ninh Oản không vui, kêu lên. Y quả nhiên rất quan tâm đến vị biểu muội xinh đẹp này.

Hừ! Còn nói sẽ đến dự việc vui của nàng ta mà?

Cái đầu của con mèo nhỏ hơi rũ xuống, đáng vẻ nhìn qua vô cùng tủi thân, có vẻ không vui.

Bùi Khuyết cảm thấy hơi kỳ quái, thầm nghĩ : Rõ ràng là nó bắt nạt cô nương nhà người ta, sao lại giống như nó đang tủi thân chứ?

Bùi Khuyết vươn ngón tay chọc chọc vào chóp mũi của con mèo nhỏ. Ninh Oản buồn bực kêu ” Meo meo” một tiếng, đáng vẻ tức giận vô cùng.

”Vì sao em lại không thích Dư Thù chứ?” Từ lần đầu tiên Dư Thù tới đông cung, con mèo nhỏ này đã lộ vẻ không vui. Thế nhưng...Dư Thù có trêu chọc gì nó đâu?

Ninh Oản ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của Bùi Khuyết, trong lòng vừa cảm thấy chua xót lại vừa buồn bực, tại sao lại không thích ư? Dĩ nhiên là bởi vì chàng rồi.

A Khuyết! Nếu nàng muốn cùng ta tranh dành chàng nha!

Mặc dù ta biết rõ là chàng sẽ không thay lòng đổi dạ nhưng ta vẫn không chịu nổi việc các cô nương khác tiếp cận chàng. Cảm giác này liệu có phải cũng giống như lúc chàng nhìn thấy ta và Cố Giang Nghiêu ở cùng với nhau hay không?

Rốt cục, Ninh Oản cũng hiểu rõ nguyên nhân vì sao mà Sở Vân Thâm cứ chậm chạp không chịu để cho nàng trở lại thân thể của mình.

Y muốn cho Ninh Oản nàng cũng nếm thử loại cảm giác này – nhìn người trong lòng ở ngay trước mắt, lại tận mắt thấy y bị người khác ngấp nghé muốn có được nhưng lại không có cách nào ngăn cản được.

”Meo meo” Ninh Oản lôi kéo vạt áo của Bùi Khuyết, lập tức tiến lại gần khuôn mặt của y, nhẹ nhàng liếm liếm.

A Khuyết! Sau này, ta sẽ không chỉ liếm chàng một cách đơn giản như vậy đâu.

24. Chương 24

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 24

Chương 24: Tình địch thành đôi.

Mười ngày sau.

“A Cửu, không được nháo”. Bùi Khuyết nhìn con mèo nhỏ túm lấy giày của mình, tự nhiên lại thấy đau đầu. Nhưng cứ nhìn thấy đôi mắt trong veo tội nghiệp của nó nhìn mình, y lại không đánh lòng trách móc.

Bùi Khuyết than nhẹ, ôm lấy con mèo nhỏ trên đất, nghiêm mặt nói: “Nếu mang em theo, thì không được nghịch ngợm, biết không?”

“Meo...” Ninh Oản ngoan ngoãn gật đầu. Để Bùi Khuyết ở chung với Phó Dư Thù, nàng rất lo lắng. Nữ tử qua tuổi cập kê là có thể lập gia đình, nếu như... nếu như Phó Dư Thù thối lộ với Bùi Khuyết, hơn nữa... Phó Dư Thù cũng là mỹ nhân có tiếng ở thành Định An.

Nàng lo quá, một ngàn một vạn lần lo lắng đó.

“Meo meo meo...” Ninh Oản vươn móng vuốt kéo vạt áo của Bùi Khuyết, làm bộ nũng nịu.

Bùi Khuyết bật cười vỗ đầu mèo con, nói: “Được rồi, ta tin em một lần, nhưng mà... hẳn như vậy, mang ra ngoài đúng là dọa người, đi tắm đã, được không?” Bùi Khuyết biết, nếu hôm nay không mang nó đi, mèo con chắc chắn không cho y ra khỏi cửa. Mỗi lúc nhìn thấy Phó Dư Thù, con mèo nhỏ sẽ không khống chế được mà xù lông, hôm nay là ngày cập kê của Phó Dư Thù, y không thể tùy ý cho A Cửu phá phách.

Ninh Oản thích được Bùi Khuyết tắm cho nàng, nhưng mà... y dám ghét bỏ mình hẳn à.

*

Lúc đi ra ngoài mới phát hiện trời có tuyết rơi, từng bông tuyết như tơ lả tả bay rồi hạ xuống, Ninh Oản kích động từ trong lòng Bùi Khuyết chui ra, nhìn ra bên ngoài. Nàng giương mắt lên, thấy Bùi Khuyết cũng đang lẳng lặng ngắm tuyết, nghĩ thầm, chắc chắn y lại nhớ đến cảnh ngày bé họ cùng nhau đi ngắm tuyết rồi.

Không đúng, là Bùi Khuyết nhìn nàng ngắm.

Nàng từ nhỏ luôn hoạt bát, nhưng Bùi Khuyết thì ngược lại, tuy lớn hơn nàng sáu tuổi, nhưng Bùi Khuyết lại rất trầm ổn. Cũng xấp xỉ tuổi Bùi Khuyết là huynh trưởng của nàng Ninh Ngọc Hành, khi đó không biết bao nhiêu nữ tử hâm mộ nàng, mỗi khi ra cửa, bên cạnh luôn có hai người được xem là lang quân như ý của nữ tử thành Định An. Mà nàng gì cũng không hiểu, chỉ biết sống trong sự yêu chiều của mọi người.

Mẫu thân mất sớm, phụ thân và huynh trưởng xem nàng như bảo bối mà yêu thương, nàng thấy Bùi Khuyết im lặng, nên luôn nói chuyện với y, kéo y đi theo mình chơi, sau này mới biết, thái tử nhìn tuần tú nhưng cơ thể lại không tốt. Lúc sau, nàng ít kéo y đi chơi hơn, sau đó... sau đó lại gặp Cố Giang Nghiêu, nàng lại càng bất hòa với Bùi Khuyết.

Nàng cũng giống những cô gái xuân khuê khác, thích tài tử giai nhân như trong thoại bản, nào là một ngày không gặp tựa ba thu, tâm trí lúc nào cũng hướng về, cho nên chưa bao giờ nghĩ tới người tốt nhất lại ngay trước mặt.

Quá mười bốn tuổi, nàng trộm thư từ qua lại với Cố Giang Nghiêu, tình nồng ý đậm, nhưng đời này, nàng là mèo nhỏ mà Bùi Khuyết nuôi, nghe lời ngoan ngoãn, lúc nào cũng lo lắng y bị người ta cướp.

“Meo...” Ninh Oản ngẩng đầu nhìn Bùi Khuyết kêu một tiếng.

Bùi Khuyết cúi đầu nhìn mèo con trắng muốt trong ngực, khẽ mỉm cười nói: “... mèo ngốc”.

*

Ninh Oản biết danh môn khuê tú thành Định An nhiều không kể xiết, nhưng hôm nay thấy mới đúng là khiến nàng mở tầm mắt.

Hoàn phi yến gây, dung mạo xinh đẹp, khiến cho Ninh Oản nàng thân là nữ tử cũng bị liêu xiêu, hướng chi nam tử? Ninh Oản trộm đánh giá thần sắc Bùi Khuyết một chút, thấy y vẫn như thường, trong lòng mới âm thầm vui sướng: không hổ là nam tử Ninh Oản nàng coi trọng, đương nhiên không giống người khác

Ninh oản tự hào không thôi.

Đang lúc Ninh Oản hết sức vui sướng, đột nhiên lại thấy Phó Dư Thù từ xa, hôm nay Phó Dư Thù so với ngày thường còn đẹp hơn, giữa một nhóm mỹ nhân vẫn như hạc giữa bầy gà, hấp dẫn ánh mắt người khác.

Kết thúc lễ cấp kê, Phó Dư Thù liền cười cười đi đến chỗ Bùi Khuyết, mặt ửng đỏ: “Biểu ca”.

Bùi Khuyết cười gật đầu, sau mới nói: “Chúc mừng Dư Thù”.

Đương nhiên là nên chúc mừng, sau lễ cấp kê, nàng có thể lập gia đình. Phó Dư Thù nhìn nam tử tuấn tú trước mắt, trong lòng càng quyết tâm, sau một lúc lâu mới thẹn thùng nói: “Biểu ca, hôm nay là ngày Thù Nhi cấp kê, có thể đi cùng Thù Nhi một lát không?”

Ninh Oản vốn muốn nổi khùng lên, nhưng nàng đã đồng ý với Bùi Khuyết là ra ngoài không được quấy phá, cho nên mới đành nhịn xuống – chỉ cần không cướp A Khuyết của nàng, nàng nhịn.

Lúc Bùi Khuyết gật đầu, tầm mắt lại thấy một cô gái vui vẻ chạy tới, y vốn cũng đang vui, sau đó lại cứng đờ. Ninh Oản nhìn theo ánh mắt Bùi Khuyết, phiền não cũng cứ thế mà đến.

Đúng, hai tình địch của nàng đều ở đây.

Mấy ngày nay Thanh Tuyền ở trong phủ, Ninh Ngọc Hành kia không cho nàng xuất môn, hôm nay nhân ngày lễ cấp kê long trọng, nàng mới khẩn cầu y, hồi lâu y mới đồng ý gật đầu, không ngờ gặp được Bùi Khuyết ở đây, khiến cho nàng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng mà nữ tử mặc y phục màu phấn hồng cử chỉ cùng Bùi Khuyết rất thân thiết, nàng nhịn không được chạy tới.

Đừng nói Ninh Oản, Bùi Khuyết cũng đau đầu lắm, chỉ là... một bên là biểu muội, hôm nay còn là lễ cấp kê, một bên là... nữ tử trong cơ thể của Oản Oản.

“Thái tử điện hạ”. Hôm nay Thanh Tuyền mặc áo thêu hoa màu đỏ, phía dưới kết hợp với váy bạch hợp, làm cho nàng càng đáng yêu, trâm nhỏ hình hoa nhài cài trên búi tóc, đơn giản mà thanh nhã.

Nhìn qua Phó Dư Thù tuy dung tư xinh đẹp nhưng bản thân cũng bị trang điểm của Thanh Tuyền che lấp đi ít nhiều.

Sau này trở đi nàng nhất định phải học cách ăn mặc thật tốt. Ninh Oản âm thầm nghĩ. Trước kia nàng chưa từng để ý này nọ, mà giờ... nàng nhất định phải xuất hiện trước mặt Bùi Khuyết với dung mạo đẹp nhất.

Phó Dư Thù thấy cô gái này mới xuất hiện, hai tay dưới áo cũng nắm chặt hơn, trong lòng âm thầm nghĩ hoặc: “Vài năm nay Ninh Oản đã sớm không lui tới cùng Bùi Khuyết nữa, hơn nữa còn thích Cố Giang Nghiêu, sao giờ... Nàng ái mộ Bùi Khuyết nhiều năm, đương nhiên nhìn ra được ánh mắt cực nóng của cô gái kia biểu thị cái gì- Ninh Oản cũng thích Bùi Khuyết như nàng.

Nhận ra điều này, vui sướng trong lòng nàng cũng nháy mắt tắt rụi, nếu là người khác, nàng tin xinh đẹp như mình có thể đánh lui, nhưng người đó là Ninh Oản. Bùi Khuyết thích Ninh Oản bao nhiêu, nàng không phải không biết, vốn định thừa dịp Ninh Oản thân thiết với Cố Giang Nghiêu, sớm chiều nàng sẽ chung đụng cùng Bùi Khuyết, nhưng không ngờ Ninh Oản lại về.

“Oản Oản”. Bùi Khuyết biết rõ cô gái trước mặt không phải Ninh Oản, nhưng ngại Phó Dư Thù bên cạnh, y chỉ có thể gọi nàng như thế, nhưng y biết, cái tên này không giống như trước, không bao gồm tình cảm.

Thanh Tuyền vừa nghe y dịu dàng gọi, trong lòng đã bị ngọt ngào bao phủ, tuy y gọi là Ninh Oản, nhưng hiện tại... nàng là Ninh Oản mà. Thanh Tuyền nhìn sang nữ tử bên cạnh một cái nhìn đặc ý.

Nhìn đi, thái tử điện hạ thích ta.

Sắc mặt Phó Dư Thù chuyển trắng, nhưng nàng từ nhỏ học đủ loại lễ nghi, có thể nói là người nổi bật trong nhóm tiểu thư khuê các, làm sao có thể bại dưới tay con nhóc chưa dứt sữa, khuôn mặt tươi cười dịu dàng nói: “Biểu ca, huynh còn nhớ mới vừa rồi đồng ý với muội gì không?”

Dựa vào lòng Bùi Khuyết, Ninh Oản nháy mắt cực kỳ vui vẻ, thấy Thanh Tuyền nàng không vui, giờ thấy Phó Dư Thù nàng lại càng không vui, nhưng mà nàng khiến hai người này phải tranh giành tình cảm đó, dù sao,... Ninh Oản nhìn vẻ thần nhiên trong mắt Bùi Khuyết, dù sao trong lòng y vẫn là nàng.

Trách không được đời trước Bùi Khuyết không tuyển phi, nữ nhân tranh đấu, đúng là vô cùng phiền toái.

“Dư Thù, ta có chuyện muốn nói với Oản Oản, chuyện vừa rồi đáp ứng với muội, ngày khác nói sau”. Thiên vị trực tiếp như thế làm cho Phó Dư Thù không nhin nổi nữa, trong lòng càng oán hận Ninh Oản, nhưng nàng không thể biểu hiện ra ngoài – không ai sẽ thích một nữ tử điêu ngoa xảo quyệt cả.

“Vậy ... được rồi”.

Nhìn Phó Dư Thù xinh đẹp như hoa, bộ dạng động lòng người như thế, ngay cả Ninh Oản cũng phải lắc đầu: tóm lại, A Khuyết huynh đúng là người không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Nhưng mà, nếu Bùi Khuyết thương hoa tiếc ngọc, thì nàng phải làm sao bây giờ?

Ninh Oản cọ cọ vào vạt áo Bùi Khuyết, rất vui mừng: may mà huynh vững vàng đấy.

Không cần tốn nhiều công sức, thành công đánh lui tình địch, Thanh Tuyền bao nhiêu vui sướng đều thể hiện lên mặt, cười đến mức cong cả mày. Nàng nhìn vẻ thản nhiên của Bùi Khuyết, cả gan kéo kéo ống tay áo y :”Thái tử điện hạ...”

Dám dám kéo A Khuyết! Ninh Oản nhất thời không kiềm chế nổi, còn chưa thấy được cử chỉ của Bùi Khuyết nàng đã đánh cô gái xinh đẹp kia.

Trong mắt Thanh Tuyền lúc đó cũng chỉ có người trong lòng, đầu chú ý đến con mèo này, đến khi bị đánh thì không kịp rồi, nàng lui về sau mấy bước, cơ thể cũng trượt ngã thẳng ra sau....

Đầu vầng mắt hoa, trời đất đảo ngược, Thanh Tuyền mất đi ý thức, trong lòng mặc niệm : con mèo ngu chết tiệt.

Bùi Khuyết không ngờ con mèo nhỏ lại phản ứng dữ dội như vậy, nhìn cô gái trước mắt ngã vào tuyết, y vội chạy nhanh đến ôm lấy nàng, người đó đã hoàn toàn ngất xỉu, y nhú màu.

A Cữu đâu?

Bùi Khuyết ngẩng đầu, con mèo nhỏ nằm trên mặt đất cũng không nhúc nhích, sắc mặt cứng đờ.

25. Chương 25

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 25

Chương 25 : Tiểu muội Ninh gia

”Thái tử điện hạ.” Ninh Ngọc Hành nhìn cảnh tượng trước mắt, nhất thời mặt ngẩn ra.

Bùi Khuyết giao thiếu nữ trong lòng cho Ninh Ngọc Hành. Sau đó, y mới ôm con mèo nhỏ ở dưới đất vào lòng, nhìn về phía Ninh Ngọc Hành nói một câu : ”Vừa rồi, nàng bị dọa sợ thôi. Khanh mau chóng đưa nàng về phủ mời đại phu đến khám đi.”

Ninh Ngọc Hành cảm thấy đau đầu vô cùng. Nha đầu kia sao lại gây ra nhiều chuyện như vậy? Nếu như thân thể Oản Oản bị thương tổn, xem y sẽ trừng trị nàng thế nào?

”Thần biết rồi! Bên ngoài rất lạnh, điện hạ hãy sớm hồi cung đi ạ!” Hôm nay là chuyện riêng nên Ninh Ngọc Hành mới nói năng tùy tiện một chút. Thân thể của Thái tử điện hạ vẫn luôn không được tốt, nếu như bị nhiễm lạnh sẽ rất nguy hiểm.

Bùi Khuyết thản nhiên ”ừ” một tiếng, sau đó giống như nghĩ tới điều gì, y lại nhìn thoáng qua thiếu nữ ở trong ngực của Ninh Ngọc Hành, lẳng lặng nhìn chăm chú dung nhan quen thuộc kia, rất lâu sau mới thu lại ánh mắt.

Thấy Ninh Ngọc Hành ôm nàng đi xa, Bùi Khuyết mới vỗ về con mèo nhỏ đang ở trong ngực. Lúc này, con mèo nhỏ nhắm chặt hai mắt giống như là đang ngủ say. Bùi Khuyết khẽ nhú mày, thầm nghĩ : Chẳng lẽ cú ngã vừa rồi đã khiến cho nó bị hôn mê.

Trong lòng Bùi Khuyết cảm thấy rất lo lắng, lập tức ôm chặt con mèo nhỏ nhanh chóng hồi cung.

Bùi Khuyết đi rồi. Phó Dư Thù mới bước ra khỏi góc tối. Khuôn mặt Phó Dư Thù đầy vẻ nghi hoặc, trầm nghĩ : Vừa rồi, Bùi Khuyết thấy Ninh Oản té xỉu nhưng lại không hề có chút lo lắng nào. Hơn thế, y còn mang vẻ mặt lạnh nhạt giao nàng ta cho Ninh Ngọc Hành, ngược lại...còn quan tâm con mèo kia hơn.

Theo lý thì Bùi Khuyết thích Ninh Oản như vậy, sao có thể quan tâm một con mèo hơn Ninh Oản chứ? Điều này...Quả thực rất kỳ quái.

Phó Dư Thù càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Nhưng nếu đúng là như vậy thì tình cảm mà Bùi Khuyết dành cho Ninh Oản đã không còn sâu sắc như nàng từng thấy trước đây rồi. Y thích con mèo con cũng tốt. Dù sao vẫn hơn việc trái tim của y đặt trên người của cô nương khác.

Ninh Oản cảm thấy mê man, đầu óc cảm thấy hơi nặng nề, theo thói quen cọ cọ vào người ở bên cạnh nhưng lại không ngửi thấy mùi thuốc quen thuộc.

Ninh Ngọc Hành thấy thiếu nữ trong lòng tựa như con mèo nhỏ cứ cọ cọ vào lồng ngực của mình thì nghĩ thầm : Chẳng lẽ nha đầu kia đang giả bộ ngất ư? Vừa mới nghĩ thế, y đã cảm thấy phiền não, lập tức vươn tay vỗ nhẹ vào mặt của nàng, nói : " Này! Mau tỉnh lại đi!"

"A Khuyết! Đừng làm ồn". Thiếu nữ hơi nhếch môi đáp, vẻ mặt vẫn như đang ngủ say .

Vẫn còn mơ ước em rể tương lai của mình ư? Ninh Ngọc Hành nổi giận, vội lắc lắc thân thể của nàng, hét âm lên : " Mau! Mau tỉnh lại cho ta." Ninh Ngọc Hành chinh chiến sa trường đã nhiều năm, vốn là một kẻ mẫn phu, từ trước đến giờ ra tay đều không biết nặng nhẹ. Y lắc lắc như vậy, quả thực muốn lắc Ninh Oản đến nát vụn mới thôi.

Ninh Oản mở mắt ra, đập vào mắt chính là vẻ mặt tức giận của huynh trưởng nhà mình, liền thốt lên một tiếng : "Ca ca."

" Đừng gọi ta là ca ca!" Ninh Ngọc Hành gầm lên, trong nháy mắt đã bùng nổ.

Ninh Oản vốn đang mơ màng màng, bị huynh trưởng nhà mình gào thét như vậy, lại càng cảm thấy hoảng sợ, tủi thân nói : "Ca ca! Huynh hung dữ như vậy làm gì chứ?" Từ trước đến nay, huynh trưởng vẫn luôn cưng chiều nàng giống như bảo bối, đã bao giờ lớn tiếng mắng nàng như thế này đâu.

Ninh Ngọc Hành vốn đang tức giận nhưng một lát sau tỉnh táo lại, hấn lại cảm thấy không đúng lắm, cúi đầu nhìn thiếu nữ đang tủi thân ở trước mắt, thận trọng hỏi : " Oản... Oản Oản?"

Ninh Oản chu chu cặp môi đỏ mọng, cặp mắt linh động bức người, tức giận trừng mắt nhìn huynh trưởng nhà mình, hung hăng nói : " Cút đi."

Tính tình như vậy, đúng là Oản Oản rồi! Ninh Ngọc Hành vô cùng sung sướng. Rốt cục, Oản Oản đã trở về rồi.

Lúc này, Ninh Oản mới dần dần định thần. Nàng chăm chú nhìn đôi tay ngọc do sống an nhàn sung sướng từ nhỏ ở trước mắt, sau đó mới đặt lên mặt mình nhẹ nhàng xoa xoa, ngây ngốc nhìn huynh trưởng ở trước mắt, nói : "Muội...Muội đã trở về?!"

Ninh Ngọc Hành thấy đáng vẻ ngây ngốc của muội muội nhà mình, khỏi phải nói y vui vẻ đến nhường nào. Y lập tức vươn tay véo cái mũi nhỏ của Ninh Oản, nói với vẻ cưng chiều : " Đúng vậy! Cuối cùng muội cũng đã trở về. Oản Oản của huynh."

Ninh Oản quả thực khó có thể tin nhưng lúc này trong lòng cũng cảm thấy rất vui mừng. Nàng thật không ngờ lại có thể trở về dễ dàng như vậy. Chẳng qua... Liệu có thể giống như lần trước hay không, chỉ đột nhiên quay về?

"Sao vậy?" Ninh Ngọc Hành thấy muội muội nhà mình không vui, vội vàng hỏi : " Mấy ngày nay, muội có bị người ta bắt nạt hay không?"

Mấy ngày nay á? Ninh Oản đột nhiên nở nụ cười, nhìn Ninh Ngọc Hành đang ở trước mắt, nói : " Không á! Y đối xử với muội rất tốt." Bùi Khuyết rất cưng chiều nàng mà.

Giống như nhận ra Ninh Oản có thái độ bất thường, Ninh Ngọc Hành nhíu mày hỏi : "Y là ai?"

Thiếu nữ mười bốn tuổi đôi mắt sáng như nước, nhỏ giọng nói : ” Không nói cho huynh.” Muội sẽ không nói cho huynh biết mấy ngày nay Bùi Khuyết đối xử với muội tốt nhiều thế nào.

Tuy rằng thấy muội muội nhà mình muốn giữ bí mật cả với mình, Ninh Ngọc Hành cảm thấy hơi mất mát, nhưng hiện tại, Oản Oản có thể bình an trở về. Y cũng không so đo nhiều như vậy. Oản Oản không có việc gì là tốt rồi.

Chẳng qua... Ninh Ngọc Hành nhìn tiểu muội trước mắt, lại nhớ đến nữ tử tùy hứng nhõng nhẽo kia...

Oản Oản đã trở về. Nàng...có phải cũng trở về rồi không?

Trở lại Việt quốc công phủ một lần nữa, Ninh Oản có cảm giác được tái sinh.

Cũng đúng mà. Nàng vốn dĩ sống lại một lần nữa.

Mặc dù để được sống lại một lần nữa có chút gian nan nhưng hiện tại nàng đã trở về thân thể của chính mình. Nàng dĩ nhiên sẽ biết quý trọng, không thể giẫm lên vết xe đổ. Nhớ tới Bùi Khuyết, trong tim, trong lòng Ninh Oản lại cảm thấy ngọt ngào. Cả đời này nàng sẽ ở bên cạnh Bùi Khuyết. Nàng muốn y có thể khỏe mạnh, cùng nàng sống hết đời này.

” Tại sao không nói chuyện?” Ninh Ngọc Hành thấy Ninh Oản đã không còn vẻ hoạt bát, dí dỏm giống như trước đây. Ngược lại tình tình trở lên trầm ổn không ít, an tĩnh như vậy, khiến cho y không thích ứng kịp.

Ninh Oản lắc đầu, nhìn huynh trưởng thân cận nhất đang ở bên cạnh, trong lòng không biết có bao nhiêu vui vẻ, nói : ”Ca ca! Muội muội huynh cũng có thể trầm tĩnh giống như một danh môn thực nữ nha. Chẳng lẽ, muội mỗi ngày đều phải lú lú rú rú ồn ào mới được à?”

Ninh Ngọc Hành dở khóc dở cười. Từ nhỏ, muội muội của y đã bị chiều hư. Đâu có một chút dáng vẻ danh môn thực nữ nào? Nhưng lời này... y không dám nói ra. Ninh Ngọc Hành gật đầu, cười cười nói : ” Được rồi! Được rồi! Đúng là danh môn thực nữ.”

Lúc này, Ninh Oản tâm tình rất tốt nên nàng cũng không thêm đi so đo với huynh trưởng nhà mình. Bây giờ, trong đầu nàng chỉ nghĩ đến duy nhất một chuyện là làm thế nào để gặp mặt Bùi Khuyết. Thế nhưng nếu như nàng tùy tiện tiến cung thì có đường đột quá không?

Haiz! Thôi quên đi vậy! Cố nhịn thêm mấy ngày nữa vậy!

Sau khi đưa nàng về tới Lang Huyền hiên, Ninh Ngọc Hành mới rời đi. Ninh Oản biết ca ca đang lo lắng ỉn. Thế nhưng nàng cũng không biết làm thế nào? Nàng rất sợ chỉ chốc lát sẽ lại nhập vào trong thân thể của A Cửu. Nghĩ như vậy khiến Ninh Oản cứ lẩn qua lẩn lại tới lui lui, nàng thực sự là không chịu được.

Chẳng qua...Mới rời đi một lát mà nàng đã nghĩ đến Bùi Khuyết rồi.

Ninh Oản cảm thấy hai lỗ tai mình đều nóng lên. Nghĩ đến việc Bùi Khuyết sẽ không chủ động thổ lộ tình cảm với mình, nàng đành quyết định đến lúc đó bản thân sẽ chủ động vậy. Đời trước tính tình của nàng tùy tiện, không hề biết sợ nhưng hiện tại, vừa nghĩ tới việc chủ động tới gần Bùi Khuyết, nàng lại cảm thấy có chút xấu hổ.

Không được! Ninh Oản! Cả đời này, mày phải đối với Bùi Khuyết thật tốt.

Ninh Oản nhìn mình trong gương, nói thầm.

26. Chương 26

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 26

Chương 26: Cái gọi là hình tượng.

Tiến cung trong đêm là điều không thể.

Bây giờ Ninh Oản chỉ có thể chờ đợi A Cửu sẽ là A Cửu, mà không phải là Thanh Tuyền chiếm lấy. Nhưng mà.... trong lòng nàng sốt ruột quá, biết Bùi Khuyết chiều A Cửu, nếu A Cửu vào trong chãn hay liếm liếm, y cũng không phản đối.

Ninh Oản càng nghĩ càng không ngủ được, trông ngóng sớm đến hừng đông, đợi trời mới sáng, nàng sẽ cải trang thành chân sai vặt đi theo huynh trưởng vào cung, sau đó tìm Bùi Khuyết, nhìn xem con mèo kia rốt cục là mèo hay là Thanh Tuyền.

.... Chỉ mong nàng nghĩ nhiều.

*

Sáng sớm, Ninh Oản rời giường rửa mặt chải đầu, nhìn thấy thân thể của mình, mà không phải là móng vuốt, trong lòng nàng thở phào nhẹ nhõm, may quá, không phải nằm mơ, nàng trở lại rồi.

Khi Ninh Ngọc Hành thấy muội muội ăn mặc kiêu nô tài, trong lòng đầy nghi ngờ, y xoa xoa cái trán trơn bóng của nàng, cười nói: “Sao thế? Hôm qua còn nói phải làm danh môn thực nữ, giờ đã như trộm chuẩn đi chơi rồi?”

Ninh Oản đúng là tự bê đá đập chân mình, nhưng hôm nay có chuyện thỉnh cầu, cho nên không dám bắt kính với huynh trưởng, chỉ có thể nịnh nọt cười, giọng điệu làm nũng: “Muội không phải trộm ra ngoài chơi, muội là... muốn huynh dẫn vào cung”.

Cái này Ninh Ngọc Hành càng không hiểu ra sao, mấy năm nay Oản Oản tiến cung rất ít, còn nói không thích không khí trong cung, hai là không muốn gặp người, thế mà hôm nay lại muốn vào cung, đúng là làm cho y một phen khó hiểu.

Ninh ngọc Hành hiểu muội muội nhà mình, nghiêm trang nói: “Hoàng cung là nơi trọng yếu, sao có thể muốn vào là vào, hôm nay không nói rõ nguyên nhân, huynh sẽ không mang muội vào”.

Ninh Oản biết, huynh trưởng chiều nàng nhưng việc quan trọng vẫn sẽ giữ nguyên tắc, nàng nhìn khuôn mặt tuần tú, lòng quyết định nói thẳng: “Muội muốn tiến cung là để gặp em rể tương lai của huynh, đáp án này huynh vừa lòng không?”

Ninh Ngọc Hành :”...”

*

Đến khi lên xe ngựa, Ninh Ngọc Hành vẫn một bộ dạng như bị phủ sương mù, y nghiêng đầu nhìn muội muội mặc đồ nô tài bên cạnh, thử hỏi: “Muội mới nói, là thật?”

Ninh Oản liếc mắt một cái, khuôn mặt nhỏ bé so với ngày xưa đã có vẻ phong tình hơn, lay động nở rộ như loài hoa thực được, kiều mỹ đáng yêu, đôi môi khẽ mở: “Ca ca, huynh không phải hy vọng muội thích Bùi Khuyết sao?”

Bây giờ vừa đúng thỏa mãn tâm nguyện của y đó.

Ninh Ngọc Hành không giải thích được, đương nhiên y hi vọng Oản Oản sẽ thích thái tử điện hạ, nhưng mà... vậy quá đột ngột đi? Hơn nữa... “Oản Oản, có phải Cố Giang Nghiêu có lỗi với muội không?”

Nghĩ tới nghĩ lui, y chỉ có thể nghĩ ra đáp án này, lúc y còn ở biên cương, mỗi lần Oản Oản viết thư đều nhắc đến Cố Giang Nghiêu, y biết muội muội của mình nếu không thích thật lòng sẽ không nhắc mãi như thế, y còn có thể tưởng tượng được bộ dạng nhảy nhót của Oản Oản nữa. Y tuy không thích Cố Giang Nghiêu nhưng chỉ cần Oản Oản thích, y tự nhiên sẽ không phản đối, dù sao Cố Giang Nghiêu cũng là thanh niên tài tuấn ở Định An thành, tiền đồ rộng mở.

Nhưng mà lần trước gặp Cố Giang Nghiêu ngoài Minh tú sơn trang, y lại không thích, y hi vọng Oản Oản có thể ở bên thái tử, người dịu dàng như thái tử mới có thể yêu thương muội muội của y tốt nhất.

Chỉ là...

Sắc mặt Ninh Ngọc Hành trầm tĩnh đi, y nhìn muội muội nhà mình, nói: “Nếu muội thích thái tử thật lòng, huynh đương nhiên rất vui, nhưng mà Oản Oản... nếu muội vì giận đối với Cố Giang Nghiêu mà làm như vậy, y sẽ đuổi muội về phủ ngay bây giờ”. Mặc kệ nói như thế nào, thái tử cùng y lớn lên, tuy y thương yêu Oản Oản, nhưng không thể thiên vị được

Ninh Oản khẽ cười, nhìn huynh trưởng, lại nhớ đến đời trước Bùi Khuyết chết trong ngực nàng, nàng mím môi, dừng thật lâu mới ngẩng đầu nhìn huynh trưởng, “Ca ca huynh yên tâm, muội không phải là người như thế”. Nàng thật tâm yêu Bùi Khuyết, mấy ngày nay sớm chiều ở chung, người như Bùi Khuyết, thích y là chuyện rất dễ dàng.

Ninh Ngọc Hành thấy Ninh Oản ngồi im lặng, có chút đau lòng, đưa tay xoa đầu nàng, thấp giọng: “Được rồi, không hỏi nữa”.

“Nhưng lần này... ánh mắt không tồi đâu, không hổ là muội muội của Ninh Ngọc Hành”.

Ninh Oản nhìn huynh trưởng nhà mình, có cảm giác con người sắt đá kia cũng biết dịu dàng, cười khúc khích.

*

Tuy mặc đồ của tên sai vặt nhưng nếu bị người ta biết là nữ tử phủ Việt quốc công dùng cách này để vào cung, mặt mày phủ Việt quốc công cũng vì nàng mà mất hết. Phụ thân nàng, tuy ngày thường rất chiều, nhưng nếu biết chắc chắn không tránh khỏi gia pháp.

Nàng mới không muốn quỳ từ đường đâu.

Nàng mặc đồ của nô tài nên hơi lạnh, Ninh Oản chà xát tay, sau đó đi tới Đông cung.

Bây giờ tuyết đã ngừng rơi, ngói lưu ly phía trên Đông cung phủ một lớp tuyết dày, dưới chân cũng vang lên tiếng tí tách, bỗng một thanh âm quen thuộc khiến Ninh Oản dừng lại, quay về hướng đó.

Giữa mờ mịt tuyết nàng nhìn thấy thân ảnh màu đỏ tía, Ninh Oản liếc mắt đã nhận ra, người này luôn mơ ước A Khuyết của nàng, Phó Dư Thù.

Ninh Oản đau đầu nhíu mày, nếu Thanh Tuyền thành A Cửu mà Phó Dư Thù lại ở trong cung, gần như thế, nàng đúng là không có biện pháp. Giờ phút này, nàng tình nguyện làm A Cửu, lúc nào cũng gần bên Bùi Khuyết, một chút cũng không kiêng kị.

Nhưng mà nhìn cái bộ dạng này của Phó Dư Thù, chắc là không chiếm được tiện nghi gì của Bùi Khuyết rồi.

Ninh Oản vui vẻ cong môi, tâm tình sung sướng.

“Đứng lại, ngươi là ai?”

Ninh Oản đang định đi, đột nhiên sau lưng có tiếng gọi, nàng ngẩng đầu lên, là Thường An hầu hạ bên Bùi Khuyết, nhưng nhớ đến trang phục của mình hiện tại, nàng cúi đầu, lấy lệnh bài huynh trưởng đưa cho nàng dặt trên thắt lưng: “Tiểu nhân là người phủ Việt quốc công, thiếu gia sai đến nhắn gấp với thái tử điện hạ”.

Thường An đương nhiên biết tướng quân phủ Việt quốc công và thái tử từ nhỏ giao tình rất tốt, nhìn lệnh bài thấy không có nghi ngờ rồi đem người tới Đông cung.

Ninh Oản thờ phào một hơi, may mà gặp Thường An.

Ninh Oản bị đưa đến thiên điện.

“Thái tử đang tắm, người chờ ở đây một lát”. Nói chuyện với nàng là một cung tỳ nàng có biết, tên là Lục Hòa, làm điểm tâm rất ngon, vẻ mặt cũng trẻ con nên nàng rất thích.

Ninh Oản gật đầu. Chỉ cần có thể gặp Bùi Khuyết, nàng nguyện ý chờ.

Đang lúc Ninh Oản cúi đầu trầm tư, nhóm nô tài nói chuyện lại rơi vào tai.

“Mới vừa rồi thái tử điện hạ tắm rửa A Cửu cũng theo vào... Ai mang nó ra đi, lúc thái tử tắm không thích người ngoài quấy nhiễu”. Cung nữ giáp nói.

“Được, người mới tới còn không biết, điện hạ yêu chiều con mèo đó bao nhiêu đâu, dù A Cửu có vào bể điện hạ cũng không nói nửa câu, người đừng quan tâm”. Cung nữ ất nói.

“....”

“....”

Cơ thể Ninh Oản run lên, trong đầu hiện ra hình ảnh, con mèo mở mắt thật to, vẻ mặt say mê nhìn Bùi Khuyết tắm rửa.

Nhất thời nàng không bình tĩnh nổi.

Không được không được, nàng nhất định phải ngăn cản. Ý niệm này vừa nảy ra, nàng không chút nghĩ ngợi chạy tới tắm điện của Bùi Khuyết – tắm điện của Bùi Khuyết, nàng rất quen thuộc.

Nhóm nô tài ở Đông cung trợn tròn mắt lên, “...” Đây.... tên nô tài này điên rồi à? Sao lại chạy đến tắm điện của điện hạ.

Thường An là người đầu tiên cản trở, nhưng khi nhìn rõ dung mạo của người trước mắt, sững sốt, sau đó là kinh ngạc nói: “Ninh.... Ninh đại tiểu thư?”

Mặc kệ bị người ta nhìn ra thân phận, Ninh Oản thấy Thường An không định cản mình, không thể tốt hơn được, nàng đi thẳng vào bên trong, tiếng nước ào ào vang lên mới khiến cho nàng ngừng bước.

Hơi nước dày đặc, thân hình nam tử gầy gò lộ ra, trần truồng đứng trước mặt nàng, tóc đen rối tung, dung nhan tuấn tú phía trên trần đầy kinh ngạc, hiển nhiên là không ngờ có người xâm nhập.

Ninh Oản sững sốt một lát, tầm mắt dời từ ngực trơn bóng của nam tử xuống vật to lớn giữa hai chân, khóc không ra nước mắt, hình tượng của nàng...

Chóp mũi đột nhiên nóng lên, Ninh Oản vội đưa tay che, đầu ngón tay mà màu đỏ rực rỡ, ... hình như là máu mũi.

27. Chương 27

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 27

Chương 27 : Khẩu thị tâm phi

Ninh Oản đứng trong nội điện chờ Bùi Khuyết. Nàng hơi cúi đầu. Trong lòng cảm thấy thấp thỏm bất an. Phải làm sao đây? Liệu Bùi Khuyết có cho rằng nàng...A, thật là mất mặt!

” Oản Oản”.

Nghe thấy giọng nói của Bùi Khuyết. Thân thể Ninh Oản bỗng run lên. Sau đó mới từ từ ngẩng đầu.

Lúc này, Bùi Khuyết vừa tắm xong. Y thay một bộ quần áo mới, áo mũ chỉnh tề, đẹp đẽ như tranh, đầu còn đáng vẻ chật vật lúc trước. Ninh Oản thấy hai má của mình hơi nóng lên, ngay cả hai tai cũng ửng đỏ.

Hình ảnh kia cứ lớn vồn mãi trong đầu của nàng, mãi không chịu biến đi. Khi còn là A Cửu, nàng đã từng nhìn Bùi Khuyết tắm rửa nhiều lần nhưng cũng chưa từng nhìn qua... Chỗ đó.

Tiểu nha đầu mặc bộ trang phục của thái giám, gương mặt đỏ ửng, giống như thoa son vậy. Cặp mắt to long lanh nước cứ nhìn chăm chăm vào mình, vừa có vẻ xấu hổ lại vừa có vẻ bạo dạn, khiến cho Bùi Khuyết cảm thấy hơi ngượng ngùng. Thế nhưng, ngay từ cái nhìn đầu tiên, y đã nhận ra nàng chính là Oản Oản rồi.

Lúc này, Ninh Oản cảm thấy lo lắng vô cùng. Làm gì có cô nương nhà ai lại lỗ mãng xông vào nhà tắm của nam tử chứ?

” Oản Oản! Nàng tìm ta có chuyện gì?”

Trông thấy nàng, trong lòng Bùi Khuyết cảm thấy rất yên tâm. Đúng như Sở Vân Thâm đã nói, nàng quả thực bình an vô sự. Chỉ là phương thức gặp mặt như vậy, quả thực khiến y có chút bất ngờ.

Chuyện gì ư? Nàng nên nói như thế nào nhỉ? Chẳng lẽ nàng lại nói với y rằng nàng lo lắng có con mèo con ngấp nghé y cho nên nàng mới không nhận nhìn được mà len lén đi theo huynh trưởng vào cung. Dĩ nhiên là nàng không thể nói như vậy được.

Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Ninh Oản đứng ở ngay trước mặt của Bùi Khuyết. Nàng chỉ cao tới ngực y. Bùi Khuyết nhìn tiểu cô nương xinh đẹp yếu ớt ở trước mắt, vẻ mặt nhu hòa. Thấy nàng mãi vẫn không nói gì, y lập tức cảm thấy kì lạ, hỏi : "Vừa rồi..."

"Vừa rồi, muội không nhìn thấy gì cả!" Ninh Oản kích động thốt ra một câu.

Bùi Khuyết : "..."

... Thực sự là giấu đầu lòi đuôi. Ninh Oản quả thực cũng muốn khóc lên vì sự ngu xuẩn của chính mình. Rất lâu sau nàng mới khôi phục được sắc mặt, giọng nói yếu ớt, nói : "Muội...Muội không phải cố ý."

"Ừ! Ta biết." Giọng nói của Bùi Khuyết vẫn thản nhiên như thường, đáp.

Lúc này, Ninh Oản mới nhìn thấy lỗ tai của y thoát nhìn hơi hồng hồng, trong lòng cũng không còn khấn trương nữa, mạnh dạn bước đến gần, ngẩng đầu nhìn y nói : "Hôm nay, muội tới gặp huynh là bởi vì...muội nghe ca ca nói : Huynh rất lo lắng uội."

Bùi Khuyết vừa nghe, khuôn mặt vẫn luôn trấn định cũng toát lên vẻ kinh ngạc. Y húng hắng ho nhẹ một tiếng, sau đó mới nói : "Từ nhỏ, ta đã coi muội như muội muội. Muội xảy ra chuyện. Ta dĩ nhiên sẽ lo lắng. Hôm nay thấy muội không có việc gì, ta cũng thấy yên tâm."

Muội muội ư? Đúng là khẩu thị tâm phi (*)mà. Ninh Oản nói thầm : Nhất định một ngày nào đó, ta sẽ bắt chàng thừa nhận, A Khuyết chàng thích ta muốn chết à.

(*) Khẩu thị tâm phi : Nghĩ một đằng, nói một nẻo.

"Vậy huynh quan tâm đến chuyện mấy ngày nay muội gặp ai, có bị bắt nạt hay không sao?"

Ninh Oản vừa chăm chú nhìn Bùi Khuyết vừa từ từ mở miệng.

Bị bắt nạt ư? Bùi Khuyết ngẩn ra, sau đó mới cúi mắt nhìn vào đôi mắt của Ninh Oản. Thế nhưng trong đôi mắt xinh đẹp kia lại toát lên vẻ tinh nghịch của thiếu nữ. Nếu như nàng thật sự bị bắt nạt thì lúc này, nàng còn có thể lộ ra thần thái như thế này sao? Bùi Khuyết cong môi cười, nói : "Nếu như muội bị bắt nạt, Ninh Ngọc Hành dĩ nhiên sẽ là người đầu tiên giúp muội hả giận rồi."

Ninh Ngọc Hành thương yêu muội muội của hắn như vậy. Làm sao hắn có thể để cho Ninh Oản chịu một chút tủ thân nào?

Được lắm! Tên gốc này nói ra những lời thật dễ nghe nha! Ninh Oản cúi đầu, hoàn toàn nản lòng. "Lần trước ở Minh Tú sơn trang, huynh có nói qua là huynh mới nuôi một con mèo con. Hơn nữa nó còn rất ngoan ngoãn. Huynh có thể uội nhìn qua nó có được không?"

Nàng muốn nhìn xem con mèo kia rốt cục là A Cửu hay là Thanh Tuyền. Nếu là người sau... Nàng sẽ...!!! "Meo meo..."

Ninh Oản duỗi tay chọc chọc cái đầu của con mèo nhỏ. "Meo meo" Con mèo nhỏ mập mập đang nằm ở trong cái giỏ kia, Ninh Oản vốn vô cùng quen thuộc. Nhưng giờ phút này, con mèo nhỏ lại mang vẻ mặt biếng nhác, thấy nàng còn mang dáng vẻ xa cách.

Trong lòng Ninh Oản cảm thấy hơi giận dữ, liền tiếp tục cố sức chọc chọc cái đầu nhỏ của nó. Thoạt nhìn nó thực sự là một con mèo nhỏ ngu xuẩn. Ninh Oản âm thầm cười trong lòng, trách không được Bùi Khuyết luôn nói nàng ngu xuẩn. "A Khuyết! Nó nhìn rất gốc nha!"

Ninh Oản cười ha hả, hướng về phía Bùi Khuyết đang ở bên cạnh, nói. Nàng xưng hô tự nhiên như thế khiến Bùi Khuyết cảm thấy run rẩy trong lòng. Đến khi trông thấy Ninh Oản mặt mày đều toát lên ý cười, dáng vẻ vô cùng sung sướng, y có cảm giác trong lòng cũng trở nên ấm áp, vui vẻ vô cùng. Hình như Oản Oản... Thay đổi thật nhiều. Dù vậy lúc này, y vẫn rất thích thú với cách xưng hô thân thiết của nàng. Giống như trước đây, tiểu nha đầu nghịch ngợm kia vẫn luôn ở bên cạnh y la hét : A Khuyết! A Khuyết! "

“Hôm qua, khi A Cửu ngã xuống đã bị thương. Vậy nên, lúc này nhìn nó mới im lặng, ngoan ngoãn như vậy. Bình thường, nó rất là nghịch ngợm.” Nói đến A Cửu, trên mặt của Bùi Khuyết lại toát lên ý cười. Con mèo nhỏ của y không chỉ nghịch ngợm mà còn rất kiêu căng nhưng lại vô cùng đáng yêu.

Mặc dù biết rõ người mà Bùi Khuyết nói chính là mình nhưng hiện tại thấy khuôn mặt y toát lên ý cười, Ninh Oản lại cảm thấy hơi không thoải mái.

Lúc trước, khi thấy nàng, y bày ra dáng vẻ khiêm tốn, ôn hòa mà hiện giờ khi nói đến con mèo con, y lại tươi cười dào dạt như vậy...Nàng cảm giác mình đang ghen. Sao Bùi Khuyết có thể thích mèo con hơn mình chứ? Lúc này, Ninh Oản vẫn chưa thể phân biệt được con mèo nhỏ trước mắt là A Cửu hay là Thanh Tuyền thì đột nhiên nàng lại nghĩ đến một vấn đề vô cùng nghiêm trọng khác.

Ninh Oản lập tức quay đầu nhìn Bùi Khuyết, vẻ mặt nghiêm túc hỏi : “Đêm qua... Đêm qua, con mèo này đã leo lên giường của huynh có đúng không?”

Bùi Khuyết không ngờ Ninh Oản lại hỏi điều này, nhất thời ngây ngẩn cả người.Nhưng khi thấy nàng có vẻ khẩn trương, y đột nhiên lại cảm thấy hơi buồn cười, liền bật cười nói :” Dĩ nhiên là không rồi. Sao Oản Oản lại hỏi như vậy?”

Sao lại hỏi như vậy ư?... Đương nhiên là ta muốn biết chàng có bị người khác lợi dụng hay không rồi? Có điều đáp án này khiến nàng cảm thấy rất vừa lòng. Ninh Oản đưa tay vào trong giỏ ôm lấy con mèo con. Sau đó lại vươn tay vuốt ve thân thể của nó. Con mèo nhỏ vô cùng ngoan ngoãn vui mình ở trong ngực của nàng, dáng vẻ thoát nhìn vô cùng nhu thuận. Dáng vẻ đáng yêu như vậy, khó trách Bùi Khuyết lại yêu thích nó đến thế. “A Khuyết! Huynh có thể để uội nuôi A Cửu mấy ngày được không?” Mặc kệ con mèo này là ai. Nàng nhất định phải nhanh chóng tách nó ra khỏi Bùi Khuyết. Ai bảo Bùi Khuyết thích nó như vậy chứ? Nàng sẽ rất lo lắng nếu nó còn tiếp tục ở bên cạnh Bùi Khuyết.

Ninh Oản tươi cười rạng rỡ như vậy khiến cho Bùi Khuyết nhìn vào lại cảm thấy hơi hoảng hốt. Đã rất lâu rồi...Y không có thấy nàng cười vui vẻ đến vậy.

Thấy Bùi Khuyết trầm mặc không nói, trong lòng Ninh Oản cảm thấy hơi nôn nóng, thầm nghĩ : Chẳng lẽ Bùi Khuyết đã thích con mèo này đến mức luyến tiếc không muốn xa rời nó rồi ư? Ninh Oản lo lắng đến mức quên đi tất cả mọi chuyện, lập tức vươn tay kéo kéo ống tay áo của Bùi Khuyết, giọng nói vừa ngọt ngào lại vừa êm ái, nói : “A Khuyết... Không được ư?”

Thiếu nữ mười bốn tuổi, cặp mắt sáng trong như nước, gò má phớt ửng đỏ, thoát nhìn như một đóa hoa đang nở rộ khiến cho người ta nhìn không muốn rời mắt. Y vốn đã có tình cảm với Oản Oản. Hiện tại, đối mặt với Oản Oản như vậy, y căn bản là không còn cách nào. “Có được không?”

Ninh Oản nắm thật chặt ống tay áo của Bùi Khuyết, ngẩng đầu nhìn y, nói. Bùi Khuyết thoáng cúi đầu đã có thể nhìn thấy bàn tay nhỏ bé đang lôi kéo ống tay áo của mình. Bàn tay mềm mại như không xương, móng tay sáng bóng màu hồng nhạt được cắt tỉa rất gọn gàng sạch sẽ, cũng không nhuộm hồng giống như những nữ tử khác, thoát nhìn rất xinh xắn đáng yêu. Có lẽ là do dùng lực hơi mạnh nên ống tay áo hơi trùng xuống, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn, mềm mại như ngó sen. Bùi Khuyết cố gắng đè nén rung động trong lòng, hồi phục lại tâm trạng như bình thường, một lát sau mới nói : “Dĩ nhiên là được. Nhưng ta sợ con mèo này nghịch ngợm sẽ khiến muội bị thương.”

Hóa ra là vì lo lắng ỉn. Ninh Oản cảm thấy vô cùng vui vẻ, nhất thời lo lắng trong lòng cũng tiêu tan. Bàn tay đang kéo ống tay áo của Bùi Khuyết không những không buông mà còn xích lại gần hơn một chút, cười tủm tỉm, nói : “A Khuyết! Huynh yên tâm đi. Muội sẽ không để nó làm muội bị thương đâu.”

Dựa vào gần như vậy, khiến cho y có thể dễ dàng ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt toát ra từ trên người thiếu nữ bên cạnh. Đến khi trông thấy cái cổ trắng như tuyết đang lộ ra của nàng thì ánh mắt của y lập tức theo bản năng mà nhìn lâu hơn...

”A Khuyết! Huynh làm sao vậy?” Ninh Oản chớp chớp mắt một cái, trông thấy sắc mặt của Bùi Khuyết có chút kỳ quái mới hỏi.

”Không có việc gì”. Bùi Khuyết không nhìn nàng nữa, chỉ thản nhiên trả lời một câu. Ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn người ta. Ninh Oản lập tức thu hồi nụ cười, sau đó từ từ buông ống tay áo của y.

Ninh Oản thầm nghĩ : Chẳng lẽ y không thích mình gần gũi với y như vậy ư? Nhưng sao lại có chuyện như vậy chứ? Rõ ràng là Bùi Khuyết thích mình như thế, thích đến mức không thèm liếc mắt nhìn nữ tử khác cơ mà? Tuy Ninh Oản lấy cớ rằng Bùi Khuyết vẫn luôn chỉ thích có một mình mình để an ủi bản thân nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy không hề dễ chịu. Dùng thân phận của A Cửu ở bên cạnh Bùi Khuyết đã mấy tháng nay khiến cho nàng cảm thấy vô cùng ấm áp và thỏa mãn, không hề kiêng kỵ hưởng thụ sự sủng ái của Bùi Khuyết dành cho nàng. Có thể gần gũi, thân thiết như vậy thật là tốt nha. Nhưng lúc này, nàng lại không có cách nào khác để có thể thân thiết với y như trước nữa. Ninh Oản thấy phiền não vô cùng.

Sau khi nghe qua một số việc cần phải làm khi nuôi mèo, Ninh Oản cũng không tiếp tục mượn cớ để ở lại chỗ này nữa... Nàng nhìn Bùi Khuyết, khuôn mặt đầy vẻ luyến tiếc. Ra đến ngoài điện, tuyết đã bắt đầu rơi. Bông tuyết mềm mại tựa như bông liễu, từ từ rơi xuống khiến cho Đông cung toát lên vẻ an tĩnh nhân nhã. Bùi Khuyết thấy quần áo của Ninh Oản đơn bạc liền kêu Thường An mang đến một chiếc áo lông cáo. Chiếc áo lông cáo này là của Bùi Khuyết, vốn may dựa trên vóc dáng của y, vóc người của Ninh Oản vốn nhỏ nhắn xinh xắn nên khi mặc vào lại càng toát lên vẻ nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người, vừa nhìn qua đã biết là tiểu cô nương, nào có dáng vẻ nào của một thái giám chứ? Nhìn ngón tay thon dài đang ở trước mắt, Ninh Oản lại nhớ tới quãng thời gian khi nàng còn là A Cửu, thường thường liếm tay y. Hiện tại vừa nghĩ đến liền cảm thấy có chút đỏ mặt. Ninh Oản hơi cúi mắt. Mặc cho Bùi Khuyết cột dây lưng giúp mình.

”Bên ngoài đường trơn. Đi từ từ thôi, nhớ chưa?” Cuối cùng cũng thấy y lộ ra vẻ thân thiết đối với mình, trong lòng Ninh Oản cảm thấy vô cùng ngọt ngào, ngoan ngoãn gật đầu, dáng vẻ cực kì nhu thuận.

Đã đến lúc phải đi rồi. Nhưng Ninh Oản vừa nghĩ tới hôm nay nàng còn chưa có cầm tay y, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút mất mát, đôi mắt sáng khê lưu chuyển, giống như nghĩ đến tuyệt chiêu gì, nhất thời khuôn mặt Ninh Oản toát lên ý cười. Nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, nụ cười đã lập tức thu lại.

Nàng thận trọng đi từng bước một, đột nhiên trượt một cái, thân thể lập tức ngã về phía sau... Đúng như nàng dự đoán. Thân thể lập tức được bao quanh bởi một vòng tay ấm áp, ôm nàng thật chặt...A Khuyết thích nàng như vậy? Sao y có thể bỏ mặc để cho nàng ngã sấp xuống chứ? Ninh Oản vô cùng thỏa mãn, toàn bộ cơ thể vùi ở trong lòng của Bùi Khuyết. Ngửi thấy mùi thuốc quen thuộc ở trên người y, trong lòng Ninh Oản âm thầm vui vẻ, thầm nghĩ : Cuối cùng mình cũng ôm được A Khuyết rồi

28. Chương 28

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 28

Chương 28: Tiến hành theo trình tự.

Bùi Khuyết nhất thời sửng sốt, mới vừa rồi nàng suýt ngã cho nên theo bản năng y ôm nàng vào ngực. Xưa nay y không thích gần gũi với người khác quá, nhưng tiểu cô nương mềm mại hương hường trong ngực mình lại khác, cứ thế im lặng dựa vào ngực y, dịu dàng làm cho y cũng luyến tiếc buông ra.

Y cảm thấy lòng mình thoáng run rẩy, lo lắng đến mức toát mồ hôi lạnh.... chưa bao giờ có người gần gũi với mình đến vậy.

“Oản Oản”. Y nhẹ gọi tên nàng, trong lời nói có sự lưu luyến triền miên không nói nên lời.

Ninh Oản làm sao buông ra được, vô cùng hưởng thụ cảm giác được dựa vào lòng y, mãi đến khi nghe gọi mới lưu luyến rời khỏi vòng ôm ấm áp. Nàng ngẩng đầu nhìn y, hai gò má đỏ bừng, giọng điệu mềm mại ngọt ngào: “... hơi trơn”.

Bị nàng nhìn chăm chú như vậy, Bùi Khuyết bất giác ho nhẹ một tiếng.

Ninh Oản đâu biết Bùi Khuyết ngượng ngùng, cứ tưởng thân thể y không tốt, sợ y bị lạnh, vội hỏi: “Bên ngoài rất lạnh, A Khuyết, huynh vào đi, nếu bị cảm, muội...” Nàng đau lòng lắm. Nửa câu cuối cứ thế mà giữ lại, xấu hổ không cách nào nói ra được.

Dù mặt nàng rất dày, nhưng vẫn là một cô nương, Có một số việc, vẫn nên tiến hành theo trình tự đi, vậy tốt hơn.

Nghe giọng nàng dần nhỏ lại, cũng không biết nói gì, Bùi Khuyết đành trả lời: “Huynh không sao, chỉ là...” Y lẳng lặng nhìn nàng, bây giờ Ninh Oản mỗi lúc gặp y sẽ cười như thế, làm cho y tràn đầy nghi hoặc, ánh mắt đó, khiến y cảm thấy đầy quen thuộc.

Có thể quen đến vậy sao, Oản Oản chưa bao giờ dùng ánh mắt đó để nhìn y. Bùi Khuyết biết mình rất muốn, nhưng lần này nàng xuất hiện quá sức đột ngột, làm cho y rối loạn.

Oản Oản được bình an vô sự, xem như đã thỏa lòng mong mỏi của y, không những thế, tâm tình nàng cũng tốt hơn, y cũng vui mừng. Đột nhiên nhớ lại ngày ấy ở Minh tú sơn trang giống như là lần đầu tiên, cách Oản Oản đối xử với y không còn như trước. Rõ ràng trước kia cực kì xa cách, giờ lại gần gũi đến vậy, y đương nhiên là thích nhưng vẫn có cảm giác mình đang mơ.

Đúng lúc này-

“Biểu ca”. Tiếng gọi này khiến cho Ninh Oản căng thẳng lên – đó là Phó Dư Thù đáng nhẽ phải đi sao lại quay trở lại.

Giữa mờ mịt tuyết trắng, thân hình mềm mại của Phó Dư Thù, như đóa mai vàng nở rộ giữa trời đông.

Ninh Oản nhú mày, Phó Dư Thù ở lại trong cung, nàng thật lo lắng. Tuy nàng tin tưởng Bùi Khuyết, nhưng sau lưng Phó Dư Thù là Phó Dung Tĩnh, nàng không thể không đề phòng. Nữ tử Phó gia, không ai đơn giản, chỉ là.... làm sao có thể trông nom Bùi Khuyết đây.

Phó Dư Thù quay lại là vì không cẩn thận làm rơi ngọc bội bên người, lúc quay về tìm không ngờ lại thấy cảnh tượng trên. Mới đầu nàng hoảng sợ, trong lòng cũng kinh hãi: Bùi Khuyết không gần nữ sắc, lại cùng một tên nô tài... Nhưng mà đến gần nàng mới nhìn ra, tên nô tài này không phải ai khác, chính là Ninh Oản cải trang.

Phó Dư Thù nắm chặt tay, ngày hôm qua nàng lo lắng là đúng, Ninh Oản quả nhiên có tâm tư với Bùi Khuyết.

“Dư Thù, có chuyện gì sao?”

Phó Dư Thù mỉm cười thản nhiên, đến bên người Bùi Khuyết, nói: “Hôm qua là ngày cập kê của Dư Thù, biểu ca đã đồng ý đi dạo với muội, sau lại không chịu đi, lần này không cho huynh thất tín nữa, vừa lúc mai vàng trong ngự hoa viên mới nở, biểu ca đi dạo với Dư Thù đi”.

Ninh Oản nhất thời đen mặt, lời này rõ ràng là nói cho nàng nghe. Phó Dư Thù này, hóa ra đã nhìn được lòng nàng.

Bùi Khuyết không biết phải từ chối Phó Dư Thù cách nào, hôm qua cũng không có lòng dạ nào mới nói một câu như thế, giờ lại thành lời hứa hẹn, hơn nữa thấy Oản Oản có vẻ không vui, nếu giờ y đi với Dư Thù nàng chắc sẽ liều mạng với y mất, y nhìn cũng thấy buồn cười.

“Đương nhiên sẽ không thất hứa, chỉ là hôm nay huynh có việc, ngày mai được không?”

Phó Dư Thù đương nhiên biết giờ có Ninh Oản ở bên, Bùi Khuyết sẽ không đáp ứng với nàng, nhưng chỉ cần nàng thấy Ninh Oản không vui là đủ thoải mái rồi. Mai thì mai, so với không có còn tốt hơn, Phó Dư Thù gật đầu, “Vây định rồi nhé. Biểu ca, bên ngoài trời lạnh, huynh nên sớm vào nhà đi, Dư Thù đi trước”. Nói xong câu thoại đầy tính tri kỉ kia, Dư Thù hạ thấp người rồi đi.

Ninh Oản chán nản quá.

“Oản Oản”. Thấy nàng hồi lâu không nói gì, Bùi Khuyết thử thăm dò gọi nàng một tiếng.

Ninh Oản đột nhiên ngẩng đầu, thản nhiên nói: “Thái tử điện hạ, thần nữ cáo lui trước”. Rõ ràng là lời nói cung kính, nhưng ngữ điệu lại như phun hỏa, lúc còn là mèo con, nàng bị Bùi Khuyết chiều quen mất rồi, giờ mới không hài lòng một chút đã phát tiết hết ra.

Ghen tuông kiểu này, nàng làm sao mà chịu nổi.

Phó Dư Thù dám trước mặt nàng đục tường, đúng là khinh người mà.

Bùi Khuyết :”....” Mới rồi còn tốt, sao tự nhiên lại giận?

“Meo....” Mèo con bị Ninh oản ôm đến không thở nổi, thều thào kêu một tiếng.

“Oản Oản, muội ôm A Cửu chặt quá”. Bùi Khuyết không nhịn được đành góp ý.

Lời này như thổi bùng lên ngọn lửa trong lòng nàng, trừng mắt nhìn Bùi Khuyết một cái: “Lát thì biểu muội, lát thì A Cửu, trong lòng huynh còn gì khác không?”

Bùi Khuyết sững sốt, bật cười: “Oản Oản đang nói gì thế?”

Vừa dứt lời đã thấy Ninh Oản uất ức nhìn y, đôi mắt to ngập nước trở nên mông lung, lạch tạch từng giọt rơi xuống, nàng lúng túng nói: “.... Huynh rõ ràng huynh biết mà”. Huynh thông minh như vậy, sao lại không hiểu muội giận vì cái gì chứ?

Khóc. Bùi Khuyết bị nàng dọa rồi, y hoảng hốt: “Oản Oản, đừng khóc”. Nàng vừa khóc y sẽ không có cách nào mà suy nghĩ được.

Nàng biết Bùi Khuyết sợ nước mắt của nàng, giờ nàng cố tình khóc cho y xem, rõ ràng là y không đúng, không được đồng ý lời mời của Phó Dư Thù trước mặt nàng, không đúng, cho dù nàng không ở đây cũng không được đồng ý.

Rõ ràng là bắt nạt nàng mà.

Ninh Oản càng nghĩ càng tức, nước mắt không cầm được, bộ dạng uất ức đó khiến cho người ta đau lòng, người ngoài nhìn đã mềm lòng, huống chi Bùi Khuyết, tâm thần y càng lúc càng rối loạn.

“Đừng khóc”. Bùi Khuyết năn nỉ, đưa tay lau lau nước mắt trên mặt nàng, cảm giác ướt át đó khiến lòng y run rẩy, sau đó mới khẽ nói: “Oản Oản, mấy ngày này có phải xảy ra chuyện gì không?”

Nếu không phải như vậy, sao thái độ của nàng lại chuyển biến đến thế, làm cho y không chống đỡ nổi.

“Huynh không thích muội như thế phải không, có phải không?” Ninh Oản ngửa đầu, ánh mắt hồng hồng nhìn y, giống như chỉ cần y nói một câu không thích, nước mắt trong hốc sẽ òa ạt chảy ra.

Bùi Khuyết nào dám, vội hỏi: “Không phải, chỉ là.... là cảm thấy đột ngột quá”.

Nàng ngẩng đầu nhìn y, đôi môi đỏ mọng căng đầy hơi mở, đôi mắt to là hình ảnh phản chiếu của y, như một đứa trẻ chịu bắt nạt, “Trước đây muội thích đi theo y, nhưng mấy năm gần đây lại cách xa y, là bởi vì, muội lớn lên, nên biết thân phận khác biệt, phụ thân cũng không cho phép muội phá phách huynh, ở cạnh huynh phải biết câu nệ. Nhưng mấy ngày này rồi đi, muội mới hiểu được nhiều điều... A Khuyết, chúng ta có thể giống như trước được không, được không huynh?”

Thấy Bùi Khuyết không nói gì, Ninh Oản khẽ cúi đầu, nói cho hết, thanh âm cũng nhẹ hơn nhiều, như thì thào tự sự: “Ngoại trừ phụ thân và ca ca, muội chỉ thân với mình huynh, A Khuyết, huynh đừng ghét bỏ muội được không?”

Tiểu cô nương cúi đầu, nhìn qua cực kì tủi thân.

Thanh âm khe khẽ từng tiếng bay vào tai y, Bùi Khuyết nhìn đỉnh đầu nàng, bàn tay dưới áo cứ thế run lên. Oản Oản từ nhỏ đã mất mẫu thân, người thân nhất với nàng chỉ có phụ thân và huynh trước, y đưa tay xoa đầu nàng. “.... Được”.

Nào biết vừa nói xong, tiểu cô nương đang thương tâm nào đó đột nhiên lao tới, làm cho thân hình Bùi Khuyết lảo đảo, lùi vài bước mới đứng vững, đưa tay ôm lấy nàng, kinh ngạc nói: “Oản.... Oản Oản?”

“Trước kia huynh đều nói sẽ đối xử như muội muội bình thường, vậy giờ lòng muội không vui, huynh ôm muội một cái, được không?”

Thân là huynh muội, cũng không làm những cử chỉ thân mật vậy đâu, nhưng Bùi Khuyết thấy nàng mới khóc xong, nhất thời lại mềm lòng, hai tay ôm lấy nàng như chưa từng buông ra, rất nhanh ôm lấy.

Ninh Oản thấy được biến hóa của Bùi Khuyết, trong lòng mừng thầm : biết huynh không đành mà.

“Meo...”

“Ừ... ngửa”. Ninh Oản nín khóc mỉm cười, giọng cũng nghịu nghịu, mèo con liếm lên tay nàng đó.

Bùi Khuyết buông nàng ra, nhìn nước mắt còn dính trên mi, sau một hồi khóc lóc ánh mắt hồng hồng giờ đã có ý cười, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm. Con mèo nhỏ ngoan ngoãn liếm tay nàng, bàn tay trắng xanh xoa lên đầu nó, hài hòa thân thiết.

“A Khuyết, nó liếm muối này”. Ninh Oản cực kì vui vẻ, mèo con liếm cũng thoải mái thật, chợt nghĩ ra gì đó nàng vội ngẩng đầu nhìn y, vừa lúc chạm vào ánh mắt ai kia, tim cũng vì thế mà đập nhanh hơn, nàng khẽ cười: “A Khuyết, huynh sợ ngứa không?”

Đột nhiên hỏi cái này, Bùi Khuyết lại nhớ tới con mèo thường xuyên liếm y, nhân tiện nói: “Không sợ”.

Ninh Oản mím môi cười, lẩm bẩm: ” Là thế à...”

“Ừ...”

Ninh Oản buông tay ra, đặt con mèo nhỏ xuống đất, sau đó đưa tay vòng lên cổ Bùi Khuyết, kiễng chân nâng mặt lên.

Bùi Khuyết đương nhiên bị dọa rồi, không nhúc nhích, cảm giác trên cằm vừa mềm vừa ướt, nhẹ nhàng đảo qua, thân mình y cũng run rẩy lên.... tê dại.

Lại thêm chút nữa.

“.... Thực sự không sợ sao?”

29. Chương 29

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 29

Chương 29 : Ôm cây đợi thỏ.

”Oản Oản...” Bùi Khuyết khôi phục lại vẻ mặt, mang tai hơi nóng lên. Nàng ôm y rất chặt. Tuy rằng nàng mới mười bốn tuổi nhưng thân thể thiếu nữ đã bắt đầu phát triển, đã có sự thay đổi rồi. Y gần như cảm giác được sự nhấp nhô ở trước ngực nàng.

Ninh Oản vội buông tay khỏi cổ y. Tuy rằng gương mặt nàng hồng hồng nhưng đáng vẻ lại rất vô tội. Nàng chăm chú nhìn y, chớp chớp mắt một cái, sau đó mới nói : ”Muội muốn thử một chút xem huynh có sợ ngứa hay không thôi mà.” Thật ra thì là vì muội không nhìn được nữa muốn liếm huynh một cái... Bùi Khuyết ngượng ngùng như vậy, thực sự rất đáng yêu. Ninh Oản cố gắng kiềm chế xúc động.

Bùi Khuyết ho nhẹ vài cái. Khuôn mặt tuần tú ửng đỏ, nghiêm túc nói : ” Loại chuyện như thế này, quá mức thân thiết, sau này... Không được như vậy nữa.” Theo lý, Oản Oản đã mười bốn. Chuyện này, nàng dĩ nhiên hiểu được... Bằng không, nàng sẽ không thích Cổ Giang Nghiêu. Thế nhưng y lại nghĩ. Từ nhỏ, Oản Oản đã được cưng chiều, mẫu thân lại mất sớm. Người gần gũi nhất cũng chỉ có phụ thân và huynh trưởng. Có lẽ là do không có ai dạy bảo nên nàng mới có cử chỉ như vậy.

Ninh Oản nhìn mang tai ửng đỏ của y, trong lòng âm thầm vui sướng, nghĩ thầm : Rõ ràng là xấu hổ, lại còn tỏ ra nghiêm chỉnh dạy dỗ mình. Nàng nhếch môi cười, giả vờ không hiểu, mắt mở thật to, hỏi : ” Thực sự không được sao?”

” Ừ! Không được.” Bùi Khuyết trả lời quả quyết. Đối với y như vậy thì không sao. Thế nhưng nếu là người khác... Ninh Oản biết trong đầu Bùi Khuyết suy nghĩ cái gì, cũng không nói nhiều, chỉ ngoan ngoãn gật đầu, nói : “Muội đồng ý với huynh. Muội sẽ nhớ kỹ điều này. Chẳng qua là...A Khuyết! Huynh cũng đồng ý với muội một việc có được không?”

”Chuyện gì?” Y ngược mắt nhìn nàng, hỏi.

Ninh Oản thu lại nụ cười, hơi cúi đầu, giọng nói nhỏ nhẹ, nói : ” Ngày mai...không đi gặp Phó Dư Thù có được không?” Đối với chuyện này, nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng. Tuy nói là quân tử thì không nên thất tín nhưng còn hơn là để cho Bùi Khuyết và Phó Dư Thù đơn độc ở chung một chỗ. Nàng thà rằng khiến Bùi Khuyết không phải là quân tử.

Có được không?

Bùi Khuyết nhìn đỉnh đầu của nàng. Nhớ tới đủ loại chuyện ngày hôm nay, trong đầu xuất hiện một đáp án giống như muốn phá kén chui ra. Thế nhưng y lại không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa. Y khẽ vươn tay, thay nàng chỉnh lại chiếc áo lông cáo, phồng phồng mấy bông tuyết còn đọng trên đó, bông tuyết tan trên đầu ngón tay y, cảm giác hơi lạnh lạnh. Nhưng giờ phút này, trong lòng y lại cảm thấy rất ấm áp. Bùi Khuyết không hề nhìn nàng, nói : "...Được"

Nếu nàng không muốn thì y sẽ không đi. Có một số việc không cần phải chờ đến ngày mai. Phụ hoàng vẫn luôn âm thầm đẩy Dư Thủ đến cho y. Hơn nữa mấy ngày nay, Dư Thủ liên tiếp tới chơi, ý tứ trong đó, y dĩ nhiên hiểu rõ. Y vốn định tìm một cơ hội nói rõ ràng việc này. Dù sao thì Dư Thủ cũng là biểu muội của y. Y không muốn để cho nàng phải rơi vào tình thế khó xử.

Y sáng khoái đồng ý như vậy, cũng chưa hề hỏi nàng nguyên do khiến cho Ninh Oản cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Sau đó, trong lòng lại cảm thấy vô cùng vui vẻ. Nàng biết Bùi Khuyết đối xử với nàng tốt như vậy. Y làm sao có thể không đáp ứng yêu cầu của nàng chứ?

Ninh Oản khom lưng ôm lấy con mèo nhỏ đang nằm ở dưới đất, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Bùi Khuyết, cặp mắt sáng long lanh, nói : "Huynh mau vào đi. Muội về đây."

Bùi Khuyết nhìn theo màn tuyết trắng mịn màng, nhìn tiểu nha đầu xinh đẹp kia đang cẩn thận bước từng bước. Vừa đi, nàng lại vừa hướng về phía y cười cười, vẫy tay. Thoạt nhìn đáng vẻ cực kỳ vui sướng.

Cho đến khi không còn thấy bóng dáng của nàng, Bùi Khuyết mới mở hai tay ra. Y cúi đầu nhìn đôi tay của mình. Mới vừa rồi, cho dù là cách một lớp y phục thật dày, y vẫn có thể cảm nhận được độ ấm và hương thơm toát ra từ thân thể của nàng khiến cho y trong phút chốc giống như mất đi suy nghĩ.

Y vươn tay xoa xoa khuôn mặt của chính mình. Trên đó vẫn còn cảm giác hơi ươn ướt – do nàng vừa hôn qua.

Bùi Khuyết cong môi cười. Về ứng cử trên khuôn mặt cũng dần dần tiêu tán, trầm nghĩ : Sao nàng càng lớn lại càng giống như đứa nhỏ vậy?

Sau khi hồi phủ, việc đầu tiên mà Ninh Oản làm đó là ôm con mèo nhỏ trong lòng trở về phòng. Tuy không dám khẳng định 100% nhưng Ninh Oản đoán được đến 90% con mèo này chính là A Cửu.

Ninh Oản khẽ thở dài một hơi. May mắn là A Cửu. Nếu như là Thanh Tuyền thì chuyện này sẽ rất khó khăn.

"Mèo ngọc". Ninh Oản vui vẻ chọc chọc cái đầu nhỏ của nó, tay còn lại thì chống cằm nhìn con mèo con đang cúi đầu ăn cháo thịt. Con mèo này khẩu vị giống hệt nàng à. Hèn gì nàng lại nhập vào thân thể của nó.

Ninh Oản vuốt ve lớp lông mềm mại ở trên người của con mèo nhỏ, lẩm bẩm nói : "A Cửu à! Sau này, ta sẽ là chủ nhân của em có biết không?"

Nàng sẽ không để cho Bùi Khuyết nuôi A Cửu. Nghĩ tới quãng thời gian nàng trở thành con mèo này, nàng tuyệt đối không cho phép Bùi Khuyết thân mật với con mèo này như vậy. Hiện tại, tuy rằng nói để cho nàng nuôi vài ngày nhưng đến lúc đó, nếu A Cửu không muốn đi theo Bùi Khuyết thì nàng có thể có lý do để giữ A Cửu ở bên cạnh mình rồi.

Ninh Oản càng nghĩ càng cảm thấy thật hoàn hảo.

Giờ nàng chỉ hy vọng sẽ nhanh nhanh cập kê. Đến lúc đó, nàng có thể danh chánh ngôn thuận gả cho Bùi Khuyết rồi.

Sau khi, Ninh Oản sắp xếp mọi thứ thật tốt cho A Cửu, nàng liền rửa mặt chải đầu rồi đi lên giường. Lúc nằm trên giường, trong đầu nàng lại hiện lên tất cả chuyện xảy ra ngày hôm nay, có lẽ cũng không quá khó chịu. Quá khứ đã qua nên để cho nó qua đi. Bây giờ, Ninh Oản nàng tất nhiên sẽ không dấn vào vết xe đổ đời trước nữa.

Chẳng qua là... Tiếp theo nên làm thế nào để gặp được Bùi Khuyết đây? Ninh Oản vô cùng phiền não. Dù sao nàng cũng không giống như Phó Dư Thủ, không thể thường xuyên tiến cung. Thế nhưng... Nàng rất muốn gặp Bùi Khuyết.

Ninh Oản nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp : Minh Tú sơn trang.

Đồng cung.

Bùi Khuyết chăm chú nhìn Sở Vân Thâm với khuôn mặt vô cảm đang ngồi ở đối diện, hơi cong môi cười cười, tự mình châm một chén rượu thay hân. Chén rượu bạch ngọc tinh xảo, mùi rượu xông vào mũi nồng nàn, nói : ” Đa tạ.”

Sở Vân Thâm không nói gì. Chỉ cầm lấy chén rượu, nhấp một ngụm, sau đó mới buông một câu : ”Đây là việc mà thần phải làm.”

Từ trong giọng nói của hân, Bùi Khuyết nghe thấy có chút bất đắc dĩ, hỏi : ”Vì sao khanh lại không thích Oản Oản?”

Sở Vân Thâm nở nụ cười. Khuôn mặt tuấn mỹ toát lên ý cười nhưng trong đáy mắt lại không thấy được sự vui vẻ, đáp : ”Nếu như thần thích thì Thái tử điện hạ còn có thể cùng thần đốt đuốc đàm đạo như bây giờ không?”

Bùi Khuyết ngẩn ra, sau đó mới cười cười, hỏi : ”Tuổi của Quốc sư cũng không nhỏ nữa. Chẳng lẽ khanh chưa từng nghĩ tới việc lấy vợ sinh con?” Thấy hân không nói gì, Bùi Khuyết lại tiếp tục hỏi : ” Ta quả thực có hơi ngạc nhiên. Vậy quốc sư thích nữ tử như thế nào?”

Cơ thể Sở Vân Thâm bỗng cứng ngắc, chén rượu trong tay cũng run lên, khuôn mặt trắng bệch. Bùi Khuyết nhìn thấy liền sáng tỏ, nói : “Xem ra quốc sư đã có người trong lòng.” Cả nước Đại Chiêu đều biết. Quốc sư Sở Vân Thâm giống như trích tiên, thanh tâm quả dục không gần nữ sắc nhưng mọi người lại không biết, kỳ thực trong lòng hân đã sớm có ý trung nhân.

” Điện hạ? Điện hạ thích Ninh đại tiểu thư như vậy. Sao người cũng chưa từng nghĩ đến chuyện thành thân?” Sở Vân Thâm điềm nhiên hỏi lại, cặp mắt sắc ánh lên vẻ sâu xa.

Bùi Khuyết cau mày, cười yếu ớt, nói : ”Nguyên nhân ? Chẳng lẽ khanh không biết ư?” Y quả thực thích Oản Oản. Thế nhưng nữ tử như Oản Oản không thích hợp với hoàng cung. Nếu như có y che chở, dĩ nhiên sẽ tốt đẹp. Thế nhưng nếu như có một ngày y... Hơn nữa trong lòng của Oản Oản, chỉ e là không có y...Nghĩ đến điều này. Cặp mắt của Bùi Khuyết bỗng tối sầm lại.

Đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra lúc ban ngày, cử chỉ của nàng khiến y sinh ra một loại ảo giác. Có vẻ như bây giờ, nàng đã bắt đầu quan tâm đến những người ở bên cạnh. Đối với nàng mà nói, y cũng chỉ là một người đối xử tốt với nàng ngoài thân nhân của nàng mà thôi.

Chẳng qua như vậy cũng tốt. Bùi Khuyết trầm nghĩ.

”Điện hạ. Nếu ngài thích thì hãy cứ tiến tới đi. Thần đồng ý với điện hạ sẽ đi khắp thế gian này để tìm thuốc hay chữa trị hết bệnh cho ngài.” Sở Vân Thâm nói rất chân tình – Sở Vân Thâm y luôn nói được thì làm được.

Hôm nay, Thái tử điện hạ đã bước qua tuổi hai mươi. Minh Nguyên để vốn đã vội vã muốn lập Thái tử phi cho Thái tử. Hiện nay, ngài ấy để cho Phó Dư Thù tiến cung cũng là vì chuyện này. Có lẽ ở trong mắt của Minh Nguyên để thì Phó Dư Thù chính là sự lựa chọn tốt nhất cho vị trí Thái tử phi. Hơn nữa, hậu thuận phía sau Phó Dư Thù chính là Tĩnh quý phi. Người được để vương sủng ái mười mấy năm như bà ấy không phải cũng là một nữ tử như vậy hay sao?

Bùi Khuyết nghe hân nói vậy, trong lòng cảm thấy rất yên tâm. Thế nhưng việc mà lúc này y có thể làm chỉ là rót đầy ly rượu trước mặt thay hân, nói một câu : ”Cảm ơn.” Hoàng gia ít có chân tình. Y sinh ra ở đây. Có một số việc từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất. Hiện tại có thể tìm được người bạn tốt như hân. Đối với Bùi Khuyết mà nói là chuyện vô cùng may mắn.

Bùi Khuyết không ngờ. Một ngày kia, y đi đến Minh Tú sơn trang lại trông thấy Ninh Oản.

Bóng sáng xinh đẹp kia đang đuổi theo con mèo nhỏ mũm mĩm như nắm tuyết. Tiếng cười êm tai như chuông bạc khiến cho cả Minh Tú sơn trang xưa nay vốn thiếu sức sống như bưng bình. Khó mà nói được, Bùi Khuyết cảm thấy kinh ngạc và vui vẻ đến thế nào.

"A Khuyết! A Khuyết!". Đã mấy ngày rồi, cuối cùng, Ninh Oản cũng nhìn thấy Bùi Khuyết. Nàng vui vẻ chạy về phía y, vui sướng giống như chim sơn ca. Đến khi nàng tiến lại gần, Bùi Khuyết mới thấy chớp mũi của nàng lạnh đến ửng đỏ. Có lẽ là chạy khá lâu, miệng nàng hơi hé mở, thở phì phò. Thế nhưng khi nàng nhìn y, cặp mắt sáng long lanh, vô cùng xinh đẹp, khiến cho Bùi Khuyết chăm chú ngắm nhìn, không thể rời mắt.

Nhiều ngày qua, nàng cố gắng kìm nén xao động trong lòng, không tiến cung. Nhưng ngày ngày, nàng đều ghé qua Minh Tú sơn trang, thầm nghĩ có thể gặp được Bùi Khuyết. Nhìn xem, hiện tại không phải đã gặp hay sao? Nàng cố ý dặn quản gia không được nói cho Bùi Khuyết. Nếu như Bùi Khuyết biết trước thì sẽ không còn ngạc nhiên nữa.

Đời trước đều là Bùi Khuyết nỗ lực vì nàng nhưng nàng lại làm như không thấy. Đời này nàng phải bỏ ra càng nhiều như vậy mới xứng với tình cảm mà Bùi Khuyết dành cho nàng.

"Sao muội lại đến đây?" Giọng nói của Bùi Khuyết êm ái như nước, vẫn chưa biểu hiện ra quá nhiều kinh ngạc và vui mừng.

Ninh Oản cười cười, chớp chớp mắt một cái, nói : "Muội muốn đầu bếp làm bánh uội. A Khuyết! Huynh không để ý chứ?" Nếu như nàng nói thẳng, nàng đến để gặp y thì y nhất định sẽ bị dọa sợ mất.

Quả nhiên là bởi vì ăn. Bùi Khuyết cong môi mỉm cười, nói : "Dĩ nhiên là không rồi."

"Muội an tâm rồi. Ở nhà, mỗi ngày phụ thân muội đều bắt muội học nữ công gia chánh. Muội phiền muốn chết rồi." Ninh Oản quyết quyết miệng, dáng vẻ buồn phiền. Sau đó, nàng lại cúi đầu, nhìn thoáng qua con mèo nhỏ trong lòng, nói : "A Khuyết! Con mèo này rất là ngoan ngoãn. Hơn nữa, khẩu vị của nó rất giống muội, thích ăn đồ ngọt, quả thật là rất đáng yêu".

Dĩ nhiên là đáng yêu rồi. Cặp mắt Bùi Khuyết toát lên vẻ nhu hòa. Mỗi khi y nhìn con mèo con ăn bánh ngọt hay lúc nó bám người, cọ cọ vào trong ngực của y cũng khiến cho y nhớ tới nàng. Tập tính của con mèo con này quả thực rất giống nàng. Có lẽ vì nguyên nhân này nên y mới thích A Cữu như vậy.

"Cô nương nhà người ta đều phải tự mình học nữ công gia chánh. Phụ thân muội cũng chiều muội như vậy, Muội nên nghe lời một chút." Xưa nay, Oản Oản tính tình bướng bỉnh cũng đều là do Việt quốc công và Ngọc Hành cũng chiều quá mà ra.

Ninh Oản trầm mặc trong chốc lát. Sau đó, nàng lại kéo kéo ống tay áo của Bùi Khuyết, vẻ mặt thành thật hỏi : "Huynh cũng cảm thấy nữ tử nhất định phải học nữ công gia chánh ư?" Tục ngữ nói : Phụ nữ làm mọi việc đều vì muốn người mình yêu vui vẻ. Đời trước, nàng không thích Bùi Khuyết. Vậy nên, nàng cũng chưa từng làm chuyện gì vì y. Thế nhưng bây giờ, nàng muốn trao trọn trái tim cho y, dĩ nhiên nàng sẽ làm mọi chuyện mà y thích.

Bùi Khuyết dĩ nhiên là biết tâm tư của nàng. Ánh mắt chăm chú nhìn bàn tay nhỏ bé đang bám lấy ống tay áo của chính mình. Hành động này vừa thân thiết lại vừa mờ ám vô cùng. Y thấy rất thoải mái, không còn nguyên tắc gì nữa, nói : " Nếu như muội thực sự không thích thì cũng không sao."

Nữ công gia chánh .v.v.v, với tính tình của nàng, chỉ sợ là sẽ vướng chân vướng tay mà thôi.

Biết Bùi Khuyết yêu thương mình, Ninh Oản dương dương đắc ý, nói : "A Khuyết! Chúng ta cùng nhau chơi nào." Nàng thẳng thắn lôi kéo cánh tay của y, nhẹ nhàng lay lay vài cái, thấy y có chút hoảng hốt, lập tức vươn tay cầm lấy tay y – Cuối cùng cũng nắm được tay y.

Dựa vào sát nhau như vậy, nhất thời Bùi Khuyết sững người, cảm giác được bàn tay nàng đang nắm tay mình rất chặt, thân thể Bùi Khuyết càng run lên. Y kinh ngạc nhìn về phía Ninh Oản ở bên cạnh. Thế nhưng... Tiểu cô nương bên cạnh lại mang vẻ mặt tươi cười ngây thơ, giống như đây là một việc rất bình thường.

Tất cả những hành vi thân mật như vậy khiến cho y có chút cảm giác không dám tin tưởng. Nếu như không phải y biết nàng đúng là Oản Oản. Y thật sự có chút hoài nghi...

Bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy bàn tay y mềm mại như vậy, dường như y chỉ cần nhẹ nhàng bóp một cái là có thể bóp ra nước vậy. Hành động thân mật như vậy, y đã từng không dám hy vọng xa vời. Xuất phát từ

bản năng, y dùng sức nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của nàng. Y có cảm giác lòng bàn tay nóng rực, hô hấp dần hỗn loạn.

Bùi Khuyết điều chỉnh lại suy nghĩ một chút, cố gắng để cho giọng nói của mình thật bình tĩnh, nói : ” Lạnh thế này. Mau đi vào thôi!” Có lẽ là do chơi dưới trời tuyết, tay nàng có chút lạnh giá.

Nghĩ đến việc Bùi Khuyết đã hơn hai mươi nhưng số lần chơi đùa dưới tuyết không nhiều lắm. Hơn nữa nàng cũng lo lắng Bùi Khuyết sẽ bị chết cứng, lập tức cúi đầu đáp lời :” Được! Muội muốn ăn bánh phù dung và bánh đậu xanh.” Mặc dù chỉ là mấy loại bánh ngọt bình thường nhưng đầu bếp của Minh Tú sơn trang lại làm khá tốt.

Bùi Khuyết cong môi cười, thấy nàng tươi cười rạng rỡ, lại nhớ đến lời Sở Vân Thâm nói ngày ấy...

”Nếu ngài thích thì cứ tiến tới đi.”

”Ừ”. Bùi Khuyết nhìn nàng, đáp lời. Bàn tay đang nắm lấy tay nàng cũng tăng ba phần lực.

30. Chương 30

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 30

Chương 30: Thèm nhỏ dãi.

Chơi tuyết, ăn điểm tâm, tuy bảo Bùi Khuyết không tốt, nhưng nàng rất thích ở chung với y, thời gian vì thế cũng trôi qua thật nhanh.

Đảo mắt đã chạng vạng tối.

Bùi Khuyết nhìn sắc trời bên ngoài, nhân tiện nói: “Oản Oản muội nên về thôi, nếu không cha muội sẽ lo lắng”.

Ninh Oản vừa nghe xong, bàn tay xoa mèo dừng lại, nhìn Bùi Khuyết buồn rầu: “Muội.... không muốn về”.

Lời này là thật, nhiều ngày nay ngày nào nàng cũng chạy tới Minh tú sơn trang, phụ thân cũng giận lắm rồi, cha hi vọng nàng không dính líu đến người hoàng thất, cập kê xong thì lấy một phu quân tốt, an nhàn mà sống. Nàng biết phụ thân muốn tốt cho nàng, cha biết tính tình của nàng không thể sống được cuộc sống trong cung, cho nên cha mới không muốn nàng và Bùi Khuyết lui tới.

Lúc nàng và Cố Giang Nghiêu qua lại, phụ thân cũng ngầm đồng ý, nhưng giờ sau khi nàng sống lại, làm sao nàng có thể ở cùng một chỗ với y?

Nàng thích Bùi Khuyết, phải gả cho Bùi Khuyết.

Bùi Khuyết nhìn nàng, trầm mặc không nói. Lúc Ninh Oản không vui, mi sẽ nhíu lại, bộ dạng yếu ớt, nhưng y lại muốn nhìn nàng như vậy, lại càng thích.... đùa nàng. Đương nhiên y không muốn thử làm việc này, cũng không có cơ hội.

“Muội thích đến Minh tú sơn trang đương nhiên là huynh hoan nghênh, nhưng mà Oản Oản, muội là nữ tử, nếu đêm không về nhà sẽ ảnh hưởng đến danh tiết của muội”.

Lệnh đuổi khách đó.

Tuy Bùi Khuyết là muốn tốt cho nàng, nhưng mấy câu này khiến nàng không vui – nàng không muốn. Hôm nay mà đi, không biết mai có gặp được y không, hơn nữa... Phó Dư Thù ở trong cung như hồ rình mồi, thèm nhỏ cả nước dãi, nàng lo lắng lắm.

Không đi, không thể đi.

“Không về đâu”. Ninh Oản yếu ớt than thở, tay xoa xoa mèo con trong lòng.

Thấy bộ dạng nàng không vui, y biết nàng lại đang giận dỗi. Y mới hỏi qua quản gia, vậy mới biết Oản Oản mấy ngày nay đều đến Minh tú sơn trang, tính tình của nàng, y hiểu, không chỉ đơn giản vì điểm tâm.

Xưa nay y không bao giờ nói nặng với nàng, giờ hai người có thể thân thiết như ngày bé, y cũng hi vọng sẽ duy trì được nó.

Bùi Khuyết lại gần, giọng nói ôn hòa hơn: “Cha muội thương muội như vậy, đừng khiến cho cha lo lắng, ngoan ngoãn về đi, được không?”

Ninh Oản ngẩng đầu, hai má phúng phính, đôi mắt to nhìn y chăm chăm: “Là cha muội nói, không muốn muội với huynh lui tới...”. Nàng theo thói quen cắn cắn môi.

Nàng thích Bùi Khuyết, mặc kệ y là thái tử hay dân thường, nàng đều thích. Sống lại đời này, nàng không còn là đứa trẻ nữa, cũng không muốn làm phụ thân tức giận, nhưng chuyện này, nàng không thể đồng ý.

Bùi Khuyết giật mình, nhất thời không biết nói gì.

Nếu nữ nhân mình thật lòng yêu thương, bất cứ phụ thân nào cũng sẽ tiến khuê nữ vào cung, nhưng Việt quốc công xem Oản Oản như trân bảo, cho nên mới không muốn thế. Tránh xa khỏi y, lời này thực ra rất đúng, nhưng bây giờ... nàng khổ sở, không muốn hồi phủ, là vì không muốn phải xa mình.

Nghĩ đến đây, Bùi Khuyết cảm giác tim mình đập bắt đầu tăng tốc.

Oản Oản thích ở cùng một chỗ với mình sao? Mình lại muốn.... đuổi nàng đi.

Bùi Khuyết mặt cứng đờ, sau đó mới không nhịn được đưa tay xoa đầu nàng, tóc nàng vừa đen vừa mượt, sờ vào cực kì thoải mái, y trái lương tâm nói: “Vậy muội nghe phụ thân nói đi”. Rồi xa hoàng thất, mới có thể an lành.

Ninh Oản đột nhiên đứng dậy, con mèo trong ngực meo một tiếng rồi chạy đi, mắt nàng hồng lên nhìn y thật kĩ: “A Khuyết, huynh nói thật sao?”

Nói thật, thật lòng muốn thế. Bùi Khuyết không tỏ vẻ gì, gật gật đầu: “Trước kia, không phải muội cũng tốt lắm sao”.

Trước kia sao?

Nghĩ đến trước kia, trong lòng Ninh Oản càng khổ sở, nàng không giận y nữa, nàng tự nói với chính mình, A Khuyết là muốn tốt cho nàng, A Khuyết thích nàng nhất. Nhưng y lại trơ mắt, muốn nàng trở về. Ninh Oản suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng không nghĩ ra biện pháp nào, đánh cố ý giận đối nói: “Được, muội đi đây”. Nói xong thì quay đầu đi thẳng.

Giận à. Bùi Khiếu ảm đạm, nghe giọng của nàng, hình như còn khóc.

Là vì y sao?

*

Từ lúc ra khỏi cửa phòng, Ninh Oản cố tình đi chậm, chờ Bùi Khuyết đuổi theo. Nhưng nàng chờ cả nửa khắc cũng không thấy y ra.

Thất sách rồi. Ninh Oản uất ức quá.

Nàng chẳng qua chỉ muốn đối xử thật tốt với y, muốn gần y hơn một chút, nhưng giờ lại bị y cự tuyệt. Đời trước nàng gả cho Bùi Khuyết, y vẫn luôn cẩn thận chăm sóc nàng, sợ nàng chịu khổ, việc này bây giờ nàng vẫn nhớ. Nàng có tư tâm, nàng hi vọng giờ vẫn có thể gả cho Bùi Khuyết, cả đời được y chiều chuộng, nhưng mà... y rõ ràng là thích, thì sao lúc này lại làm như vậy?

Mình tú sơn trang một vùng tĩnh lặng, màn đêm từ từ buông xuống, khiến cho cả thôn trang mờ ảo giữa hoàng hôn. Dưới chân Ninh Oản là tuyết đọng, để lại từng dấu chân rất nhạt, nàng tùy tiện đi tới trước, nhưng lại không thể đi ra ngoài.

- nàng đợi.... đợi y ra đây tìm nàng.

“A Khuyết....” Vừa rồi làm bộ uất ức, bây giờ nàng mới uất ức thật. Ninh Oản dừng bước, ngồi chồm hổm xuống.

Ngày ấy thì trước mặt nàng đồng ý với Phó Dư Thù, nàng còn chưa nói gì y đâu, giờ còn đối với nàng như vậy. Từ nhỏ nàng đã được nuông chiều, dù là đời trước hay đời này cũng vậy, rất ít khi uất ức, chỉ một chút thôi nàng đã không chịu nổi, đặc biệt là vì Bùi Khuyết.

Đang lúc Ninh Oản trầm tư hết sức, đột nhiên nghe tiếng bước chân, bước chân nàng từ lâu đã dần quen thuộc.

Nàng nghĩ, giờ nên cười rồi ngẩng đầu lên, hay ủy khuất ngẩng đầu khiến cho y đau lòng đây nhỉ...

“Oản Oản”. Bùi Khuyết thấy nàng cúi đầu, bộ dạng tội nghiệp như con mèo bị vớt bỏ, thực sự làm người ta đau lòng quá.

“...” Không nói, nhìn. Ninh Oản âm thầm nắm tay.

Bùi Khuyết không có cách nào, đành ngồi chồm hổ xuống nhìn nàng, ngữ khí ôn hòa: “Vừa rồi ta đã nói Thường An tới phủ Việt quốc công, nói muội hôm nay nghỉ lại đây, mai sẽ về rồi”. Trời tối như vậy, y cũng không yên tâm,

“...”

Quả nhiên là giận. Bùi Khuyết đảo mắt, sau đó xoa nhẹ đầu nàng, giải thích: “Vừa rồi huynh không có ý khác, chỉ là nếu Oản Oản gần gũi huynh quá, nếu... nếu tính tình của muội không hợp với hoàng cung, muội không phải đã nói, thích nhất là cuộc đời tự do tự tại sao?” Nếu ở cùng y, sẽ không thể nào tự do tự tại.

Ninh Oản ngẩng đầu, thấp giọng nói: “Muội không thích hợp, thì Phó Dư Thù thích hợp sao?”

“Nếu so sánh thì cũng có thể nói như vậy”. Bùi Khuyết bình thản, cũng ngạc nhiên khi nàng nhắc đến Dư Thù.

Ninh Oản bị chọc tức rồi, biết rõ y không phải ý như thế, nhưng trong lòng nàng vẫn chua, đưa tay đánh vào người y một phát, lại không dám dùng sức, nàng đành túm lấy áo y, cười: “Huynh muốn biết không? Mấy ngày nay muội xảy ra chuyện gì?”

Bùi Khuyết nhìn nàng nhưng không nói, Ninh Oản bèn nói tiếp: “Muội gặp một nam tử tốt lắm, tao nhã, lại phong độ”.

Sắc mặt Bùi Khuyết hơi khác đi, trong lòng Ninh Oản thoải mái hơn, nàng nhìn kỹ ánh mắt của y, gần từng tiếng: “Y từ nhỏ đã thích một cô nương, nhưng cứ mãi không chịu nói ra, cô nương kia đương nhiên không biết. Sau đó.... cô nương kia lập gia đình, phu quân tuy là một nam tử tài mạo song toàn nhưng thành thân được nửa năm bắt đầu nạp thiếp, cô nương kia từ nhỏ đã được người nhà yêu thương, đối với chuyện chị em dâu khác đều không hiểu”.

“... Sau đó phu quân bắt đầu vắng vẻ nàng, cô nương suốt ngày buồn bực không vui, cũng mất đi nụ cười xưa kia. Nam tử sau khi biết chuyện thì hối hận không kịp. Cô nương đó lâu sau này mới biết hóa ra nam tử kia vẫn nhớ về nàng, nhưng không còn kịp nữa, nàng cũng là vợ người ta, tuy có thể hòa ly, nhưng nàng thấy không xứng với y nữa, cuối cùng hai người hữu duyên vô phận”.

Nàng nói xong, thấy Bùi Khuyết trầm mặc không nói, nàng cười cười: “Nam tử kia rất ngốc phải không?”

“Ừ, thực ngốc”. Bùi Khuyết đồng tình, giọng điệu không rõ cảm xúc.

“A Khuyết, nếu huynh là nam tử kia, huynh có làm như vậy không?” Nàng lẳng lặng nhìn sắc mặt y, nếu biết hậu quả sẽ như thế, huynh có thể nói với muội không?

Chưa từng nghĩ cô gái ngây thơ khờ dại khi xưa giờ đã trưởng thành, Bùi Khuyết đương nhiên sẽ không biết điều giấu kín trong lòng Ninh Oản, Những chuyện đã xảy ra, khiến cho nàng bắt đầu quý trọng người bên cạnh, như vậy.... thật tốt.

Y chưa trả lời, hồi lâu mới nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta vào trước”. Đợi bên ngoài lâu như vậy, cả mặt cũng đông lại rồi.

Băng dày ba thước, Ninh Oản biết Bùi Khuyết sẽ không thổ lộ nhanh được, cho nên cũng không ép y, nhưng mà.... “Chân muội đau quá, không đi được”.

Bùi Khuyết vừa định nói thì Ninh Oản đã nhích người sang, nắm lấy tay áo y cười, “Huynh ôm muội về, được không?”

Nhìn bộ dạng yếu ớt của nàng, Bùi Khuyết đành bất lực, đưa tay kéo nàng vào ngực.

Trong lòng Ninh Oản nở hoa, vui vẻ ôm cổ y, cọ cọ vào ngực ai kia, đầy thỏa mãn: “A Khuyết, huynh thật tốt”.

Cô gái trong lòng cười lúm đồng tiền như hoa, Bùi Khuyết cảm nhận được, cả con tim mình, tràn đầy ấm áp.

*

Dùng bữa tối xong Bùi Khuyết vào phòng đọc sách, cửa phòng đột nhiên mở ra, vừa ngẩng đầu đã thấy Ninh Oản mặc quần áo y, xoa tóc chạy tới. Vừa rồi ngồi ngoài tuyết lâu, áo quần bẩn hết, cho nên mới phải tắm rửa một lượt.

Minh tú sơn trang không có nữ, giờ xuống núi mua cũng không kịp, tạm thời để nàng thay y phục của mình, nhưng mà...

Thân hình y cao hơn nàng nhiều, giờ mặc quần áo của y nàng có vẻ lùn thùn, lờ xờ dưới chân làm nàng ngã sấp xuống, Bùi Khuyết vội bật người, buông quyển sách trong tay, vươn tay ra đón được, “... Oản Oản”. Sao lại mặc đồ như vậy mà đi ra....

Ninh Oản biết y sẽ giữ được nàng, gian kế thực hiện được nên người nào đó khẽ cười thầm, vờ đáng thương nói: “Tóc còn chưa khô, A Khuyết huynh lau giúp muội nhé”. Nàng cố ý chạy đến đây để y lau tóc đó,

Bùi Khuyết sững sốt một hồi, sau lâu mới đáp ứng, “Được, vậy muội ngồi xuống đi”. Ôm như thế không ổn. “Được”. Ninh Oản gật đầu.

Động tác của Bùi Khuyết rất dịu dàng, không nói câu nào, Ninh Oản dựa vào ghế rất nhanh đã lim dim ngủ, như nghĩ ra gì đó Ninh Oản cười hì hì nhắm mắt.

Mới vừa rồi còn có tiếng người lú lú nói chuyện, giờ đã không còn tiếng vang, Bùi Khuyết ngừng động tác trong tay, cúi đầu nhìn, hóa ra Ninh Oản đã nhắm mắt, lông mi dài khép lại.... ngủ rồi.

Bùi Khuyết cong môi.

Lúc nàng ngủ cực kì im lặng, Bùi Khuyết thấy tóc đã khô, mới buông khăn trong tay, ôm nàng đến chiếc giường cách đó không xa. Cô gái nhỏ trong lòng trắng noãn, môi đỏ căng mọng, làm cho y luyến tiếc.

Oản Oản như vậy, bảo y phải làm sao.

Y thay nàng đệm chăn, bàn tay cảm nhận ấm áp trên cơ thể nàng, cảm giác nóng rực từ tay lan xuống tứ chi, không kìm nén nổi, y nhìn nàng im lặng ngủ, nhìn đến không dời mắt được.

Nhớ câu chuyện nàng vừa kể, Bùi Khuyết nhỏ giọng dịu dàng: “... Sẽ không như vậy đâu”. Nàng sẽ không giống cô nương kia. Oản Oản của y, làm sao có thể đáng thương như thế.

Tầm mắt rơi xuống đôi môi đỏ mọng, con ngươi Bùi Khuyết tối lại, vội vã bỏ ngay ý định trong đầu. Y làm sao vậy.... nếu bị Oản Oản biết ý nghĩ trong lòng y, chỉ sợ không bao giờ... muốn gần bên y nữa,

Rõ ràng khuôn mặt giống nhau, nhưng Thanh Tuyền là Thanh Tuyền, Ninh Oản là Ninh Oản, trong lòng y, cách biệt một trời.

Bùi Khuyết lấy lại bình tĩnh, mới tiếp tục quay đầu nhìn nàng,... .. từ từ phủ người xuống, nhin không được cúi thêm chút nữa.

Dịu dàng hôn lên mặt nàng.

Huynh nhát gan lắm, cho huynh hôn, huynh chỉ dám hôn lên trán thôi à? Ninh Oản nghĩ thầm.

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình: Bùi Bùi bị ghét bỏ ()

Để cho con xem Oản Oản gan lớn thế nào nhé.

31. Chương 31

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 31

Chương 31 : Công chúa Hòa Nguyệt.

”Ừ...”

Thiếu nữ đang nằm ở trên giường bỗng ư một tiếng. Nhất thời, Bùi Khuyết sợ đến mức trán toát mồ hôi, trong lòng hoảng loạn, vội vàng xoay người. Một lúc lâu sau, không nghe thấy động tĩnh gì nữa, y mới dám quay đầu lại một lần nữa. Trông thấy nàng vẫn chưa tỉnh lại, y theo bản năng liền thở dài một hơi...Y làm sao vậy?

Không được, không thể tiếp tục như vậy được...

Cô nam quả nữ ở chung một phòng thật sự là không thích hợp. Bùi Khuyết đang định đưa nàng qua sương phòng thì lại nghe thấy ”cách” một tiếng. Sau khi nghe kỹ, y mới phát hiện là tiếng chiếc giày bị rơi xuống đất. Bùi Khuyết hơi ngậy người. Hóa ra Ninh Oản tắm rửa xong nhưng lại quên đi tất. Lúc này, chiếc giày thêu rơi xuống, lộ ra đôi bàn chân ngọc trắng trẻo, xinh xắn.

... Quả thực khiến cho ánh mắt của Bùi Khuyết dao động liên tục.

Tuy rằng y luôn thanh tâm quả dục nhưng y cũng chỉ là một nam tử bình thường. Dĩ nhiên cũng sẽ có những ham muốn bình thường như bao người khác. Lúc này, đôi chân ngọc đang hoàn toàn lộ ra, từng ngón chân xinh xắn màu phấn hồng, mịn màng. Ánh mắt của Bùi Khuyết càng lúc càng sẫm lại khiến y không dám tiếp tục nhìn...Y sợ mình sẽ không kiềm chế được bản thân mà làm ra những chuyện không thể kiểm soát được.

Bùi Khuyết nhanh chóng khom lưng nhặt chiếc giày thêu ở dưới đất lên, định tự mình đi vào giúp Ninh Oản. Nhưng muốn đi giày vào được thì y tất nhiên là sẽ phải đụng vào nàng. Bùi Khuyết khẽ cảm lấy mắt cá chân của Ninh Oản, đi giày vào giúp nàng...Những ngón chân xinh xắn ở ngay trước mắt, mịn màng giống như thoa phấn.

”Ừ...” Thiếu nữ ở trên giường khẽ nghiêng người, duỗi chân một cái, đúng lúc đập vào mặt của y...

Một cảm giác mềm mại ấm áp lướt qua bờ môi. Thân thể Bùi Khuyết khẽ run lên. Y cứ đứng sững sờ như vậy.

Ninh Oản âm thầm cười trộm, thầm nghĩ : Rõ ràng y cũng rất thích mà.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Vì nán lại Minh Tú sơn trang suốt một đêm nên Bùi Khuyết bèn tự mình đưa nàng hồi phủ.

Ninh Ngọc Hành thấy muội muội nhà mình trở về, lập tức đi ra nghênh đón. Y cũng không ngăn ngại việc Bùi Khuyết đang ở đây, mở miệng nói nhanh :”Muội còn biết đường về nhà à?”. Ninh Oản nghe xong, cả người đều nép ở phía sau lưng Bùi Khuyết, chỉ thò đầu ra nói nhỏ :”...Muội cũng đâu có làm chuyện xấu đâu.”

Một cô nương cả đêm không về nhà mà còn nói là ”không làm chuyện gì xấu”? Lúc này, đại tướng quân chiến công hiển hách của nước Đại Chiêu khẽ nhíu chặt mày. Nếu người nọ không phải là Thái tử điện hạ thì nhất định y sẽ phải dạy dỗ muội muội không hiểu chuyện nhà mình thật cẩn thận mới được.

”Đêm qua, tuyết rơi quá lớn. Ta sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên mới để Oản Oản ở lại sơn trang một đêm. Ngọc Hành! Khanh đừng trách mắng Oản Oản”. Bùi Khuyết mở miệng nói.

Thái tử điện hạ đã lên tiếng. Dĩ nhiên y sẽ không dám nói thêm gì. Hiện giờ, y đã tin chắc rằng tâm tư của Oản Oản đều đặt cả ở trên người thái tử điện hạ rồi.

Đối với chuyện này y cũng âm thầm đồng ý. Chỉ là phụ thân lại không muốn để Oản Oản gần gũi quá với điện hạ. Quả thực có chút khó khăn.

” Điện hạ cũng biết thần đâu có ý trách mắng gì?” Toàn bộ phủ Việt quốc công đều là thiên hạ của Ninh Oản nàng, ai dám động đến nàng chứ?

Lúc này, Ninh Oản đang mặc áo choàng của Bùi Khuyết, toàn bộ thân thể đều nép ở sau lưng y, dáng vẻ vô cùng thân mật. Nàng ở sau lưng Bùi Khuyết nhỏ giọng nói : ”A Khuyết! Huynh đừng nghe huynh ấy. Huynh ấy đã lớn tuổi như vậy mà cũng không chịu lấy vợ. Cả ngày chỉ biết quần muội thôi.”

Vị huynh trưởng này của nàng, tất cả mọi mặt đều tốt. Chỉ có mặt này là không tốt mà thôi. Mặc dù phụ thân đã thúc dục rất nhiều lần nhưng huynh ấy lại hết lần này tới lần khác không quan tâm, để ý đến vấn đề này.

Ninh Ngọc Hành vừa nghe đến chuyện này thì đã cảm thấy đau đầu. Thật không ngờ tiểu nha đầu này lại nhắc tới chuyện này hết lần này tới lần khác, thuận miệng nói :”Hai năm nữa muội cũng đến tuổi lập gia đình rồi. Muội còn không nghĩ lại bản thân mình đi.”

Ninh Oản cười khanh khách, nghiêm túc nói : ”Việc này sẽ không cần huynh phí tâm. Đợi lát nữa muội đi nói với phụ thân là huynh muốn cưới vợ.” Nàng ước gì có thể sớm đến ngày cập kê. Đến lúc đó, nàng có thể lập tức gả cho Bùi Khuyết. Từ đó về sau, nàng cũng có thể danh chính ngôn thuận ở bên người Bùi Khuyết, quyết không cho phép đám oanh oanh yến yến tiếp cận y.

Hai huynh muội tranh cãi ầm ĩ một phen. Bùi Khuyết thấy không có gì đáng ngại bèn chuẩn bị rời đi. Nhưng lúc này, Ninh Oản lại không muốn, lập tức quỳ luyến cầm lấy ống tay áo của y, chớp chớp mắt, nói :”Phụ thân của muội sắp hạ triều rồi. Huynh ở lại dùng xong ngọc thiện rồi hãy về.”

Thấy nàng lưu luyến như vậy, trong lòng Bùi Khuyết rất là vui mừng nhưng lại lắc đầu, nói :”Không được! Trong cung còn có một số việc, ta...”

”Được rồi” Ninh Oản mắt mát mát cúi đầu xuống. Sau đó lại bất ngờ ngẩng đầu, vẻ mặt xán lạn nhìn y. Một ý nghĩ bỗng xẹt qua đầu , Bùi Khuyết đột nhiên nhớ tới chuyện ngày hôm đó nàng hôn mình, thân thể khẽ run lên, muốn ngăn cản... Lúc này, Ngọc Hành đang ở bên cạnh. Làm sao có thể...

Ninh Oản không dám làm việc này. Nàng chỉ lặng lẽ ghé vào bên tai Bùi Khuyết nói nhỏ một câu, sau đó lập tức lui về phía sau mấy bước, cười tủm tỉm nói : ”Tốt thôi! Nhưng huynh phải thường xuyên đến thăm muội đó. Muội sẽ rất nhớ huynh.”

”Đúng là tiểu cô nương không biết xấu hổ.” Ninh Ngọc Hành ở bên cạnh âm dương quái khí nói một câu.

Ninh Oản liếc mắt hung ác nhìn hắn, nói : ”Huynh thật lắm lời.”

Hai bên lỗ tai của Bùi Khuyết nóng lên. Chỉ chăm chú nhìn Ninh Oản, giả vờ nói một tiếng lạnh nhạt :”Ừ”

Đợi bóng dáng cao lớn kia đi xa dần, Ninh Oản mới thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn sang thấy huynh trưởng nhà mình đang ôm hai cánh tay, vẻ mặt nghi ngờ nhìn mình, nhất thời hai đầu lông mày nhíu chặt, hỏi : ”Trên mặt muội có vết bẩn ư?”

Ninh Ngọc Hành vẫn im lặng, lắc đầu nói : ” Oản Oản! Muội không thể rụt rè một chút hay sao?” Dáng vẻ như vậy, Thái tử điện hạ sao có thể chịu nổi chứ?

Ninh Oản lập tức đi đến gần, vươn tay chọc chọc lồng ngực của hắn. Nàng biết huynh trưởng nhà mình thân thể khỏe mạnh, dĩ nhiên sẽ không đối xử dịu dàng như đối với Bùi Khuyết mà dùng toàn bộ sức lực, nói : ”Còn rụt rè nữa thì muội phụ của huynh sẽ bị người khác đoạt đi đó.”

Cả trong cung lẫn ngoài cung, số nữ tử yêu thích Bùi Khuyết quả thực là có thể xếp thành mấy vòng xung quanh thành Định An này đó.

Thấy vẻ mặt buồn bã của muội muội, Ninh Ngọc Hành cảm thấy vị huynh trưởng như y phải làm điều gì đó, chẳng qua là...Nữ tử muốn làm Thái tử phi quả thực là nhiều không kể xiết. Tuy rằng muội muội nhà mình rất tốt nhưng danh môn khuê tú trong thành Định An cũng nhiều không đếm xuể. Hơn nữa, phụ thân lại không thích Oản Oản vào cung, quả thật là hóc búa.

”Được rồi! Huynh sẽ nghĩ cách giúp muội. Muội ý. Chỉ cần khuyên nhủ phụ thân đại nhân thật tốt, không được làm chuyện liều lĩnh, hồ đồ, động một chút là rời nhà trốn đi nữa.” Ninh Ngọc Hành cốc vào cái trán

trơn bóng của nàng một cái, ôn tồn nói.

Ninh Oản xoa trán, khẽ nhíu mày, bình tĩnh nói : "Muội biết rồi. Muội sẽ cố gắng khuyên phụ thân."

Chẳng qua là phụ thân lo lắng nàng vào cung sẽ bị bắt nạt. Dù sao thì hoàng cung cũng rất phức tạp. Từ nhỏ nàng đã lớn lên ở Việt quốc công phủ, cảm y ngọc thực, hưởng muôn vàn sủng ái, cũng chưa từng tiếp xúc qua những chuyện đen tối, với tính cách của nàng, quả thực là không thích hợp.

Đời trước Việt quốc công phủ đột nhiên gặp phải biến cố. Cuối cùng, Bùi Khuyết cố gắng xoay chuyển tình thế, thay phụ thân rửa sạch tội nhưng rốt cuộc vẫn bị thiệt hại nghiêm trọng. Sau cùng, Bùi Khuyết cưới nàng, tạo cho Việt quốc công phủ một nơi hậu thuẫn vững chắc.

Đời trước, Bùi Khuyết có ân với Việt quốc công phủ. Y bảo vệ nàng suốt ba năm. Việc này – nàng luôn ghi tạc trong lòng.

Nàng làm những việc này, chẳng qua là muốn cho y thừa nhận tình cảm của y đối với mình. Tuy rằng hiện tại nàng mới mười bốn, thế nhưng hai năm trôi qua rất nhanh.

"Ca ca! Huynh thật sự không thích phụ nữ ư?" Đột nhiên nghĩ đến việc này, Ninh Oản nghiêm túc hỏi.

Không ngờ Ninh Oản lại hỏi chuyện này, Ninh Ngọc Hành hơi giật mình, đôi mắt đen như mực, sáng như ngọc khẽ liếc nhìn về hướng khác, thản nhiên nói : "...Không phải."

Nhìn dáng vẻ hần thê này mà vẫn còn nói không phải. Trong lòng Ninh Oản thầm nghĩ nhưng không dám nói ra khỏi miệng.

Huynh trưởng nhà nàng vẫn chậm chạp trong chuyện tình cảm giống như đời trước. Chỉ là... Nữ tử có thể khiến Ninh đại tướng quân yêu thích đến tột cùng là người có dáng vẻ thế nào? Ninh Oản cảm thấy rất hiếu kỳ.

Không lâu sau, Ninh Ngọc Hành đã mang về cho nàng một tin tức tốt.

Minh Nguyệt công chúa – người mà Minh Nguyên để sủng ái nhất, muốn tuyển chọn từ trong số đích nữ của các thế gia một người vào trong cung để làm thư đồng. Ở nước Đại Chiêu, nữ tử có địa vị rất cao. Từ nhỏ đã được đọc sách viết chữ. Minh Nguyệt công chúa vốn dĩ không thích đọc sách.

Ban đầu, Minh Nguyên để thấy nàng còn nhỏ nên cũng không ép nàng. Tuy nhiên hiện tại, nàng đã mười ba, dĩ nhiên là phải học rồi.

Ninh Oản vừa nghe được tin tức này, trong lòng cảm thấy vô cùng vui sướng. Nếu như làm thư đồng của công chúa thì không những được mỗi ngày đều ở trong cung mà còn có cơ hội gặp được Bùi Khuyết. Hơn nữa, còn có thể có cơ hội bồi dưỡng tình cảm với em gái của phu quân tương lai, quả thực không tồi.

Vị Minh Nguyệt công chúa này, nàng cũng từng gặp qua vài lần. Nàng ấy xinh đẹp khả ái, tính tình cũng khá giống nàng. Khi còn bé cũng đã từng chơi với nhau. Có lẽ ở chung với nhau cũng không phải việc khó.

"Muội đừng vui mừng quá sớm. Cho dù có chọn trúng muội thì phụ thân cũng không đồng ý..." Ninh Ngọc Hành bắt đầu giọng nước lạnh.

"Muội sẽ khiến phụ thân đồng ý." Ninh Oản cười cười nhìn Ninh Ngọc Hành. Đôi mắt cong cong như vầng trăng non, lòng tin tràn đầy.

Ninh Ngọc Hành khoanh tay, nói : " Vậy là tốt rồi."

Phụ thân luôn sủng ái nàng, thuyết phục người là chuyện không quá khó. Tuy rằng quá trình cũng khá gian nan nhưng nhất định có thể khiến phụ thân gật đầu trong chớp mắt. Trong lòng Ninh Oản vui vẻ vô cùng, tươi cười nói : "Phụ thân thật tốt."

Lúc đầu, Ninh Sùng Nguyên tưởng rằng Ninh Oản chỉ hứng khởi nhất thời nên không muốn để cho nàng vào trong cung làm phi. Thế nhưng bây giờ thấy nàng thái độ kiên quyết, cũng không còn không hiểu chuyện giống như trước đây, thậm chí còn nhu thuận nghe lời nên đã đồng ý. Nếu đích nữ của Ninh Sùng Nguyên ông đã quyết định muốn vào cung thì ông cũng sẽ không ngăn cản nữa. Chỉ cần Oản Oản hài lòng là được.

Sáng sớm ba ngày sau, Ninh Ngọc Hành tự mình đưa Ninh Oản vào cung.

Khi Minh Nguyệt công chúa thấy nàng thì sự chú ý lại không đặt ở trên người này mà hoàn toàn bị đại tướng quân trẻ tuổi bên cạnh hấp dẫn. Thiếu nữ mười ba tuổi đang độ thanh xuân, thấy một nhân vật anh hùng như trong thoại bản (*) bước ra ngoài, nhất thời thấy hâm mộ vô cùng, cặp mắt long lanh trong suốt mở to.

(*) - (một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này)

Nàng đã sớm nghe nói về vị đại tướng quân chiến công hiển hách, dũng mãnh thiện chiến này, cũng từng thừa dịp lâm triều, lén lút đi nhìn trộm y vài lần. Ngay lập tức, nàng đã cảm thấy đám con cháu quý tộc kia quả thực không bằng. Nam tử như vậy mới thực sự là người tốt.

Minh Nguyệt công chúa là một tiểu cô nương thông minh, khả ái nên vừa nhìn qua đã biết Ninh Ngọc Hành đối với muội muội sủng ái có thừa, lập tức nở nụ cười tiến lên trước, kéo tay của Ninh Oản, vui vẻ nói : "Ninh tướng quân yên tâm đi. Bản công chúa sẽ chiếu cố thật tốt muội muội của ngài, sẽ không để cho nàng phải chịu tủ thân đâu."

Lúc này Ninh Oản có thể nhìn ra sự ám muội trong đó. Chỉ là huynh trưởng của nàng vốn là một người tri độn nên vẫn chưa phát hiện ra, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, nghiêm nghị như mọi ngày. Tuy nhiên giọng nói thì hơi ôn hòa hơn một chút, ôm quyền hành lễ nói : " Đa tạ công chúa."

Minh Nguyệt công chúa chăm chú nhìn nam tử anh tuấn uy vũ ở trước mặt không hề chớp mắt. Đôi mắt hơi nheo lại, giống như muốn câu hồn người. Đợi cho đến khi Ninh Ngọc Hành đã đi xa, ngay cả bóng dáng cũng không thấy thì nàng mới nghiêng đầu nhìn Ninh Oản đang ở bên cạnh...

Ninh Oản gượng gạo cười, nói một câu : " Huynh trưởng của nô tỳ đã hai mươi bảy tuổi nhưng vẫn chưa thú thê ạ".

Minh Nguyệt công chúa cũng không giống như nữ tử bình thường, tỏ ra e thẹn mà sảng khoái cười cười, nói : " Ninh đại tướng quân tuấn lãng uy vũ. Bản công chúa rất là thích." Nói đến đây, nàng hơi sờ sờ cằm, sau đó dí dỏm nháy mắt nói : "Được! Vậy bản công chúa và nàng trao đổi đi. Đổi đại hoàng huynh lấy đại tướng quân của nhà nàng có được không?"

Việc này...

Việc này quả thực rất hợp ý của Ninh Oản. Nàng bèn bắt trước Minh Nguyệt công chúa, mở to hai mắt, nói ; "Thành giao".

Lúc này...

Ninh Ngọc Hành đang ở ngoài điện Thái Hòa và Bùi Khuyết đang ở Đông cung đều đồng loạt hắt hơi một cái.

32. Chương 32

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 32

Chương 32: Kim lòng không đậu.

Hòa Nguyệt công chúa không chỉ xấp xỉ tuổi với Ninh Oản mà lúc nhỏ cũng được nuông chiều nên tính tình có vẻ giống nhau.

Không ai ở Đại Chiêu quốc không biết, Minh Nguyên đế cực kì sủng ái tiểu công chúa xinh đẹp này.

Đời trước Ninh Oản không qua lại với Hòa Nguyệt công chúa quá nhiều, nhưng ấn tượng với nàng cũng khá tốt. Sau này mới biết, tiểu công chúa hưởng hàng nghìn hàng vạn sủng ái này hóa ra vẫn ái mộ huynh trưởng nhà nàng, cho nên nắn nà không chịu xuất giá. Đáng tiếc, huynh trưởng Ninh Ngọc Hành nhà nàng như khúc gỗ, làm sao hiểu được tình trường, cuối cùng nghe theo an bài của phụ thân, cưới một chị dâu hiền lành quản lý gia đình, nhưng chị dâu xuất thân danh môn này lại không có lòng, cuối cùng mới xảy ra chuyện xuất tường, đúng là gia môn bất hạnh.

Giờ Ninh Oản gặp Hòa Nguyệt công chúa, đơn thuần lại đáng yêu, nàng nghĩ thầm, nữ tử như vậy, là xứng với ca ca mình nhất. Nhưng tình cảm tùy duyên, nàng muốn, quan trọng nhất vẫn là tâm tư hai người kia.

Hòa Nguyệt công chúa không giống những nữ tử hoàng thất hay nũng nịu, nàng tính tình sáng khoái, đơn thuần như trang giấy trắng, rất thích cười híp mắt, cho nên mới được Minh Nguyên đế thương như vậy. Ninh Oản nhìn thấy, còn muốn đến xoa xoa mặt nàng nữa là.

“Oản Oản, về sau nàng gọi ta là Hòa Nguyệt được rồi, công chúa công chúa nghe xa lạ lắm”.

Mặt mày Ninh Oản nhăn nhó, đành nghe lời: “Được, Hòa Nguyệt”.

Hòa Nguyệt khẽ cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, “Đúng rồi, nàng nói cho ta nghe một chút về ca ca của nàng đi”. Nói xong, bàn tay nhỏ bé vung lên, cuốn sách bay vèo.

Ninh Oản vô cùng bất đắc dĩ, ngồi kể từng chuyện một cho nàng, đúng là tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận mà.

Ngày đầu tiên cung làm thư đồng, Ninh Oản chỉ làm một chuyện – đó là kể đến tận gốc gác huynh trưởng nhà mình.

Một ngày này, đại tướng công uy phong lẫm liệt Đại Chiêu đã bị muội muội y sủng ái nhất bán đi sạch sẽ, ngay cả quần yếm cũng không chừa.

*

Vào cung ngày thứ ba, Ninh Oản nhịn xuống ham muốn đi gặp Bùi Khuyết, nàng biết, từ lúc nàng mới tiến cung Bùi Khuyết đã biết, thế nhưng y cứ yên lặng như vậy, nàng đương nhiên không thể không rụt rè.

Nhưng nói thật, trong lòng nàng rất khổ sở. Từ ngày ấy, Bùi Khuyết chưa từng đến thăm nàng, nàng hiểu rõ tính tình Bùi Khuyết, nhưng vẫn không chịu nổi, cho nên mới đổi.

Nhưng mà.... chỉ cần y đến gặp nàng, nàng sẽ tha thứ mà. Ninh Oản trong lòng nghĩ thầm, cũng ngày ngày hi vọng.

Sau khi ôn tập xong, Hòa Nguyệt vào tắm cung nghỉ ngơi, Ninh Oản không mệt lắm nên ôm A Cửu ra ngoài đi dạo.

Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, trên ngói lưu ly phủ một lớp tuyết dày, cả hoàng cung phủ một màu trắng xóa. Ninh Oản đang mong ngóng có thể vô tình gặp Bùi Khuyết, nhưng tính y không thích ra ngoài, cho nên hi vọng này càng trở nên mong manh.

“Meo”. Con mèo nhỏ trong ngực thoải mái cọ cọ vào tay nàng, Ninh Oản cúi đầu mỉm cười. Lúc trước khi nàng còn là mèo con, cũng thích cọ Bùi Khuyết như thế, cũng hay thừa dịp y ngủ mà chui vào chăn đệm, việc này, nàng làm rất hưởng thụ.

Mà bây giờ...

Khuôn mặt Ninh Oản thêm u sầu.

Nàng lúc đó chỉ muốn trở về thân thể của mình, nhưng lúc này đây, lại không có cách nào ở bên Bùi Khuyết. Ninh Oản chọc chọc đầu mèo con, buồn nói: “Quý nghịch ngợm... chủ nhân của mày làm ta phiền chết đi”.

“Meo...” Mèo con gãi đầu, uất ức kêu một tiếng, làm nũng.

Ninh Oản thấy bộ dạng này quá đáng yêu, phiền não trong lòng cũng vơi bớt, nên trở về thôi, nếu lạc đường càng phiền toái. Ninh Oản nắm chặt hai tay, hôn lên đầu mèo nhỏ một cái, cười: “Được rồi, chúng ta về đi”.

“Đứng lại”.

Hai chữ đồng dạng vang lên, Ninh Oản nghe tiếng ngáng đầu, người mà nàng không muốn gặp nhất- nhị hoàng tử tuần lăng bất phàm Đại Chiêu, từng bước tiến tới, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, thật giống như bước ra từ thoại bản.

Trong lòng Ninh Oản giật mình, sau đó thoáng mím môi, lạnh nhạt hành lễ: “Tiểu nữ tham kiến Nhị hoàng tử điện hạ”.

Bùi Chiêu liếc mắt lạnh thấu xương, con ngươi đen như sao, nhìn chăm chăm thân hình nhỏ nhắn của cô nương trước mặt, môi mỏng khẽ cười: “Ta còn tưởng là ai, hóa ra là thiên kim của Việt quốc công à”. Lần trước Bùi Khuyết hại y bị phụ hoàng răn dạy, cấm túc, y vẫn đang tìm kiếm biện pháp phản kích đây, đâu ngờ vừa ra cửa điện đã gặp Ninh Oản.

Ninh Oản này y khá quen thuộc, trước kia vẫn hay vào cung, đi theo sau Bùi Khuyết, giống như một cái đuôi nhỏ. Tuy vài năm nay khá xa cách với Bùi Khuyết nhưng y biết, đối với Bùi Khuyết, Ninh Oản rất có ý nghĩa.

Bùi Chiêu nhú mày nghĩ thầm: nếu nữ tử Bùi Khuyết thích yêu mình, đây chẳng phải đòn phản kích đau đớn nhất cho Bùi Khuyết sao.

Nhị hoàng tử tuần lăng cười đến dịu dàng, Ninh Oản nhìn mà người cũng run lên, Bùi Chiêu.... sẽ không muốn làm gì nàng chứ? Nghĩ đến đây Ninh Oản ngẩng đầu nhìn Bùi Chiêu một cái, thấy y cả khuôn mặt lẫn ý cười, tâm tình có vẻ cực kì sung sướng.

“Nếu không có việc gì, tiểu nữ lui trước”. Ninh Oản ôm chặt mèo con trong ngực, chuẩn bị trốn.

Bùi Chiêu lúc này mới nhìn thấy con mèo trắng tuyết trong lòng Ninh Oản, môi cong lên lạnh lùng nói: “Không được đi”. Bùi Khuyết lại đem con mèo này tặng cho Ninh Oản, y đương nhiên biết Bùi Khuyết thích con mèo này đến mức nào.

Được lắm, người hán thích, mèo hán thích, đều ở trước mặt y đây. Bùi Chiêu vô cùng sung sướng.

“Điện hạ?” Ninh Oản ngẩng đầu, trong lòng thầm oán: cái đồ chết tiệt Bùi Chiêu này.

Bùi Chiêu dù sao cũng là hoàng tử, giờ ở hoàng cung, nếu y làm cái gì với mình, chỉ sợ người bị hại vẫn là nàng, giờ Hòa Nguyệt không ở bên cạnh, nàng không thể cậy vào đó mà hành động thiếu suy nghĩ được. Nhớ tới trước đó vài ngày gặp thẳng nhãi này và Cố Tang Chỉ mây mưa, rồi lại bị thương trong tay y, đối với Bùi Chiêu này thật không có chút hảo cảm nào.

Rồi hôm đó y thả chó cắn nàng, cuối cùng còn làm bị thương Bùi Khuyết, miệng vết thương kia giờ vẫn còn đấy, làm nàng đau lòng rất lâu.

Nhưng mà, nàng biết nửa năm nữa Bùi Chiêu sẽ soán vị, chỉ là....tuy y khiến nàng chán ghét, nhưng một đại nam nhân như Bùi Chiêu sao lại có thể làm ra chuyện soán vị này.

Bùi Chiêu nhìn cô gái đang cúi đầu trước mặt, thân thể mảnh mai chưa trưởng thành, kém tươi mới hơn Cố Tang Chỉ nhiều, Ninh Oản này nhiều nhất cũng chỉ là nụ hoa chưa nở mà thôi.

- mà cũng không ngờ tên Bùi Khuyết thanh tâm quả dục kia lại có khẩu vị này.

“Con mèo này nhìn qua... thật quen mắt đó”. Bùi Chiêu mở miệng, làm như vô tình nói.

Ninh Oản vừa nghe đã căng thẳng cả người, tim đập càng lúc càng nhanh, Bùi Chiêu..... sẽ không làm gì bất lợi với A Cửu chứ? Mấy ngày trước nàng là mèo vẫn có Bùi Khuyết che chở, giờ nếu Bùi Chiêu muốn lấy mèo nàng cũng không có cách nào, thấy nó nằm trong tay mình, nên Bùi Chiêu muốn đoạt đi sao.

Không được, không thể để y tổn thương A Cửu. Ở chung vài ngày, nàng đã quen có A Cửu bên người, quen được nó làm nũng, mèo con đáng yêu như vậy, tuyệt đối nàng sẽ không để Bùi Chiêu tổn thương nó.

“Đây làm mèo của thái tử điện hạ, đưa cho tiểu nữ thay ngài chăm sóc mấy ngày, giờ đang định mang trả về”.

Bùi Chiêu đến gần hơn, vóc người y cao ngất, làm cho cô gái trước mặt càng trở nên nhỏ bé động lòng người, y có vẻ nghiêng ngả chau mày, đưa tay nâng cằm Ninh Oản lên. Ninh Oản ngẩn ra, vội lùi về sau vài bước, vội nói: “Điện hạ, thỉnh tự trọng”.

Bùi Chiêu nở nụ cười, híp mắt nhìn nàng: “Tự trọng? Nếu bốn vương là Bùi Khuyết, nàng sẽ nói như vậy sao?”

Ninh Oản nhin không nổi ngẩng đầu trừng y: “Nhị hoàng tử điện hạ, Hòa Nguyệt công chúa tìm tiểu nữ có việc, tiểu nữ đi trước”.

Còn muốn chạy? Đôi mắt Bùi Chiêu lộ vẻ nguy hiểm, nhanh chóng bước tới đưa tay nắm chặt cổ tay nàng, kéo cả người nàng vào lòng, y nhẹ giọng nỉ non bên tai: “Cả đám các người, đều thích Bùi Khuyết.... không phải bởi vì y là thái tử sao?”

Nếu y thành thái tử, đám nữ nhân này sẽ lao tới thôi.

Tên xấu xa này, Ninh Oản bị hơi thở nóng rực bên tai của hắn làm lạnh cả người! Nhưng nàng đâu phải đối thủ của y, dù nàng liều mạng giãy dụa cũng chưa làm cho y lơi lỏng vài phần.

“Đừng kêu, nếu kêu.... danh tiết của nàng sẽ bị hao tổn đó”. Bùi Chiêu hòa nhã nói: “Ta sẽ nói với bọn họ nàng câu dẫn ta...”

Sao có thể không biết xấu hổ đến mức đó?

Đều là hoàng tử, Bùi Khuyết quân tử như thế, mà tên Bùi Chiêu này... rõ là lưu manh.

“Nhị hoàng huynh, huynh đang làm gì vậy?” Thanh âm giòn giã vang lên, làm cho tâm tình Ninh Oản bình tĩnh hơn, nàng ngẩng đầu nhìn, bộ quần áo cung trang xinh đẹp đáng yêu của Hòa Nguyệt.

Bùi Chiêu lúc đó mới buông tay, nàng vội lao ra khỏi lòng ngực y, chạy đến bên người Hòa Nguyệt.

Hòa Nguyệt có khuôn mặt vô cùng đơn thuần, phía sau cũng không có cung tì đi theo, nàng lên đưa tay cầm tay Ninh Oản một cái, liếc mắt nhìn. Ninh Oản biết nàng đang trấn an mình, bảo mình không cần ngại.

“Tuyết ngừng rơi, nhị hoàng huynh ra ngoài xem thử, cảnh tuyết đẹp như thế nào thôi”. Bùi Chiêu cong miệng cười, bộ dạng không còn chút phóng đãng như lúc trên ghẹo nàng vừa rồi.

Hòa Nguyệt mỉm cười, đôi mắt ướm khờ dại cười, giọng nói vô cùng ngọt ngào: “Nhị hoàng huynh, Oản Oản là phụ hoàng tự mình hạ lệnh mời đến đọc sách với muội, nếu lần sau để muội thấy huynh bắt nạt nàng ấy, muội sẽ nói với phụ hoàng, cho huynh cấm túc thêm lần nữa”.

“Người....” Chỗ đau lại bị đụng, Bùi Chiêu nhất thời đổi mặt, hai tay dưới áo nắm chặt đến mức gân xanh nổi lên.

Hòa Nguyệt không sợ y, tiếp tục cười nói: “Hòa Nguyệt muội phải che chở cho nàng, huynh muốn mở tưởng động vào nàng sao. Muội tôn huynh một tiếng hoàng huynh, đã là cho huynh mặt mũi rồi, lần này Oản Oản không sao, nên không truy cứu nữa, hi vọng hoàng huynh đừng bắt nạt người quá đáng”. Sinh ra là nữ tử hoàng thất tất sẽ có phong phạm của công chúa. Hòa Nguyệt nàng tuy còn nhỏ nhưng cũng biết nén giận, nhưng nếu lần này làm bộ không có việc gì, lần sau biết đâu y còn tiếp tục làm thế với Oản Oản.

Chưa nói chuyện Oản Oản là tỷ muội tốt của nàng, nếu bị Ninh Ngọc Hành biết muội muội bảo bối của y ở cùng Hòa Nguyệt nàng mà bị bắt nạt, mà người làm lại là hoàng huynh của nàng, chỉ sợ sẽ bị y ghi hận cả đời.

Nàng không thể để Ninh Oản bị khi dễ, cũng không muốn bị Ninh Ngọc Hành ghi hận.

Bùi Chiêu đương nhiên biết phụ hoàng thương yêu Hòa Nguyệt như thế nào, mà giờ Bùi Khuyết cũng có lòng với Ninh Oản, Ninh Oản lại còn là hòn ngọc quý trên tay Việt quốc công, nếu vì chuyện này mà chọc giận bọn họ, chỉ sợ cuối cùng bị hại là mình, nhưng mà.... cục giận này y nuốt không trôi.

Ánh mắt Bùi Chiêu lạnh thấu xương, nhìn thoáng qua Ninh Oản đang núp sau Hòa Nguyệt, cắn giận phất tay áo bỏ đi.

“Được rồi, không có việc gì, nàng không bị y làm gì chứ?” Hòa Nguyệt thấy Bùi Chiêu đi rồi liền quay người nhìn Ninh Oản.

Ninh Oản lắc đầu, hoảng hốt: “Không.... không có việc gì”. Người trong hoàng cung, mỗi người đều không đơn giản, Hòa Nguyệt đơn thuần đáng yêu là thế cũng sớm quen thuộc với quy luật trong cung, bộ dạng vừa rồi, một chút cũng không giống Hòa Nguyệt ngày thường.

Hòa Nguyệt không biết an ủi người ta, nhìn vẻ lẳng lặng của Ninh Oản, trong lòng càng mắng mỗ tên Bùi Chiêu xấu xa kia.

“Oản....” Hòa Nguyệt định mở miệng nói, đột nhiên nhìn thấy vị cứu tinh tới, vội cười ha hả đẩy cô gái đang ngăn người kia, nhẹ giọng nói: “Nàng xem ai tới kìa?”

Ninh Oản nghe xong theo bản năng ngẩng đầu, trong tầm mắt là thân ảnh cao lớn từ từ bước tới, đôi mắt thoáng lên vui vẻ, nhưng lại vội cúi mắt, xoay người bước đi.

Nàng mới không muốn nhìn y đâu.

Bùi Khuyết hoàn toàn ngây người, đờ đẫn đứng tại chỗ.

Ngày ấy chia tay, y vội vàng làm nhiệm vụ mà phụ hoàng giao, ngày ngày ở Đông cung xem tấu chương, xong lại đưa phụ hoàng xem qua, hầu như không có lúc nào nhàn hạ. Nhưng mà mấy ngày trước nghe nói Oản Oản vào cung làm thư đồng của Hòa Nguyệt, tính tình Hòa Nguyệt cũng tương tự nàng, hai người ở chung nên y cũng không lo lắng nhiều lắm.

Y cũng muốn đến thăm nàng, nhưng không biết mình có thể chịu được sự hấp dẫn này không, lần trước thừa dịp nàng ngủ mà làm như thế, trong lòng y cực kỳ áy náy, chỉ là.... nàng rõ ràng thấy y, sao lại quay đầu đi.

Bùi Khuyết nhú mày, đầu óc mờ mịt.

Oản Oản làm sao vậy?

Hòa Nguyệt nhanh chóng tới bên cạnh Bùi Khuyết, mỉm cười nói: “Đại hoàng huynh, muội có chuyện, huynh đưa Oản Oản về đi”. Ngày đầu tiên gặp Oản Oản, nàng đã biết Oản Oản coi trọng đại hoàng huynh nhà nàng- ừ, mất không tới, cũng giống nàng ghê.

Bùi Khuyết gật đầu, vội đuổi theo.

Lần này Ninh Oản không có ý bước chậm chờ y, cứ nhanh chân đi, nhưng chân nàng sao có thể dài như chân Bùi Khuyết được, vài bước đã bị đuổi theo, thân ảnh cao lớn đứng chắn trước mặt nàng, buộc nàng phải vòng qua.

“Oản Oản”. Bùi Khuyết nắm lấy tay nàng, thấp giọng: “Sao thấy huynh lại đi?”

Ninh Oản thờ phỉ phỉ ngẩng đầu liếc y một cái, sau đó hành lễ qua loa rồi lại xoay người bước đi.

“Oản Oản”. Bùi Khuyết thực sự không có cách nào, vẻ mặt này, rõ là giận rồi.

“Thái tử điện hạ có chuyện gì sao?”

Bùi Khuyết nhìn nàng giận dữ như vậy, liền cười cười nói: “Mấy ngày trước nghe nói muội vào cung, hôm nay huynh đến thăm”.

Đến thăm nàng.... Ninh Oản vừa nghe giận dữ liền tan hết, ngọt ngào như ăn mật, cực kỳ vui vẻ. Nàng cố gắng không để khóe môi nhếch lên, ra vẻ lạnh nhạt: “.... Muội tới đây vài ngày rồi”. Huynh giờ mới đến thăm.

Hóa ra là vì vậy.... Bùi Khuyết mím môi, giọng nói càng dịu dàng hơn, “Lần này tiến cung, muội học cùng Hòa Nguyệt, đọc sách tập viết, huynh.... không muốn quấy rầy muội”.

Ninh Oản hiểu tính Bùi Khuyết, chẳng qua trong lòng không thoải mái mà thôi, nàng nhỏ giọng: “Muội còn tưởng huynh không muốn nhìn thấy muội”. Nàng còn tưởng, là do nàng không biết rụt rè, dọa huynh ấy.

Thân hình nhỏ xinh chỉ cao đến ngực y, giờ cách y gần như vậy, làm cho y có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở trên người nàng, chỉ cần duỗi tay ra là có thể ôm nàng vào ngực.

“Đừng nghĩ nhiều, giờ muội ở trong cung, nếu có chuyện gì cứ đến tìm huynh, biết chưa?” Y đương nhiên muốn gặp nàng, nhưng chỉ sợ gặp chuyện, trong cung thị phi nhiều, giờ nàng ở bên Hòa Nguyệt cũng không phải tuyệt đối an toàn.

Giọng nói Bùi Khuyết nhẹ nhàng, Ninh Oản rất dễ chịu, nhiều ngày không thấy nàng rất nhớ, giờ y cách nàng trong gang tấc, nếu không nhân cơ hội làm cái gì đó, đúng là ngốc mà. Ninh Oản cúi đầu nghĩ thầm, sau đó cái gì cũng không quan tâm, tựa đầu vào ngực y.

“Oản Oản?” Bùi Khuyết hoảng sợ, nàng cứ như vậy dựa vào y, làm cho y, nháy mắt, không nghĩ được gì nữa.

“Đừng nhúc nhích”. Ninh Oản kéo tay áo y, tay kia thì ôm mèo nhỏ trong lòng, sau đó mới thấp giọng lầm bầm: “Huynh rõ ràng đã đồng ý đến thăm muội, nhưng không đến, giờ phải nghe lời muội, không được nhúc nhích”. Muội chỉ muốn ôm huynh một cái thôi.

“Oản Oản, như vậy không tốt...” Dù sao nam nữ khác biệt, giờ lại ở bên ngoài, nếu bị người khác thấy, thì họ sẽ nói nàng thế nào? Y tuy rất muốn gần gũi nàng, nhưng việc này, cũng phải tùy trường hợp. Chính là... rõ ràng biết không tốt, y cũng không ngăn cản nàng.

Thực ra y rất muốn gần gũi nàng như thế.

“Hòa Nguyệt công chúa tốt lắm, nhưng trong hoàng cung, muội vẫn thích A Khuyết huynh nhất, cho nên, huynh phải thường xuyên đến thăm muội, được không?” Nàng tiến cung là vì y, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội gần gũi y.

Bùi Khuyết không biết nên trả lời thế nào, từ nhỏ đọc sách thánh hiền, cũng hiểu được việc nào nên làm, việc không nên làm, như hiện tại, y rõ ràng phải giữ khoảng cách, nhưng lại nhịn không được xích lại gần.

Dù sao tim y cũng nằm trên người tiểu cô nương này, y làm sao nhịn được.

Bàn tay cứng đờ cuối cùng vẫn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, giữ lấy thân hình nhỏ xinh, cứ thế dịu dàng im lặng tựa vào lòng y, làm cho y nhớ tới mèo con nhỏ, nó cũng thích ở trong lòng y như thế, cọ vào cánh tay y mà ngủ.

Tiểu cô nương của y, càng khiến người ta thương tiếc hơn.

Ninh Oản tham lam hương vị trên người y, nghĩ thầm, có nên nói chuyện Bùi Chiêu vừa rồi làm kể cho y nghe không, khiến cho y đau lòng một chút. Giờ mình chủ động như vậy, mà y vẫn giữ bộ dạng khiêm tốn, chuyện can đảm nhất làm được cũng chỉ là hôn trộm vào trán nàng một cái thôi.

Nếu cứ phát triển như vậy, tới năm nào tháng nào y mới tỏ tình chứ, Ninh Oản phát sầu, cực kì phiền não.

Thấy được rồi, Bùi Khuyết mới buông nàng ra, nhìn nàng cúi đầu vuốt ve mèo nhỏ, ngón tay ngọc ngà quen thuộc. Bùi Khuyết nghĩ thầm: “Xem ra A Cửu được nàng chăm sóc rất tốt, mà nàng cũng rất thích A Cửu”.

Bùi Khuyết khẽ cười, nháy mắt nụ cười này cứng lại – y nhìn thấy trên cổ tay trắng nõn một vết hồng đỏ, không nhịn được hỏi: “Oản Oản, cổ tay muội...”.

Cổ tay? Ninh Oản lúc này mới nhìn cổ tay mình, lúc vừa rồi Bùi Chiêu cầm tay nàng mạnh quá, tạo thành vết thâm, không để ý nên giờ mới thấy, thật ra cũng bắt đầu cảm thấy đau.

“Không sao đâu”. Ninh Oản ngẩng đầu nhìn Bùi Khuyết một cái, sau đó lại cúi xuống, thấy y lo lắng, trong lòng nàng cũng thoải mái cực kì.

Rõ là quan tâm đến nàng, chỉ một vết thâm đã đau lòng đến vậy. Ninh Oản cong môi, âm thầm đắc ý.

“Sao lại bị thương?” Bùi Khuyết cầm lấy cổ tay nàng, dịu dàng hỏi. Trước đây cổ tay ấy vẫn mập mạp, bây giờ lại mềm mại mảnh mai, làm cho y cũng không dám dùng sức, sợ làm đau nàng.

Ninh Oản tuy muốn Bùi Khuyết đau lòng, nhưng lại không muốn nhắc tới Bùi Chiêu, dù sao họ cũng là huynh đệ, tuy tình cảm hoàng thân mỗng manh, nhưng nàng cũng không muốn mở màn, định tùy tiện lấy một cái cớ cho qua, nàng lén nhìn Bùi Khuyết một cái, nói: “Muội...”

“Nói thật”. Giọng Bùi Khuyết không nhanh không chậm, nghe vào tai lại không thấy dịu dàng như trước.

Quả nhiên, nàng từ nhỏ đi theo Bùi Khuyết, tâm tư của nàng y nhìn một cái đã ra. Ninh Oản nhụt chí, nhưng trong lòng ngọt ngào như mật, chỉ là... y sao lại không nhìn ra tình cảm của mình với y chứ?

“Nói thật là...” Ninh Oản cúi đầu than thở, đắn đo nói: “là nhị hoàng tử”.

“A Chiêu?” Bùi Khuyết sững sờ một chút, sau đó cẩn thận nghĩ, giọng cũng nhu hòa hơn: “Nếu sau này thấy nó cũng đừng để ý, tính tình nó nóng nảy, nhưng bản tính không xấu...”

“Muội không trêu chọc y”. Ninh Oản thì ào, cực kì uất ức.

Bùi Khuyết cũng không nói thêm gì nữa, nhin không được hỏi: “.....Có đau không?”

Ninh Oản tuy yếu ớt, nhưng cổ tay thực sự đau, cũng muốn để Bùi Khuyết thương nàng một chút, nên ủy khuất gật đầu, sau đó đưa tay ra: “Đau lắm, A Khuyết, huynh xoa uội đi”.

Giọng điệu làm nũng, Bùi Khuyết nghe đến gần người, đôi mắt nhìn thẳng cô gái trước mặt, đôi mắt to cứ thế lẳng lặng nhìn mình, đầy ý lại và tín nhiệm, tâm tình y cũng mềm nhũn đi, “Ừ”.

“A Khuyết huynh thật tốt”. Ninh Oản cười cười, nếu vậy có thể làm cho y gần nàng thêm một chút, cổ tay có đau hơn nàng cũng bằng lòng.

Bùi Khuyết chuyên tâm xoa cổ tay cho nàng, im lặng không nói. Da của nàng rất mềm, như kiêu chỉ dùng chút lực có thể vắt ra nước, bàn tay đặt lên tay nàng, có thể cảm nhận mạch đập bên trong, đụng chạm như vậy làm trán y bắt đầu đổ mồ hôi, vẻ bối rối đó làm nàng nhìn mê mẩn.

Tuy cúi đầu nhưng y có thể cảm nhận được, Oản Oản cứ nhìn mình chăm chăm, đôi mắt to không chớp.

Từ khi nào thì bắt đầu như thế, nàng lại thích ở cùng y?

Mấy ngày nay y không phải không nghĩ qua, dù sao sau khi Oản Oản trở về, cũng thay đổi rất nhiều. Nhưng y không muốn nghĩ, vì y thích, thích trong mắt nàng có y, thích ý lại y, tín nhiệm y. Mới đầu y đoán được đáp án đó, nhưng lại không dám đụng chạm, cẩn thận quan sát tìm hiểu, nhưng y vẫn không nhận được mà nghĩ....

Đáp án này có thể chính xác không.

“Oản Oản, vì sao muội....” Bùi Khuyết không ngừng tay, chỉ là lén nhìn nàng một cái, giọng thấp hơn rất nhiều, “Vì sao lại thích gần huynh?”

Y cuối cùng cũng hỏi rồi.

Nhưng thật lâu không thấy ai trả lời, Bùi Khuyết giương mắt nhìn nàng...

“A Khuyết, muội hôn huynh, ôm huynh, nhớ huynh, huynh nói là vì sao?” Đôi mắt Ninh Oản mở thật to, không hề chớp nhìn nam tử trước mặt, khóe miệng cười đầy ngây dại.

33. Chương 33

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 33

Chương 33: Dâng trào cảm xúc.

“A Khuyết, muội hôn huynh, ôm huynh, nhớ huynh, huynh nói là vì sao chứ?” Đôi mắt Ninh Oản mở thật to, không hề chớp nhìn nam tử trước mặt, khóe miệng thấp thoáng ý cười.

Bùi Khuyết nghe nàng nói xong, nhất thời không biết trả lời thế nào, mắt nàng lấp lánh nước, sáng trong phản chiếu khuôn mặt y trong đó.

Bởi vì sao.... đáp án đó đầy sống động.

“Ta....”

Lúc Bùi Khuyết định trả lời, bên tai vang lên tiếng động. Y quay người nhìn lại, thấy ngự liễn của đế vương thì vội kéo nàng qua một bên phía sau mình.

Giờ phút này trong lòng Ninh Oản hết sức rối loạn, nhìn y kéo lấy tay mình, cảm giác ấm áp nơi lòng bàn tay khiến lòng nàng ngọt ngào. Mấy câu vừa rồi khi nói thì không sao, giờ nghĩ lại hai má nàng cứ nóng bừng lên.

Ninh Oản đi theo sau Bùi Khuyết hành lễ, cúi đầu nhìn thấy bàn tay hai người đan chặt, đôi môi khẽ mỉm cười. Minh Nguyên Đế bước từ ngự liễn xuống, nhìn hai người rồi cười sang sảng: “A Khuyết, nha đầu này là....”

“Tiểu nữ Ninh Oản, tham kiến Hoàng Thượng”. Có Bùi Khuyết bên cạnh, nàng không sợ chút nào.

Ninh Oản. Minh Nguyên Đế ngẫm nghĩ về cái tên này, thấy vẻ mặt của con trai, trong lòng cũng vui mừng theo, nhưng mặt mày vẫn trầm tĩnh ôn hòa nói: “Không cần đa lễ, thật ra trẫm... quấy rầy các con rồi”. Khó khăn lắm A Khuyết mới động lòng, phụ hoàng như ông quấy nhiễu chuyện tốt của con, như vậy.... thật không tốt, không tốt.

Câu nói bóng gió của Minh Nguyên Đế khiến Ninh Oản ngượng người, nàng lặng lẽ ngẩng đầu liếc nhìn Bùi Khuyết bên cạnh, y vẫn trấn định hờ hững như vậy, trong lòng thầm nghĩ: sao trước mặt nàng cứ hay đỏ mặt, giờ trước mặt phụ hoàng y lại bình tĩnh thế chứ?

Bùi Khuyết đang định nói thì đã nghe Minh Nguyên đế nói tiếp: “A Khuyết, trẫm tìm con có chút việc”. Ông quay lại nói với Tào An bên cạnh: “Đưa Ninh nha đầu về”.

Tào An vâng lệnh đi tới trước người Ninh Oản, cung kính: “Ninh tiểu thư, nô tài đưa ngài về”.

Nàng nhìn Bùi Khuyết có chút không nỡ, hiếm khi y chủ động nắm tay nàng mà... Bùi Khuyết thấy nàng như thế đành nhỏ giọng an ủi: “Muội về trước đi, lát ta đến tìm muội”.

Đến tìm nàng? Hai mắt Ninh Oản sáng ngời, vui vẻ nói: “Muội chờ huynh”.

Ánh mắt của nàng rất đẹp, khiến cho Bùi Khuyết hoảng hốt một lúc lâu, rồi thản nhiên như trước nói: “Được”. Nói xong liền buông tay nàng ra, lòng bàn tay trống không khó chịu như thể trong lòng y trống rỗng, thiếu đi thứ gì.

Ninh Oản hành lễ với Minh Nguyên đế rồi theo Tào An đi.

Bùi Khuyết nhìn bóng hình nhỏ xinh càng đi càng xa kia, đôi môi mỏng bất giác cong lên, bàn tay phủ dưới tay áo khẽ nắm lại, hơi ấm còn lưu lại khiến y vẫn cảm nhận được bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng trong lòng tay y, cả người tê dại.

“Luyến tiếc thế à, mau cưới về đi thôi”. Minh Nguyên đế nói.

Bùi Khuyết lúc này mới ngẩng đầu nhìn ông, áo bào trắng như tuyết đầy khí phách và kiêu ngạo, “Là con thất thố”.

“Nam nữ yêu đương vốn là chuyện thường tình. Giờ con cũng sắp hai mươi mốt rồi, nếu không lập phi thì đến bao giờ trẫm mới có hoàng tôn?” Đôi mắt Minh Nguyên đế đã hơi mờ, nhưng nét mặt vẫn còn giữ được vẻ phong độ thời tuổi trẻ.

“Không phải còn A Chiêu mà? Phụ hoàng sẽ sớm đạt được tâm nguyện thôi”. Y muốn kết hôn lắm chứ, nhưng Oản Oản giờ mới mười lăm, ít nhất phải đợi đến mười sáu mới có thể... Bùi Khuyết trầm mặt, y.... rất cục là đang nghĩ cái gì vậy?

Nhắc tới Bùi Chiêu, Minh Nguyên đế lập tức sụp mặt, phất tay áo nói: “Đừng nói nữa, nó không gây chuyện trẫm đã thỏa mãn rồi”. Ông có hai đứa con, một đứa ăn chơi trác táng, một đứa tham tâm quả dục, như hòa thượng, đúng là khiến ông đau đầu, may mà còn Hòa Nguyệt tri kỷ, làm cho ông thư thái một chút. Nghĩ đến Hòa Nguyệt, sắc mặt Minh Nguyên đế mới tốt hơn.

“Về chuyện lập phi không thể kéo dài, chuyện này theo trẫm về nói chuyện cho rõ”. Minh Nguyên đế tuy rất thương đứa con từ nhỏ thân thể đã không tốt này, nhưng chuyện đó tuyệt đối không thể dung túng được, với hoàng gia mà nói, con nối dõi là chuyện quan trọng nhất, không thể tùy ý nó được.

Bùi Khuyết biết chuyện hôm nay không thể kết thúc đơn giản được, y hơi cúi đầu: “Được ạ”.

*

Đọc đường trở về trong lòng Ninh Oản chỉ toàn ngọt ngào mà thôi, ngay cả người cũng phiêu phiêu bồng bồng, như bay vào điện.

Hòa Nguyệt đang nhàn nhã nằm trên tháp, hiếm khi đọc sách, Ninh Oản thầm nghĩ: hôm nay bị sao vậy? Còn yên lặng đọc sách à?

Đợi khi đến gần nhìn thấy nông dung phía trên, Ninh Oản cứng đờ: “Hòa Nguyệt, nàng....”. Sao lại xem loại sách này?

Hòa Nguyệt để sách qua bên, nhìn thoáng qua Ninh Oản, một chút cũng không ngại ngùng, còn đứng đắn nói: “Sau này chắc chắn phải dùng, cho nên học sớm một chút”.

Ninh Oản:”...” Hòa Nguyệt nàng à.... nàng thật sự mười ba tuổi sao?

Hòa Nguyệt trừng mắt nhìn nàng một cái, đôi mắt trong suốt híp híp hỏi: ” Cùng đại hoàng huynh của ta thế nào rồi?”

Nhắc tới Bùi Khuyết, mặt Ninh Oản lại bắt đầu nóng lên. Mới vừa rồi... nàng nói hết ra vậy, cũng không biết Bùi Khuyết sẽ nghĩ nàng thế nào, đúng là không rụt rè gì cả. Nhưng mà lúc ấy, nàng không tìm được, chưa kịp nghĩ đã nói ra, nàng chỉ muốn xem phản ứng của y, không ngờ Minh Nguyên để lại tới...

“Hoàng Thượng có việc tìm A Khuyết, ta với huynh ấy cũng chưa nói gì”. Ninh Oản tiếc nuối nói.

Hòa Nguyệt đặt sách xuống, ngồi dậy sau đó phát phát tay bảo cung tì lui ra. Cô gái mười ba mười bốn tuổi vẫn là độ tuổi ngây thơ khờ dại, nhưng nữ tử sinh ra trong hoàng thất lại trưởng thành hơn con những nhà bình thường rất nhiều, “Phụ hoàng ta mấy ngày nay cứ lo chuyện lập phi cho đại hoàng huynh đó”.

Trong lòng Ninh Oản “bịch bịch” hai tiếng, ngập ngừng nhìn Hòa Nguyệt: “.... Phó Dư Thù?”

Hòa Nguyệt nhìn nàng, kinh ngạc: “Hóa ra nàng biết rồi sao?”

“Ừ”. Ninh Oản gật đầu, đương nhiên là nàng biết, tuy hôm nay thái độ của Minh Nguyên để đối với nàng không tồi nhưng Phó Dư Thù dù sao cũng là chất nữ của Tĩnh quý phi, giờ lại vào cung, sẽ là vị trí thích hợp nhất cho Thái Tử Phi.

Hòa Nguyệt an ủi vỗ vai nàng: “Thực ra nàng đừng lo quá, phụ hoàng ta mặc dù có tính toán này nhưng quan trọng vẫn là đại hoàng huynh của ta mà. Đại hoàng huynh ta từ nhỏ đã không khỏe, phụ hoàng cũng yêu thương huynh ấy hơn, cho nên chuyện này, nếu đại hoàng huynh ta không muốn, phụ hoàng cũng không thể ép được”.

Nghe lời này xong trong lòng nàng tuy cũng dễ chịu hơn nhưng nghĩ đến thái độ của Bùi Khuyết, nàng nhỏ giọng nói thầm: “Dù sao Phó Dư Thù cũng là đại mỹ nhân, A Khuyết huynh ấy....”.

Hòa Nguyệt cười khanh khách: “Nàng đó, sao lại không tin tưởng thế. Đại hoàng huynh ta để ý nàng như vậy, sao có thể không quan tâm đến cảm nhận của nàng chứ?” Lúc này Oản Oản giận dỗi bỏ đi, nàng lần đầu tiên nhìn thấy đại hoàng huynh quanh năm lạnh nhạt chưa bao giờ sợ hãi điều gì lại biến mất hoàn toàn.

Ninh Oản ngồi bên cạnh Hòa Nguyệt, chống má buồn rầu nói: “Ta biết, nhưng mà...”. Có đôi khi, nàng cũng không đoán được tâm tư của Bùi Khuyết.

“Nếu ta là nàng, chỉ cần chạy tới túm lấy huynh ấy hỏi huynh ấy có muốn lấy mình hay không”. Rồi liếc nhìn Ninh Oản một cái, nói thêm: “Chuyện này rất đơn giản mà”.

Ninh Oản đỏ trán, khóe miệng run rẩy: “Thế ca ca ta đây...”.

Lúc này lại đến phiên Hòa Nguyệt buồn rầu, “Không giấu nàng, nếu có thể ta cũng muốn làm thế, nhưng mà... nhưng mà ta với nàng không giống nhau, tấm lòng của đại hoàng huynh ta người mù cũng nhìn ra được, nhưng ca ca nàng.... huynh ấy không thích ta”. Nàng ngưỡng mộ vị đại tướng quân uy phong lẫm liệt này từ lâu, nhưng trong mắt Ninh Ngọc Hành nàng chẳng qua chỉ là một tiểu công chúa cao cao tại thượng được nuông chiều mà thôi.

Ninh Oản không biết nên an ủi Hòa Nguyệt thế nào, bây giờ nàng ngày càng thích vị công chúa này, mỉm cười nói: “Nàng giúp ta như vậy, ta cũng sẽ báo đáp nàng. Hòa Nguyệt, nếu nàng thích ca ca ta thật lòng, ta sẽ nghĩ cách thử xem”. Ca ca của nàng đương nhiên là người nàng hiểu rõ nhất.

“Oản Oản, quả nhiên bản công chúa không nhìn nhầm nàng”. Hòa Nguyệt cười hờ hững vỗ vỗ bả vai nàng, “Có nghĩa khí”.

Ninh Oản cười, không nói gì.

- không phải nàng đủ nghĩa khí, mà nàng nghĩ đến một chuyện quan trọng hơn, làm cho ca ca nàng hạnh phúc.

*

Tuy quan hệ với Hòa Nguyệt rất tốt nhưng hai người thân phận khác nhau, đương nhiên không thể ở cùng một điện.

Giáng Đào các cách Lam Vân Cung của Hòa Nguyệt không xa, khung cảnh yên bình thanh tịnh, bên ngoài là rừng đào vây quanh, tuyết phủ từng lớp dày trên cành lá, khiến cho trái tim Ninh Oản cũng tĩnh lặng hẳn.

Đời trước nàng không thích im lặng như vậy, ngày ngày nghĩ cách đi ra phủ chơi, hoặc là... hoặc là đi gặp Cổ Giang Nghiêu, cưỡi ngựa đạp thanh, du sơn ngoạn thủy. Phụ thân chiều nàng, nhưng cũng không dung túng cho nàng náo loạn như thế, gia pháp của phủ Việt Quốc công, nàng cũng có vinh dự hưởng qua vài lần.

Ninh Oản chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, thở dài nhú mày rất chặt, tự nhiên lại thấy, mình là cứ thế không khéo chưa lập gia đình đã thành oán phụ trong khuê phòng.

Sao Bùi Khuyết còn chưa tới vậy?

Từ trước tới nay Ninh Oản luôn là người thiếu kiên nhẫn, thấy Bùi Khuyết cũng chậm chạp trong lòng nàng càng bất an, nhịn không được mà bước ra ngoài.

Không biết từ khi nào, trời lại đổ tuyết, từng bông tuyết như tơ rơi trên người nàng, nhanh chóng tan vào da thịt, mang theo hơi lạnh mát lạnh, Ninh Oản rụt cổ, sau đó lại phiền não đá đá tuyết đọng dưới chân.

Nếu Bùi Khuyết thất tín, nàng sẽ... Ninh Oản cúi đầu, nàng sẽ phải làm thế nào đây?

Lúc Bùi Khuyết đến tìm Ninh Oản, rơi vào tầm mắt mà một bức tranh như vậy: tiểu cô nương mặc áo choàng gấm phủ lông cúi đầu lẳng lặng đứng giữa trời tuyết, mái tóc đen như mực dính những bông tuyết trắng, lấp lánh như chạm khắc. Cơ thể cô gái đó nhỏ nhắn mảnh mai, lẻ loi khiến cho người ta đau lòng, chỉ muốn ôm nàng vào lòng mà chở che yêu dấu.

“Lạnh như thế, ra ngoài làm gì?” Đến trước mặt nàng, Bùi Khuyết mới nói.

Nghe tiếng Bùi Khuyết, Ninh Oản vui vẻ ngẩng đầu lên, vừa rồi giận dỗi giờ đã quên hết sạch, mím môi cười ngốc, cực kì tự nhiên thốt ra: “Chờ huynh mà”.

- muội biết huynh sẽ đến, muội ra đây chờ huynh, như thế sẽ sớm nhìn thấy huynh hơn một chút.

Bùi Khuyết cảm thấy có một dòng nước ấm chảy qua tâm khảm, không biết nói gì, đành đưa tay ra phủi phủi những bông tuyết trên người nàng, dịu dàng như vậy, còn mang theo một cảm giác vô cùng quen thuộc. Y cũng không nghĩ nhiều, nhìn mũi nàng bị đông lạnh đến hồng, đau lòng nói: “Chúng ta vào thôi”.

Không biết cô ngốc này chờ ở đó bao lâu rồi, trong lòng Bùi Khuyết vô cùng áy náy, nếu biết nàng sẽ chờ như vậy, y đã tới sớm hơn, nhưng mà... nhớ tới lời phụ hoàng nói với mình, y bực bội nhú mày.

“Được”. Tâm tình Ninh Oản rất tốt, ngoan ngoãn gật đầu.

Hai người vào Giáng Đào Các, nhóm cung tì vội chuẩn bị trà nóng. Cung tì hầu hạ ở Giáng Đào các rất ít khi nhìn thấy thái tử điện hạ, giờ vừa nhìn thấy dung mạo tuấn tú, đẹp như thiên thần của y thì không dời mắt nổi. Mấy tiểu cung tì đỏ hồng hai má, lộ vẻ thẹn thùng.

Ninh Oản vừa thấy đã đen cả mặt, phất tay cho cung tì lui ra, trong lòng thầm nghĩ: chờ mai rồi ấy nàng đi hết thôi, dù sao nàng chỉ cần Yên Chi hầu hạ là đủ rồi.

Bùi Khuyết đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Ninh Oản, mãi đến khi trong phòng chỉ còn hai người họ, cục bông màu trắng mập mập mới meo meo lao thẳng tới chỗ y.

Là A Cửu. Bùi Khuyết cong môi cười, định cúi người ôm lấy nó thì Ninh Oản là ngồi xuống trước ẵm cả con mèo nhỏ vào lòng, sau đó mới dịu dàng ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Bùi Khuyết, bấu môi nói: “Huynh... huynh đồng ý uội nuôi nó mấy ngày mà”.

Thấy nàng nâng niu như bảo bối, Bùi Khuyết bật cười, “Nói là thế nhưng.... ta ôm cũng không được ôm sao?” Y cũng nhớ A Cửu mà.

“Không cho”. Ninh Oản kiên quyết.

Ninh Oản không muốn cho y ôm A Cửu, âm thầm quan sát thái độ của y, nghĩ đến lúc trước khi nàng là A Cửu, Bùi Khuyết cũng ôm nàng dịu dàng như vậy, còn.... còn hôn nàng, nàng không vui chút nào. Việc này y chỉ có thể đối với nàng mà thôi, không cho A Cửu được hời.

Trong lòng Ninh Oản thầm than, đầu tiên là Thanh Tuyền, sau đó là Phó Dư Thù, giờ cả A Cửu cũng thành tình địch của nàng rồi....

Thấy nàng như thế, Bùi Khuyết cũng không khăng khăng nữa, lấy trong người ra một bình sứ bạch ngọc tinh xảo, “Thuốc này bôi lên cổ tay”.

Cổ tay? Ninh Oản ngờ ngẩn một lát rồi bật cười vui vẻ, hóa ra y còn nhớ sao.

“Không sao đâu”. Ninh Oản lắc đầu, nàng cũng không đau mà.

Bùi Khuyết cũng đoán được phản ứng này của nàng, giọng cũng mềm mại hơn: “Thả A Cửu ra trước đã. Nếu muội thích sau này cho nó đi theo muội”.

Ninh Oản vừa mừng vừa sợ, mắt mở thật to: “Ý của huynh là... tặng A Cửu uội?” Nàng vốn định giữ A Cửu vài ngày, không ngờ A Khuyết....

Bùi Khuyết gật đầu, hỏi: “Nhưng mà trước kia muội không thích mèo chó, sao giờ lại thích?”

Ninh Oản sao có thể nói cho y biết nguyên nhân, chỉ cúi đầu vờ về bộ lông mềm của nó, nhẹ giọng: “Trước kia à.... trước kia muội không biết hóa ra mèo lại đáng yêu như vậy”.

“Muội thích là được rồi”. Bùi Khuyết thấy nàng vui vẻ như vậy, mặt mày cũng ánh ý cười, một lúc sau mới nói: “Vậy đừng quên bôi thuốc, nhớ chưa?”

Bôi thuốc? Ninh Oản đột nhiên nghĩ tới điều gì, đặt con mèo trong lòng xuống, vươn tay tới trước mắt Bùi Khuyết bên cạnh, vén tay áo lên rồi cười nói: “Huynh giúp muội bôi”.

Cánh tay trắng nõn ngay trước mặt, Bùi Khuyết xấu hổ cúi đầu, một lát sau mới đưa tay cầm lấy tay nàng, kéo tay áo lại chỉ để hở vết thương kia. Nhìn vết hồng tím đó trong lòng y lại đau hơn, cả bàn tay in dấu lên trên đó.

“A Khuyết?” Thấy y không động tĩnh, Ninh Oản khẽ gọi. A Khuyết của nàng thật là, sao lại dễ thẹn thùng thế? Nhìn một cái mà tai đỏ bừng, thật đáng yêu. Ninh Oản kìm ném ham muốn hôn y một cái, vẫn giữ nét cười khờ khạo.

Bùi Khuyết lấy lại bình tĩnh, dịu dàng nói: “Ừ, thuốc này tốt lắm, nhưng sẽ hơi đau, muội gắng chịu một chút.

Đau? Ninh Oản cười cười. Đau là được rồi, nàng có thể nhân cơ hội mà làm nũng.

“A.... vậy huynh nhẹ một chút”.

Bùi Khuyết gật đầu, mở bình sứ đổ một ít thuốc mỡ trong suốt ra, mùi thuốc lan toả. Y cẩn thận bôi lên vết hồng trên tay sau đó nhẹ nhàng xoa quanh, động tác vừa nhẹ là vừa tỉ mỉ.

Ninh Oản nhìn đến ngây người, y cúi đầu, chăm chú thoa thuốc cho nàng, sườn mặt tuấn mỹ khiến nàng không cách nào rời tầm mắt được, nhìn chăm chăm như thế. Từ khi trong lòng có y, nàng đã biết, A Khuyết của nàng là nam tử tốt nhất trên đời.

Nhìn đến si mê, mãi đến khi bôi thuốc xong xuôi, Ninh Oản vẫn còn chưa hồi thần.

“Đau không?” Bùi Khuyết nhìn tiểu cô nương ngơ ngác trước mặt, liền hỏi, đôi mắt đen láy tràn ngập nhu tình.

Ninh Oản mỉm cười nói: “Không đau”. Một chút cũng không có.

“Thuốc này mỗi ngày bôi một lần, vết thương của muội chỉ hai ba ngày là khỏi”. Vừa rồi chạm vào cổ tay nàng, da thịt mềm mại nhẵn mịn đến vậy, nếu là bình thường chỉ cần bôi một lần là được, nhưng nếu là nàng chắc phải hai ba lần mới tốt.

Ninh Oản ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt ngập nước nhìn Bùi Khuyết, hơi cầu xin nói: “A.... vậy mai huynh qua bôi thuốc uội được không?”

Mai? Bùi Khuyết nhìn vẻ ngoan hiền như con mèo nhỏ y nuôi, lòng cũng thoáng mềm đi, đành gật đầu, “Ừ”.

“A Khuyết, huynh thật tốt”. Tốt đến mức nàng chỉ hận không gả ngay cho y được.

Giọng nói ngọt ngào êm ái như bánh phồng giòn ngon lành, Bùi Khuyết cảm thấy hai má mình nóng lên, nhưng vẫn giữ vẻ nghiêm trang như thường: “Trong cung không thể so với khi ở phủ, nếu có việc thì cứ đến tìm ta, đừng liều lĩnh quá...”

“Muội biết”. Ninh Oản nhỏ giọng nói, “Dù sao cũng có huynh mà”.

Lời nói đó lại làm lòng ai kia xao động, nhưng nhìn vẻ nhu thuận của nàng y chỉ biết gật đầu “ừ” một tiếng. Đúng rồi, trong cung có y, y sẽ che chở cho nàng.

Người cũng nhìn rồi, thuốc cũng bôi rồi, cô nam quả nữ như vậy đương nhiên là không ổn, Bùi Khuyết đứng dậy nói: “Sớm đi nghỉ đi, mai ta lại đến thăm muội”.

Ninh Oản còn chưa ngấm đủ mà, sao để y đi được, thấy y định đứng lên nàng cũng thoát cái đứng dậy. Định tìm cớ để y ngồi với mình thêm lát nữa, nhưng đột nhiên bụng lại nhói đau, nàng gấp người theo bản năng.

Bùi Khuyết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đi, hoảng hốt hỏi: “Sao vậy?”

Ninh Oản cảm giác sự nóng bức càng mãnh liệt, đương nhiên hiểu chuyện gì xảy ra, cũng không quan tâm được nhiều như vậy, chỉ nói: “Muội.... muội không sao, huynh đi trước đi”. Từ nhỏ cơ thể nàng thể hàn, mỗi lần nguyệt sự đến mặt đều tái nhợt, nàng liền chột dạ, bộ dạng này nàng không muốn để Bùi Khuyết nhìn thấy.

Nhìn nàng như vậy Bùi Khuyết sao có thể yên tâm rời đi, cũng không nề hà đúng hay sai, hai tay chạm vào tay nàng, lạnh lẽo, y càng cố gắng: “Ta truyền ngự y”.

Chuyện này nếu gọi ngự y thì nàng còn mặt mũi đâu nữa, Ninh Oản vội ôm lấy tay y, nói gấp: “Muội không sao. huynh.... đừng kêu”. Nàng đã cảm nhận được dòng nhiệt đó trào ra, chảy xuống.... “Huynh gọi Yên Chi vào đi”.

Yên Chi là tì nữ bên người nàng, việc này luôn là nàng ấy chăm sóc. Bùi Khuyết luống cuống không kịp nghĩ cái gì, đi vội ra ngoài kêu Son.

Ninh Oản biết lần này tới quá sức mạnh mẽ, trong lòng nghĩ thầm: sao không chờ chút nữa hẵng đến?

Nàng muốn đến giường nghỉ ngơi, nhưng người vừa chuyển đã lao đảo về phía trước, may mà Bùi Khuyết giang tay ôm nàng vào ngực. Ninh Oản níu lấy vạt áo của y, cúi đầu không để y nhìn thấy vẻ chật vật của mình lúc này, thấp giọng: “Ôm muội lên giường”.

Bùi Khuyết ôm ngang nàng lên giường, cẩn thận đặt lên thếp cách đó không xa, bây giờ Ninh Oản đã cảm nhận được dòng nhiệt dưới thân, mặt càng nóng lên, cắn chặt môi không nhìn đến y.

“Nàng là sao vậy?” Câu này là Yên Chi vừa chạy vào hỏi.

Yên Chi vừa định nói đã thấy trên tay thái tử điện hạ tôn quý, sắc mặt cứng đờ, ấp a ấp úng: “Tiểu thư, nàng không sao, chẳng qua là nguyệt sự đến thôi mà”.

Nguyệt sự.

Bùi Khuyết vừa nghe đã hiểu, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, định nhìn sắc mặt Oản Oản xem như thế nào nhưng vừa nâng tay lên mới thấy bên tay trái dính rất nhiều điểm đỏ sẫm.

Ninh Oản vừa nghe Yên Chi nói đã khiếp cả người, trộm nhìn Bùi Khuyết một cái cũng không cẩn thận chạm mắt vào màu đỏ trên tay y.... đầu óc “bùm” một tiếng, ngơ ngốc hoàn toàn.

Đây là...

Xong rồi, xong rồi, mặt mũi nàng mất hết rồi. Ninh Oản càng cúi đầu càng thấp.

*

Hôm sau Ninh Oản không hề bước ra khỏi Giáng Đào các.

Thứ nhất là vì Nguyệt sự đến nên cơ thể hơi mệt mỏi, thứ hai là vì.... trước mặt Bùi Khuyết nàng đã mất mặt như vậy, nàng sợ gặp y.

Ninh Oản nằm trên giường nghỉ ngơi, nghĩ nếu lần sau gặp Bùi Khuyết thì phải đối mặt thế nào đây? Nguyệt sự vốn là chuyện dơ bẩn, Bùi Khuyết dù sao cũng đường đường là Thái tử, lại để cho nó dính vào....

Ninh Oản cắn chặt đệm trên người, vô cùng ảo não.

“Tiểu thư, thái tử điện hạ tới”. Yên Chi đến bên giường kéo chăn của nàng ra, nhỏ giọng nói.

Trước kia thì ngóng trông gặp Bùi Khuyết, giờ nàng có diện mới để y thấy bộ dạng lúc này. Sắc mặt tái nhợt, bệnh tật, xấu như vậy, nếu Bùi Khuyết nhìn thấy nhất định sẽ không thích nàng. Trong lòng Ninh Oản chua lè, quay lưng về phía Yên Chi nói: “Em nói... nói ta không thoải mái, muốn nghỉ ngơi. Đừng để huynh ấy vào”.

“Nhớ kĩ, đừng để huynh ấy vào”. Ninh Oản rầu rĩ cường điệu một lần nữa.

Phía sau lại không có động tĩnh, nàng cau mày quay đầu lại. Trước mắt không còn bóng dáng Yên Chi đâu, mà lại là cơ thể cao lớn tuấn mã đứng thẳng ở đó, Ninh Oản kinh hoàng “A” một tiếng, vội dùng chăn che mặt.

- sao y lại vào?

Bùi Khuyết thấy nàng phản ứng kịch liệt như vậy cũng bị hoảng. Tối qua nàng ngủ rồi y mới đi, sau đó trần trọc cả đêm, hôm nay không nhìn được mà tới đây thật sớm thăm nàng.

Vậy mà...

Chắc là thẹn thùng, Bùi Khuyết nghĩ. Mấy ngày nay toàn là y chịu, giờ hiếm lắm mới thấy nàng thẹn như vậy.

Bùi Khuyết ngồi xuống bên giường, đưa tay kéo chăn ra, gọi nàng: “Oản Oản”. Cả người cuộn lại như thế, không bí à.

” Ô i a, a”. Chăn đệm dày nên tiếng nàng không rõ lắm, Bùi Khuyết chỉ thấy giờ phút này Oản Oản đáng yêu cực kì, y sát lại gần hơn một chút, ôn tồn nói: “Ngạt bây giờ, nghe lời, thả tay ra”.

Ninh Oản cũng nóng lắm, nhưng mà... nhưng nàng không muốn Bùi Khuyết thấy bộ dạng như quỷ của mình lúc này, “... Không”.

“Vì sao?” Bùi Khuyết sợ nàng ngạt thở, vừa nói vừa gỡ chăn xung quanh ra.

“Rất.... rất xấu”. Mọi người chỉ muốn cho huynh nhìn thấy bộ dạng tốt nhất của mình thôi.

Nghe đáp án đó Bùi Khuyết thoáng ngừng tay, một lúc sau mới kéo chăn ra lộ một góc khuôn mặt đỏ bừng nhỏ nhắn. Y nhìn mà đau lòng cực kì, kéo đầu nàng ra, dịu giọng: “Nói ngốc gì đó”.

Ninh Oản cắn môi, uất ức nói: “... Huynh đừng nhìn mà”.

Nhìn nàng tội nghiệp như vậy, lại nhớ tới bộ dạng nghịch ngợm hôm qua, y ngẫm nghĩ rồi cong môi cười, tiếng nói trầm thấp dịu dàng: “Oản Oản, vì sao thế... sợ bị huynh chê cười muội à?”

Vì sao? Ninh Oản ngẫm nghĩ: đương nhiên là vì thích huynh rồi.

Nhưng nàng làm sao nói ra được. Chờ ngày nào đó nguyệt sự qua, nàng sẽ ăn mặc xinh đẹp, rồi nói cho y biết: nàng thích y.

Một thoáng trầm lặng, Ninh Oản còn nghe được tiếng hít thở khe khẽ của mình, định ngẩng đầu nhìn trộm Bùi Khuyết một cái, ai ngờ lại thấy y từ từ cúi xuống... khuôn mặt cách nàng càng lúc càng gần.

Trên môi ẩm áp, một thứ mềm mại chạm lên, đôi mắt nàng mở to, nhìn người phía trên đã khép hờ hai mắt, đôi mi dài rậm chạm vào má nàng, khiến cho trái tim nàng hoảng hốt không thôi.

Nàng ngửi được mùi thuốc phảng phất trên người y, đôi mắt từ từ khép lại.

A Khuyết.... hôn nàng.

34. Chương 34

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 34

Chương 34: Đợi chờ hoa nở.

Môi nàng như cánh hoa thơm hương mềm mại, yếu ớt như thể chỉ cần một cái cũng có thể chảy thành nước. Nàng cứ thế im lặng nằm trong ngực y, ngoan ngoãn như mèo nhỏ, lại còn cười khẽ.

Y đương nhiên không dám lỗ mãng quá, chỉ nhẹ nhàng ấn môi mình xuống, lại rời đi.

Bùi Khuyết nhìn Ninh Oản khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt mơ màng ngượng ngùng nhìn mình mãi, nhất thời khiến y cảm giác hành vi của mình cảm thú cỡ nào – dù sao vẫn là một tiểu cô nương, y lại sốt ruột đến vậy.

Nhưng vừa rồi, y thực sự không khống chế được.... không khống chế được mà gần gũi nàng.

Mấy ngày nay, từ sau khi nàng trở về, thái độ của nàng với y thay đổi nhiều lắm, y vừa mừng lại vừa sợ hãi. Y thích gần nàng như thế, nhưng lại sợ gần quá sau này rất khó dứt ra được. Từ nhỏ tới lớn, y muốn gì điều gì đều có được, nhưng với nàng, y lại không dám. Cũng may lòng nàng chưa bao giờ đặt trên người y, nên y cũng không phải lựa chọn – nàng thích Cố Giang Nghiêu, cho nên y sẽ không phá vỡ tình cảm đó.

Mà hiện tại.... nàng thích ở cùng y, đối với Cố Giang Nghiêu lại không đề cập tới, giống như thể người đó.... nàng chưa từng thích.

Thực sự, y rất vui, nàng gần mình như thế, y cực kỳ vui vẻ. Nhưng nàng chỉ mới là một tiểu cô nương mười lăm tuổi, chuyện tình cảm, gần quá sẽ không tốt, nên y không dám quá tới gần.

“A Khuyết”. Ninh Oản nhìn y, đưa tay kéo kéo ống tay áo y, giờ phút này, bộ dạng mình nàng không nhìn cũng đoán được, nhất định mặt mũi đỏ bừng. Nàng là tiểu cô nương, da mặt có dày đi nữa, thân thiết như thế cũng sẽ ngại ngùng, nhưng là.... Người kia là A Khuyết mà, ngoại trừ thẹn thùng, nàng càng vui mừng nhiều hơn.

Y rất cục cựa gần nàng, rất cục.... hiểu được tâm ý của nàng. Ninh Oản tựa vào lòng y, ngửi hương vị dịu nhẹ trên người y, bụng đau cũng giảm đi vài phần. Từ khi sống lại tới nay, nàng thích nhất là được làm mèo con bên cạnh y, nhưng bây giờ, niềm hạnh phúc còn xa hơn lúc đó.

Dưới thân phận của Ninh Oản, nàng được y ôm, được y hôn.

“Ừ”. Bùi Khuyết cúi đầu trả lời, với cử chỉ lỗ mãng vừa rồi của mình, y không hề hối hận, đưa tay vuốt lên mặt nàng, “Có phải rất đau không?” Y đã hỏi qua Yên Chi, Oản Oản mỗi lần nguyệt sự đều đau đến khó chịu.

Tuy chẳng qua chỉ mới hôn như chuồn chuồn chạm nước, nhưng Ninh Oản bây giờ đầu óc cứ mơ hồ, hoàn toàn không biết nên hỏi gì, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào người trước mặt, cười dài, bộ dạng vô cùng

ngốc. Nghe Bùi Khuyết trả lời một lúc lâu nàng mới phản ứng được, vội bật người khỏi ngực y, rầu rĩ nói: “Đừng nhìn”.

Nàng bây giờ xấu như vậy, không muốn bị y nhìn thấy đâu, chỉ là..... sao bây giờ y lại như thế?

Bùi Khuyết bị bộ dạng của nàng chọc cười, xoa nhẹ đầu nàng nói: “Để ý đến thế à?” Để ý y nhìn thấy bộ dạng không đẹp của nàng.

Ninh Oản chôn đầu vào ngực y, bàn tay nhỏ bé túm lấy áo choàng, liên tục gật đầu: “Cực kì dễ ý”. Nhớ tới chuyện gì đó, nàng nói tiếp: “Nam tử đều thích những cô nương xinh đẹp mà, nếu muội xấu, huynh sẽ không thích muội”.

Nha đầu này thật là.... cái gì cũng dám nói. Bùi Khuyết hoàn toàn không có cách nào với nàng, chỉ thấy má mình nóng lên, từ từ nói: “.... Oản Oản của huynh, vĩnh viễn tốt đẹp nhất”.

Ninh Oản ngậy người, một lúc sau trong lòng đầy vui vẻ. Nàng thật không ngờ, ngày thường nhìn Bùi Khuyết không biết nói chuyện như vậy, nhưng lại nói ra được lời khiến nàng vui..... nàng rất thích A Khuyết như thế đây.

Ninh Oản dựa vào ngực y cười khanh khách, cực kì sung sướng.

Bên tai là tiếng cười dễ nghe của nàng, Bùi Khuyết không kìm được khóe môi, từ từ cong lên.

*

Tuy bị Bùi Khuyết hôn đến quay cuồng trời đất, đầu óc choáng váng, nhưng nguyệt sự vẫn tàn bạo tra tấn nàng một phen. Qua nhiều ngày đông lạnh giá, nguyệt sự lần này càng mãnh liệt hơn, nhớ hôm qua đỉnh lên tay Bùi Khuyết, nàng càng không cách nào nhìn thẳng y được.

Đúng là.... bộ dạng này mà bị y nhìn đến nàng không thể không lo lắng. Dù sao y nói, trong mắt y mình luôn là tốt nhất, lời ngon tiếng ngọt là vậy, nàng cũng không phải cô nương mười bốn tuổi thật, đương nhiên sẽ không quá tin, nhưng không kìm được ngọt ngào đầy ắp.

Thật tốt.

Lần nguyệt sự này, cũng là xứng đáng. Ninh Oản xoa xoa bụng, mặt mày tái nhợt, nhưng tâm tình lại vô cùng tốt.

Lúc Hòa Nguyệt tới, thấy Ninh Oản tóc tai bù xù, ngẩn người cười ngây ngô, nhất thời thổn thức không thôi, búng vào cái trán trơn bóng của nàng, nói: “Hoàn hồn đi”.

Ninh Oản cau mày sờ trán: “Hôm nay sao lại rảnh rỗi tới đây thế?” Minh Nguyên để tay sủng Hòa Nguyệt nhưng giờ nàng cũng không còn nhỏ, việc học hành thực sự rất vất vả, chưa từng có lúc nào nhàn rỗi quá. Nàng vào cung làm thư đồng của Hòa Nguyệt, hôm nay vì thân thể không khỏe mới được nghỉ mấy ngày, nhưng mà.... Hòa Nguyệt không được nghỉ ngơi.

“Ngày nào cũng đọc sách viết chữ, đau đầu quá”. Hòa Nguyệt tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Có nàng thật tốt, giờ nàng nghỉ rồi, ta một mình chả thú vị gì”.

Ninh Oản cười cười: “Mấy ngày nữa khỏe rồi sẽ học với công chúa điện hạ”.

Nghe thấy vậy Hòa Nguyệt vô cùng hưởng thụ, híp mắt cười, một lúc sau mới nhớ tới mục đích lần này, nàng quan tâm hỏi: “Thân thể nàng không sao chứ?”

Nguyệt sự của nữ nhân đương nhiên không thể tùy tiện nói, nhưng Hòa Nguyệt cũng không phải người ngoài, nàng đã sớm nói cho nàng ta biết, nên lắc lắc đầu: “Ta từ nhỏ cơ thể mang hàn, không có việc gì đâu”.

Nói xong Hòa Nguyệt cũng thấy yên tâm. Nấn ná hồi lâu: “Hôm qua phụ hoàng ta tìm đại hoàng huynh, là vì chuyện lập phi của huynh ấy, không biết đại hoàng huynh ta có nhắc với nàng không?”

Ninh Oản đã hoàn toàn quên việc này, lúc Bùi Khuyết tới, nàng bị y hôn một cái đã mê hoặc hoàn toàn, đầu óc trống rỗng, làm sao còn có tâm tư mà hỏi này hỏi nọ, nhưng mà nghe ngữ khí của Hòa Nguyệt, nàng biết là không có chuyện gì tốt cả, mặt mũi nói: “Hoàng thượng thật muốn A Khuyết lấy Phó Dư Thù?”

“Phụ Hoàng muốn vội ôm hoàng tôn thôi”. Hòa Nguyệt nói. Mấy năm nay thân thể phụ hoàng càng ngày càng kém, nên người càng nóng nảy. Người vốn không thích nhị hoàng huynh, cho nên đem hết hi vọng phó thác lên đại hoàng huynh, tuy nàng muốn cho Oản Oản cùng đại hoàng huynh thành một cặp, nhưng mà.... Oản Oản chỉ mới quá mười lăm tuổi, nếu muốn thành thân, ít nhất phải chờ tới sau khi cặp kê mười sáu tuổi...

Nhìn bộ dạng trầm tư của Ninh Oản, Hòa Nguyệt đưa tay vỗ vỗ vai nàng, an ủi: “Không cần lo quá, nàng phải tin tưởng đại hoàng huynh của ta chứ”.

Đôi mắt Ninh Oản vụt sáng ngời. Đúng rồi, nàng sẽ tin tưởng Bùi Khuyết.

Nhưng ngay sau đó, đôi mắt tinh anh lại tiếp tục ảm đạm đi... Y chẳng qua chỉ hôn mình một cái thôi, đã hứa hẹn gì đâu, cũng chưa từng nói.... muốn cưới nàng. Nàng tự nhận Bùi Khuyết chỉ thích mình nàng, nhưng có một số việc, không phải thích là có thể giải quyết được.

Đời trước nàng không biết Bùi Khuyết giải quyết vấn đề Phó Dư Thù như thế nào, từ sau khi vào cung, nàng cũng chưa từng nghe chuyện Bùi Khuyết và Phó Dư Thù trước đó.... không đúng, nếu thực sự có chuyện gì, với năng lực của Bùi Khuyết tất nhiên sẽ không để chuyện đó vào tai nàng, huống hồ khi đó... nàng cũng chẳng có tâm tư tìm hiểu.

Tưởng là dễ như trở bàn tay, giờ mới thấy phiền não không thôi, trong lòng Ninh Oản đầy khó chịu.

*

Đã nhiều ngày Bùi Khuyết bề bộn công việc, không có thời gian đến thăm mình, nghe Yên Chi nói, buổi tối Bùi Khuyết vẫn đến nhìn nàng, chẳng qua khi đó nàng ngủ, Bùi Khuyết lại không muốn đánh thức.

Buổi tối, Ninh Oản cố chịu đựng không ngủ, chờ đến khi Bùi Khuyết tới.

Đang lúc nàng mơ mơ màng màng hết sức thì nghe thấy tiếng bước chân, Ninh Oản giật mình, mở to hai mắt.

“Sao còn chưa ngủ?” Bùi Khuyết nhìn nàng vẫn còn tỉnh thì hỏi.

Ninh Oản từ trên giường đứng dậy, nắm lấy tay Bùi Khuyết, cố ý cười cười nói; “Vậy còn huynh? Buổi tối chạy đến khuê phòng cô nương nhà người ta, huynh muốn làm gì?”.

Bùi Khuyết khẽ ho khan vài tiếng, da mặt y vốn cực kì mỏng, hành động lần này thực sự đã quá thất lễ rồi, nhưng y lại không nhận được. Từ ngày ấy hôn nàng, y phát hiện mình càng muốn nhiều hơn....

“Nếu muội không muốn, mai ta sẽ không đến nữa”. Chuyện này ảnh hưởng đến danh tiết của nàng, tuy là.... tuy là trong đầu y muốn cưới nàng, nhưng chưa đến thời điểm cuối cùng, y cũng không nắm chắc có thể thuận lợi cùng nàng thành thân hay không. Nếu không, nàng gả cho người khác, sự tình này bị người ta biết được, chỉ sợ khó có ngày gặp lại.

Mặc kệ người bên cạnh nàng là ai, y đều muốn nàng sống tốt.

Ninh Oản vốn chỉ định đùa chút thôi, thấy y nói như vậy nàng càng khiếp đảm, vội ôm lấy thắt lưng y, cả người dựa vào người Bùi Khuyết, liên tục nói: “Muội nói đùa mà, huynh không thấy sao?”

“Đương nhiên là biết, nhưng mà...”. Bùi Khuyết ôm nàng chặt hơn, nhẹ giọng: “Muội còn nhỏ như vậy, có một số việc còn chưa hiểu được”. Nàng không hiểu, nhưng y thì hiểu, y không thể vì muốn mình sung sướng mà không nghĩ cho nàng.

Ninh Oản thực rất muốn nói cho y chuyện nàng trọng sinh, khi đó y sẽ biết nàng “còn nhỏ” nữa không, nhưng mà chuyện này, nàng lại không cách nào mở miệng. Nàng không thể nói, giờ nàng thích y như vậy, nguyên nhân ban đầu lại là vì tiếc nuối của đời trước.

“Huynh yên tâm, sẽ không ai biết đâu mà, A Khuyết, huynh trộm đến thăm muội, được không?” Y có thể làm đến bước này, nàng đã rất vui rồi, đương nhiên không dám cưỡng cầu nhiều hơn.

Nghe thanh âm mềm nhẹ của nàng, y làm sao có thể nói không chứ, xoa xoa đầu nàng một cái rồi đặt nàng lên giường, thay nàng kéo chăn, “Trễ vậy rồi, mau ngủ đi”.

Tiểu cô nương trước mắt mở đôi mắt to nhìn mình chăm chăm, hình như không có chút nào buồn ngủ, Bùi Khuyết cũng hết cách, tiếp tục nói: “Huynh chờ muội ngủ, được không?”

Nghe nói thế, Ninh Oản mới gạt đầu, nàng xích tới bên cạnh Bùi Khuyết, rồi nhỏ giọng nói: “Nghe nói.... huynh muốn cưới thái tử phi”.

Cô nương trên giường chớp chớp hàng mi, bộ dạng có vẻ uất ức, y thực sự không muốn nhìn thấy vẻ mặt ấy của nàng, vội giải thích cặn kẽ: “Phụ hoàng quả thực muốn ta cưới Dư Thù, nhưng mà... ta không đồng ý”.

Ninh Oản biết y không đồng ý, trong lòng đã cực kì vui vẻ, nhân tiện nói: “Vì sao vậy? Phó Dư Thù xinh như vậy, huynh một chút cũng không thích sao?”

Trong lòng nàng nghĩ gì, Bùi Khuyết đương nhiên biết, nếu giờ y dám nói một chữ “thích”, tiểu cô nương chắc sẽ khóc cho y xem, y sẽ càng luyện tiếc, huống hồ, trong mắt y, Dư Thù chỉ là biểu muội.

“Không phải tất cả nam tử đều thích người đẹp”. Bùi Khuyết nói.

Ninh Oản liếc mắt nhìn y một cái, gắt giọng: “Vậy ý huynh là, muội không đẹp như nàng?” Huynh không thích người đẹp, lại đi thích muội.

.... nào có cái kiểu ngụy biện như thế.

Bùi Khuyết không dám nói tiếp, chỉ nói một câu: “Nhanh ngủ nào”.

Ninh Oản rụt cổ, cười dài ngẩng đầu nhìn y, “Vậy huynh hôn muội một cái, muội sẽ ngủ, được không?” Nàng thích y gần nàng.

Lời vừa nói xong, Bùi Khuyết liền nhớ đến nụ hôn ngày ấy, trong lòng xao động, thấp giọng nói: “Không được náo loạn nữa”. Lần đó là y kìm lòng không đậu, giờ y không thể làm ra chuyện mạo phạm này nữa.

“A Khuyết”. Ninh Oản kéo kéo ống tay áo y, giọng nói vừa mềm vừa ngọt, bộ dạng e lệ của y thật khiến nàng nhin không được mà lao tới đó, “Huynh không hôn muội, thế thì để muội...”.

Vài tháng là mèo, Ninh Oản đặc biệt thích liếm y, nàng nhìn Bùi Khuyết quay mặt sang một bên, đẩy về chính nhân quân tử, rốt cục cũng không nhin được, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên má y, khoe môi..... rồi cắn.

Đầu lưỡi ẩm ướt mềm mại liếm lung tung lên má, làm cho y nhớ đến con mèo nhỏ trước đây, cũng thích gần y như thế, nhưng mèo vẫn là mèo, mà Oản Oản là một cô nương, lại là.... trái tim của y cũng do cô nương này nắm giữ, cử chỉ đó đương nhiên sẽ khiến cả người y nóng lên, thân thể xảy ra biến hóa, muốn....

“..... Oản Oản”. Bùi Khuyết mở miệng, mới phát hiện ra giọng của mình cũng khàn đi, vội giữ lấy đầu nàng, phập phồng nói: “Đừng náo loạn nữa”. Nha đầu này càng ngày.... càng khiến y bất lực.

Ninh Oản ủy khuất bĩu môi: “Ai bảo huynh không hôn muội”.

Bùi Khuyết”...”.

Ninh Oản nhìn gò má ai kia ửng đỏ, vô cùng chật vật bỏ đi, nhìn bóng dáng ấy lại khiến nàng bật cười. Trong lòng thở dài một hơi: A Khuyết à A Khuyết ơi, huynh mới thể đã không chịu nổi, kế tiếp phải làm cái gì bây giờ?

Ninh Oản ngửa mặt lên trời mà ngủ, khoe miệng vẫn còn nụ cười ngọt ngào, đầu óc đều là Bùi Khuyết, khuôn mặt của A Khuyết, A Khuyết cười, A Khuyết hôn...

Đêm nay, thái tử điện hạ thanh tâm quả dục nhất Đại Chiêu quốc lại một lần nữa gặp mộng xuân khiến y tìm đập mặt đỏ, thế cho nên.... ba ngày kế tiếp y không cách nào đến thăm Ninh Oản.

*

Nguyệt sự xong, Ninh Oản lại trở nên vui vẻ, thời gian nghỉ cũng chưa có đã bị Hòa Nguyệt xách đi đọc sách tập viết.

Trước kia nàng vụng trộm đọc các cặp tài tử giai nhân trong thoại bản, tình yêu nam nữ si tình khiến nàng rất tâm đắc. Chuyện này đương nhiên không thể để cho người ta biết, đều là Son âm thầm chuẩn bị cho. Nhưng mà sau khi vào cung, làm thư đồng của Hòa nguyệt, nàng mới biết mình gặp được sư phụ rồi.

Nàng chỉ xem thoại bản, trong đó dù có miêu tả những cử chỉ thân mật cũng không rõ ràng lắm. Dù sao nàng vẫn là tiểu cô nương, buổi tối nằm xem cũng đã thấy ngại ngùng rồi, chỉ là Hòa Nguyệt nàng....

Nghiêng đầu nhìn vẻ mặt của Hòa Nguyệt, nàng thầm nghĩ trong lòng: sao lại có người như nàng ta chứ, vì sao xem xuân cung đồ lại có thể có biểu tình đứng đắn đến vậy?

Hòa Nguyệt còn chưa được mười bốn đâu.

Hòa Nguyệt đã sớm chú ý tới ánh mắt của người bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Trên giường ta còn mấy bản quý lắm, muốn ta mượn không?”

Lời này.... Ninh Oản mặt mày đỏ bừng, nghiêm túc trách cứ: “Cô nương đang hoàng sao có thể xem mấy cái này chứ?”

Hòa Nguyệt nhú mày, đầy đứng đắn nói: “Nàng không biết sao? Trước khi thành thân sẽ có người dạy nàng đó, cho nàng xem xuân cung đồ này nọ, mục đích là để nàng có thể biết cách hầu hạ phu quân”. Để Ninh Ngọc Hành có thể thích mình, nàng từ đầu tới chân đều phải học, xuân cung đồ đương nhiên không thể thiếu.

Hầu hạ phu quân? Ninh Oản mặt mũi sáng ngời.

Nàng tuy là sống lại, nhưng chuyện nam nữ hoan ái chỉ mới trải qua một lần, mà lần kia cũng là lúc Bùi Khuyết giận. Trong ấn tượng của nàng, chỉ thấy rất đau, những cái khác đều quên hết.

Ninh Oản trầm tư thật lâu, mới nhìn Hòa Nguyệt: “Vây... cho ta mượn một quyển đi”.

Hòa Nguyệt đầy vẻ ” ta biết nàng cũng thích” trừng mắt nói: “Một quyển đủ à?”

Ninh Oản đỏ bừng: “Đủ”.

Hòa Nguyệt cười đến đau cả bụng.

*

Trong lòng Ninh Oản bây giờ là quyển “phù dung trường” mới mượn của Hòa Nguyệt, tâm tình vô cùng bất an bước tới Giáng Đào các.

Đã vài ngày không gặp Bùi Khuyết, nhưng nghe Hòa Nguyệt nói, y mấy hôm nay bận rộn lắm, nên đừng đến quấy rầy y. Nếu y nhớ nàng chắc sẽ đến thăm nàng thôi. Phó Dư Thủ bên kia cũng chưa có động tĩnh gì, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

” Tiểu thư, tiểu thư ôm gì trong lòng thế, để nô tỳ cầm giúp người”. Yên Chi thấy thần sắc tiểu thư nhà mình có chút thất thường, nhân tiện nói.

Ninh Oản vội lắc đầu, “Không cần”.

Ninh Oản thoáng định thần, nhìn thấy dưới tàng cây mai phía trước có một bóng người mặc y phục màu xanh, liếc mắt nàng cũng biết là người nào, nên nói với Yên Chi bên cạnh, “Em về trước đi, ta muốn đi một mình”.

Yên Chi im lặng thả người hành lễ rồi quay về Giáng Đào các.

- là quốc sư Đại Chiêu Sở Vân Thâm.

Ninh Oản biết, Sở Vân Thâm xuất hiện ở đây, đương nhiên là chờ nàng. Chỉ có y biết nàng vừa ly kì từ mè con về lại thân thể, tuy nàng không thích tính tình y, nhưng vì Bùi Khuyết, nàng vẫn rất hâm mộ người đó.

Giờ nàng có thể thuận lợi trở lại thân thể mình, vị quốc sư Đại Chiêu tôn quý vô song này đương nhiên có công lao. Ninh Oản nàng là người thị phi rõ ràng, đối với Sở Vân Thâm cũng đầy cảm kích.

“Tiểu nữ chào quốc sư”. Ninh Oản hạ thấp người, khuôn mặt Sở Vân Thâm không hề thay đổi, nói: “Không cần thiết”.

Sở Vân Thâm nhìn tiểu cô nương mười lăm tuổi xinh đẹp trước mắt, hơi nhú mào: “Ninh đại tiểu thư thật là khách khí”.

Ninh Oản biết y luôn không thích mình, cũng quen rồi, nhìn thẳng vào mắt y: “Ngài yên tâm, giờ ta nhất định sẽ đối xử thật tốt với A Khuyết”. Thời gian nàng là mèo con, có thể thật tình mà thích A Khuyết, chỉ là y không biết, trái tim nàng đã sớm giành cho y rồi.

Sở Vân Thâm không có biểu tình gì, mắt nhìn về phía xa, Ninh Oản nhìn theo ánh mắt y – hướng về Đông cung, y lạnh nhạt nói: “Ninh Đại tiểu thư có thể nghĩ như vậy, đương nhiên là rất tốt, nhưng Sở mỗ xin khuyên một câu, hoàng cung thị phi nhiều, đừng khiến cho điện hạ thêm phiền toái nữa”.

Phiền toái? Ninh Oản suy tư, ở trong cung, không hợp với nàng, ngoài Phó Dư Thù, còn có Bùi Chiêu. Phó Dư Thù nàng không biết nhưng Bùi Chiêu.... với tính tình Bùi Chiêu, chắc chắn không dễ dàng buông tha nàng như vậy.

Ninh Oản gật đầu, bộ dạng rất nghe lời: “Ta biết, đa tạ quốc sư nhắc nhở”. Nếu mình là nguyên nhân khiến cho huynh đệ A Khuyết và Bùi Chiêu xung khắc, nàng cũng không hề muốn.

“Thái tử tính tình ôn hòa, sau này nhất định sẽ là minh quân, khai chi tán diệt cho hoàng thất đương nhiên là đại sự hàng đầu, cho nên mong Ninh đại tiểu thư chú ý hơn”. Sở Vân Thâm trầm ổn nói.

Lại là việc này? Ninh Oản hơi buồn bực, nhưng không dám phát tác, chỉ nói: “Việc này ta không thể đáp ứng ngài”.

Sở Vân Thâm không nói gì, mắt nhìn nàng chằm chằm, ý bảo nàng nói tiếp.

Ninh Oản ngẩng đầu nhìn y một cái, rồi nói tiếp: “Giờ ta thật tình thích A Khuyết, đương nhiên không muốn y cùng nữ tử khác, dù là vì hoàng tự ta cũng không chịu nổi. Sở Vân Thâm, ta biết ngài tận tâm với A Khuyết, nhưng việc này, ta tự có chừng mực”. Nếu giờ này có thể gả cho Bùi Khuyết, nàng cũng sớm gả rồi, nhưng mà giờ lại còn những một năm.

Ninh Oản thấy y không nói gì, cũng không muốn tiếp tục đề tài này, cúi đầu hành lễ: “Nếu không có việc gì, ta về trước”.

Đến khi Ninh Oản rời đi, Sở Vân Thâm cũng không nói một câu. Y ngẩng đầu nhìn thân ảnh nhỏ xinh giữa tuyết, bàn tay dưới áo nắm chặt...

*

Ninh Oản vì Sở Vân Thâm mà tâm tình cũng tệ đi, trở về Giáng Đào các, nhìn thấy Bùi Khuyết đứng thẳng chờ nàng, lo lắng trong lòng cũng vì thế mà biến mất.

- có một người, chỉ cần nhìn y, dù chuyện gì không vui về đi nữa, cũng sẽ mất không còn bóng dáng.

“A Khuyết”. Ninh Oản hí mắt cười, đi đến bên người y, cố ý nhú mào: “Mấy ngày rồi y không đến tìm muội”.

Thấy nàng trách cứ, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ý làm nũng, y nhìn thấy nàng sẽ lại nhớ tới giấc mộng đêm đó.... về mặt đây xấu hổ: “Mấy ngày qua hơi bận”.

Ninh Oản nhìn y cũng không nói thêm gì, mỉm cười đến mức cả đôi mắt cũng sáng lên, nhẹ giọng: “Được rồi, muội không trách huynh, chúng ta vào thôi, bên ngoài lạnh lắm”. Mới vừa rồi còn chưa phát hiện, giờ cả người đã phát run rồi.

Nhìn cánh môi mềm mọng đều bị đông lạnh đến run rẩy, Bùi Khuyết rất đau lòng, đưa tay xoa xoa đầu nàng rồi cùng bước vào trong.

Không khí ẩm áp bên trong nhà quả nhiên khác hẳn bên ngoài. Ninh Oản đã nhiều ngày nhớ nhung Bùi Khuyết, cho nên cứ nhìn y mãi không dời mắt. Đúng là có thể thay cơm mà.

Bùi Khuyết bị nàng nhìn đến mức ngượng ngùng, mới nói: “Trên mặt huynh có cái gì sao?”

Ninh Oản cười khanh khách không ngừng, một chút cũng không e lệ, “Không có, muội thích nhìn thôi”.

Đáp án này thật đúng là.... Bùi Khuyết dở khóc dở cười, nhưng trong lòng lại vui vẻ, nàng thích nhìn, là tốt rồi.

Ninh Oản ngồi bên cạnh y, ôm cánh tay y mà cọ, giương mắt nhìn y, “A Khuyết, chờ muội cập kê, huynh liền cưới muội, được không?”

Trong lòng Bùi Khuyết vừa mừng vừa sợ, nhưng vẫn thản nhiên nói: “Chờ muội lớn đã rồi nói”. Giờ muội thích huynh như vậy, là bởi vì chưa tiếp xúc với nam tử khác. Tiểu cô nương chưa đến mười lăm tuổi, tâm tư sẽ thay đổi rất nhanh, y cũng không biết chính xác.

Không ngờ đáp án lại như vậy, Ninh Oản có chút mất mát, nhưng nàng nghĩ thật kĩ một hồi cũng hiểu ra. Thực ra A Khuyết vẫn chưa thể chấp nhận được đúng không? Chuyển biến của nàng lại nhanh như vậy.

Mấy ngày nay nàng căng thẳng quá, sợ rằng A Khuyết sẽ cưới Phó Dư Thù.

“Được, vậy huynh chờ muội, không được cưới người khác”. Ninh Oản nói xong, tiếp tục cường điệu, “Dù xinh đẹp thông minh cũng không được”.

“Được”. Bùi Khuyết hưởng thụ sự thân thiết của nàng, tùy ý để nàng dựa vào người, nhưng chính mình lại không dám lộn xộn. Tuy mười bốn mười lăm tuổi đã không còn nhỏ, nhưng trong mắt y, nàng vĩnh viễn là một tiểu cô nương, nếu đợi đến mười sáu, nàng vẫn thích mình như vậy, đương nhiên y sẽ ngàn vạn nguyện ý, cưới nàng.

Trước kia lo rằng mình sống không lâu, nhưng giờ quốc sư đã khẳng định chắc chắn, dù sao.... người khác cưới nàng, y vẫn lo.

“Oản Oản, đừng lộn xộn”.

Tiểu nha đầu này, ngay cả nam nữ khác biệt cũng không kiêng kị, nếu cứ như thế, nếu y không có định lực, làm sao chịu được. Bây giờ.... y rõ ràng có thể cảm nhận được ngực mềm mại của nàng đang dán vào cánh tay, làm cho y không dám lộn xộn.

Ninh Oản chỉ lo cọ cọ, đâu có nghĩ nhiều như thế, mỗi lần thấy hai má y hồng hồng, tâm tình của nàng lại rất tốt.

“A Khuyết, huynh hôn muội đi”. Ninh Oản cúi đầu nói. Một ngày nay, nàng đã nhớ y lắm rồi.

Bùi Khuyết không biết thế nào cho phải, y đương nhiên là muốn gần nàng, nhưng việc này, nàng còn nhỏ, từ nhỏ đã được bảo hộ rất tốt, hoàn toàn không hiểu chuyện, y biết, nếu hôm nay hôn nàng, vậy lần sau... y cảm nhận được mình càng lúc càng muốn nhiều hơn, tâm tư này, không thể nào để cho nàng biết.

Y không thể để nàng biết – với việc nàng muốn y làm, không thể được.

“A Khuyết...” Ninh Oản nhẹ nhàng kéo ống tay áo y, dịu dàng nói.

Đang lúc Ninh Oản lớn mật định tiến lên, “bịch” một tiếng, một vật rơi ra từ trong lòng ngực, Ninh Oản còn đang nghi hoặc không biết là cái gì, liền cúi đầu nhìn xuống, vừa thấy đã....

Là xuân, cung, đồ, trân, quý, mà Hòa Nguyệt ượng.

Giờ phút này, bản “phù dung trường” trùng hợp mở ra trang giữa, hình ảnh nam nữ sinh động chân thật với độ khó cao, chỉ cần liếc mắt cũng khiến cho người ta phun máu mũi....

Ninh Oản: “...”

Nếu Bùi Khuyết thấy, y sẽ nghĩ nàng ra sao đây?!

Mới vừa rồi gặp Bùi Khuyết nàng liền quên luôn chuyện này, đang tính trộm nhặt lên, trong lòng “lộp bộp” một phát, bản năng quay sang nhìn Bùi Khuyết bên cạnh, y lẳng lặng nhìn xuân cung đồ trên mặt đất, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc...

“Oản, Oản Oản?”

“Không cho nói !!!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Bùi Búi: khụ khụ Oản Oản, hóa ra..... nàng thích xem cái này à?

Oản Oản: không phải không phải! Muội chưa nhìn qua, huynh phải tin tưởng muội!!

35. Chương 35

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 35

Chương 35: Từ từ rồi về.

Vẫn bị thấy rồi.

Ninh Oản sắp khóc....

Nhưng nàng không có cách nào giải thích được, xuân cung đồ này từ trong lòng nàng rơi ra, tuy nàng chưa xem nhưng mà... nhưng mà cũng định xem. Ninh Oản cắn môi, cái này.... y sẽ nhìn nàng thế nào đây, một tiểu cô nương lại đi xem xuân cung đồ?

Chuyện này còn kinh người hơn cả lần nguyệt sự trước đó. Ninh Oản cúi đầu, bàn tay nắm chặt như bị bỏng, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải?

“Oản Oản?” Bùi Khuyết thử lên tiếng.

“Huynh huynh huynh.... huynh đừng nói gì hết”.

Ninh Oản nóng nảy, bây giờ đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng, biện pháp nào cũng không nghĩ ra. Đột nhiên nhớ tới câu nói của Hòa Nguyệt ngày ấy, vất hết đồ đạc trong lòng ra, sau đó ngẩng đầu đón ánh mắt của Bùi Khuyết, hai bước liền nhảy đến ôm lấy cổ y.

Mặc kệ, cứ ép hôn trước nói sau.

Cánh môi mềm mại thơm hương, Bùi Khuyết nhất thời sửng sốt, nhưng tiểu cô nương trong lòng nắm chặt hai mắt, mím chặt lấy môi y. Đột nhiên Bùi Khuyết bị bộ dạng ngốc nghếch này của nàng chọc cười, đưa tay giữ lấy gáy nàng, nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi cánh hoa, mút mát.

Lưỡi của nàng mềm mại, ngậm trong miệng còn có mùi của điểm tâm, y dịu dàng giữ lấy nó, quán quít.

Vừa hôn xong, Ninh Oản dựa cả người vào lòng y, trán đặt trên ngực y, cúi đầu. Cảm giác này, như thể cả người nàng phiêu phiêu trên mây bay qua bay lại vậy.

“Cái kia..... muội, muội còn chưa xem”. Ninh Oản đỏ mặt, đột nhiên lại thấy câu này giống như kiểu về sau mình sẽ xem, vội bổ sung: “Sau này cũng không xem đâu”.

Bùi Khuyết nhìn nàng đáng yêu như vậy, khiếp sợ vừa rồi cũng tiêu tan, đưa tay xoa nhẹ đầu nàng, giọng trầm trầm: “Ừ, không được xem đâu”.

“Muội..... muội không nhìn mà”. Ninh Oản gắng giải thích, cúi đầu như đứa trẻ phạm lỗi, “Chỉ là tò mò thôi”.

Nàng không hiểu chuyện này lắm, nhưng nghĩ đến chuyện sau này làm cùng Bùi Khuyết, nên thấy tò mò, mới rồi lúc gặp Hòa Nguyệt, nàng không cẩn thận liếc mắt nhìn một cái, hình ảnh bên trong cũng khiến nàng tim đập mặt đỏ rồi, trong đầu chỉ nhớ đến lần duy nhất cùng Bùi Khuyết đời trước kia.

Nhưng mà.... nào có như Hòa Nguyệt nói, cảm giác tiêu hồn thực cốt gì đó. Chỉ có đau, và đau thôi.

Về chuyện này Bùi Khuyết cũng không biết nên nói nàng thế nào, cứ như huynh trưởng bình thường đưa tay ra: “Đưa đây”.

Ninh Oản ngừng một chút, rồi mới lưỡng lự đưa mấy bản phù dung trưởng trình lên, còn nói: “Vây lần sau huynh trả muội, được không?” Hoàn toàn quên mất câu vừa rồi đã nói “sau này cũng không xem”.

Bùi Khuyết cũng hết cách với nàng, cầm lấy rồi nghiêm trang dặn: “Không được”. Thứ này sao để nàng xem được.

Ninh Oản cực kì uất ức, bĩu môi, đôi mắt ngập nước nhìn y chăm chăm: “Sau khi thành thân cũng không được sao?” Đợi đến khi thành thân, những thứ trong sách này đều làm mà, làm được còn không được xem à?

Sau khi thành thân....

Mắt Bùi Khuyết thăm đi, nhớ tới mùi vị tuyệt vời của nụ hôn nàng, trong lòng lại bùng khô nóng, nhưng vẫn cực kì có nguyên tắc: “Sau khi thành thân.... cũng không cho”. Nếu y có may mắn lấy được nàng, chuyện này, nàng không cần biết, y.... y sẽ dạy nàng.

Trong lòng Ninh Oản hơi giận dữ, cũng quên luôn chuyện mắt mặt kia, cười cười kéo tay áo người trước mặt, ngửa đầu nói: “A Khuyết, thực ra... huynh cũng thích hôn muội phải không?”

Bằng không, vừa rồi sẽ không mạnh mẽ như thế, giống như... giống như nuốt vào.... nhưng mà, nàng thích cảm giác ấy.

Nói trắng ra như vậy khiến cho Bùi Khuyết nhất thời sửng sốt, y ho nhẹ một tiếng, nhẹ giọng: “Sau này đừng nói thế.... vậy không tốt đâu”.

Ninh Oản mới không sợ, tiến lên ôm thắt lưng y, cực kì ngoan ngoãn cọ cọ vào lòng, tự nhiên nói: “A Khuyết, huynh yên tâm đi, mấy lời này muội chỉ nói với huynh thôi”. Nàng cúi đầu cười khẽ, nói tiếp: “.... cũng chỉ hôn mình huynh thôi”.

Câu nói này khiến Bùi Khuyết ấm lòng, nhưng nghĩ tới Cố Giang Nghiêu. Giờ lại thấy Ninh Oản như vậy.... Y lo lắng hỏi: “Vậy trước kia thì sao?”

Có ai hôn muội chưa, hay là.... y thực sự muốn hỏi là: Cố Giang Nghiêu đã hôn muội chưa?

Ninh Oản híp mắt lại, đôi mi rung nhè nhẹ, khẽ than thở một câu: “Chỉ có huynh thôi, A Khuyết, mỗi huynh mà”. Tuy nàng từng ái mộ Cố Giang Nghiêu, nhưng chưa bao giờ dám vượt qua việc đó.

Tâm tình Bùi Khuyết đang chua lè bỗng trở nên ấm ngọt, kim lòng không đậu khẽ cong môi: “... Thành thân rồi, huynh sẽ trả uội”.

Một lúc sau Ninh Oản mới hồi thần, tựa vào lòng y cười khanh khách không ngừng, A Khuyết của nàng càng ngày càng đáng yêu, thật muốn hôn quá.

Nhưng mà... không cần chờ y trả, dù sao bên Hòa Nguyệt vẫn còn nhiều, nàng đương nhiên không cần chờ đến lúc thành thân xong. Chuyện này nước tới chân mới nhảy không tốt, phải học trước, nắm vững mới được kìa.

*

Trong sương phòng tình ý kéo dài, như ngày xuân phơi phới.

Cảm giác khắc nghiệt của mùa đông cũng tan bay.

Cố Tang Chỉ mặc một bộ váy mềm tinh xảo, khoác thêm chiếc áo lông cáo màu trắng trên quý, lướt trên mặt đất, thấy mấy nô tài trong điện cả người run rẩy, nàng thong dong nói: “Mấy người lui xuống đi, ta tự đi được”.

Mấy nô tài như thấy vị cứu tinh, nhưng chủ mình chưa lên tiếng, cũng không dám lộn xộn, chỉ cẩn thận ngẩng đầu nhìn vị nhị hoàng tử điện hạ tôn kính Đại Chiêu một cái....

Bùi Chiêu trừng mắt, tức giận: “Còn không mau cút đi”.

Như được lệnh đặc xá, chúng nô tài bối rối hành lễ rồi lui xuống.

Trong điện chỉ còn Cố Tang Chỉ và Bùi Chiêu.

Cố Tang Chỉ dung mạo xuất chúng, mười tám xuân xanh như đóa mầu đơn xinh đẹp nở rộ, ngón tay nhỏ dài như ngọc, sơn lên màu đỏ rực như đậu khấu, nàng đưa tay vuốt ve mặt Bùi Chiêu, dịu dàng nói: “Điện hạ”.

Mỹ nhân như ngọc, giận mấy cũng tiêu tan. Bùi Chiêu kéo nàng vào lòng, tự nhiên uất ức như đứa trẻ gọi nàng: “Chỉ Nhi”.

Cố Tang Chỉ thuận thế ngồi lên đùi y, hai tay vòng qua cổ, cánh tay áo chảy xuống lộ ra làn da trắng nõn, “Chỉ Nhi ở đây”. Nàng vẫn luôn bên cạnh y.

Bên tai là giọng nói dịu dàng của nàng, Bùi Chiêu nghe xong mà mặt mày giãn hẳn, thấp giọng: “Nàng thật lòng phải không?”

Từ khi biết hoan ái nam nữ đến nay, bên cạnh y không thiếu nữ nhân, xinh đẹp đáng yêu có, thanh tú như lan cũng có, có người dùng cả võ thuật đón hòa theo y, muốn ở lại bên cạnh y. Mới đầu y cũng nghĩ Cố Tang Chỉ như những nữ nhân khác, y cũng chưa tính nhiều, hoan ái qua đi, nàng tình ta nguyện, đương nhiên không có gì tốt hơn. Nhưng một thời gian dài qua đi, Bùi Chiêu không ngốc, tâm tư của nàng, y hiểu rõ.

Nàng là danh môn khuê tú, mà giờ cứ lén lút bên cạnh y như vậy, nhưng chưa từng nói về danh phận trước mặt y.

Những nữ nhân xung quanh, ai mà chẳng muốn lên làm chính phi của Bùi Chiêu.

Cố Tang Chỉ vốn thông minh, người ngạo mạn như Bùi Chiêu, đương nhiên sẽ cảm giác bị vũ nhục, giờ là lúc y yếu đuối nhất.

Mỹ nhân trong lòng khẽ cười, tự nhiên nói: “Cố Tang Chỉ thiếp thề với trời, lòng thiếp vờ điện hạ trời đất chứng giám, cả cuộc đời này... điện hạ là nam nhân duy nhất của thiếp, nếu vi phạm lời thề này, trời tru đất diệt”.

Trong lòng Bùi Chiêu ấm dần.

Y tin, giờ phút này, y tin.

“Chỉ Nhi, sau này.... ta sẽ cho nàng làm hoàng hậu”.

Y nói.... không phải là chính phi, mà là hoàng hậu.

Cố Tang Chỉ không hề cảm thấy khác thường, giữ lấy mặt y khẽ hôn lên: “Lòng Chỉ Nhi nhỏ lắm, chưa từng nghĩ tới hoàng hậu hoàng phi gì cả...” Nàng cười yếu ớt: “Thiếp chỉ muốn làm thê tử của chàng”.

Nàng dịu ngoan rúc vào lòng người bên cạnh, đôi mi hạ xuống – Cố Tang Chỉ nàng từ đầu đến cuối, mong muốn chỉ là thân phận thê tử của Bùi Chiêu mà thôi.

*

Năm mới đến, Minh Nguyên đề đồng ý cho Hòa Nguyệt nghỉ một thời gian, qua năm lại tiếp tục học. Chuyện này làm Hòa Nguyệt mừng như điên – chỉ cần không phải học, cái gì cũng được cả.

Ninh Oản nhìn nàng mà cũng thấy vui lây, nàng vốn cũng không ưa gì đọc sách, giờ tiến cung làm thư đồng cho Hòa Nguyệt cũng chỉ mượn cơ hội gần Bùi Khuyết, bồi đắp tình cảm mà thôi, giờ... Ninh Oản cong môi, chuyện này có chút thuận lợi rồi.

Sau lễ mừng năm mới, nàng đã mười lăm, chờ thêm một năm nữa là sẽ được gả cho y.

Nghĩ đến đây tâm tình Ninh Oản càng thêm vui vẻ, nhưng đột nhiên nàng nghĩ, Hòa Nguyệt không cần đọc sách, vậy nàng cũng không có lí do ở lại trong cung rồi.

Khuôn mặt vui vẻ phút chốc sụp sập hẳn.

Quả nhiên Minh Nguyên đề truyền khẩu dụ, để cho nàng hồi phủ mừng năm mới, có một tháng nghỉ ngơi, cộng thêm ít vật phẩm ban cho, còn phái người đưa nàng về Việt quốc công phủ.

Ninh Oản đương nhiên phải tạ chủ long ân.

Điều duy nhất mà Ninh Oản thấy, đó là mai trở về, nàng sẽ có cơ hội gặp Bùi Khuyết.

Tuyết đọng lớp dày chưa tan, Ninh Oản không để Yên Chi đi cùng, một mình đi ra, nàng muốn đến Đông cung gặp Bùi Khuyết, nghĩ đến muộn y mới có thể gặp mình, liền không nhịn nổi.

Nếu giờ gặp rồi, đêm y sẽ không đến nữa.

Phó Dư Thù thấy Ninh Oản hốt hoảng đi tới, lại nhớ đến tin sáng nay vừa nghe, khẽ nhếch môi một cái, phất tay cho cung tì bên cạnh lui ra, bước tới bên Ninh Oản. Mấy ngày nay nàng đương nhiên biết Ninh Oản thường xuyên gặp Bùi Khuyết, cũng không biết nàng ta dùng biện pháp gì dụ dỗ, khiến cho Bùi Khuyết thần hồn điên đảo, ngay cả lời Hoàng thượng nói cũng không nghe, từ chối nàng.

Phó Dư Thù nàng dù sao cũng xuất thân danh môn, vũ nhục này khiến nàng vô cùng xấu hổ, nhưng mà.... cô khuyên nàng không được nóng nảy, cũng sẽ nghĩ cách cho nàng, khi đó nàng mới thấy xoa dịu đôi phần.

Đúng vậy, nhiều năm chờ đợi như thế, giờ mới mấy ngày đầu thể gặp, bây giờ phải an tâm chờ thời cơ, sau đó Bùi Khuyết... sẽ là của nàng thôi.

“Ai da, không phải là Ninh muội muội sao, sao lại đi một mình vậy?” Phó Dư Thù vốn là đại mỹ nhân, đáng người thướt tha, cười như trăm hoa đua nở, khiến cho cảnh đông bình sắc xuân.

Tình địch kia, Ninh Oản đương nhiên không thích Phó Dư Thù, nhưng cũng không thể bộc lộ bất mãn quá mức, tùy tiện nói: “Đi giải sầu thôi”.

Phó Dư Thù trang điểm tinh xảo, từ từ đến bên cạnh nàng, nàng ta cao hơn Ninh Oản rất nhiều, đứng bên tự nhiên lại thấy khí thế kinh người, Ninh Oản rõ ràng lùn hơn hẳn.

Phó Dư Thù liếc nàng một cái, nói: “Giải sầu?” Nói xong liền hé môi cười. “...Giải sầu này chắc là muốn đến Đông cung rồi”.

Trước kia nàng không sợ nữ tử khác tán thưởng Bùi Khuyết, nhưng Ninh Oản này khác hẳn. Nàng biết, nếu Ninh Oản yêu Bùi Khuyết, chỉ sợ nàng không phải là đối thủ, quả nhiên... Mới qua mấy ngày, mà Bùi Khuyết đã không để ý người đời đàm tiếu, ngày ngày chạy đến Giảng đường các.

Ban đêm gặp nhau tuy ít người biết nhưng nàng lại nghe được chuyện, nửa đêm, cô nam quả nữ ở chung có thể làm cái gì, không cần nghĩ cũng biết. Nàng nghĩ, cô gái mới gần mười lăm, đáng người ngây ngô như thế, nhưng lại khiến cho Bùi Khuyết mê mết, nàng càng thêm nghi hoặc.

Ninh Oản vốn không muốn hại ai, nhưng thấy nàng ta nói khó nghe như vậy, cũng không ôn tồn nữa, đôi mắt đảo qua mỉm cười: “A Khuyết thích ta, đương nhiên là hoan nghênh ta đến chơi rồi. So với ai kia bị cách li ngoài cửa thì tốt hơn nhiều, không phải sao?” Đôi môi cong lên đắc ý, như tiểu hồ ly giảo hoạt.

Ninh Oản từ nhỏ đã được nghìn vạn sủng ái, là viên ngọc quý trên tay Việt quốc công phủ, là chí bảo trong lòng phụ huynh, làm sao chịu được lời vũ nhục của người khác. Nàng không chịu được uất ức, cho nên càng không chịu nổi uất ức không biết từ đâu mà đến này.

Ninh Oản nàng tuy nhỏ nhưng không phải quả hồng mềm, muốn bóp thì bóp.

Phó Dư Thù chán nản, bàn tay dưới áo nắm chặt, móng tay như khảm vào lòng bàn tay. Ninh Oản nói không sai – mấy ngày nay Bùi Khuyết không hề gặp nàng, dù nàng có ra vẻ “ngẫu nhiên” gặp gỡ Bùi Khuyết cũng rất xa lạ.

Đủ chuyện mấy ngày qua càng khiến nàng mất kiên nhẫn. Giờ thấy Ninh Oản càng không kìm nổi giận.

Dựa vào cái gì chứ? Phó Dư Thù nàng tài tình, dung mạo, gia thế... mọi thứ có thua kém gì nàng ta, sao Bùi Khuyết lại kinh thường nàng như vậy.

Phó Dư Thù hít sâu một hơi, cố gắng giữ vững tư thái tao nhã.

“Đúng là kì lạ, biểu ca sao lại coi trọng nàng chứ... cơ thể thì còn quá ngây ngô, cứ như nam tử, đúng là làm khó huynh ấy rồi”. Phó Dư Thù cười cực kì xinh đẹp, đưa tay nhắc chân vạn phần quyến rũ, ra vẻ giật mình nói: “Ồi, có khi là do lớn lên cùng nhau, cho nên nề mặt nàng, huynh ấy mới chịu đựng không nói. Ninh

muội muội à, nếu thật lòng thích biểu ca ta, cũng phải chăm sóc bản thân đi chứ, nữ tử phải có đầy đủ, sơ sẩy là không được đâu”.

Nói xong, đôi mắt xéch liếc qua ngực Ninh Oản rồi dừng lại, sau đó ngênh ngang rời đi, bóng dáng thướt tha yếu điệu.

Ninh Oản nhìn dáng người lả lướt của Phó Dư Thù, âm thầm cắn răng, tức giận cực kì: nàng ta..... dám chê nàng nhỏ!

*

Sau khi trở về Giáng Đào các, Ninh Oản tức giận đóng cửa phòng lại. Cởi hết áo quần của mình ra rồi soi gương.

Ban đầu còn thấy không sao, nhưng vừa rồi nhìn dáng người của Phó Dư Thù, so sánh với..... nàng đúng là nam nhân rồi.

Ninh Oản nhũu mày, nhưng mà.... Bùi Khuyết cũng không nói ghét bỏ nàng? Không đúng... dù có ghét với tình tính của y, và cả tình cảm của y với mình, chuyện này đương nhiên y không thể nói ra.

Nàng nhớ Hòa Nguyệt từng nói với mình, nam tử đều thích ngực lớn, dáng người đầy đặn, nếu vậy, người đầu tiên xuất hiện trong đầu, chính là dáng người hoàn mỹ của Phó Dư Thù kia.

...Sự thật chính là như thế. Ninh Oản nhất thời cúi đầu, như cà gặp sương.

Nàng lại nhìn qua gương, không thể không thừa nhận, đúng là ngây ngô quá. Nếu sau này thành thân, Bùi Khuyết không thích nữa thì làm sao bây giờ? Ninh Oản buồn rầu nhũu mày, từ từ cầm quần áo mặc lại.

Mãi đến khi dùng bữa tối, Ninh Oản còn phiền não không thôi.

Nàng thích Bùi Khuyết, cho nên muốn xuất hiện trước mặt y với một mặt tốt nhất, tuy nàng tin y sẽ không thích những nữ tử khác, nhưng nàng vẫn muốn Bùi Khuyết thích hình dáng của mình...

Đúng là đau đầu mà.

Lúc Bùi Khuyết đến Giáng đào các, Ninh Oản đang chống cằm trầm tư, dáng vẻ không yên lòng, không như ngày thường vui vẻ đón mình. Y nghĩ, có lẽ ngày mai xuất cung rồi, cho nên nàng mới lưu luyến mình, mới buồn như vậy.

Nghĩ thế tâm tình Bùi Khuyết tràn đầy sung sướng bước tới bên nàng.

Yên Chi lặng lẽ lui ra.

“Mai về phủ rồi, thu dọn đồ đạc hết chưa?” Bùi Khuyết dịu dàng hỏi, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Vừa nghe tiếng Bùi Khuyết, Ninh Oản mới hồi thần, đúng rồi, mai nàng về rồi, sẽ rất lâu không gặp Bùi Khuyết, nếu.... nếu Phó Dư Thù gỡ thủ đoạn gì chiếm tiện nghi của A Khuyết, nàng khóc mất.

Tiểu cô nương trước mặt không nhìn mình, lại uất ức cúi đầu, nhẹ nói: “Thu dọn xong rồi”.

Bùi Khuyết không biết phải an ủi nàng thế nào, đành nắm lấy tay nàng: “Một tháng thôi, nếu có thời gian huynh sẽ đến thăm mà”.

Ninh Oản buồn bực ngẩng đầu, đôi mắt mở thật to, hung dữ như con mèo nhỏ xù lông: “Cái gì mà một tháng thôi? A Khuyết, huynh không lưu luyến gì sao?” Còn chưa đi mà nàng đã nhớ y rồi, sao y lại nói thế, càng khiến cho lòng nàng khó chịu.

Bùi Khuyết vốn không giỏi nói chuyện, cũng không biết dỗ người ta, chỉ có thể đưa tay xoa đầu nàng: “Đương nhiên là tiếc chứ”.

“Cũng không nói gì uội vui cả”. Ninh Oản khẽ than thở.

Bùi Khuyết bất đắc dĩ cười: “Sau này sẽ học, được không?”

Ninh Oản thấy y thành thật như thế thì bật cười, cầm tay y cẩn nhẹ một cái, cũng không dám mạnh quá, sợ làm y đau. Nngf cúi đầu nhìn dấu răng trên tay, cười ngây ngốc, rồi học theo xoa xoa đầu y, nói: “Thế mới ngoan”.

Thấy tâm tình nàng tốt hơn, Bùi Khuyết mới nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Y thích nàng nghịch ngợm vui vẻ như thế.

“Đúng rồi”. Ninh Oản thiếu chút nữa quên, nhìn thẳng Bùi Khuyết, nói: “A Khuyết, muội hỏi huynh một chuyện, nam tử các huynh... có phải đều thích cô nương có dáng người đẹp không?” Giống như Phó Dư Thù ấy.

Đột nhiên hỏi cái này, Bùi Khuyết hơi kinh ngạc, cười hỏi: “Sao tự nhiên lại hỏi cái này?”

Ninh Oản bĩu môi, không nói mấy câu của Phó Dư Thù ra, cắn răng cầm tay Bùi Khuyết đặt lên ngực mình, nghiêm trang hỏi: “A Khuyết, nơi này của muội... có phải nhỏ lắm không?”

Còn chưa kịp hiểu Ninh Oản nói gì, nhưng cảm giác dưới bàn tay khiến Bùi Khuyết nghẹn lời. Ninh Oản đã sắp mười lăm, cơ thể cũng lớn hơn nhiều, nơi mềm mại trước ngực cũng....

Ninh Oản thấy Bùi Khuyết không trả lời mình, nàng uể oải cúi đầu, đôi lông mi dài chớp chớp, tự ti nói: “Hóa ra.... nhỏ thật”.

36. Chương 36

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 36

Chương 36: Đu đủ hầm.

Bùi Khuyết chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, ngơ ngốc một lúc mới giật mình rút tay lại, xấu hổ không thôi. Cảm giác trong lòng bàn tay vẫn chưa mất đi, y như còn cảm nhận được sự mềm mại đó.... Lấy lại bình tĩnh, kìm lại lòng dạ đang cực kì chấn động, không buồn nhìn Ninh Oản bên cạnh một cái.

Cử chỉ như vậy, thật là...

Ninh Oản thấy Bùi Khuyết kịch liệt như vậy, trong lòng nàng khó chịu muốn chết, hóa ra.... đã nhỏ đến mức không muốn sờ luôn sao?

Bị ghét bỏ rồi.

Ninh Oản tiếp tục cúi đầu, vừa uất ức lại tự ti. Nàng xưa nay chưa từng để ý nam tử sẽ thích loại cô nương như thế nào, nhưng giờ nàng quan tâm Bùi Khuyết, cho nên ngày ngày đều vắt óc tính mưu tìm kế, sợ mình không tốt sẽ khiến y không thích. Từng không cần, giờ lại để ý, nghĩ đến Bùi Khuyết chưa từng nói chuyện này với nàng, ngoài trừ chuyện da mặt huynh ấy mỏng, quan trọng nhất vẫn là cổ kị nàng.

.... Hóa ra Phó Dư Thù nói đúng rồi.

Bùi Khuyết hít sâu một hơi, lúc này mới nghiêng người nhìn Ninh Oản bên cạnh.

Tiểu cô nương nhìn qua đầy dáng vẻ tội nghiệp, tâm tình y cũng mềm hẳn đi, lại một lần nữa chỉnh đốn suy nghĩ của mình, chậm rãi nói: “Oản Oản”.

Ninh Oản bây giờ đầy khổ sở, nàng nhíu mày gắt giọng: “Đừng nói chuyện với muội”. Hóa ra.... hóa ra y chê nàng quá nhỏ?

Bùi Khuyết bị cử chỉ vừa rồi của nàng làm hoảng sợ, mà giờ đã bình tĩnh lại rồi, y vội cầm tay nàng, dịu dàng hỏi: “Làm sao vậy?” Y cũng ... chưa nói gì mà?

Ninh Oản ngẩng đầu, đôi mắt hồng hồng nhìn y, vừa yếu ớt vừa ủy khuất như muốn khóc. Bùi Khuyết suy nghĩ một lúc mới hiểu được chuyện gì xảy ra, đỡ khóc đỡ cười xoa đầu nàng: “Sao nào.... cả ngày cứ nghĩ chuyện này à?” Lúc trước là xuân cung đồ, giờ lại là... y thực sự không hiểu được tâm tư của nàng rồi.

“Huynh ghét bỏ muội”. Ninh Oản thở phà lên án.

“Nào có?” Y thực sự không có chê.

Ninh Oản cúi đầu nhìn ngực mình, lại ngược mắt nhìn Bùi Khuyết, cực kì nghiêm túc nói: “Vậy vì sao huynh không chịu sờ muội?”

Bùi Khuyết hai tai đỏ lừ, giọng nói cực thấp: “Oản Oản, chúng ta chưa thành thân, huynh sao có thể... có thể khinh bạc muội như thế được”. Tuy y rất thích nàng, nhưng nàng chỉ mới là tiểu cô nương, y lại là đại nam nhân, sao có thể làm việc đáng khinh đến thế.

Chỉ là....

Cảm xúc mềm mại vừa rồi từ lòng bàn tay, khiến y đến giờ cả tay vẫn nóng bừng, như bị lửa đốt. Y biết Oản Oản tin y, thiết tình đợi y, cũng không thêm để ý này nọ, mình từ nhỏ đã học tứ thư ngũ kinh, lần trước hôn nàng đã cực kì mạo phạm rồi, giờ còn sờ vào nơi đó, uống cho y học sách thánh hiền rồi.

Ninh Oản dừng một chút, trừng to đôi mắt cẩn thận hỏi: “Cho nên... y không phải chê muội nhỏ sao?”

Hai má Bùi Khuyết nóng lên, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng: “Đương nhiên không có”.

Ninh Oản lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cả người xấn đến cọ cọ người y, dịu dàng cười nói: “Muội biết huynh sẽ không ghét bỏ muội mà”. A Khuyết thích nàng như vậy, sao ghét bỏ nàng được chứ?

Dù sao cũng là tiểu cô nương, cảm xúc đến nhanh đi cũng nhanh, Bùi Khuyết đưa tay vòng qua lưng nàng.

Mai nàng phải về, trong lòng y cũng cực kì không nỡ, nhưng nàng vẫn là nữ tử chưa xuất giá, không thể ngày ngày ở cùng y. Y từng không dám hi vọng xa vời rằng nàng sẽ thích mình như vậy, y lại mình như vậy, chuyện bây giờ đã là chuyện vui nhất rồi. Y xưa nay chưa từng thích gì nhiều, không ép buộc thứ gì, nhưng dục vọng đó lại cứ thế tăng dần lên.

Y muốn gần nàng, ôm nàng, cùng nàng làm những chuyện thân mật nhất, y biết Oản Oản không cự tuyệt, nhưng nếu trong lòng y có ý định đó, y sợ mình không khống chế được, càng không thể cứu vãn.

“Được rồi, đêm nay nghỉ sớm đi, huynh đi trước”. Bùi Khuyết cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt đẹp như ngọc bích, tiểu cô nương xinh đẹp tựa vào trong lòng ngực.

Ninh Oản ôm chặt lấy y, giống như đứa trẻ làm nũng, nàng than thở: “Đừng mà, A Khuyết, đêm nay huynh đừng đi mà, ở lại với muội đi”.

Lời này vừa nói xong, trong lòng Bùi Khuyết như dậy sóng, một lúc lâu mới trả lời: “Buổi tối đến gặp muội đã thất lễ lắm rồi, không được náo loạn nữa”. Chuyện này... sao có thể nói lung tung được.

Ninh Oản cực kì luyến tiếc, nhưng thấy ngữ khí của y chắc chắn như vậy, cũng không nói thêm nữa. Nàng ngửa đầu nhìn mắt y, cười cười: “Vậy huynh hôn muội là có thể đi”. Làm cho y ở lại với nàng thì nhanh quá, nàng cũng không mong nhiều như vậy, giờ cẩn thận mà nghĩ.... nào có cô nương nhà nào giống nàng đâu? Bùi Khuyết không bị nàng dọa cho khiếp đảm đã may lắm rồi.

Tiểu cô nương trong ngực cứ vậy mà chờ mong nhìn y, làm cho lòng y càng ngứa ngáy, thực sự nhịn không được, liền nhẹ nhàng phủ lên trán nàng một nụ hôn, giọng khàn khàn: “Được rồi, huynh đi đây”.

Ninh Oản túm chặt lấy tay áo y, bất mãn nói: “Không phải hôn ở đây”. Nàng chỉ vào môi mình.

Đôi môi hồng phấn mềm mại như đóa hoa mê người, ánh mắt Bùi Khuyết trầm hơn, hơi thở cũng dần hỗn loạn.

Y không còn cách nào khác, ngoan ngoãn nghe lời hôn lên môi nàng, lại không dám nhiều hơn, thoáng qua một lát rồi đi, sau đó hòa nhã nói: “Hồi phủ rồi không được nghịch ngợm nữa, cũng đừng chọc giận phụ thân muội không vui”. Y nhìn nàng lớn lên, đương nhiên biết tính tình cổ chấp quật cường của nàng, phụ thân chiều nàng, nhưng cũng đầy nghiêm khắc, khi còn bé có lần vì nàng nghịch ngợm mà lãnh vài roi, trong đó có một lần là vì chuyện xưng hô với y.

Nàng da thịt mềm mại như vậy, sao chịu nổi đòn đau đến thế.

Nụ hôn nhẹ vừa rồi tuy Ninh Oản hơi bất mãn nhưng cũng không nói gì. Bùi Khuyết đã làm theo ý nàng rồi, nàng không thể được một tác lại đòi một thước.

Nghe y dặn dò dong dài như vậy, trong lòng Ninh Oản đầy ngọt ngào, nàng nắm lấy bàn tay ấm áp của y, bắt chước bộ dạng của y: “Lúc muội không có ở đây, huynh cũng phải chăm sóc mình thật tốt, không được để bị ốm”.

Bùi Khuyết gật đầu cười, cực kì phối hợp.

Tâm tình Ninh Oản cũng vui sướng lây, nhưng mới vừa rồi chuyện đó vẫn chưa quên. Nàng nhìn dung nhan tuấn tú của Bùi Khuyết, lại nghĩ tới Phó Dư Thù đáng người lừa lớt kia, trong lòng thầm nghĩ: mai mình sẽ bắt đầu ăn đu đủ cho lớn ngực.

Để cho lúc A Khuyết gặp lại mình, sẽ thích đến mức không buông. Ninh Oản cười khanh khách thành tiếng.

*

Ngày hôm sau nắng sớm mờ ảo, Hòa Nguyệt tự mình đến tiễn nàng, tuy cũng có chút nuối tiếc mình thật, nhưng mục đích chính là nhân cơ hội gặp huynh trưởng Ninh Ngọc Hành của nàng.

Mấy ngày nay nàng đã hiểu đôi phần bản chất nha đầu Hòa Nguyệt này rồi. Nhìn ngoài thì đơn thuần vô hại, thực ra lại cực kì đen tối, suốt ngày chỉ nghĩ biện pháp thu phục huynh trưởng nàng thôi. Tuy thân là muội muội của Ninh Ngọc Hành nhưng nàng lại rất muốn cho huynh trưởng nàng thích Hòa Nguyệt, vì thế làm bộ như chuyện gì cũng không biết, thuận theo tự nhiên thôi.

Ca ca à, huynh ngoan ngoãn tiếp chiêu đi. Ninh Oản vỗ về A Cửu trong lòng, cong môi.

“Mấy ngày nay đa tạ công chúa điện hạ chăm sóc Oản Oản, thần vô cùng cảm kích”. Ninh Ngọc Hành hướng về phía Hòa Nguyệt nắm quyền hành lễ, vẻ mặt cảm tạ.

Hôm nay thấy mặt mày Oản Oản hồng hào, so với lúc mới vào cung béo ra không ít, đáng vẻ xinh đẹp đáng yêu, cũng thấy được công chúa điện hạ tiếp đãi nàng tốt thế nào. Ninh Ngọc Hành y là người có ơn tất báo, lúc trước sợ muội muội tiến cung có hại, nhưng đúng là y nghĩ nhiều rồi.

Người mình tâm niệm đến mơ cũng gặp đang ở trước mặt, da mặt Hòa Nguyệt có dày cũng vẫn là cô nương mười bốn tuổi, giờ mặt mày đã ửng đỏ như hoa đào tháng ba, thẹn thùng e lệ, thật khiến cho người ta muốn ôm vào ngực mà yêu thương.

“Bản công chúa xem Ninh Oản như tỷ muội, Ninh tướng quân không cần khách khí thế”. Hòa Nguyệt khi nói chuyện tự nhiên sẽ toát ra phong phạm của công chúa hoàng thất, mỉm cười nhìn Ninh Ngọc Hành rồi nói tiếp: “Nghe Oản Oản nói, thành Định An là nơi vui chơi rất tốt, ta từ nhỏ lớn lên ở thâm cung, ít khi ra ngoài, nếu có cơ hội rất muốn cùng Oản Oản đi du ngoạn một lần, không biết Ninh tướng quân ... đồng ý cùng đi?”

Bốn chữ cuối cùng, nhìn như tùy ý, mà cực kì cẩn thận.

Ninh Oản đỡ trán, trong lòng nói thầm: rõ là muốn gặp huynh nàng, còn lấy nàng ra làm cớ đấy.

Ninh Ngọc Hành lúc này đối với công chúa Hòa Nguyệt rất có hảo cảm, mà y tính tình vốn hào sảng, nghe nói muốn cùng muội muội của y du ngoạn, đương nhiên là chuyện vui, mặt cũng giãn ra cười cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, vẻ mặt ngây thơ nói: “Vinh hạnh rồi”.

Hòa Nguyệt vừa lòng nở nụ cười, trong lòng cảm thấy cực kì đã mắt với nam tử tuấn lãng trước mặt, tay dưới áo đã nắm chặt lấy khăn, trong lòng không biết chảy bao nước miếng.

- gào khóc a, Ninh đại tướng quân cười mới đẹp làm sao, bản công chúa không chịu được!

Ninh Oản làm sao có tâm tư mà nhìn Hòa Nguyệt, mắt lại hướng về Đông cung, nhưng mà xa quá, không nhìn được bóng người, vậy là không đến tiễn nàng rồi. Trong lòng Ninh Oản có chút mất mát, vỗ về con mèo trong lòng, mèo trắng mập mập giờ đang hí đôi mắt màu ngọc bích, “meo meo” đầy thỏa mãn.

Quên đi, không đến thì không đến vậy.

Ninh Oản hờn dỗi, cùng Hòa Nguyệt nói mấy câu rồi lên xe ngựa. Nói thật, nàng vẫn mong chờ y tới, nhưng đến lúc xe ngựa ra khỏi cung cũng không thấy bóng người, nàng tắt hết hi vọng.

Ninh Oản chọc chọc mặt con mèo đầy thịt, lẩm bẩm: “Mấy ngày này để cho y nhớ mình cũng được”.

*

Sau khi Ninh Oản hồi phủ, chuyện đầu tiên chính là đi gặp phụ thân, tuy phụ thân không biểu lộ gì nhưng nàng biết người nhớ nàng.

Sau đó trở về Lang Huyền hiên, Ninh Oản ôm con mèo nhỏ, nói với Ninh Ngọc Hành bên cạnh: “Ca ca, mấy ngày này trong phủ có chuyện gì không?”

Ninh Ngọc Hành lắc đầu, cười nói: “Không có muội đúng là thanh tĩnh không ít”.

Ninh Oản liếc mắt nhìn y một cái, bộ dạng tức giận như muốn cháy tóc.

Ninh Ngọc Hành cực kì nhớ tiểu muội này, giờ thấy nàng yếu ớt như vậy cũng không biết là bị ai làm hư nữa, y thân thiết nhéo mũi nàng, nhẹ giọng nói: “Còn tưởng có người trong lòng thì quên huynh trưởng rồi”.

Nghe được mùi ghen tuông nồng đậm của huynh trưởng mình, Ninh Oản đưa tay kéo ống tay áo y, lấy lòng: “Nào có, muội nhớ huynh lắm mà”.

Lời này làm cho Ninh Ngọc Hành đầy dắc ý, ánh mắt nhìn nàng như kiểu “Biết ngay là muội nhớ ta, thừa nhận đi”, bộ dạng cực kì buồn cười.

Yên Chi thấy tiểu thư và thiếu gia nhà mình nói chuyện, vội lui xuống chuẩn bị điểm tâm nàng yêu thích nhất. Ninh Oản đột nhiên nhớ tới gì đó, vội nói với Yên Chi: “Chờ một chút”.

“Tiểu thư?” Yên Chi mắt trong veo nhìn tiểu thư nhà mình, chờ đợi nàng dặn dò.

Ninh Oản nhìn thoáng qua huynh trưởng bên cạnh, đắn đo một hồi rồi nói: “Hôm nay không ăn điểm tâm, làm cho ta đu đủ hầm vú bò là được”. Cuối cùng còn nói, “Sau này mỗi ngày đều làm”.

Ninh Ngọc Hành nghi ngờ nhìn muội muội nhà mình, muội muội y luôn thích đồ ngọt, nhưng sao giờ lại thay đổi cách ăn, vội hỏi: “Sao lại muốn ăn đu đủ?”

Ninh Oản nhớ tới việc ép Bùi Khuyết sờ ngực nàng hôm qua, lúc này mới thấy ngượng ngùng, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt nói: “Ồ trong cung ăn qua.... hương vị cũng không tệ lắm”.

Thấy muội muội mình thích, Ninh Ngọc Hành cũng hưng trí lên, nói với Yên Chi: “Chuẩn bị một phần nữa”. Nói xong quay lại nhìn muội muội của mình, vẻ mặt sung sướng nói: “Huynh ăn với muội”.

Ninh Oản đỏ mặt hời, một lúc sau mới xấu hổ cười: “Được..... Tốt”.

37. Chương 37

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 37

Chương 37: Kiểm tra thành quả

Thấy Yên Chi đi xuống chuẩn bị, Ninh Oản mới nhớ tới chuyện Hòa Nguyệt, bàn tay đang vỗ về mèo con trong ngực cũng dừng lại. Nhìn qua khuôn mặt tuấn tú của huynh trưởng nhà mình liền hỏi: “Ca ca, huynh thích cô nương như thế nào?”

Nghe Ninh Oản hỏi như vậy, Ninh Ngọc Hành khẽ nhắm mắt tự hỏi trong chốc lát, trong đầu nhớ tới cô gái được nuông chiều kia, rất nhanh đã hồi hồn, trả lời nàng: “Sao vậy, hôm nay lại quan tâm đến cả chúng thân đại sự của đại ca muội thế?”

Ninh Oản mỉm cười: “Đợi đến lúc muội gả cho A Khuyết, lúc ấy không còn thường xuyên ở trong phủ nữa, tất nhiên phải tìm một tẩu tử tốt chăm sóc huynh rồi, sinh thêm một đứa con mập mạp, thế mới tốt”.

Ninh Ngọc Hành bật cười, đưa tay véo mũi Ninh Oản, sủng nịnh nói: “Muội nghĩ cũng thật hay nhỉ, thái tử điện hạ hứa sẽ cưới muội sao?”

Nói tới chuyện này, hai mắt Ninh Oản tối sầm lại, hai mày nhíu vào nhau, nhỏ giọng nói: “Y nói..... y sẽ chờ muội lớn lên, đến lúc cập kê vẫn muốn gả cho y, tất nhiên y sẽ nguyện ý cưới muội”.

Chẳng qua chỉ một năm nữa mà thôi, sao nàng lại cảm thấy dài đến vậy.

Ninh Ngọc Hành nhìn vẻ mặt muội muội nhà mình, thầm nghĩ: Quả nhiên, con gái lớn không thể giữ trong nhà.

Đương nhiên y hiểu Thái tử điện hạ, người có tình với Oản Oản, cho nên mới có thể hứa hẹn như vậy, nhưng mà.....

Ninh Ngọc Hành nhìn Ninh Oản: “Oản Oản, tuy muội gả cho Thái tử điện hạ, nhưng sau này điện hạ kế vị, đương nhiên không thể chỉ có mình muội, như vậy..... Muội có chịu được không?” Không phải y muốn đội cho nàng chậu nước lạnh, với tính tình của Oản Oản, trong mắt sao chứa được một hạt cát. Dù y cực kì yên tâm về thái tử, nhưng sau này đăng cơ, hậu cung để vương không phải là chuyện của mình y.

Từ xưa tới giờ làm gì có hoàng đế nào chỉ có một nữ nhân.

Lời này Ninh Oản không thích nghe, than thở: “Một nữ nhân thì làm sao? Không phải là vì khai chi tán diệp cho Hoàng thất thôi à, cũng lắm thì muội sinh nhiều thêm mấy đứa.”

Ninh Ngọc Hành không thể phản bác, dở khóc dở cười, nói thẳng một câu: “Thật không biết thẹn thùng.”

Ninh Oản liếc mắt nhìn y một cái: “Nếu cứ thẹn thùng thì phu quân sẽ bị phụ nữ khác đoạt mất.” Da mặt A Khuyết vốn đã mỏng, nếu mặt mình mà không dày một chút, hai người bọn họ bao giờ mới có tiến triển.

Ninh Ngọc Hành tự nhận nói không lại nàng, cũng không nói nữa, như nhớ ra điều gì đó, nhìn thoáng qua Ninh Oản rồi cẩn thận hỏi: “Oản Oản, muội với Cố Giang Nghiêu.... Thực sự không có chút suy nghĩ nào sao?”

Nói tới Cố Giang Nghiêu, lúc này Trữ Oản không còn nhiều cảm giác lắm, chỉ cười tự nhiên nói: “Không có.” Một chút cũng không.

Ninh Ngọc Hành thở dài nhẹ nhõm, sau đó nhìn nàng: “Chuyện này, vẫn nên nói uội thì tốt hơn....”.Y dừng một chút rồi nói tiếp: “Mấy ngày này, Cố Giang Nghiêu hay đi lại cùng Ninh Tú.”

Ninh Tú.

Ninh Oản sững sốt.

Ninh Tú là thứ tử của nàng, từ nhỏ cảm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, còn hơn cả đích nữ như nàng, trong tất cả tử muội, Ninh Tú xem như là xuất sắc nhất, chỉ có điều.... cuối cùng nàng cũng chỉ là thứ nữ.

Hiện giờ Cố Giang Nghiêu vừa ý Ninh Tú, đứng trên lập trường của Ninh Tú, tất nhiên không có gì tốt hơn được. Dù sao Cố Giang Nghiêu cũng là thanh niên tuổi trẻ tài cao có tiếng ở thành Định An, tiền đồ xán lạn.

Nhưng ở đời trước, Ninh Tú với Cố Giang Nghiêu đâu có liên quan gì tới nhau, tại sao bây giờ..... lại qua lại? Chuyện này thật khiến người ta khó hiểu.

Ninh Oản không hề nghĩ nhiều, chỉ cười nhìn huynh trưởng nhà mình nói: “Hai người họ muốn yêu nhau thì yêu nhau, muốn gặp gỡ thì gặp gỡ, chẳng liên quan gì đến muội cả.” Bây giờ trong lòng nàng, tất cả chỉ có hình bóng của Bùi Khuyết thôi.

Thấy muội muội mình rộng rãi như thế, Ninh Ngọc Hành cũng yên tâm, xem ra Oản Oản đã lớn thật rồi.

Nàng cúi đầu, trong lòng vẫn còn hơi lo lắng. Cố Tang Chỉ có quan hệ thân mật với Bùi Chiêu, bây giờ Ninh Tú lại qua lại với Cố Giang Nghiêu, nếu một ngày Bùi Chiêu oán vị, không biết có lan đến phủ Việt Quốc Công không nữa?

Buổi tối tắm rửa xong, Ninh Oản tùy ý mặc một bộ áo lót rộng thùng thình, cúi đầu nhìn ngực mình, nàng buồn bực không thôi. Đu đủ hằm vú bò đều thử hết rồi, hy vọng là có hiệu quả.

Giờ đang lúc cơ thể phát triển, ăn mấy cái đó đúng là không gì tốt hơn.

Phó Dư Thù có, Ninh Oản nàng cũng có thể có!

Ninh Oản đưa tay xoa nắn hai khối mềm mại trước ngực, thấp giọng nói: “Mày không được thua kém người ta đâu.”

Lúc đi ngủ lại ôm con mèo nhỏ nằm lên giường. Mèo con bị nàng nuôi đến béo tròn, ôm đến nặng. Nàng vuốt ve lông nó, trần trọc mãi không thể đi vào giấc ngủ. Ở trong cung một tháng, trừ mấy ngày đầu, còn lại hôm nào cũng gặp mặt Bùi Khuyết. Thế nhưng sáng hôm nay, y lại không đến tiền nàng, chuyện này nàng vẫn canh cánh mãi trong lòng mãi.

“Meo..o..o” Mèo con vươn đầu lưỡi liếm tay nàng, Ninh Oản thấy nhột, liền bật cười khanh khách, nàng chọc chọc gáy nó, nhỏ giọng nói: “Vẫn cứ làm mèo là thoải mái nhất.”

Đêm qua ngủ không ngon, mãi đến giờ thìn Ninh Oản mới rời giường rửa mặt chải đầu. Ăn sáng xong, nàng ôm mèo con ra sau viện tản bộ, tới chỗ hồ sen, Ninh Oản bắt gặp một bóng người thướt tha yếu điệu, duyên dáng yêu kiều, là Ninh Tú, hai tám cái xuân xanh.

Nhớ tới chuyện hôm qua, Ninh Oản nhường mày, đi tới chỗ Ninh Tú.

Diện mạo của Ninh Tú không xinh đẹp yêu kiều như Phó Dư Thù, mà thanh tú dịu dàng, giống như mỹ nữ trong tranh, nhìn qua vừa uyển chuyển lại tài hoa, làm cho người ta nghĩ đến đóa hoa lan trong u cốc thanh cao kiêu kỳ, đây cũng là một trong số những lý do Ninh Oản không thích nàng ta.

“Hôm qua biết Oản Oản hồi phủ, đang tính sang thăm muội, không ngờ hôm nay lại gặp ở đây, đỡ phải đi lại rồi.” Lời tuy khách khí, nhưng Ninh Tú lại có một đôi mắt xéch, đuôi mắt hơi nhếch cao, nhìn qua vẫn thấy đầy xa cách.

Ninh Oản cười khê: “Nhị tỷ thật khách khí.”, nàng vuốt ve mèo con trong lòng, giả bộ vô tình nói: “Nghe nói gần đây nhị tỷ đang thích chăm lo việc nhà cho vị kia... Giai thoại tài tử giai nhân như thế thật khiến người ta hâm mộ.”

Đối với Cố Giang Nghiêu, đó là chuyện Ninh Tú nàng bắt buộc phải làm, nàng biết Ninh Oản thích Cố Giang Nghiêu, là tình cảm thực sự. Từ nhỏ đến lớn, phụ thân chỉ cưng chiều một mình nàng ta, lúc này..... nàng càng muốn cướp đi người mà nàng ta thích.

“Việc này... việc này.... Nhị tỷ xin lỗi muội, nhưng tình yêu nam nữ, không thể gượng ép, tỷ không cố ý khiến muội đau lòng, nhưng Giang Nghiêu.....” Ninh Tú cười yếu ớt, yêu kiều như cô gái nhỏ: “Y đã hứa với tỷ, chỉ coi muội như muội muội mà bảo vệ, không có chút tình cảm nam nữ nào.....”

“Nhị tỷ.” Đột nhiên Ninh Oản ngắt lời của nàng, ngẩng đầu nhìn vào mắt, từ tốn nói: “Chắc là nhị tỷ hiểu nhầm gì rồi, muội và Cố Giang Nghiêu chưa từng có tình cảm với nhau, về phần muội muội..... Ninh Oản này chỉ có một huynh trưởng mà thôi.”

“Người.....”

“Hôm nay gặp tỷ, chỉ xin khuyên một câu, Cố Giang Nghiêu dù có tốt, tỷ cũng không cần dính vào như thế, từ nhỏ tỷ đã thông minh, có một số việc chắc không cần muội nhắc nhở.” Lời nói của Ninh Oản, đâu có giống như của một cô gái mười bốn mười lăm tuổi ngây thơ khờ dại, ngược lại đầy uy lực. Nàng cười cười: “Muội biết tỷ không thích muội, nhưng..... bên nặng bên nhẹ, mong nhị tỷ phân rõ.”

Ninh Tú không ngờ Ninh Oản vốn được nuông chiều cũng nói ra được lời này, nhất thời sửng sốt, đôi mắt tròn tròn.

Ninh Oản cúi đầu vỗ về mèo con, khẽ nhắm mắt —— vì lo cho gia đình mỗi người, tốt nhất là không dính dáng đến ai hết, nàng không thể vì một mình Ninh Tú mà hại cả phủ Việt Quốc Công.

Ngày ngày Ninh Oản lại ngóng trông Bùi Khuyết phái người đưa thư cho nàng, nửa tháng trôi qua cũng không có động tĩnh gì. Mới đầu Ninh Oản còn cảm thấy tức giận, bây giờ chỉ cảm thấy cực kỳ tủi thân. Đến khi nàng nhận không được muốn vào cung gặp y, rốt cuộc cũng có thư gửi đến.

—— hóa ra A Khuyết đợi nàng ở Minh Tú sơn trang.

Ninh Oản nghe được tin tức, tâm trạng lập tức tốt hẳn lên, cười đến vô cùng vui vẻ, phiền não vừa rồi liền quên sạch. Vội vàng chạy đi tìm Yên Chi, ngồi lựa xem nên mặc bộ nào thì đẹp.

Trang điểm một lúc lâu, Ninh Oản mới vừa lòng nhìn mình trong gương, sau đó lên chạy ra khỏi phủ, đi đến Minh Tú sơn trang.

Đường tới sơn trang nàng cực kì quen thuộc, từng gốc cây ngọn cỏ, từng viên gạch hòn ngói đều in đậm trong trí nhớ của nàng khi còn bé. Tâm tình vốn rất tốt, nhưng tưởng tượng đã nửa tháng chưa gặp Bùi Khuyết, cảm giác hiện giờ có chút giống “Càng gần quê càng hồi hộp”.

Một mình đi vào phòng Bùi Khuyết.

Lúc Ninh Oản trông thấy y, y vẫn mặc cẩm bào màu trắng sạch sẽ như ngày thường, nằm ngủ trên tháp, trong tay cầm một quyển sách, chắc là xem đến mệt.

Ninh Oản cười cười, lặng lẽ nhấc váy đi tới.

Nàng cúi đầu ngắm nhìn y, ngắm đến ngây người. Nàng vẫn biết Bùi Khuyết lớn lên rất đẹp, lúc ngủ lại thật bình yên, làm cho nàng si mê, cảm thấy..... A Khuyết càng lúc càng dễ nhìn!

Lúc ánh mắt nhìn tới đôi môi tái nhợt của y, Ninh Oản không nhịn được nuốt nước miếng, thầm nghĩ: hôn trộm một cái, chắc không có vấn đề gì nhỉ?

Nhớ tới nụ hôn của Bùi Khuyết dạo trước, hai má nàng lại nóng lên, cảm thấy ngứa ngáy, rốt cuộc không kìm nén được nữa, cúi xuống, nhẹ nhàng hôn.

.....

Hôn xong, trong lòng Ninh Oản thầm vui sướng, đuôi lông mày đến sắc mặt đều vui vẻ.

Lúc đầu chỉ tính hôn trộm một cái, nhưng... khi hôn rồi, nàng lại không nỡ tách ra, theo bản năng vươn đầu lưỡi liếm bờ môi của y, một giây, hai giây.... nam nhân đang nằm trên tháp cũng dần mở mắt.

Ninh Oản luống cuống đến quên phản ứng, ngây ngốc nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc.

Bùi Khuyết vội ôm chặt lấy nàng, ngồi dậy gọi khẽ: “Oản Oản.”

Lúc này Ninh Oản mới thấy thẹn thùng, cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng, ấp úng nói: “Muội.... không cho huynh cười muội.”

Bùi Khuyết chỉ cảm thấy lúc này nàng vô cùng đáng yêu, xoa xoa đầu nàng, nhẹ giọng: “Ừ, không cười.”

Ninh Oản ngẩng đầu nhìn y, nhẹn không được lại hôn lên cằm, đôi mắt long lanh, nhìn qua lại có tia quyến rũ không hợp với tuổi. Nàng tựa cả người vào ngực y, nhỏ giọng tủi thân lẩm bẩm: “Nửa tháng huynh mới nhớ đến muội...”

Biết nàng tủi thân, Bùi Khuyết cũng không biết nên nói gì bây giờ, chỉ theo bản năng ôm chặt lấy nàng. Nửa tháng này, ngày nào y cũng nghĩ tới nàng, nhưng ngày nàng rời cung, y không cẩn thận bị nhiễm phong hàn, y nghĩ: Nếu để nàng nhìn thấy mình sinh bệnh, chắc là sẽ khóc mất.

— trước giờ y đều không nỡ nhìn nàng rơi dù chỉ một giọt nước mắt.

“Gần đây có nhiều việc, nên ít có thời gian thăm nàng. Oản Oản, đừng giận huynh nhé?”

Có lẽ vì giọng nói của Bùi Khuyết quá dịu dàng, Ninh Oản nghe xong liền bỏ qua hết cả. Nàng biết Bùi Khuyết là thái tử nên công việc rất bề bộn, tuy rằng nàng cũng từng có lúc so đo, nhưng không phải lúc nào cũng nhỏ mọn như thế, ngoan ngoãn gật đầu: “Ừm, không giận.” Nàng dùng sức ôm chặt y, cảm thấy thật thỏa mãn, giây phút này... trái tim như được lấp đầy, không còn kẽ hở.

Dường như nghĩ ra việc gì đó, đột nhiên Ninh Oản ngẩng đầu nhìn y, cặp mắt mở to, ưỡn ngực nói: “A Khuyết, huynh xem nơi này có phải lớn hơn không?”

Nàng đã ăn nửa tháng đu đủ rồi đấy.

Bùi Khuyết nhất thời không biết xem làm sao, trong lòng lại càng khô nóng. Tiểu cô nương trong ngực cứ như đũa nhỏ nóng lòng muốn biểu hiện, làm y cảm thấy mình.... Còn hơn cả cầm thú.

“A Khuyết, sao huynh không xem vậy?” Ninh Oản oán giận nói. Thực ra nàng đã nhìn thấy mặt y đỏ lên rồi, chỉ là cố tình không buông tha thôi, cố tình khờ dại ngu ngơ hỏi.

Thấy y ngượng ngùng, nàng cầm tay ai kia đặt lên ngực — thành quả nửa tháng, sao lại không để y kiểm nghiệm chứ.

Thấy Bùi Khuyết định thu tay về, Ninh Oản nhú mào, cố ý uy hiếp nói: “Nếu huynh không sờ, vậy cả đời cũng đừng sờ nữa.” Ninh Oản đắc ý, quả nhiên, bàn tay đặt trên ngực ngoan ngoãn nghe lời bất động, nàng nói tiếp: “Sờ qua quần áo không chính xác lắm, huynh có muốn....”

“Oản Oản!”

Nàng thật náo loạn. Chẳng nhẽ nàng tưởng y thực sự thanh tâm quả dục, không có chút dục vọng nào sao? Y cũng là nam tử bình thường, sao lại không có phản ứng?

Ninh Oản âm thầm cười trộm — nàng thích nhất là đùa giỡn Bùi Khuyết mà.

Ninh Oản nắm tay y đặt lên nơi mềm mại của nàng ấn vài cái, cười khê: “A Khuyết, muội chỉ muốn huynh thích muội nhiều hơn thôi mà.” Muội biết huynh thích muội, nhưng như vậy vẫn chưa đủ, muội muốn huynh mỗi ngày đều thích muội hơn một chút. Mỗi chỗ trên người đều được huynh thích.

Cảm xúc mềm mại dưới lòng bàn tay làm Bùi Khuyết thêm buồn bực, hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của nàng, cả đôi môi căng tròn ướm át, rốt cục nhìn không được, cúi xuống hôn....

Y sắp bị nàng tra tấn đến chết rồi.

Trời đất quay cuồng một hồi, Ninh Oản còn chưa hồi hồn, đã bị đè xuống dưới thân.

Đôi môi nóng cháy nhanh chóng bao phủ môi nàng, nuốt gọn những lời nàng định nói vào bụng. Ninh Oản không ngờ Bùi Khuyết sẽ phản ứng kịch liệt như thế, muốn nói nhưng chỉ phát ra tiếng “Ưm ưm ưm”

Nhưng mà....Bùi Khuyết hôn nàng mạnh mẽ như vậy, trong lòng Ninh Oản cảm thấy cực kỳ vui vẻ, vội vươn tay ôm ngang lưng y, giữa đầu thuận theo.

A Khuyết nhiệt tình như vậy, đây là lần đầu tiên nàng thấy.

Giờ phút này, Bùi Khuyết đầu còn sót lại chút nào tao nhã thường ngày, nụ hôn của y ngang ngạnh mà nóng bỏng, làm cho Ninh Oản cảm thấy, người này một chút cũng không giống A Khuyết của nàng.....

“Ưm.....” Lưỡi run lên, Ninh Oản đắm nhẹ ngực y một cái.

A Khuyết hôm nay làm sao vậy?

Lúc này Bùi Thiếu mới dừng lại, nhìn tiểu cô nương dưới thân, đôi mắt ngập nước giống như con mèo nhỏ bị bắt nạt, khiến người ta thương tiếc. Bùi Khuyết bình tĩnh, nhanh chóng đứng lên.

Y không dám nhìn nàng: “Oản Oản, ta....”

Nàng cũng đứng dậy theo, kéo ống tay áo của y, đỏ mặt hỏi: “A Khuyết, huynh đừng có vội, vừa rồi muội nói đùa thôi, huynh yên tâm, chắc chắn sẽ cho huynh sờ nữa mà.” Nàng cười cười, nói bổ sung: “.....chỉ ột mình huynh sờ thôi.”

38. Chương 38

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 38

Chương 38: Tiểu biệt.

Ninh Oản đứng dậy, đưa tay kéo kéo ống tay áo y, đỏ mặt nhưng lại vờ bình tĩnh nói: “A Khuyết, huynh đừng nóng. Muội vừa rồi chỉ đùa thôi, huynh yên tâm, nhất định sẽ cho huynh sờ mà”. Nàng cười cười, bổ sung nói: “... Chỉ cho huynh sờ thôi”.

Ninh Oản nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Bùi Khuyết, trong lòng càng phần khởi, cười vui vẻ.

Một lúc sau Bùi Khuyết mới khôi phục lại vẻ lãnh đạm bình thường, y cúi đầu nhìn Ninh Oản trong lòng, trách nàng một câu: “Oản Oản”.

Ninh Oản ngẩng đầu nhìn y, ánh mắt sáng trong: “Vâng?”

“Về sau không được như vậy nữa”. Bùi Khuyết nói. Vừa rồi y vượt qua được, nhưng nếu cứ như thế, y không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Ninh Oản nhìn vẻ nghiêm trang của Bùi Khuyết, ý cười càng đậm hơn, nàng thấp giọng: “A Khuyết, huynh giận à?” Không phải đã để huynh sờ rồi mà? Hơn nữa... y cũng thích sờ mà.

Nghe câu đó, Bùi Khuyết lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt nàng, giọng nói trầm thấp: “Không được quấy như vậy nữa, nếu còn thế...” Y không phải thánh nhân, làm sao có thể không chế dục vọng của mình được, y sợ mình không nhịn nổi.

Mới vừa rồi suýt nữa đã không kiểm soát được rồi, lâu ngày chắc chắn sẽ càng khó nhịn.

Ninh Oản thấy thế, hơi nhú mi, không nói tiếng nào. Nàng không nói gì, yên lặng chỉnh đốn lại áo quần và đầu tóc rối tung, vừa suy nghĩ, nhưng lại không thèm nhìn y một cái.

Bùi Khuyết thấy nàng trầm mặc lại lo không biết mình nói có làm nàng giận không, cẩn thận gọi nàng một tiếng: “Oản Oản?”

Ninh Oản đột nhiên ngẩng đầu, không phải là nước mắt uất ức như y tưởng, nàng chỉ lẳng lẳng nhìn y, nói khẽ: “A Khuyết, có phải..... có phải huynh thấy muội không biết xấu hổ, nên chán ghét muội phải không?” Mỗi lần nàng đều khiến y đỏ mặt.

“Huynh...” Bùi Khuyết mở miệng, biết mình lúc này quá nặng lời rồi, vội giải thích: “Đương nhiên không phải, huynh chỉ sợ..... huynh sợ mình....”.

“Muội biết rồi”. Ninh Oản cúi đầu, lông mi nhẹ nhàng rũ xuống, thanh âm tuy nhẹ nhưng rất rõ ràng, “Chúng ta, luôn là muội chủ động, muội còn là cô nương gia giáo, mặt dày như vậy cũng là do muội cố gắng lắm mới được. Bởi vì muội biết, nếu không như thế, dù huynh có thích muội cũng sẽ không nói uội biết.... Nếu lúc ấy muội thực sự thích Cố Giang Nghiêu, có lẽ huynh còn có thể thành toàn uội nữa”.

A Khuyết của nàng, chính là vậy, rõ là thích muốn chết, nhưng cứ chậm chạp không chịu nói ra.

Nàng ngẩng đầu nhìn y, Bùi Khuyết đã không còn nét đại khờ yếu ớt như ngày xưa, tư thái trưởng thành bây giờ khiến y có phần xa lạ. Nàng cười cười, giữa hai má hiện lên lúm đồng tiền, cực kì xinh đẹp, nghiêm túc nói: “Chỉ là A Khuyết, huynh có nghĩ tới không, nếu không phải muội không biết xấu hổ như vậy, mặt dày ba lần bốn lượt như vậy... chủ động tới gần huynh, có lẽ bây giờ chúng ta vẫn chỉ là quan hệ bạn bè như ngày bé. Huynh sẽ không hôn muội, không ôm muội, chứ đừng nói là cưới muội”.

Nàng chỉ mong có thể bù lại tiếc nuối của đời trước, đời trước Bùi Khuyết đối xử với nàng rất tốt, bây giờ nàng chỉ mong y biết Ninh Oản nàng thích y, y đừng nghĩ gì cả, có thể gần nàng, đừng câu nệ.

“... Cho nên A Khuyết, nếu huynh không thích như vậy, muội.... muội có thể sửa”. Nàng cũng có thể trở nên thực nữ, có thể có cử chỉ khéo léo, không ngây thơ yếu ớt như hiện tại nữa.

Bùi Khuyết nhìn tiểu cô nương nhỏ xinh trước mặt, không nói được câu nào, y biết Oản Oản thích y, chỉ là không ngờ.... nàng lại thích y đến thế.

Nàng nói, những câu đó đều rất thật, mấy ngày này, nếu không phải nàng chủ động đến gần y, chủ động gần gũi y, y cũng sẽ không có tâm tư đó. Về phần Cố Giang Nghiêu.... y đã từng nhìn thấy hai người bên nhau, chỉ là, nếu Oản Oản thực sự thích Cố Giang Nghiêu, vì yêu, có lẽ y thực sự sẽ giúp nàng.

Nàng nói đúng.

Là vì y, khiến cho nàng uất ức.

Bùi Khuyết đau lòng đưa tay ôm lấy bả vai gầy yếu, nhìn vào đôi mắt ngập nước của nàng, càng thấy mình quá đáng, y dịu dàng trấn an: “Oản Oản, là huynh nói hơi nặng lời, huynh...”.

“Không có”. Ninh Oản cười cười, cười đến mức ngây ngô, “Chỉ cần huynh không chê muội, sao cũng được mà”. Đời trước nàng đối xử lạnh nhạt với Bùi Khuyết như vậy, đến nhìn cũng như không thấy, giờ chẳng qua y nói hơi nặng lời một chút xiu thôi, cũng không có trách gì nàng. So đi tính lại, nàng đều thấy là nàng phụ y.

Nàng cứ như vậy sao y không đau lòng cho được. Bùi Khuyết cúi đầu hôn lên trán nàng, giọng nói đầy dịu nhẹ: “Nói gì ngốc vậy?”

Bùi Khuyết dịu dàng như thế, Ninh Oản nhịn không được mà rưng rưng. Nhớ lại đời trước y nằm im trong lòng mình như thế, thân mình lạnh băng, nàng khiếp sợ. Giờ có thể ở cùng một chỗ với y, đừng nói là được y hôn, y ôm, chỉ cần nhìn thấy y thôi nàng cũng đã thỏa mãn lắm rồi.

Chóp mũi Ninh Oản hồng hồng, đôi mắt ngập nước như sắp khóc, đôi môi mím chặt, bộ dạng quật cường, nàng sợ hãi nói: “A Khuyết, huynh không thấy, người như muội, không giống một cô nương tốt sao?” Chỉ là... nàng không nhịn được.

Không ngờ nàng lại nói chính mình như vậy, Bùi Khuyết bây giờ hối hận cực kì – y sợ nhất nàng khóc, kìm lòng không được mà ôm nàng thật chặt, vỗ nhẹ sau lưng nàng, giống như đứa trẻ, nói: “Đừng nghĩ vậy, huynh muội và huynh chưa thành thân, không nên làm những chuyện vượt quá. Oản Oản, muội còn nhỏ, có một số chuyện còn chưa hiểu được”.

Thấy y ôm mình, bệnh yếu ớt của nàng lại tái phát, Ninh Oản nhú mào, chôn vào lòng y, than thở: “Rõ ràng là ghét bỏ muội mà”. Chuyện nam nữ, nếu là lưỡng tình tương duyệt, cử chỉ thân mật là hết sức bình thường, tuy là.... nàng có vẻ không có giới hạn.

“Oản Oản, đợi một năm nữa thôi, một năm sau chúng ta thành thân, muội muốn... muốn làm gì đều được hết”. Bùi Khuyết dừng một lát, mới nói hết câu.

Thời điểm đó, y có thể danh chính ngôn thuận có được nàng, để nàng sinh con cho y. Nghĩ đến đầu Bùi Khuyết càng mong đợi, cho tới bây giờ y chưa từng cảm thấy, một năm lại dài đến vậy.

“Lời của huynh giống như muội vội gả cho huynh lắm vậy”. Ninh Oản vừa nghe đã vui mừng, lại vờ như oán giận.

Nghe giọng nàng liền biết nàng không còn giận, Bùi Khuyết cười cười, xoa đầu nàng không nói.

Ninh Oản lập tức từ trong lòng y nhảy ra, ngửa đầu tức giận, ánh mắt mở thật to: “Hóa ra huynh nghĩ vậy sao?”

Bùi Khuyết nhịn không được nhéo nhéo mặt nàng, “Không phải”, y dừng một chút rồi nói, “... là huynh vội”.

Tiểu cô nương trong lòng tỏa ra mùi đàn hương, vẻ mặt ngơ ngác như kiểu không ngờ Bùi Khuyết sẽ nói câu đó.

Nàng xưa nay chỉ biết Bùi Khuyết không phải người hay nói ngọt, nếu muốn nghe từ miệng y một câu lời ngon ý ngọt so với việc ép y chủ động còn khó hơn. Vì thế.... Ninh Oản lập tức vui vẻ.

Nửa tháng không gặp, y thế lại biết rõ người ta đấy. Nàng thật lòng vui mừng.

Nói lời này Bùi Khuyết đương nhiên cũng xấu hổ, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười rạng rỡ, trong lòng y cũng vui hơn, ngẫm nghĩ, nếu nói những lời này có thể khiến nàng vui, ngày sau sẽ nói nhiều hơn vậy.

Ninh Oản ôm thắt lưng y, vùi đầu vào lòng, khuôn mặt nhỏ cọ cọ vào ngực Bùi Khuyết, ý cười dào dạt nói: “Huynh muốn cưới, bốn tiểu thư còn không muốn gả đâu”.

Tiểu cô nương tốt cực cũng khôi phục lại vẻ vui tươi thường ngày, Bùi Khuyết khẽ hôn lên đỉnh đầu nàng, nửa tháng qua, ngày nào y cũng nhớ, làm sao có thể không nghĩ đến nàng chứ.

Giống như nhớ ra điều gì, Ninh Oản nhỏ giọng: “A Khuyết, ý của huynh vừa rồi muội hiểu được, về sau... về sau muội sẽ rụt rè hơn”. Y là muốn tốt cho nàng, vậy nàng sẽ nghe lời y nói.

Đây vốn là ý của y, nhưng mà... nghe nàng hứa hẹn như vậy, trong lòng ai kia lại có vài phần mất mát. Bùi Khuyết theo bản năng ôm chặt tiểu cô nương trong lòng hơn, y không phải ngại nàng không biết rụt rè, chỉ là sợ mình không nhận được mà thương tổn nàng mà thôi.

- lúc chưa cưới, y tuyệt đối không làm chuyện đó.

“Ừ”. Bùi Khuyết trái lương tâm đáp.

Ninh Oản sao không nhìn ra vẻ mất mát kia chứ, đôi mắt vừa rồi còn ướt sũng giờ lại lộ ra vẻ giả hoạt, lắm bầm: “Muội là cô nương gia giáo, đương nhiên không thể để cho nam tử tùy tiện sờ bậy, nhưng mà A Khuyết, huynh là nam tử, có thể uội sờ không?”

Lời này.... làm sao một cô nương có thể nói được? Nhưng nghĩ đến vẻ nước mắt lưng tròng của nàng vừa rồi, y lại không nỡ nói nặng lời, từ từ nói: “Vậy muội.... muốn sờ sao?”

Ninh Oản cười cười nhìn y, gian xảo như hồ ly, hai tay vòng lấy cổ y, đôi môi gần tai y rồi nói: “ Muội vừa rồi cho huynh sờ chỗ nào, giờ muội muốn sờ chỗ đó”.

Bên tay nóng hầm hầm, Bùi Khuyết cảm giác nhịp tim mình nhanh hơn, lúng túng: “Oản Oản...”.

“Không cho huynh chọc muội giận nữa”. Ninh Oản gắt giọng. Y không sờ nàng, cũng được, nhưng mà nếu ngay cả mình muốn mà y cũng không đồng ý, nàng nhất định sẽ giận. Thực ra như vừa rồi cũng biết, y sợ làm chuyện vượt quá giới hạn, cho nên mới không muốn nàng quấy.

Nàng hiểu được lòng Bùi Khuyết, y muốn chuẩn bị thật tốt để cùng nàng sống cả đời. Nếu có một ngày Sở Vân Thâm không thể chữa khỏi cho y, chỉ sợ y sẽ đẩy nàng thật xa. Nhưng nàng không làm được, nàng sao có thể trở mặt nhìn được, nàng phải khiến cho Bùi Khuyết càng thích nàng, thích đến mức không nỡ đẩy nàng đi.

Bùi Khuyết đúng là sợ nàng giận, đắn đó hồi lâu, cuối cùng.... quên đi, cho nàng sờ vậy.

Ninh Oản thấy y rốt cục cũng thỏa hiệp, lén lút cười nói: “Vậy huynh ngoan ngoan nằm xuống giường đi”. Nàng sẽ sờ thật tốt đó.

Bùi Khuyết nhìn nàng hứng trí đến thế, đương nhiên không có biện pháp, nghe lời ngoan ngoan nằm xuống giường, nghĩ thầm, chỉ cần mình không có tà niệm, nàng muốn sờ cứ sờ đi.

Nhìn người nào đó nghiêm trang nằm trên giường, Ninh Oản liền nhớ tới lúc nàng là mèo, thường xuyên nhìn lên y tắm rửa. Thân thể Bùi Khuyết có vẻ gầy, nhưng được chăm sóc tốt, trước kia nàng chỉ nhìn chứ không sờ, giờ mới có năng lực để sờ đó.

Ninh Oản hưng phấn muốn hét vài tiếng.

Nàng ngồi bên cạnh y, mím môi cười, đặt tay lên ngực y, bàn tay nhỏ bé ở đó sợ loạn xạ, lại chệch không đủ, Ninh Oản nhíu mày, đưa tay tháo luôn đai lưng của y.

“Oản Oản”. Bùi Khuyết giữ tay nàng lại, ý bảo đừng náo loạn nữa.

Ninh Oản chỉ bĩu môi, nhìn vẻ kích động của Bùi Khuyết, nàng ủy khuất nói: “.... Huynh đồng ý uội sờ rồi mà”.

Chỉ là... còn chưa nói cho cởi quần áo mà. Bùi Khuyết đột nhiên có chút hối hận, tính tình Oản Oản như vậy, nếu mà.... y không dám chắc mình có thể khống chế được đâu.

Thấy Bùi Khuyết do dự, Ninh Oản rất là sẵn sàng an ủi: “A Khuyết huynh yên tâm, muội chỉ sờ thôi, không làm gì cả”.

Nàng cười với vẻ mặt thiên chân vô tà, thề vô cùng son sắt.

- sờ sao mà đủ chứ, nàng còn muốn hôn cơ,

Nghe Ninh Oản nói xong, Bùi Khuyết lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng may... chỉ sờ.... chỉ là.... y sao lại thấy mát mát chút, hơn nữa.... trong lòng y vừa rồi là mong chờ cái gì?

Y càng ngày càng không nhận ra mình nữa. Trước mặt Oản Oản, có một số việc, y biết rõ không thể là, lại cố tình muốn làm. Như hiện tại.... nàng nói không làm gì, y lại khát vọng.

Tâm tư đó, y sợ nàng biết.

Trong lòng Bùi Khuyết cứ suy nghĩ lung tung, đến khi tỉnh lại mới phát hiện đai lưng đã bị cởi ra, bàn tay nhỏ bé yết ớt đang cởi đai lưng vắt sang một bên, sau đó cởi luôn áo choàng của y.... cái này, sao cứ như bóc bánh chưng vậy?

Nhìn Ninh Oản chuyên tâm cởi quần áo ình Bùi Khuyết đột nhiên cong môi cười, tâm tình cũng lơ lửng hơn.

Rốt cục cũng cởi xong. Nàng lần đầu đụng vào áo quần nam tử, cho nên hơi khấn trương, cởi xong áo choàng là trung y màu trắng bên trong, Ninh Oản hưng phấn muốn kêu to, tiếp tục cởi tiếp thứ cuối cùng.

Cởi sạch mới tốt. Ai bảo y luôn nghiêm trang, nàng muốn xem vẻ chật vật của y đấy.

Cởi xong trung y, Ninh Oản nhìn đến xương quai xanh tinh xảo của Bùi Khuyết, ánh mắt chợt sáng lên, nhìn thẳng xuống một đường, hai hạt đậu nhỏ hồng hồng trước ngực y, lúc này nàng mới thấy ngượng ngùng, hai má bắt đầu nóng lên.

Rõ ràng đã nhìn vô số lần, sao lại thẹn thùng chứ? Ninh Oản âm thầm khinh bỉ mình, sau đó đưa tay sờ sờ ngực trơn bóng của y.

Ôi... xúc cảm thật tuyệt. Ninh Oản thầm tán thưởng.

Nàng hưởng thụ cảm giác sờ soạng một lúc, lại thấy nếu chỉ sờ không thì tiếc quá. Ninh Oản nhìn trộm Bùi Khuyết một cái, nghĩ: A Khuyết đứng đắn như vậy, lần sau muốn sờ không biết là lúc nào đâu? Lần này... không được lãng phí.

Nghĩ đến đây, Ninh Oản nhanh chóng xích người lại.

Đến lúc cảm thấy sức nặng trên người, Bùi Khuyết mới hoàn hồn lại: “Oản Oản.... đã nói không được náo loạn”.Sao lại.... sao lại nằm lên người y, y giờ không mặc áo mà.

Ninh Oản tựa vào người y, hai tay đặt lên lồng ngực ấm áp, mắt nhìn thẳng vào y, chu miệng: “Muội hôn chút thôi, huynh đừng vội”.

Sờ đã không chịu nổi, nếu hôn.... Bùi Khuyết nhắm chặt mắt, đột nhiên thấy đầu đau kinh khủng.

Nhìn bộ dạng xấu hổ của y, Ninh Oản khá là vui vẻ, nàng chôn đầu lên ngực y, đặt môi mình xuống.

Cảm giác ẩm ướt ấm áp từ cổ lan ra, như một ngọn lửa nhỏ, giờ là mùa đông rét lạnh lại khiến y thấy mình khô nóng. Y thoáng cúi đầu, nhìn tiểu cô nương nhỏ xinh đang chôn đầu giữa cổ mình, nhẹ nhàng hôn – không đúng, nàng không phải hôn, là liếm.

Lưỡi mềm từng chút từng chút liếm cổ y, như một con mèo nhỏ nghịch ngợm, y không dám lộn xộn, cả người căng thẳng, bất cứ lúc nào cũng có thể không chống đỡ nổi.

Nàng liếm y, mà y lại thấy còn chưa đủ, còn muốn nhiều hơn....

Chờ liếm xong nàng lại dùng sức mút vào, như một món ngon nào đó. Rốt cục y cũng không nhịn được nữa, đưa tay ôm lấy nàng, thân hình nhỏ xinh ôm vào ngực đầy thoải mái, mái tóc màu đen sát mà má y, bên mũi là hương thơm dịu nhẹ, khiến cho y mê muội.

Y đưa tay xuyên vào mái tóc nàng, kéo đầu nàng gần mình hơn, nói thầm với bản thân: chỉ cần mình không xúc động, nàng muốn là gì, thì làm cái đó.

....

Xong việc, Ninh Oản hớn hển dựa vào người Bùi Khuyết, sau đó hôn lên cằm y, vẻ mặt thỏa mãn: “A Khuyết, huynh thích, đúng không?” Phản ứng vừa rồi của y, rõ là thích mà, nếu không... cũng sẽ không ôm nàng.

Tới lúc này rồi y còn phản bác gì được nữa, tay xoa xoa đầu nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, thấp giọng đáp: “Thích, nhưng mà.... lần sao không được lấy lý do này nữa”.

Ninh Oản nghe lời gật đầu, lặng lặng tựa vào người y.

Chờ đến khi nghỉ ngơi đủ, Ninh Oản liền cảm thấy có gì đó không ổn,... nàng cảm giác có gì cứng cứng trước bụng nàng, theo bản năng đưa tay nắm lấy... đến lúc nắm xong nàng mới hiểu được đó là cái gì, nhất thời sửng sốt, quên luôn cả buông tay.

Không xong rồi, A Khuyết có nghĩ nàng nhanh quá không.

“.... Oản Oản”. Bùi Khuyết khàn giọng.

Ninh Oản vội buông tay ra, khuôn mặt nhỏ hồng như máu, vội vàng giải thích: “Muội, muội... muội chỉ là sờ, không có ý gì khác cả”.

39. Chương 39

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 39

Chương 39: Một vết hồng

Lúc này vừa cắn lại vừa liếm y, giờ lại nói là chỉ sờ thôi mà, Ninh Oản tự nhiên thấy chột dạ, nhưng lần này..... nàng thực sự không nghĩ tới chuyện kia.

Ninh Oản dứt khoát giả chết không nhúc nhích nằm trên người y, bên tai là hơi thở của Bùi Khuyết, vật ở dưới kia vẫn rất cứng rắn, chọc vào bụng nàng, làm nàng thấy vô cùng khó chịu, nhưng nàng lại không dám động.

Nghĩ lại vừa rồi nàng sờ soạng y, phản ứng của y càng mãnh liệt.....

—— A Khuyết nhất định sẽ nghĩ nàng rất vội vàng.

Bùi Khuyết bình ổn lại hơi thở, vội vàng ôm lấy Ninh Oản. Khuôn mặt tuần tú phiếm hồng, hai tai đỏ rực, không dám nhìn vào mắt nàng, ấp úng nói: “Ta.....Oản Oản, muội chờ ta một lát.” Cái dạng này của y, thật thất lễ.

Bây giờ Ninh Oản nào dám nói câu gì nữa, gật đầu như già tởi: “Dạ.”

Thấy Bùi Khuyết xấu hổ chạy đi, Ninh Oản mới ngẩng đầu lên. Nàng sững sờ vươn tay, rồi ngây ngốc nhìn tay trái của mình..... Vừa rồi, nàng thế mà lại có thể cầm lấy nó, cái thứ kia, so với lần trước nàng nhìn thấy còn to hơn, dù cách tầng vải, nàng vẫn cảm nhận được độ ẩm của nó.

Nàng chạm vài cái, nó còn từ từ lớn lên nữa.

Dường như.....chơi rất vui.

Giờ phút này, Ninh Oản chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình nóng bỏng, càng nghĩ càng xấu hổ, nằm úp sấp trên tháp, tiếng cười khanh khách không ngừng.

Ninh Oản vội vàng che mặt.

—— thật là.... Xấu hổ muốn chết.

Đại khái qua nửa tiếng, Bùi Khuyết mới thay một thân quần áo mới quay lại.

Khi y tới thì nhìn thấy tiểu cô nương đang cuộn tròn trên tháp, giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn. Cảnh này làm không khí xấu hổ khi nãy cũng tiêu tan. Bùi Khuyết ngồi xuống tháp, đưa tay vuốt tóc nàng ra sau gáy, để lộ ra hai má nhỏ, nhìn khuôn mặt lúc ngủ của nàng không chớp mắt, y không nhả tâm quấy rầy nàng.

Vậy mà đã ngủ rồi, đúng là như trẻ con.

Bùi Khuyết đưa mắt, chỗ kia..... bộ ngực mềm mại vừa dán vào ngực y, đôi môi mềm mại ngậm lấy cổ y, làm cho y không khống chế được mà động tình — nàng sao có thể là trẻ con được, đã lớn thành đại cô nương rồi.

Bùi Khuyết nhìn nàng một lát lại nhíu mày, nghĩ thầm: “Ngủ như vậy, lỡ may bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ?”

Y xoay người ôm lấy người đang nằm trên tháp, đặt lên giường lớn, rồi đắp chăn cho nàng.

Nàng ngủ rất nghịch, khi thì nhíu mày, khi thì chép miệng, nhưng y cảm thấy cực kì đáng yêu.

Có thể ở chung như bây giờ thật tốt.

Lúc Ninh Oản tỉnh lại thì trời đã tối, nàng hốt hoảng vội vã đứng lên.

Vì quá sốt ruột, thân mình lảo đảo như sắp ngã, cũng may có một đôi tay khỏe mạnh đỡ được nàng. Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói trách cứ dịu dàng mà đầy chiều chuộng: “Chạy nhanh như vậy làm gì?”

Ninh Oản ngẩng đầu, thấy Bùi Khuyết thì oan ức than thở: “Muội tưởng... muội tưởng huynh đi rồi. A Khuyết, vì sao lúc này không gọi muội dậy?”

Thấy mắt nàng vẫn còn nhập nhèm buồn ngủ, Bùi Khuyết thầm nghĩ, nàng ngủ ngon như vậy, sao yỡ đánh thức được chứ.

“Đêm qua ngủ không ngon?”

Ninh Oản nghĩ một chút rồi gật đầu: “Hôm qua mãi nửa đêm cũng chưa ngủ được.” Sau đó lại cười cười: “..... Tại muội nhớ huynh thôi.”

Câu trả lời của nàng làm Bùi Khuyết ngẩn ra, sau đó quay sang ôm lấy nàng. Ninh Oản vùi đầu vào cổ y, lại dụi dụi vào lồng ngực, cẩn thận hỏi: “A Khuyết, trời tối như vậy, muội không về có được không?” Nàng rất nhớ y, khó khăn lắm hôm nay mới được gặp, thế mà nàng lại ngủ mất, thật chẳng đáng.

Bùi Khuyết thấy cũng đúng, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trầm giọng: “Huynh đã phái người báo cho cha muội rồi, nhưng sáng mai phải về sớm biết chưa?” Tuy rằng y muốn gặp nàng, nhưng nếu để nàng ngủ lại cũng không tốt, sau này y còn muốn thành thân cùng nàng, cho nên không thể thân cận quá mức được.

Ninh Oản nào dám nói không, thanh âm vừa ngọt vừa mềm, hôn lên cằm y một cái, hai mắt híp lại thành vầng trăng non, cười nói: “A Khuyết, huynh thật tốt.”

Nàng cười rộ lên, đôi mắt lấp lánh, Bùi Khuyết nhìn đến ngây người, chẳng qua y cũng quen được nàng thân mật, không nói gì, chỉ ôm nàng lên tháp, sau đó xỏ hài cho nàng.

“A Khuyết, để muội tự làm là được.” Ninh Oản vội nhắc chân ra, hoảng hốt nói. Dù thế nào, y đường đường là thái tử, sao để y xỏ hài được chứ? Nhưng mà..... Bùi Khuyết căn bản không nghe lời nàng, đưa tay cầm lấy mắt cá chân thay nàng xỏ hài vào.

Trong lòng Ninh Oản đầy ngọt ngào, thật muốn đứng lên hôn y một cái, nhưng sợ lại dọa y, chỉ dám cúi đầu vụng trộm nghĩ, cuối cùng ngẩng đầu cười nói: “A Khuyết, vừa rồi huynh đi tắm sao?” Áo này không giống với cái lúc này.

Nhắc tới chuyện lúc này, Bùi Khuyết liền nhớ tới cảnh bàn tay nàng nắm lấy của y. Nhất thời lại xấu hổ: “À... Oản Oản, vừa rồi... là ta không tốt.” Y không khống chế nổi dục vọng của mình, nổi lên tà niệm với nàng.

Tuy rằng Ninh Oản then thùng, nhưng thực ra da mặt lại dày hơn, nhỏ giọng: “Không việc gì, dù sao.... Dù sao sau này muội cũng phải gả cho huynh.” Về sau quan hệ của bọn họ là thân mật nhất, làm vậy thì có sao.

“Ừ.” Bùi Khuyết gật đầu. Đúng vậy, về sau bọn họ sẽ thành thân, y có thể danh chính ngôn thuận mà làm tiếp rồi.

“A Khuyết, nếu muội gả cho huynh, huynh không tìm nữ nhân khác được không?” Nàng kéo ống tay áo y, nhẹ giọng nói.

Bùi Khuyết nắm tay nàng, dịu giọng: “Sao tự nhiên lại nghĩ vậy?” Tất nhiên y chỉ có mình nàng thôi.

Ninh Oản khẽ cúi đầu, đôi lông mi dài chớp chớp: “Ca ca nói, sau này huynh đăng cơ làm Hoàng Thượng, hậu cung không thể chỉ có mỗi mình muội, sẽ có rất nhiều nữ nhân khác chia sẻ huynh. A Khuyết, muội không cần, không muốn chia sẻ với người khác đâu.”

“Ta sẽ không làm vậy.” Bùi Khuyết chân thành nói.

“Ừ.” Ninh Oản sung sướng gật đầu, rồi nói: “A Khuyết, huynh yên tâm đi, muội sẽ cố gắng để sinh con cho huynh.”

Hậu cung nhiều nữ nhân, chẳng qua là vì con nối dòng mà thôi, nàng sẽ không để Bùi Khuyết khó xử. Nếu nàng sinh nhiều con, hẳn vô bá quan tất nhiên là không làm gì được.

Bùi Khuyết dở khóc dở cười, nhưng trong lòng lại cực kì cảm động, y nhìn tiểu cô nương trước mặt, nhin không được nhỏ giọng nói: “Đến lúc đấy, cố gắng... phải là ta mới đúng.”

Ninh Oản: “?”

Ngày hôm sau, Bùi Khuyết đưa Ninh Oản trả về phủ Việt Quốc Công, không chần chừ lâu la, trùng hợp lại bị Ninh Ngọc Hành nhìn thấy.

Ninh Ngọc Hành thấy Bùi Khuyết thì hành lễ. Đến lúc đại tướng quân dũng mãnh vô địch của Đại Chiêu quốc trông thấy dấu hồng hồng trên cổ thái tử mới thốt ra: “Điện hạ, dấu đỏ trên cổ người có phải là.....”

Ninh Oản vội vàng cúi đầu, quả nhiên.... trên cái cổ trắng nõn của Bùi Khuyết có một dấu hồng hồng cực kì rõ ràng, cái này là hôm qua nàng.....

Bùi Khuyết vội vàng xoa xoa cổ, thấy vẻ mặt ngượng ngùng của Ninh Oản, liền nói với Ninh Ngọc Hành: “Không cần thận bị muỗi đốt, không sao cả.”

Muỗi.... Ninh Oản âm thầm cười trộm.

Ninh Ngọc Hành chưa từng yêu đương bao giờ tất nhiên sẽ không hoài nghi, y nghiêm trang nói: “Điện hạ thân thể ngàn vàng, lần sau nên cẩn thận, muỗi này..... đốt cũng độc thật.”

Sắc mặt Bùi Khuyết vẫn như thường, không có chút biến sắc nào cả.

Tất nhiên Ninh Oản không nỡ rời xa y, hai người vào trong đình nói chuyện một lúc, cuối cùng nàng nhin không được kiễng chân hôn y một cái. Thấy tiểu cô nương nhiệt tình như vậy, mà phải rất lâu nữa mới được thấy nàng, Bùi Khuyết cũng nâng đầu nàng hôn say đắm.

Răng môi triền miên lưu luyến, y ngậm lấy cái lưỡi đình hương từ từ cắn mút, không dám dùng sức sợ nàng đau. Hôn một lúc lâu, người trong ngực thở hổn hển ngã vào lòng y, bàn tay nhỏ bé nắm lấy áo, mết đến không đứng nổi.

Bùi Khuyết thấy thời gian không còn sớm, đành nói: “Nhớ chăm sóc bản thân cho tốt, huynh đi đây.”

Ninh Oản túm chặt áo y, khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường, đôi mắt to nhìn y chăm chăm, giống như con mèo nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ. Bùi Khuyết vừa thấy, lòng đã mềm nhũn đi, tay nâng mặt nàng lên, hôn lên trán nàng, giọng nặng nề: “Nghe lời nào, được không?”

“Còn huynh, nhớ phải gửi thư uội.” Nửa tháng không có tin tức gì khiến nàng cực kì khó chịu.

Tất nhiên Bùi Khuyết đồng ý, gật đầu nói: “Ừ.” Đưa tay xoa đầu nàng, y nói: “Ta đi đây.”

“Chờ một chút.” Ninh Oản lại kéo áo y, sau đó kéo thấp cổ áo, nhẹ giọng nói: “Huynh hôn nơi này của ta một chút được không? Để lại dấu hôn, khi ta nhớ huynh là có thể nhìn thấy.”

Có phải.... là cái mà y đang nghĩ đến không?

Bùi Khuyết nhất thời không biết làm sao, nàng bày ra bộ nếu không đáp ứng sẽ không thả y đi, cuối cùng, không còn cách nào khác. Từ nhỏ y đã đọc sách thánh hiền, giờ trước mặt nàng, tác phong quân tử gì gì đó đều ném hết ra sau đầu hết.

Mà thôi.

Bùi Khuyết bước lại gần, nhìn cổ trắng mảnh khảnh của nàng đang lộ ra, da thịt mềm mại khiến đôi mắt y tối sầm, nắm lấy bả vai nàng hôn xuống.

Thân thể thiếu nữ toát ra hương thơm tràn ngập mũi, làm cho y hoảng hốt, cơ thể nàng nhỏ xinh, chỉ cao đến ngực y, nhưng khi ôm vào, lại thấy trái tim toàn vẹn.

Dù sao cũng chỉ là tiểu cô nương, làn da cực mềm mại, Bùi Khuyết cũng không cần hôn mạnh đã xuất hiện một dấu hôn hồng hồng. Ninh Oản vui vẻ đưa tay xoa cổ, cười với Bùi Khuyết đầy ngây thơ.

Lúc này Bùi Khuyết mới cảm thấy ngượng ngùng, vội vàng chỉnh lại áo giúp nàng, vị trí hôn lúc này khá thấp nên cổ áo hoàn toàn có thể che khuất, nhưng y vẫn lo lắng nói: “Không được để người khác thấy biết chưa?”

Có lẽ Ninh Ngọc Hành nhìn không ra, nhưng người khác thì không thể không biết được. Nếu để họ biết một tiểu cô nương trên cổ lại có thứ như thế, không biết sẽ nói nàng như thế nào nữa.

Ninh Oản cười như vớ được bảo bối mong muốn đã lâu, vui vẻ cúi đầu nói: “Muội biết rồi, chỉ xem một mình thôi.” Dứt lời, nàng đưa tay sờ sờ vết hôn cách lớp quần áo.

— cuối cùng cũng có cái để nhớ. Ninh Oản nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng bóng

Bùi Khuyết lưu luyến không nỡ nhưng cũng phải cất bước, Ninh Oản cả người lại thấy không yên.

Nàng một mình đi lại trong viện, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy ven hồ sen, Ninh Tú vẽ mặt ngượng ngùng đang nói chuyện cùng một nam tử.

Nam tử áo bào màu xanh, thân mình cao to, tuấn dật như trúc.

Ninh Oản nhận ra đó là Cố Giang Nghiêu, cũng không muốn gặp y nên định chuyển sang đường vòng, không ngờ vẫn chạm mặt với hai người họ.

“Oản Oản.” Ninh Tú vui mừng gọi nàng lại. Nàng không nghĩ hôm nay lại gặp được Ninh Oản, vừa vặn có Cố Giang Nghiêu, tưởng tượng đến quan hệ ngày xưa của Cố Giang Nghiêu và Ninh Oản, trong lòng nàng thấy tốt hơn nhiều — nàng muốn để cho Ninh Oản xem, người nàng ta từng thích, giờ đang quỳ gối dưới chân vấy thạch lựu của Ninh Tú nàng.

Sao Ninh Oản không biết tâm tư của Ninh Tú được cơ chứ, chỉ là lúc này không tiện bỏ đi, cười nhạt: “Muội còn một số việc, nhị tỷ cứ ở đây chơi.”

Ninh Tú thay đổi không khác gì ngày xưa, cầm tay nàng như thể tỷ muội tình thâm: “Ngày nào muội chẳng nhàn nhã, làm gì có chuyện gì, đi với thế?” Nàng kéo Ninh Oản sang một bên, cố ý cười nói: “Đêm qua muội không về, ở lại chỗ Thái tử à, cha và tỷ lo lắng uội lắm.”

Lo lắng cái gì? Lo lắng nàng có làm bữa không à?

Từ lúc Ninh Oản xuất hiện, tầm mắt của Cố Giang Nghiêu vẫn luôn dừng trên người nàng. Đã lâu rồi y không gặp nàng, lúc trước là vào cung làm thư đồng của Hòa Nguyệt công chúa, sau đó cũng không có dịp gặp nàng. Hôm nay y thăm dò đến thử, hy vọng có thể gặp được nàng trong phủ, cuối cùng lại tưởng không có duyên.

Y vốn đã định đi, bỗng nhiên.... Lại vô tình gặp được nàng, thật sự là vừa mừng vừa sợ. Nhưng bên người vẫn còn Ninh Tú, y không thể biểu lộ gì..... Lại không cách nào dời mắt khỏi nàng.

Nếu là trước kia, Ninh Oản chỉ là một nụ hoa, ngây ngô đang yêu thì bây giờ nàng đã thành viên ngọc đẹp, càng ngày càng ra dáng đại cô nương, cũng càng ngày càng xinh xắn. Nếu Ninh Tú là một gốc lan nơi u

cốc, thì Ninh Oản trước mặt là một đóa hải đường đang dần trưởng thành trong gió. Dù bây giờ chưa nở rộ, nhưng tư thái đã lộ ra, không bao lâu sau, dung mạo của nàng sẽ vượt qua Ninh Tú.

“Muội hơi mệt, muội về phòng trước đây.” Ninh Oản chẳng thèm liếc Cố Giang Nghiêu lấy một cái, nhưng nàng vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực của y. Ninh Oản càng thấy vô cùng khó chịu, bàn tay nắm chặt thành nắm, trong lòng thâm mắng to.

Ninh Tú sao buông tha nàng dễ dàng thế được, bước gần tới chỗ nàng, ngừng vặc hỏi: “Mệt mỗi ư?” rồi ra vẻ kinh ngạc: “Hôm qua muội ở lại Minh Tú sơn trang một mình..... Tỷ nói này Oản Oản, muội thích Thái tử điện hạ thì không nói, nhưng bây giờ vô danh vô phận, một cô nương không nên làm việc đáng thẹn đến bậc này.”

Đây đã là lần thứ hai Ninh Oản không hồi phủ, Thái tử điện hạ huyết khí phương cương, tuy đồn là không gần nữ sắc, nhưng cũng là một nam tử. Mà nam tử, nào có ai không thích nhuyển ngọc ôn hương, diên loan đảo phượng, dù là thái tử cũng không ngoại lệ.

Nếu Thái tử muốn đưa Ninh Oản lên làm Thái tử phi, sao lại chậm chạp không đưa danh phận? Ninh Tú cười thâm, trong lòng hiểu rõ.

“Không liên quan đến tỷ.” Ninh Oản nhú mày, nàng rất tức giận, nhưng cũng lười giải thích với nàng ta.

Ánh mắt Ninh Tú khẽ đảo, đột nhiên nhìn thấy gì đó, đưa tay kéo cổ áo nàng. Lần kéo này, để lộ ra dấu hôn màu hồng trên da thịt trắng nõn. Ấn kí này không cần nói cũng biết.

“Ninh Tú!”

Nụ cười của Ninh Tú càng thêm xinh đẹp, sóng mắt lưu chuyển, đuôi mắt hơi nhếch lên, giật mình nói: “Chẳng trách muội nói mệt mỗi, hóa ra đêm qua....”

“Ninh Tú, tỉ quá đáng vừa thôi.” Rốt cuộc Ninh Oản cũng không nhịn được, nàng không so đo, nàng ta lại càng lấn tới.

“Quá đáng?” Ninh Tú thản nhiên nói, nàng thoáng nhìn thấy Cố Giang Nghiêu đứng bên cạnh sắc mặt đã thay đổi, trong lòng thoải mái, tiếp tục nói: “Muội không biết thẹn, cùng với nam nhân xa lạ quấn lấy nhau, một thân dơ bẩn như thế còn không thấy xấu hổ, khiến cả phủ Việt Quốc Công phải hổ thẹn.”

“Tỷ....” Ninh Oản đang muốn nổi cáu, lại nghe thấy giọng nói từ phía sau truyền đến——

“Nam nhân xa lạ? Không biết từ lúc nào bỗng vương lại thành nam nhân xa lạ?”

Nghe thấy giọng nói ôn hòa này, cả ba người đều sửng sốt. Ninh Oản nhanh chóng xoay người, thấy Bùi Khuyết khoác cẩm bào màu trắng đang chậm rãi bước tới, y đứng cạnh nàng, thấy Ninh Oản vẫn còn ngơ ngác thì nắm tay nàng, dịu dàng nói: “Sao nàng không nói cho cha biết, cuối tháng này ta sẽ đến đưa sính lễ.”

Ninh Oản: “?”

“Khó lắm sao, gả cho ta còn ngại mất mặt?” Bùi Khuyết mỉm cười, thâm tình chân thành.

Nghe y nói vậy, càng lúc Ninh Oản càng không hiểu ra sao.

—— ơ? Sao A Khuyết lại quay trở lại? Còn lời nói của huynh ấy..... là ý gì?

40. Chương 40

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 40

Chương 40: Tiên sinh Bùi Bùi

Hai tay Ninh Oản bị y nắm chặt, lo lắng như từ lòng bàn tay chạm vào tâm khảm, nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thúy của y, một lúc sau mới phục hồi tinh thần được.

Đây là.... ý muốn kết hôn với nàng sao?

Nghĩ đến đây lời định nói lập tức tan thành mây khói. Ninh Oản vui vẻ mím môi cười, làm sao còn để tâm chuyện hai người Ninh Tú và Cố Giang Nghiêu nữa chứ, nàng bước lại gần Bùi Khuyết, hai tay ôm lấy thắt lưng người trước mặt, cả người dựa vào y.

“A Khuyết....” Giọng nói của tiểu cô nương dịu dàng nhẹ nhàng, làm cho lòng người cũng mềm đi.

Nếu là ngày thường, có người ở bên ngoài, Bùi Khuyết sẽ không có những cử chỉ lơ đãng như vậy. Chỉ là vừa rồi khi y nghe được những lời kia, nghe được tức giận trong lòng nàng, y cho tới nay luôn lo lắng tiểu cô nương chịu uất ức, đương nhiên không thể chịu được khi người ngoài nói nàng như vậy. Bàn tay đặt trên lưng nàng, nhỏ giọng vừa dịu dàng vừa chiều chuộng nói: “Phải làm thái tử phi, sao có thể yếu ớt như thế?”

Ninh Oản mới mặc kệ thái tử phi cái gì đấy, chỉ cần gả cho y, trong lòng nàng đã vui vẻ rồi, khẽ nói: “Huynh không phải đi rồi sao, sao lại trở lại?”

“Có thứ quên đưa uội, nên quay lại”. Bùi Khuyết cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt đầy nhu tình, tiện đà quay đầu sang hai người bên cạnh, trên mặt là nụ cười thanh đạm, lại có chút gì đó xa cách.

Ninh Tú và Cố Giang Nghiêu lúc này mới định thần lại, vội vàng hành lễ.

Bùi Khuyết nhìn hai người, y cầm lấy tay tiểu cô nương, bàn tay vừa nhỏ vừa mềm làm y không nhận được mà che chở, “Bổn vương cứ tưởng trong phủ nữ tử nào cũng khờ dại thiện lương như Oản Oản, không ngờ đường đường chi nữ của Việt Quốc công cũng có thể nói những lời không chịu nổi như vậy...”

“Mới vừa rồi tiểu nữ nhất thời lỡ lời, thỉnh thái tử điện hạ thứ tội”. Ninh Tú giờ này cực kỳ bất đắc dĩ, nhưng trước mặt là thái tử Đại Chiêu, nàng có chín cái mạng cũng không chịu nổi. Mới đầu nàng nghĩ thái tử điện hạ chỉ chơi đùa với Ninh Oản mà thôi, vừa rồi nghe đến ba chữ “thái tử phi” nàng mới biết là không ổn.

“Thứ tội?” Sắc mặt Bùi Khuyết trầm xuống, không hề giận nói, “Việc này đương nhiên không thể mình bổn vương làm chủ, chịu uất ức là Oản Oản, người nếu áy náy thì hãy giải thích với Oản Oản đi”.

Ninh Tú tự phụ cao ngạo là thế, khiến cho nàng phải cúi đầu giải thích với Ninh Oản, đúng là vũ nhục cực lớn, nhưng thái tử điện hạ rõ ràng là muốn chống lưng cho nàng ta, hơn nữa.... nếu để phụ thân biết, chỉ sợ cuối cùng không tốt đẹp gì vẫn là mình.

Ninh Tú nắm chặt hai tay, trong lòng tức giận không chịu nổi, không còn cách nào khác phải cúi đầu, gằn từng chữ, “Oản Oản, là Nhị tỷ nói sai, mong Oản Oản mọi niệm tình tỷ muội, đừng giận nữa”.

*

Lang Huyền Hiên

Tuy vừa rồi thấy biểu hiện của Ninh Tú rất thuận mắt, làm cho nàng cũng vui vẻ, nhưng nàng vốn không để nàng ta trong lòng, lời của nàng ta, nghe qua cho vui thôi.

Nàng nhảy tới trước mặt Bùi Khuyết, ánh mắt không chớp, trừng trừng như sợ y sẽ bay đi không bằng.

Bùi Khuyết thấy nàng nắm chặt ống tay áo mình, trong lòng vừa vui vừa bất đắc dĩ, “Lúc này làm muội chịu ủy khuất rồi”.

Nếu là Ninh Oản của đời trước, từ nhỏ quen được nuông chiều, thế nào cũng nói ầu nói tả với Ninh Tú, nhưng giờ Ninh Oản trải qua một số việc, cũng trầm ổn hơn. Hơn nữa, nàng vốn không thêm để ý mà, nàng cười khẽ, nói nhẹ: “Huynh không phải đến giúp muội sao? Một chút cũng không uất ức, huống hồ.... nếu là ngày thường, Ninh Tú nàng cũng không dám đối với muội thế”.

Nói thế nào Ninh Tú cũng chỉ là thứ nữ, mười mấy năm sống yên ổn, chưa bao giờ nàng ta có gì bất kính, chỉ là hôm nay....

“Hôm nay, là bởi vì Cố Giang Nghiêu?” Mặt Bùi Khuyết không thay đổi, thản nhiên nói.

Ninh Oản không muốn nghĩ nhiều như vậy, gật đầu nói: “Mấy ngày nay Ninh Tú và Cố Giang Nghiêu qua lại lâu, nàng ta từ nhỏ cũng không vui vẻ gì với muội, hôm nay gặp mặt chắc là vì nàng ta nghĩ Cố Giang Nghiêu là nam tử muội thích, cho nên muốn uội thấy Cố Giang Nghiêu ngã vào vẫy nàng ta thế nào, định

làm uội khó chịu, đáng tiếc....” Nàng giờ một chút cũng không thích Cố Giang Nghiêu, làm sao khó chịu được?

Thấy Bùi Khuyết không lên tiếng, Ninh Oản mới cảm giác không ổn, nàng cẩn thận nhìn sắc mặt Bùi Khuyết, cẩn thận hỏi: “A Khuyết, huynh làm sao vậy?” Làm sao.... đột nhiên không nói.

Đôi mắt như tối đi, Bùi Khuyết lẳng lẳng nhìn Ninh Oản, sau đó chậm rãi nói: “Muội thật sự... không thích Cố Giang Nghiêu”

Ninh Oản nhất thời sửng sốt, hóa ra.... A Khuyết không vui là vì vậy à. Trong lòng nàng suy nghĩ ngổn ngang, nhưng cực kì vui vẻ, tay kéo áo choàng rồi ôm lấy lưng y, ngừng một lúc mới cười hỏi: “A Khuyết, huynh không phải là.... là ghen chứ?”

Ghen sao? Thân mình Bùi Khuyết run lên, thực tế là, vừa rồi nhìn thấy Cố Giang Nghiêu, y đã bắt đầu không vui rồi.

“Oản Oản, huynh....”

Ninh Oản xích lại gần, hôn lên môi y một cái, bàn tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt y, nhìn thẳng vào mắt rồi nói rõ ràng: “A Khuyết, muội nói với huynh rồi mà, muội không thích Cố Giang Nghiêu, người muội thích là huynh mà”.

Lời nói mềm dịu truyền vào tai, Bùi Khuyết không kìm được cong môi, hai tay ôm lấy eo nàng, “Là huynh không đúng”. Y rõ ràng biết Oản Oản thích mình, nhưng không nhận được mà nghĩ lung tung.

“Muội rất thích bộ dạng ghen tuông của huynh”. Ninh Oản cười đến sáng cả mắt, nhỏ giọng: “Cho nên ấy, ghen cũng được, nhưng phải tin muội, được không?”

Lúc này Bùi Khuyết nào dám nói không, dùng chút lực ôm nàng càng chặt, đặt nàng ngồi lên đùi mình. Ninh Oản thuận thế tựa vào ngực y, lúc này mới nhớ tới cái gì, ngẩng đầu nhìn Bùi Khuyết nói: “Huynh mới nói có gì uội, là cái gì?”

Bùi Khuyết lấy vật trong ngực ra, bên trong bàn tay trắng nõn là viên ngọc châu màu đỏ trong suốt, cả viên ngọc đỏ tươi được xuyên qua bởi một sợi dây nhỏ, Ninh Oản nhìn hồi lâu, sau đó cười cười với Bùi Khuyết: “Là đậu đỏ”

*Đậu đỏ: mang ý nghĩa tương tự

Hình dạng viên ngọc này, chỉ bằng hạt đậu đỏ thôi, tên của nó cũng giống như tên của loại đậu, A Khuyết tặng nàng cái này, nói lên.... Ninh Oản càng nghĩ càng vui vẻ, vội nói: “A Khuyết, mau mang uội”.

Bùi Khuyết cẩn thận đeo hạt ngọc cho nàng, vô tình nhìn thoáng qua vết hồng trên cổ trắng nõn, mặt đột ngột nóng lên, trầm giọng: “Hạt ngọc này là quốc sư tìm được, có thể bảo vệ muội bình an, không xảy ra chuyện như vậy một lần nữa đâu”.

Trong cơ thể nàng xuất hiện nữ tử tên là Thanh Tuyền kia, mà Oản Oản lại biết mất không tung tích, y sợ sẽ xảy ra chuyện như thế. Hạt ngọc này tuy là quốc sư tìm ra, nhưng y lại chế tác nó thành hình hạt đậu đỏ, mấy ngày nay luôn là nàng chủ động, mà mình cũng ít nhiều tỏ vẻ.

Nàng dù sao cũng là cô nương, có một số việc nếu là y làm sẽ tốt hơn.

Ninh Oản có vẻ không vui, cau mày ghét bỏ: “Hóa ra.... là Sở Vân Thâm à”.

A Khuyết thấy nàng như vậy liền nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy?” Y cũng chưa từng nghe qua Oản Oản và quốc sư có chuyện gì, nhưng mà Oản Oản cũng không có vẻ quá thích Sở Vân Thâm.

“Không có gì”. Ninh Oản lắc đầu, cọ cọ vào mặt Bùi Khuyết, nhu thuận nói: A Khuyết, huynh yên tâm, muội sẽ mang viên ngọc này, nhưng mà.... hình đậu đỏ này....” Nàng vốn muốn thăm dò, liền phát hiện mặt Bùi Khuyết đỏ lên, trong lòng liền hiểu rõ, đôi môi cắn cắn vào lỗ tai y, thanh âm rất nhẹ: “.... Muội rất thích”.

“Oản Oản, đừng nháo”. Bùi Khuyết nghiêm trang nói.

Ninh Oản lại cắn thêm lần nữa: nàng cứ nháo đấy.

Chòi nghỉ mát hình bát giác.

“Cố Giang Nghiêu, vì sao lúc này chàng không nói câu nói?” Ninh Tú chịu vũ nhục, nhưng nàng khổ sở là vì nam tử bên cạnh không nói câu nào.

Cố Giang Nghiêu đưa mắt nhìn nữ tử trước mặt, thoáng nhú mày, “Mới vừa rồi là nàng quá phận, thái tử điện hạ không trách tội nhiều đã may mắn lắm rồi, còn nữa.... nàng muốn ta nói cái gì?”

Ninh Tú hiểu nam nhân này, cho nên cũng không nói thêm gì, khẽ nâng khóe môi, bất chấp rụt rè ôm lấy thắt lưng y, uất ức nói: “Ta biết chàng không thể đắc tội với thái tử điện hạ, nhưng mà Giang Nghiêu này, chàng an ủi muội một chút không được sao? Nàng không phải không hiểu chuyện, vừa rồi nhất thời mất lý trí mới có thể nói Ninh Oản như thế.

Nàng chỉ muốn cho Ninh Oản biết, giờ Cố Giang Nghiêu là nam nhân của Ninh Tú nàng.

Cố Giang Nghiêu đưa tay đặt trên lưng nàng, khuôn mặt tuần lãng lạnh như băng, chậm rãi nói: “Tú Nhi, có ta ở đây”. Nhưng giờ phút này trong đầu y, chỉ toàn là hình ảnh Ninh Oản y lại ôm lấy Bùi Khuyết.

Mới bao lâu, tiểu cô nương khờ dãi yếu ớt ngày ấy, yêu kiều tức giận gọi tên y, từng tiếng một, ngọt đến tận lòng.

“Vâng”. Ninh Tú cười khê, đưa tay ôm y càng chặt.

Nàng biết y không thương nàng, nhưng mà.... y cũng không thể yêu Ninh Oản nữa, như bây giờ, là đủ rồi.

*

Ninh Oản vốn tưởng ngày ấy Bùi Khuyết chỉ nói vậy thôi, không ngờ rằng ba ngày sau, thánh chỉ đến.

Tứ hôn.... cùng Bùi Khuyết.

Làm thái tử phi của Bùi Khuyết, Ninh Oản không hồi phục tinh thần nổi, mãi lúc sau mới ôm thánh chỉ cười “khanh khách” – A Khuyết thực sự muốn kết hôn với nàng, hơn nữa... còn nhanh như vậy.

Ninh Ngọc Hành cũng hết cách với muội muội của mình, nhưng thấy nàng vui vẻ như vậy, tự đáy lòng y cũng mừng, đưa tay gõ vào gáy nàng, “Rụt rè chút đi, được không hả?” Đúng là con gái lớn không giữ được mà.

Ninh Oản mặc kệ lời y, nghĩ thầm: giờ A Khuyết nhanh như vậy đã khiến cho Hoàng Thượng hạ thánh chỉ, nàng còn cần rụt rè để làm gì chứ?

Trở lại phòng, Ninh Oản buông thánh chỉ đang cầm trong tay ra, ôm con mèo nhỏ mập mập trong giỏ, cười đùa giỡn nó. Mèo con cũng chẳng vui gì, bất mãn meo meo mấy tiếng. Ninh Oản nhéo nhéo miếng thịt mềm trên khuôn mặt nhỏ, trên mặt đầy vui sướng: “Chị gả được cho A Khuyết, tính ra em chính là bà mối đấy, đúng không.... Mèo mai.”

Nếu không phải nàng sống lại với thân phận con mèo nhỏ A Cửu, có lẽ nàng sẽ không thích A Khuyết nhanh đến thế, cũng sẽ không có nhiều cử chỉ thân mật với y đến vậy. Ninh Oản vỗ đầu nó, “Yên tâm, về sau an tâm theo chị là được, chị sẽ đối xử tốt với em, nhưng mà.... chờ sau khi thành thân, không cho em quần lấy A Khuyết biết chưa”.

Con mèo này cũng là mối lo của nàng, nếu là nữ tử bình thường, ví dụ như Phó Dư Thù hay gì đó, Bùi Khuyết đương nhiên sẽ chủ động tránh xa, nhưng mà... nếu là mèo con, Ninh Oản nhú mày, A Khuyết thích mèo nhất- nàng không muốn tranh thủ tình cảm với một con mèo đâu.

“Meo”. Mèo con vươn móng vuốt gãi đầu, khinh thường rõ ràng.

Ninh Oản đặt mèo về chỗ cũ, rồi lấy viên ngọc trên cổ ra, đặt lên môi hôn một cái, cười đến ngơ ngốc, lẩm bẩm: “A Khuyết, muội nhớ huynh quá”. Nàng ngửa mặt lên trời, ngơ ngác nhìn phía trên, “.... Huynh không phải... cũng nhớ muội chứ?”

Vừa nghĩ tới đã bắt đầu khát khao một năm sau cùng Bùi Khuyết thành thân.

Ninh Oản vui vẻ lăn lộn trên giường, bộ dạng này- giống như một con mèo ngốc nổi điên vậy.

*

Sau Tết, Ninh Oản đã sớm chuẩn bị sẵn sàng vào cung gặp Hòa Nguyệt, quả thật, người nàng muốn gặp nhất chính là Bùi Khuyết. Đã nửa tháng không gặp, nàng càng ngày càng nhớ, đêm dài cũng khó mà ngủ được, lúc ấy nàng lại sờ sờ viên ngọc trên cổ, giải mối tương tư.

Ngày ấy Ninh Oản vào cung, đưa nàng vào là Ninh Ngọc Hành. Hòa Nguyệt vừa nghe được tin này, sáng sớm liền trang điểm, ăn mặc đi riêng đến gặp y.... thuận tiện đón Ninh Oản.

Lần này Ninh Ngọc Hành đối với vị Hòa Nguyệt công chúa này ấn tượng rất tốt, sau này Oản Oản thành thân với thái tử điện hạ, đều là người một cả, thái độ vì thế cũng tốt hơn.

Hòa Nguyệt thấy vị tướng quân uy phong lẫm liệt cười với mình, si mê cực độ, mãi đến khi bóng dáng y tiêu sái đi xa vẫn không che được vẻ thẹn thùng trên mặt.

Ninh tướng quân thật là... càng ngày càng anh tuấn mà. Tiểu cô nương mới mười bốn tuổi nội tâm chấn động, mắt nhìn không chớp.

“Hoàn hồn nào”. Ninh Oản huơ huơ tay trước mặt Hòa Nguyệt công chúa.

Hòa Nguyệt cười dài, quay đầu sang nhìn Ninh Oản kích động nói: “Làm sao bây giờ? Bản công chúa chờ không nổi...” Thật muốn cựa đố y ngay lập tức, sau đó.... ôi... thật thẹn thùng mà.

Da mặt Ninh Oản run lên, bất đắc dĩ nói: “Yên tâm, nàng xem ca ca ta giờ có ấn tượng tốt với nàng. Ta cũng có hồi bóng gió qua rồi, y nói nàng tuy là công chúa được nuông chiều từ bé nhưng không hề kiêu ngạo”.

Hai má Hòa Nguyệt hồng lên, cầm lấy tay Ninh Oản nói: “Thật à? Ca ca nàng.... nói ta như vậy sao?”

Ninh Oản gật đầu, vỗ vỗ tay nàng trấn an: “Hòa Nguyệt nàng yên tâm đi, ca ca nhất định sẽ thích nàng, ta cũng... cũng thích nàng ở cùng với ca ca ta”. Tuy hai người cách nhau hơi nhiều tuổi, tính tình cũng trái ngược nhau, giống như nàng và A Khuyết, cực kỳ xứng đôi.

Hòa Nguyệt có chút không được tự tin, mím môi lẩm bẩm nói: “Có đôi khi ta sợ y bị nữ tử khác cướp mất, cứ mong mình lớn nhanh, nhưng mà.... nhưng mà còn hai năm nữa”. Đến lúc đó Ninh tướng quân cũng ba mươi rồi.

“Vài năm trước cha ta hay thúc ca ca kết hôn, nhưng giờ cũng hoàn toàn buông tay rồi, chờ ca ca tự thông suốt. Hòa Nguyệt, ta sẽ tìm cơ hội cho nàng và ca ca ta ở chung, y nhất định sẽ thích tính nàng”. Tính của Hòa Nguyệt sang sảng hào phóng, lại không mất đi vẻ thẹn thùng của nữ nhân, nữ tử như vậy, nam tử như khúc gỗ như kiểu ca ca nàng, chắc chắn sẽ thích.

Lời này làm cho Hòa Nguyệt yên tâm hơn, không bị thúc giục chuyện hôn nhân, cũng không có người trong lòng, thật tốt quá.

Hòa Nguyệt như nghĩ tới điều gì, trừng mắt nhìn Ninh Oản, lén lút nói: “Chờ chút, có một bất ngờ cho nàng”.

“Bất ngờ?” Ninh Oản nghi ngờ, sau đó vui mừng hỏi: “A Khuyết đến đây sao?”

“Mới vừa rồi ta tới Đông cung, đại hoàng huynh còn đang bận đấy”. Hòa Nguyệt chậm rãi nói, “Nhưng mà.... hai người cũng xem là định rồi, còn gặp cái gì?”

Ninh Oản nhíu mày, nhỏ giọng: “Định thì định, nhưng mà.... nhưng mà ta muốn nhìn thấy huynh ấy mà”.

Hòa Nguyệt đương nhiên hiểu tâm tư của nàng, khuyên nhủ: “Yên tâm, chờ hết bận y sẽ đến thăm nàng mà. Dù sao cũng tiến cung rồi, sẽ có cơ hội thôi”.

“Ừ”. Nhìn tiểu cô nương xinh đẹp trước mặt, Ninh Oản gật đầu, ánh mắt theo bản năng nhìn về hướng Đông cung.

Hòa Nguyệt nhìn biểu tình của Ninh Oản, âm thầm cười trộm.

*

Ngay cả cơ hội thở cũng không có, lập tức bắt đầu đọc sách.

Ninh Oản lật quyển sách trong tay, nhất thời buồn rầu không thôi. Kéo cánh tay Hòa Nguyệt ngồi bên cạnh khẽ ho khan vài tiếng: “Hòa Nguyệt à, nàng.... có bản mới không?” Lần trước hồi phủ, Hòa Nguyệt tặng nàng hơn mười bản xuân cung đồ, ở trong phủ nhàm chán quá nên xem xong hết rồi.

“Nàng muốn xem bây giờ?” Hòa Nguyệt kinh ngạc nói.

Dù sao Tổng tiên sinh cũng không quan tâm các nàng nhìn cái gì, nàng lại không muốn nghe mấy cái chỉ hồ giải dã gì đó, xuân cung đồ của Hòa Nguyệt giải buồn rất tốt, thời gian sẽ qua nhanh một chút.

Sắc mặt Hòa Nguyệt hơi nhăn nhó, nhỏ giọng nói: “Đến là học viết chữ mà, ta sợ Tổng tiên sinh không vui thôi”.

“Không sao đâu, dù sao Tổng tiên sinh lớn tuổi rồi, đương nhiên sẽ tự giữ thể diện,... chuyện này, sao có thể nói ra ngoài được”. Ninh Oản tự nhiên nói, một chút cũng không lo lắng.

Tổng tiên sinh cũng đã sáu mươi tuổi, dạy không biết bao hoàng tử công chúa đọc sách tập viết, tư chất cao, giờ để y tự mình dạy Hòa Nguyệt cũng cho thấy Minh Nguyên hoàng đế sủng ái vị công chúa này thế nào, thư đồng là Ninh Oản cũng dính chút ánh sáng.

Đáng tiếc, nàng và Hòa Nguyệt không phải người thích đọc sách, người ở đây mà tâm sớm bay đi rồi. Mỗi lần kiểm tra, nàng đều sơ sơ đại khái hoàn thành, Tổng tiên sinh cũng không thể nói Hòa Nguyệt cho nên luôn mắng Ninh Oản. Nhưng mà dù sao cũng là toàn đủ thứ thi thư, Ninh Oản nghe chẳng có cảm giác gì, đương nhiên vẫn không sợ.

Hòa Nguyệt thấy thế cũng không có cách nào, đưa bản đẹp mới nhất cho Ninh Oản, lặng lẽ nói: “Ta hôm qua mới xem xong, tuyệt lắm. Là kể về một đồ đệ ngọc học nghệ thì gặp sư phụ yêu nhiệt, hình ảnh ấy.... ôi.... không nói, nàng tự xem đi, cẩn thận chút”.

Hòa Nguyệt mỗi lần đưa gì cho nàng đều không nói gì, lần này dong dài như vậy, Ninh Oản nghĩ nghĩ, nhận rồi nói: “Ta biết rồi, ta xem một lát. Nếu Tổng tiên sinh đến ta sẽ cẩn thận”.

Hòa Nguyệt nhìn khuôn mặt tươi cười của Ninh Oản, ánh mắt đầy đồng tình.

Diễm bản này đúng là cực kì hương diễm.

Mới đây thấy sư phụ yêu nghiệt mặt than, thực ra lúc nào cũng chỉ nhớ đến tiểu đồ nhi của mình, tuy mở đầu nhập nhèm không rõ, nhưng sau khi say rượu, thiên lôi câu địa hỏa, từ đó về sau.... càng không thể quay lại.

Ninh Oản cầm diễm bản trong tay, má cũng nhất thời nóng lên. Bên trong viết thầy trò lợi hại như thế, tiểu đồ nhi mỗi lúc đều bị mồ hôi đầm đìa, liên tiếp cầu xin tha thứ, sư phụ lại vẫn mạnh mẽ như cũ, thể lực kinh người, còn có.... tranh mình họa.

Bản “thần tiên cũng có quy tắc” quả thật là văn hay tranh đẹp, hương diễm vô cùng.

Diễm bản này viết về sư phụ khiến nàng nhớ tới Bùi Khuyết, nàng nghĩ thầm: nếu về sau thành thân, A Khuyết có phải cũng sẽ trở nên... mặt Ninh Oản càng thêm đỏ.

Nhưng mà.... thực sự hiểu kì a.

Ninh Oản xem quá mức nhập tâm, Hòa Nguyệt kêu nàng mấy lần cũng không động tĩnh, cuối cùng Hòa Nguyệt nóng nảy lay khuỷu tay nàng một cái, “Tiên sinh đến”.

Tiên sinh?

Ninh Oản vội ngẩng đầu lên, nhìn thân ảnh cao lớn màu trắng đang từ từ tiến tới, vừa mừng vừa sợ – tại sao Tổng tiên sinh đang dạy lại không thấy, mà thay vào đó lại là người nàng vẫn tâm tâm niệm niệm chứ – Bùi tiên sinh.

Tác giả nói suy nghĩ của mình.

“Tiểu kịch trong lớp học y”.

Tiên sinh Bùi Búi: đã nói bao nhiêu lần, đi học không được xem điểm thư.

Đệ tử Oản oản (hai tay dang điểm thư): tiên sinh tha cho đệ tử đi.

Tiên sinh Bùi Búi (lấy thước ra): không được, đã tha bao nhiêu lần rồi.

Đệ tử Oản Oản (xoay người dựa vào án thư, chỉ vào tiểu pp của mình): vậy người đánh ở đây được rồi....

Tiên sinh Bùi Búi...

41. Chương 41

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 41

Chương 41 : Học trò Oản Oản.

Ninh Oản bây giờ mới nhớ đến từ “kinh hi” mà Hòa Nguyệt vừa nói, cảm giác này ...

Đúng là – vừa mừng vừa sợ mà.

Nàng gắng hoàn hồn, vội nhét tập điểm bản vào ngăn bàn, sau đó ngồi nghiêm chỉnh như học trò ngoan, cúi đầu không dám nhìn Bùi Khuyết.

“Đại Hoàng huynh”. Hòa Nguyệt đi đến bên y, rồi nhìn về phía Ninh Oản vui vẻ nói: “Tổng tiên sinh không khỏe, ta tốn công lắm mới xin phụ hoàng đồng ý cho đại hoàng huynh đến dạy nhóm chúng ta đó...”. Nói xong còn liếc mắt một cái, “Có phải vui lắm không?”

Vừa rồi còn đòi gặp đại hoàng huynh của nàng, giờ ngày ngày đều có thể nhìn rồi đó.

Giờ phút này trong đầu Ninh Oản dường như trống rỗng, nàng chỉ nghĩ, lần này nhất định không được để A Khuyết nhìn thấy nàng xem điểm bản, cho nên theo bản năng gật đầu, nhỏ giọng “ừ” một tiếng. Nếu A Khuyết thay thế vị trí của Tổng tiên sinh dạy nàng đọc sách tập viết, vậy nàng càng mừng thôi.

Chỉ là... có Hòa Nguyệt bên cạnh, nàng có muốn gần y cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Về phần Bùi Khuyết, nàng lại nhìn thoáng qua, đúng là có dáng dấp của tiên sinh tốt đó, nhờ y nhìn mình một cái cũng không chịu thì làm sao.

Nghĩ đến tình huống trên, nàng cũng không có cách nào tiếp xúc với A Khuyết được.

Nhớ đến tập điểm bản sư đồ vừa rồi...

Tim Ninh Oản càng đập nhanh hơn. Giờ A Khuyết là tiên sinh, nàng là đệ tử, quan hệ này giống như trong điểm bản nàng vừa xem, chẳng qua trong điểm bản sư phụ nhiệt tình đến tối, mà A Khuyết trước nay luôn khiêm tốn như vậy... nhưng mà, trong điểm bản ban đầu sư phụ cũng lạnh băng băng, không thích tiếp xúc với người ta, chẳng qua sau khi thu đồ nhi rồi mới trở nên...

Bùi Khuyết thấy Ninh Oản ngơ ngác ngồi ở đó, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên, chỉ dám lặng lẽ ngược nhìn y một cái, bị y bắt gặp lại nhanh chóng cúi đầu... Bộ dáng này như nữ tử thẹn thùng khi gặp người trong lòng vậy, không hề tùy tiện như ngày thường.

Tuy Bùi Khuyết cũng kinh ngạc nhưng trong lòng vô cùng vui vẻ, nửa tháng không gặp, nàng chắc cũng nhớ y, cho nên mới ngượng ngùng.

Lần này nhiệm vụ dạy học cho Hòa Nguyệt là phụ hoàng giao cho, ngày ngày y đều bận, cho nên nếu là trước kia, phụ hoàng chắc chắn không đồng ý, nhưng giờ người nghĩ đến thư đồng Oản Oản bên cạnh Hòa Nguyệt, liền lập tức gật đầu.

Phụ hoàng thật là.... sốt ruột mà.

Nhưng phụ hoàng lại không hề hiểu y. Bùi Khuyết đọc đủ thứ thánh hiền, cho nên trên giảng đường, y sẽ gác hết việc tư qua một bên, tuy rằng... tuy rằng y làm không được suôn sẻ lắm, nhưng ít nhất cũng đã làm được. Từ sau khi Oản Oản và Hòa Nguyệt thành học trò của mình, y phụ trách dạy hai người đọc sách tập viết, không hề có tâm tư gì với Oản Oản nữa.

“Tốt lắm”. Bùi Khuyết nhìn Hòa Nguyệt bên cạnh, thản nhiên nói: “Ngồi vào vị trí đi đã”.

Hòa Nguyệt thấy đại sư huynh mình nghiêm túc như vậy, liền ngoan ngoãn gật đầu, cười khẽ nói: “Dạ biết... Bùi tiên sinh”.

Ninh Oản lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Bùi Khuyết một cái, tâm trạng cũng dần bình tĩnh lại. Thôi, cứ xem huynh ấy làm tiên sinh mà tôn kính là được, chờ khi....

Ninh Oản mím môi cười, nghĩ đến bản viết tay bảy xô tám lạng của nàng, bắt đầu phiền não.

Xong rồi, chữ nàng xấu như vậy, A Khuyết sẽ ghét bỏ nàng.

*

Giáng Đào các.

“Meo....” Con mèo nhỏ phe phẩy đuôi tội nghiệp nhìn chủ nhân nhà mình.

Lúc này Ninh Oản đang ngồi tập viết, thấy mèo con như vậy nên nhỏ giọng nói: “Ng Sloan, tự đi chơi đi”. Nói xong lại bắt đầu viết chữ.

Bùi Khuyết không thể so với Tống tiên sinh, nếu ngày thường là Tống tiên sinh dạy học, nàng chỉ qua loa cho xong, giờ là A Khuyết dạy nàng, nếu viết ngoáy như thế thì dọa y mất.

Từ nhỏ Bùi Khuyết đã học phú đầy mình, tài hoa hơn người, mình cũng là người đọc sách, nhưng từ khi vào cung làm thư đồng của Hòa Nguyệt, còn chưa quyết tâm học tập lần nào. Vốn định, không học mấy thứ này cũng được, nhưng giờ... Ninh Oản nàng biết trước thế này thì đã chẳng làm a.

Ninh Oản nhìn chữ trâm hoa nhỏ của mình, đúng là vô cùng thâm, nàng muốn để người ta viết giúp quá, nhưng về sau ở cùng Bùi Khuyết cả đời, sớm hay muộn cũng bị vạch trần thôi.

Đang lúc Ninh Oản ảo não hết sức thì nghe thấy tiếng nhóm cung tì bên ngoài – Bùi Khuyết đến thăm nàng.

Định giấu mấy bản viết của mình đi thì Bùi Khuyết đến nhanh quá, nàng cất không kịp.

Bùi Khuyết đến đúng lúc bắt gặp Ninh Oản cầm bút tập viết, với thân phận tiên sinh y càng thêm vui mừng, từ từ bước tới bên cạnh nàng, cong môi cười nói: “Chăm chỉ vậy?”

Ninh Oản cúi đầu, ỉu xiu nói: “Nếu viết không tốt huynh sẽ chê muội”. Nếu sớm biết Bùi Khuyết thay thế Tống tiên sinh, từ lúc trong phủ nàng đã chăm tập viết rồi, chữ.... cũng sẽ tốt hơn bây giờ.

Bùi Khuyết nhìn qua chữ trên giấy... xiêu xiêu vẹo vẹo không ra hình dáng gì.

Y lại nhìn Ninh Oản. Tiểu cô nương trước mắt ủ rũ gục đầu, có lẽ vì lòng mình cũng gửi trên người nàng, cho nên nhìn kĩ nét chữ này cũng có chỗ đáng yêu. Y đến bên cạnh Ninh Oản, đưa tay xoa xoa đầu nàng, an ủi: “Tập viết phải tiến hành theo chất lượng, mỗi ngày đều tập sẽ nhanh tiến bộ, đừng ủ rũ quá”.

Thấy y nói như vậy Ninh Oản cũng kích động ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt vui sướng nói: “Vậy huynh... không cười muội sao?”

Bùi Khuyết nở nụ cười, nhìn đôi mắt nàng mở thật to: “Muội chăm chỉ như vậy, sao ta chê muội được, phải khen mới đúng chứ”.

Tự ti vừa rồi lập tức tan thành mây khói, Ninh Oản vui vẻ kéo ống tay áo y, kì kèo: “A Khuyết, vậy huynh dạy muội được không?” Nhiều chữ nàng không viết được, lần này có Bùi Khuyết ở đây, lại không ghét nàng, đã thế còn khen ngợi nữa, đương nhiên nàng không thể phụ lòng kì vọng của y, cố gắng viết chữ, làm học trò ngoan.

Nửa tháng không gặp, y nhớ nàng lắm, lúc này tiểu cô nương ở ngay trước mặt, khiến lòng y ngập tràn vui sướng, “Ừ”. Y đến trước án thư, nhìn kĩ chữ nàng, rồi nói: “Lại đây, huynh dạy muội viết một lần trước”.

“Được”. Ninh Oản thoải mái gật đầu, đi đến trước người y, lưng dán vào ngực ai kia, bên tai là hơi thở ấm áp, bàn tay y nắm lấy tay nàng, bắt đầu dạy viết.

Trách không được trong sách nói: thầy nam trò nữ là tốt nhất.

Tiếp xúc thân mật như thế, nếu sư phụ tuần lãng phong độ như A Khuyết, các cô gái sao có thể không xiêu lòng chứ? May mà A Khuyết chỉ dạy mình và Hòa Nguyệt, nếu dạy nữ tử khác, nàng sẽ ghen mất.

“Chú tâm nào”. Trên đỉnh đầu vang lên tiếng nói nhẹ nhàng của Bùi Khuyết.

Ninh Oản cúi đầu xuống, nhìn chữ mình sai lệch, vội nói: “Muội... muội biết”. Nhưng mà y cứ nữa ôm nàng như vậy, sao mà nàng chú tâm nổi? Nàng không muốn viết chữ đâu, chỉ muốn ôm y thôi.

Qua nửa khắc sau-

“A Khuyết”. Cảm nhận được hơi ấm phía sau, Ninh Oản khẽ gọi một tiếng.

“Ừ?”

Ninh Oản hơi liếm môi, nhỏ giọng: “A Khuyết, huynh.... huynh muốn hôn muội không?”

“....”

Thấy người phía sau không nói gì, Ninh Oản cúi đầu, lẩm bẩm: “Không muốn sao?” Nói xong nàng lại nghiêng đầu nhìn Bùi Khuyết phía sau, đỏ mặt nói: “Nhưng mà.... muội muốn”. Đã nửa tháng không gặp y, không gần gũi y.

Từ lúc mới gặp vừa rồi, nàng đã muốn chạy tới ôm y, hôn y rồi.

Bùi Khuyết không biết nói sao bây giờ, đương nhiên y cũng muốn hôn nàng, nhưng.... Giờ y là tiên sinh, trước đó y đã nghĩ, nếu dạy các nàng đọc sách tập viết, trong đầu không được có tình cảm riêng tư, nhưng mà.... trong lòng bàn tay là bàn tay nhỏ bé mềm mại của tiểu cô nương, trong lòng thoang thoảng hương thơm của nàng, yết hầu co giật, phút chốc y không biết phải làm gì bây giờ?

Hôn nàng?

Y sợ sẽ dung túng cho nàng.

Không hôn?

Nếu nàng ấy giận thì làm sao bây giờ? Dù sao họ đã nửa tháng không gặp, hơn nữa... nàng là vị hôn thê của y, y hôn nàng cũng là chuyện bình thường mà.

Trong lòng Ninh Oản hơi khó chịu, nàng thật sự rất muốn hôn y mà. Ninh Oản nhớ tới hình ảnh trong diễm bản kia, học trò làm nũng với sư phụ, lập tức khiến sư phụ thanh tâm quả dục trở nên cầm thú...

Ồi? Hay nàng thử xem nhỉ.

Nghĩ tới đây Ninh Oản liền xoay người ôm lấy y, kiễng chân liếm lên cổ y vài cái, như con mèo nhỏ, uất ức nói: “Tiên sinh, người hôn đệ tử đi, được không?”

Ninh Oản ngơ ngác nhìn Bùi Khuyết, nghe tiếng y hít thở càng lúc càng nặng nề, đưa tay kéo lấy ống tay áo y, làm nũng.

Lúc này vừa liếm đã muốn mạng của y rồi, giờ nàng còn mở to mắt ngập nước đáng thương nhìn mình, Bùi Khuyết cảm giác mình sắp điên mất.

Y mạnh mẽ nâng đầu nàng lên, cúi xuống ngấu nghiến đôi môi đó....

Che lên cánh môi mềm, mát. Ninh Oản hoảng hốt, gian kế thực hiện được nên nàng càng vui vẻ, hai tay ôm lấy bả vai rộng lớn của người trước mặt, ngửa đầu đón lấy nụ hôn của y.

A Khuyết thích hôn nàng như vậy... còn mạnh mẽ như thế. Nghĩ vậy hai tay nàng càng ôm chặt hơn.

Mới đầu trong lòng nàng còn vui mừng, nhưng sau một hồi bị hôn đến xoay trời loạn đất, trong đầu cũng mơ hồ hết thấy.

Nàng thầm nghĩ, xem ra diễm bản này rất có giá trị, về sau phải xem nhiều một chút.

42. Chương 42

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 42

Chương 42: Viết chữ cho đẹp.

Đôi môi tiểu cô nương như cánh hoa mềm mọng bóng nước, vừa thơm vừa mịn, biết rõ là mình không nên dùng sức, sợ làm đau nàng, nhưng nửa tháng không gặp, giờ nàng lại nằm ngay trong ngực mình, y cũng không phải thánh nhân, vừa rồi còn bị nàng trêu chọc cho nên không thể khống chế được, trong đầu chỉ muốn yêu nàng thật nhiều.

“Ừm...” Ninh Oản hơi bị đau, nhưng A Khuyết vẫn tiếp tục hôn nàng rất mạnh, như muốn nuốt luôn nàng.

Nàng không còn khí lực, bàn tay đặt trên lưng y từ từ hạ xuống, sau đó theo bản năng đặt trước ngực y, nhẹ nhàng đẩy vài cái.

A Khuyết quá nồng nhiệt, làm cho hai người không kịp thở.

Thấy tiểu cô nương không chịu nổi, Bùi Khuyết lúc đó mới dời môi, nàng tựa vào lòng ngực mình thở phò. Cả người tiểu cô nương mềm mại nằm trong lòng y cọ cọ, sau đó mới ngẩng đầu nhìn y cười, sau khi được hôn, khuôn mặt nàng nhỏ nhắn hồng hồng, cánh môi đỏ như son, ướt át xinh đẹp, Bùi Khuyết nhìn không được lại cúi đầu hôn một chút.

Y lẳng lặng bế nàng một lát, để nàng thuận lợi thở.

“Được rồi, giờ ngoan ngoan viết chữ đi”. Bùi Khuyết phát hiện giọng mình cũng khàn đi.

Ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, cái này... cũng đủ rồi chứ.

Ninh Oản mới không muốn, ôm chặt lấy thắt lưng y, yếu ớt nói: “Không cần đâu”. Rồi còn không biết xấu hổ nói: “A Khuyết, huynh hôn muội một lần nữa đi”. Dù sao hôn một lần cũng là hôn, hai lần cũng là hôn mà.

Hôn lại sao?

Bùi Khuyết nhìn đôi môi sưng đỏ của nàng, lo mình có thể làm cho nàng đau nên dịu dàng nói: “Chờ muội viết xong, lại hôn, được không?”

Còn muốn viết à? Ninh Oản nhún mày không vui, sau đó cúi đầu theo thói quen cọ cọ vào vạt áo y, như nghĩ tới điều gì, rồi cười cười với Bùi Khuyết nói: “A Khuyết, vậy về sau mỗi ngày đều hôn muội một lần... viết chữ xong lại thưởng một lần, được không?”

- nào có ai..... yêu cầu được hôn như nàng?

Bùi Khuyết dở khóc dở cười, nàng còn làm bộ cực kì nghiêm túc khiến cho y bật cười, đưa tay xoa nhẹ lên đỉnh đầu nàng. Mái tóc đen như mực, vừa mềm vừa nhỏ, giống như con người nàng vật, yêu kiều yếu ớt, khiến cho y muốn được chở che.

“A Khuyết”. Ninh Oản cầm lấy cánh tay y, âm cuối kéo rất dài.

“Viết chữ trước”. Đuôi lông mày của Bùi Khuyết không động đậy, thản nhiên nói.

Ninh Oản sưng mắt một chút, nhưng cũng nhanh định thần, vội kiễng chân hôn lên cằm y một cái, thanh âm ngọt dịu: “A Khuyết huynh thật tốt..... nhưng mà hôn cằm không tính nhé”. Nói xong liền lắc lắc tay y, “Chúng ta bắt đầu đi”.

Nàng phải viết nhanh một chút, như vậy có thể hôn y sớm sớm.

Nhìn bộ dạng hưng phấn của nàng, Bùi Khuyết thở dài một hơi, ánh mắt đầy yêu chiều: thực không có biện pháp với nàng.

*

Từ khi có ước định này với Bùi Khuyết, Ninh Oản càng lúc càng tập trung vào viết lách.

Dù sao A Khuyết đã bớt ngăn cách với mình, hai người sớm muộn cũng sẽ thành thân, cho nên.... trước cứ làm một chút chuyện thân thiết, mà vẫn không đủ. Ninh Oản nhìn bản chữ nhỏ của mình, vừa ý nghĩ: A Khuyết mà thấy, nhất định phải bắt y thưởng mình nhiều nhiều.

Về phần thưởng như thế nào.... Ninh Oản thoáng đỏ mặt, đôi mắt sáng rực.

Vốn là định đi Lam Vân Cung, vừa ra đã gặp Tào An công công bên cạnh Minh Nguyên Đế đến Giảng Đào các, nói hoàng thượng triệu kiến, Ninh Oản liền đi theo Tào An đến Ngự Thư Phòng gặp Hoàng Thượng.

Trên đường nàng nghĩ, lần này Minh Nguyên đế triệu kiến chắc chắn là vì chuyện của Bùi Khuyết, giờ hai người họ đã đính hôn, đương nhiên sẽ không có biến cố gì, nhưng nàng sợ chính là.... nàng có thể gả cho Bùi Khuyết, nhưng sẽ cùng người khác phụng một chồng.

Ninh Oản nhìn Minh Nguyên đế ngồi trên Ngự án, một thân long bào màu đen thêu rồng vàng, khiến nàng nhớ đến Bùi Khuyết sau khi đăng cơ đời trước. Sau sự cố của phủ Việt quốc công, số lần nàng gặp Bùi Khuyết nhiều hơn, lúc đó nàng chỉ nhớ rõ đây là bằng hữu của huynh trưởng nhưng không hề quên tình nghĩa xưa kia, giúp đỡ phủ Việt quốc công của họ qua cửa ải khó khăn, nhưng nàng không ngờ, bên trong nam tử tuấn tú này, lại nhớ rõ nàng đến vậy.

Giờ này nhớ lại, khi đó Bùi Khuyết chưa từng thể hiện sự tự cao tự đại của đế vương, ngay cả ăn mặc, cũng đều là cẩm bào màu trắng như tuyết bình thường, không những phong độ, lại còn dịu dàng như ngọc, sao giống với cái ngôi thiên tử cửu ngũ chí tôn, chỉ như một quý công tử con nhà thế tộc mà thôi. Y thậm chí còn chưa bao giờ xưng mình là “trẫm” với nàng.

Tuy rằng y chưa bao giờ đề cập đến, chỉ chôn giấu tình cảm với nàng trong lòng, khi đó nếu nàng cẩn thận suy nghĩ, làm sao có thể đến phút cuối mới nhận ra.

“Tiểu nữ tham kiến Hoàng Thượng”. Ninh Oản cúi đầu hành lễ.

Đuôi lông mày của Minh Nguyên Đế khẽ nhúc nhích, nhìn thân ảnh nhỏ xinh quỳ trên mặt đất, đặt bút xuống thản nhiên nói: “Oản Oản không cần đa lễ, đứng lên đi”.

Ninh Oản tạ ơn đứng dậy.

“Về sau là người một nhà rồi, nhanh sửa miệng đi thôi”. Minh Nguyên Đế tỏ vẻ từ ái của trưởng bối, khuôn mặt thoáng ý cười.

Ninh Oản ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Tạ Hoàng Thượng tứ hôn, Oản Oản rất cảm kích”.

Minh Nguyên Đế cười sang sảng: “Thật không hổ là muội muội của Ninh Ngọc Hành, tính tình thẳng thắn hào phóng lắm”. Nữ tử tâm thường đề cập đến chuyện hôn sự sẽ mặt đỏ tai hồng, thẹn thùng không thôi, Ninh Oản này quả thực không giống nữ tử bình thường.

Đây là cách nói khác của việc bảo mình mặt dày sao, Ninh Oản đương nhiên không phản bác, dù sao nàng và A Khuyết thân mật được như hiện tại, chính là vì da mặt nàng dày mà.

Minh Nguyên Đế xã giao vài câu, rốt cục cũng vào chuyện chính.

Minh Nguyên Đế làm như vô tình hỏi: “Oản Oản, cháu ở trong cung cũng lâu rồi, đã gặp qua Dư Thù chưa?”

Quả nhiên là Phó Dư Thù. Hai tay dưới áo của Ninh Oản đã nắm rất chặt, lúc sau mới hồi đáp: “Cũng ngẫu nhiên gặp mặt vài lần ạ”.

“Vậy là tốt rồi”. Minh Nguyên Đế nói, “Trẫm thấy nha đầu này cử chỉ khéo, rất có phong cách quý phái, hai người tuổi cũng xấp xỉ, hiện giờ lại cùng ở trong cung, nếu hợp ý nhau thì thường xuyên đi lại, về sau.... ở cùng cũng hòa hợp hơn”.

Nghe Minh Nguyên đế nói vậy, Ninh Oản mặt mày nhất thời trắng bệch, hàm ý của câu này, chỉ sợ nàng là gốc cũng nghe ra? Làm sao..... nàng không phải đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi mà.

“Hoàng Thượng....” Ninh Oản mím môi, không biết nói thế nào, Minh Nguyên Đế đồng ý tứ hôn, đó đã là ban ấn lớn, nhưng.... thân là phụ hoàng, y đương nhiên không đồng ý để Ninh Oản nàng độc chiếm Bùi Khuyết. Còn nữa, Bùi Khuyết là thái tử, tương lai sẽ là thiên tử, đương nhiên sẽ càng không đồng ý.

Minh Nguyên Đế nhếch khóe môi, tuy là cười nhưng con người đen lại khiếp người, y nói: “Cháu là thanh mai trúc mã của A Khuyết, Dư Thù là biểu muội ruột thịt của nó, nếu có hai người cùng hầu hạ, trẫm cũng yên tâm. Trẫm tin rằng Ninh Oản sẽ không làm cho trẫm thất vọng chứ?”

Giờ phút này Ninh Oản đầu óc như trống rỗng, việc này nàng đã từng nghĩ tới, nhưng.... nhưng Bùi Khuyết thích nàng như vậy, hơn nữa đời trước Bùi Khuyết cũng không liên quan với Phó Dư Thù, cho nên nàng cũng yên tâm. Nhưng đời này nhiều chuyện thay đổi, giờ phút này, nàng cũng không còn dám chắc. Giờ Minh Nguyên Đế đã có chủ ý rồi, quyết để cho nàng và Phó Dư Thù gả cho Bùi Khuyết, Phó Dư Thù ít nhất cũng là sườn phi, chỉ là.... chỉ là nàng không hề muốn.

Lấy Phó Dư Thù, A Khuyết sẽ không thể không đụng chạm, nếu là như vậy, nàng làm sao chịu nổi.

Nàng không muốn A Khuyết cưới Phó Dư Thù, nàng thực sự hi vọng A Khuyết không phải là Thái tử. Nhưng nàng làm sao có thể làm được gì đây, nam tử ba vợ bốn hầu là chuyện cực kì bình thường, như phụ thân nàng, tuy si tình với mẫu thân, đến nay vẫn chưa tái giá, nhưng vẫn có mấy phòng tiểu thiếp. Nàng đã nghĩ, chỉ cần A Khuyết không muốn, nàng gả cho A Khuyết rồi cố gắng sinh con, vấn đề này sẽ không là gì cả.

Hiện giờ.... hóa ra suy nghĩ của nàng khờ dại là thế.

Minh Nguyên Đế đã không chỉ một lần đề cập với A Khuyết, nhưng A Khuyết không đồng ý, cho nên hôm nay mới tìm đến nàng.... khó trách ông lại sẵn khoái tứ hôn cho nàng như vậy, như một viên táo ngọt thưởng trước, giờ muốn mình nghe lời.

Y biết A Khuyết thâm tình với nàng, có thể khuyên được A Khuyết, cũng chỉ có nàng....

Ninh Oản không biết mình đi khỏi Ngự Thư phòng bằng cách nào, hốt hoảng về Giảng Đào các thì nhìn thấy một viên thị nữ trắng tuyết nhiệt tình chạy tới- mèo nhỏ theo nàng đã lâu, cho nên cũng thân thiết.

Ninh Oản quay người, ôm mèo con vào lòng, hai tay vuốt lấy bộ lông mềm mại của nó, trong đầu cũng thoải mái hơn.

“Tiểu thư, đu đủ hầm xong rồi, giờ ăn sao?” Yên Chi thấy tâm tình tiểu thư nhà mình không tốt, mỗi lúc ăn đu đủ hầm sẽ vui vẻ hơn, cho nên hỏi.

Ninh Oản nhìn qua Yên Chi đang bưng đĩa đu đủ hầm vú bò, mới đầu nàng ăn thấy ngon, nhưng hơn một tháng, nàng đã ngán tận cổ, nhưng không thể không ăn. Đu đủ hầm vú bò tuy không ngon bằng điểm tâm, nhưng hiệu quả không tồi, nàng cúi đầu vuốt con mèo nhỏ trong lòng, chỗ kia một tháng rồi cũng lớn hơn, nói: “Em bày ra đi, ta ăn”.

Phó Dư Thù lớn như vậy, nàng không thể thấp hơn nàng ta. Ninh Oản cúi đầu rầu rĩ nghĩ.

Son thấy tiểu thư nhà mình cũng không vui vẻ hơn, nàng không nói thêm mà trực tiếp lui xuống. Dù sao chỉ cần Thái tử điện hạ tới, tiểu thư nhà nàng chắc chắn sẽ vui vẻ thôi.

Ninh Oản sờ sờ con mèo nhỏ trong lòng chốc lát, rồi miễn cưỡng ăn đu đủ hầm, tay cầm thìa một mỗi múc vài miếng rồi ăn.

Trong đầu đều là câu nói vừa rồi của Minh Nguyên đế, nàng nếu dám nói không muốn, chỉ sợ liên lụy cả phủ Việt quốc công, có lẽ A Khuyết có thể che chở được nàng, nhưng nàng cũng sợ liên lụy đến A Khuyết. Chuyện hôm nay, nàng không biết phải làm sao bây giờ nữa.

Ninh Oản nhai một miếng, lại nghĩ: Minh Nguyên Đế nếu không tác động được, có lẽ....nàng có thể tác động vào Phó Dư Thù?

Chỉ là... Phó Dư Thù thích A Khuyết như vậy. Đời trước Phó Dư Thù vì A Khuyết ở bên nàng, cuối cùng nàng xuất phát từ tình nghĩa tỷ muội bắc cầu cho nàng ta, không ngờ lại chọc giận A Khuyết, vì thời mới

cùng A Khuyết có lần yêu nhau duy nhất. Nghĩ đến Phó Dư Thù cũng không phải người hiểu chuyện, huống hồ sau lưng nàng ta còn có một chỗ dựa lớn, chuyên bày mưu tính kế Tĩnh quý phi.

Ninh Oản lại ăn một miếng, bên tai nghe thấy thanh âm quen thuộc: “Ăn gì vậy?”

Ninh Oản vội ngừng đầu, trùng hợp chạm vào đôi mắt trong suốt xinh đẹp của Bùi Khuyết, lại nhớ tới chuyện khiến mình phiền lòng này giờ, không thèm hé răng vui đầu ăn tiếp.

Lúc này sao lại đến? Trong lòng Ninh Oản thầm than thở một câu.

Bùi Khuyết thấy nàng ăn đến mức không thèm để ý đến mình, liền ngồi vào bên cạnh nàng, đưa tay vuốt tóc nàng, cười nhẹ: “Ăn gì ngon thế, ngay cả lớp cũng không đến?” Ngay cả y cũng quên.

.... Nàng đúng là quên đi học. Ninh Oản dừng lại một chút, cảm nhận hơi thở của Bùi Khuyết bên cạnh, hờn giận cũng vơi bớt đi, sau đó nghiêng người đưa thìa đến bên môi y.

Bùi Khuyết nhìn thìa trước mặt, ngưng thần, trên đó... nàng đã ăn một nửa.

“Huynh xem đi”. Ninh Oản cười nói. Dù sao ca ca nàng cũng ăn, nhưng không thích, biết đâu A Khuyết có thể thích thì sao.

Ninh Oản thấy khuôn mặt tuấn tú của Bùi Khuyết ửng đỏ, nhưng mà.... một chút cũng không ghét bỏ đồ nàng đã ăn, nuốt xuống.

“Sao? Ngon không?” Ninh Oản ghen cười, nhỏ giọng nói.

Ánh mắt tiểu cô nương trước mặt trong suốt như vậy, lông mi dài dài, xinh đẹp cực kì. Bùi Khuyết cảm thấy mặt mình càng lúc càng nóng, rõ ràng đã quen gần gũi với nàng, nhưng không biết vì sao vẫn hay e lệ như vậy. Y mím môi, gật đầu: “Ừ, hương vị cũng không tệ lắm”. Hương vị ngọt ngào lắm.

Ninh Oản mỉm cười, lúc này mới nhích đến gần tai y, nói: “Đây là đu đủ hầm vú bò”, nàng dừng một chút, rồi bổ sung, “....để nâng ngực”.

Bùi Khuyết: “...”

43. Chương 43

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 43

Chương 43: Trùng phạt nhỏ.

Vì cũng bị trêu chọc rất nhiều lần rồi, nên tuy Bùi Khuyết thấy mặt mình nóng bừng lên nhưng vẫn có thể nghiêm trang nói chuyện. Y khẽ khụ một tiếng: “Sao hôm nay không đi học?”

Mở đề loanh quanh vậy đấy, Ninh Oản muốn trêu y nhưng lại không dám quá đà. Nàng ngồi ngay ngắn cúi đầu ăn đu đủ hầm vú, nhỏ giọng: “Hôm nay muội quên... Bùi tiên sinh không trách đệ tử chứ?”

Bùi Khuyết còn chưa hoàn hồn xong, giữa miệng vẫn là mùi vị ngọt ngào của đu đủ phẳng phất, lại nghe nàng nói “tiên sinh”, “đệ tử” thì trong lòng khô nóng không chịu nổi, tâm tư kiêu diễm. Y muốn làm tròn thân phận tiên sinh, nhưng nhìn nàng có vẻ không vui, trong lòng cũng dịu hẳn, nhìn sườn mặt của nàng nói: “Có phải không khỏe không? Truyền ngự y chưa?”

Ninh Oản cắn một miếng đu đủ, ngồm ngoàm nói: “Ừm.... muội không sao”.

Bùi Khuyết nhìn cánh môi ngập nước, phía trên còn dính một lớp mỡ của vú bò, y bất giác mím môi, miệng khô lưỡi đắng, vội quay đầu không nhìn nữa, hơi thở như hỗn loạn: “Không sao thì.... tốt”.

“Vâng”. Không đến một lát, Ninh Oản đã ăn xong một bát đu đủ sạch sẽ, lúc này mới quay đầu nhìn Bùi Khuyết, thấy y nghiêng người không thèm liếc mình một cái, trong đầu tự nhiên lại giận, ngón tay chọc chọc vào người y, hung hăng nói: “Sao không nhìn muội, Bùi tiên sinh không thích đệ tử à?”

Bùi Khuyết đưa tay nắm lấy bàn tay nghịch ngợm, nghiêm túc: “Đừng nháo”.

Ninh Oản nhìn thẳng vào mắt y, nhớ tới chuyện ở ngự thư phòng, nàng liền cười xấu xa chui vào lòng y sờ soạng mấy cái: “Muội cứ náo loạn đây”.

Bùi Khuyết biết tính nàng, nên không nói nữa.

“Hôm nay nghỉ học đương nhiên phải phạt. Mai đến phải viết mười lần bản luận ngữ, nhớ chưa?” Trên lập trường của tiên sinh, y không thể dung túng cho nàng. Khó lắm mới viết được tốt như mấy ngày nay, cho nên phải rèn sắt khi còn nóng.

Nhiều ngày cố gắng, vốn là vì muốn Bùi Khuyết ” thưởng” ỉnh, lần này nàng lại giận không muốn làm chuyện mình không thích, rút hai tay lại, mím môi nói: “Đệ tử không viết chữ, tiên sinh cứ phạt đi”.

Nào có chuyện đã mất bài còn làm như đúng tình hợp lí như vậy, Bùi Khuyết dung túng cho nàng, nhưng ở mặt này y phải quản.

“Nếu không viết thì đánh tay mười cái”. Bùi Khuyết thản nhiên nói, cảm giác yêu chiều trước kia biến mất hoàn toàn, như một tiên sinh nghiêm khắc. Nàng sợ đau như vậy, nếu nghe vậy chắc sẽ ngoan ngoãn mà viết chữ...

Y còn muốn đánh nàng, Ninh Oản càng uất ức hơn, vươn tay ra, đôi mắt ngập nước nhìn chằm chằm Bùi Khuyết, :”Hôm nay là đệ tử không đúng, tiên sinh cứ phạt đi”.

Bùi Khuyết sửng sốt, không ngờ thế mà lại thất sách. Tiểu cô nương của y còn không sợ, còn.... ánh mắt rơi xuống lòng bàn tay nàng, trắng nõn, làm sao chịu được mười đòn?

Ninh Oản thấy y do dự, nói tiếp : “Tiên sinh làm sao vậy? Không phải không nỡ chứ?” Nàng biết y không nỡ đánh nàng... Y thích nàng như vậy mà.

Bùi Khuyết vốn do dự, nhưng thấy dáng vẻ này của nàng, liền lấy cây thước trên sách lên – y thấy Oản Oản không ở Lam Vân cung nên vội vàng đến Giảng Đào các, vật này là do nô tài mang tới. Lúc đầu còn tưởng nàng không khỏe, y lo lắng cực kì, nhưng vừa vào lại thấy nàng nhàn nhã ăn đồ này nọ, một chút lo cũng không có, khiến cho người làm tiên sinh như y càng giận.

Nghỉ thì phải báo một tiếng chứ.

Ninh Oản thấy y cầm thước thì thoáng rút tay về, rồi lại nhanh chóng đưa sang. Tuy nàng sợ đau nhưng cũng không tin A Khuyết sẽ đánh mình, chỉ hơi uất ức, tức giận nói: “Tiên sinh nhanh đi, đệ tử còn ngủ trưa nữa”.

Đúng là... hư. Bùi Khuyết nhú mày.

Dù Bùi Khuyết vốn không tình nguyện, thì bây giờ nếu không ra tay chỉ sợ sau này nàng càng không biết sợ. Trước kia y chiều nàng như vậy, chỉ cần nàng vui là được, nay lại làm tiên sinh, y không thể lại chiều nàng.

Bùi Khuyết nâng tay nàng lên, không do dự vung thước đánh liền ba cái.

Ninh Oản choáng váng, y.... y đánh nàng.

Choáng một hồi, lòng bàn tay bắt đầu cảm thấy đau đớn – đau quá, đau chết mất.

Từ nhỏ nàng đã được nuông chiều, khi còn bé tuy có phạm sai lầm bị phụ thân đánh vài cái nhưng cũng không chịu nổi đau đớn hiện giờ, hơn nữa.... nàng nghĩ đến A Khuyết sẽ không đánh mình, cho nên chưa hề chuẩn bị.

Ninh Oản bật khóc, nước mắt như mưa tí tách rơi xuống, nàng cắn chặt môi, không nói một câu. Đó là sai lầm của nàng, cũng là nàng muốn y đánh, giờ nàng nói gì được nữa? Chẳng qua... nàng không ngờ A Khuyết của nàng lại có thể ra tay.

Hơn cả đau, là uất ức.

Mấy ngày nay, từ khi nàng sống lại đến nay, dù là mèo hay là chính mình lúc này, nàng luôn được Bùi Khuyết nâng niu trong lòng. Nàng ỷ lại y thích nàng, trêu y, đùa y, lại thuận lợi được tứ hôn. Bùi Khuyết đối xử tốt với nàng, ngày nào cũng ngọt ngào như vậy, rồi nàng sẽ gả cho y, cuộc sống càng đẹp đẻ hơn.

Hôm nay mấy lời của Minh Nguyên để như tát nước vào mặt nàng, trước kia nàng đều muốn độc chiếm A Khuyết, vì y sinh con đường cái, nhưng bây giờ, hình như điều đó rất khó khăn. Nhớ lại kiếp trước, nàng âm thầm mắng mình không biết quý trọng người trước mặt, giờ đó là báo ứng của nàng.

Nàng yếu ớt, nhưng cũng sẽ không vì bị đau mà khóc đến thế, hơn nữa A Khuyết cũng không dùng hết lực, chỉ hơi nhẹ thôi, nhưng mà...

- vì người đánh nàng là y, cho nên nàng mới thấy cực kì đau.

Bùi Khuyết nhất thời không biết làm sao, thấy nàng khóc đau lòng như vậy, lòng y lại thấp thỏm lo âu. Y cúi đầu nhìn tay nàng, lòng bàn tay quá mềm giờ đã hồng lên, càng nhìn càng đau lòng. Y.... y đâu có dùng lực, chỉ phạt nhẹ một chút, cho nàng nhớ thôi.

“Oản.... Oản Oản”. Bùi Khuyết thấp giọng gọi nàng.

Tuy nước mắt trào ra nhưng Ninh Oản không hề rên một tiếng, cứ im lặng khóc, càng khiến người nhìn lo lắng hơn, nàng không ngẩng đầu nhìn Bùi Khuyết, hai tay đưa lên: “Còn bầy đòn nữa, tiên sinh đánh luôn đi”.

Bầy đòn? Bùi Khuyết giật mình, dừng nói bầy, nửa đòn y cũng không dám đánh nữa.

“Oản Oản.... “. Bùi Khuyết làm sao lại đánh nàng chứ, giờ đã cực kì hối hận, nhưng đánh cũng đánh rồi, đương nhiên y còn nói được gì nữa.

Ninh Oản thấy y hối hận, nàng liền thu tay về, xoay người rồi nói: “Nếu tiên sinh không đánh nữa, mai đệ tử sẽ mang mười bản luận ngữ cho tiên sinh xem, tiên sinh có thể đi rồi”.

Giận thật rồi, hơn nữa lần này giận.... không hề nhỏ đâu.

Bùi Khuyết nghĩ chắc vừa rồi mình ra tay nặng quá, làm đau nàng, nên dịu dàng bảo: “Đưa tay đây huynh xem xem”. Mới rồi y còn chưa xem cẩn thận, giờ nàng nắm tay chặt như vậy, có phải càng đau hơn không?

Ninh Oản làm sao lại để y nhìn được, ừ thì đau, nhưng uất ức trong lòng thì nhiều hơn, Bùi Khuyết không sai, chỉ là nàng không chịu nổi. Vừa nghe giọng y lại nước mắt cứ ào ào chảy ra.

Ninh Oản thầm nghĩ: đánh cũng đánh rồi, còn nhìn cái gì?

Bùi Khuyết nhú mày, thấy nàng vẫn cúi đầu không nhúc nhích, quật cường như vậy, y càng thấy mình quá phận, cho nên không để ý đến phản ứng của nàng, nắm lấy cổ tay nàng rồi mở ra.

Y vừa nhìn đã đau lòng, sưng tấy lên rồi.

Y làm sao ngờ được, bàn tay tiểu cô nương mềm như vậy, sau đó lại nghĩ đến lần nàng bị A Chiếu làm bị thương trước đó, liền hỏi: “Lần trước thuốc mỡ uội để đâu rồi?”

Ninh Oản cúi đầu, không hề rằng.

Bùi Khuyết cũng hết cách, tự đứng dậy đi tìm, sau khi tìm được bình sứ kia thì nàng vẫn giữ bộ dạng tức giận như thế, y lại không biết dỗ thế nào, y lại nghĩ, cứ bôi thuốc á, nói sau.

Nhưng chết người là, y không biết dỗ thế nào. Bùi Khuyết vừa thương vừa phiền não.

Mãi đến khi bôi thuốc xong, y mới dịu dàng nói: “Vừa rồi huynh ra tay mạnh, muội đừng giận được không?”

Ninh Oản rốt cục cũng ngẩng đầu nhìn y, bình tĩnh nói: “Muội muốn nghỉ ngơi một lát, huynh đi trước đi”.

Bùi Khuyết bất đắc dĩ phải trở mắt nhìn nàng như thế, ngừng một lúc lâu rồi nói: “Ừ, vậy được rồi, huynh về rồi đến thăm muội sau”. Y về nghĩ cách cho nàng vui vẻ.

Ninh Oản không rên một tiếng.

*

Từ nhỏ trong đầu Bùi Khuyết chỉ có một mình Ninh Oản, nhưng y cũng không biết cách dỗ tiểu cô nương như thế nào, về Đông cung lại nghĩ, nghĩ mãi cũng không ra cách. Trời tối rất nhanh, người nào đó bữa tối cũng không ăn mà đi thẳng đến Giáng Đào các.

Qua nửa ngày, chắc nàng cũng bớt giận rồi nhỉ?

Nhưng Bùi Khuyết càng bất ngờ là – mình bị ngăn ngoài cửa. Sơn nói hôm nay Oản Oản không khỏe, đi ngủ sớm rồi.

Bùi Khuyết hồi hận đến ruột cũng xanh.... sao y lại ra tay đánh nàng thật chứ?

Thường An nhìn thái tử điện hạ vô song nhà mình ủ rũ đi về, nhìn là biết đã chọc Ninh tiểu thư không vui, ông liền tập hợp cung nữ thái giám Đông cung cùng bàn mưu tính kế, sau đó mới tới chỗ thái tử u sầu hiến cách: “Thái tử điện hạ, cô nương thích nhất là được dỗ dành, ngài chỉ cần nghĩ tới thứ mà nàng thích nhất, mang tới.... rồi làm chuyện khiến nàng vui, vậy thì mau hết giận lắm”.

Thứ nàng thích....

Chuyện làm nàng vui...

Bùi Khuyết suy tư, Oản Oản thích nhất.... đôi mắt đen như mực sáng ngời, suy nghĩ cẩn thận rồi nhất thời khuôn mặt tuần tú đỏ bừng lên, tai cũng nóng.

Thường An đương nhiên không biết thái tử nhà mình đang nghĩ gì, nhưng cũng biết cách mình đưa lên có tác dụng, làm cho tâm tình thái tử tốt hơn một chút, thôi thì để ngài nghĩ tiếp, ông lui xuống.

Bùi Khuyết ngồi một mình ngẫm nghĩ, nàng thích nhất, không phải là....

Thôi, làm vậy đi.

44. Chương 44

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 44

Chương 44: Lừa gạt

Ngày kế.

Bùi Khuyết nhìn chồng giấy dày trước mặt, từng chữ đều nhau, so với vài ngày trước đó đúng là tiến bộ rất nhiều, ít nhất là đã sạch sẽ ngay ngắn hơn.

Y nhìn đến sưng sờ.

Có thể không tiến bộ được sao? Mỗi một lần viết chữ tốt, tiểu cô nương lại ngửa đầu chu môi đòi y hôn, hôn xong lại viết tiếp một chương nữa, làm không biết mệt.

Y hôn nàng, rõ ràng là y được lợi.... cô bé ngốc à.

Bùi Khuyết đưa tay đặt lên, tự nhiên không biết phải làm gì bây giờ, bàn tay chạm lên chữ viết, dường như y có thể nhìn thấy tiểu cô nương nhin đau quặt cường mà viết, làm cho y vừa đau lòng vừa tự trách.

Y không biết mình phải làm gì bây giờ.

“Đại hoàng huynh à, huynh làm Oản Oản không vui sao?” Hòa Nguyệt nhìn bộ dạng phiền não của Bùi Khuyết, còn Oản Oản lại nói không khỏe xin nghỉ mấy ngày, lúc này nàng mới cảm thấy có vẻ không thích hợp. Trước mắt là một chồng giấy dày, nghi ngờ càng tăng lên, nàng cẩn thận hỏi, “Huynh không phải... phạt nàng chép sách chứ?”

Tiên sinh và đệ tử, chẳng qua là nàng muốn cho hai người họ có chút tình thú thôi, đại hoàng huynh của nàng đúng là không hiểu chút nào....

Hòa Nguyệt là hoàng muội của y, lại là bạn tốt của Oản Oản, Bùi Khuyết cũng không giấu giếm nữa, nhân tiện nói: “Hôm qua.... huynh đánh nàng”. Vừa nói xong, lại kể đầu đuôi sự việc cho Hòa Nguyệt nghe, đương nhiên.... mấy cử chỉ thân mật chỉ nói thoáng qua nhẹ nhàng bằng quơ mà thôi.

Hòa Nguyệt nghe xong mà hoảng sợ, ánh mắt có vẻ hơi đồng tình, từ từ nói: “Đại hoàng huynh à, đây là huynh không đúng rồi. Oản Oản là cô nương, nói cho huynh đánh nàng, chỉ là khi giận đối thôi, nghĩ một đằng nói một nẻo ấy mà, huynh lại...”.Sau đó cử đề ra mà cường hôn là được, sao lại làm thế chứ.

Giờ thì hiểu rồi, nhưng mà lúc ấy đâu biết nói gì. Bùi Khuyết nhú mày, nhìn Hòa Nguyệt bên cạnh: “Muội và Oản Oản quan hệ tốt, có biết nàng ấy gần đây thích làm cái gì không?” Lúc ở cùng y, nàng chỉ thích y hôn, y ôm nàng, nhưng giờ y còn không thể đến trước mặt nàng mà nói – “Oản Oản, muội ôm huynh sở huynh đi” được.

Lời này.... làm sao mà nói.

Thích làm gì à? Hòa Nguyệt cúi đầu nghĩ, sau đó khẽ ho vài tiếng, giọng cũng thấp hơn vài phần, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Bùi Khuyết, “À.... muội nói với huynh, không cho huynh phạt muội đó”.

“Muội nói Oản Oản thích gì, huynh sao có thể phạt muội chứ”. Y giờ sao còn dám phạt mấy tiểu cô nương các nàng nữa đây.

“Huynh xác định?” Hòa Nguyệt giương mắt nhìn y, lại hỏi lần nữa.

“Ừ”. Bùi Khuyết gật đầu.

Hòa Nguyệt lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó cười cười chạy tới cái hòm nhỏ của mình, một lát đã mang một chồng sách tới. Chồng sách có tầm mười bản, đặt luôn trước mặt Bùi Khuyết. Y nghi hoặc, cúi đầu nhìn, phía trên viết ” thần tiên cũng có quy tắc”.

Bùi Khuyết nhớ tới Oản Oản trước kia có cầm bản ” phù dung trường”, lại cúi đầu nhìn chồng sách này một cái, chữ và hình vẽ phía trên tương tự nhau, vừa nhìn đã biệt loại sách gì....

“Hòa Nguyệt, muội....” Bùi Khuyết ghen lời.

“Đại hoàng huynh à, huynh đã nói không phạt muội mà”. Hòa Nguyệt mở to mắt cực kì tức giận. Nếu là người khác nàng đương nhiên sẽ không nói chuyện này ra, nhưng nàng là tin đại hoàng huynh, cũng là vì Oản Oản, nàng mới chấp nhận trả giá.

Bùi Khuyết thở dài, hóa ra.... hóa ra Oản Oản là bị Hòa Nguyệt làm hư, Hòa Nguyệt so với Oản Oản còn nhỏ hơn một tuổi. Y thực sự là.... không nghĩ tới.

“Mấy ngày nay, Oản Oản thích nhất là xem.... sách....”. Hòa Nguyệt dừng một chút, ngưng ngừng nói tiếp “....Diễm bản này đó. Mấy bản này nàng chưa xem, chắc sẽ thích, nếu đại hoàng huynh đưa cho Oản Oản, nàng sẽ tha thứ cho huynh mà, không giận nữa đâu”.

Bùi Khuyết: “...” Lời này đúng là hấp dẫn, nhưng mà... để y tặng Oản Oản diễm bản, sao có thể?

Bùi Khuyết đưa mắt nhìn cửa sổ, biết làm sao.... cũng không có cách nào hơn.

Bùi Khuyết cầm.... diễm bản, nhưng không vội đến ngay Giáng Đào Các, mà là trở về Đông cung.

Y chưa sẵn sàng tặng cho Oản Oản món quà này, lần trước nghiêm túc dạy nàng không được xem thứ đó, giờ vì muốn nàng vui mà đem tặng diễm bản... Bùi Khuyết ngẩng đầu nhìn mái ngói lưu ly màu vàng trên cung điện, một vầng sáng lấp lánh nhẹ nhàng, cực kì xinh đẹp.

Giữa bầu trời xanh biếc mờ ảo xa xa, thăm thẳm như tẩy rửa, những đám mây trắng lững lờ bay.

Quang cảnh tươi đẹp như tranh này, mà y lại cầm diễm bản trong tay, thực sự là..... xuân ý chưa nùng, trời vẫn còn lạnh mà Bùi Khuyết lại cảm thấy nóng đến mức đổ mồ hôi.

Vừa bước vào điện, Thường An đã thấy thái tử điện hạ nhà mình trên tay cầm nhiều sách như vậy, định chạy đến cầm giúp, Bùi Khuyết khẽ ho một tiếng, sắc mặt như thường nói : “Không cần”. Sách này làm sao cho bọn họ nhìn thấy được.

Thường An tuy cảm thấy kì lạ nhưng cũng không dám nói thêm gì, nhìn sắc mặt thái tử điện hạ nhà mình bình tĩnh đi tới thư phòng. Thư phòng vốn là nơi thái tử không cho phép bọn họ tới gần, cho nên không theo vào nữa.

Bùi Khuyết ngồi ngay ngắn trên thư án, nhìn quyển sách được đặt chính tề trên bàn, nhất thời không biết làm gì bây giờ. Y lẳng lặng nhìn bìa ngoài, đắn đo một lát rồi mới nghĩ: thôi, nếu Oản Oản vui thì cứ để cho nàng xem đi.

Tưởng tượng xong, y lại do dự. Nếu Oản Oản nhìn thấy thứ gì xấu, chỉ sợ việc học hành bị hỏng. Bùi Khuyết lo lắng cực kỳ, suy nghĩ một lúc lâu mới ra biện pháp – y xem trước một lần, kiểm tra qua, sau đó chọn lựa những quyển trình độ thấp một chút cho Oản Oản.

....

Suốt bốn canh giờ, sau khi Bùi Khuyết tỉ mỉ xem xong năm quyển sách, khuôn mặt tuần tú phiếm hồng, miệng khô lưỡi đắng, trong lòng âm thầm quyết định, mấy cái này.... tuyệt đối không thể để Oản Oản xem.

- quyển này càng cao thâm hơn quyển khác, không có quyển nào trình độ thấp cả.

*

Giáng Đào các.

Trong phòng lúc này Ninh Oản đang dùng bữa tối, tối qua sau một buổi múa bút thành văn, lòng bàn tay giờ sưng lớn, lại còn đau, cầm chiếc đĩa thổi cũng khiến nàng đau chảy nước mắt. Yên Chi đứng một bên nhìn không nổi, quan tâm nói: “Tiểu thư, để nô tỳ hầu hạ người được không?” Không chịu bôi thuốc, cũng không để cho nàng xem, lại không muốn gặp thái tử điện hạ, quả thực muốn nàng lo lắng mà,

Ninh Oản mệt mỏi nói một câu: “Không cần, ta ăn không nổi”.

Không ăn.... Yên Chi càng lo hơn, sợ tiểu thư nhà mình cứ thế làm thân thể suy sụp, đêm qua cả đêm không chợp mắt, sáng nay viết xong thì đưa cho nàng mang đến Lam Văn cung, giờ đến cơm cũng không muốn ăn – phải làm sao mới tốt đây.

“Nô tỳ chuẩn bị đủ đủ hầm vú bò cho tiểu thư ăn một ít nhé?” Yên Chi nhỏ giọng đề nghị. Mấy ngày nay tiểu thư nhà nàng thích ăn cái này nhất mà.

Nhưng Yên Chi không ngờ là, vừa mới nhắc đến, Ninh Oản liền nhú mày, vẻ mặt chán ghét nói, “Không ăn”. Cuối cùng còn bổ sung thêm: “Về sau cũng không ăn, cũng không được để ta nhìn thấy món này”.

- dù bỏ như thế nào, nàng cũng không hơn được kích thước trời sinh của người ta.

Son hoàn toàn hết cách, đành cúi đầu im lặng, tiếp tục nghĩ biện pháp. Trong lòng nhủ thầm: nếu giờ này thái tử điện hạ đến thì tốt biết bao.

Ninh Oản thực sự là không muốn ăn chút gì, trong đầu cũng vô cùng khó chịu. Lúc sớm A Khuyết còn tới Giáng Đào các, tuy nàng không gặp nhưng biết y đến, trong lòng nàng vẫn có gì an ủi, nhưng giờ chờ mãi mãi.... cả một ngày, y cũng không thêm tới.

Y rõ ràng đã thấy tập nàng viết, cũng biết nàng cả đêm không ngủ, bàn tay cũng đau, sao lại không đến thăm nàng.

Không phải là.... y ghét bỏ nàng rồi ư?

Ninh Oản nghĩ, mấy ngày nay nàng ngày ngày bám lấy, thường xuyên làm trò với y, nhất định là y ngại nàng không rụt rè, là một cô nương tùy tiện. Trong lòng Ninh Oản càng lúc càng khó chịu, uất ức đến khóc.

Rõ ràng là y đánh nàng mà. Nàng lau lau mắt, buồn phiền hơn.

*

Nhìn diêm bản một lúc đã lâu, Bùi Khuyết mới cảm thấy hơi đói bụng.

Y nhìn ra hoàng hôn phủ bóng bên ngoài, trong lòng hơi lo lắng, không biết Oản Oản có dùng bữa tối chưa?

Bùi Khuyết vốn định qua nhìn một lát, chỉ là.... giờ phút này trong đầu y tràn đầy hình ảnh kiều diễm đó, nếu đi, chỉ sợ không khống chế được mình. Hơn nữa.... nàng giận, chắc chắn cũng không chịu gặp y. Y suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định mai lại đến, sau đó nói chuyện với nàng, không bao giờ.... la mắng nàng nữa.

Vào đêm.

Bùi Khuyết nằm trên giường trần trọc khó ngủ. Nhắm mắt lại thôi, trong đầu y lại là tiểu cô nương sắc mặt ửng đỏ dựa vào người mình, liếm y, hôn y, giống như con mèo nhỏ. Y không dám nhắm mắt, sợ mình sẽ nghĩ đến những thứ hoang đường hơn.... làm cho y tim đập mặt đỏ.

Đồng sách đó bị y khinh bỉ giấu trong thư phòng, chắc chắn không thể để Oản Oản nhìn, nội dung bên trong quá sức hương diễm, ngay cả y nhìn còn thấy.... Bùi Khuyết thở dài một tiếng, sau đó đứng dậy đến phòng tắm.

Những thứ ban ngày nhìn được, bây giờ trong mộng đều toàn là những khung cảnh kiều diễm, chẳng qua nam nữ bên trong lại là y và Oản Oản, trước kia không phải chưa từng mơ thấy những giấc mộng hoang đường như vậy, nhưng bây giờ, quả thực quá mức mê người, y dường như có thể cảm nhận được tiểu cô nương bị mình đặt dưới thân, mồ hôi đầm đìa, thở gấp.

Lúc tỉnh lại, Bùi Khuyết cảm giác quần trong có chút khác thường, nhớ lại cảnh tượng trong giấc mộng, hai má y lại đỏ rực lên, càng không biết phải đối mặt với nàng thế nào.

Nhưng hai ngày rồi chưa gặp nàng, cũng không biết tay nàng giờ còn đau không. Bùi Khuyết chỉnh đốn lại suy nghĩ một lần nữa, quyết định đến gặp nàng, Oản Oản tuy yếu ớt, nhưng tính tình ngoan ngoãn, giờ chắc cũng sắp hết giận rồi, y không thể để sự việc đó diễn ra lần nữa.

Trước khi đi Bùi Khuyết tắm rửa thêm lần nữa, thay áo choàng mới, sửa sang trang phục bên ngoài thật kĩ.

Giáng Đào các cách Đông cung không xa, đi một khắc là đến. Bùi Khuyết vừa đi vừa cân nhắc, gặp Oản Oản rồi, y tốt nhất là không nói gì, sợ nói sai cái gì lại làm nàng giận thêm.

Nhưng là.... nếu không nói, nàng cũng sẽ giận thì sao? Bùi Khuyết nhíu mày.

Bùi Khuyết lần đầu tiên hiểu được cái gì là thúc thủ vô sách [bó tay], quả thực là một biện pháp nhỏ xiu cũng không có. Nếu là.... nếu thực sự không đỡ được, y sẽ hôn nàng một cái đi, có lẽ nàng sẽ không giận.

“Biểu ca”. Phó Dư Thù không ngờ đi nửa đường lại ngẫu nhiên gặp Bùi Khuyết, trùng hợp là hôm qua bác đã nói cho nàng biết Hoàng Thượng đồng ý cho nàng làm sủng phi của Bùi Khuyết, tâm tình trở nên tốt vô cùng, lần này thấy Bùi Khuyết ở đây đương nhiên tư tâm tăng vọt.

Hoàng Thượng cũng thật là, sao lại bảo Bùi Khuyết đường đường là thái tử đi đọc sách tập viết với Hòa Nguyệt công chúa chứ, lại còn bảo Ninh Oản làm thư đồng, nghĩ đến là phát bực.

Nghe tiếng, Bùi Khuyết mới dừng bước chân, nhìn Phó Dư Thù đi tới, hơi nhíu mày – tiểu cô nương của y, không thích y tiếp xúc với nữ tử khác.

“Biểu ca đi đến chỗ Hòa Nguyệt công chúa sao?” Phó Dư Thù tỉ mỉ chau chuốt ăn mặc, ngày ngày đều muốn xuất hiện với tư thái tốt nhất trước mặt Bùi Khuyết, hôm nay rốt cục cũng thỏa lòng.

Bùi Khuyết nhìn nữ tử tươi cười như hoa trước mặt, nhớ đến Oản Oản ngày ấy khóc tội nghiệp như thế nào, y vội nghiêng đầu đi không nhìn tới, trầm giọng thản nhiên ừ một tiếng.

Ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn mình, Phó Dư Thù uất ức cắn môi, vừa thấy uất ức nhưng nhớ tới chuyện tối qua, nhìn thấy phản ứng của Bùi Khuyết như vậy nàng lại vui mừng: Hoàng Thượng đồng ý cho nàng làm sủng phi của Bùi Khuyết, chuyện này đương nhiên Bùi Khuyết biết, huống hồ trước đó Hoàng Thượng còn gọi Ninh Oản tới, chắc xem ra Bùi Khuyết tuy giận nhưng không hề từ chối.

Nàng tự nhận bây giờ vị trí của Ninh Oản trong lòng Bùi Khuyết rất lớn, nhưng thời gian còn dài, nàng có thể từ từ tranh thủ. Nhìn Bùi Khuyết lãnh đạm với nàng, có lẽ là do Ninh Oản biết nàng được làm sủng phi của y nên ghen tị tức giận, mà Bùi Khuyết để ý đến Ninh Oản nên mới dùng thái độ đó với nàng mà thôi.

Nghĩ vậy, tâm tình Phó Dư Thù tốt hơn nhiều.

Ít nhất Bùi Khuyết cũng chấp nhận nàng rồi.

“Biểu ca phải đi gặp Ninh muội muội sao”. Phó Dư Thù mím môi cười, cực kì săn sóc nói: “Biểu ca yêu tâm, Ninh muội muội tuổi nhỏ như vậy, về sau.... về sau Thù Nhi sẽ nhường nàng”.

Bùi Khuyết vốn không có hứng thú, chỉ muốn sớm đến Giáng Đào các gặp Oản Oản thôi, nhưng nghe ý vừa rồi, lại thấy lời nàng ta có vẻ kì quái, nghiêng đầu nhìn nàng, hỏi: “Lời của muội..... là ý gì?”

- cái gì là.... “về sau”?

Phó Dư Thù dù sao cũng là cô nương chưa gả, trước mặt lại là vị hôn phu tương lai của mình, đương nhiên là sẽ có chút thẹn thùng, hơi hơi cúi đầu, nhỏ giọng thủ thỉ: “Biểu ca không phải biết rõ rồi sao? Cho dù.... cho dù Hoàng Thượng không nói, hôm trước Ninh muội muội cũng đến Ngự thư phòng rồi, chuyện này chắc sẽ báo cho biểu ca huynh”. Rõ ràng là biết, còn muốn hỏi lại nàng, đúng là làm cho nàng ngại ngùng mà.

Hôm trước, Ngự thư phòng.... Dư Thù.

Nói rõ ràng như thế, hơn nữa thái độ hôm đó Oản Oản đối với mình, nếu giờ y vẫn không đoán ra chuyện gì thì bị ngốc rồi.

Y nhớ tới hôm ấy y đánh nàng, nàng lại khóc thương tâm đến vậy.

- hóa ra không phải vì đau,..... mà là uất ức.

45. Chương 45

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 45

Chương 45: Hết giận.

Giáng đào các.

“Meo....”

“Thôi.... đừng phá”. Ninh Oản vỗ về con mèo nghịch ngợm, cô nhóc này cứ dùng móng vuốt gãi gãi tay nàng, rất ngứa. Nếu là bình thường, nàng sẽ cùng nó chơi đùa, nhưng giờ, một chút tâm tư nàng cũng không có.

Ninh Oản ngược mắt nhìn ra ngoài, miễn man suy nghĩ, lại một ngày trôi qua.

“Hừ, không đến thì thôi, ai thèm chứ”. Ninh Oản buồn bực gõ gõ vào đầu mèo lông xù nhỏ, con mèo meo meo vài tiếng rồi đôi mắt ngập nước đáng thương nhìn nàng.

Ninh Oản vừa thấy lại càng thêm giận, bữu môi nói: “Giả bộ đáng thương cũng vô dụng thôi”.

“Meo...” Mèo nhỏ lấy chân gãi gãi, tức giận cào vào lòng bàn tay nàng, Ninh Oản không kịp đề phòng, bàn tay bị thương lại đau đến hít hà.

Ninh Oản mím môi, nuôi lâu như vậy mà A Cửu vẫn cào nàng.

A Khuyết ghét nàng chưa nói, con mèo này cũng bắt nạt nàng. Ninh Oản tức giận, càng lúc càng khó chịu, nhìn lòng bàn tay sưng đỏ chưa tan, lại nhớ tới đời trước khi Bùi Khuyết mất, nàng đi tìm con mèo nhỏ này, nó cũng tức giận cào nàng.

- lần này cào nhẹ hơn một chút nhưng nàng vẫn đau.

Ninh Oản không để ý đến con mèo nữa, một mình tựa vào giường, rầu rĩ, nhịn không được mà muốn khóc, rồi lại khinh thường mình: “Người không có ở đây, khóc có ích gì chứ”. Xưa nay nàng hay khóc, là vì nàng biết, khi nàng khóc A Khuyết sẽ dỗ nàng.

Đêm qua Ninh Oản không ngủ được, giờ nằm úp sấp mãi, mơ màng thiếp đi. Nàng mơ mình biến thành A Cửu, thân thể trắng muốt tiến vào lòng A Khuyết, cọ cọ vào người y.

“A Khuyết....” Miệng mấp mấp gọi tên y.

Bùi Khuyết cúi đầu, nghe được nàng gọi thì ngẩn cả người.

Nghe Yên Chi nói Oản Oản nghỉ ngơi, y mới không định đánh thức nàng. Vừa bước vào đã thấy nàng dựa lên giường ngủ, nằm rất yên, như một con mèo nhỏ, cũng giống như A Cửu vậy.

Đôi mắt Bùi Khuyết thoáng dịu dàng, hai ngày không gặp, giờ mới thấy đỡ nhớ hơn.

Nghe nàng gọi tên mình, ngọt ngào dịu nhẹ, như làm nũng, thân thiết như thế khiến y mềm lòng.

Y đưa tay xoa mặt nàng, khuôn mặt trắng nõn hồng hào, cực kì đáng yêu. Bỗng nàng chếp miệng, đôi mắt từ từ mở ra – đánh thức nàng rồi.

Đôi mắt nhấp nhem mơ màng nhìn xung quanh, ngập nước, y nhìn thấy trong mắt nàng không giấu nét vui mừng, nghi hoặc.... uất ức. Nhìn nàng ngây ngốc như thế, Bùi Khuyết không nhịn nổi nữa, đưa tay kéo nàng vào lòng, cô bé nhỏ nhắn tựa vào lòng y, khiến y luyến tiếc không muốn buông tay, không chờ nàng nói Bùi Khuyết đã vội dỗ dành: “Là huynh không đúng, Oản Oản đừng giận nữa, được không?”

Ninh Oản vừa tỉnh ngủ, còn đang hoảng hốt, mãi đến khi ngửi được mùi thuốc trên người Bùi Khuyết, cảm nhận độ ấm trên thân thể y, nàng mới hồi phục tinh thần, bật khóc.

Nàng không nói gì, im lặng tựa vào lòng y, khóc không thành tiếng.

Trước ngực ướt một mảng, Bùi Khuyết mới biết tiểu cô nương trong lòng rơi nước mắt, y nhất thời luống cuống. Vội cúi đầu nhìn nàng, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn đầy nước, đôi mi cong dài ảm ướt, bộ dáng ấy khiến y còn khó chịu hơn lần đánh nàng trước đó.

Bùi Khuyết không biết nên làm gì bây giờ, đưa tay lau cho nàng, da nàng non quá, y không dám dùng sức, cứ lau xong lại chảy ra: “Đừng khóc, được không? “Nàng cứ khóc, làm y không có cách nào hơn.

Nhưng y càng dỗ, nàng lại càng khóc dữ.

Bùi Khuyết vội ôm lấy nàng, cúi đầu hôn nhẹ lên mắt, nhìn nàng tội nghiệp như vậy, y thầm nghĩ: người không biết còn tưởng mình bắt nạt nàng nữa.

Y yêu chiều xoa đầu nàng, nhìn vào mắt nàng rồi nói: “Chuyện lần trước.... hay muội đánh ta lại, được không?”

Ninh Oản vốn đang khóc rất thương tâm, nhưng thấy vẻ mặt y thì lại bật cười, bĩu môi gắt: “Ai thèm đánh huynh”.

Rốt cục cũng nói rồi, Bùi Khuyết xoa trán nàng: “Đừng khóc nữa”.

Ninh Oản hít mũi, hốc mắt hồng hồng, tuy trong lòng nàng vui vẻ nhưng cứ không nhìn y, giận: “Huynh đi đi”.

Bùi Khuyết choáng váng, nếu giờ y vẫn nghe lời nàng đi, y mới bị điên đó. Y nhìn nàng, nhớ tới lời Hòa Nguyệt nói hôm qua, lại nhớ tới diêm bửu vừa xem, Bùi Khuyết hơi cúi người, sát vào nàng rồi nhỏ giọng: “Thực sự muốn huynh đi?”.

Bùi Khuyết gần như vậy, nàng có thể nhìn đôi mắt đen như mực của y phản chiếu mình trong đó, nghe y nói lại vội quay đầu, giọng đầy ý ghét bỏ: “Đi đi, không muốn gặp huynh nữa”.

Sao lại ghét, rõ là làm nũng. Bùi Khuyết khẽ cười, đưa tay ôm lấy khuôn mặt nàng, rồi chạm vào cánh môi mềm mại.

- nàng thích được mình hôn mà.

“Ừ.....” Ninh Oản không ngờ Bùi Khuyết sẽ hôn mình, bất ngờ kinh ngạc, đôi mắt mở thật to, nhưng bàn tay kia vẫn giữ lấy mặt nàng, tay còn lại ôm lấy người, còn nhắm mắt lại chăm chú hôn

Rõ ràng là hôn nàng, sao mà bộ dạng nghiêm trang, quân tử phong phạm thế chứ.

Nàng bị ôm chặt, hai tay đặt trước ngực y. Mới đầu nàng giận, muốn đẩy y ra, nhưng khi đầu lưỡi bị mút mát, tay cũng nhũn cả đi, cả người mềm oặt. Nàng chỉ có thể ngoan ngoãn dựa vào người y, mặc y hôn.

Sao lại....tự nhiên thông suốt thế?

Thấy nàng ngoan ngoãn như thế, Bùi Khuyết cũng yên tâm, bộ dạng tội nghiệp ấy khiến y không nhịn được mà càng muốn tiếp tục. Phía sau y là giường, chỉ thoáng dựa người một chút, y đã ép nàng xuống dưới – như vậy hôn nàng càng dễ.

Mấy ngày nay mỗi lần nàng viết chữ tốt đều bảo mình phải hôn, luôn miệng đòi thưởng, nhưng thực ra là chính y thưởng ỉnh... Giờ nàng ngay phía dưới, y có thể ôm nàng, hôn nàng thỏa sức.

Thấy nàng không chịu nổi, Bùi Khuyết liền dừng lại, cúi đầu lẳng lặng nhìn nàng. Tiểu cô nương của y, mái tóc đen như lụa rối tung, xoa sau đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, đôi mắt mờ nước, cực kì xinh đẹp. Làm y nhớ tới giấc mộng đêm qua, trong mơ nàng cũng ngoan ngoãn nằm dưới người y như thế, liên tục gọi “A Khuyết” ngọt ngào.

Ninh Oản thở phì phò, thấy y nhìn chăm chăm mình, dù da mặt nàng dày nhưng giờ này cũng thẹn: “A Khuyết, huynh..... ôi.....”

Còn tiếp?

Bùi Khuyết hôn rất mạnh, làm nàng không chịu nổi.

Mới đầu lúc hai người bên nhau, A Khuyết của nàng lúc nào cũng ngơ ngác, không biết hôn ra sao, giờ lại có thể..... y ngậm lấy môi nàng, ra sức mút, sau đó đầu lưỡi lách vào khoang miệng, quấy quít, khiến nàng thấy cả người mềm nhũn đi, như vũng nước. Thân nhiệt nóng lên, nàng biết, nàng thích y hôn nàng như thế, không hề có vẻ thẹn thùng như xưa.

Ninh Oản không kìm được vòng tay ôm lấy thắt lưng, ngẩng đầu đón ý, đang lúc nàng bị hôn đến nghiêng trời lở đất, tự nhiên cảm giác một bàn tay to chạm vào người mình, xoa nhẹ, không biết là kinh ngạc hay mơ hồ, Ninh Oản ưm một tiếng, yêu kiều.

Bùi Khuyết mới ngừng động tác, thở hổn hển cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt trong suốt xinh đẹp giờ trầm đục đến kinh người.

Ninh Oản thở hồng hộc, khuôn mặt đỏ bừng, nàng cúi đầu, quả nhiên thấy tay y đặt trên người mình. Ninh Oản cười cười, không nhịn được trêu chọc: “Sao giờ lại muốn sờ?” Lúc đầu cho y còn không dám.

Bùi Khuyết ngây người một lúc mới hiểu ý nàng, vội rút tay lại kích động nói: “Oản Oản, ta...”

“Đi xuống!” Ninh Oản cố ý hét lên. Nghĩ thầm: đừng tưởng hôn vài cái nàng sẽ không giận.

Thấy nàng giận Bùi Khuyết cũng không biết làm sao, khó khăn đứng dậy sau đó gọi nàng: “Oản Oản”.

Ninh Oản nhìn y như vậy, vừa vui vừa tức, cũng ngồi dậy theo, nhìn y nói: “Nằm xuống”.

Bùi Khuyết không phản kháng, chỉ cần nàng vui thì tùy nàng. Nhưng mà y vừa nằm xuống nàng đã tiến lên, Bùi Khuyết nhất thời hoảng hốt, vội ôm lấy nàng: “Oản Oản?”

Ninh Oản không thèm trả lời, cúi người xuống cổ y: “Ai bảo huynh đánh muội”.

“Ai bảo huynh dữ với muội”. Lại cắn một cái.

“... Ai bảo huynh không đến thăm muội”. Nàng lại cắn tiếp.

Bùi Khuyết vỗ về đầu nàng, bàn tay ôm chặt người phía trên, sợ nàng ngã, lại đau. Đôi mắt y dịu dàng, nghĩ: giờ nàng đồng ý cắn y là tốt rồi. Cắn xong cũng hết giận.

Thấy nàng không động nữa, Bùi Khuyết hôn lên sườn mặt nàng, như dỗ dành: “Sau này huynh không... phạt muội nữa, lần này... đừng giận, được không?”

Ninh Oản không nói gì, cọ cọ vào người y, cơ thể dán vào nhau, vừa rồi lại mới thân thiết, Bùi Khuyết chợt cứng người, cả hô hấp cũng dồn dập lên.

Ninh Oản khẽ nói thầm vài câu, bên tai tiếng thở dốc càng nặng nề, nàng nghi ngờ ngẩng đầu lên. Đập vào mắt là khuôn mặt tuấn tú phiếm hồng của Bùi Khuyết, vừa định nói thì cảm nhận thấy có vật trên bụng mình, bất chợt, mặt nàng cũng bừng lên.

Nàng xem không ít diễm bản, đương nhiên biết nam nhân bình thường có hiện tượng gì, giờ Bùi Khuyết như vậy, nàng cũng không dám động, trong lòng lại càng đắc ý: đáng đời.

Nàng ngược mắt tỏ vẻ khó hiểu nhìn y, nhỏ giọng: “Tiên sinh, người làm sao vậy?”

“Oản Oản, huynh...” Nếu là trước kia y đương nhiên không biết nên giải thích thế nào, chỉ thấy xấu hổ, nhưng giờ y biết Oản Oản... cũng xem điểm bản này nọ, mấy thứ này đương nhiên hiểu được.

“Ngoan một chút, đừng nói”. Bùi Khuyết tựa đầu qua một bên, không nhìn nàng, cố gắng trở nên bình tĩnh. Nếu nghe tiếng nói mềm mại ngọt ngào của nàng, y càng khó khống chế hơn.

Ninh Oản còn muốn trêu chọc y, hơn nữa.... nàng biết A Khuyết sẽ không tổn thương nàng, ít nhất là trước khi thành thân, y sẽ không chạm vào nàng.

Nhiều ngày bị dày vò, Ninh Oản cả bụng đầy giận dữ. Nàng bất chấp rụt rè, từ từ chạm vào thắt lưng của y, sau đó giương mắt nhìn về quần bách của ai kia.

Về mặt này, đúng là thú vị.

A Khuyết của nàng, lúc then thùng đáng yêu lắm.

“Hôm nay tiên sinh đến, hôn đệ tử, không phải là...” Nàng cố ý dừng lại rồi nói tiếp: “đặc biệt dạy....thuật phòng the chứ?” Âm cuối rất nhỏ, bàn tay nhỏ bé vừa chạm vào vật kia, nàng nghe thấy tiếng Bùi Khuyết hừ nhẹ một tiếng, thở khó khăn.

Trong lòng nàng lẩm bẩm: đúng là hết giận.

46. Chương 46

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 46

Chương 45: Không vui à.

Bùi Khuyết dường như sắp điên rồi.

Bàn tay nhỏ bé nắm lấy nơi đó, cảm giác sung sướng chưa bao giờ y cảm nhận được, nhưng mà.... y thở hổn hển một hơi, khàn giọng nói: “Oản Oản, mau buông tay ra”. Cứ tiếp tục như thế, y không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.

Y biết rằng mình muốn, nhưng không thể.

Cảm nhận được nó càng lúc càng lớn, khuôn mặt Ninh Oản cũng nóng lên, nhưng đam lao thì phải theo lao, nếu nàng then thùng, A Khuyết chắc chắn sẽ cười nhạo nàng. Ninh Oản vẫn giữ nguyên tư thế không thay đổi, sau đó ngẩng đầu hôn cằm y, cố ý nói: “Tiên sinh khó chịu sao?”

Chắc chắn là khó chịu rồi – nàng thấy cả trán y đều là mồ hôi mà.

Nếu y càng khó chịu, trong lòng nàng lại càng vui vẻ đó.

Bùi Khuyết biết tính nàng xưa nay bướng bỉnh, nhưng không ngờ lại có thể náo loạn đến mức này, y biết nàng tin y sẽ không thương tổn nàng, cho nên mới lớn gan đến thế, nhưng loại chuyện này, dù y là thánh nhân cũng không khống chế được. Nhân lúc nàng sưng sờ, Bùi Khuyết kéo bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên ngực, sau đó nghiêng người ôm nàng trong khuỷu tay, không cho.... không cho nàng chạm vào nơi đó.

“Bùi Khuyết”. Ninh Oản tức giận, quai hàm bành ra, mắt trừng thật to.

Cả người Bùi Khuyết đều nóng hừng hực, nhìn thấy bộ dạng tức giận yếu ớt của nàng lại càng động tình, nhưng vẫn phải cố gắng vững vàng, nhìn mặt nàng rồi nói: “Muội muốn cắn muốn đánh huynh thế nào cũng được, nhưng không được như vậy, hiểu chưa?”

Ninh Oản bất mãn mím môi, lông mi dài chớp chớp, bĩu môi nói: “Ai muốn cắn huynh”.

Bùi Khuyết cong môi cười, đưa tay vuốt ve khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của nàng, cực kì dịu nhẹ: “Việc lần này cứ như vậy cho qua nhé. Về sau.... về sau huynh không bao giờ chọc giận muội nữa, đừng không vui, được không?”

Y ăn nói nhũn nhặn như vậy, nếu giờ nàng vẫn cứ cố chấp đùa giỡn, thì đúng là cố tình gây sự. Ninh Oản cúi đầu, khuôn mặt tức giận giờ lại hiện lên vẻ cô đơn, vừa vô tội là uất ức, “Muội còn nghĩ... huynh không thích muội nữa”.

Y không đến nói chuyện với nàng, thậm chí... không đến nhìn nàng, nàng thực sự đã nghĩ, Bùi Khuyết không cần mình nữa.

Đời trước cả đời Bùi Khuyết đối với nàng chung tình không đổi, có lẽ là vì hai người vẫn duy trì khoảng cách, nhưng giờ khuyết điểm của nàng y đều biết hết, nàng mới lo lắng này Bùi Khuyết sẽ không thích nàng lâu như vậy.

Bùi Khuyết không ngờ nàng lại nghĩ như vậy, mềm lòng đến rối tinh rối mù, y thoáng cúi người chạm vào môi nàng, sau đó dời đi nhưng vẫn rất gần: “Huynh không biết nên làm thế nào để muội không giận nữa. Huynh.... không nên đánh muội”.

Y vừa đánh xong đã hối hận rồi, thấy nàng khóc thì ruột cũng đen.

Lời này làm cho lòng Ninh Oản thoải mái phần nào, khoe miệng không kiềm chế được nâng lên, nhưng vẫn tỏ vẻ bất mãn nói: “Ai bảo huynh là tiên sinh, muội là đệ tử, muội thiếu bài thì đương nhiên là nên phạt rồi”. Hơn nữa.... muốn bị đánh cũng là nàng mà, chẳng qua nàng không nghĩ tới... y thực sự ra tay.

Bùi Khuyết giật giật môi một cái, ôm lấy nàng chặt hơn, tư thế cực kì thân mật, y nói: “Phụ hoàng huynh tìm muội, vì sao muội không nói cho huynh biết?” Nếu không phải Dư Thù, y có lẽ còn không biết đâu.

Y biết rồi.

Ninh Oản dừng một chút, sau đó mím môi hấp háy nói: “Muội.... A Khuyết”. Nàng vươn người qua hôn lên cằm y một cái, đôi mắt không hề chớp nhìn y, “Huynh tính làm sao đây?” Nghe Minh Nguyên để nói, chuyện này đã định vậy rồi, tuy y thương A Khuyết nhưng dù sao cũng là để vương.

Bùi Khuyết cười khẽ, thanh âm rất nhẹ lại khiến cho Ninh Oản an tâm, “yên tâm đi, dù sao huynh từ chối không phải một hai lần, phụ hoàng huynh phải thỏa hiệp thôi”. Y nhìn nàng, chân thành: “Về sau gặp phải chuyện như vậy nhất định phải nói cho huynh biết trước, nhớ chưa?”

Cái này Ninh Oản rất ngoan, gật gật đầu ừ một tiếng. Có y ở đây, nàng cái gì cũng không cần lo lắng nữa.

Chỉ là vừa rồi....

Ninh Oản còn cảm nhận được thân thể y cực nóng, lại nhớ đến nơi nàng vừa chạm vào, nghĩ thầm : rõ ràng là động tình, sao còn bình tĩnh vậy chứ?

“A Khuyết, huynh còn khó chịu sao?” Ninh Oản nhỏ giọng hỏi, cơ thể xích lại gần một chút, bụng lại chạm vào nơi hùng dũng kia.

Cái này.... Ninh Oản đỏ mặt nhớ tới hình ảnh trong diễm bản, vậy trước cứ gọi nó là Tiểu Bùi Bùi đi.

Ồi.... thẹn thùng mà, Tiểu Bùi Bùi.

“Đừng nói”. Nàng không hỏi còn tốt, giờ vừa hỏi Bùi Khuyết liền không kiềm chế nổi.

Xem ra thực sự rất khó chịu nha, ngay cả giọng cũng khàn rồi. Trong lòng Ninh Oản hơi đau lòng, do dự một lát rồi lặng lẽ đưa tay xuống, cầm lấy Tiểu Bùi Bùi kia.

“Oản Oản”.

“Muội, muội muội muốn giúp huynh mà”. Nàng không dám ngược mắt nhìn y, vật nóng rực trên tay như khoai lang muốn phồng.

Thực ra nàng cũng hoảng.... cũng sợ mà.

Giúp y?

Bùi Khuyết ngăn ra, nàng phải giúp y thế nào, giờ phút này đương nhiên y hiểu, chỉ là.... y sao có thể để nàng làm chuyện này vì mình. Nhưng mà nàng cứ nắm như vậy, trong tiềm thức, y chỉ muốn nàng động

Ninh Oản thấy Bùi Khuyết không nói gì, tưởng y da mặt mỏng nên không dám nói, nhân lúc y còn đang sững sờ cứ thế cứ động. Nàng xem không ít điểm bản, trong đó viết không nhất định phải cùng nhau, lấy tay hoặc là.... hoặc là miệng đều được, A Khuyết để e lệ như vậy, mình dùng tay giúp y cũng khó, chứ đừng nói là miệng.

Nhưng nàng muốn y được thoải mái mà.

Tiểu Bùi Bùi à, thoải mái không?

.....

Nghe được Bùi Khuyết rầu rĩ hử một tiếng, Ninh Oản cảm nhận được nóng rực càng lúc càng dâng lên, đỉnh đầu nàng run run, cũng hoảng sợ. Dù nàng cố hết sức, làm càng nhanh. Nàng đoán chắc là y thẹn thùng, cho nên không nói thêm gì nữa.

Bọn họ đã làm chuyện thân mật đến vậy, nếu cứ theo tính tình Bùi Khuyết về sau chắc sẽ không bao giờ... y đẩy ra nữa. Ninh Oản vui vẻ dựa vào ngực y, đôi môi cong lên mỉm cười, đầy thỏa mãn.

“Oản Oản”. Hồi lâu, Bùi Khuyết mới gọi nàng một tiếng.

“Dạ”.Ninh Oản nghe vậy ngẩng đầu, cười ngốc.

Bùi Khuyết nhìn vào mắt nàng, tự nhiên không hề cảm thấy xấu hổ nữa, y cúi đầu hôn môi nàng, hai cánh qua như cảm nhận được sự mềm mại của da thịt, y nói: “Về sau không được làm vậy, biết không”. Trước khi thành thân, y sẽ không chạm vào nàng, cũng không bắt nàng vì mình mà làm những chuyện như vậy.

Sau khi thân mật thường xuyên hơn, giờ còn hơn cả trước, y càng không biết phải làm gì nữa.

Ninh Oản không vui, suy nghĩ rồi nói: “Huynh không vui sao?” Nàng vội bật người dậy, “Vừa rồi huynh cũng thoải mái mà”.

“Oản Oản”. Tại y càng đỏ hơn, tưởng tượng đến hành động vừa rồi, y lại có cảm giác....

“Không phải.... không phải vì thích hay không, Oản Oản, muội không nên làm thế, chỉ cần ngoan ngoan, một năm thôi, chúng ta thành thân rồi... lại làm việc này”. Y đương nhiên không phải không thích.

Lúc này nghe xong lời Bùi Khuyết nói, nàng mới biết là mình cố tình gây sự, vốn định trả lời là nàng nguyện ý, nhưng giờ ở nơi này, nàng biết A Khuyết chiều nàng, nhưng có một số việc không phải nàng có thể tùy ý náo loạn, “Vâng”.

Bùi Khuyết khẽ cười.

Chợt nhớ tới một chuyện, Ninh Oản cẩn thận hỏi: “Vậy, ... nếu huynh muốn thì sao?”

Mặt Bùi Khuyết đỏ lên, “Sẽ không đâu”. Y sẽ không cảm thú đến thế đâu.

Ninh Oản nhỏ giọng lầm bầm, đưa tay đánh một cái vào ngực y, “Để nói sau đi”.

Bùi Khuyết: “....” Y sẽ không cảm thú như thế.... đâu?

*

Ninh Oản nhìn Bùi Khuyết áo mũ chỉnh tề trước mặt, nhìn không được lại nhìn thêm vài lần, nghĩ đến chuyện thân mật vừa rồi trên giường, giờ này hai má nàng vẫn còn nóng. Nàng thấy Bùi Khuyết đang sửa thắt lưng, nên đi đến giúp, nhưng mà nàng cũng chỉ biết mở, chưa mang bao giờ, lúc này giúp đỡ đúng là càng làm càng rối.

Trên đỉnh đầu có tiếng cười rất khẽ, Ninh Oản liếc y một cái: “Không cho cười muội, giờ không biết sau này luyện nhiều một chút là được mà”.Nàng cười trềng mắt nhìn y, “Có phải không Bùi tiên sinh?”

Nghe nàng trêu chọc mình, Bùi Khuyết khẽ cười, bàn tay vỗ nhẹ lên đầu nàng, “Ham học thế à, nhớ tập viết cho tốt biết không?”

Ninh Oản ghét bỏ nhịu mày, rồi hỏi: “Nếu đệ tử không nghe lời, tiên sinh có phải vẫn muốn trách phạt đệ tử không?”

Bùi Khuyết đột nhiên bật cười, nắm lấy hai tay nàng, nhìn lòng bàn tay sưng đỏ đã tiêu đi: "Sẽ không, huynh sẽ đốc thúc muội, chứ không phạt nữa".

Ninh Oản cực kì vừa lòng, mặt cười như trăng non, sau đó đưa tay đến trước mặt y, tội nghiệp nói: "Tiên sinh hôn một cái được không?"

Nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn trước mắt, Bùi Khuyết nhẹ cầm, rồi hôn lên lòng bàn tay nàng.

Tiên sinh của nàng, ngoan thật.

*

Hôm sau

Hòa Nguyệt thấy mặt mày Ninh Oản rạng rỡ, biết ngay hoàng huynh đã dỗ được rồi. Nhưng mà... đại hoàng huynh tặng nhiều điểm bản như thế, mà Oản Oản lại xinh như vậy, không biết hôm qua có lau súng cướp cò không.

Nhưng nghĩ đến chuyện hoàng huynh lớn rồi vẫn cứ như tiên nhân vậy, nên chuyện này chắc không có khả năng đâu.

Ninh Oản tâm tình tốt, vết thương ở tay cũng lành, cười hề hề đến nói với Hòa Nguyệt: "Có bản mới không? Ta xem xong rồi".

"Xem xong rồi?" Hòa Nguyệt kinh ngạc nói, mắt mở to, hơn mười bản đó.

Ninh Oản có vẻ kì quái, mờ mịt. Nhiều ngày vậy, nàng đương nhiên là xem xong rồi, bình thường mà, sao Hòa Nguyệt lại có biểu tình thế. Nàng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Đều xem xong rồi?" Hòa Nguyệt không tin nổi, hỏi thêm lần nữa.

Ninh Oản nhú mày, "Đúng vậy". Sau đó lại tiếp tục, "Ta thích chuyện sư phụ và đồ nhi nhất". Lúc xem xong... có phần đồng cảm. Lời này đương nhiên nàng không thể nói.

Hòa Nguyệt làm sao đoán ra được tâm tư của nàng, vừa định nói đã thấy Bùi Khuyết trong bộ áo trắng tuần tú thanh quý đi vào.

Đại hoàng huynh nhà nàng đúng là lúc nào cũng tuần tú mê người như vậy. Hòa Nguyệt thở dài. Trong lòng lại nhớ đến Đại tướng quân uy phong kia.

Nghĩ một lát, nàng liền nhìn sang Ninh Oản bên cạnh, giờ này nàng ta đang nhìn chăm chăm đại hoàng huynh của nàng, một chút rụt rè cũng không có.

Một buổi tối xem hơn mười bản, cũng không biết đại hoàng huynh ăn tiêu không nữa, Hòa Nguyệt lại bắt đầu lo lắng và....bổ não.

47. Chương 47

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 47

Chương 47: Thu phục Bùi Bù.

Từ sau chuyện đó, A Khuyết không còn dám trách phạt nàng nữa – chắc là sợ, không dám trêu chọc đến nàng.

Nhưng mà nàng cũng học rất ngoan, tuy rằng trong lòng A Khuyết chỉ có bóng dáng của mình, nhưng nàng vẫn hiểu được, khi nào có thể tùy hứng, khi nào thì không được náo loạn.

Đặt bút xuống, nhìn chữ viết ngay ngắn của mình, Ninh Oản cong môi đắc ý. Chữ này chẳng so được với ai nhưng mà với nàng, đây là một sự tiến bộ lớn rồi.

"Hòa Nguyệt, nàng sao thế? Ninh Oản nhìn Hòa Nguyệt đang ngồi ngáy ngẩn trên tháp, ngay cả điểm bản cũng trở nên vô vị.

Mới vừa rồi nàng ấy cùng mình đến Giáng Đào các, sau đó cứ ngồi ở kia xem diễm bản, bộ dạng nàng.... nhìn sao cũng thấy không vui.

Hòa Nguyệt khép diễm bản lại, chu miệng lẩm bẩm nói: “Hai người chằm chọc mình, giờ thì cứ hưởng thụ cuộc sống tình thú “tiên sinh đệ tử”, còn mình thì cô đơn, aiz....”.

Điều bộ này đúng là đáng thương thật, người ta thấy mà cũng mềm lòng đi.

Nghe nửa câu đầu, Ninh Oản hiềm khi đỏ mặt. Ừ thì đây là sự thật, nhưng mà lời từ miệng Hòa Nguyệt nói ra cũng khiến nàng cảm thấy thẹn thùng- nhưng mà đúng là nàng cứ một điều hai điều gọi A Khuyết là tiên sinh đấy thôi. Tiếp nửa câu sau, Ninh Oản mới đi đến bên cạnh Hòa Nguyệt, đề nghị: “Mấy ngày nay biên cương Đại Chiêu có vẻ yên bình, ca ca ta cũng ở nhà nhàn rồi, nếu nàng muốn gặp, không thì bốn người chúng ta ra ngoài chơi đi?”

Xuất phát từ lòng riêng, nàng cũng muốn ra cung với A Khuyết kìa.

Mắt Hòa Nguyệt sáng rực lên, sau đó lại buồn rầu nhăn nhó: “Không được, phụ hoàng ta thương thì thương đấy nhưng chuyện này ông sẽ không đồng ý đâu”. Là nữ tử trong cung, cho tới bây giờ nàng cứ như một con chim hoàng yến nuôi trong lồng, dù yêu thương cực nhiều nhưng cũng chỉ là chim hoàng yến mà thôi.

Ninh Oản mím môi, không biết nên nói gì, Minh Nguyên để đúng là hơi khó.

“Đúng rồi, nếu không...” Hòa Nguyệt đột nhiên đứng lên, đôi mắt sáng bừng nhìn sang Ninh Oản: “Không thì nàng đi nài nỉ đại hoàng huynh đi, để huynh ấy đề nghị với phụ hoàng?”

“A?” Ninh Oản nhất thời sửng sốt.

Hòa Nguyệt đáng thương năn nỉ: “Oản Oản, nàng nhìn tâm nhìn ta tương tự đến mức không ăn nổi cơm à, dù sao ta cũng là em chồng tương lai của nàng, nàng là đại tẩu của ta mà”.

“Em chồng tương lai” giờ đang mở to mắt ngáp nước nhìn nàng, dù Ninh Oản là cô nương cũng phải mềm lòng vì nàng ấy, đành nói: “Ta... ta không biết A Khuyết có đồng ý không”.

“Nàng cứ thử xem, nói nhiều lời tốt vào, rồi làm nũng, cứ thế. Nàng xem nhiều diễm bản thế sao không học vài chiêu hả?” Hòa Nguyệt vô cùng tự nhiên nói, lí luận thì đủ cả, nhưng chủ yếu phải là thực tiễn mà.

Học được vài chiêu?

Ninh Oản đỡ trán, nữ chính trong diễm bản nếu có việc cần nhờ nam chính, sẽ yêu chiều nịnh nọt đúng không nhỉ? Nàng và A Khuyết.... phương án này, không thể thực hiện được.

Thấy Ninh Oản còn đang do dự, Hòa Nguyệt vội tác động: “Nàng yên tâm đi, đại hoàng huynh ta thích nàng như thế, dễ bị thu phục lắm”.

.... Dễ bị thu phục sao?

“A.... ta thử xem?” Ninh Oản ngược mắt lên.

Hòa Nguyệt cong môi, hàm răng trắng sáng, không biết vui vẻ cỡ nào. Nghĩ đến cảnh mình và đại tướng quân trong lòng đang du ngoạn, sẽ có những tiếp xúc, mờ ám, càng nghĩ càng thấy quá sức tốt đẹp.... nàng gấp chết đi được.

Hòa Nguyệt cười hì hì vỗ vai Ninh Oản, cổ vũ: “Chờ tin tức tốt của nàng”.

Ninh Oản gật đầu: “Được, chuyện thành nàng phải tặng ta mấy bản mới”.

Hòa Nguyệt: “....” Oản Oản thèm khát diễm bản còn hơn cả nàng đó.

*

Sau khi dùng bữa tối xong Ninh Oản cố ý tắm rửa một phen, mặc bộ váy màu vàng nhạt nàng thích nhất. Nhìn mình sạch sẽ thơm ngào ngát trong gương, nàng hết sức vừa lòng.

Từ sau khi thích A Khuyết, nàng bắt đầu để ý đến bề ngoài của mình, tục ngữ nói nữ nhi làm đẹp vì người tình. Cũng là để chỉ thể thấy. Tầm mắt dừng lại trước bộ ngực đầy đà, tuy là kém Phó Dư Thù, nhưng

rõ ràng lớn hơn nhiều mà. Ngày ấy vì đói mà không ăn đủ hằm vũ nữa, nhưng sau khi làm lành với A Khuyết rồi nàng lại bắt đầu ăn.

Không ăn thì sao hiệu quả được thế. Ninh Oản nghĩ.

Tưởng tượng lại cảnh A Khuyết ngày đó kim lòng không đậu chạm vào nàng, hai má Ninh Oản lại nóng lên. Diễm bản đều viết, nam nhân ấy, ngoài miệng không nói nhưng trong lòng vẫn thích, A Khuyết của nàng nghiêm trang như vậy, còn không nhịn được mà phải chạm vào nàng đấy thôi.

Sau khi tô son xong, Ninh Oản lại bắt đầu viết chữ, A Khuyết thấy nàng chăm chỉ như vậy chắc chắn sẽ càng thêm thích nàng, sau đó.... nàng có thể thuận lợi nắn nỉ y.

Sau nửa canh giờ.

Xưa nay A Khuyết luôn là người đến sớm, mà nay nàng chờ suốt nửa canh giờ rồi, viết được vài chương rồi mà còn chưa đến. Ninh Oản đặt bút xuống, nhớ tới y mấy ngày nay bận rộn, lại còn phải dạy nàng và Hòa Nguyệt, chắc chỉ sợ hôm nay có chuyện đột xuất.

Lại đợi thêm nửa canh giờ nữa mới nghe thấy tiếng đẩy cửa, Ninh Oản ngược mắt lên, thấy Bùi Khuyết mặc áo bào màu trắng đi tới chỗ nàng.

Rốt cục cũng tới rồi. Ninh Oản nhỏ giọng nói thầm, tay nàng viết đến đâu rồi đấy.

Nhưng nghĩ đến Hòa Nguyệt, nàng liền nắm chặt hai tay, lập tức phần chấn.

Ninh Oản híp mắt cười, vô cùng sẵn đón thay y rót chén trà nóng. Bùi Khuyết được chiều mà lo, nhưng thấy nàng cười vui vẻ thế kia nên cứ nghĩ hôm nay tâm tình nàng tốt, thấy mình nên đột nhiên vui vẻ lên thôi.

Nhưng mà.... đến lúc Ninh Oản nịnh nọt bóp vai cho y, Bùi Khuyết mới thấy không thích hợp, buông chén trà trong tay xuống, nhìn Ninh Oản nói: “Oản Oản, hôm nay muối...” lạ quá.

“Hôm nay sao muộn thế, có chuyện gì gấp à. A Khuyết, huynh vất vả như vậy muối nên săn sóc huynh một chút mới đúng.... thoải mái không?” Nàng vừa bóp vừa nói, nhanh nhẩu dịu dàng như cô vợ nhỏ.

Bùi Khuyết thực sự không quen, trước kia chỉ thích bám người, giờ lại tri kỉ như vậy, y không thích ứng kịp.

Ninh Oản vốn không mạnh, cho nên mới bóp vài cái đã mỏi tay.

Nàng nhớ ngày ấy lúc chạm vào tiểu bùi bùi, tay nàng cũng đau, nghĩ đến đây mặt bất giác đỏ lên, sau đó ngừng động tác trên tay, cúi đầu hôn lên sườn mặt Bùi Khuyết.

“A Khuyết”. Giọng nói ngọt ngào êm tai, nũng nịu khiến xương cốt ai kia tan chảy.

Bùi Khuyết quay đầu nhìn nàng, thấy tay nàng vòng qua cổ mình, híp mắt cười, vẻ mặt này....

“Sao thế?”

Ninh Oản ngồi xuống đùi y, sau đó bắt đầu hôn lên mặt y, bùi môi: “A Khuyết, vừa nãy muối viết chữ, viết đến tay cũng đau”.

“Ừ”. Bùi Khuyết tỏ vẻ vui mừng: “Luyện viết đừng nóng vội quá, huynh biết muối cố gắng, nhưng phải chú ý nghỉ ngơi, biết không?”

Ninh Oản liên tục gật đầu, sau đó một lúc lại nói: “A Khuyết,.... huynh thưởng uội đi”.

Áp úng nửa ngày, hóa ra là vì cái này à.

Bùi Khuyết dở khóc dở cười. Nhìn khuôn mặt sạch sẽ nhỏ nhắn trước mặt, y do dự một lát, rồi cúi xuống hôn lên môi nàng – phần thưởng mà nàng muốn nhất đó. Nhưng chạm vào không phải là cánh môi mềm mại kia, Bùi Khuyết mới kinh ngạc, thấy nàng để tay lên mặt, lúng túng nói: “Oản Oản?”

Là y hiểu sai y sao? Không phải muốn y hôn...

Ninh Oản đương nhiên muốn được hôn, nhưng mà hôm nay phần thưởng nàng muốn không phải cái này, nàng kéo áo Bùi Khuyết: “A Khuyết, huynh thưởng uội, mang muối và Hòa Nguyệt ra cung chơi mấy ngày được không?”

Hóa ra là muốn ra cung? Còn đi với Hòa Nguyệt?

Y phải suy nghĩ cẩn thận một lát.

Đúng vậy, sau khi họ ở cùng nhau, y vẫn bỏ qua chuyện này, Oản Oản thích cuộc sống thoải mái tự do, sao thích ứng nổi với cuộc sống trong cung được?

“Oản Oản, muối muốn.... ra cung sao?” Nếu nàng muốn, y sẽ không vì mình mà giữ nàng lại.

Ninh Oản đương nhiên không hiểu từ “ra cung” của y khác ý mình, tưởng rằng người kia đồng ý cho hai người ra ngoài chơi, liền vui vẻ hôn môi y một cái, tự nhiên nói: “Vâng, muốn lắm”.

Đôi mắt Bùi Khuyết tối sầm, ôm chặt lấy nàng: “Nếu nàng muốn, mai huynh sẽ gặp phụ hoàng, cho nàng hồi phủ....”.

“Hồi phủ gì kia?” Ninh Oản sửng sốt, bật người dậy nhìn y, thấy y không còn ý cười mới biết hóa ra y hiểu nhầm, vội giải thích: “Vất vả lắm mới có thể vào cung với huynh, sao muối bỏ về được? A Khuyết, huynh đừng đuổi muối đi”.

Bùi Khuyết ngược mắt, đôi mắt trong lành nhưng chất chứa vẻ vui mừng: “Vậy ý muối không phải...”.

Ninh Oản vỗ hai tay, nói ý định gán ghép Hòa Nguyệt cho huynh trưởng của nàng ra hết, nói xong Bùi Khuyết cũng cực kì khiếp sợ: “Hòa Nguyệt mới mười bốn, mà Ngọc Hành...”.

“Tính Hòa Nguyệt thẳng thắn, xứng với ca ca muối mà, tuổi thua nhiều nhưng muội thấy vẫn thích hợp”. Nàng nhìn y rồi đưa tay kéo áo năn nỉ: “A Khuyết tốt, tiên sinh tốt, huynh giúp muối muội huynh đi, giúp bạn tốt của huynh đi, được không?”

Đã nói vậy rồi, y đương nhiên phải đáp ứng. Nhưng không biết vì sao, y thích cảm giác lúc này, hoặc nói là.... thích cảm giác được nàng năn nỉ.

Nhìn nàng yếu ớt như thế, đôi môi Bùi Khuyết cong lên, nhưng lại không nói gì.

“Nếu không lần này ra cung, muối sẽ làm nha hoàn của huynh, đặc biệt hầu hạ, có được không?” Ninh Oản làm như mình đã hi sinh cực lớn.

Nha hoàn, đặc biệt hầu hạ? Bùi Khuyết khẽ cười: “Đến lúc đó còn chưa biết ai hầu hạ ai đâu?”

Mặt Ninh Oản đỏ lên, cắn y một cái, cười cười: “A Khuyết đồng ý rồi phải không? ” Nói xong lại mãnh liệt hôn y hai cái: “A Khuyết huynh thật tốt”.

- đồng ý sáng khoái như vậy, nàng sẽ không cần dùng biện pháp với tiểu bối rồi.

48. Chương 48

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 48

Chương 47: Thiếu gia nha hoàn.

Đêm trước khi ra cung, Ninh Oản gửi lời nhắn cho Ninh Ngọc Hành, để y đợi ở khách điểm trước. Hòa Nguyệt vội vàng như vậy, là bạn tốt như nàng đương nhiên phải vì nàng ta mà sắp xếp chút. Tuy lần này là bán đứng huynh trưởng nhà mình, nhưng mà.... Ninh Oản một chút cũng không miễn cưỡng.

Giờ mỗi ngày nàng đều có thời gian bên cạnh Bùi Khuyết, tuy là dưới thân phận tiên sinh và đệ tử, nhưng đây vẫn là công lao của Hòa Nguyệt. Nhận ân huệ của người ta, đương nhiên phải tìm đường báo đáp...

Ca ca à, huynh cố gắng hưởng thụ hoa đào từ trên trời rơi xuống này đi.

Nàng rất xem trọng Hòa Nguyệt đó.

Ninh Oản tối hôm qua thức xem diễm bản Hòa Nguyệt đưa, trong đó kể về chuyện thiếu gia và nha hoàn, nàng lại nghĩ, lần này ra cung, nàng làm nha hoàn bên người Bùi Khuyết cũng được. Một quyển dài nàng xem một chốc vẫn chưa xong, cho nên nàng đành nhắm mắt đọc nửa quyển. Giờ lên xe liền bắt đầu buồn ngủ.

Bùi Khuyết nhìn thấy đau lòng không thôi, Ninh Oản nói đêm qua nàng mất ngủ, nghỉ ngơi một lát là được rồi. Lên xe ngựa xong Ninh Oản cứ thế dựa lên đùi của Bùi Khuyết mà ngủ.

Hòa Nguyệt thì lại có một buổi tối đầy hưng phấn, giờ rốt cục cũng được gặp đại tướng quân vẫn tâm tâm niệm niệm rồi, vừa có thể cùng du ngoạn, chuyện lần này chỉ nghĩ cũng khiến nàng mặt đỏ tim đập đò. Nàng thấy Oản Oản và đại hoàng huynh hài hòa như vậy, trong lòng cũng âm thầm hâm mộ, nếu có một ngày, Ninh Đại tướng quân cũng có thể đối xử với nàng như vậy, Hòa Nguyệt nàng cũng không uổng phí cuộc đời rồi.

Hòa Nguyệt vô cùng thức thời không quấy rầy hai người họ, một mình vén rèm nhìn người bên ngoài.

Ninh đại tướng quân ơi Ninh đại tướng quân à....

Bùi Khuyết thấy Hòa Nguyệt vui vẻ như vậy, lại nghĩ đến lời Oản Oản đã nói với mình, Hòa Nguyệt thích Ninh Ngọc Hành, không biết là vui hay buồn đây. Y cúi đầu nhìn dung nhan xinh đẹp giờ đang ngủ trên đùi mình, Bùi Khuyết bất giác mím môi, đưa tay vuốt ve mặt nàng, hưởng thụ giờ phút an nhàn nhất trong ngày.

Nhưng tiểu cô nương đang ngủ trên đùi y bắt đầu không an phận, đầu tiên là gãi gãi mặt mình, sau đó vô cùng thân thiết cọ cọ lên đùi y, vừa vịn vào chỗ kia, Bùi Khuyết run người, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, không dám lộn xộn.

Y nhìn nàng hơi chu môi, ướm át mà đầy đặn, vừa thơm lại mềm, y đã thưởng thức qua mùi vị đó, đương nhiên biết rõ. Bùi Khuyết vội bình thần, không dám nghĩ tiếp nữa. Tư thế này ban đầu không thấy có gì khác thường, sau một thời gian dài, y sợ... sợ mình sẽ bắt đầu thất lễ.

Trên xe ngựa còn có Hòa Nguyệt, Bùi Khuyết cật lực nhịn không nhìn sang Ninh Oản. Y nhắm mắt tĩnh tâm, trong lòng nhắm lại bình thư mới xem vài ngày trước, ngâm nga, chỉ là sau đó, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng y và Oản Oản thân thiết. Bùi Khuyết cảm thấy từ lúc ở cùng một chỗ với Oản Oản, định lực của y càng lúc càng kém, không chịu nổi sự trêu chọc của nàng, giờ chẳng qua nàng chỉ ngủ trên đùi y thôi, y lại có phản ứng.

Đợi Ninh Oản nghỉ ngơi đủ, mở to mắt ra là lúc thấy Tiểu Bùi Bùi đang nhiệt tình chào hỏi nàng.

Mới đầu Ninh Oản tỉnh ngủ mắt còn hơi nhập nhèm, đầu óc cũng mơ hồ, một lúc sau mới phản ứng kịp. Hóa ra mình cứ lo ngủ thoải mái trên đùi y mà không biết... giờ nhìn thấy cái trước mặt, Ninh Oản cũng đỏ bừng, nàng hơi ngước mặt, nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Bùi Khuyết, không biết lúc nàng nghỉ ngơi đã xảy ra chuyện gì nữa.

Trên xe ngựa còn có Hòa Nguyệt, nàng đương nhiên không dám náo loạn. Ninh Oản lập tức từ trên đùi y ngồi dậy, liếc mắt nhìn Hòa Nguyệt một cái, nàng ta còn đang dựa vào một bên mà ngủ.

Ninh Oản mừng thầm, sau đó ngồi vào bên cạnh Bùi Khuyết, nhích lên hôn y một cái.

A Khuyết, muội đến an ủi huynh đây.

Bùi Khuyết hoảng hồn, nhỏ giọng trách: “Không được nháo”.

Ninh Oản trừng mắt, sau đó vô cùng thân thiết kéo tay y, giơ ngón cái lên: “Không nháo, muội cam đoan”. Khi nào có thể náo, khi nào không, nàng đương nhiên phân định rạch ròi mà.

Bùi Khuyết lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, vừa rồi y ngâm nga bình thư, giờ chỗ kia đã giảm đi rồi, cũng không biết.... Oản Oản có phát hiện ra không.

Thừa dịp Bùi Khuyết không chú ý, Ninh Oản trộm ngắm Tiểu Bùi Bùi một cái, trong đầu vui ngất trời. A Khuyết dễ dàng động tình với nàng, bằng không sẽ không có phản ứng lớn như thế. Trước kia A Khuyết

đều luôn nghiêm nghị, giờ nàng xem không ít điểm bản đều nếu người thanh tâm quả dục thực ra dụng vọng cực lớn, không biết.... A Khuyết của nàng, có thể cũng như vậy sao?

“A Khuyết, ngủ trên đùi huynh thật thoải mái”. Ninh Oản nhẹ nói một câu.

Bùi Khuyết đỏ mặt, giọng nói thì có vẻ cực kì bình tĩnh, vô cùng có phong phạm của tiên sinh, “Đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, nếu không mai lại không có tinh thần”.

Chờ buổi tối ngủ đủ, ban ngày sẽ không mệt lả như vậy, cũng sẽ không gối lên đùi y ngủ nữa.

*

Ninh Oản bảo Ninh Ngọc Hành đến khách điểm chờ họ trước.

Hòa Nguyệt vừa thấy Ninh Ngọc Hành mặc áo bào màu lam, tuần tú lịch lãm liền nhìn chăm chăm vào y, may mà Ninh Ngọc Hành là một khúc gỗ thô, không hề chú ý tới, y hơi nhớ tiểu muội của mình, giờ thấy nàng mặt mày hồng hào, được nuôi dưỡng tốt như rất vui mừng.

Ninh Ngọc Hành đang muốn hành đại lễ, lại bị Bùi Khuyết ngăn lại. Lần này xuất môn, không thể rêu rao quá mức, thân phận thái tử công chúa đương nhiên cũng phải che giấu.

Bùi Khuyết là thiếu gia, Hòa Nguyệt đương nhiên là tiểu thư, Ninh Oản xưng phong làm nha hoàn bên cạnh thiếu gia, về phần Ninh Ngọc Hành... đương nhiên là tùy tùng.

Lần đầu ra cung trời đã tối, trước đành phải ở tạm khách điểm, nghỉ ngơi xong rồi mai sẽ đi vào thành Định An, ngắm hồ Tây Giao .

Hòa Nguyệt có hơi mất mát.

Bữa tối qua đi, một mình ngồi trong viện ngẩn ngơ – tuy nói giờ rất cực cũng gặp mặt rồi, nhưng với tính tình của Ninh Ngọc Hành, đối xử với nàng lúc nào cũng khách khí. Hòa Nguyệt càng buồn hơn, không biết nên ra tay từ đâu đây.

Ra ngoài du ngoạn không lâu, nàng phải bắt kịp tốc độ của y, bằng không... đợi đến lúc về cung, cũng không có cơ hội tốt như vậy.

Ninh Ngọc Hành đang định về phòng nghỉ ngơi, liền thấy trong viện có tiểu cô nương chống má ngẩn người, khuôn mặt u sầu. Y vừa nhìn thấy đã nhận ra đây là Hòa Nguyệt công chúa.

Lúc này trời đã tối muộn rồi, Ninh Ngọc Hành lo lắng đi qua: “Công... Tiểu thư, sao còn chưa về phòng nghỉ?” Mai phải đi sớm đó.

Không ngờ người đang nghĩ lại xuất hiện trước mặt, Hòa Nguyệt vội đứng dậy rũ nếp uốn trên làn váy, sau đó ngẩng đầu nhìn Ninh Ngọc Hành cao hơn nàng thật nhiều, cười gốc. Nàng nghĩ: Ninh đại tướng quân thật cao, so với đại hoàng huynh của nàng còn cao hơn, đúng là một nam tử cao lớn, làm cho người ta có cảm giác an toàn.

“Ta về nghỉ ngơi đây. Ninh tướng quân là bạn tốt của đại hoàng huynh, mà Oản Oản là tỷ muội tốt của ta.... ta có thể coi huynh là Ninh đại ca không?” Da mặt nàng xưa nay dày hơn người, nhưng hôm nay nói lời này, vẫn khiến mặt mình nóng lên, tay cũng đỏ cả mồ hôi.

Ninh Ngọc Hành không nghĩ Hòa Nguyệt lại nói chuyện này, vô cùng sửng sốt.

Y lặng lặng nhìn tiểu cô nương trước mặt. Tiểu công chúa nhỏ hơn Oản Oản một tuổi, vóc dáng nhỏ nhắn, trong mắt y, giống như một tiểu hài tử. Giờ là buổi tối, sắc trời tối đen, nhưng y là người tập võ, đương nhiên vẫn có thể nhìn rõ ràng.

Ánh mắt công chúa nhỏ mở thật to, ngập nước, khuôn mặt lớn bằng bàn tay ửng đỏ, làm cho y nhớ đến quả đào mật mọng nước ngon lành.

Y chưa từng nhìn nàng cẩn thận, giờ mới phát hiện ra công chúa nhỏ rất đáng yêu.

“Công chúa thích là được rồi”. Ninh Ngọc Hành đáp.

Nghe được đáp án mà mình muốn, Hòa Nguyệt vô cùng kích động, phải biết, nếu muốn thay đổi khoảng cách của hai người, đầu tiên phải bắt đầu từ xưng hô.

“Ninh đại ca”.

Tiểu cô nương trước mắt ngọt ngào gọi một tiếng, thanh âm nay như lúc Oản Oản hay làm nũng, khiến y mềm lòng. Giờ nghe nàng gọi y như vậy, Ninh Ngọc Hành lại cảm giác rất kì lạ, không biết phải nói gì, chỉ gật gật đầu.

“Ninh đại ca, về sau... về sau huynh gọi muội là Hòa Nguyệt được không?”

Lời của nàng như có vẻ cầu xin, Ninh Ngọc Hành dù là hán tử thô lỗ cũng không chịu được. Tiểu cô nương thỉnh cầu như vậy, y suy nghĩ rồi nói: “Được, Hòa Nguyệt”. Y chưa bao giờ gọi tên nàng, lúc này hai từ đó vang lên, vừa xa lạ vừa kì kì.

Như nàng nói, dù sao cũng là tỷ muội tốt của Oản Oản, giờ thái tử điện hạ còn đang chiếu cố muội muội mình, Hòa Nguyệt công chúa y cũng nên chiếu cố một chút. Tiểu cô nương này, y xem như muội muội là được rồi.

Hòa Nguyệt kích động đến mức không từ ngữ nào diễn tả được, may mắn là nàng không nghe được tiếng lòng của Ninh Ngọc Hành, bằng không tiểu cô nương này sẽ đau lòng chết mất.

*

Lúc này trong phòng ngủ Bùi Khuyết đang chuẩn bị tắm rửa.

Bùi Khuyết thân là thái tử nhưng không quen có người hầu hạ. Xưa nay luôn tự làm chuyện của mình, y cũng không muốn mượn tay người khác, giờ tiểu cô nương lại ồn ào muốn làm nha hoàn, y cũng đành chịu.

Dù sao cuối cùng cũng là mình chăm sóc nàng mà thôi.

Lớp nước dày đặc, tấm lưng trắng muốt càng mê người hơn, khó khăn lắm bức tranh tuyệt mỹ này lọt vào tầm mắt của Ninh Oản. Tuy không phải lần đầu tiên nàng nhìn Bùi Khuyết tắm, nhưng dù sao trước kia là mèo, giờ thì khác.

Ninh Oản nhìn chăm chú.

Đến lúc định thần lại, mới rón rén đi đến bên cạnh Bùi Khuyết, nếu đã đến, lại đúng lúc tắm, nàng nên nhân cơ hội này đùa một phen.

Bàn tay mềm mại chạm lên lưng mình, thân hình Bùi Khuyết run lên, sau đó quay phắt đầu lại, nhìn tiểu cô nương đang cười đầy đắc ý, Bùi Khuyết bất đắc dĩ: “Oản Oản, muội... ra trước đi”. Giờ y không một tắc vãi, đương nhiên không thể để nàng nhìn.

Bùi Khuyết giờ đã quen với cửa chỉ lớn mặt của nàng, cho nên phản ứng cũng không quá mãnh liệt, trong lòng Ninh Oản thầm thất vọng, bàn tay nhỏ trên lưng Bùi Khuyết không hề dời đi, nàng nói: “Thiếu gia, để nô tì hầu hạ người tắm rửa đi”.

Nàng nói phải làm nha hoàn bên cạnh Bùi Khuyết, như vậy... đương nhiên sẽ phải hầu hạ y tắm rồi.

Nha hoàn tùy thân gì đó, Bùi Khuyết nghĩ là nàng đùa, y chưa bao giờ nghĩ tới chuyện để nàng hầu hạ mình, thấy tay nàng vẫn để nguyên tại chỗ, y đưa tay cầm lấy tay nàng, nói: “Nghe lời, ra ngoài trước”.

“Thiếu gia yên tâm, nô tỳ chà lưng thôi, không làm gì đâu”. Ninh Oản biết y sợ mình sát vào, nên vô cùng nghiêm túc cam đoan.

Bùi Khuyết hết cách, đành tùy nàng, chỉ nói: “Chỉ được chà lưng thôi”.

Ninh Oản liên tục gật đầu, “Thiếu gia quay người qua chỗ khác đi”. Chỉ sờ lưng thôi nàng cũng không chịu nổi rồi.

Bùi Khuyết xoay người rồi, Ninh Oản lấy khăn thấm nước, bắt đầu chà lưng.

Chỉ là sức lực của tiểu cô nương, một chút một chút, nhẹ nhẹ chậm chậm, Bùi Khuyết nghe thấy tiếng hít thở của Ninh Oản phía sau, mùi thơm trên cơ thể nàng, cứ chỉ tuy là không ổn như y không thể không thừa nhận... thật thoải mái, thật hưởng thụ.

“Thiếu gia, thoải mái không? ” Ninh Oản chà có vẻ mệt mỏi, động tác cũng chậm hơn.

“Có”. Bùi Khuyết gật đầu, “Mệt rồi à, muối ra ngoài nghỉ đi”. Tuy rằng y rất hưởng thụ cảm giác này, nhưng lại sợ nàng mệt, ban ngày xảy ra chuyện kia, giờ là buổi tối, lại còn chà lưng.

Ninh Oản tiếp tục thay y chà lưng, thấy hơi im ắng nên nàng bắt đầu nói chuyện: “A Khuyết, muối thích hầu hạ huynh như vậy. Về sau thành thân rồi, mỗi ngày muối giúp huynh tắm, chà lưng cho huynh, được không? “Nàng có thể làm việc nặng, có thể làm cho A Khuyết những điều tốt nhất, chỉ chà lưng như vậy vẫn không đủ.

Bùi Khuyết không nói gì, nhưng đôi mắt lại dịu dàng như nước. Thành thân rồi, y xem nàng như bảo bối nâng trên tay, sao có thể để nàng hầu hạ.

Ninh Oản tiếp tục nói: “Khi đó đương nhiên không phải hầu hạ huynh tắm như vậy, chúng ta cùng tắm mới thoải mái”. Nàng không chỉ muốn chà lưng, còn nơi khác nữa...

Vừa nghe xong thần sắc Bùi Khuyết cứng đờ, tưởng tượng đến cảnh Oản Oản cùng y tắm rửa, chà lau, y đột nhiên thấy mình nóng lên....

“Thiếu gia suy nghĩ gì đó?” Ninh Oản nói nhỏ bên tai y, lúc tới gần lại thấy lỗ tai y đỏ lên, mặc kệ y không trả lời, nàng cười khanh khách trêu ghẹo: “... Huynh không phải là nghĩ đến chuyện muối và huynh cùng nhau tắm à”.

Bùi Khuyết vẫn không nói gì

Hóa ra là nàng đoán đúng. Ninh Oản nghĩ.

Nàng thấy Bùi Khuyết cứ im lặng như vậy, liền hiểu là y thẹn thùng, vắt luôn cái khăn qua một bên, cúi đầu hôn vào lưng y, một chút e lệ cũng không có, “Thiếu gia nếu muốn, đương nhiên là vinh hạnh của nô tỳ”.

Nàng hay nói giỡn thôi, cho dù nàng muốn, A Khuyết cũng không chịu.

Cảm giác trên lưng truyền đi khắp cơ thể, Bùi Khuyết không nhịn nổi rên thành tiếng.

Ninh Oản cong môi, càng vui vẻ, định liếm y một cái nữa thì Bùi Khuyết đột nhiên xoay người.

“Ôi.... A!”.

Ninh Oản cảm thấy cả người xoay chuyển, bản năng hét lên một tiếng, sau đó cảm giác ẩm áp vây quanh, toàn thân ngâm trong nước. Nàng theo bản năng ôm cổ người bên cạnh, đến lúc phục hồi tinh thần mới phát hiện ra mình đang nằm trong bể tắm.

Ninh Oản kinh ngạc. A Khuyết kéo nàng xuống sao.

Nhưng mà.... nàng nói đùa mà. Cảm nhận được cơ thể của A Khuyết, da mặt dày của Ninh Oản lúc này mới biết ngượng ngùng.

Bể tắm rất lớn, hoàn toàn có thể chứa được hai người họ, nhưng mà hơn một người cho nên nước tràn ra ngoài, lênh láng. Ninh Oản vẫn ôm lấy cổ Bùi Khuyết, vừa định nói chuyện thì y đã buông tay trên thắt lưng nàng ra, đưa khăn tới, đặt vào tay nàng.

Bùi Khuyết: “Chà đi”.

Ninh Oản: “...”

49. Chương 49

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 49

Chương 49: chơi với muội.

Lau..... gì?

Ninh Oản cầm chiếc khăn ướt sũng trong tay, nhất thời há hốc cả mồm, nàng âm thầm đánh giá khuôn mặt của Bùi Khuyết.... sao không có chút thẹn thùng nào vậy? Đâu phải A Khuyết một câu hai câu đã đỏ mặt tai hồng trước kia đâu? Nam tử trước mắt, quân tử trầm ổn, khiến nàng cũng ngại xuống tay đó.

“À..... muội lau đây”. Ninh Oản nâng chiếc khăn trên tay, nói.

“Ừ”. Bùi Khuyết nhắm mắt lại, thản nhiên lên tiếng.

Nàng cắn chặt răng, sau đó đưa tay chà ngực y, nàng thẹn cái gì chứ, đây.... đây không phải là điều nàng hi vọng sao? Không nghĩ lại chạm phải hạt đậu đỏ trên ngực Bùi Khuyết, Ninh Oản tưởng như bỏng cả tay, động tác của nàng hơi dừng lại, sau đó lại từ từ chà lau.

Khuôn ngực trước mặt trơn bóng cực kì đẹp mắt, khiến cho người ta cứ muốn cọ cọ mãi thôi, Ninh Oản cứ ngơ ngẩn chà lâu như thế, giống như tiểu nha hoàn hầu hạ thiếu gia, nhưng mà.... nào có nha hoàn nào hầu hạ xuống tận bồn tắm đâu?

Bùi Khuyết muốn bình tĩnh trở lại, nhưng trong lòng vừa nóng vừa khô, yên lặng tụng một đoạn bình thư cũng không cứu vớt nổi.

Vừa rồi kéo nàng xuống nước chỉ là xúc động nhất thời, vốn chỉ định dọa nàng thôi, không ngờ Oản Oản không hề sợ. Y thấy nàng im lặng hầu hạ mình tắm rửa, quần áo trên người dần ướt đầm, mái tóc đen như mực dán lên cơ thể, y có thể nhìn rõ ràng dáng người thướt tha đó, cái gáy trắng nõn mềm mịn, trên đó là dây chuyền có viên ngọc đỏ y tặng cho nàng, xuống chút nữa là bộ ngực đầy đà mềm mại, y..... y đã sờ qua.

Tiểu nha đầu trước kia hay đi theo sau y, bây giờ đã trở thành một cô nương yêu kiều duyên dáng, sau đó..... sẽ trở thành thê tử của Bùi Khuyết y.

“Oản Oản”. Giọng Bùi Khuyết khàn đi.

“Dạ?” Cánh tay cầm khăn của Ninh Oản bị Bùi Khuyết nắm lại, nàng ngẩng đầu lên, thấy Bùi Khuyết lẳng lẳng nhìn mình, khẽ nhú mày nghi hoặc.

Y là một nam tử bình thường, giờ phút này trong lòng là cô nương y trao tim gửi lòng mình cùng nhau trong bể tắm, trên người y không một tác vảy mà đối phương cũng toàn thân ướt đầm, da thịt vô tình đụng chạm vào nhau... y không tìm được muốn gần nàng.

Trước kia y rất ít khi chủ động, mà lúc này.... y muốn chủ động một lần.

Bùi Khuyết kéo nàng vào trong ngực, nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn vuốt ve, đôi mắt nàng lại mở to ngơ ngác nhìn y: “Thiếu gia muốn hôn nàng....”.

Tiểu cô nương trong lòng y há hốc mồm kinh ngạc, vừa định mở miệng trả lời đã bị y cúi người áp xuống.

- nếu nàng muốn chơi, y sẽ chơi với nàng.

Tiểu cô nương tùy tiện trong dĩ vãng giờ như con mèo nhỏ bị kinh hoàng, khẽ ưm ưm vài tiếng khiến người ta đau lòng thương tiếc. Y vỗ về khuôn mặt nàng, bàn tay luồn vào mái tóc ẩm ướt, đầu lưỡi xâm nhập vào miệng nàng, thưởng thức hương vị ngọt ngào kia, quyến luyến.

Mấy ngày nay mỗi lần nàng viết chữ xong đều muốn y hôn nàng, lúc đầu còn xấu hổ, nhưng sau lại càng chờ mong hưởng thụ, dạy cho y học được cách hôn nàng. Y tự nhận mình là chính nhân quân tử, mấy lần hôn môi liên tiếp, chỉ là hôn môi, không làm gì khác, nhưng bây giờ, nàng là tiểu nha hoàn của y, y muốn gần nàng hơn nữa.

.... Không phải chỉ có mình mới bị nàng trêu chọc.

“Ôi.... A Khuyết”. Ninh Oản không chịu nổi, nhân lúc Bùi Khuyết dời khỏi môi mình mà thở phà phò. Mặt của nàng đỏ bừng, như sắc hoa đào tháng ba. Bàn tay nhỏ bé đặt lên trên khuôn ngực trơn bóng kia, móng tay màu hồng nhạt bóng bẩy như bôi thêm lớp mỡ, đáng yêu cực kì.

Bùi Khuyết cúi người nhẹ nhàng cắn lên cánh hoa mịn màng kia, giọng điệu như lửa gạt: “Gọi huynh là thiếu gia”.

Ninh Oản lúc này mới hiểu thế nào là lấy đá đập chân mình, đúng là tự đào hố chôn mình mà, rõ ràng nha hoàn thiếu gia gì đó là nàng dùng để đùa giỡn A Khuyết, giờ lại bị phản công, y dùng nó trêu mình.

Nàng không tin A Khuyết không ngại đấy.

Ninh Oản ngửa đầu hôn lên cằm Bùi Khuyết, đôi mắt lấp lánh nước, học theo diễm bản vừa xem hôm qua, ngón tay sờ quanh hạt đậu đỏ trước ngực y, khẽ nói: “Thiếu gia bắt nạt người ta”.

Đúng là không để người ta bắt nạt mà.

Da mặt Bùi Khuyết vốn mỏng, giờ lại càng không chịu nổi.

Rõ là cố tình, bộ dạng mặc người muốn cứ lấy của tiểu cô nương xinh đẹp trong lòng y.... khiến Bùi Khuyết lại một lần nữa giữ lấy môi nàng, mút mát, bàn tay to đặt trên đầu vai, chỉ cần chạm một cái, chiếc áo mỏng ướt đầm sẽ trượt khỏi đầu vai. Dưới bàn tay là làn da trắng nõn nhẵn nhụi, mịn màng như bạch ngọc, khiến tay người ta lưu luyến, tiểu cô nương trong lòng rốt cục bắt đầu hốt hoảng....

“A Khuyết....” Y... Sao y lại cởi áo của nàng?

“Đừng nói”. Bùi Khuyết cắn vành tai khéo léo của nàng, khẽ nói.

Ninh Oản thực sự luống cuống, A Khuyết vẫn hôn nàng, hôn lên mặt, lên cổ, đầu vai.... chuyện này, trước kia luôn là nàng làm với y, nhưng giờ đổi lại là mình, nàng không thích ứng nổi.

Trong phòng, tiếng nam tử thở dốc, tiếng nữ tử yêu kiều khó chịu, còn cả tiếng ước ào ào vang lên.... thanh âm đó khiến người nghe đỏ mặt, miệng khô lưỡi đắng.

.....

Ninh Oản thấy mình bị A Khuyết bắt nạt đến chết rồi.

Nụ hôn dừng lại nơi đầu vai, nàng tưởng như bị bỏng, Ninh Oản cắn chặt môi, không dám phát ra những tiếng kêu kì lạ đó, rồi ôm chặt lấy cổ Bùi Khuyết, nhẹ nói: “A Khuyết, muội.... muội không dám, huynh đừng như vậy...”. Cảm giác này kì lạ quá, trong diễm bản không có nói qua mà.

Bùi Khuyết phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mềm của nàng, nhìn đôi mắt trong suốt, gáy trắng duyên dáng, yếm bao lấy phần mềm mại, ngoại sam đã bị y cởi ra, bây giờ trên người nàng chỉ còn chiếc yếm màu hạnh, phía trên thêu mấy đóa hoa ngọc lan tinh xảo. Không biết là vì lo lắng hay kinh hoàng, nàng thở hổn hển, trước ngực phập phồng càng khiến y bốc hỏa.

Y đưa tay chạm lên nơi mềm mại đó, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm xúc đó khiến y không muốn buông tay.

Ninh Oản chỉ biết hôm nay A Khuyết lạ quá, nhưng giờ y sờ nàng, nàng lại không hề muốn ngăn cản, khẽ mấp máy môi, thanh âm kì lạ vang lên, Ninh Oản càng thấy xấu hổ, nhưng A Khuyết như không có ý định buông nàng ra vậy....

Nàng nóng vội, hôn lên môi y lấy lòng, giọng vừa nhẹ vừa dịu dàng, đáng thương nói: “A Khuyết....” Vừa gọi y xong cánh môi đã bị người ta cắn một cái, Ninh Oản uất ức: “Thiếu gia, thiếu gia tốt, nô tỳ biết sai rồi....”.

Bùi Khuyết nhìn nàng như thế, đúng là sợ không chịu nổi rồi, y hôn lên mặt nàng một cái, mới buông tay ra: “Xuống đi”.

Y chỉ muốn dạy cho nàng một bài học thôi, nếu không sau này không biết quấy đến mức nào nữa.

Được lệnh đặc xá, Ninh Oản muốn nhanh chóng chạy ra khỏi bồn tắm, nhưng một màn nóng bỏng vừa rồi, cơ thể như mềm nhũn đi, hai chân không có sức đứng dậy, nàng... nàng không ra được. Ninh Oản uất ức quay đầu nhìn “thiếu gia” nhàn nhã phía sau, đôi mắt sưng nước lên án hành động cầm thú của y vừa rồi.

Bùi Khuyết ngược mắt nhìn.

Tiểu nha hoàn của y, cơ thể trắng nõn cùng chiếc yếm lỏng lẻo, bờ vai mượt mà lộ ra, cả người ướt sũng, mái tóc đen dính vào cơ thể, dài đến hông, còn cả.....đôi mắt mở to mù mịt...

Bùi Khuyết cực kì đau đầu, nằng tin tưởng y như vậy – tin tưởng vào định lực của y.

Bùi Khuyết đứng dậy, mặc quần áo rồi bế nàng từ trong bể nước lên.

Ninh Oản nhìn qua Bùi Khuyết một lát, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, không nói gì, vừa rồi y còn nhiệt tình thế mà, hai má nàng nhất thời nóng lên, đành cúi đầu không nói.

Đây là phòng của Bùi Khuyết, cho nên không có quần áo của nàng, nhưng nàng thế này làm sao về phòng mình được. Ninh Oản nhìn bộ trung y của Bùi Khuyết trên người, dài đến đầu gối, nàng nhẹ đưa lên mũi ngửi, phía trên còn có mùi hương thuộc về y.

Khẽ mím môi cười, trong lòng đầy thỏa mãn.

Bùi Khuyết nhìn nàng cười ngây ngô như thế thì đi qua, thay nàng sửa sang lại xiêm y, dịu dàng nói: “Trời không còn sớm, về nghỉ ngơi đi, mai còn đi sớm nữa”. Bây giờ sắc mặt y rất nhu hòa, nào có bộ dạng bá đạo của thiếu gia bắt nạt nha hoàn lúc vừa rồi.

Ninh Oản kéo ống tay áo y, ngược mắt nhỏ giọng đề nghị: “A Khuyết, muội muốn ngủ với huynh....”

Ngủ cùng nhau.... Bùi Khuyết mím môi, sau đó lấy áo choàng khoác thêm cho nàng, nghiêm túc: “Không được, huynh đưa muội về”. Nếu cùng nhau ngủ, y không dám xác định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

“A Khuyết, muội sợ”. Ninh Oản nhú mày, cố ý nói: “Nếu ngủ một mình, nhỡ nửa đêm có người xấu vào... huynh không sợ bị người ta bắt nạt sao?”

Động tác của Bùi Khuyết dừng lại.

Đúng là y cũng sợ.

Ninh Oản biết người này dao động rồi, nói tiếp: “Hơn nữa vừa rồi huynh... huynh bắt nạt muội như thế”. Nàng đã định sớm muộn cũng sẽ gả cho y, sớm muộn cũng phải cùng nhau ngủ.

Nghe lời nàng nói, lòng Bùi Khuyết cũng dịu đi, tuy bây giờ trong đầu hỗn loạn nhưng điều nàng nói là thật, giờ ra ngoài không thể so với trong cung, đương nhiên phải dễ phòng hơn. Y đưa tay xoa mặt nàng, từ tốn: “Vậy.... huynh ngủ trên mặt đất, được không?”

“Không được”. Ninh Oản cúi đầu, vội hỏi: “Nếu huynh bệnh, muội không đau lòng chắc. Nếu phải ngủ trên đất,.... phải là muội mới phải”.

Bùi Khuyết làm sao nỡ để nàng ngủ trên đất chứ, một lúc sau đành thỏa hiệp: “Mỗi người một chăn, buổi tối không được lộn xộn, biết không?” Chỉ cần nàng im lặng ngủ, thì không sao rồi.

Ninh Oản sao quả nhiên vậy chứ, chỉ cần y đồng ý thì đã vui vẻ lắm rồi. Đương nhiên nàng cũng không muốn làm gì, vừa rồi bị dọa như thế, nàng chỉ muốn dựa vào người A Khuyết mà ngủ thôi.

Ninh Oản lên giường, nhìn Bùi Khuyết chậm chạp tắt đèn, trong phòng vụt tối, ánh trăng bên ngoài chiếu rọi vào mờ ảo, nàng mới nhìn thấy bóng hình Bùi Khuyết. Trên giường lún xuống, là Bùi Khuyết bước lên, Ninh Oản nhân cơ hội vội xích qua, hai tay ôm chặt lấy tay y.

Cảm giác mềm mại chạm vào tay mình, mùi thơm mát của cô gái nhỏ, trong lòng Bùi Khuyết lại bắt đầu nóng lên, khẽ nói: “Mau ngủ đi”.

“A Khuyết, muội hơi lạnh, huynh dựa vào đây một chút được không?” Ninh Oản không hề động chạm gì, chỉ khẽ cầu xin.

Lạnh? Bùi Khuyết nghĩ thầm: sao vừa rồi trong bể tắm không thấy lạnh?

Bây giờ y cũng không kiêng dè gì, xốc chăn lên ôm lấy tiểu cô nương vào lòng. y ôm nàng rồi mới thấy đúng là người nàng hơi lạnh.

Bùi Khuyết đau lòng cực kì, vội ôm thật chặt, thấp giọng: “Có đỡ hơn không?”

Không biết làm sao cho tốt.

Nàng không cần nghĩ cách chạy vào chần y nữa, y đã tự kéo nàng sang rồi.

Ninh Oản thỏa mãn nằm ì trong lòng y, đầu cọ cọ, nhưng mà bây giờ lại không thấy buồn ngủ chút nào, chỉ muốn trò chuyện với y một chút, nàng khoác tay qua thắt lưng kia: “A Khuyết, vừa rồi huynh.... huynh không thẹn sao, sao lại...”. hôn nàng, sờ nàng như thế.

Sao lại thông suốt đến mức bắt nạt nàng vậy chứ?

Ôm cơ thể mềm hương trong lồng ngực, hô hấp Bùi Khuyết nặng nề hơn, y vội bình tĩnh, nghe nàng hỏi, trong đầu lại tái hiện cảnh hương diễm vừa rồi: “Sau này còn dám quậy nữa không?”

- đương nhiên y không thể nói rằng, bởi vì y xem rất nhiều diễm bản....

Ninh Oản bĩu môi, không chút sợ hãi: “Thiếu gia muốn thì nô tỳ dám”.

Dám thật? Bùi Khuyết vuốt ve mặt nàng chiều chuộng, dù ôm nàng nhưng trong đầu cũng không có tâm tư gì khác, bàn tay xoa lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trầm giọng: “Ngày khác sẽ dạy dỗ muội, ngoan ngủ nào”.

Đúng là thiếu gia bá đạo.

Ninh Oản mím môi cười, cũng hơi mệt, bàn tay vòng lấy thắt lưng y, chuẩn bị ngủ, đột nhiên nàng lại nhớ tới điều gì, ngẩng đầu cắn lấy vành tai của y, khẽ cười: “Thiếu gia, vừa rồi nô tì nhìn thấy huynh có một cái nốt màu đỏ, cho nô tỳ nhìn lại một chút được không?”

Chỗ kia.... Bùi Khuyết bắt đầu dè dặt.

Lại nữa rồi...

Lúc Ninh Oản còn đang dè dặt, người bên cạnh liền đè lên, nuốt hết lời kế tiếp của nàng vào bụng, mãi đến khi bị hôn đến mờ mịt, mới khiến cho người trong lòng y chịu ngủ yên.

Người Bùi Khuyết cực nóng, nhưng tiểu cô nương trong lòng rốt cục cũng không ấm ỉ nữa, y mới nhẹ nhàng thở dài một hơi. Dưới ánh trăng mờ ảo, đôi mi nàng khẽ rung, môi đỏ mọng nhếch lên, y dịu dàng hôn lên mi tâm của nàng.

Chỉ có khi ngủ mới ngoan thôi.

Chờ thành thân rồi, nàng muốn quậy thế nào cũng được cả.

Lúc đó, y cũng không cần nhịn vất vả vậy nữa rồi.

50. Chương 50

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 50

Chương 50: Rượu hoa đào.

Một ngày đêm không ngủ, hôm qua xe ngựa lại xóc nảy, Ninh Oản lần này lại ngủ cực kì thoải mái. Đợi đến khi nàng tỉnh, chỗ bên cạnh đã cực kì ấm áp, giống như.... dựa vào một lò sưởi cực lớn.

Đúng rồi, hôm qua A Khuyết đồng ý ngủ cùng giường với nàng.

Ninh Oản từ từ mở mắt, đập vào mắt là khuôn ngực trơn bóng, áo trung y trắng mở rộng, tay nàng còn đang nắm lấy viền áo, cho nên.... áo quần này là do nàng cởi.

A Khuyết còn chưa tỉnh mà.

Ninh Oản đánh giá bức tranh mỹ nam ngủ, cảm giác rất muốn được y ôm như vậy mãi cùng thiên địa. Đây là sự thân mật trước nay chưa từng có.

Ninh Oản không nhịn được cong môi cười, như một con mèo tinh ranh, lúc nàng chuẩn bị đứng dậy mới phát hiện thắt lưng bị ghì quá chặt.

Đúng là thiếu gia bá đạo mà. Ninh Oản nhìn thấy cánh tay y, thầm nghĩ.

Thôi thì tiếp tục chôn đầu vào lòng Bùi Khuyết, chuẩn bị ngủ tiếp thì lại nghe thấy có thanh âm từ trên đỉnh đầu. Ninh Oản ngẩng đầu lên, Bùi Khuyết chớp mở mắt, lẳng lặng nhìn nàng. Ánh mắt y rất đẹp, lúc mới tỉnh ngủ lại càng mê người hơn. Ninh Oản không nhìn được, cũng không muốn nhìn, vươn người chạm vào mặt Bùi Khuyết, hôn một cái.

Tiểu nha hoàn nóng tính quá, sợ sẽ dọa thiếu gia. Bùi Khuyết sững sốt một lát mới buông lỏng tay đang vòng bên hông nàng ra, khẽ khụ một tiếng: “....Oản Oản”.

Ninh Oản cực kì yêu thích bộ dạng e lệ này của y, tuy rằng ... đêm qua như vậy nàng cũng thích. Nàng cọ cọ vào ngực y, giữa đầu cười khê, dịu dàng nói: “Dạ, thiếu gia hôn em được không?”

Mỹ nhân trong ngực, mềm mại thơm hương, Bùi Khuyết vậy mà vẫn cự tuyệt, y xoa xoa môi nàng một chút, nhẹ giọng: “Muội ngủ một lát đi”. Tuy nàng cứ gọi thiếu gia thiếu gia, nhưng y chưa bao giờ nghĩ sẽ để nàng hạ hạ mình, giờ bên người không có hạ nhân, đương nhiên y sẽ bắt đầu chăm sóc cuộc sống hằng ngày của nàng.

Ninh Oản ôm chần đệm áp áp, nhìn Bùi Khuyết đứng dậy nhém lại góc chăn, hình ảnh này giống như lúc hai người họ thành thân. Ninh Oản vui mừng khắp khối, nhớ đến chuyện tối qua, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vóc người cao lớn tuấn tú trước mặt này.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực sau lưng, động tác mặc áo của Bùi Khuyết chậm lại, theo bản năng quay đầu, y nhìn cái đầu nhỏ của tiểu cô nương được chần đệm trùm kín chỉ hở hai con mắt nhìn chăm chăm vào..... vị trí phần eo.

Nghĩ đến chuyện tối qua, Bùi Khuyết càng xấu hổ, xoay người nói: “Huynh đi lấy xiêm y uội”.

Ninh Oản nhìn vẻ mặt y thì bật cười khanh khách – A Khuyết của nàng, lại thẹn thùng rồi.

Qua một lúc lâu, Bùi Khuyết mới cầm xiêm y vào. Ninh Oản nhận đồ rồi giương mắt nhìn y, cười như trộm: “A Khuyết, đêm nay uội xem., được không?” Cái bốt kia, đáng yêu chết đi được.

Bùi Khuyết không biết nên từ chối cách nào, quyết định không trả lời vấn đề của nàng, thản nhiên nói: “Trước thay quần áo đã”.

Dù sao đêm nay nàng có cơ hội, chỉ tại hôm qua mệt quá, nàng mới ngủ như thế. Ninh Oản cầm xiêm y mà nghĩ.

Thấy nàng không để ý đến mình ở đây cứ thế xốc chần đệm lên, Bùi Khuyết vội quay người, định đi ra ngoài chờ nàng – dù sao nàng là cô nương, nàng thay quần áo, y đương nhiên phải tránh. Nhưng vừa bước đi vài bước đã nghe thấy tiếng Oản Oản gọi y ở trên giường.

Bùi Khuyết dừng chân lại, đi không được, quay lại cũng không xong, nên chỉ hơi nghiêng người qua: “Oản Oản, sao vậy?”

“A Khuyết, huynh... huynh chưa lấy yếm uội”. Cô nương phía sau nhẹ giọng trách. Vừa nghe đến từ cái yếm, trong đầu Bùi Khuyết hiện lên hình ảnh cái yếm màu hạnh hôm qua.... y đúng là quên mất rồi.

Tốc độ lần này còn nhanh hơn lần trước, Ninh Oản từ trong chăn vươn tay ra, bàn tay trắng nõn như ngó sen làm cho Bùi Khuyết không dám xem nhiều.

Ninh Oản nhận lấy, cúi đầu cười khê: “A Khuyết sao huynh biết muội thích cái này nhất?”

Y nào biết nàng thích nhất cái gì, chẳng qua vừa rồi đi lấy cho nàng quên hỏi nên lấy cái gì, tùy tay cầm cái trên cùng, cũng không nhìn kĩ quá,... hóa ra là cái nàng thích nhất.

Thấy y đỏ mặt tai hồng, Ninh Oản cũng không định đùa y nữa. Thay quần áo rồi rửa mặt chải đầu xong, vì không có Yên Chi hầu hạ nên nàng vẫn có chút không quen, lại có A Khuyết bên cạnh, khiến nàng càng luống cuống.

Đến lúc định xuống lầu dùng đồ ăn sáng, đi ngang qua thì gõ luôn cửa phòng Hòa Nguyệt, đợi một lúc lâu không thấy động tĩnh gì, nàng tưởng Hòa Nguyệt ngủ say, nhưng mở cửa ra lại phát hiện bên trong không người.

Ninh Oản cầm tờ giấy Hòa Nguyệt để lại trong phòng đi ra gặp Bùi Khuyết cũng đang đến, y nhân tiện hỏi: “Ngọc Hành không ở trong phòng, Hòa Nguyệt cũng không sao?”

“Vâng, Hòa Nguyệt nói hai người họ đi ngắm hồ Minh Nguyệt, để chúng ta ăn sáng xong rồi sang tìm họ”. Tuy nói là thế nhưng trong lòng nàng hiểu được, vất vả lắm mới gặp được ca ca của nàng, Hòa Nguyệt sao bỏ qua dịp thân thiết này được.

Nếu bỏ qua lần này không khéo bắt có ca ca của nàng luôn quá, về phần mình.... chẳng qua là qua sông thì phải lụy đồ thôi.

Nhưng mà.... nàng ngẩng đầu nhìn Bùi Khuyết, vậy cũng tốt, nàng có thể ở chung với y rồi.

*

Hồ Minh Nguyệt .

Bây giờ đang là đầu xuân, bên bờ sông cây dương liễu đâm chồi, mặt hồ xanh biếc gợn theo chiều gió, từng vòng uốn lượn đầy xinh đẹp.

Tiểu công chúa tôn quý của Đại Chiêu Hòa Nguyệt giờ nhìn cảnh tượng bình thường trước mắt lại trở nên tuyệt không tả xiết.

Tuy nói là lừa người ta như vậy có phần không phúc hậu, nhưng giờ có thể nhàn nhã bước chậm cùng người mình ái mộ đã lâu Ninh đại tướng quân, thưởng thức cảnh đẹp bên hồ Minh Nguyệt, nàng nghĩ lần sau vẫn nên làm thế.

Ninh Ngọc Hành hôm nay mặc một bộ đồ màu xanh lục, mà Hòa Nguyệt cũng phối một chiếc váy xanh nhạt, nhìn qua càng tương xứng. Đáng tiếc... Hòa Nguyệt nhú mày nghĩ, Ninh tướng quân không hay nói chuyện, hai người đi lâu vậy rồi mà toàn mình chủ động nói chuyện phiếm, nếu nàng không nói chắc sẽ lâm vào trầm mặc.

Không được, chuyện này nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Hòa Nguyệt nhớ lại điểm bản vừa xem hôm qua, trong đó cũng có một tướng quân lạnh lùng tuấn tú, nhưng nội tâm bên trong lại cực kì nóng bỏng, chắc Ninh tướng quân cũng vậy kìa. Nàng bắt đầu suy nghĩ tìm biện pháp, chợt thấy phía trước cách đó không xa có hòn đá nhỏ, mắt vụt sáng lên, có chủ ý rồi.

“Ninh đại ca, chúng ta đến chòi nghỉ mát bên kia nghỉ một lát đi”. Hòa Nguyệt ngẩng đầu nhìn Ninh Ngọc Hành.

Ninh Ngọc Hành thần nhiên ừ một tiếng. Y xưa nay không thích du ngoạn, lần này nếu không phải Oản Oản cố ý nài nỉ, y cũng sẽ không tới, huống chi.... y nhìn sang cô gái nhỏ bên cạnh, lần trước đã đồng ý với nàng rồi, sẽ đi cùng nàng và Oản Oản, hôm nay coi như thực hiện lời hứa vậy.

Đang lúc Ninh Ngọc Hành sững người, tiểu cô nương bên cạnh lại hét một tiếng chói tai. Y là người tập võ, động tác đương nhiên là cực kì nhanh nhạy, thấy nàng vừa té đã vội ôm nàng vào ngực. Thân thể của nàng còn nhỏ hơn Oản Oản, ôm vào giống như một đứa bé, làm y không dám dùng nhiều sức, sợ làm đau nàng.

Hòa Nguyệt cứ thế nhân cơ hội chui luôn vào ngực Ninh Ngọc Hành, sau đó mới ngẩng đầu nhìn y, hốc mắt hồng hồng: “Ninh đại ca.... muội hình như sái chân rồi, huynh có thể ôm muội vào chòi bên kia nghỉ một lát không?”

Trong ấn tượng của Ninh Ngọc Hành, tiểu cô nương này giống như Oản Oản vậy, yếu ớt đến mức phải được người khác yêu thương. Hòa Nguyệt là muội muội của thái tử, cũng là tỷ muội tốt của Oản Oản, giờ hai người họ đi ra ngoài đương nhiên y phải bảo vệ nàng thật tốt.

Ninh Ngọc Hành gật đầu, ôm ngang nàng lên. Hòa Nguyệt cứ thế thuận tiên ôm lấy cổ y, như ý nguyện được y ôm vào chòi nghỉ mát – tiết mục sái chân này tuy cũ vô cùng, nhưng vẫn dùng tốt. Hòa Nguyệt ngược mắt lên, quan sát khuôn mặt của Ninh Ngọc Hành thật kĩ, lần này vui đến mức muốn hét lên rồi.

Bên tai có thể nghe rõ ràng tiếng nhịp tim của y, mạnh mẽ từng tiếng, bịch bịch bịch.

- khi thích một người, chỉ cần nghe tiếng tim đập của y thôi, cũng có thể cảm giác mỗi một khắc đều hạnh phúc.

Ninh Ngọc Hành là đại tướng quân uy phong lẫm liệt rong ruổi chiến trường, mà Hòa Nguyệt vóc người nhỏ xinh, với y mà nói nhẹ cực kì. Ngoại trừ muội muội nhà mình, Ninh Ngọc Hành xưa nay chưa từng tiếp xúc với nữ tử khác, một là thấy họ quá mảnh mai yếu đuối, y cảm thấy phiền lòng, hai là y dùng tất cả sự yêu chiều của mình cho Oản Oản, với chuyện nam nữ bình thường đều không thấy hứng thú.

Ninh Ngọc Hành đặt Hòa Nguyệt xuống, thấy khuôn mặt nàng hồng hồng, liền hỏi: “Rất đau sao?” Cô nương sao so được với nam tử, thân thể yếu đuối lắm.

Hòa Nguyệt hít hít mũi, uất ức gật đầu, “Ninh đại ca, huynh giúp muội xoa với”. Nàng sái chân không phải làm bộ, Ninh Ngọc Hành là tướng quân, nếu làm bộ sợ là không gạt được. Nhưng nàng vốn được nuông chiều từ bé, đâu chịu nổi loại đau này, chân bị sái làm nàng đau không chịu nổi.

Nhưng vì y, nàng phải nhịn.

Ninh Ngọc Hành không nói gì, y ngồi xổm xuống, xoa miết chân phải của nàng.

“Đau....”

Chòi nghỉ mát này nằm trong khu rừng đào, xung quanh yên lặng, không có người nào, Ninh Ngọc Hành thấy Hòa Nguyệt đau như vậy cũng bỏ qua hết, cẩn thận cời hài của nàng ra.

Bàn chân tinh xảo như ngọc trong tay y, càng tôn thêm vẻ nõn nà mềm mại, đặc biệt là năm đầu ngón chân, ngượng ngùng cong lên, rất đáng yêu. Ninh Ngọc Hành ngẩn người, trong lòng có cảm giác rất kì quặc, còn một chút gì đó.... khô nóng không hiểu rõ.

Y không biết là chuyện gì xảy ra, cũng không nghĩ được.

Nhìn chỗ mất cá chân sưng đỏ, y nhíu mày, không ngẩng đầu lên mà nói: “Có hơi đau, muội chịu một chút”.

Hòa Nguyệt dù thế nào cũng là cô nương, giờ nam tử mình mến mộ nắm bàn chân mình trong tay, vừa then vừa mừng, nghe y nói xong thì nhu thuận gật đầu: “Vâng”.

Không ngờ Đại tướng quân tâm tư ngay thẳng lại cẩn thận như vậy, động tác dịu dàng như vậy, làm cho nàng nhịn không được mà muốn...

Xoa xoa mất cá chân, tiểu cô nương yếu ớt lại không rên một tiếng, y nghi hoặc ngược mắt nhìn, nàng cắn chặt môi, hốc mắt hồng hồng, bộ dạng này giống như con thỏ nhỏ bị kinh hoảng khi y đi săn bắn, Ninh Ngọc Hành bất giác nhìn nhiều hơn, y phát hiện công chúa này tuy được nuông chiều từ bé, nhưng tính tình rất giống Oản Oản, quật cường.

“Ninh đại ca, huynh.... huynh có xoa chân cho cô nương nào khác chưa?” Thủ pháp thuần thực như vậy, dịu dàng như vậy, không khỏi khiến nàng hoài nghi.

“Cô nương thì không nhưng lúc ở quân doanh cũng từng trị thương cho Toàn Phong rồi”. Ninh Ngọc Hành nghiêm túc nói, giọng điệu không khỏi có chút tự hào.

Nghe được nửa câu đầu, Hòa Nguyệt đang vui vẻ, nhưng mà nửa câu sau.... nàng nhíu mày, nghi hoặc: “Toàn Phong là....”

Ninh Ngọc Hành ngẩng đầu, giọng điệu hiem khi dịu dàng như thế: “Là ngựa của ta”.

“...” Hòa Nguyệt, “Ninh đại ca, huynh mang hài vào giúp muội”.

Nghĩ đến chuyện trong mắt y giờ chân nàng với vó ngựa không khác gì nhau.... Hòa Nguyệt không ngờ bàn chân nõn nà đáng yêu của mình trong đầu Ninh Ngọc Hành là bẩn như vó ngựa, thực sự quá đau đầu.

Chân bị thương đương nhiên không thể đi bộ. Hòa Nguyệt im lặng dựa vào lưng Ninh Ngọc Hành, nhìn tấm lưng rộng của y mà chảy nước miếng. Hai tay cẩn thận vòng quanh cổ y, cả mặt đều dựa lên, nhẹ nhàng nói: “Ninh đại ca, có mệt không?”

“Không sao”. Thân thể y từ nhỏ đã vậy, trên lưng chẳng có cảm giác gì, đối với đại tướng quân dũng mãnh của Đại Chiêu mà nói đừng bảo mệt hay là phiền.

Hòa Nguyệt vô cùng mê mẩn nheo mắt lại, hưởng thụ cảm giác an nhàn này. Trên người Ninh Ngọc Hành có vị mồ hôi nhẹ, nhưng lại khiến nàng vô cùng thoải mái – là hương vị nam nhân mà nàng thích mà.

Trước kia có một lần nàng trộm trốn ra ngoài, trên tòa nhà cao nhất nhìn vị nam tử mặc áo giáp vừa chiến thắng trở về, nhìn đến mờ cả mắt. Phía sau y là mặt trời mới mọc, từ từ nhô cao, hình ảnh ấy, khiến cho nàng cả đời không quên nổi.

Hòa Nguyệt nàng phải gả, cũng phải gả ột đại anh hùng như y.

Sau này nàng mới biết, đại tướng quân trẻ tuổi này là con cả của Việt quốc công, mãnh tướng Ninh Ngọc Hành, quan trọng nhất là, y chưa từng cưới vợ.

Nhưng nàng còn quá nhỏ, nhiều năm mới đến tuổi cập kê. Nàng lại ở thâm cung, sống an nhàn sung sướng, y ở biên cương xa xôi, bảo vệ quốc gia.

Giữa họ khoảng cách quá xa, nhưng nàng luôn tin tưởng, chỉ cần y không cưới vợ, nàng vẫn còn cơ hội. Ở thời điểm đó, nàng vừa mới bắt đầu xem diễm bản cho qua ngày nhàn chán, nam tử bên trong dù là ai, với nàng đều kém hơn tướng quân của mình.

Dựa tên lưng y, tính tình luôn hoạt bát như nàng lại lần đầu cảm thấy hốc mắt nóng lên, nước mắt không kìm được mà rơi.

Nàng không nhịn được.

Tiểu cô nương trên lưng không nói gì, Ninh Ngọc Hành đang định mở miệng hỏi thì lại cảm thấy trên cổ có cảm giác thấm ướt, vội buông nàng xuống. Nhưng vừa buông ra, thân mình nhỏ bé lại lao đến, y tưởng chân nàng bị thương không đứng vững, nhưng mà, bàn tay nhỏ bé kia lại ôm chặt lên thắt lưng mình, chui vào lòng y, tiếng khóc ảm ức, vừa bổi rồi vừa thất thố.

Sao lại.... khóc? Ninh Ngọc Hành nhú mày.

Đại tướng quân dũng mãnh Đại Chiêu thế mà lại sợ hãi, tiểu cô nương trong ngực vừa khóc, y lại không biết nên làm thế nào. So với việc ra chiến trường còn khó khăn hơn.

“Hòa.... Hòa Nguyệt?” Ninh Ngọc Hành cúi đầu gọi nàng một tiếng, nhưng chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu kia. Nàng vui đùa vào lòng y, bả vai gầy yếu run run làm người ta đau lòng.

“Ninh đại ca”. Giọng Hòa Nguyệt rất nhẹ, nước mắt cũng ngừng, mắt nàng vốn rất to, nhưng giờ mới khóc nên càng ướt át động lòng, nàng ngửa đầu, khuôn mặt tươi cười trong sáng như ngày thường, “Muội không sao.... chỉ là đã lâu.... không được đi chơi vui vẻ như vậy”.

Bị sái chân, còn vui? Ninh Ngọc Hành trầm nghĩ.

“Cũng không biết... về sau còn có cơ hội như vậy không?” Âm cuối rất nhỏ, Hòa Nguyệt lặng lẽ cúi đầu.

“Oản Oản rất thích đi chơi, muội quan hệ tốt với Oản Oản đương nhiên là có thể đi”.

“Vậy thật sao? Lần tới à”. Hòa Nguyệt vui vẻ cười, ánh mắt trong suốt vô cùng xinh đẹp.

Ninh Ngọc Hòa dịu dàng gật đầu.

Người trong lòng luôn khắc ghi ở ngay trước mặt, mà Hòa Nguyệt cũng không phải tiểu cô nương rụt rè gì, môi cong lên sau đó đưa tay ôm lấy cổ y, nhưng mà y rất cao, nàng không cách nào chạm vào môi y được, chỉ có thể đến cằm, nhưng mà vậy... cũng đủ rồi.

“Ninh đại ca thật tốt”. Nàng hôn lên cằm y, nhỏ giọng nói.

Ninh Ngọc Hành: “...”

Sao lại thấy... mặt nóng lên?

*

Chạng vạng, Ninh Oản mới đến tửu lâu bên hồ Minh Nguyệt gặp Hòa Nguyệt và ca ca nàng.

Lúc đó hai người họ đang nói chuyện cực kì vui vẻ, thấy Hòa Nguyệt một lúc lại Ninh đại ca, vô cùng dẻo miệng, mà ca ca nàng đối với Hòa Nguyệt cũng không giống những nữ tử khác, nàng cũng yên tâm: Hòa Nguyệt muốn bắt được ca ca nàng có lẽ cũng không phải việc khó.

Ca ca ngốc của nàng, nên quý trọng Hòa Nguyệt mới phải.

Bốn người ngồi trong khách điểm nâng cốc nói cười.

Rượu hoa đào lấy từ ven hồ Minh Nguyệt, hương vô cùng thanh tú, Ninh Oản tửu lượng không cao, nhưng ngửi mùi rượu này cũng thấy thơm, lại thấy ca ca nàng uống sảng khoái như vậy, nên thêm không nhịn được.

“Hòa Nguyệt, muội còn nhỏ, uống ít thôi”. Bùi Khuyết thấy Hòa Nguyệt ôm vò rượu nhỏ, liền trách móc. Người kia nghe được đành ngoan ngoãn uống một ly, sau đó chu miệng ra.

Bùi Khuyết thấy thế vô cùng hài lòng, nhưng quay người lại thấy Ninh Oản bên cạnh mặt mũi đỏ bừng, nhìn vò rượu trong tay nàng, lập tức tròn mắt...

“A Khuyết huynh muốn uống sao?” Ninh Oản đưa bình rượu tới cho y, đặt xuống cái cạch

Bùi Khuyết ngửi mùi rượu nồng đậm phả vào mặt, một tay cầm lấy bình rượu trong tay nàng, vội nói: “Không được uống nữa”. Nhìn bộ dạng này chắc chắn là say rồi.

“Không được”. Bộ dạng này của Ninh Oản rất giống một nha hoàn tùy hứng, rồi sau đó nàng tách hai chân ngồi lên đùi Bùi Khuyết, vô cùng hào khí giữa đầu uống rượu, rồi tiện tay vắt vò rượu đi, vuốt ve khuôn mặt Bùi Khuyết.

Rượu hoa đào nồng đậm, chất lỏng ấm áp trong cổ họng, mới một ngụm, sao.... y lại thấy mình say rồi.

“Uống ngon không?” Ninh Oản cười dài nhìn y, nhỏ giọng hỏi.

Không biết do rượu hay vì thẹn thùng, mặt Bùi Khuyết đỏ lên, thanh âm cũng thấp hơn vài phần: “Đừng náo”.

“A Khuyết.... ưm... thiếu gia... hắc hắc...” Ninh Oản cười ngốc, cúi đầu cắn lên mặt y một cái, sau đó nằm sấp ngủ trong lòng y, đầu cọ cọ.

Bùi Khuyết bất đắc dĩ ôm lấy nàng, nhìn sang bên cạnh lại không thấy Ninh Ngọc Hành và Hòa Nguyệt... không lẽ nghỉ ngơi sớm vậy?

*

Ninh Ngọc Hành thân hình quá cao lớn, Hòa Nguyệt bị y đè muốn té, dùng hết sức lực mới đưa được y về phòng. Nàng nhìn y say đến rồi mù, liền lấy nước lau mặt cho y.

Chuyện hầu hạ này trước nay nàng chưa từng làm, nhưng giờ nàng lại thấy đầy hạnh phúc.

- chăm sóc người mình thích, chính là chuyện tốt nhất thế gian.

Hòa Nguyệt lấy khăn rồi từ từ lau mặt cho người trên giường. Ninh Ngọc Hành diện mạo rất tuấn tú, ngũ quan góc cạnh, cực kì có khí khái nam tử, giống như đại tướng quân lợi hại, cũng là anh hùng trong lòng nàng sùng bái.

Phụ hoàng cũng nói rồi, Ninh đại tướng quân là tướng soái kì tài hiếm có của Đại Chiêu.

Lau mặt xong nàng lại muốn thay y lau người. Tuy là vì muốn nhìn thân thể của y là chính, nhưng mà... hôm nay y ra mồ hôi nhiều, nếu không lau chắc ngủ sẽ không thoải mái. Nghĩ vậy Hòa Nguyệt liền bắt đầu hành động, đầu tiên cẩn thận bỏ đai lưng, thay y cởi áo choàng ra, rồi đến trung y, tay nàng run lên một chút, hít sâu một hơi rồi tiếp tục...

Lòng ngực trần trụi làm cho Hòa Nguyệt vừa thẹn vừa muốn nhìn, còn muốn.... sờ nữa. Khăn trên tay lại không thể xuống tay, nhìn ngực y làm cho nàng nhớ đến lúc sáng khi nàng dựa vào đó, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ.

bịch bịch, bịch bịch....

Hòa Nguyệt thấy tim mình cũng đập nhanh hơn, hơn nữa vừa rồi uống chút rượu, mặt cũng bắt đầu nóng lên.

Từ từ chà lau ngực cho y, đúng lúc Hòa Nguyệt đang định tiến thêm một chút, bàn tay cầm khăn bị y nắm lấy.

Nàng hoảng sợ, ngược mắt nhìn người đang ngủ say trên giường, tay kia... lại nắm chặt lấy cổ tay nàng. khi ngủ Ninh Ngọc Hành không hề thương hoa tiếc ngọc, không dịu dàng như động tác lúc sáng, làm cổ tay nàng đến đau.

- tuy bị y cầm rất khó chịu nhưng nàng không giãy.... một chút cũng không.

“Ninh đại ca”. Nàng thử gọi một tiếng, bàn tay cầm lấy tay nàng dùng sức thuận thế ôm nàng vào lòng.

Hòa Nguyệt ngây ngẩn cả người.

Nàng ngơ ngác dựa vào lòng y, ngửi mùi rượu nồng đậm trên người, đầu óc hồ đồ choáng váng, say lòng. Nàng thoáng ngẩng đầu, có thể nhìn rõ ràng cánh môi mỏng của y, cái mũi.

Tiểu cô nương mười bốn tuổi cười nhẹ, sau đó vươn tay chạm vào đôi môi đó- nơi này, mềm quá, nàng lúc sáng đã muốn hôn rồi.

Ngón tay bị ngậm lấy, cảm giác ấm áp lan tràn tứ chi, mặt nàng cũng lập tức đỏ bừng.... không muốn rút ra.

“Ninh đại ca à”. Giọng nàng như sợ hãi, không có chút phong phạm công chúa như ngày thường.

Ninh Ngọc Hành liếm liếm tay nàng một hồi rồi mới thì thào, không biết nói gì. Khi đó Hòa Nguyệt mới thu tay lại, nghi ngờ đưa lỗ tai sang.

Y nói mớ, nhất định cũng sẽ đáng yêu.

*

Lúc Hòa Nguyệt cực kì vui vẻ chăm sóc Ninh Ngọc Hành, bên phòng này, Bùi Khuyết ôm tiểu cô nương say khướt trong ngực, vô cùng đau đầu.

Kì thật Ninh Oản không có say – chẳng qua nàng muốn xem A Khuyết sẽ chăm sóc nàng thế nào thôi.

Nàng thấy A Khuyết lau mặt cho nàng, rồi đặt nàng lên giường, lẳng lặng ngồi một bên, cái gì cũng không làm tiếp... tuy biết y là chính nhân quân tử, nhưng mà.... hôn nàng một cái cũng được mà.

Lại làm nàng thất vọng rồi.

Ninh Oản ra vẻ say rượu đứng dậy, ôm lấy cổ y mà kéo thẳng xuống, Bùi Khuyết không để ý nên bị một cơ thể đè xuống giường.

“A khuyết, hôn muội”. Tiểu cô nương dưới thân hai má ửng hồng, thanh âm yếu ớt.

Bùi Khuyết không có cách nào khác, đành hôn môi nàng trấn an: “Mau ngủ đi”. Nói nhiều như vậy, sáng mai sẽ đau đầu cho coi.

Ninh Oản ngẩng đầu cắn môi y một cái, đôi mắt ngập nước, dịu dàng: “A Khuyết, huynh cũng hai mươi mốt rồi, không nghĩ tới.... nữ nhân sao?” Nàng biết A Khuyết thích nàng, mấy năm nay không hề chạm qua nữ nhân khác, nhưng mà,.... nếu như nàng đối với y như trước kia không hề cảm tình, thì sao đời này y vẫn thanh tâm quả dục như hòa thượng vậy?

Đời trước A Khuyết làm cho nàng đau lòng, dù đời này nàng đợi y, cũng không quên được chuyện đó.

“Không có”. Y như lơ đãng nói, sau đó đưa tay vuốt ve mặt nàng: “Đừng nghĩ bậy, đời này chỉ có muội thôi... ngủ đi”. Tuy Oản Oản hiểu được tâm ý của mình, nhưng mỗi lần Phụ hoàng nói chuyện đó, y lại sợ nàng lo... y muốn khiến cho nàng an tâm.

Ninh Oản cố ra vẻ say rượu nói tiếp: “Vây huynh.... không khó chịu sao?” Vừa nói vừa dùng đầu gối cọ cọ... tiểu bùi bùi.

Bùi Khuyết lúc này mới phản ứng kịp, vỗ vào hông nàng một cái, nhìn mắt nàng một lúc rồi gần từng tiếng: “Muội không say”.

Bị phát hiện rồi. Ninh Oản ngoan ngoãn nằm xuống, giả vờ mơ hồ: “Ôi... muội, muội say”. Nhưng mà.... nàng không ngờ A Khuyết lại đánh nơi đó của mình, Ninh Oản thấy mặt mình càng nóng rồi.

Nàng không dám nói thêm nữa, thấy người phía trên hít một hơi, giống như quyết định gì đó, nàng định mở miệng nói chuyện giảm bớt không khí nặng nề thì nghe Bùi Khuyết từ từ nói: “... Muội đã muốn nháo, thì ta nháo với muội”.

Nếu không dạy bảo nàng một lần, chỉ sợ sau này cứ làm tới.

Ninh Oản mới không tin y sẽ làm ra chuyện gì đâu, chép miệng một cái, định lằm bằm một tí thì cảm nhận được dưới thân mát mát, nàng tròn mắt....

A Khuyết y.... y tốc váy của nàng lên.

51. Chương 51

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 51

Chương 51: chính nhân quân tử.

“A Khuyết?” Ninh Oản hoảng sợ, nàng biết A Khuyết sẽ không làm gì nàng, nhưng mà.... y lật váy nàng làm gì?

Bùi Khuyết cũng không trả lời, cúi đầu mạnh mẽ hôn môi. Tiểu cô nương của y, đôi môi đầy vị rượu hoa đào nồng đậm, say lòng người, y vừa thưởng thức một ngụm,... cũng là nàng mớm cho y. Y hôn nàng, nhưng tiểu cô nương bắt đầu ư a phản kháng, là không vui à?

Không có lương tâm.

Tới bây giờ nàng cũng không biết rằng, nếu không ở cạnh nàng, cả đời này y sẽ sống mãi cô đơn.

Y biết mình sống không lâu, nhưng y không sợ chết, vậy mà nay ở cùng nàng, y mới bắt đầu hi vọng mình sống lâu thêm một ngày, tìm cách chữa khỏi bệnh tật ệnh, bên nàng đến bạc đầu giai lão.

Y không quan tâm nàng trêu chọc mình, chỉ cần nàng vui, y sao cũng được. Nhưng y không phải thánh nhân, mấy lần suýt chút nữa đã muốn nàng, nhưng vẫn cố gắng nhịn không chạm đến.... cho nên nàng mới càng lúc càng làm quá hơn, không nghĩ tới hậu quả.

“Có sợ không?” Bùi Khuyết hôn lên môi nàng, thấp giọng hỏi.

Ninh Oản đầu óc mơ hồ, nàng nghe tiếng Bùi Khuyết, nhưng không hiểu ra sao, mãi đến khi cảm nhận được vật cứng rắn đặt trên bụng mình, nàng mới hiểu, y hỏi như vậy, có phải.... đêm nay.... là ý đó sao?

Y muốn nàng.

Ninh Oản mong còn không được.

Nàng từng coi nhiều điểm bản, nhưng thực sự trải qua thì chỉ có một lần duy nhất đời trước, Bùi Khuyết khi đó không dịu dàng chút nào, nàng bị y bắt nạt đến khóc, lúc đó động tác mới nhẹ hơn một chút, nhưng cái cảm giác mê người trong điểm bản viết thì hầu như chẳng thấy gì.

Giờ y lại hỏi nàng “có sợ không?”

Đau như vậy, đương nhiên là sợ...

Ninh Oản cắn môi, phút chốc không biết trả lời thế nào. A Khuyết hỏi nàng thế chắc chắn là muốn..... hơn nữa, cũng vì không nhịn được. Nếu nàng nói không cần, có khi y sẽ không vui? Biết là đầu Bùi Khuyết có

không vui đi nữa y cũng không bao giờ nói ra, nhưng mà.... Ninh Oản suy nghĩ thật lâu, mới vòng tay ôm lấy cổ y, thân thiết cọ cọ vào mặt người nào đó, khẽ: “.... Muội thích”.

- bởi vì đó là huynh, cho nên dù đau.... muội cũng thích.

Bùi Khuyết cố tình hỏi như thế, vì y biết tiểu cô nương của y sẽ không từ chối, nhưng khi nghe được đáp án của nàng, trong lòng vẫn vui mừng khôn xiết. Y cúi đầu hôn lên khuôn mặt kia, nhẹ nhàng như lông chim phớt qua, lại tiếp tục động tác vừa rồi, nhấc váy lên, vuốt ve đôi chân mềm mịn.

Nếu cứ trêu chọc y là thiếu gia, thế thì đêm nay thiếu gia sẽ bắt nạt nha hoàn không nghe lời như nàng.

Y xoa nhẹ hai chân nàng, làm cho Ninh Oản cả người run rẩy, nàng cảm nhận được tiểu bùi bùi mạnh mẽ đặt bên, sợ đến mức không dám lộn xộn. Yên lặng nằm dưới người y, cảm giác từng chiếc áo bị cởi ra, chỉ còn duy nhất một chiếc yếm và tiết khổ, trong lòng càng hốt hoảng hơn.

Y bắt đầu hôn nắn.

Tới rồi.

“ôi.... A Khuyết”. Ninh Oản không kìm được khẽ gọi. Nàng thực sự không ngờ, y lại hôn chân nàng, nàng nhớ... ngày ấy ở minh tú sơn trang, A Khuyết có vẻ rất thích chân nàng.

....Nhưng y hôn thật ngứa.

Ninh Oản cong đầu ngón chân, nhưng vẫn muốn được A Khuyết hôn. Y không ngại bẩn, còn ngậm mót nó trong miệng, từng ngón một. Ninh Oản hỗn hển, hơi thở hỗn loạn phập phồng, nhưng A Khuyết cứ.... nàng cúi đầu nhìn, vẻ mặt người kia vẫn nghiêm túc quân tử như thế, nàng lại nghĩ, vì sao lại có người làm chuyện này mà khiến cho người ta cảm giác như đang nhìn phong cảnh thế chứ?

Chờ hôn xong A Khuyết mới tiếp tục vuốt ve nàng.

Trước kia luôn là mình ra tay, nhưng hai ngày này, đều là y nắm quyền chủ động, trong lòng nàng thoáng rầu rĩ, sao lại phản kích thế chứ. A Khuyết bây giờ hoàn toàn không nằm trong khống chế của nàng nữa rồi, giống như một thiếu gia bá đạo bắt nạt tiểu nha hoàn ấy.

Nàng chỉ đùa mà.

Y sờ lên ngực nàng, ngón tay run rẩy rồi lại khẽ vuốt ve, khiến cả người Ninh Oản như mềm nhũn.... trước kia y còn không dám chạm vào nàng nữa kia, bây giờ.... đôi bàn tay kia ngày ngày dạy nàng đọc sách viết chữ, ngón tay dài trắng trẻo như ngọc, bây giờ lại cách tầng yếm mỏng manh, vuốt ve nàng.

Ninh Oản thấy mình sắp điên rồi.

Bùi Khuyết dừng động tác, chăm chú nhìn nàng nhưng bàn tay vẫn không hề rời đi, y hôn lên mặt nàng, sau đó cúi người lấy vạt áo của nàng bên cạnh, lúc Ninh Oản còn đang nghi ngờ hết sức thì hai chân đã bị trói chặt.

Y trói chân nàng lại làm gì?

“A Khuyết?” Ninh Oản cúi đầu gọi y, giọng nói mềm nhẹ, sau một hồi thân thiết lại càng thêm yêu kiều.

Buộc xong A Khuyết mới phủ lên người nàng lần nữa, cúi đầu găm cắn khuôn mặt nàng. Ninh Oản lại bị hôn đến mơ mơ hồ hồ, mãi đến khi cảm giác giữa hai chân đang bị trói chặt có một vật nóng rực chen vào, nàng mới bừng tỉnh ngộ.

A Khuyết y....cởi đồ rồi sao?

Không phải, hiện tại nàng không nên nghĩ cái này – y học cách này ở đâu?

“Ôi...” Bị đụng phải, Ninh Oản hốt hoảng: “A Khuyết”.

Bùi Khuyết lại cắn nhẹ lên môi nàng, nỉ non: “Không phải vẫn thích gọi huynh là tiên sinh, thiếu gia sao?”

Còn thế nữa.

“Tiên sinh tốt, thiếu gia tốt...” Ninh Oản nghe lời gọi, giọng nói đầy uất ức.

Nàng sắp khóc rồi, nàng biết nàng sai rồi mà?

Nàng cứ tưởng y thực sự muốn, không ngờ là là dùng cách này bắt nạt nàng? Nàng mơ hồ còn có thể cảm nhận được khí phách hiên ngang của tiểu bụi bùi, cọ giữa hai chân nàng, đôi khi vì dùng sức quá mà chạm đến chỗ kia, rốt cục nàng cũng hiểu được vì sao trong diễm bản, nữ chính là nói cái này dòng nhiệt di chuyển....

A Khuyết quả nhiên có ý định bắt nạt nàng, uống công nàng vẫn thương y nhịn khổ.... đúng là quá đáng mà.

Hai chân bị trói, không động đậy được, y lại cọ cọ như thế, làn da giữa hai chân nóng bừng lên. Ninh Oản mím môi, cảm nhận người phía trên phập phồng dùng sức, mình giống như một con thuyền phiêu bạt giữa dòng, muốn cập bờ lại bị cuốn ra ngoài biển.

“A Khuyết”. Ninh Oản khóc, y cọ như thế khiến nàng đau quá, lại càng lúc càng mạnh hơn.

“Ngoan nào, sắp rồi”. Giọng Bùi Khuyết khàn khàn, giữa trán chảy từng dòng mồ hôi, y hôn lên mặt nàng trấn an, lên mũi, lên má... cuối cùng là cánh môi mềm mọng. Nàng yếu ớt như vậy, y lại càng muốn bắt nạt hơn, bắt nạt thật nhiều.

“Y ức hiếp muội”. Ninh Oản đánh lên người y một cái, nhưng đâu có sức, mềm nhũn như làm nũng.

Bùi Khuyết nắm lấy tay nàng, đặt bên môi hôn một cái, ngả ngón: “...tiểu nha hoàn không nghe lời, thiếu gia sẽ trừng phạt em”.

Ninh Oản:”...” Nàng không chơi nữa được không?

“Ai là nha hoàn của huynh, ôi...”. Vừa nói xong đã bị chạm mạnh vào, Ninh Oản cảm giác nơi nào đó ẩm ướt, bên tai nóng bừng: “Bùi Khuyết, huynh xấu lắm”. Nào có ai ức hiếp người ta như thế, nàng.... nàng tình nguyện y làm thật mà.

Bùi Khuyết vẫn không dừng động tác, y cúi người ngăn chặn cái miệng lưỡi nhai mãi của nàng, khẽ cười: “Đúng là nuông chiều em quá rồi, thiếu gia phải dạy dỗ lại em”.

Ninh Oản khóc: “...” A Khuyết sao mê diễm hơn cả nàng thế chứ.

Nàng còn muốn nói, nhưng môi luôn bị chặn, cơ thể của y nóng bừng úp sấp lên người nàng, mồ hôi tuôn ra ướt át, thực sự quá khó chịu.

Nhưng A Khuyết của nàng, vẫn ôm, vẫn hôn, vẫn cọ.... nàng.

Bên tai tiếng y gầm khẽ, Ninh Oản cảm giác giữa hai chân nóng bừng hơn, y tựa vào người nàng thở hổn hển, lúc này nàng mới hiểu được vừa rồi là gì.

Nàng sẽ không bao giờ... tin A Khuyết là chính nhân quân tử nữa.

“Huynh xuống đi”. Ninh Oản nức nở khóc, uất ức cực kì.

Bùi Khuyết thở phì phò, nhìn nàng tội nghiệp như thế mới xoa xoa cánh môi sưng đỏ, khẽ hỏi: “Thích thiếu gia đối với em như thế không?”

Xem nhiều diễm bản, đương nhiên nàng hiểu đó là gì. Nghe y nói nàng ức đến mức cắn mạnh lên đầu vai người này một cái, như con mèo hoang nhỏ, mắt tròn tròn lấp lánh nước, vô cùng quyến rũ: “Huynh xem diễm bản”.

Nếu không, những lời này, động tác này, là học từ đâu ra.

Bùi Khuyết chột dạ, lại tiếp tục hôn môi nàng, hôn cho nói không được nữa mới thôi.

Khụ khụ... xem diễm bản gì đó, y luôn làm gương người tốt, cho nên không thể cho nàng biết được.

*

Hôm sau hai người dậy muộn.

Lúc Ninh Oản tỉnh lại, thấy trên người chằng chịt dấu hôn, xấu hổ. Nàng quay đầu nhìn A Khuyết vẫn ngủ yên, thật muốn cắn y một cái. Trước kia luôn là mình bắt nạt y, giờ ngược lại, y phản kích mình.

Đúng là phản rồi.

Nhớ tới tối qua, Ninh Oản lại càng nóng mặt, y bắt nạt nàng, nàng khóc, y còn có thể dịu dàng an ủi, nhưng sau lại tiếp, nàng có khóc cũng vô dụng, cứ bắt nàng phải gọi “tiên sinh tốt, thiếu gia tốt”, rồi mặc y muốn gì cứ lấy, nàng bị ức hiếp kinh khủng.

Ninh Oản rầu rĩ mặc quần áo, định đi tìm Hòa Nguyệt.

Tiểu cô nương trong lòng hơi động dậy, Bùi Khuyết mím môi nhớ tới bộ dạng tức giận của nàng, đôi mày nhíu ý cười, y lẳng lặng nằm trên giường, nhắm mắt, nghĩ tới hình ảnh nàng tối qua.

Đêm qua, thực sự quá náo loạn, nhưng mà... y không nhịn được.

“Oản Oản”. Y thấy nàng mặt quần áo hỗn loạn, bộ dạng đó đáng yêu cực kì.

Ninh Oản khóc tím tím, đôi mắt đầm lệ nhìn Bùi Khuyết, nhỏ giọng: “Muội.... cái yếm của muội đâu?” Rõ ràng tối qua nàng nhớ yếm và tiết khổ của mình không cởi ra mà, vì A Khuyết sợ y không nhịn được, nên mới để lại cho nàng sự che đậy cuối cùng. Sao giờ tỉnh lại, cơ thể trống trơn thế này.

Còn.... trước ngực nàng lại đầy dấu hôn?

Giờ không thể so với buổi tối yên tĩnh, Bùi Khuyết cũng hơi ngại ngùng, nhưng da mặt y bây giờ dày hơn trước nhiều, y từ từ lấy cái yếm của nàng từ dưới gối lên, thần nhiên nói: “Đêm qua huynh không cần thận kéo ra, sợ không tìm thấy nên...”

“Ngốc mới tin huynh”. Ninh Oản tức giận giựt cái yếm từ tay y, rồi bực mình bỏ nhào tới cửa.

Nhân lúc nàng ngủ mà cởi đồ nàng, còn hôn ngực nàng nữa chứ.

52. Chương 52

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 52

Chương 52: Cho huynh xem.

Tuy giờ này không mặc quần áo nhưng Ninh Oản cũng không quan tâm được nhiều như vậy. Nàng chôn đầu vào cổ người kia cắn loạn, giống như mèo hoang nổi cơn điên.

Bùi Khuyết đương nhiên để mặc cho nàng cắn, nhưng bây giờ hai người họ không tác quái, nàng cứ vậy tùy tiện nằm trên người y, nơi mềm mại dán chặt vào ngực y, làm cả người khô nóng. Sáng sớm lại là lúc mất cảm nhất, tiểu cô nương tựa đầu vào lòng y, lại không mặc quần áo, cho nên lập tức sẽ có phản ứng.

Bùi Khuyết đỏ mặt.

“Oản Oản, trước mặc quần áo đã, rồi tùy muội cắn mà”. Bùi Khuyết vội vàng nói.

“Không”. Ninh Oản giận, sống chết cứ cắn lên cổ y. Tối hôm qua y cũng bắt nạt nàng như thế, nàng khóc, cầu xin tha thứ cũng không chịu buông tha nàng. Lúc này lại muốn thương lượng với nàng à, không có cửa đâu!

Nhưng mà.... nàng không mặc quần áo, cho nên vẫn có thể cảm nhận rõ ràng nóng hừng hực đặt lên chân mình.

Nàng hét lên một tiếng, bật người ọ ịch dậy lấy xiêm y bao lấy mình, nghĩ đến thứ vừa rồi chọc lên bụng nàng, ánh mắt dừng lại giữa tiết khổ của Bùi Khuyết – chính cái này, tối qua luôn cọ nàng.

Ninh Oản buồn bực, đưa tay vỗ vỗ tiểu búi búi còn đang bùng bùng sinh khí.

“Oản Oản...” Bùi Khuyết khàn giọng.

Ninh Oản nhanh nhẹn mặc quần áo vào, cũng không thèm nhìn y, đi thẳng xuống giường. Bùi Khuyết biết nàng giận, nhưng chuyện tối qua làm sao y nhìn được.

Nhưng mà... cũng may y chưa thực sự muốn nàng.

*

Ninh Oản giận dỗi chạy tới phòng Hòa Nguyệt, thấy nàng ta còn đang một mình ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, sững sờ. Nàng đang giận A Khuyết, giờ nhìn thấy Hòa Nguyệt cũng xuôi hết rồi.

“Hòa Nguyệt, sao thế?” Ninh Oản ngồi bên cạnh nàng, nhỏ giọng hỏi.

Hòa Nguyệt lắc đầu, không còn chút gì hoạt bát hằng ngày, đôi mắt nhìn chằm chằm đám đông đang đi ngoài cửa, “Oản Oản, ta hình như càng ngày càng thích Ninh đại ca rồi”.

Còn tưởng chuyện gì lớn kìa.

Ninh Oản xì cười một tiếng, sau đó khoác tay nàng, nói: “Vậy không phải tốt sao, dù sao ca ca ta cũng chưa có cô nương nào trong lòng, hôm qua ta thấy hai người nói chuyện vui vẻ lắm mà, ta lần đầu thấy ca ca đối xử với một cô nương như vậy đấy”. Ca ca ấy kìa, chỉ lo bảo vệ quốc gia, hồi phủ rồi thì quan tâm muối muối là nàng, còn chuyện chung thân đại sự thì cứ làm lơ.

“Phải không?” Hòa Nguyệt cong môi cười, lẩm bẩm: “Một người cũng không?”

Ninh Oản gật đầu, nhưng mà... nàng nghĩ lại trước kia từng hỏi y có thích cô nương nào không, thái độ của ca ca nàng lúc đó là lạ.. nàng nhìn sang Hòa Nguyệt, trong đầu chợt có cảm giác bất an.

“Hôm qua ta đi dạo ven hồ với Ninh đại ca, ta nghĩ cách để y bế ta, cũng thuận lợi hôn được y. Đêm qua y uống say, ta giúp y lau mặt, chăm sóc thật lâu, thời gian ở cùng y như vậy ta cũng chưa từng mong muốn xa rời hơn”. Hòa Nguyệt cúi đầu, dụi mắt mát: “Nhưng mà Oản Oản, càng gần hơn, khát vọng của ta càng nhiều, đêm qua thậm chí ta còn muốn, nếu sáng mai y thức dậy, thấy ta nằm bên cạnh, y sẽ có phản ứng gì?”

“Hòa Nguyệt”.

Hòa Nguyệt cười cười, nhìn Ninh Oản, đôi mắt trong như ánh trăng, đẹp cực kì, nàng nói: “Nàng yên tâm, ta đương nhiên không làm thế. Ta là nữ tử của hoàng thất, cũng có kiêu ngạo, nếu làm như vậy chỉ sợ y sẽ xem thường ta, Hòa Nguyệt ta muốn khiến cho y cam tâm tình nguyện thích mình”. Nếu nàng muốn dùng biện pháp đó, đã sớm bảo Phụ hoàng chỉ hôn rồi, vậy càng bớt việc hơn.

“Nhưng mà Oản Oản, nàng từng nghe tên Thanh Tuyền chưa?” Hòa Nguyệt lảng lảng nói.

Thanh Tuyền?

Ninh Oản bình tĩnh, đôi mắt mở thật to, “Nàng nói ca ca ta...”

“Hóa ra nàng biết”. Hòa Nguyệt khẽ cười.

Ninh Oản càng lo hơn, vội nói: “Nếu nàng nói ca ca ta gọi tên nữ tử Thanh Tuyền kia, vậy nàng cứ yên tâm, nàng ta không phải người Đại Chiêu, chỉ sợ... cả đời ca ca ta cũng không gặp nàng lần nữa đâu”. Chỉ sợ ca ca ngốc của nàng, nhớ đến lúc Thanh Tuyền ở trong cơ thể nàng, sớm chiều ở chung, nên đã nảy sinh tình cảm rồi.

“Nhưng mà Oản Oản, nàng nghĩ đi, nếu đại hoàng huynh ta trong lòng vẫn nhớ thương nữ tử khác, nàng sẽ thế nào?”

Hòa Nguyệt đột nhiên hỏi, Ninh Oản sững người, vấn đề này làm khó nàng rồi.

Nàng biết A Khuyết trong lòng chỉ có mình, dù là đời trước, hay đời này, cũng sẽ không yêu nữ tử khác, cho nên... nàng không sợ. Nhưng nếu có một ngày, A Khuyết thích người khác... nàng không dám tưởng tượng.

Nhưng A Khuyết sẽ không mà, nàng chắc chắn.

“Hòa Nguyệt, vậy nàng...”

“Ta không biết, lòng ta rối lắm, Oản Oản, để ta một mình một lát, được không?” Nàng bây giờ ngay cả đại tướng quân thích nhất cũng không muốn gặp, Từ ngày hôm qua sau khi y nói cái tên này, nàng đã một đêm không ngủ.

Y có người thích – là chuyện nàng sợ nhất.

Ninh Oản cũng không biết phải nói gì bây giờ, thấy bộ dạng rầu rĩ không vui của Hòa Nguyệt, trong lòng cũng hơi lo. Nàng đưa tay xoa khuôn mặt nàng, nàng lớn hơn nàng ta một tuổi, đương nhiên luôn nghĩ mình là tỷ tỷ mà chăm sóc nàng. “Ta không quấy rầy nàng nữa, nhưng Hòa Nguyệt, ta hi vọng ca ca ta có thể lấy được nàng”. Mặc kệ là xuất phát từ tư tâm hay không, nàng không thích nữ tử Thanh Tuyền kia.

“Ta biết”. Hòa Nguyệt mím môi, “Ta không sao, nàng ra ngoài trước đi”.

Nhìn nàng như thế, Ninh Oản cũng chỉ có thể đóng cửa ra ngoài. Nàng nghĩ, lúc này nàng nên tìm ca ca ngốc nói chuyện thôi.

Tuy cảm tình là việc không thể miễn cưỡng, nhưng ít nhất phải nói cho y biết, có một tiểu công chúa thích y nhiều năm như vậy.

Ninh Oản hít một hơi, quay đầu lại nhìn bóng dáng cao lớn áo trắng đang đi tới. Nàng biết là Bùi Khuyết, vấn đề vừa rồi Hòa Nguyệt hỏi nàng, lại nhớ đến chuyện.... tối qua, tự nhiên không muốn để ý đến y.

“Oản Oản”. Bùi Khuyết thấy bộ dạng tức giận của nàng, vội đưa tay ngăn lại.

Ninh Oản trừng mắt lên, quệt miệng, “Tránh ra”. Tên xấu xa này.

Bùi Khuyết thuận tay ôm nàng vào ngực, thấy nàng giãy dụa thì càng ôm chặt hơn, ôn tồn nói: “Dùng bữa sáng đã, được không?”

“Giận đến no rồi, không ăn”. Ninh Oản đưa tay đánh y một cái, nhưng khi đánh đến người thì lại mềm nhũn, không có lực.

Bùi Khuyết cười như gió xuân, khẽ nói đến dịu dàng bao nhiêu, y cầm tay nàng đặt lên miệng hôn một cái: “Nghe lời nào”.

Ninh Oản lẩm bẩm vài tiếng.

Hai người về phòng, trên bàn đã dọn xong thức ăn, tối qua náo loạn cả đêm, Ninh Oản cũng hao phí nhiều thể lực, giờ quả thật đói lắm, nên không quan tâm nữa, ăn cơm.

Nhưng mà.... trong đầu nàng đề là Hòa Nguyệt. Hòa Nguyệt xưa nay hoạt bát đáng yêu, giờ bị ca ca nàng làm cho đau lòng, nhưng... ca ca sao lại thích Thanh Toàn được chứ?

Tuy nói là sớm chiều ở chung, nhưng khi đó Thanh Tuyền ở trong cơ thể nàng, nghĩ đến đây nàng lại nhớ Thanh Tuyền thích không phải là ca ca nàng, mà là A Khuyết bên cạnh. Vừa cầm thìa múc, tâm tình Ninh Oản lập tức không tốt.

Cô nương mơ ước A Khuyết còn nhiều lắm.

“Làm sao vậy, đồ ăn sáng không hợp à?” Bùi Khuyết biết nàng xưa nay thích đồ ngọt, đồ ăn sáng này đều làm theo sở thích của nàng.

Ninh Oản lắc đầu, buông thìa trong tay, sau đó nhìn chăm chăm Bùi Khuyết, cẩn thận hỏi: “A Khuyết, lúc trước... lúc trước nữ tử gọi là Thanh Tuyền kia trong cơ thể muội, huynh có động lòng không?” Nghĩ đến ngày đại thọ phụ thân, A Khuyết vì muốn gặp mình mới đến phủ Việt quốc công chúc thọ, người y cứu từ dưới hồ lên, là Thanh Tuyền.

Bùi Khuyết không ngờ nàng lại hỏi câu này, nhất thời sửng sốt.

“Tuy chuyện này rất ly kỳ, nhưng Oản Oản, huynh không phải ngốc, cô nương mình thích sao lại không nhận ra được”. Bùi Khuyết thật lòng nói.

Lời này Ninh Oản càng nghe càng ngọt, khóe môi cong lên, còn vui vẻ hơn cả hôm qua. Nàng cong mắt nhìn y, cả khuôn mặt toát ra ý cười, mở miệng nói: “Giờ nói gì cũng làm muội vui cả”.

Bùi Khuyết thấy nàng cười liền đưa tay nắm lấy tay nàng, “Lúc nàng còn ở trong tã ta đã gặp rồi, cho nên dù nàng biết thành bộ dạng gì, ta cũng nhận ra”.

Ninh Oản vui vẻ, cố ý hỏi: “Vậy nếu mọi biến thành mèo con chó con gì đó huynh cũng nhận ra sao?”

Bùi Khuyết:”...”

Ngốc, đương nhiên là không nhận ra được rồi.

Ninh Oản thầm nghĩ, thuận tiện dựa vào lòng y, ôm lấy thắt lưng y, nhỏ giọng: “A Khuyết:. Nàng tự hỏi nếu A Khuyết biến thành chó con mèo con, nàng đương nhiên cũng không nhận ra, nhưng điều này thì quan hệ gì, chỉ cần trong lòng y có nàng là đủ, cái gì cũng không quan trọng nữa.

Ít nhất y không thích cô nương khác, thủy chung mình nàng. Ninh Oản nàng vừa ngốc, lại chẳng tài hoa hơn ai, nhưng y vẫn thích, vậy là đủ.

Tiểu cô nương y thương, Bùi Khuyết nhẹ nhàng ôm lấy nàng, dù không biết suy nghĩ trong lòng nàng là gì, nhưng y biết, giờ này tâm tình nàng không tệ.

“A Khuyết.... đêm nay huynh còn muốn không?” Y ngoan như vậy, chưa từng động lòng với cô nương khác, nàng đương nhiên phải khen ngợi rồi.

Hồi lâu Bùi Khuyết mới phản ứng lại ý tứ trong lời nói của nàng, khuôn mặt bừng lên, “Oản Oản, huynh....”
Tối qua y không nên bắt nạt nàng như thế.

“Đêm nay thưởng cho huynh một lần được không?” Lúc nói câu này, Ninh Oản cũng hơi thẹn thùng, nhưng nàng biết A Khuyết thích. Vươn tay vòng lấy cổ y, nàng nhẹ giọng, “Nhưng mà... nhưng mà huynh phải nhẹ chút, hôm qua làm muội đau”.

Động tác tối qua của y vừa gấp vừa nhanh, cọ làm hai chân nàng đều đau, nàng xin y, nhưng y không dừng lại, còn hăng hái hơn nữa, tức chết nàng.

Mới đầu chỉ thấy hai má nóng lên, nhưng nghe nói nàng đau, Bùi khuyết liền vội, “Bây giờ còn đau sao? Để huynh xem xem”.

Tối đã, giờ ban ngày, nếu để y xem...

Ninh Oản nhú mày, chui ra khỏi ngực Bùi Khuyết, nghĩ rồi nói: “Buổi tối, tối rồi xem”. Nàng không chịu nổi, dù sao cũng là nhìn cái nơi đó mà.

Giờ này Bùi Khuyết đương nhiên không nghe lời nàng, nhớ tới hôm qua y thấy nàng nũng nịu cầu xin, nhưng khi đó y lại không nghĩ nhiều đến vậy, chỉ muốn hung hăng bắt nạt nàng thôi, có lẽ khi đó nàng đau, nên mới khóc đến thế.

Bùi Khuyết nhìn tiểu cô nương bên cạnh, ôm ngang nàng lên, bước đến giường.

Ninh Oản hét lên một tiếng, vội ôm lấy cổ y, ngửa đầu nhìn y, “A Khuyết”.

“Để huynh xem”. Lúc này Bùi Khuyết không hề e lệ, nghiêm trang nói.

Y không thẹn thùng, mình thẹn cái gì chứ? Ninh Oản cọ cọ đầu trong lòng Bùi Khuyết nghĩ.

Mới vừa rời giường vẫn còn hỗn độn, bây giờ đã thu dọn chỉnh tề. Bùi Khuyết đặt Ninh Oản lên giường, sau đó nâng váy của nàng lên, trong lòng không hề có chút ý xấu, nhưng lúc đụng đến váy của nàng, Bùi Khuyết liền run rẩy.

Dù sao chuyện này, cũng không phải chuyện quân tử nên làm.

Ninh Oản nhìn động tác do dự của y, đương nhiên biết y nghĩ gì, liền trêu y: “Thiếu gia, ngài cảm váy nô tì làm gì?”

Bùi Khuyết vốn đang khấn trương, giờ nghe nàng gọi vậy liền nhớ đến đêm qua, tiểu cô nương dịu dàng gọi y từng tiếng, “Đừng nói”.

Ninh Oản thè lưỡi, “Vậy huynh nhanh lên”. Nơi đó thật là đau đó.

Bùi Khuyết thấy trán mình tuôn từng giọt mồ hôi, bình tĩnh, nhấc làn váy của nàng lên. Đôi chân trắng nõn cân xứng trước mắt làm y ngây ngốc. Tuy đêm qua đối với nàng như vậy nhưng dù sao cũng là buổi tối, cái gì cũng không nhìn rõ, giờ tuy rèm giường buông xuống, bên trong mờ ảo nhưng vẫn là ban ngày, đương nhiên nhìn rõ ràng rành mạch.

“Tiên sinh tốt, huynh thích sao?” Ninh Oản học theo lời kịch trong diễm bản, cười nhìn y.

Bùi Khuyết thực sự hết cách với nàng, nhớ đến chuyện hôm qua mình khi dễ nàng, giờ lại muốn. Nhưng nàng còn bị thương, y lại đau lòng. Làn váy được y nhấc lên hết, hai bên đùi trắng nõn giờ sưng đỏ, y kéo tiết khổ nàng lên, cũng đỏ rực, đến đau lòng.

Da nàng quá mềm, chỗ đó như bị rách. Bùi Khuyết càng tự trách, bàn tay bất giác chạm lên.

“Ừ... đau”. Ninh Oản không náo, chỉ cắn môi kêu một tiếng. Vừa rồi đứng lên đã đau rồi, nhưng nơi này... khó nói như vậy, nếu không phải tối qua Bùi Khuyết thân mật với nàng, nàng cũng không dám nói ra.

“Đêm nay ngoan ngoãn ngủ, không được nháo biết không”.

Chỉ cần nàng ngủ ngoan, y đương nhiên không làm thế, không động đến nàng.

Tuy đau nhưng Ninh Oản vẫn bĩu môi, giọng điệu giống như đệ tử ngoan ngoãn: “Vậy huynh nhịn khó chịu không?”

Bùi Khuyết: “...”

“Muội không sao, có thể lấy tay, còn...”

“Oản Oản”.

“Được rồi, muội không nói”. Ninh Oản rút đầu lại. Nàng còn nói muốn dùng miệng, nhưng vậy chắc A Khuyết đánh nàng luôn quá.

Ninh Oản ngoan ngoãn nằm trên chăn, nhìn A Khuyết dịu dàng vỗ về giữa hai chân nàng, cảm giác này, làm cho nàng muốn khép chân lại một chút, “A Khuyết huynh...” sờ muội khó chịu.

Bùi Khuyết nâng tầm mắt, nhìn tiểu cô nương đôi mắt trong veo, làm tâm hồn y xao động, như một con mèo ngoan vậy.

Ninh Oản thấy y không nói, biết y đau lòng, tuy nàng thích nhìn y như vậy, nhưng không muốn y tự trách, định nói chuyện gì đó cho giảm căng thẳng thì thấy y cúi người xuống.

Chuẩn xác mà nói là... nằm lên nơi đó....

Y vậy mà....

“A Khuyết”. Ninh Oản muốn khóc, ... cảm giác sự mềm mại lướt qua chỗ sưng đỏ trên đùi nàng.

“Đừng nhúc nhích”. Bùi Khuyết đè hai chân nàng lại. Nàng quả nhiên bất động, nằm yên trên giường, đầu óc rối loạn, nàng chưa từng nghĩ tới... A Khuyết lại liếm.

Nhưng mà không thể nói... thật thoải mái.

Ninh Oản che mặt, mắc cỡ chết người.

53. Chương 53

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 53

Chương 53: Phò mã tốt nhất.

Ninh Oản cảm giác cả người phiêu phiêu.

Cái cảm giác này, giống như bị hấp dẫn, lại ngứa ngáy..... mà thoải mái.

Đến khi thối xong nàng mới đỏ mặt lấy lại tinh thần, cảm giác chỗ kia lạnh lạnh, thoáng cúi đầu, Bùi Khuyết còn đang tự bôi thuốc cho nàng.

Cảm giác vừa rồi, nàng còn chưa hưởng thụ đủ đâu.

“A Khuyết”. Ninh Oản gọi y một tiếng, sau đó lại nhú mi.... tiếng kêu dịu dàng mê hoặc này là của mình à?

Bùi Khuyết đỏ mặt bôi thuốc cho nàng xong, sau đó mới hạ váy nàng xuống, vừa rồi y lại không khống chế được rồi... Y ngược mắt lên, nhìn tiểu cô nương ngoan ngoãn nằm im không chớp mắt nhìn y, bộ dạng đó giống như lúc bị y ức hiếp.

Bùi Khuyết cong môi, đưa tay ôm lấy nàng vào lòng, thấp giọng: “Buổi tối... bôi uội lần nữa”.

Ninh Oản gật đầu, thấy khuôn mặt y đỏ bừng thì lại càng vui vẻ.

Thực ra y liếm nàng như thế cũng có chút hưởng thụ, chỉ là.... hơi kì quặc. Trong diễm bản có ghi cảm giác này, cho nên nàng đương nhiên hiểu được, chỉ là.... người kia là A Khuyết, nên mới không sao.

Kiểu này buổi tối chắc chắn A Khuyết sẽ không như đêm qua đâu, nhưng mà, ... Ninh Oản dựa vào người bên cạnh, ngẩng đầu hôn lên cằm y, đề nghị: “Buổi tối muội lấy tay được không?”

“Buổi tối ngủ”. Bùi tiên sinh nhú mày thản nhiên nói, không cho thương lượng.

Ninh Oản lè lưỡi, sau đó lại thân thiết cọ cọ vào ngực y, bàn tay trước ngực xoa xoa như một người vợ nhỏ nghe lời, đôi môi mềm mại mọng nước như cánh hoa, khiến mắt Bùi Khuyết thêm trầm, bàn tay bắt giác ôm càng chặt.

Mắt Ninh Oản sáng lên, khẽ nói: “Thế muội cho huynh hôn chân muội”. Nàng nâng chân trái cao lên một chút, làn váy từ từ rơi xuống.

Chân nàng....

Trước mắt Bùi Khuyết hiện ra đôi chân trắng nõn khéo léo như ngọc bích, mỗi ngón đều cực kì đáng yêu, mềm mại.... y sờ rồi, cũng hôn rồi.

Thấy Bùi Khuyết không nói một câu, trong lòng Ninh Oản thầm đắc ý đến mức khẽ hát : A Khuyết quả nhiên thích chân nàng nhất.

Bùi Khuyết định nói chuyện thì bên cửa sổ có tiếng vang, y ngược mắt lên, con bồ câu trắng đang vỗ cánh đứng ở đó. Y trầm mặt, cúi đầu nói với Ninh Oản trong lòng: “Ta qua đó một chút”.

Ninh oản thấy con bồ câu nhỏ kia thật đáng yêu, muốn sờ nhưng tiếc là vừa bôi thuốc, nàng không được đi lại, chỉ có thể nhìn nó trên tay Bùi Khuyết. Nàng thấy y gỡ một vật từ trên đùi con chim xuống, sau đó mở ra. Con bồ câu giang cánh bay đi.

Tiếc quá, còn chưa được sờ. Ninh Oản oán hận.

“A Khuyết, lần sau uội sờ con bồ câu đó nhé”. Chờ Bùi Khuyết ngồi xuống bên cạnh, Ninh Oản ngửa đầu nói.

Bùi Khuyết khẽ cười: “Muội muốn nuôi bồ câu à?”

Ninh Oản lắc đầu: “Muội nuôi A Cửu rồi, chỉ sờ bồ câu thôi”. Nàng chăm một con mèo đủ mệt rồi, nếu còn thêm bồ câu, nàng đâu có sức.

Thấy Ninh oản không hỏi nội dung tờ giấy, Bùi Khuyết vẫn kể tường tận cho nàng nghe, chỉ là.... nói một nửa: “Vừa rồi quốc sư báo tin, nói tìm được một phương thuốc có thể chữa được bệnh cho huynh”.

Ninh Oản vừa nghe mắt đã sáng rực lên, không quan tâm bôi thuốc gì đó vội nhảy lên người Bùi Khuyết, đôi mắt to trong suốt đầy vui vẻ: “Thật à? Chúng ta mau về đi”. Chuyện đời trước khiến nàng sợ hãi, giờ nàng chỉ muốn A Khuyết được khỏe mạnh, ở bên nàng cả đời.

Bùi Khuyết sợ nàng ngã sấp, vội ôm lấy nàng, khẽ nói: “Không vội”. Y cúi đầu hôn lên trán nàng một cái, thở dài: “Dù thế nào chúng ta cứ chơi hết nửa tháng này đã”. Khó có khi ra ngoài một chuyến, y muốn bên cạnh nàng thật vui vẻ.

Ninh Oản gật đầu, dựa vào ngực y, ngửi mùi hương thuốc trên cơ thể, cười hì hì trêu chọc: “Đã rõ, Bùi tiên sinh”.

*

Nhiều ngày nay tướng quân trẻ tuổi anh tuấn của Đại Chiêu hơi buồn rầu, khiến y phiền lòng có hai chuyện: một là Hòa Nguyệt không để ý tới y, hai là Oản Oản cũng không để ý tới y.

Ninh Đại tướng quân trầm tư suy nghĩ, thậm chí chạy tới hỏi thái tử điện hạ, không biết mình làm sai chuyện gì mà khiến hai cô nương kia không vui. Quả thực thái tử điện hạ chẳng biết gì, không hiểu nổi nên Ninh đại tướng quân lại đi tìm tiểu muội nhà mình.... vì Hòa Nguyệt căn bản không nhìn đến y nữa là.

Ngày ấy đi dạo quanh hồ, Hòa Nguyệt giống như một tiểu muội muội ngoan hiền cười vui vẻ bên cạnh y, nhưng sau một đêm tĩnh lại, cảm giác như là hai người khác, cho dù thấy y, nàng cũng quay đầu bước đi.

Còn cả Oản Oản..... Ninh Ngọc Hành cũng thấy không ổn.

Nhiều ngày qua hai cô nương vẫn ở bên cạnh nhau, hòa hợp hơn cả tỷ muội ruột thịt, tuy Bùi Khuyết điện hạ không nói gì nhưng y vẫn có thể thấy trong mắt người... đây cô đơn.

Xem ra.... không chỉ mình y bị ngó lơ. Ninh Ngọc Hành uống một ngụm chén rượu hoa đào, tâm tình tốt hơn một chút.

Thấy hai tiểu cô nương rất cục cựa cũng trở về, hai mắt Ninh Ngọc Hành vụt sáng, vội đứng dậy đi qua, nhìn như kiểu chó con vui mừng khi thấy chủ nhân về vậy.

Y nhìn hai người một lát, Hòa Nguyệt vẫn xa cách với y như vậy, khiến Ninh Ngọc Hành hơi mất mát, trưng ra vẻ mặt tươi cười hiếm thấy, tiếc là đại tướng quân mặt than lâu năm, giờ bày cái vẻ này ra càng thêm quái dị.

Ninh Oản cười thầm trong lòng, trên mặt lại bình tĩnh nói: “Muội và Hòa Nguyệt còn phải nói chuyện, ca ca đi tìm A Khuyết đi”.

Thái tử điện hạ.... thì có thể nói chuyện gì với y? Ninh Ngọc Hành nhú mày khó chịu, thiếu chút nữa buột miệng thành lời.

Bùi Khuyết ngồi ở phía xa thản nhiên nhìn họ, đôi môi cong lên rất nhẹ.

“Oản Oản, nhiều ngày muội còn không nói chuyện với huynh đâu, muội xem...” Lời còn chưa dứt Hòa Nguyệt đứng bên cạnh đã sa sầm mặt mày, bước nhanh lên lầu.

Ninh Ngọc Hành há hốc miệng, đôi mắt có chút cô đơn.

Ninh Oản bực đến mức giậm chân, ngẩng đầu liếc y một cái: “Ngốc chết đi được”. Nàng thì có gì phải nói, muốn nói thì tìm Hòa Nguyệt đi, ca ca ngốc.

Ninh Oản biết ca ca nhà mình ngốc, nhưng không ngờ lại ngốc đến mức này, đúng là u mê hơn cả A Khuyết, tiểu cô nương người ta giận nhiều ngày như vậy cũng không đi dỗ, còn lấy cớ muốn nói chuyện với mình làm gì.

Đại tướng quân trên chiến trường uy phong lẫm liệt, người ta nghe tên đã sợ mất mật giờ bị gọi là ngốc, mà đó lại là muội muội yêu thương nhất của mình, Ninh Ngọc Hành rất cục cựa cũng không bình tĩnh nổi, nhú mày nói: “Oản Oản, mấy ngày nay muội sao thế? ” Sao lại ngó lơ y.

Ninh Oản vuốt trán, bộ dạng như kiểu tiếc rên sất không thành thếp, nhưng ngại xấu hổ phải kéo ca ca nhà mình sang một bên, sau đó nhỏ giọng: “Trong lòng huynh không vui, là vì muội không để ý tới huynh à?”

Ninh Ngọc Hành nghe xong, suy nghĩ một lát, trong đầu nhớ tới tiểu cô nương nhẹ nhàng lướt qua y vừa rồi, tuy chỉ liếc mắt một cái nhưng y vẫn cảm giác được nàng không vui.

Y cúi đầu nhìn muội muội nhà mình, trong lòng không rõ, từ từ nói: “Muội nói.... Hòa Nguyệt?”

*

Dưới lầu Ninh Oản đang khai thông huynh trưởng ngu ngốc của mình, thì trên lầu tiểu công chúa Hòa Nguyệt đang uất ức.

Mấy ngày không gặp y, nàng toàn ở chung với Ninh Oản, nhưng giờ.... trong lòng nàng vẫn khó chịu, nhưng nếu y có thể làm rõ tâm sự của mình, nàng sẽ không giận nữa, dù sao Oản Oản nói y gọi tên nữ tử Thanh Tuyền kia, cũng không có khả năng.

- nàng thích Ninh Ngọc Hành, cho nên không thể chịu nổi khi trong lòng y nhớ người con gái khác, ghen tuông này, còn kém xa so với việc nàng thích y.

Nhưng y ngốc như thế, không hiểu tâm tư nữ nhân gì cả,

“Ngốc”. Hòa Nguyệt vui đầu vào chăn, buồn buồn oán giận.

Mắng một lát, cảm giác có người ngồi bên cạnh chặn mình, Hòa Nguyệt vừa mừng vừa sợ, vội kéo chăn ngẩng đầu lên, thấy người tới là ai mới cô đơn nói: “Đại hoàng huynh”.

..... Giọng điệu ghét bỏ.

Nhận ra sự mất mát của Hòa Nguyệt, Bùi Khuyết đương nhiên sẽ đau lòng, y đưa tay xoa nhẹ đầu nàng, trấn an: “Đừng buồn, Oản Oản sẽ dạy cho Ngọc Hành một bài học mà”.

“Đại hoàng huynh đừng nói”. Hòa Nguyệt chống cằm, suy nghĩ rồi tự trách: “Muội làm mất mặt hoàng gia chúng ta rồi”. Nàng đường đường là công chúa, phò mã gì mà tìm không thấy, lại cố tình thích cái người tướng quân không hiểu tình thú, tình cảm chậm chạp này.

Nhưng dù là như vậy, nàng vẫn thích.

Dù y ngốc như thế nào, nàng vẫn thích, thích đến chết.

Nghĩ đến đây Hòa Nguyệt không kìm được cong môi, đáng vẻ một thiếu nữ tương tư.

Bùi Khuyết thấy nàng tâm tình tốt hơn, trong lòng cũng thoải mái, “Huynh và Ngọc Hành từ nhỏ đã biết nhau, giờ muội bên y huynh cũng yên tâm”.

“Đại hoàng huynh tin muội như thế?” Hòa Nguyệt ngược mắt nhìn, vừa rồi còn khóc cho nên ánh mắt bây giờ vẫn hồng hồng, đáng yêu như con thỏ nhỏ.

Bùi Khuyết cong môi: “Hoàng huynh của muội có thể thì muội muội của huynh cũng có thể”.

Thấy hoàng huynh của mình cười vui vẻ như vậy, lại nghĩ đến tình cảm trắc trở của mình, Hòa Nguyệt liếc y một cái đầy khinh thường như kiểu “muội biết hết đấy” gần từng tiếng: “Oản Oản nói với muội, lần đầu hai người ôm nhau, hôn nhau, toàn là nàng chủ động thôi”.

Bùi Khuyết: “....”

“Cho nên huynh đừng tỏ vẻ người đi trước với muội, rõ ràng là Oản Oản theo đuổi huynh mà”. Hòa Nguyệt đẩy vẻ khinh thường.

Bùi Khuyết thoáng xấu hổ, khẽ khụ một tiếng, khuôn mặt tuần tú vương nét hồng khả nghi, nhưng y cũng không thể phản bác lời nàng.... đúng là Oản Oản chủ động, hơn nữa, còn chủ động đến mức khiến y không trở tay kịp.

54. Chương 54

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 54

Chương 54: Ngày tốt lành.

“Huynh nhìn xem, huynh lại rộn lên rồi.... phiền chết mất”. Hòa Nguyệt ôm gối đầu than thở, “Trước kia thì dù muội thương tâm thế nào huynh cũng không đi tìm, giờ... vì muội quá lấy Oản Oản không để huynh cùng nàng ở chung hả?”

Hóa ra nghĩ y như vậy.... Bùi Khuyết nhú mày, quả thật, gần đây Oản Oản không để ý tới y, tới thì lẩn ra ngủ, không thèm cùng y trò chuyện..

Nhưng y vẫn có thể lẳng lặng nhìn nàng, hôn nàng.

Đương nhiên, nếu lần này Hòa Nguyệt hết giận, có thể hòa hảo với Ninh Ngọc Hành thì thời gian y và Oản Oản ở chung sẽ nhiều hơn, nhưng lời này của Hòa Nguyệt... y không biết phải nói tiếp thế nào.

“Nhưng hoàng huynh này, giờ huynh có thể ôm giai nhân trong ngực cũng là nhờ công lao của muội mà”. Nếu không phải nàng cho Oản Oản mượn diễm bản, Oản Oản sao có thể như vậy giờ, hoàng huynh nàng làm sao có thể có một vi hôn thê hoạt bát như vậy.

Đáng tiếc, anh hùng không có đất dụng võ. Hòa Nguyệt có chút tiếc nuối, nhú mi.

Thấy tiểu muội nhà mình càng nói càng quá, Bùi Khuyết không biết kế tiếp nàng còn có thể nói ra cái gì khác người nữa không, vội ngăn cản, “Khụ khụ, vẫn nói chuyện Ngọc Hành đi”.

Nhắc đến Ninh Ngọc Hành, Hòa Nguyệt lại giống như rùa rụt cổ, nàng tự ti nói: “Đại hoàng huynh, muội không còn nhỏ, nhưng Ninh đại ca vẫn thường xem muội là muội muội đúng không?” Nàng kém tuổi y nhiều như vậy, trong mắt y, nói chừng còn nhỏ hơn Oản Oản, một tiểu nha đầu mà thôi.

Nhưng nàng lại thích y, là tình cảm ái mộ của nữ tử dành cho nam tử.

“Không phải đâu”. Bùi Khuyết trả lời rất nhanh, Hòa Nguyệt mười bốn, lúc Oản Oản mười bốn, y đã thích nàng lâu rồi mà.

Hòa Nguyệt thấy bộ dạng của hoàng huynh mình, biết y nghĩ gì, nhưng mà da mặt hoàng huynh cũng mỏng quá, nàng không nói nữa, chui đầu vào chăn, rầu rĩ: “Muội muốn một mình, hoàng huynh ra ngoài trước đi”.

Bùi Khuyết mím môi, bất đắc dĩ, nhưng chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu. Nếu lúc trước không phải Oản Oản chủ động, chỉ sợ y cũng chỉ có thể một mình ngăn người mà thôi.

Đóng cửa phòng, trùng hợp thấy Ninh Oản từ trong phòng Ninh Ngọc Hành đi ra, Bùi khuyết nhìn tiểu cô nương xinh đẹp trước mắt, vui mừng. Giờ thứ y muốn, đã có rồi.

“A Khuyết”. Tiểu cô nương vui vẻ nhào vào lòng y, cọ cọ vạt áo y, sau đó hôn lên môi dưới của y. Nếu là ngày thường, y sẽ không để nàng nháo như thế, thân thiết như vậy, dù là bốn bề hết sức vắng lặng. Nhưng vừa rồi y thấy Hòa Nguyệt buồn rầu, cũng cảm thấy cái mình có được đáng quý thế nào.

Bùi Khuyết đưa tay nâng gáy nàng lên, ép lên môi nàng hôn tiếp.

Ừ? A Khuyết sao lại hôn nàng? Ninh Oản vừa mừng vừa sợ, mở to mắt nhu nước khó hiểu nhìn nam tử nhiệt tình này, khuôn mặt y phiếm hồng, Ninh Oản lại âm thầm vui vẻ, không trêu y nữa: “Hòa Nguyệt thế nào rồi?”

“Muốn ở một mình trong phòng”. Y xoa đầu nàng, đôi mắt dịu dàng hỏi: “Muội có chủ ý nào không?”

Ninh Oản ngửa đầu, giả hoạt nói: “Muội hỏi thử rồi, đêm nay hồ Minh Nguyệt cử hành lễ hội hoa đăng mỗi năm một lần, bốn chúng ta đi đi”.

Ngày tốt trời đẹp, người trong lòng lại làm bạn với mình, giận mấy cũng sẽ có chút thích thú đi.

*

Màn đêm buông xuống, gió nhẹ thổi qua, trăng sáng soi lên cảnh dương liễu lay động theo gió, phát ra tiếng xì xào, uyển chuyển động lòng người. Giữa mặt hồ ánh trăng lấp ló, yên tĩnh như một bức tranh.

Ninh Oản đi bên cạnh Hòa Nguyệt, hai nam tử cao lớn hai bên. Người liên tiếp nhận chiến thắng trở về như Ninh đại tướng quân được không ít người nhận ra, mấy cô gái thấy đại anh hùng trong lòng mình đi tới đều kinh hoảng không ngừng.

Ninh đại tướng quân rất ít khi ra ngoài, không ngờ lại xuất hiện trong lễ hoa đăng này, đúng là khiến người ta vui sướng.

Đại tướng quân uy phong được nhiều người hoan nghênh, đương nhiên nam tử áo trắng bên cạnh cũng được thưởng thức không ít, khí chất tao nhã như người trong tranh bước ra, tiên nhân không vương khói bụi.

Cho nên không ít nữ tử tung khăn lụa trong tay đến hai người này.... làm Ninh Oản đen mặt.

Nàng ngàn tình vạn tính cũng không nghĩ, lễ hội hoa đăng để Hòa Nguyệt vui vẻ trò chuyện với ca ca lại thành.... nàng xem nhẹ A Khuyết rồi.

Mấy nữ tử này đều ở tuổi thanh xuân, mặc áo hồng váy xanh, có mấy phần tư sắc, so với nàng còn đẹp hơn. Ninh Oản vừa tức vừa vội, đưa tay kéo góc áo Hòa Nguyệt bên cạnh, nhỏ giọng: “Hòa Nguyệt ta và A Khuyết đi nói chuyện chút, nàng đứng với ca ca ta chờ chút được không?”

Hòa Nguyệt đương nhiên biết đây là Ninh Oản tạo cơ hội ỉn, nàng như vô tình liếc nhìn Ninh Ngọc Hành bên cạnh một cái, thấy y sắc mặt lạnh lùng thì khẽ mắng một câu, sau đó gật đầu với Ninh Oản: “Nàng đi mau chút, ta ở đây nghỉ ngơi một lát”.

“Ừ”.Ninh Oản trừng mắt nhìn ca ca mình rồi dặn dò: “Bảo vệ Hòa Nguyệt cho tốt, huynh biết chưa?”

Ninh Ngọc Hành thấy muội muội nhà mình tự nhiên dữ như vậy, nhưng lại ngại có thái tử ở đây, không chấp, chỉ có thể gật đầu.

Ngoan lắm. Chuyện còn lại dựa vào hai người thôi, về phần mình... về nên giấu A Khuyết đã.

Ninh Oản kéo A Khuyết đi dọc bên hồ, đến thẳng chỗ không người rồi vòng tay qua thắt lưng y, giữa đầu nói: “A Khuyết, hôn muội”.

Bùi Khuyết cúi đầu, nhìn tiểu cô nương sáng ngời trong lòng, nhin không được muốn gần gũi nàng hơn. Y vuốt ve khuôn mặt nàng, cảm xúc ấm áp nhủ nhủ yêu thích không buông tay, Bùi Khuyết thấy yết hầu mình như cứng lại, một lúc sau mới nói: “...Huynh không thấy nữ tử nào cả”.

Mới vừa rồi cô nương nào đó ném khăn cho y, Oản Oản thấy chắc giận rồi.

Y giải thích xong Ninh Oản mới khẽ cười, cười đến đau bụng – A Khuyết của nàng, sao lại đáng yêu thế chứ.

Nàng đương nhiên biết A Khuyết không nhìn ai. mấy người kia coi trọng A Khuyết, cho thấy y tốt, Ninh Oản nàng tinh mắt, mà nam nhân tốt này, lại đối với nàng toàn tâm toàn ý, là do nàng có bản lĩnh, có phúc.

“Vậy huynh hôn muội đi, muội sẽ không giận”. Dù sao y nghĩ nàng giận, nàng cũng mượn cớ này để y chủ động một chút.

Hôn nàng sao?

Bùi Khuyết mím môi rồi cúi đầu chạm nhẹ vào môi nàng.

Kiểm chân lên, hai tay vòng lấy cổ y, Ninh Oản nhủ mảy dăng môi mình lên – nàng có phải bé con ba tuổi đâu, hôn môi mà lưỡi cũng không dùng, nàng đâu phải A Cửu.

Tiểu cô nương nhiệt tình quá mức làm Bùi khuyết lập tức bốc hỏa, y đặt nàng lên trên thân cây liễu, hôn càng sâu hơn.

Tiếng thở dốc đan vào nhau, trong đêm tối, đến ánh trăng cũng xấu hổ trốn vào mây.

*

Hòa Nguyệt vốn đã hết giận rồi, nhưng ngại mặt mũi nên không nói chuyện với y thôi. Giờ y ngay bên cạnh, lại khiến lòng nàng ngứa ngứa.

Ngốc, một câu cũng không thêm nói à. Hòa Nguyệt buồn rầu cầm tay áo, chỉ có nước giậm chân nữa thôi.

Tiểu cô nương đột nhiên đứng dậy, đi nhanh về phía trước, vừa đi vừa nghĩ : nếu giờ y không đuổi theo thì bản công chúa không thích huynh nữa... không đứng, là tạm thời không thích huynh nữa.

Nàng không thể không thích y được.

“Hòa Nguyệt”. Ninh Ngọc Hành hoảng lên, vội chạy theo. Người ở đây nhiều như vậy, nàng lại là tiểu cô nương, đi nhanh vậy lạc thì làm sao bây giờ?

Ninh Ngọc Hành dáng người cao lớn, đi đường cũng nhanh hơn, vài bước đã đuổi kịp nàng, đưa tay bắt lấy cổ tay nàng, nhíu mày hỏi: “Không phải đã đồng ý với Oản Oản đợi họ rồi sao? Sao lại chạy loạn?”

Tay bị y nắm đến đau, nhưng Hòa Nguyệt một chút cũng không muốn buông ra. Vậy mà nghe thấy giọng điệu của y, tức tối nhiều ngày khiến nàng càng uất ức, nước mắt lưng tròng nhìn Ninh Ngọc Hành: “Huynh mắng muội?”

“Ta...”. Ninh Ngọc Hành luống cuống, “Muội, muội đừng khóc, ta... không phải là vì sợ muội đi đâu sao?”

“Huynh ức hiếp người khác”. Nước mắt tí tách rơi, cô gái lên án nói.

Dáng người nàng nhỏ nhắn, nhưng đôi mắt lại rất to. Ninh Ngọc Hành nhìn hai mắt đầy nước của nàng, từng giọt như hạt ngọc rơi xuống, không biết mình lại chọc giận nàng cái gì... nhưng y lại nhớ tới lời Oản Oản nói với mình hôm nay.

Hòa Nguyệt mà giận, không để ý đến huynh.

Y.... vô cùng khổ sở.

Y không biết Hòa Nguyệt giận cái gì, nhưng y cũng biết là mình sơ ý, không để tâm cảm xúc của nàng. Nhưng Ninh Ngọc Hành y là nam nhân, đương nhiên không hiểu được một cô nương được nuông chiều từ bé như Hòa Nguyệt.... chắc là thấy yếu ớt, muốn được người ta chiều chuộng.

Y thở dài một hơi, sau đó đưa tay lau nước mắt của nàng, giọng điệu ôn hòa: “Đừng khóc, được không?”

Không mấy khi thấy đại tướng quân dịu dàng như thế, Hòa Nguyệt nhất thời sững sốt, ngây ngốc nhìn y, nước mắt ngập trong hốc, ướt át, đáng yêu. Y đưa tay lau nước mắt cho nàng, lướt qua hai má, ngứa, nhưng lại thoải mái.

“Ninh.... Ninh đại ca?” Hơi thở mùi đàn hương từ miệng toát ra, Hòa Nguyệt nũng nịu gọi y một tiếng.

“Ta hơi thô, nếu có làm chuyện gì để muội giận thì cứ nói, đừng nghĩ bậy, biết không?” Y cố gắng nhớ lại thần thái lúc mình nói với Oản Oản, giọng mềm nhẹ, thấy Hòa Nguyệt cũng dịu hơn.

Bọn họ cãi nhau khiến nhiều người vây xem, Hòa Nguyệt dù sao cũng là cô nương, như vậy rất dọa người, liền kéo ống tay áo của Ninh Ngọc Hành đi qua một bên.

Giữa góc im lặng, bốn bề vừa tối vừa yên tĩnh.... đúng là thích hợp để thổ lộ.

Hòa Nguyệt hít sâu một hơi, trong đầu lộn xộn nhưng vẫn cố tìm lời.

Nên nói thế nào đây?

Thấy tiểu cô nương trước mắt bất an như vậy, Ninh Ngọc Hành cũng có chút hưỡng thụ – không khóc, tốt quá.

“Có phải... hôm đó ta uống rượu, bắt nạt muội không?” Y thử nhớ lại nhưng vẫn không nhớ ra mình chọc giận nàng cái gì.... Ngày ấy say, khi tỉnh lại thấy cạnh giường có một chậu nước và khăn. Tuy đêm đó không thoải mái, nhưng.... nàng nhớ tới khuôn ngực trơn bóng của y, nàng lại được ôm trong vòng tay, bên tai nàng.... là tiếng tim đập.

Bịch bịch...

Nghĩ đã khiến máu huyết sôi trào rồi.

Nhìn tiểu cô nương cúi đầu không nói, Ninh Ngọc Hành rốt cục cũng có ý sảm hối: xem ra đêm đó mình bắt nạt nàng, nên mới không thèm để ý đến mình mấy ngày như vậy

*

Hôn xong, Ninh Oản thở dốc ngã vào lòng y: “A Khuyết, muội muốn ăn hạt dẻ”.

Biết nàng tham ăn, Bùi Khuyết bật cười, xoa xoa đầu nàng: “Muội ở đây chờ ta, nghỉ một lát rồi ta đi mua không được chạy loạn”.

“Ừ”. Ninh Oản hôn cầm y một cái, ngoan ngoãn gật đầu.

Nhìn Bùi Khuyết đi xa, nhớ đến nụ hôn nóng bỏng vừa rồi, trong lòng lại ngọt ngào. Nàng xoa xoa mặt mình, nóng quá.

Trời tối, ở bên ngoài nên cũng thoải mái hơn, A Khuyết càng lúc càng quen rồi.

Ninh Oản ngẩng đầu nhìn ánh trăng, đôi môi khẽ nhếch lên, đột nhiên thấy phía sau có tiếng động, vừa quay đầu lại đã bị một vật chụp lên mũi, ý thức của nàng trầm xuống, hôn mê.

.... A Khuyết.

55. Chương 55

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 55

Chương 55: Lành ít dữ nhiều

Bên ngoài Giáng Đào các hoa đào nở rộ, tỏa hương ngào ngạt, cảnh vật hòa mình với sắc xuân.

Ninh Oản nhìn cảnh trước mắt, thở dài một hơi.

Rõ ràng mình bị kẻ khác bắt cóc đi, nhưng sau khi tỉnh lại, nhìn thấy một bộ móng vuốt quen thuộc, nàng đương nhiên không thể nào bình tĩnh nổi.

Tại sao có thể như vậy?

Nàng, nàng lại biến thành A Cửu nữa rồi.

“Meo meo... meo meo...” Ninh Oản rút thân hình mồm mím của mình lại, trong lòng phiền não vô cùng, không thèm để ý cả người đang lăn tròn, lăn tròn.

“Tiểu A Cửu sao lại chạy ra ngoài như vậy?” Yên Chi vừa bắt gặp một cục bông đang di chuyển liên khom lưng ôm nó lên.

Tiểu thư lúc rời đi đã dặn nàng phải chăm sóc con mèo nhỏ này thật tốt. Cũng may, bé mèo này tính tình khôn ngoan, nhu thuận, có điều hơi lười, chỉ ăn rồi ngủ, ít khi chạy loạn.

Vậy mà hôm nay lại lén chạy ra đây khiến nàng lo lắng chết đi được, nếu đi lạc mất thì làm sao đây?

Yên Chi đưa tay xoa đầu nó một cái, nhìn đôi mắt to mở lớn trên cái mặt nhỏ xinh, rất dễ nhìn, nàng cong miệng cười: “Nên ngoan một chút, biết không?”

Tiểu thư nói con mèo này rất có linh tính, có thể hiểu được tiếng người. Đôi mắt long lanh như hai giọt nước thanh tuyến, thật đẹp mắt, đúng là tràn đầy linh lực.

Yên Chi nhìn con mèo nhỏ đang cuộn người lại đầy tội nghiệp, nhìn bộ dáng của nó đúng là khiến người khác đau lòng. Bàn tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve, lo lắng nói: “Cũng không biết tiểu thư bây giờ thế nào rồi...Nếu tiểu thư về mà không nhìn thấy em, tiểu thư nhất định sẽ rất đau lòng.”

Đã nửa tháng nay, thái tử điện hạ lật cả thành Định An lên tìm kiếm, nhưng vẫn chưa tìm được.

Đây không phải lần đầu Ninh Oản biến thành mèo, nàng cũng không còn bất ngờ nữa. Nàng yên lặng tựa đầu vào lòng Yên Chi, nghe tiểu nha đầu này nói vậy nàng lại nghĩ đến A Khuyết.

Ninh Oản ủ rũ, nàng nhớ hôm đó có người lừa nàng bịt miệng nàng lại, trong nháy mắt thôi nàng đã mất hết ý thức, đến lúc tỉnh lại thì thấy mình đã trở thành A Cửu.

Lần này...không giống với lần trước.

“Meo meo...” Không được, nàng muốn đi tìm A Khuyết, A Khuyết nhất định đang lo lắng cho nàng.

“Ấy, A Cửu, không được chạy loạn.” Yên Chi lo lắng kêu toáng lên.

Không biết có chuyện gì xảy ra, mấy ngày nay A Cửu giống như đổi tính, đang nằm trong lòng nàng nó lại giãy mình chạy loạn khắp nơi. Yên Chi sợ con mèo nhỏ xảy ra chuyện, vội vàng đuổi theo. Nhìn nó hơi ngốc một tí nhưng động tác đúng là rất nhanh nhẹn, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Yên Chi buồn bực hết sức, nhăn mày nhìn khắp nơi. Tiểu thư đã không thấy đâu, bây giờ lại thêm con mèo này nữa, nàng không thể để nó xảy ra chuyện gì được.

Có lẽ con mèo nhỏ này rất ít khi chạy ra ngoài nên không lâu sau đã chạy không nổi nữa, bắt đầu thở hồng hộc. Nàng ở Giảng Đào các mấy ngày nay đều được Yên Chi và các cung nữ khác canh chừng, cách nào cũng không ra được, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội đi ra ngoài, nàng rất muốn gặp A Khuyết.

Ninh Oản vươn móng vuốt gãi gãi đầu, bắt đầu suy nghĩ lo lắng. Nàng rất quan tâm đến A Khuyết, chỉ sợ y không để ý thân thể mình thật tốt, sẽ ngã bệnh.

Do chạy quá nhanh, lại không để ý xung quanh nên nàng va phải người vừa đi tới, nàng kêu “meo meo” một tiếng, văng ra như trái banh tuyết, hình tượng vô cùng chật vật.

Đau quá, Ninh Oản nhú mày, khóc không ra nước mắt.

“Đồ súc sinh này, đúng là không có mắt mà!” Giọng nói bén nhọn, ương ngạnh cộng thêm sự tức giận khiến người khác nghe thật chói tai, Ninh Oản lồm cồm bò dậy từ dưới đất, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Phó Dư Thù cùng nha hoàn thiếp thân, Lục Y.

Phó Dư Thù liếc mắt nhìn con mèo nhỏ liền nhận ra đó là con mèo của Bùi Khuyết, sau không biết thế nào lại đem tặng nó cho Ninh Oản. Nàng vô cùng đố kỵ, trên dung mạo xinh đẹp hiện ra vẻ ác độc. Con mèo này tự nhiên xông tới, nàng có chỗ để bộc phát rồi, dù gì nàng cũng có ưa con mèo này đâu, coi như không tệ.

Mười ngón tay xinh đẹp của Phó Dư Thù xoa nhẹ lên lưng con mèo, vuốt tóc đen đổ xuống diễm lệ. Khi nhìn thấy ánh mắt cảnh giác của mèo nhỏ, Phó Dư Thù bất chợt nghĩ tới Ninh Oản, ánh mắt tối sầm đi, lạnh lẽo, nàng đưa tay bóp mạnh vào cổ con mèo nhỏ một cái.

“Tiểu thư!” Nha hoàn Lục Y bên cạnh cả kinh.

“Câm miệng!” Phó Dư Thù lạnh lùng ra lệnh, nha hoàn kia nghe xong liền khom người cúi đầu, tiểu thư luôn luôn nhã nhặn, làm sao có thể tính toán chi li với một con mèo.

Mỗi lần biến thành mèo con là lại có chuyện, Ninh Oản ảo não vô cùng. Bàn tay trên cổ nàng càng lúc càng siết mạnh hơn, móng tay bấm sâu vào da thịt, đau quá chừng.

Phó Dư Thù này bị điên rồi sao?

“Meo..” Đau quá!

“Dư Thù, muội đang làm gì vậy?”

Vừa nghe thấy giọng nói kia, Phó Dư Thù hoảng sợ, buông lỏng tay ra, bàn tay tức thì nhói lên, hóa ra con mèo lợi dụng lúc nàng sơ ý cào ột phát. Mặc kệ, lúc này nàng cũng chẳng có tâm để ý chuyện đó, vội vàng đứng dậy nhìn Bùi Khuyết đang đi tới, nhỏ giọng nói: “Biểu ca, muội vô tình bắt gặp con mèo này chạy đến, đang định đem nó đến chỗ của Ninh muội muội, muội ấy bây giờ còn chưa rõ tung tích, muội...”

Không chờ Phó Dư Thù nói xong, Bùi Khuyết nhìn con mèo nhỏ trên đất, khom người xuống ôm lấy nó vào ngực, sau đó xoay người bỏ đi, đến liếc mắt nhìn nàng ta cũng lười.

Phó Dư Thù đông cứng cả người giống như bị hắt chậu nước lạnh, mặt mũi khó coi cực kỳ.

Mất chút thời gian mới định thần lại, nàng nghĩ, Bùi Khuyết chẳng qua vì chưa tìm được Ninh Oản nên trong lòng lo lắng. Nàng thật mong Ninh Oản kia cả đời cũng không về luôn. Không lẽ Bùi Khuyết cả đời vì Ninh Oản mà không cưới sao?

Nam nhân đều có mối nối cũ.

Ít ra, hôm nay không có Ninh Oản, nàng vẫn còn cơ hội.

“Đi chúng ta đến chỗ cô cô.” Phó Dư Thù thu hồi tầm mắt, mỉm cười xinh đẹp với đám tỳ nữ nói.

•

Ninh Oản dựa vào trong lòng Bùi Khuyết, ngửi mùi hương quen thuộc, trong lòng thấy khó chịu muốn khóc.

“Meo meo.” A Khuyết.

Chỉ mới vài ngày không thấy y, giờ gặp lại, nàng đã trở thành mèo. Nhưng mà... Nàng ghé mặt nhìn Bùi Khuyết một chút lại thấy y mím môi, cầm bệnh ra, sắc mặt nhợt nhạt, so với trước khi nàng rời đi còn nhạt hơn nữa.

Lại không chăm sóc tốt sao?

Ninh Oản đau lòng không thôi.

”Meo meo” Ninh Oản xòe móng, gãi gãi vạt áo Bùi Khuyết.

Bùi Khuyết cảm nhận được cái chạm áo liền cúi đầu nhìn. Con mèo nhỏ trong lòng với đôi mắt ngập nước đang ngẩng đầu nhìn y, hình ảnh này làm y nghĩ đến tiểu cô nương kia cũng thích nhìn mình như vậy, sau đó vùi đầu vào ngực y cọ cọ, trông rất đáng yêu, giống như con mèo nhỏ.

Y thích tiểu cô nương đó, thích nghe nàng gọi “A Khuyết, A Khuyết” ngọt ngào.

Hai mắt Bùi Khuyết trầm xuống. Y thích A Cửu, chẳng qua là vì nó và Ninh Oản tính tình rất giống nhau.

Đêm đó y đi mua hạt dẻ đường, quay lại thì đã không thấy Ninh Oản đâu. Lúc nhìn thấy đôi hài bị vứt lại kia, y mới biết nàng bị người ta bắt đi mất rồi.

Y phái người đi tìm, thế nhưng cũng vừa hay tin Bùi Chiêu soạn vị, phụ hoàng bệnh nặng, y phải hồi cung ngay lập tức. Tuy vậy, trong lòng y nơi nào cũng có hình ảnh của Oản Oản. Đã nửa tháng rồi, khắp nơi đều tìm đến, nhưng vẫn chưa tìm được nàng.

“Khụ...Khụ...” Bùi Khuyết khê ho một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve con mèo, giọng nói trầm ấm, ôn hòa: “Ngoan, chờ Oản Oản về nhé!”

Oản Oản đã nói, nàng thích con mèo dễ thương này. Chỉ cần nhìn thấy nó thôi cũng khiến nàng vui vẻ.

Nhìn ánh mắt của Bùi Khuyết, Ninh Oản nói không nên lời. Đành chờ nàng trở lại vậy... Với tình hình bây giờ, y sẽ không nghĩ tới là đã gặp lại nàng đâu.

Lần trước là Thanh Tuyền chiếm lấy thân thể của nàng, nhưng sau này nàng vẫn trở lại được. Còn bây giờ là có người cố ý bắt nàng đi. Nàng không biết sau khi bị bắt đi, mình đã xảy ra chuyện gì, lỡ như... lỡ như nàng chết đi thì sao?

Ninh Oản không dám nghĩ tiếp nữa, kiếp trước, nàng không cẩn thận rơi xuống nước, sau đó lưu lạc đến nơi này thành A Cửu, cuối cùng lại có duyên may trở lại với thân thể của chính mình. Nếu hôm nay, thân thể kia gặp bất trắc, vậy cả đời này nàng phải sống kiếp mèo rồi còn gì.

Không đúng, cả mèo cũng làm không được.

Nàng trọng sinh, nhưng lại không thể nào nói cho A Khuyết biết.

Nếu như cả đời này nàng phải sống như một con mèo, nàng sẽ yên lặng ở cạnh y mãi mãi. Nếu bị y phát hiện ra mình chính là mèo con, không lẽ bắt y cả đời này sống cùng với một con mèo.

Không được, chuyện đó nàng không làm được. Ninh Oản bầu thật chặt vào vạt áo của Bùi Khuyết, không dám nghĩ xa hơn nữa.

Trở về Đông cung, Bùi Khuyết thấy mèo con lem luốc quá, liền mang nó đi tắm rửa. Ninh Oản nuôi con mèo này rất khéo, mập lên không ít. Bùi Khuyết xoa xoa mèo nhỏ, trong lòng lại nhớ đến tiểu cô nương của mình.

“Meo meo.” Nhìn Bùi Khuyết trầm mặc một hồi, Ninh Oản giơ móng gãi nhẹ y.

Bùi Khuyết cong miệng cười, lấy tay xoa đầu nó, dịu dàng: ” Em đói bụng không?”

Lúc trước con mèo nhỏ này rất tham ăn, giống y như Oản Oản, thích ăn đồ ngọt. Bùi Khuyết ôm lấy nó, lệnh cho Thường An chuẩn bị điểm tâm mang lên, ngón tay thon dài, trắng nõn cầm lấy một miếng đặt cạnh miệng con mèo.

Ninh Oản đói bụng thật, mới lúc này chạy tới đây, giờ bụng đã kêu vang, nàng không chút nghĩ ngợi ăn luôn miếng bánh phù dung trước mắt, hương vị tinh khiết, ngọt ngào, đúng là cực kì ngon miệng.

Bùi Khuyết nhìn con mèo nhỏ ăn điểm tâm mà không nhin được cười, đây là lần đầu tiên trong nửa tháng nay, y mới cười một chút.

Đang lúc ấy, nhân vật quan trọng của nước Đại Chiêu bước vào, quốc sư đại nhân Sở Vân Thâm, nhìn thấy nụ cười nhẹ trên mặt thái tử, con mèo trong lòng thì đang hưởng thụ mọi cưng chiều. Mắt Sở Vân Thâm trầm xuống, môi hiện lên nét cười nhìn cảnh người và mèo đó.

Thường An thấy vậy vội vàng hành lễ lui ra.

Tầm điện rộng lớn giờ chỉ còn hai người và một con mèo.

Bùi Khuyết lạnh mặt, đứng dậy, chậm rãi đi tới quốc sư đại nhân , động tác xoa mèo mất hứng mà dừng lại. Ninh Oản miệng đang ăn bánh phù dung cũng khựng lại, hai mắt mở to, ngây ngốc nhìn.

Đúng rồi, lần trước Sở Vân Thâm đã biết nàng là Ninh Oản, vậy lần này cũng có thể...

Y cũng biết.

Sở Vân Thâm nhìn thoáng qua con mèo đang hoảng hốt, sau đó dời mắt đi nơi khác.

“Có tin tức gì chưa?” Bùi Khuyết vỗ về mèo cưng, không liếc mắt nhìn Sở Vân Thâm.

“Ninh tướng quân vẫn đang tìm. Có điều, thần vừa mới bốc một quẻ...”

Cuối cùng Bùi Khuyết cũng nhắc mắt lên nhìn: “Kết quả?”

“Không ổn!”

Bùi Khuyết dịu dàng ẹo ăn, ánh mắt sững sốt, làn môi nhợt nhạt mấp máy: ” Quốc sư...Lời này là ý gì?”

Ý nghĩa rõ ràng làm Ninh Oản lạnh hết cả người, A Khuyết của nàng lúc nào cũng hiền hòa, ôn nhuận như ngọc, vậy mà lúc này...

“Ninh đại tiểu thư lành ít dữ nhiều.” Sở Vân Thâm ngập ngừng, đáng vẻ “không sợ chết” nói ra sự thật.

Bùi Khuyết đặt mèo con vào trong rổ, một lúc sau nhẹ nhàng nói: “Sở Vân Thâm, ta tin tưởng Oản Oản sẽ không xảy ra việc gì.” Mặc dù y biết rõ năng lực của Sở Vân Thâm, nhưng...Y có thể cảm nhận được, Oản Oản sẽ không xảy ra việc gì.

Ninh Oản nằm ở trong rổ, cảm giác quá mức bức bối, nàng không dám kêu một tiếng nào dù nhỏ đến đâu. Lúc này Sở Vân Thâm chắc chắn nhận ra nàng rồi, nhưng y lại không nói với A Khuyết.

Còn nói nàng lành ít dữ nhiều. Sự thật thì....hôm nay nàng đúng là lành ít dữ nhiều, nhưng rốt cuộc ai là người bắt cóc nàng? Ninh Oản nghĩ tới Bùi Chiêu, rồi nghĩ tới Phó Dư Thù, rồi lại nghĩ tới Ninh Tú, nhưng xem ra ai cũng không phải.

Ninh Oản thật không nghĩ ra.

Giờ nàng lại không biết đầu óc Sở Vân Thâm đang nghĩ gì, tuy là nàng không thích y thật, nhưng y rất trung thành và tận tâm với A Khuyết.

Thừa dịp Bùi Khuyết không chú ý, Ninh Oản chạy theo Sở Vân Thâm ra sau điện. Nàng lén đi theo sau đã lâu, Sở Vân Thâm cũng đi rất chậm, nàng cảm thấy y đang đợi nàng.

Đợi ra khỏi Đông cung, Sở Vân Thâm dừng bước, dáng người yên tĩnh cao lớn như cây trúc, đẹp như tranh vẽ.

Ninh Oản ngẩng đầu, mắt mở to kêu meo một tiếng.

Sở Vân Thâm nhìn cục bông đang co lại trên mặt đất, nghĩ lại cái hình dáng si tình kia của điện hạ, khuôn mặt bình tĩnh không nén nổi nhần mày, y cười mỉm, lặng lẽ nhìn con mèo nhỏ trước mặt.

“Mới vừa rồi, ta nói với điện hạ Ninh tiểu thư lành ít dữ nhiều, là nửa năm trước...” Tay Sở Vân Thâm đặt lên đầu nàng, hơi vụng về vuốt ve như rất dịu dàng, nửa câu sau chậm rãi phun ra: “Vì có gì, Ninh đại tiểu thư, nàng bây giờ, rốt cuộc là ai?”

56. Chương 56

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 56

Chương 56: Meo meo

Nửa năm trước?

Đó không phải là lúc nàng biến thành A Cửu sao. Ninh Oản sững sốt ngơ ngác nhìn Sở Vân Thâm, ý của y.... nàng không hiểu.

“Meo...” Nếu y biết, tất nhiên sẽ có biện pháp đưa nàng trở về, Ninh Oản đang định quần lấy Sở Vân Thâm thì thấy thần sắc y có vẻ khác thường.

“Quốc sư tìm đại hoàng huynh của ta sao?”

Là giọng của Hòa Nguyệt.

Ninh Oản vội quay đầu, thấy Hòa Nguyệt mặc một bộ đồ màu xanh lá đang đi tới. Nàng thấy mình thì cười dài, sau đó quay người ôm lấy. Ninh Oản chôn mình trong lòng nàng, vừa suy nghĩ.

“Tham kiến công chúa Hòa Nguyệt, thần còn có chuyện quan trọng, cáo từ trước”. Sở Vân Thâm nhìn thoáng qua con mèo nhỏ trong lòng Hòa Nguyệt, rồi xoay người đi.

Ninh Oản nhìn bóng Sở Vân Thâm càng lúc càng xa, phiền não gãi đầu, nhu nhược kêu một tiếng.

Sở Vân Thâm này luôn khó nắm bắt. Bí hiểm như vậy trách không được cả năm không lấy được vợ... tính tình y thì cô nương nào chịu nổi chứ.

Hòa Nguyệt mặc dù chưa tiếp xúc nhiều với quốc sư nhưng tính tình lạnh lùng này cũng nghe qua rồi, cử chỉ thất lễ đó nàng cũng không quan tâm mấy.

Dù sao quốc sư đại nhân cao cao tại thượng, quan trọng nhất, đó là tâm phúc của hoàng huynh.

“Oản Oản không ở đây sao mày lại chạy loạn hả?” Hòa Nguyệt làm như trừng phạt gõ vào trán mèo con một cái, trách cứ. Vừa rồi nàng đi Giăng Đào các, thấy nha hoàn vô cùng lo lắng, hóa ra là con mèo nhỏ không thấy đâu. Mèo con này là hoàng huynh nuôi, giờ có khi chạy về Đông cung cũng nên, quả nhiên là ở đây.

Nhưng mà vừa rồi quốc sư... có vẻ kì kì. Hòa Nguyệt nhún mày, nhưng không nghĩ nữa, xoa xoa bộ lông của mèo con rồi vào điện tìm hoàng huynh.

Lúc Hòa Nguyệt vừa vào, bên trong cực kì im ắng, cả nô tài hậu hạ cũng không có.

Nàng biết đại hoàng huynh xưa nay thích im lặng, nhưng giờ... cũng quạnh quẽ quá. Nàng đi đến bên cạnh Bùi Khuyết, thấy y ho khan, sắc mặt cũng trắng bệch ra, vội buông con mèo trong tay, rót cho y chén nước, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Đại hoàng huynh, huynh phải bảo trọng thân thể”.

Đại hoàng huynh nàng si tình như vậy, thân mình lại kém, giờ vì chuyện của Oản Oản mà ngày đêm lo lắng, không biết cách chăm sóc bản thân mình.

Thường An cũng thật là, chẳng lẽ cũng không biết cách hầu hạ sao? Để đại hoàng huynh nàng tiêu tụy đến vậy. Hòa Nguyệt trong lòng thầm trách cứ.

Ho khan xong, Bùi Khuyết phát tay, chỉ nói: “Không cần”. Nói rồi ôm lấy con mèo nhỏ vào lòng, cầm lấy miếng phù dung cao bên bàn đưa đến miệng nó.

Nó giống như Ninh Oản, sao giờ đưa đồ ăn này nó lại mở to mắt sững nước, chỉ đựng một chút là tràn mi như vậy.

“Meo”.

Nàng bây giờ cái gì cũng không làm được.

Hòa Nguyệt mím môi, hết cách: “Huynh như vậy, Ninh đại ca cũng vậy. Đại hoàng huynh, nếu cả đời không tìm thấy Oản Oản...”

“Sẽ không”. Bùi Khuyết ngược mắt nhìn Hòa Nguyệt một cái, đôi mắt giờ đầy vẻ mệt mỏi, môi cũng trắng trợt đi, “Hòa Nguyệt, đi trấn an Ngọc Hành đi”.

Nhắc tới Ngọc Hành, Hòa Nguyệt mặt càng nhợt hơn, nhỏ giọng: “Muội biết rồi”. Ninh đại ca bên kia, đừng nói đại hoàng huynh bảo, nàng đương nhiên sẽ làm. Nàng đã xin phụ hoàng lệnh bài ra cung, nhiều ngày nay đều đến phủ Việt quốc công rồi. Ninh Ngọc Hành là hán tử thô lỗ, nhưng lại vô cùng chiều Oản Oản, giờ Oản Oản mất tích, y lo đến mức một ngày một đêm đi tìm.

Tuy là mãnh tướng Đại Chiêu, nhưng dù sao cũng là người thịt, đâu thể không nghỉ ngơi như vậy. Hòa Nguyệt lo lắng, nhưng nàng tin tưởng Oản Oản là người hiền, nhất định sẽ bình an vô sự.

Nàng còn muốn chờ Oản Oản làm hoàng tẩu của nàng mà.

Hòa Nguyệt thấy Bùi Khuyết không muốn nói chuyện, cũng không có cách nào hơn, giờ chỉ mong Oản Oản sớm ngày quay về. Trước khi đi nàng nhìn con mèo nhỏ trong lòng y, nghĩ thầm: may có A Cửu ở đây, đại hoàng huynh sẽ bớt buồn hơn.

“Meo”.

Thấy Hòa Nguyệt đi rồi, Ninh Oản ngẩng đầu nhẹ liếm đầu ngón tay Bùi Khuyết, y như vậy khiến nàng lo lắng. Mèo con cứ vươn móng vuốt gãi gãi y, như đang trấn an vậy.

Nhìn ánh mắt lo lắng đó, Bùi Khuyết khẽ cong môi, nhẹ nói: “Ta không sao”. Vừa rồi nói chuyện với Hòa Nguyệt, y đương nhiên sẽ chăm sóc mình thật tốt, chờ Oản Oản về.

Tiểu cô nương yếu ớt vậy, nếu thấy mình bệnh, rồi gầy đi, chắc chắn sẽ đau lòng mà khóc – y không muốn nàng khóc.

Ninh Oản chôn người trong lòng Bùi Khuyết, phát ra những tiếng kêu rất khẽ. Thấy Bùi Khuyết vậy, nàng do dự lắm: không biết có nên nói cho y mình là Ninh Oản không? Nếu y biết sẽ không lo lắng như hiện tại... nhưng mà giờ nàng là mèo.

“Meo...”

*

Vì quá mệt mỏi, trong lòng Bùi Khuyết lại thoải mái an tâm, nàng bắt tri bắt giác ngủ thiếp, lúc tỉnh lại thấy mình đang nằm trong ổ, mà Bùi Khuyết trên giường. Nằm trong chăn khiến nàng nhớ tới vài ngày trước họ cùng du ngoạn, nàng thích nhất là nằm trong ngực y như thế.

Bùi Khuyết nhìn qua thì dịu dàng như ngọc, rất có phong phạm quân tử, nhưng lúc bắt nạt nàng, dù nàng cầu xin cũng vô dụng. Từ lần đó, sau này Bùi Khuyết thích nhất là chân nàng, mỗi lần bên nhau lại khiến nàng đứng cũng không thoải mái.

Ninh Oản nằm trong ổ nhớ lại, tâm tình cũng tốt lên không ít.

Nửa tháng qua, nếu theo tình hình đời trước, A Khuyết sắp kế vị rồi. Nhưng đời trước nàng không quan tâm nhiều, giờ nàng chỉ đặt lòng lên A Khuyết mà thôi, y kế vị, trong lòng nàng cũng lo hơn.

- nhưng mà, dù là thái tử hay đế vương, y vẫn là a Khuyết của nàng.

Nếu giờ này nàng là người, đương nhiên có thể bên cạnh y, nhưng ở thân phận mèo, chẳng những không giúp gì, còn khiến A Khuyết vì tìm kiếm mình mà gầy yếu.

“Meo...” Nàng phải làm gì đây? Ninh Oản phiền não cọ đầu.

Nghe tiếng nước ào ào, Ninh Oản vui vẻ ” meo” một tiếng, nàng biết A Khuyết ở trong này

A Khuyết đang tắm sao? Đừng nói giờ nàng là mèo, dù là ở thân thể mình, nàng cũng không sợ nhìn bộ dạng A Khuyết lúc không mặc quần áo... nàng còn ao ước nữa kìa.

Nhưng giờ là mèo, đương nhiên nàng có thể nhìn y tắm rửa, cũng không sợ y thẹn thùng, mèo con cũng có ưu đãi thế đó.

“A Cứu?” Bùi Khuyết bế con mèo nhỏ lên, cúi đầu gọi một tiếng.

Ninh Oản nhìn cơ thể y.... ừm A Khuyết của nàng vẫn dễ nhìn như vậy.

Mèo con vốn sợ nước, nhưng Ninh Oản xồn xang quá không nhịn được mà rớt xuống bể.

Bọt nước văng khắp nơi, y vội càng ôm nàng lại. Chưa mặc quần áo, da thịt chạm vào trực tiếp, Ninh Oản cảm thụ nhiệt độ cơ thể người bên cạnh, không nhịn được mà vươn móng gãi gãi.

“Meo”

Bùi khuyết lấy khăn tay bọc con mèo nhỏ lại, nhìn nó ướt sũng chặt vật như vậy, lại bật cười: “cô nhóc này”.

Vẫn đáng yêu như vậy.

“Meo”. Thấy tinh thần Bùi Khuyết tốt hơn, Ninh Oản vui vẻ kêu, bộ dạng vô cùng phấn khích.

Ninh Oản đặt móng vuốt lên ngực y, sờ qua đúng là cảm giác rất tốt, nhưng nếu giờ không phải mèo thì còn có thể yên ương tắm rồi, ôi chao là hương diễm.

“Meo”. Nàng nhịn không được vươn đầu lưỡi liếm liếm.

A Khuyết, nếu về được, muội sẽ bồi thường cho huynh, cho huynh hôn chân muội, vài lần cũng được.

Trước ngực có cảm giác mềm mại, thân thể Bùi Khuyết đột nhiên tê rần, cảm giác quen thuộc làm y sững sốt. Dung nhan tuấn tú vì nhiệt mà hơi phiểm hồng, cả trán cũng toát mồ hôi.

“Meo” Ninh Oản thấy Bùi Khuyết không nói gì, sợ hãi nhìn y, thấy y vẫn duy trì khuôn mặt như cũ, bộ dáng này... như là không vui.

A Khuyết... không thích mình liếm sao? Trong lòng nàng mát mát. Trước kia A Khuyết thích nàng liếm y lắm, đương nhiên sau khi về lại thân thể, A Khuyết càng thích. Tuy y thẹn thùng, không nói, nhưng nàng vẫn hiểu.

- giờ lại không thích rồi.

Ôi... bị ghét bỏ. Ninh Oản cúi đầu. mát mát.

Nàng đứng đưa trên tay A Khuyết, đột nhiên trượt người, rơi thẳng xuống.

Phản ứng đầu tiên là muốn nắm một cái gì đó, nhưng nghĩ đến làm bị thương A Khuyết, Ninh Oản liền thôi, dù sao có A Khuyết ở đây, y sẽ không để nàng có chuyện gì.

Nghĩ đến ánh mắt ghét bỏ vừa rồi của Bùi Khuyết, trong lòng nàng cực kì khó chịu, mãi đến khi trên lưng chạm phải một thứ gì đó cứng rắn, nàng mới thanh tỉnh. Chưa kịp phản ứng đã bị ôm lấy lần nữa, Ninh Oản mở to mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt thâm trầm của y, rốt cục cũng hiểu vì sao A Khuyết không thích nàng liếm y.

Hóa ra, không phải vì không thích, mà là vì....

Nhưng mà, giờ nàng là mèo mà.

Trong mắt Bùi Khuyết đầy thất thố và bối rối, Ninh Oản còn chưa kịp nhìn đã bị bỗng đến bên bể. Động tác của y quá nhanh, vội mặc áo quần rồi đi ra.

Con mèo nhỏ ướt sũng ngơ ngác đứng ven bể, nhưng không hề có cảm giác bị vớt bỏ như vừa rồi.

*

Bùi Khuyết đi ra khỏi Càn Hòa cung cũng là lúc trời tối muộn.

Ánh trăng nhẹ nhàng giữa đêm. Trong không khí có mùi hoa nào đó không biết tên, thơm ngào ngạt, Bùi Khuyết nhớ đến lời phụ hoàng vừa rồi.

“Nếu con không muốn cưới Dư Thù, trầm tùy con, con muốn lấy Ninh nha đầu, trầm cũng tán thành toàn bộ. Dù cuối cùng có tìm được không nhưng Đại Chiêu không thể không có đời sau. Nhiều ngày nay trầm đã suy nghĩ, mọi chuyện trầm tùy con nhưng riêng chuyện này con phải đồng ý”.

Không thể không có đời sau....

Nhưng y làm sao có thể với một nữ tử không thích.... y không làm được.

Gió đêm rất lạnh, lúc này tắm xong đã ra ngoài nên người cũng hơi cảm lạnh. Bùi Khuyết ho khê vài tiếng, nhớ lại ánh mắt vô tội của mèo con.

Lúc y bối rối rời bể, mèo con vẫn ở chỗ đó, chập vạt vô cùng.

Nhưng khi đó hơi thở y vô cùng rối loạn, suy nghĩ đảo tung.

Y không thể gặp lại con mèo đó.

Vừa rồi chẳng qua chỉ bị liếm một cái.... mà y lại có cảm giác.

Thực sự quá hoang đường!

.... Nhất định là vì y nhớ Oản Oản đến điên rồi.

57. Chương 57

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 57

Chương 56: Sủng meo ngự tiền

“Tiểu tử tông à, mày bớt quậy phá chút được không hả, đừng có ngã!”

Tiếng Thường An ở phía sau.

“Meo meo”. Ninh Oản vươn móng vuốt gãi gãi đầu.

Mấy ngày nay, giọng của Thường An như muốn đóng kén trong tai nàng rồi. Mà có cách nào khác chứ, A Khuyết không có thời gian chăm sóc nàng, không đúng... phải nói là không muốn gặp nàng mới đúng.

—————Từ lần đó trở đi, nàng chưa từng gặp được y.

Một tháng trước Minh Nguyên đế băng hà, Bùi Khuyết đăng cơ. Quả thực, làm hoàng đế, mỗi ngày đều bận rộn với chính vụ, làm gì có thời gian để lo cho con mèo nhỏ là nàng.

Tuy rằng Ninh Oản cũng nhớ Bùi Khuyết, nhưng nàng rất thông cảm cho y, bằng lòng chờ thêm vài ngày nữa, chờ y lo xong mọi chuyện rồi sẽ đến gặp nàng, đáng tiếc.... Hơn một tháng trôi qua.

Nhân lúc Thường An không chú ý, Ninh Oản liền lén chạy ra khỏi Đông cung, định đến chỗ ngự thư phòng để gặp Bùi Khuyết, nàng không cần làm gì nhiều, chỉ cần len lén nhìn thôi cũng được.

Đời trước ở ba năm trong cung, bây giờ lại được ở trong cung lâu như vậy, đường đi nước bước tất nhiên là không thể không quen thuộc. Trên cổ nàng vẫn còn đeo ngọc bài lần trước A Khuyết tự mình khắc cho, nó tài trong cung nếu thấy nàng cũng không dám ra mặt cản trở.

Bùi Khuyết chưa lập hậu hay nạp phi, nàng lại là con mèo được cưng chiều nhất của thái tử trước kia, bây giờ đương nhiên sẽ trở thành thú yêu của hoàng thượng, cũng nhờ vậy mà Ninh Oản vô cùng thuận lợi chạy đi tìm Bùi Khuyết.

Thân thể nhỏ bé đứng trên con đường mòn đá cuội, Ninh Oản nhìn thấy một thân áo bào màu xanh phía trước, một nam tử tuấn tú khí chất bất phàm. Nàng tự nhủ thấy không ổn, vội vàng nấp vào bên trong bụi cỏ, giữ yên lặng tuyệt đối.

Người đó chính là Sở Vân Thâm.

Nếu bị Sở Vân Thâm bắt được, y sẽ không cho nàng đến gặp A Khuyết nữa, mà nàng cũng không muốn bị y bắt.

Tuy y luôn một lòng với A Khuyết nhưng vẫn luôn không thích nàng. Lời nói lần trước của y đầy ý tứ, rõ ràng đã biết nàng sống lại. Dựa vào năng lực của Sở Vân Thâm, có lẽ y cũng biết kiếp trước nàng đối xử với A Khuyết thế nào.

Y tận tâm với A Khuyết như vậy thì làm sao có thể dễ dàng tha thứ ột người đã từng tổn thương A Khuyết, làm sao có thể để nàng lại bên cạnh y mà tiếp tục hưởng thụ sự sủng ái.

Đầu ngón tay lạnh như băng chạm vào cổ nàng, Ninh Oản lấy hết dũng khí, ngẩng mặt lên liền nhìn khuôn mặt lạnh lẽo xuất hiện trước mắt.

Nàng quá ngốc rồi, sao nàng lại nghĩ mình có thể trốn được Sở Vân Thâm chứ.

“Con vật nhỏ?” Bờ môi mỏng hé mở, nhẹ nhàng nói.

Thấy gương mặt nàng kinh ngạc, quốc sư đại nhân vốn nổi tiếng lạnh lùng cũng không nén được cười ra tiếng, ngón tay thon dài khẽ vuốt lên bộ lông mượt mà, động tác đầy dịu nhẹ.

Ánh mắt Sở Vân Thâm trầm xuống, người đang ở trong thư phòng kia vì ôm ấp tương tư mà hao gầy, còn cái cục bông trước mắt này, sau một tháng lại mập lên không ít.

Quốc sư đại nhân nhướn mày, trong lòng âm thầm bất bình.

Ninh Oản nghe vậy lập tức kêu meo meo — con vật nhỏ? Y mới là vật nhỏ á!

Y nhìn đôi mắt đang mở thật to đầy giận dữ kia, đáng tiếc, dù sao cũng chỉ là một con mèo trắng nhỏ, một chút khí thế cũng không có. Bàn tay nắm lấy cổ Ninh Oản buông ra, y thấp giọng, thanh âm vô cùng nhẹ nhàng: “Đi thôi!”

Hả? Ninh Oản sửng sốt, kinh ngạc trừng mắt thật to, ngây ngốc: Lời này của y là có ý gì?

“Không tự đi, ta sẽ mang nàng về!” Quốc sư đại nhân híp mắt, gần từng tiếng lạnh như băng.

Ninh Oản vừa nghe liền không kịp suy nghĩ, mau chóng rút cổ nhanh chân bỏ chạy.

—Mặc kệ y, có thể nhìn thấy A Khuyết là được rồi.

Quốc sư đại nhân lẳng lặng đứng dậy nhìn mèo trắng mập mập vừa vụt chạy về phía ngự thư phòng, thầm nghĩ: Tiểu tử kia chân ngắn cùn, nhưng chạy thật nhanh đó.

Nếu muốn gặp được nam nhân mà mình ngưỡng mộ, tất nhiên phải chạy cho nhanh rồi.

Ánh mặt trời ấm áp nhẹ nhàng buông xuống, áo cẩm bào màu xanh thanh nhã ánh lên những sợi chỉ vàng cao quý, khí chất xuất trần, nam nhân đẹp như tiên bước ra từ trong tranh vẽ.

...Cao cao tại thượng, nhưng cũng cô tịch không thôi.

Trong trí nhớ của y, từng có một tiểu nha đầu hoạt bát, đáng yêu, rõ ràng chạy không nhanh, nhưng hết lần này tới lần khác muốn đuổi theo y, khiến y... bước chân dần dần chậm lại.

Thế nhưng sau đó thì sao.

Y vẫn đi quá nhanh, bỏ nàng lại phía sau.

Sở Vân Thâm nhếch làn môi mỏng... Bây giờ nàng ấy chắc cũng lập gia đình rồi?

Nam nhân trẻ tuổi đưa tay vén ống tay áo mình lên, trên cánh tay trắng là dấu hàm răng, lâu quá rồi cũng trở nên mờ nhạt, dùng nhiều thực cốt cao đến mấy cũng không giữ lại được.

* Thực cốt cao: thuốc mỡ để dấu vết ăn sâu vào da thịt

———Sở Vân Thâm, người không thích ta, ta đây...ta đây cũng không thích người nữa.”

Không thích sao? Nhưng sao khi nói ra những lời này lại khóc lóc thương tâm đến thế?

Sở Vân Thâm rũ tay áo xuống, lặng lẽ nhìn hoa ngọc lan nở rộ đầu cành, tự giễu: Mình làm sao vậy?

Y đau đầu khổ não.

...Nhất định là đi theo thái tử si tình lâu ngày quá nên mới thế rồi.

*

Do chạy quá nhanh, Ninh Oản mệt mỏi thở hồng hộc. Trên cổ nàng có ngọc bài cho nên nô tài trước Ngự thư phòng cũng không dám giữ. Nàng quen đường chạy thẳng vào trong. Đời trước, chính ở đây, dưới sự chỉ dẫn của A Cửu, nàng thấy bức tranh mà y vẽ ình.

Từ một tiểu nha đầu ngây ngô, cho đến khi trở thành thiếu nữ duyên dáng, yêu kiều.

Hoa nở rồi lại tàn, năm tháng qua đi, y đều yên lặng bên cạnh nàng, nhìn nàng ngày một lớn lên. Giờ khắc đó, nàng không thể không khiếp sợ, nhưng đáng tiếc khi hiểu ra thì đã quá muộn màng, không còn kịp nữa.

Ninh Oản ngẩng đầu, trên ngự án, Bùi Khuyết vì phê tấu chương nên mệt mỏi xoa trán, mím môi. Thiếu niên áo bào trắng ngày xưa giờ đã một thân long bào uy nghi. Bùi Khuyết như vậy khiến nàng vừa quen vừa lạ.

Cho tới bây giờ, nàng vẫn không thích Bùi Khuyết trở thành hoàng đế, thế nhưng cả hai kiếp này đều là vậy rồi, nàng còn làm gì được, chỉ có thể lẳng lặng ngồi bên y.

Ninh Oản nhẹ nhàng chạy tới bên y, sau đó nhanh nhẹn nhảy lên trên ngự án, vươn móng vuốt gãi gãi tay y: “Meo meo”.

A Khuyết, muội tới rồi... Huynh đang nghĩ về muội đúng không?

Nhất định là vậy, rất nhớ muội.

Mèo con cúi đầu phát ra tiếng kêu mềm mại, giống như là lông chim nhẹ nhàng lướt qua, cào cào vào trước ngực y.

Bùi Khuyết sững sốt, bàn tay đang phủ trên trán buông xuống, con người đen như hắc ngọc chăm chú nhìn mèo con. Một tháng nay chưa nhìn đến nó, cô nhóc này lại mập thêm một chút rồi.

Y cong môi, đôi mắt ánh lên nét cười, nói: “A Cửu.”

“Meo meo”, nghe được âm thanh quen thuộc, Ninh Oản liếm đầu ngón tay của y đầy thân thiết, nàng muốn bày tỏ cho y biết nàng đang vui mừng lắm.

Gặp được rồi, thật tốt.

Ngón tay ướt át, Bùi Khuyết hơi hoảng nhưng vẫn đưa tay nhẹ nhàng xoa bộ lông mềm mượt bé nhỏ, dịu dàng: “Trách ta không gặp em sao?”

“Meo meo.” Đương nhiên là trách rồi, nhưng mà ... Nàng biết là có nguyên nhân. Ninh Oản cô đơn rứt đầu.

Ánh mắt của mèo con to tròn, óng ánh nước, làm như ngay lúc ấy nước mắt có thể lập tức trào ra. Bùi Khuyết nhìn con mèo nhỏ tội nghiệp trước mắt thì cười khẽ một tiếng, xoa cái đầu nhỏ, như thở dài nói: “Lại yếu ớt như vậy rồi.”

Nghe thấy Bùi Khuyết cất giọng cứng chiều, Ninh Oản càng ra vẻ uất ức. Một tháng không gặp, A Khuyết cả nàng giống như đẹp trai hơn mấy phần. Nhiều ngày nay đều nghe thấy Thường An nói, A Khuyết vì giải quyết chính vụ và chuyện của mình nên ban đêm thường khó ngủ.

Nàng vô cùng đau lòng... nhưng cái gì cũng không giúp được.

Con mèo nhỏ uất ức nhào vào ngực Bùi Khuyết, y thuận tay ôm lấy nó. Trong lòng, cô nhóc yếu ớt cọ vào ngực áo mình, có lẽ là do nhiều ngày không gặp, y cảm thấy vô cùng thân thiết. Nhiều ngày nay phải phê tấu chương, quá sức mệt mỏi, hôm nay lại được ôm mèo nhỏ trong lòng, tâm tình cũng khá hơn.

“Meo meo”, Ninh Oản ngoắc cái đuôi cọ vào áo bào của y, bám người vô cùng đáng yêu.

“Bé con.” Bùi Khuyết khẽ nói, y nhớ tới tiểu cô nương của y, trước kia cũng hay nhiệt tình lao vào lòng y như thế, không hề xấu hổ. Cũng nhờ nàng chủ động nên y mới có dũng khí ôm chặt lấy nàng, không để nàng đi.

Đáng tiếc...

Ánh mắt Bùi Khuyết buồn bã, Ninh Oản nhìn là biết y đang suy nghĩ gì trong lòng, nàng lại càng đau lòng khó chịu, nhưng chỉ có thể vươn móng vuốt gãi cằm y, cũng không dám dùng quá nhiều lực sợ làm trầy da: “Meo meo.”

“Em nhớ Oản Oản đúng không?” Bùi Khuyết nhìn con mèo nhỏ đang giương đôi mắt trong veo như nước, đầy vẻ cô đơn liên hồi.

Từ khi y tự tay đem cô bé này cho Oản Oản nuôi, y cũng ít khi tiếp xúc với nó. Nghĩ đến Oản Oản cũng cứng chiều nó như bảo bối, mỗi lần nhìn thấy liền muốn ôm nó vào trong ngực, hôn nó, lúc nào cũng khẩn trương như sợ bị người ta cướp đi. Mỗi khi nhìn thấy y lại muốn bật cười.

Đã nói tặng cho nàng thì tất nhiên y sẽ giữ lời, hơn nữa...sau này của nàng cũng là của y mà.

“Meo meo”, con mèo nhỏ làm bộ đáng thương gãi y, cái đầu bé xíu không ngừng cọ cọ. Một tháng không gặp, nàng chỉ có thể nhớ nhung y thôi.

Nhìn con mèo nhỏ đang ra vẻ kích động như vậy, Bùi Khuyết tưởng nó đang đói bụng. Y đã dặn dò Thường An phải chăm sóc nó cho thật tốt, hôm nay thấy nó lén chạy tới đây, không lẽ là không được ăn no sao? Bùi Khuyết không còn cách nào, mèo nhỏ của y thích ăn đồ ngọt, liền gọi người mang bánh như ý lên.

Bùi Khuyết tự tay lấy một khối bánh như ý để bên mép của con mèo, nhìn râu mép của nó khẽ run lên, hai tròng mắt chớp chớp linh động, chớp mũi nhả lại ngửi bánh trên tay y, sau đó liền ăn ngon lành.

Cứ như vậy mà không lo ngại buồn phiền, y đúng là nuôi một con mèo lười mà.

Một tháng qua, bao nhiêu chuyện xảy ra, khiến y không có cách nào phân thân, bây giờ mọi chuyện đã ổn định, nhưng Oản Oản vẫn chưa tìm được. Y vẫn tin tiểu cô nương của mình bình an vô sự, Oản Oản của y, đã nói sẽ ở bên y cả đời.

Bùi Khuyết cúi đầu, nhìn con mèo nhỏ háu đói, trong đầu lại nhớ tới hình ảnh mơ hồ.

——“Nếu mọi người biến thành mèo thành chó, huynh cũng nhận ra sao?”

“Chó mèo...” Bùi Khuyết nhớ kỹ lại, ngày ấy ở quán trọ, tiểu cô nương vui đùa vào ngực y hỏi, đáng vẻ yếu ớt vô cùng.

Nàng vẫn chưa nói cho y biết, những ngày mà Thanh Tuyền chiếm lấy cơ thể nàng, nàng đã đi đâu...Bùi Khuyết vỗ về con mèo nhỏ đang ăn, sau khi nàng trở về liền hết sức thân thiết với y, thậm chí còn nghĩ cách ở cùng với y.

Oản Oản đã từng thích Cố Giang Nghiêu đến vậy, nhưng nháy mắt sau đó lại chuyển qua mình.

Hô hấp của Bùi Khuyết chậm lại, hình như có điều gì đó sáng tỏ.

Oản Oản.

Y ngơ ngác cúi đầu nhìn con mèo đang khéo léo ăn bánh như ý, thân hình nhỏ bé đáng yêu, bộ lông mềm mại ấm áp, cái đuôi nhỏ đảo qua đảo lại quệt vào tay y.... Ngửa.

“A Cữu.” Bùi Khuyết cất giọng khàn khàn hỏi.

Ninh Oản nghe tiếng Bùi Khuyết gọi liền ngẩng đầu lên nhìn y, móng vuốt cầm bánh như ý hướng về phía y vui vẻ kêu “Meo meo” một tiếng. Mấy ngày nay nàng không được gặp A Khuyết, ăn cái gì cũng không ngon, hôm nay được thấy y, nhắm nháp bánh như ý mềm nhuyễn ngon lành, giống như là cao lương mỹ vị vậy.

Nàng đói lắm, không nghĩ rằng đây chỉ là bánh như ý bình thường, thực sự rất ngon. Nhất định là do ở bên A Khuyết nên mới thế.

Cô bé mở đôi mắt to tròn nhìn y, ánh nhìn tràn đầy niềm vui sướng không chút che giấu. Bùi Khuyết lẳng lặng nhìn nó, nơi nào đó trong tim y sụp xuống trong nháy mắt. Một lát sau, y mới nói: “Đói bụng thì ăn nhiều một chút, sau này.... ta sẽ tự mình chăm sóc em.”

“Meo meo meo meo meo meo”.Tự y sẽ chăm sóc nàng, Ninh Oản phấn khích, quơ quơ móng vuốt.

58. Chương 58

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 58

Chương 58: Được sủng mà kinh.

Ninh Oản gần đây có vẻ được chiều mà hoảng.

Trước đó vài ngày A Khuyết còn vội vàng xử lý chính vụ, để nàng cho Thường An chăm sóc, bản thân lại chẳng quan tâm. Nàng chỉ tới nhìn trộm y một cái, sau lại không nhin được mà gần gũi chút,... cũng thấy đủ rồi.

Cho dù y sẽ đem nàng quay về Đông cung, nàng cũng không oán giận, làm một con mèo ngoan ngoãn.

Dù sao giờ y là đế vương, mà mình lại là một con mèo nhỏ, “Ninh Oản” mất tích, y không có tâm tình chăm sóc nàng cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng mà... nửa tháng rồi, Ninh Oản thấy càng lúc càng không thích hợp.

Nói thế nào nhỉ? A Khuyết đối với nàng càng lúc càng thân mật, quả thực là... thân mật.

Ngày xưa nàng ngủ trong ổ cũng được, giờ Bùi Khuyết lại cho nàng ngủ trên giường. Mới đầu nàng cũng nhớ y, ước gì lúc nào cũng dán lấy, cùng y ngủ trên giường, đương nhiên là không thể tốt hơn.

Nhưng giờ lại thấy kì kì.

Lúc nàng là A Cữu trước kia, Bùi Khuyết tuy chiều nàng nhưng cũng không chủ động ôm nàng lên giường, mỗi lúc đều là do nàng nhân lúc y không chú ý mà tới. Y giống như một cái lò nhiệt lớn, làm cho nàng cứ muốn tiến gần thêm. Với tính tình của Bùi Khuyết, đương nhiên sẽ không từ chối nàng, để cho nàng ngủ yên bên cạnh, ai lại nhẫn tâm đẩy nàng xuống.

Nhưng giờ lại khác, mỗi lần ngủ, A Khuyết sẽ ôm nàng vào lòng, rồi nhìn.... nhìn như thể nhìn thấy nàng vậy.

Về mặt dịu dàng, triền miên lưu luyến.... giống như.... một ngọn lửa, liếc mắt thôi cũng làm nàng tan chảy. Trong mắt y, giờ nàng không giống một con mèo, mà là Ninh Oản chân chính.

Rất kì lạ.

Ninh Oản tuy hưởng thụ nhưng nhìn tới móng vuốt của mình, bình tĩnh là điều không thể.

- có khi A Khuyết nhớ nàng đến điên rồi, cho nên giờ là.... điên?

Ninh Oản càng nghĩ càng sợ, phiền não gãi đầu. Nàng biết A Khuyết rất nặng tình với mình, nàng đã biến mất hai tháng, y ngày ngày phải cần cù xử lý chính vụ, còn chút thời gian là để chăm sóc nàng, thay nàng tắm rửa, vừa lau... vừa cười với nàng.

Có đôi khi... còn đỏ mặt.

- việc này, rất không bình thường!

Mấy ngày nay nàng cứ như hình với bóng với A Khuyết, cũng không nhìn thấy quốc sư Sở Vân Thâm kia, nếu không nàng cũng muốn hỏi thử: A Khuyết rốt cục là bị làm sao?

Làm nàng lo gần chết.

“Tiểu A Cửu à, đây là phù dung cao gần đây em thích ăn nhất đấy”. Giọng nói thanh thúy dễ nghe như chuông bạc, hay quá.

Từ ngự thư phòng bưng tới một đĩa phù dung cao, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ý cười. Nàng cũng thích con mèo nhỏ này, tâm tình Hoàng Thượng nhờ thế cũng tốt hơn. mấy ngày nay Hoàng Thượng tìm Ninh đại tiểu thư đến gần yếu, họ là nô tài cũng gần chết.

Giờ... mệt thì có mèo con đáng yêu, làm cho Hoàn Thượng quên hết chuyện buồn, thích ở chung với nó, trên mặt ý cười cũng nhiều hơn.

Ninh Oản nhìn tiểu cung nữ xinh đẹp trước mặt, tự nhiên lại thấy giật mình. Nàng hóa thành mèo, có thể ở bên cạnh A Khuyết cũng khá là thư thả, nhưng mà.... nếu không thể quay về, nàng sẽ phải dùng thân phận này cả đời.

Mà Sở Vân Thâm kia, giống như mặc kệ.

- nàng không đoán được quốc sư đại nhân này đang nghĩ gì nữa

“Meo” Ninh Oản cô đơn cúi đầu, ê ẩm.

Lục Hòa nhìn con mèo nhỏ bộ dạng buồn bực, liền xoa đầu nó, lông mèo con rất mềm, sờ vô cùng thoải mái, trách không được hoàng thượng thích như vậy. Lục Hòa mỉm môi mỉm cười, mỗi lần nhìn thấy Hoàng Thượng thân thiết với nó, nàng ở bên cạnh vô cùng hâm mộ.

A Cửu hạnh phúc ghê.

Cũng là nữ tử, Ninh Oản đương nhiên biết ánh mắt cung nữ này mỗi khi nhìn A Khuyết, có ái mộ, nhưng không phải như Phó Dư Thù. Một cung nữ thiện lương đơn thuần, tuy ước mơ của nàng là A Khuyết nhưng nàng cũng không chán ghét.

“Meo...” Ninh Oản mệt mỏi kêu, cầm lấy một khối phù dung rồi bắt đầu ăn vậy.

Ngoan ngoãn ăn xong, Ninh Oản tới rửa làm một giấc ngủ trưa, đợi khi Lục Hòa ra ngoài rồi, nàng mới đứng dậy lặng lẽ chuồn ra ngoài.

Nàng muốn đến xem A Khuyết quá.... đúng là không bình thường.

*

Ngự thư phòng.

Bùi Khuyết đặt bút xuống, nhìn nữ tử xinh đẹp trước mặt, ánh mắt không chút nhu tình. Phụ hoàng băng hà, Tĩnh quý phu chưa sinh được con, nhưng là người khi phụ hoàng còn sống rất sủng ái, nên được đưa đến Tĩnh Thủy am.

Về phần Phó Dư Thù trước mặt...

Đã nhiều ngày không ít tấu chương muốn y sớm tuyển phi, mà nữ tử Phó gia này đương nhiên là thích hợp nhất, hơn nữa... là biểu muội ruột thịt của y.

Lúc đầu y chỉ lấy tình cảm như biểu ca bình thường đối xử với nàng, nhưng khi hiểu lòng nàng rồi, y luôn giữ vững khoảng cách. Đây là biểu muội của y, nên y không muốn cho nàng hi vọng.

Dù y là đế vương, tương lai tam cung lục viện là điều dĩ nhiên, nhưng y sẽ không thể.... y không làm được.

Phó Dư Thù nhìn nam tử tuần tú trên ngự án, nàng ái mộ nhiều năm, giờ rốt cục cũng có cơ hội, nhưng mà... nàng lắc đầu, chịu đựng kìm nước mắt, “Dư Thù không muốn”. Y ban nàng cho nam nhân khác làm vợ, nàng không cần.

Cả đời này nàng từ lúc đầu đã yêu Bùi Khuyết, quyết tâm làm nữ nhân của y. Nàng học tập các lễ nghi, cam tâm làm quân cờ của bác, chỉ vì gả cho y. Giờ tiên đế băng hà, bác thất thế, nhưng nàng biết Bùi Khuyết vẫn nhớ tình huynh muội của họ.

Cả đời dài như vậy, nàng sẽ khiến y nhìn thấy chân tình của nàng, để y thích nàng.

Giờ đăng cơ, Ninh Oản mất tích, nàng thông cảm y tâm tình không tốt, trong cung im lặng chờ đợi y, nhưng mà... nàng chờ, cũng không phải chờ thánh chỉ ban hôn này.

Nàng không nhận được tiến đến tìm y.

Bùi Khuyết lạnh lùng nhin lại, đôi mắt tối đen như mực không chút thay đổi, “Tuy trẫm nói rõ rồi, nhưng vẫn không muốn muội chậm trễ. Dư Thù, muội là biểu muội của trẫm, đương nhiên trẫm sẽ chọn người thật tốt”.

Đứa con cả của Tĩnh An Hầu, văn võ song toàn, tuần tú lịch sự, xứng với nàng, cũng rất thích hợp.

Phó Dư Thù mím môi, mặt tái nhợt.

Mỗi lần gặp y, nàng luôn cố ý ăn mặc đẹp để xuất hiện với tư thái tốt nhất, tỉ mỉ trong ăn mặc là thế, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy sự ngỡ ngàng trong mắt y. Thậm chí... nàng còn cố ý bắt chước cách ăn mặc của Ninh Oản, để y nhìn nhiều hơn một chút, nhưng mà....

“Biểu ca, huynh biết muội đối với huynh....”

“Dư Thù”. Bùi Khuyết lạnh lùng nói, “Không cần nói nữa, giờ không còn sớm, mai trẫm sẽ phái người đưa đồ đến phủ muội, muội an tâm chờ đi”.

Vừa nghe đến tiếng của Phó Dư Thù, Ninh Oản vừa tới liền chấn động – hóa ra Phó Dư Thù còn chưa đi.

Ninh Oản hơi kinh ngạc, giờ Tĩnh quý phi đã đến Tĩnh Thủy am, Phó Dư Thù không có lí do gì để ở lại, nếu phải ở chỉ có một nguyên nhân.... là nữ nhân của Hoàng Thượng.

Nhưng nàng biết A Khuyết sẽ không thể.

“Biểu ca, muội không muốn, để uội ở cạnh huynh, được không?” Giọng Phó Dư Thù run rẩy, khóc nức lên. Tiểu mỹ nhân rơi lệ vốn sẽ khiến cho người ta thương tiếc, huống hồ kiều diễm như vậy, dù Ninh Oản là nữ tử cũng thấy lòng khê run, nam tử mà nhìn chắc chắn lòng cũng không cứng nổi.

Ninh Oản không nhận được liếc nàng một cái, sau đó ngửa đầu nhìn Bùi khuyết.

Y ... sẽ mềm lòng sao?

Ninh Oản đang nghĩ thầm, nhưng nhìn thấy Bùi Khuyết lại như đi vào cõi thần tiên vậy, đợi khi nàng hoàn hồn đã thấy y đến bên nàng.

Ôi? Bị phát hiện. Ninh Oản gãi đầu, có chút chột dạ mà lùi bước.

Phó Dư Thù biết giờ chỉ có thể dựa vào tình huynh muội để Bùi Khuyết dừng tuyệt tình với nàng như vậy. Nàng không cần danh phận, chỉ cần có thể ở bên y, là đủ rồi, còn lại từng bước rồi tính tiếp.

Nàng cứ rơi lệ quan sát thần sắc của y, nhưng y vẫn im lặng như vậy, trong lòng càng lúc càng lạnh hơn.

Nàng cắn cắn môi, đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng của Bùi Khuyết nhìn về phía nàng, đôi môi như có nét cười.

- y cười với nàng.

Phó Dư Thù tâm tình hoảng hốt, thấy y đứng dậy đi về phía mình lại càng kích động không thôi.

Y vẫn có cảm tình với mình, y luyến tiếc nàng khóc, luyến tiếc nàng gả cho nam tử khác.

Nhưng a....

Bùi Khuyết đi ngang qua nàng, đến bên góc của ngự thư phòng sau đó ngồi xuống ôm con mèo nhỏ trên đất lên.

Lại là con mèo kia.

Sắc mặt Phó Dư Thù cứng đờ, mới đầu còn khóc lê hoa đái vũ, lúc lại cười yếu ớt, giờ cứng đờ cả mặt, biểu cảm tức cười vô cùng. Nàng lẳng lặng đứng đó, không dám tin nhìn Bùi Khuyết ôm lấy con mèo trong lòng, như trân bảo.

Đối xử với một con mèo dịu dàng như vậy, làm cho nàng càng thêm hận, bàn tay dưới áo nắm chặt đến mức móng tay cắm vào lòng.

Ninh Oản cọ cọ trong lòng y, nhìn Phó Dư Thù tức giận đầy mặt, nếu là trước kia nàng vẫn có chút đồng tình với nàng, dù sao cũng thích A Khuyết lâu như vậy. Nhưng chuyện đời trước, mỗi lần nhớ đến Phó Dư Thù khi đó, nàng lại không còn chút hảo cảm nào.

Sớm hết hi vọng đi, lập gia đình đi.

“Biểu ca, chẳng lẽ trong lòng huynh, muội không bằng con súc sinh này sao? Phó Dư Thù không còn giọng nói mềm mại như trước mà gần từng tiếng một.

Lời của nàng cũng chọc giận Bùi Khuyết, y cười lạnh, sau đó nhìn thẳng về phía nàng, trầm giọng: “Xem ra không cần ngày mai”.

“... Đêm nay trẫm sẽ phái người đưa muội ra cung”.

Trong lòng như bị chém một đao, Phó Dư Thù dù sao cũng là cô nương, không chịu được uất ức, cứ thế lau nước mắt chạy ra khỏi ngự thư phòng.

A Khuyết của nàng vẫn không biết thương hoa tiếc ngọc như vậy. Ninh Oản cọ cọ vào lòng y, nhu thuận.

“A Cửu?”

A?Ninh Oản ngẩng đầu, sao giọng vừa lạnh băng đó giờ đã dịu dàng như nước rồi. Nàng ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn nam tử cười hiền hậu, chợt hoảng hồn.

Nàng là mèo mà... y cười gì mà nhộn nhạo thế?

59. Chương 59

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 59

Chương 59: Oản Oản trở về

Bùi Khuyết ngây ngốc nhìn mèo con trước mặt, trước mắt y hiện giờ là khuôn mặt của người mà y hằng nhớ thương ——giống nhau như đúc, sao y lại không phát hiện ra sớm hơn chứ?

.... Còn nhốt nàng ở Đông cung cả tháng trời không quan tâm đến.

Y không biết tại sao lại thế, nhưng nhớ đến chuyện của Thanh Tuyền lần trước thì việc này y cũng có thể chấp nhận dễ dàng. Sao cũng được... đều là Oản Oản của y.

“Có dói bụng không?” Bùi Khuyết cười hiền, xoa đầu nàng, động tác như đang chạm vào thứ quý giá.

Ninh Oản càng nghĩ càng thấy hoảng, trong lòng lo lắng cực kỳ —— tiêu đời rồi, A Khuyết của nàng, choáng.... thật rồi?!

Sở Văn Thâm lợi hại như vậy, lẽ nào không nhìn ra được gì hay sao? Ngày xưa thì cao cao tại thượng đầy thanh quý, giờ A Khuyết trở thành như vậy.....Quốc sư lại bỏ đi đâu rồi?

...Ninh Oản bỗng cảm thấy nàng phải gấp rút đi tìm vị quốc sư kia nói chuyện, không thể để cho A Khuyết thành ra như vậy được.

Nhìn con mèo nhỏ trong lòng rừ rừ những tiếng nhỏ, ánh mắt to tròn khẽ chuyển động, Bùi Khuyết nghĩ thầm: Không phải lúc này nhìn thấy Dư Thù ở đây nên mới giận dữ chứ?

Không hiểu tại sao nàng lại biến thành mèo, có lẽ cũng đã chịu nhiều uất ức, vậy mà còn thấy y dây dưa không rõ cùng nữ tử khác, trong lòng hẳn sẽ vô cùng khó chịu. Nàng trong hình hài này, chắc cũng sẽ rất sợ hãi, có lẽ... sợ y ghét bỏ nàng, cho nên mới không kêu đòi gì, chỉ lẳng lặng ở cạnh bên y.

Nàng tưởng như vậy, y sẽ không nhận ra sự thật. Đợi quốc sư tìm được thân thể nàng ở đâu, sẽ cho nàng trở về ngay, lúc đó nói với nàng cũng không muộn.

Dù nàng có biến thành mèo hay chó, y đều có thể nhận ra nàng, cũng sẽ thích nàng.

Bùi Khuyết cúi đầu hôn nhẹ lên cái đầu nhỏ nhắn của mèo con, giọng nói êm ái: “Đừng tức giận nữa nhé.” Mới vừa rồi, Dư Thù nói nàng như vậy đúng là quá đáng. Tuy nàng đang là A Cửu, nhưng cũng không nên gọi nàng như thế, huống chi bây giờ... đúng thật là Oản Oản.

Y thừa nhận mình đã bao che khuyết điểm cho Phó Dư Thù, đối với biểu muội này, y tha thứ cho nàng ấy đã quá nhiều lần. Vậy thì hôm nay, nàng ấy cũng nên ra ngoài cung thành gia lập thất đi. Thế là tốt nhất.

Trải qua nhiều chuyện, bây giờ y mới hiểu được, Oản Oản chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng y.

Tiểu cô nương của y, y muốn suốt đời này nàng phải được cưng chiều, yêu thương, không để nàng phải chịu bất kỳ tủ nhục nào.

Ninh Oản bị hôn, cả người run lên, đôi mắt mở to nhìn nam nhân trước mắt. Nàng vươn móng vuốt, thử gãi gãi lên mặt của y dò xét, thấy y cười đến không khép miệng, động tác của Ninh Oản như hóa đá.

“Meo meo.”

Thấy mèo nhỏ lộ ra vẻ bất an, sốt ruột, Bùi Khuyết càng thêm chiều chuộng yêu thương. Một tháng nay, y đã từ từ chấp nhận hình hài này của nàng, mèo con xinh đẹp, cũng rất đáng yêu, so với trước đây còn không lạnh hơn.

Có điều...Ánh mắt Bùi Khuyết mềm hẳn đi, dịu dàng: Oản Oản, nàng yên tâm, sẽ rất nhanh thôi, nàng sẽ rất nhanh lại trở về.

•

Đối với sự cưng chiều thái quá của Bùi Khuyết, Ninh Oản không ngờ nổi. Nếu là trước đây, nàng sẽ không thêm kiêng kỵ gì mà tận lực hưởng thụ, nhưng bây giờ... Vừa nghĩ đến A Khuyết của nàng dịu dàng cưng chiều một con mèo đến thế, cả người nàng lại cảm thấy rất khó chịu.

Đêm qua, Bùi Khuyết ôm nàng ngủ, nàng còn chưa kịp nằm nóng nệm đã giật mình tỉnh giấc, giữ người đứng lên đi tìm Sở Văn Thâm.

Nàng không thể cứ mất nhấm nhấm mở để A Khuyết trở thành như vậy.

Ngày hôm qua, y lại hôn nàng.

Đến điên mất thôi!

Nhiều ngày nay, A Khuyết đối với nàng yêu mến có thừa, mỗi lần đều đút cho nàng no căng cả bụng. Tính nàng xưa nay lại tham ăn, hơn nữa A Khuyết dịu dàng tình cảm với mèo con, càng làm đầu óc nàng không giữ bình tĩnh nổi...nên ăn đã nhiều lại càng nhiều hơn nữa.

Ninh Oản ảo não: Nàng mập lên mấy cân mất rồi.

Cũng còn may đây không phải là thân thể của nàng, nếu có một ngày nàng trở lại thân thể kia mà gả cho A Khuyết, nhất định lúc đó phải chú ý đến chuyện ăn uống thường ngày. Cứ để A Khuyết nuôi như vậy, không khéo nàng cũng sẽ mập mất, mập y chang con mèo nhỏ này.

.....Có nam nhân nào mà đi thích một cô nương béo ú đây? Ninh Oản nghĩ thầm.

Suy nghĩ một hồi, cuối cùng Ninh Oản cũng tới được chỗ của Sở Vân Thâm – Thanh Phong Các. Hôm nay nắng nhẹ, gió hiu hiu, nàng nhanh chóng thấy được thân ảnh cao lớn màu xanh đang đứng, áo bào đơn bạc càng làm tôn lên vẻ thần thánh của y.

...Bỏ qua cách nói chuyện và tính tình kỳ cục của y, Ninh Oản nghĩ y nhất định là sẽ khiến mọi cô nương mê mết. Nhưng dù sao, trong mắt của nàng, A Khuyết vẫn là tốt nhất.

Còn về phần Sở Vân Thâm, chỉ sợ cả đời này định sẵn là cô đơn.

“Meo meo.” Ninh Oản nhanh chân chạy tới, lấy móng vuốt khều khều một góc trường bào của y. Sở Vân Thâm cúi đầu nhìn Ninh Oản dưới chân, không có vẻ gì là kinh ngạc, chỉ hơi cong môi một cái..... rồi không thèm nhìn nữa.

...Bị bỏ qua như vậy...

Ninh Oản tức...

....Quên đi, ráng nhịn một chút...

“Meo meo meo meo meo meo!” Ninh Oản dùng sức kéo mạnh áo khiến Sở Vân Thâm không nhịn nổi, khom lưng bế nàng lên. Con mèo nhỏ xòe móng để trên tay y, đôi mắt to óng nước chớp chớp nhìn chằm chằm vào y.

Nếu y thật sự thần thông quảng đại, y nhất định biết lần này nàng tìm y là có việc gì.

“Sáng sớm chạy đến đây làm gì?” Sở Vân Thâm nhếch miệng, giọng nói từ tốn. Đôi chân mày nhíu lại, nhưng ánh mắt rạng rỡ như sao, thâm thúy, ảo diệu lại yên tĩnh vô vàn.

Gần đây, hoàng thượng sung ái con mèo nhỏ này đến cực điểm, trong cung cũng không thiếu lời đồn về chuyện này, y nghe xong chỉ biết cười trừ. Ở bên cạnh Bùi Khuyết nhiều năm như vậy, y tất nhiên có thể hiểu được tính tình của người kia. Người thương biến thành mèo con, nhưng hoàng thượng lại dễ dàng tiếp nhận chuyện này, y thật sự bội phục luôn.

Quốc sư đại nhân cau mày: Nhóc mèo này vừa lười vừa ngốc, có chỗ nào tốt chứ?

Vị quốc sư trẻ tuổi nhéo lỗ tai con mèo mấy cái, nó liền giơ móng, khí thế hung hăng cào cào. Quốc sư đại nhân thấy màn này đột nhiên có cảm giác muốn trêu đùa một chút, khóe miệng cong lên, tâm tình vui sướng.

“Yên tâm, ta sẽ giúp cô trở lại.” Sở Vân Thâm có tư tâm, y không muốn để Ninh Oản trở lại bên cạnh Bùi Khuyết, nhưng y biết, nếu không có Ninh Oản, Bùi Khuyết sẽ...vừa nghĩ tới hoàng thượng, y lại có chút đau đầu.

Chưa từng thấy ai si tình như vậy.

“Meo meo.” Ninh Oản chậm rãi thu lại móng vuốt, nghĩ thầm: Có thể tin được. Sở Vân Thâm này tính tình tuy không tốt, nhưng trước giờ luôn giữ chữ tín, nếu y nói vậy, mười phần chắc cũng nắm chắc chín phần rồi.

“Tốt nhất nên ở bên chăm sóc hoàng thượng, đừng làm gì lộ liễu quá!” Quốc sư đại nhân trước sau vẫn dùng lời nói lạnh lùng như vậy, ánh mắt thoáng lên vẻ bất đắc dĩ.

Nếu còn gây chuyện nữa, y nhất định sẽ thịt luôn con mèo phiền phức này.

“Meo meo...” Ninh Oản rụt cổ, chột dạ cúi đầu. Nàng cũng không muốn gây chuyện đâu nha, không biết ai lại có hứng thú bắt cóc nàng, còn nàng giờ phải ở trong thân thể của A Cửu.

Nhưng mà...Nàng tìm y không phải là về chuyện này mà.

Ninh Oản tiếp tục vươn móng vuốt, hươ tay múa chân như ra hiệu _____ Sở Vân Thâm này, có hiểu gì không vậy?

Quốc sư đại nhân nhìn bộ dạng ngớ ngẩn kia của con mèo, khóe môi hơi giật giật nhưng cũng cố ra vẻ phong khinh vân đạm nói: “Con mèo này, cô như vậy...Ta xem không hiểu!”

Ninh Oản: “...” Nàng thật sự đã đánh giá cao Sở Vân Thâm rồi chẳng?

Quốc sư đại nhân khó có được tâm tình tốt, y xoa xoa cái đầu bé con của nàng, sau đó thả nàng xuống, lại thấy con mèo không từ bỏ ý định mà cứ bám riết lấy y, không cho y đi tiếp. Bất đắc dĩ, y phải cúi đầu xuống nói nhỏ: ” Không cần phải lo cho hoàng thượng, cô tự quản mình cho tốt...tôi đa ba ngày sau, ta sẽ để cô trở về.”

Mất một lúc sau Ninh Oản mới phản ứng được: Thằng nhãi này rõ ràng là hiểu ý của nàng, vậy này giờ là y đang trêu chọc nàng rồi! Suy nghĩ đến nửa câu sau...Ba ngày? Ninh Oản choáng váng, ngây ngốc ngẩn đầu lên nhìn y, có thể định trước ngày sao?

Khẩu khí thật là mạnh mẽ...

Mà thôi, nếu sau ba ngày có thể trở về, nàng miễn cưỡng không tính toán chuyện y trêu chọc nàng lần này. Ninh Oản cúi đầu suy nghĩ có phần rộng lượng, tâm tình theo đó cũng không cảm thấy giận dữ nữa. Ngó lên nhìn lần nữa, đã không thấy người đâu...

Nhanh như vậy?!

Đúng là lợi hại!

•

Ninh Oản tâm tình vui vẻ trở về Càn Hòa cung, mắt láo liên suy nghĩ, A Khuyết của nàng chăm chỉ, yêu dân, bây giờ chắc đang ở ngự thư phòng phê duyệt công văn sổ sách rồi. Đầu nghĩ, chân rảo bước đổi hướng đi tìm Bùi Khuyết.

Vừa đi vừa nhớ tới những lời Sở Vân Thâm nói, Ninh Oản rất vui vẻ, thỏa mãn.

Cố gắng nén chặt mấy lời kia, A Khuyết nhất định sẽ không sao, nàng cũng suy nghĩ nhiều quá rồi . Thêm ba ngày nữa thôi là nàng có thể trở về, nghĩ tới đó, nàng kích động cực kỳ.

Thật tốt quá!

Lúc này, nàng thật muốn dựa vào lòng A Khuyết, sau đó dùng sức mà liếm y, đang là mèo thì không làm ăn gì được. Thấy được, sờ được, lại không ăn được...

Ninh Oản vui vẻ chạy đến ngự thư phòng, nô tài đứng canh bên ngoài vừa thấy nàng liền cúi đầu nhường đường, con mèo nhỏ hưng phấn lắc đuôi chạy vào trong. Bất giác nghe được một âm thanh quen thuộc, Ninh Oản dừng bước...

Là ca ca.

Cũng lâu rồi, nàng chưa được gặp ca ca.

Cục bông trắng vừa mới vào, Bùi Khuyết bắt gặp được, khóe môi khẽ nâng lên. Y đi tới trước mấy bước, bế mèo nhỏ lên mà ôm lấy, lúc sau lại nghĩ ra điều gì đấy, liền đưa ra trước Ninh Ngọc Hành nói: “Đây là con mèo lần trước trẫm đưa cho Oản Oản nuôi.”

Ánh mắt Ninh Ngọc Hành dừng lại một chút, y hiểu rõ mọi mọi nhà y, từ nhỏ tới giờ có khi nào thích mèo thích chó đâu, vậy mà ngày ấy từ trong cung đi ra lại ôm theo một con mèo nhỏ. Lần trước ở Đông cung y cũng đã thấy qua, biết nó là con vật được thái tử điện hạ cưng chiều, Oản Oản lại thích thái tử...Yêu ai yêu cả đường đi, dĩ nhiên là chuyện cực kỳ bình thường.

Đây cũng là lần đầu tiên Oản Oản nuôi động vật.

Ninh Ngọc Hành nhìn con mèo nhỏ trong lòng Bùi Khuyết, thấy nó ngước đầu lên, đôi mắt tròn vo lẳng lẳng nhìn y, dễ thương lắm. Bộ dáng này, làm y nhớ tới Oản Oản...Quả nhiên, ở cùng nhau một thời gian, con mèo này liền có bóng dáng của chủ nhân nó.

Bùi Khuyết nhìn biểu hiện của Ninh Ngọc Hành, khẽ cười nói: “A Cửu hình như rất thích khanh.”

Y là ca ca của nàng. Tất nhiên nàng phải thích rồi.

Ninh Oản biết ca ca luôn yêu chiều nàng từ nhỏ đến lớn, quan tâm cực kỳ. Hôm nay nàng tung tích không rõ, chắc chắn khiến y phải lo lắng nhiều. Nàng giờ giờ chân trước, Ninh Ngọc Hành cũng giờ tay bắt lấy.

Ninh Oản vui mừng, rất nhiệt tình liếm liếm ngón tay của huynh trưởng, sung sướng kêu “Meo meo” một tiếng.

Đôi tay này không giống như tay của Bùi Khuyết, thanh mảnh, thon dài. Cả người quanh năm thao binh luyện kiếm, lòng bàn tay có vết chai mỏng. Nhưng nàng cũng biết, đôi tay này vô cùng ấm áp mà dày rộng. Khi còn bé, mỗi lần nàng khóc đòi mẹ, ca ca nhất định sẽ nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, lúc đó, nàng có thể cảm nhận được những vết chai ở ngón tay huynh trưởng, tuy có thô ráp, nhưng luôn cho nàng cảm giác ấm áp.

Ninh Oản được nuôi thành sủng mà kiêu, công đầu chắc chắn thuộc về vị huynh trưởng cưng nàng như mạng kia.

Bùi Khuyết mím môi, nghĩ thầm: Thôi không nói, hơn nữa phải để cho quốc sư tìm được thân thể của Ninh Oản cái đã.

Nếu lúc này mà nói cho Ninh Ngọc Hành biết muội muội của y lại là một con mèo, có thể sẽ khiến y lo lắng hơn thôi.

Ninh Oản nhìn ca ca của nàng rời khỏi thư phòng trong bộ dáng hồn bay phách lạc, tâm trạng của nàng cũng nặng nề theo.

Bùi Khuyết cúi đầu nhìn mèo con, bộ dáng ủ rũ tội nghiệp, y biết nàng đang lo cho Ngọc Hành, cho nên dịu dàng vuốt ve bộ lông mượt mà đó, rồi lại hôn nhẹ lên cái đầu nhỏ.

A Khuyết lại hôn nàng nữa rồi! Ninh Oản chột căng thẳng, cố gắng lấy lại bình tĩnh, chậm rãi ngẩng đầu lên. Đập vào mắt nàng là ánh mắt ôn nhu của Bùi Khuyết, Ninh Oản nhất thời....

Haiz...Một con mèo thì có cái gì mà tốt...

Nếu lần này nàng trở về được mà A Khuyết vẫn đối xử với con mèo nhỏ này như vậy, nàng kiên quyết sẽ không để cho A Cửu tiến cung nữa. Vừa nãy thấy ca ca cũng thích nó, để cho huynh ấy chăm sóc cũng tốt.

Nàng đường đường là đại tiểu thư Ninh Oản, thế mà lại coi tình địch là một con mèo, nói ra sẽ khiến cho người khác cười đến rụng răng mất.

•

Cái cảm giác được con mèo nhỏ liếm tay vẫn còn quanh quẩn bên Ninh Ngọc Hành, y chậm chậm nâng bàn tay lên nhìn những đầu ngón tay. Mèo con vừa nhẹ nhàng liếm qua, cảm giác thật ấm áp, không chút nào xa lạ.

Quen thuộc một cách kỳ quái.

Dưới bóng cây to mát, đại tướng quân đang lẳng lặng đứng thẳng, anh tuấn mà hùng dũng, các cung nữ đi ngang qua đều không khỏi ngoái đầu nhìn, vẻ mặt thẹn thùng như mùa xuân tháng ba.

Đại tướng quân chiến công hiển hách, là một dũng tướng, trong lòng các nàng, lợi hại nhất chính là những vị anh hùng như vậy, hôm nay gặp được, quả thật là đã tu ba đời.

Đương nhiên, không chỉ có những mơ mộng của các cung nữ ở nơi này, còn có muội muội của hoàng thượng đang lâm bệnh nguy kịch – Hòa Nguyệt công chúa nữa.

Hòa Nguyệt biết Ninh Ngọc Hành vào cung, đã sớm ở đây cầm sào chờ trước, nhìn thấy Ninh Ngọc Hành từ ngự thư phòng đi ra, nàng nhanh chóng sửa sang áo váy, miệng nở một nụ cười thật tươi, nhỏ giọng mềm mại: “Ninh đại ca.”

Nghe tiếng, Ninh Ngọc Hành ngược mắt lên, trước mắt y là một cô nương áo vàng nhạt, mắt hạnh má đào, con người đen óng ánh nước, y nhìn một chút liền cảm thấy hơi mất bình tĩnh.

“Thần tham kiến công chúa.”

Hòa Nguyệt vươn tay đỡ y, mắt mở to nói: “Vội muội, huynh là Ninh đại ca, những nghi lễ phiền phức kia không cần thiết. Hôm nay muội tới muốn xin hoàng huynh lệnh bài để xuất cung, mấy ngày nay, tâm tình huynh cũng không tốt, vậy... để muội đi chơi với huynh một chút, được không?” Nói xong những lời này, tiểu công chúa oanh oanh liệt liệt vừa nãy lại không dám ngẩng đầu lên.

...Là người ta đang xấu hổ.

Ninh Ngọc Hành nhìn tiểu công chúa xinh xắn trước mắt, tâm tình có hơi dịu đi.

Mấy ngày nay, Hòa Nguyệt rất thường đến gặp y, lại thêm Oản Oản vài hôm lại nói một câu, dù là người chậm hiểu, y cũng nhận ra bảy tám phần. Nhìn tiểu cô nương cúi đầu, giống như ở dưới chân có cái gì vui lắm vậy, Ninh Ngọc Hành bật cười, có chút không phúc hậu. Nếu Hòa Nguyệt được thấy cảnh đại tướng quân mà nàng ái mộ như vậy, có khi nàng sẽ si mê đến ngốc mất.

Và bởi vì đang xấu hổ cúi đầu...Hòa Nguyệt bỏ lỡ mất nụ cười ấm áp hiếm có của đại tướng quân.

Đến trước cửa cung, Hòa Nguyệt nhìn Ninh Ngọc Hành một thân uy phong trên lưng ngựa, nàng nhớ tới ngày ấy, Ninh Ngọc Hành nhẹ nhàng xoa nắn bàn chân cho nàng, trong lòng dấy lên một cảm giác không thể nói nên lời.

Vốn là nàng cũng biết cưỡi ngựa, nhưng mà lúc này... Trong thoai bản nói sao ta?

“Ninh đại ca, muội.... muội không biết cưỡi ngựa, huynh uội đi theo với được không?” Thanh âm nũng nịu đó, người khác nghe được chẳng có cách nào cự tuyệt.

Ninh Ngọc Hành vừa nghe xong, nhìn nàng một chút rồi cực kỳ sáng khoái nói: “Được, ta ôm nàng lên!”

Mặt Hòa Nguyệt đỏ hết cả, hai mắt sáng rõ, liên tục gật đầu, đáng vẻ thật ngốc.

Hai người lên ngựa, Ninh Ngọc Hành an vị ở phía sau nàng, rất gần, nàng không nhìn được, nhích tới gần thêm một chút rồi lại sợ y không thích.

Có lẽ chú ý rằng đây là lần đầu công chúa ngồi ngựa nên Ninh Ngọc Hành đi rất chậm. Làn gió vờn nhẹ qua, hoa ngọc lan nở hương thơm ngát, Hòa Nguyệt nghe tim mình lên xuống kịch liệt, âm thầm tự nhủ: Trấn định, phải trấn định.

“Ninh đại ca, huynh yên tâm đi, Oản Oản sẽ nhanh chóng trở về thôi.”

Nàng biết Ninh Ngọc Hành vẫn luôn lo lắng cho Oản Oản, nàng cũng muốn Oản Oản được bình an vô sự. Lần trước, nếu không phải chiều nàng, Oản Oản cũng sẽ không đi tiết hoa đấy...Chuyện về sau cũng sẽ không xảy ra.

Vừa nghe nhắc tới Oản Oản, lòng Ninh Ngọc Hành bỗng run lên, y theo bản năng ôm chặt lấy người phía trước, sau đó rất nhanh “Ừ” một tiếng nhỏ.

Hòa Nguyệt có chút bận tâm, nhẹ nghiêng người qua, vừa lúc thân thể mất đi cân bằng, thiếu chút nữa ngã khỏi lưng ngựa. Người sau lưng đưa tay ôm chặt lấy nàng, hai cánh tay mạnh mẽ ép lên người nàng.

Sau lưng nóng hổi hơi ấm, còn có thể nghe rõ ràng từng tiếng: “Thịch, thịch, thịch, thịch...”, trên đỉnh đầu còn cảm thấy từng luồng hơi thổi phả xuống. Hòa Nguyệt hoảng sợ, nhìn không được, hai tay ôm chặt lấy tay áo của y. Bàn tay đỏ đầy mồ hôi.

Một lúc sau, nàng mới ngẩng đầu lên. Nhìn thấy Ninh Ngọc Hành trầm mặt, đáng vẻ không vui nữa, nàng cứ nghĩ là lỗi tại nàng, có điều... Suy nghĩ một chút, lại thấy có chỗ không thích hợp, liền phóng tầm mắt theo hướng mà y đang nhìn.

Cách đó không xa, một thân ảnh màu xanh đang đứng dưới tán cây liễu, làn váy nhẹ theo gió tung bay phất phơ, dưới mái tóc dài đen tuyền là khuôn mặt trắng nõn mềm mại, cặp mắt linh động trong suốt.

Hòa Nguyệt kinh hoàng, sau đó là mừng rỡ lời tay áo của người ngồi đằng sau, giọng nói tràn ngập vui mừng: “Ninh đại ca, là Oản Oản! Đúng là Oản Oản đã trở về!”.

60. Chương 60

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 60

Chương 60: Ai là người ngốc?

Hòa Nguyệt vừa định xuống ngựa nhưng Ninh Ngọc Hành ở phía sau ôm nàng quá chặt...Sức lực y lớn như vậy khiến nàng không động đậy được.

Hai má Hòa Nguyệt ửng đỏ, thấp giọng nhắc nhở: “Ninh đại ca!”

Lúc này, Ninh Ngọc Hành nào còn nghe được lời nào nữa, y chăm chú nhìn vào thiếu nữ đang đứng dưới cây liễu, nhẹ chân thúc vào bụng ngựa đi tới, dừng lại cách đó không xa.

Ninh Ngọc Hành bế Hòa Nguyệt xuống ngựa, nàng vội vã chạy tới chỗ kia, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, giọng nói tràn ngập kích động cùng vui vẻ: “Oản Oản, mấy ngày nay nàng đi đâu? Có biết là khiến mọi người lo lắng thế nào không hả?”

Thấy Oản Oản nghe mà không đáp lại lời nào, Hòa Nguyệt ngừng cười, dò xét: “Oản Oản, nàng sao vậy? Nàng...”

Lời còn chưa nói xong, Ninh Ngọc Hành ở phía sau liền đưa tay chụp lấy cánh tay của Ninh Oản mà siết mạnh, động tác cực kỳ thô lỗ, sắc mặt đen lại như than: “Lại là cô!”

Nhìn Oản Oản bị nắm đỏ hết cả tay, Hòa Nguyệt hấp tấp kéo tay của Ninh Ngọc Hành ra, giọng trách cứ: “Ninh đại ca, huynh làm cái gì vậy, nắm Oản Oản đỏ tay rồi.” Sức lực y mạnh mẽ cỡ nào, Oản Oản chỉ là một tiểu cô nương yếu đuối, làm sao có thể không phân biệt nặng nhẹ như vậy?

Ninh Ngọc Hành chẳng thêm để tâm xem Hòa Nguyệt nói cái gì, ánh mắt y sắc bén đến mức muốn giết người, giọng nói càng lúc càng cộc cằn: “Cô đem Oản Oản đi đâu?”

Đang lúc Hòa Nguyệt nghĩ Ninh Ngọc Hành có lẽ điên rồi thì Ninh Oản lên tiếng, vẻ mặt đầy ủy khuất: “Đau, Ninh Ngọc Hành, huynh buông tay ra!”

Ánh mắt Ninh Ngọc Hành phấp phấp nhưng tay vẫn không giảm bớt lực—nhìn y trong bộ dáng này, Hòa Nguyệt không dám hó hé lời nào. Nàng hoàn toàn không hiểu tình hình bây giờ, theo lẽ thường thì hôm nay Oản Oản trở về, Ninh đại ca nên vui mừng mới đúng, thế nhưng hai người này lại... không bình thường...

Hòa Nguyệt nhú mày, trong lòng thầm lo lắng.

Cơn đau nhức nhanh chóng lan tới mà Ninh Ngọc Hành này vẫn giữ nguyên bộ dạng cũ, nhất định không bỏ qua cho nàng, “Ninh Ngọc Hành, gần một năm không gặp, tình tình huynh vẫn thô lỗ như vậy nhỉ!”

Ninh Ngọc Hành nghe cô nương trước mặt oán thán, tay liền buông lỏng một chút, mặt lạnh đi: “Thanh Tuyền, cô có phải là quỷ không vậy?”

Lần đầu tiên có thể là do ngoài ý muốn, nhưng còn lần thứ hai thì...

...Thanh...Thanh Tuyền?! Vừa nghe đến tên này Hòa Nguyệt bỗng thấy thật lo lắng.Đêm đó, Ninh Ngọc Hành trong cơn say đã vô tình nói ra tên này, nhưng mà...Hòa Nguyệt nhìn “Oản Oản” trước mắt, nghi ngờ: Vì sao Ninh đại ca lại gọi Oản Oản là Thanh Tuyền?

Chẳng lẽ...Như vừa nghĩ ra điều gì đó, Hòa Nguyệt mở to hai mắt, nàng chậm rãi quan sát cô gái trước mắt. Nàng quá giống Oản Oản, dung mạo này không sai khác đi đâu được, nhưng còn thần sắc và cảm giác về người này, lại rất khác biệt.

Trong lòng đã có đáp án, thế nhưng càng lúc Hòa Nguyệt càng cảm thấy nghi ngờ hơn nữa.

Khuôn mặt Hòa Nguyệt trắng bệch: Làm sao Làm sao có thể?

•

Vào lúc này, khung cảnh ở ngự thư phòng vô cùng ấm áp, hòa thuận, vui vẻ, người và mèo cùng hài hòa một chỗ.

Có điều... Lúc này chưa ăn sáng đã chạy đi tìm Sở Vân Thâm, bây giờ bao tử Ninh Oản kêu réo, không còn chút sức lực nào.

Ninh Ngọc Hành vừa rời khỏi, Lục Hòa vô cùng lo lắng chạy tới ngự thư phòng, nói là A Cửu không thấy đâu nữa. Nô tài hầu hạ ngự thư phòng nghe vậy liền tốt bụng nhắc nhở, con mèo nghịch ngợm kia đang ở trong thư phòng với hoàng thượng rồi. Lục Hòa bây giờ mới thở dài một hơi. Nghĩ vừa rồi A Cửu còn chưa ăn gì mà chạy luôn ra ngoài, Lục Hòa liền đi tới phòng ăn, sau đó mang theo món điểm tâm tinh xảo đi vào.

Tiểu A Cửu là bảo bối của hoàng thượng, nàng không thể để cho nó đói bụng được.

Bùi Khuyết nghe Lục Hòa giải thích mới biết Oản Oản lại không nghe lời chạy lung tung, giờ mệt nên mới chạy tới ngự thư phòng tìm y. Nếu chạy đến nơi khác, ngộ nhỡ có bị thương thì biết làm sao? Bùi Khuyết lo lắng không thôi, thật là muốn đem ngay sợi dây buộc nó lại cạnh bên, không cho chạy loạn đi đâu nữa.

Thế nhưng, nhìn con mèo nhỏ đang ngon lành ăn điểm tâm, y biết nàng sẽ không thích bị quản thúc.

Bùi Khuyết nhắm mắt, khuôn mặt thần nhiên. Lục Hòa ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn, rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống, không dám phát ra bất cứ âm thanh nào.

“Lui xuống đi, chuyện hôm nay...không trách cô. Sau này để ý kỹ hơn một chút là được, nếu A Cửu muốn ra ngoài thì người đi theo nó, canh chừng cẩn thận ở đằng sau.”

Hoàng thượng thật quá dung túng cho A Cửu rồi. Lục Hòa thầm nghĩ, trong lòng ước ao một điều gì đó, xoay người lui xuống.

Ninh Oản chỉ vui đầu vào món điểm tâm, ăn từ đông sang tây, mãi đến khi cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng nào đó mới ngẩng đầu lên khỏi đồng đồ ăn. Ánh mắt Bùi Khuyết đen láy đang nhìn nàng, kiểu ánh mắt này khiến nàng cảm thấy sợ sợ, rất là không quen.

“Meo meo...” Đừng có nhìn nàng như vậy nữa được không?

Bùi Khuyết nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn cân xứng của nàng, trong lòng thích thú, y đưa tay lấy mẫu thức ăn dính trên mép con mèo xuống, trầm giọng nói: “Không được chạy loạn nữa, biết chưa?”

“Meo meo” Nàng giơ móng vuốt bé nhỏ lên hiểu chuyện.

Bùi Khuyết cúi đầu cười ra tiếng, sau đó tiếp tục phê sổ sách. Hôm nay để cho nàng yên lặng ở bên cạnh y ăn điểm tâm, chỉ ở bên cạnh y thôi, như vậy là được rồi.

Khoảng nửa canh giờ sau, con mèo bên cạnh đã lăn ra ngủ, cả người cuộn lại thành một đống. Bùi Khuyết cong miệng cười nhẹ, sau đó ôm lấy mèo nhỏ đặt nó lên trên tháp nghĩ. Ý cúi đầu nhìn nàng hồi lâu thì nghe bên ngoài có tiếng báo.

Thị vệ đến nói là có Ninh Ngọc Hành cầu kiến.

Không phải là đã trở về rồi sao, giờ lại quay trở lại?

Bùi Khuyết cảm thấy nghi nghi nhưng cũng chưa nói gì, Ninh Ngọc Hành tính tình lúc nào cũng hấp tấp, không biết lần này kiếm y có chuyện gì.

•

Bùi Khuyết nhìn Ninh Ngọc Hành và Hòa Nguyệt tiến vào, sau đó ánh mắt dừng hẳn sang người bên cạnh hai người họ, ánh mắt y đột nhiên sáng ngời, sau đó nhanh chóng điều chỉnh phản ứng.

Thanh Tuyền vừa thấy được Bùi Khuyết thì hai mắt đều sáng lên, mới lúc này Ninh Ngọc Hành đối xử thế kia với nàng, nàng giận lắm nhưng cũng không thể nói gì, bây giờ...Thanh Tuyền uất ức nhìn người đứng phía sau ngự án, yếu ớt nói: “Bùi Khuyết, Ninh Ngọc Hành vừa mới bắt nạt ta.”

Ninh Oản kia lớn lên vừa trắng trẻo lại tươi xinh mọng nước, nhưng dung mạo thực sự của nàng vốn dĩ hơn hẳn Ninh Oản, nàng biết, Bùi Khuyết là loại người không dễ thay đổi tình cảm của bản thân, nàng chỉ còn cách dựa vào bộ dáng yêu thích này của y, nũng nịu nhõng nhẽo, y đương nhiên sẽ đau lòng.

Thanh Tuyền không nói không rằng, môi cong cong, mắt ngân ngấn nước, vô cùng tội nghiệp.

Nhìn người con gái trước mắt, Bùi Khuyết thở dài một hơi — ít ra cũng tìm được người về. Nhưng nhìn dáng dấp của nàng, lại nghe thấy giọng nói của nàng, y ước chế không chịu được. Mắt thoáng nhìn qua con mèo nhỏ đang ngủ ngon lành trên tháp nghỉ, trong lòng thầm nghĩ: Không thể để cho Oản Oản biết.

Y muốn lặng lẽ đưa Oản Oản thật sự trở về.

Bùi Khuyết không nói gì thêm, phái người đưa Thanh Tuyền về Giảng Đào các nghỉ ngơi cho tốt, Thanh Tuyền lại tưởng y ngại vì có người ở đây nên cũng ngoan ngoãn nghe lời, trong lòng vui vẻ: Dù gì thì tối đến, Bùi Khuyết sẽ tìm nàng thôi.

•

Hòa Nguyệt vẫn chưa tiếp thu nổi sự việc hoang đường vừa rồi, nàng rất lo cho Oản Oản bây giờ đang không biết ở nơi nào, giờ lại phải lo thêm một chuyện nữa, chính là Thanh Tuyền.

Giấy trước còn đang ở trên lưng ngựa, ngồi trong lòng của y, giấy sau lại vô tình biết được nữ nhân mà y hằng tâm niệm.

Lòng Hòa Nguyệt chưa xót, cúi đầu chẳng thèm nhìn tới Ninh Ngọc Hành bên cạnh.

Đại tướng quân thấy tiểu cô nương không nói một câu nào liền dừng bước. Mới vừa rồi ở ngự thư phòng, hoàng thượng không nói gì, nhưng y cùng người lớn lên từ nhỏ, trong lòng người nghĩ sao về Oản Oản, có quan tâm đến muội ấy không, y biết rất rõ. Nếu hoàng thượng đã không lên tiếng, y cũng sẽ tin tưởng người.

Nhưng còn Hòa Nguyệt...

“Hòa Nguyệt?”

“Ừ?” Hòa Nguyệt dừng chân mới phát hiện Ninh Ngọc Hành không còn đi bên cạnh nữa, nàng vừa định quay đầu nhưng trong lòng vẫn rất tức giận, liền đổi, giả bộ không nghe thấy gì, tiếp tục đi thẳng.

Được lắm, tình nhân cũ tới rồi, vừa ý lắm chứ gì? Đến cả muội muội cũng không cần.

Giận! Ninh Ngọc Hành thấy rõ nàng muốn quay đầu, nhưng lại giận dùng dùng đi thẳng về phía trước, bộ dáng này thật giống với Oản Oản, không sai vào đâu được, chẳng trách hai đứa lại hợp ý với nhau như vậy. Ninh Ngọc Hành cũng thư thả chút ít, sau đó lại nhanh chân đuổi theo sau.

Dù gì cũng là một tiểu cô nương, y chỉ với hai ba bước có thể đuổi theo dễ dàng, thấy nàng hoàn toàn không muốn ngẩng đầu lên nhìn mình, Ninh Ngọc Hành nhanh chân chặn đầu, ngăn cản đường đi của nàng.

Hòa Nguyệt giậm chân, khuôn mặt đỏ lên vì giận, nóng nảy nói: “Ninh Ngọc Hành!”

Nói thật, y chưa bao giờ thấy nàng tức giận, Hòa Nguyệt tuy là công chúa, nhưng khi ở trước mặt y lại luôn nhu thuận nghe lời, so với lời đồn đại nàng ương bướng ngang ngạnh thì chẳng giống chút nào. Sau này lại có thêm Oản Oản chỉ điểm, y mới biết nguyên nhân tại sao, hôm nay nhìn nàng giận, y lại cảm thấy rất dễ thương.

Đôi mắt sáng ngời của Hòa Nguyệt khẽ chuyển động, miệng nhếch lên, hai gò má ửng hồng, trông rất đáng yêu, giận dữ mà cứ như làm nũng khiến cho người khác không kìm lòng được mà yêu thương. Ninh Ngọc Hành chạm nhẹ lên vai nàng, trầm giọng hỏi: “Giận à?”

Hòa Nguyệt bĩu môi, quay đầu qua một bên “Không có!”. Nàng làm sao có thể giận y được...

Biểu hiện này...Rõ ràng là giận...

“Hòa Nguyệt, có chuyện gì, nói ra có được không?” Y từ trước đến nay luôn bộc trực thẳng thắn, tâm tư của các cô nương, y thật sự đeo gọt không ra.

Khó khi nào thanh âm của Ninh Ngọc Hành lại dịu dàng như vậy, tức giận trong lòng cũng vơi đi không ít, nàng uất ức cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Ninh đại ca, lần trước... lần trước uống rượu say, huynh có nhắc đến tên đó..”

“Hả?”

“Huynh gọi tên Thanh Tuyền, Ninh đại ca, huynh... có phải huynh đã thích Thanh Tuyền cô nương kia đúng không?” Tức giận bừng bừng là đúng rồi, nhưng mà vừa này ở ngự thư phòng, nét mặt của Thanh Tuyền kia rõ ràng là ...nàng ta rõ ràng là thích đại hoàng huynh mà.

——Cái người ngu ngốc này, không lẽ không nhìn ra được gì sao? Thanh Tuyền căn bản không thích y mà.

61. Chương 61

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 61

Chương 61: Tình thế đảo ngược

Y thích Thanh Tuyền? Ninh Ngọc Hành nhất thời sửng sốt. Tiểu cô nương trước mặt cúi đầu, mái tóc đen xõa dài khiến y không thấy rõ mặt, chỉ có thể nghe được giọng nói, nhưng rất nhỏ.

Ninh Ngọc Hành thận trọng nâng khuôn mặt bé nhỏ của Hòa Nguyệt lên, không nhìn không biết, vừa nhìn... Tuy rằng không khóc, nhưng hai mắt đều đỏ, trông đáng yêu như một con thỏ vậy.

“Hòa Nguyệt, ta...”

“Ninh đại ca, đã lâu như vậy, muội không tin huynh một chút cũng không biết, muội...muội thích huynh.” Nàng thích y. Ninh Ngọc Hành trong mắt nàng là một đại anh hùng, nàng đã sớm thích y rồi, thích từ rất lâu rồi.

Thỏ lộ đột ngột như vậy khiến Ninh Ngọc Hành có chút không chống đỡ nổi. Đại tướng quân xưa nay uy phong lẫm liệt trên chiến trường bây giờ đối mặt với một tiểu cô nương yêu kiều lại có phần luống cuống. Nhìn Hòa Nguyệt như vậy, y chẳng thể nghĩ ra nổi một biện pháp nào, đã vậy...nàng còn khóc.

Ninh Ngọc Hành y chỉ là người lỗ mãng, nam tử tốt hơn y trong thành Định An này chỗ nào cũng có, sao mà nàng lại thích y? Sao không giống như Oản Oản, thích nam nhân hào hoa phong nhã, như hoàng thượng vậy, si tình không ngớt, thể mới xứng đôi vừa lứa. Ấy vậy mà...nàng là một công chúa, nam tử nào cũng muốn nàng...thể mà nàng hết lần này tới lần khác đi thích y.

Tuy rằng y đã sớm biết, nhưng khi nghe được lời này do chính miệng nàng nói ra, cảm giác hoàn toàn khác.

Kinh ngạc, mừng rỡ, và luống cuống...

Bàn tay y đang chạm nhẹ lên mặt nàng, lòng bàn tay đầy vết chai cọ cọ không thôi khiến cho Hòa Nguyệt cảm thấy mặt mình bắt đầu nóng hết cả lên. Hòa Nguyệt cắn môi, đang định nói gì nhưng lại cảm giác được hai tay Ninh Ngọc Hành vừa thu về, thân thể nàng cũng theo đó mà hướng về phía trước, trực tiếp nằm gọn trong lòng y.

Động tác của y rất thẳng thắn mà cũng ngang ngược giống như tính tình y vậy, làm cho nàng trở tay không kịp.

“Ninh đại ca.”

“Chờ muội tròn mười sáu, ta sẽ lấy muội.”

Ôi trời! Hòa Nguyệt không thể nào trực tiếp tiêu hóa hết những lời này, nhưng mà....Lát sau, nàng mới từ từ lấy lại tinh thần, có điều hai tai vẫn còn nóng đỏ. Hai tay nhỏ bé của nàng đặt trước ngực y, trong khoang mũi ngập tràn mùi hương của y, dễ ngủ vô cùng.

Lấy nàng?

Hòa Nguyệt dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương mười bốn tuổi, bị lời này làm cho ngây ngất, những thứ vốn ngổn ngang trong đầu trôi hết toàn bộ, chỉ lặng lẽ vui thầm, rồi lại gất giọng nói: “Ai muốn gả cho huynh.”

Ninh Ngọc Hành nở nụ cười, nắm chặt lấy tay của nàng, y không dám dùng quá nhiều lực, sợ làm nàng đau, dè dặt từng chút một, động tác có hơi cứng nhắc vì không quen.

Ôm cô nương bé nhỏ trong tay, nhưng lúc này, y rất muốn điều chỉnh trái tim đập chậm đi một chút, như có thứ gì đó, chật chội đến tràn đầy.

“Chuyện của Thanh Tuyền, không khác lắm so với những gì muội nghĩ. Lúc này muội nói ta thích nàng ấy...”Ninh Ngọc Hành dừng một chút rồi nói tiếp: “Từ nhỏ đến lớn, ta không tiếp xúc nhiều với các cô nương, ngoài Oản Oản, Thanh Tuyền cũng có thể coi như là người đầu tiên, nên có ấn tượng một chút, nhưng mà Hòa Nguyệt...Tình hình như vậy, làm sao ta có thể thích nàng ấy được?”

Y chỉ vào dung mạo kia của Oản Oản, rồi tới em rể tương lai, làm sao y có thể động lòng được đây?

“Muội...” Thấy y nói như vậy, trong lòng Hòa Nguyệt vui lên rất nhiều, hóa ra mọi chuyện là như vậy....Thế nhưng người này, sao lại có thể khẳng định chắc chắn như vậy chứ?

Nàng vẫn chưa yên tâm lắm, lại hỏi thêm lần nữa: “Vậy huynh...huynh thật sự không vui sao?”

Ninh Ngọc Hành không trả lời, cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu cô nương trong lòng, nở nụ cười: “Lần trước Oản Oản có nói với ta là muội thích ta...”

Ai đời lại có người như vậy? Hòa Nguyệt ngượng ngùng đánh nhẹ y một cái.

Ninh Ngọc Hành cầm lấy nắm tay bé nhỏ của nàng, không cho nàng giãy, đôi mắt sáng rực nhìn nàng đầy nhiệt huyết. Hòa Nguyệt cũng không phải là muốn rút tay ra, nhưng y nắm chặt quá, dường như sợ nàng kiếm cơ hội chạy đi mất vậy.

Hòa Nguyệt kích động muốn khóc luôn rồi!

——Kiểu đùa giỡn lưu manh của Ninh Ngọc Hành quả thực rất hợp với khẩu vị của nàng nha.

Đại tướng quân cảm thấy trêu chọc cô nương nhỏ trong lòng rất thú vị, thấy mắt nàng ngấn nước, gương mặt phỉếm hồng như đánh phấn, còn có cánh môi chúm chím, đầy đặn. Y cưng chiều Oản Oản từ nhỏ thành lệ, luôn cảm thấy nữ tử giống như nước vậy, phải cẩn thận mà che chở, chiều cổ một muội muội đã rất mệt mỏi, chẳng còn tâm tư đâu mà lo cho nữ nhân khác, vậy thì... rung động bây giờ là sao?

Y rất muốn đem tiểu cô nương này nuôi bên cạnh mình, cưng chiều nàng.

“Nàng cũng biết, ta vốn không thích ở cùng nữ nhân, nhưng mấy ngày nay, nàng ở chung với Oản Oản nên ta thấy nàng rất đáng yêu, rồi Oản Oản nói nàng cũng thích ta. Ta chỉ muốn biết, một cô nương khả ái như nàng sao lại có ánh mắt kém như vậy chứ?”

Sao lại chọn thích y?

Hòa Nguyệt quệt miệng bộc lộ bất mãn, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của y, bực mình nói: “Kém cái gì? Ánh mắt của bản công chúa là tốt nhất trên đời này, Ninh đại ca, trong lòng muội huynh vẫn luôn là một đại anh hùng, không được tự nói mình như vậy.”

Đợi nàng nói xong, đại anh hùng liền nhìn nàng cười đầy cưng chiều, Hòa Nguyệt bắt giắc xấu hổ: Tình cảm chuyển biến nhanh như vậy, nàng có cần khen y không đây?

•

Hoàng hôn, quang cảnh ở Giáng Đào các được phủ lên một áng trời chiều mông lung.

Thanh Tuyền ngồi ở trước gương, hài lòng nhìn hình ảnh phản chiếu của mình.

Tuy rằng nàng không quen thuộc với vóc người này, nhưng ai bảo Bùi Khuyết thích Oản Oản chứ, mà nàng... ngay lần đầu tiên nhìn thấy Bùi Khuyết nàng đã thích y. Người ôn nhuận khiêm tốn như vậy mới có thể xứng đôi cùng nàng.

Nghe bên ngoài có tiếng, Thanh Tuyền vui vẻ đứng lên, vừa quay đầu lại đã thấy Bùi Khuyết một thân long bào huyền sắc đi tới. Ái mộ trong mắt Thanh Tuyền tràn đầy, hôm nay là lần đầu tiên nàng nhìn thấy y mặc long bào, Thanh Tuyền nàng vẫn luôn coi trọng nam tử này, trước giờ đều vậy, thật là quá tốt mà.

Bùi Khuyết nhận ra sự si mê điên đảo trong mắt Thanh Tuyền, có điều sắc mặt của y vẫn bình thường như cũ, nhìn nàng ta sung sướng đi tới phía mình mà trong đầu Bùi Khuyết chỉ toàn hình ảnh của con mèo đang

yên lành ngủ trên tháp nghỉ— vô duyên vô cớ bị đoạt lấy thân xác nên chỉ có thể dùng thân xác A Cửu mà ở lại cạnh bên y, nếu không phải do y đoán được, sợ là nàng sẽ phải chịu nhiều oan ức hơn nữa.

“Bùi, Bùi Khuyết, ta...ta không biết có chuyện gì xảy ra.” Thanh Tuyền không thể nói cho y biết sự việc lần này là do nàng cố ý làm, đặc biệt đi tìm cao nhân giúp đỡ mang nàng vào thân thể của Ninh Oản.

Có cái gì đó lóe lên trong ánh mắt của người trước mặt, không còn trong trẻo như ngày xưa nữa, Bùi Khuyết luôn giỏi trong việc che giấu tâm tư của mình vậy mà lúc này cũng đùng đùng nổi giận, ngay cả lông mày cũng nhướng lên, giọng nói lạnh đi rất nhiều: “Người yên tâm, trăm sẽ nói quốc sư tìm cách đưa người trở về, nghỉ ngơi sớm đi.”

Buồn cười, không có Ninh Oản, cho dù là quốc sư thần thông quảng đại cũng không thể đổi trả nàng lại được.

Thanh Tuyền nghĩ thầm trong lòng rồi quay sang Bùi Khuyết nhỏ giọng nói: “Ta không quen ở đây, chàng có thể tiếp ta được chứ?” Vừa nói đến đây, Thanh Tuyền nhìn thấy sắc mặt Bùi Khuyết cũng không đổi liền lần tới, vòng tay của mình qua tay y, cánh tay trắng nõn như bạch ngọc nhưng lại có một vòng hồng hồng.

“...Lúc này Ninh Ngọc Hành siết tay ta, bây giờ vẫn còn rất đau.”

Đây là thân thể của Oản Oản, y nhìn thấy vậy tất nhiên sẽ đau lòng. Nhưng những điệu bộ, cử chỉ lúc này của Thanh Tuyền khiến y vô cùng không thích. Nếu là lúc trước, tiểu cô nương bị thương của y sẽ tủi thân nhìn y, sau đó yếu ớt nói: “A Khuyết, muối đau quá!”

Nàng hay ỷ lại vì biết y thích nàng, rồi sau đó trêu chọc y, nhưng y chẳng có biện pháp nào ngăn cản, y nguyện ý, cam tâm tình nguyện bị nàng trêu chọc.

“Trong phòng có thuốc cao, nói Yên Chi bôi thuốc cho, trăm đi trước.”

Vắt vả lấm mới gặp được, Thanh Tuyền làm sao có thể buông tay, khi y vừa xoay người đi, nàng liền thuận thế ôm chầm lấy từ phía sau ——Y có biết nàng thích y bao nhiêu không, để có y, nàng chấp nhận từ bỏ thân phận tôn quý kia, cam chịu làm người thế thân.

“Đừng, giúp ta...” Nàng vờ nức nở nhưng thật sự trong lòng cũng đầy buồn tủi.

“Thanh Tuyền, người thông minh hơn Oản Oản rất nhiều, có một số việc người nên hiểu rõ thì hơn.”

Thanh Tuyền nhìn hai tay bị hắt ra, nước mắt chảy ròng ròng, nàng biết kết quả sẽ là như thế này, nhưng quá trình kia dài đằng dặc, nàng biết Bùi Khuyết có thể vì dung mạo của mình mà xoay chuyển thái độ, nhưng cũng sẽ là rất lâu...Nàng sợ mình chờ không nổi.

Ninh Oản chưa trở về, nàng biết Ninh Oản, đó là nữ tử có thể quang minh chính đại ở lại bên cạnh y.

“Ta chỉ muốn cầu chàng một chuyện...Bôi thuốc giúp ta, được không?” Thanh âm của nàng rất nhẹ, đầy thận trọng: “...Bằng không, ta sẽ không để cho người khác chạm vào ta.”

Một lúc sau, nàng ngỡ là Bùi Khuyết sẽ nói lời cự tuyệt, nhưng thanh âm nghe được là: “Được, có điều...người nhắm mắt lại.”

Dù sao cũng là thân thể của Oản Oản, y không muốn nàng xuất hiện bất cứ một vết thương nào. Y chỉ không muốn nhìn thấy ánh mắt của nàng, y không thích.

•

Bôi thuốc xong, Thanh Tuyền muốn gây nỡ cũng chẳng còn lý do.

Bùi Khuyết lo lúc này Oản Oản đã tỉnh, không thấy y sẽ đi tìm....Mày đã nhúu chặt lại.

Vừa bước chân ra khỏi Giảng Đào các, Thường An tiến lên đón, kính cẩn cúi chào, trong lòng suy nghĩ: “Cũng đúng, hôm nay Ninh tiểu thư trở về, A Cửu tất nhiên là trở lại bên Ninh tiểu thư.”

Những lời này...

Ánh mắt Bùi Khuyết dừng lại trên người Thường An: “A Cửu tới?”

Thường An cười cười, gật đầu nói: “Đúng ạ, hoàng thượng không nhìn thấy sao? Mới đi vào một lúc.” Tiểu A Cữu xưa nay luôn nghịch ngợm, có lẽ đang chơi trốn tìm với hoàng thượng.

Bùi Khuyết thầm than trong lòng, lúc này y và Thanh Tuyền không xảy ra chuyện gì, nhưng với tính cách của Oản Oản, chắc chắn nàng sẽ nghĩ y có cử chỉ thân mật với Thanh Tuyền. Nhưng Oản Oản hành xử cũng không giống trước đây, thấy nữ nhân khác tiếp cận y là lập tức lao tới, không cho người khác thân mật với y.

Bùi Khuyết cẩn thận tìm khắp chung quanh Giáng Đào các, cuối cùng cũng tìm thấy bóng dáng của con mèo nhỏ, y khẽ thở ra một hơi, vuốt trán, dường như nghĩ ra điều gì.

“Hoàng thượng!” Thường An vội vàng đuổi theo sau.

Bùi Khuyết phát tay, nói nhanh một câu: “Đừng theo trẫm.”

Thường An: “...”

Thanh Tuyền từ trong phòng đi ra, đúng lúc nhìn thấy bóng lưng Bùi Khuyết vừa khuất, nàng thoáng nhìn qua Thường An, lễ phép mỉm cười nói: “Hoàng thượng sao vậy?”

Thường An nghe thế có chút nghi ngờ nhìn lại nàng, cách xưng hô với hoàng thượng hơi lạ nhưng cũng không dám chậm trễ, giọng nói mang ý cười: “Hoàng thượng nóng nảy vì không thấy A Cữu, đang tự mình đi tìm, không cho nô tài theo sau.”

Hàng mi dài của Thanh Tuyền khẽ run, sau đó chậm rãi cất giọng mỉa mai: “...A Cữu?”

•

Đông cung ngày trước đã có ít nô tài, bây giờ xem ra còn quanh quệ hơn rất nhiều.

Bùi Khuyết không có tâm tư để ý đến những nô tài đang hành lễ, thẳng hướng tấm cung của mình đi vào.

Nếu hồi này là Oản Oản thì bây giờ chắc chắn đang ở chỗ này.

Quả nhiên——

Y nhìn thấy trên chiếc giường rộng lớn là một cục bông tròn đang yên lặng nằm lui vào một góc, tuy rằng có mấp lên nhưng so ra vẫn còn bé lắm, khả ái vô cùng. Bùi Khuyết cuối cùng cũng giãn được chân mày, lo lắng trong tim cũng vơi bớt đi phần nào, từ từ đi về phía giường.

Tìm thấy được là tốt rồi.

Ninh Oản không nghĩ đích thân Bùi Khuyết sẽ đi tìm nàng, nàng ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn y cả buổi mới phản ứng được, trong lòng vui mừng, nhưng lại nghĩ ngay đến cảnh vừa rồi...

Y không muốn nàng, để nàng lẻ loi một mình trong ngự thư phòng, sau đó lại chạy đến Giáng Đào các chơi trò tình chàng ý thiếp.

Không phải y nói dù nàng có trở thành như thế nào đi chăng nữa thì y cũng sẽ nhận ra sao?

Lừa gạt!

Ninh Oản thấp giọng meo meo vài tiếng, cái đầu nhỏ cúi xuống trông tội nghiệp vô cùng.

“Ngoan, theo ta trở về.” Bùi Khuyết vươn tay về phía nàng, nhẹ giọng như dỗ tiểu hài tử. Thanh âm của y vốn đã rất êm tai, bây giờ lại càng thêm dịu dàng làm cho người khác nghe xong khó có thể không thuận theo.

Nhưng....Nàng mới không cần trở lại á!

Bùi Khuyết nở nụ cười, ngón tay chọc nhẹ vào cái đầu nhỏ nhưng mềm, âm thanh càng dịu dàng hơn nữa: “Oản Oản, náo loạn sao?”

Ninh Oản đau lòng rút đầu xuống, đáng vẻ quật cường, nhưng mà....A Khuyết vừa nói cái gì vậy? Mất một lúc Ninh Oản mới phản ứng kịp——

A Khuyết vừa gọi nàng là Oản Oản, không phải A Cửu....

62. Chương 62

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 62

Chương 62: Quốc sư trăm công nghìn việc.

A a a a!

A Khuyết... làm sao làm sao mà biết được?!

Ninh Oản tỉnh mộng ngay tức khắc. Bây giờ nàng chỉ là một con mèo, cho dù A Khuyết có hiểu rõ nàng đến đâu đi chăng nữa thì cũng không có khả năng đoán được nàng là A Cửu. Những lần trước nàng cũng đâu có bị phát hiện, bây giờ sao lại...

Ninh Oản nghi ngờ chớp mắt một cái, quả thực là vô cùng khó tin.

...Ngớ ngẩn thật....

Bùi Khuyết nhìn bộ dạng lạnh lùng của nàng, khom lưng ôm cục tuyết bông vào lòng, ngón tay sờ nhẹ lên cái mũi hồng phấn, trầm giọng nói: “Đừng giận nữa nhé!”

Giọng nói tràn ngập cưng chiều.

“Meo meo.” Tuy Ninh Oản không biết vì sao y phát hiện ra được, nhưng mà...y không sợ nàng, cũng không ngại nàng.

Ninh Oản vươn móng vuốt bầu chặt vào vạt áo của y, rúc hết người vào trong lòng y, kêu meo meo.

Nàng rất là vui.

“Meo meo meo.” Ban nãy nhìn A Khuyết và người giả mạo kia thân thiết như vậy, nếu là lúc trước, nàng đã xông lên ngăn cản, nàng không muốn nữ tử khác mơ mộng đến A Khuyết của nàng.

Nhưng vừa rồi...

Nàng biết trong mắt A Khuyết nàng chỉ là một con mèo, chỉ là A Cửu mà y thích, mà người kia....thân thể kia lại là chính nàng.

Nếu như nàng không biết điều vọt tót, A Khuyết sẽ có thể trách phạt nàng, nghĩ đến đây là thấy khó chịu rồi. Nàng thừa nhận bản thân mình thật nhu nhược, chỉ biết chạy về đây trốn tránh, không có can đảm đối mặt.

Nhưng ngay lúc này, A Khuyết đến tìm nàng, vì y biết nàng là Ninh Oản...Y biết.

———Hóa ra y đã biết.

Hiện giờ nàng đã có thể giải thích được vì sao lúc trước y đối với nàng lại quá cưng chiều tử tế. Ninh Oản uất ức vùi mặt vào trong lòng Bùi Khuyết, cái đầu nhỏ cọ cọ lung tung vào áo choàng của y, như thể là một người đang chịu nhiều thua thiệt.

Sắc trời đã tối, Đông cung này lại vô cùng lạnh lẽo buồn tẻ, Bùi Khuyết sợ nàng bị đói nên ôm nàng nhanh chóng trở về Can Hòa cung.

Có lẽ là do chạy đi lung tung nên giờ cục tuyết bông có hơi bẩn thỉu, Bùi Khuyết định tự mình tắm rửa cho nàng giống như trước đây.

Nếu là lúc trước thì không có việc gì, hôm nay y đã xác nhận nàng đúng là Oản Oản, giờ còn thay nàng tắm rửa nên cảm thấy có phần xấu hổ. Ninh Oản dường như cũng hiểu được trong đầu Bùi Khuyết đang nghĩ gì, nàng ngẩng đầu lên dùng cặp mắt ướt nhẹ nhìn y, thấy tay cầm khăn của y run lên, hai tai cũng ửng đỏ.

Tuy rằng bây giờ nàng chỉ là một con mèo nhỏ, nhưng trong lòng y, nàng thật sự là Oản Oản.

Tự mình giúp cho Oản Oản tắm rửa...Nghĩ tới đây thôi là Bùi Khuyết liền cảm thấy cả người có gì đó thiêu đốt. Nhưng y đã ở cùng với Oản Oản một thời gian dài, da mặt vì vậy cũng không mỏng như trước nữa, khẽ ho một tiếng rồi cầm chiếc khăn nhỏ lên nghiêm mặt nói: “Tắm rửa trước.”

Ninh Oản cũng không có ý định chọc phá y nên để yên cho y thay nàng tắm rửa. Đã giúp nàng tắm nhiều lần trước nên bây giờ động tác của Bùi Khuyết cũng rất nhuần nhuyễn, hơn nữa lại dịu dàng, thoải mái...Ninh Oản nghĩ: Chờ sau này khi thành thân xong cũng sẽ để cho y giúp mình tắm, sau đó...uýên ương hí thủy.

Mới nghĩ thôi mà đã cảm thấy hưng phấn rồi.

“Meo meo.”

Tâm tình không tệ nha. Bùi Khuyết phát hiện con mèo nhỏ đang rất vui vẻ, không khỏi nhếch miệng cười.

Tắm sạch sẽ, cũng đã xử lý xong cái bụng, một người một mèo liền lên trên giường ngủ. Long tháp tuy có lớn hơn nhưng nàng vẫn thích ngủ cạnh cánh tay của Bùi Khuyết, không thì nằm sấp trên lồng ngực của y, ấm áp, hưởng thụ cực kỳ.

“Meo meo.” Ninh Oản thân thiết lấy móng vuốt khều khều tay áo người bên cạnh, hôm nay Bùi Khuyết chỉ mặc một bộ trung y, cách một tầng vải mỏng, nàng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng ấm của y.

Bùi Khuyết nghiêng người sang nhìn con mèo nhỏ bên cạnh, thấy hai mắt của nó đang mở to tò mò nhìn y đầy nghi vấn.

Bùi Khuyết cười cười, đưa tay chọc nhẹ vào cái bụng của nàng khiến nàng kêu “Meo meo” đầy bất mãn, hai tay nhỏ che che cái bụng lại, hung dữ nhìn y. Bùi Khuyết bất chợt cười, hạ giọng nói: “Sợ nhột hả?”

“Grừ...rr...rr” Nàng rụt đầu lại, chính xác là rất sợ nhột...Có điều...có phải nàng là mèo nên A Khuyết dám bạo gan bắt nạt nàng không?

Mặc dù nàng bây giờ là một con mèo, nhưng Bùi Khuyết vẫn nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, còn cúi đầu hôn lên bộ lông mềm mại của nàng nữa, y giải thích: “Hôm nay đã tìm được Thanh Tuyền thì sẽ nhanh chóng hoán đổi uội trở về.”

Lại là Thanh Tuyền! Ninh Oản thật mất hứng, nhưng nghĩ tới Thanh Tuyền kia có thể cũng phải rời khỏi thân thể của chính mình, nàng không tiện nói gì. Có điều điểm quan trọng chính là...nàng ta thích A Khuyết!

Ninh Oản thấy lòng mình chùng xuống.

Nàng chớp mắt một cái, sau đó cô đơn khép mắt lại, ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng A Khuyết.

Bây giờ lo lắng thì có ích gì? Nàng chỉ là một con mèo, chẳng thể làm cái gì được.

Nếu bây giờ Bùi Khuyết không đoán ra tâm tư của Ninh Oản, vậy thì thật uổng phí bao nhiêu năm làm thanh mai trúc mã, y từ tốn xoa xoa con mèo nhỏ bên cạnh, trầm giọng nói: “Tin tưởng huynh, đừng suy nghĩ lung tung nữa.”

Nàng tất nhiên là sẽ tin tưởng y.

Thế nhưng, bây giờ y là hoàng thượng của Đại Chiêu, có cô nương nào mà không muốn thành nữ nhân của y cơ chứ. Ở cạnh y nhiều ngày, nhìn y lúc nào cũng bận rộn phê sổ sách, có khi nào y cũng sẽ thay đổi không...cho nên mới cố ý không để nàng nhìn thấy sổ sách yêu cầu nạp phi.

Nhưng cho dù có như thế...nàng vẫn muốn liếc nhìn vài lần.

Trước đây nàng luôn nghĩ, nàng không quan tâm A Khuyết có làm hoàng thượng hay không, chỉ cần y luôn thích nàng là được, nhưng bây giờ nàng đã biết bản thân mình thật quá hẹp hòi.

Nếu nàng thành hoàng hậu của A Khuyết, nghiêng nhiên sẽ trở thành một đồ phụ. Lúc đó, A Khuyết có còn thích nàng nữa không? Nếu còn thích, sẽ thích trong bao lâu?

Thích một người nào đó, làm gì có ai có thể hào phóng được. Nói thật là nàng không làm được.

Ninh Oản không muốn nghĩ nhiều thêm nữa, y đã nói là tin tưởng y, nàng sẽ làm vậy.

Nghĩ như vậy, trong lòng liền thấy nhẹ nhõm, nàng đưa tay quệt miệng, sau đó bò lên trên lồng ngực Bùi Khuyết kêu mấy tiếng “Meo meo meo meo meo meo” rồi vươn móng vuốt cào cào trung y của A Khuyết. Bây giờ A Khuyết đã biết nàng là Oản Oản, lá gan của nàng cũng lớn hơn một chút, cổ ý gạt áo của y ra làm lộ một mảng da thịt trắng nõn.

Phong cảnh quá tươi đẹp!

Không có y phục, nàng còn cách y rất gần.

“Meo meo”, nghĩ tới lúc này Bùi Khuyết chơi xấu nàng, chọc tay vô bụng nàng, nàng thừa dịp y không chú ý, dùng móng vuốt cào nhẹ vào ngực y. Nàng không dám cào mạnh quá sợ sẽ vô ý là trầy da A Khuyết.

Bùi Khuyết cho rằng mèo nhỏ dựa vào người y đã ngủ, sau khi y phục bị cởi ra gần hết, Bùi Khuyết mới đột nhiên ngẩng người, đáng tiếc y vẫn chưa kịp phản ứng, mèo con đã bắt đầu cào cào trên người y. Ánh mắt Bùi Khuyết thật nhu hòa, nghĩ đến lúc này mình trêu chọc nàng, không ngờ nha đầu này lại ghi nhớ trong lòng, đòi trả thù y.

Bùi Khuyết vui vẻ để cho nàng cào, thuận theo ý nàng.

Cào cào nửa ngày, Ninh Oản mới phát hiện ra một vấn đề: A Khuyết của nàng không sợ nhột.

Nàng làm vậy không phải là bị mù mà lẩn qua lẩn lại trên người y sao? Ninh Oản tức giận kêu “Meo meo” thu lại móng vuốt, yếu ớt tựa vào người y. Nàng yên lặng nghe tiếng tim đập của người bên dưới, trong đầu đột nhiên nghĩ ra cái gì, sau đó liền dụi đầu vào lồng ngực y, lè lưỡi nghịch ngợm liếm lên.

Một cơn tê dại, ầm ướt, gai gai truyền đến thân thể Bùi Khuyết ngay lập tức, y trầm giọng hỏi: “Oản, Oản Oản?”

“Meo meo.” Ninh Oản sung sướng lắc đuôi rồi tiếp tục liếm láp. Nhìn phản ứng khi bị quấy nhiễu của y, Ninh Oản đắc ý, sợ chưa? Nàng càng liếm càng hăng say, nếu bây giờ không phải là một con mèo, nàng rất muốn hét lên vài câu cho thỏa chí.

Ồ! Hình như phản ứng của A Khuyết không có giống nàng tưởng tượng. Ninh Oản ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Bùi Khuyết...đỏ mặt.

Ninh Oản cười thầm, nàng là mèo, vậy mà y cũng đỏ mặt, thật là đáng yêu. Ninh Oản bò thẳng lên phía cổ của y, sau đó nhẹ nhàng liếm liếm khuôn mặt, “Meo meo”, lần này là liếm mặt, lần sau sẽ hôn huynh.

Bùi Khuyết ho nhẹ một tiếng, đem con mèo nhỏ ôm vào trong lòng, buồn bực nói: “Không được náo loạn nữa, ngủ đi!”. May mà bây giờ nàng là một con mèo, nếu không phải y không kiềm được mình...Không nhịn được.

Y nhớ lại lúc ở khách trọ bình dân mấy, buổi tối, nàng luôn càn quấy chăm sóc y. Nhiều lần như vậy, cho dù thánh nhân cũng không kìm lòng được, y cũng cố gắng nhắc nhở chính mình: Chỉ được như vậy thôi, đến bước này thôi, không thể vượt qua được.

Thật ra hai người cũng đã vượt quá những cấp bậc lễ nghĩa, y thậm chí... Bùi Khuyết nghe tim mình đập loạn xạ, khắp thân thể cũng dần nóng lên, quả nhiên là không nên nghĩ nữa.

Tiểu tử kia vậy mà thật yên lặng ngủ, nhưng Bùi Khuyết lại chẳng thể nào ngủ được, cảm giác khô nóng vẫn chưa tan đi, còn người khởi xướng ra việc này lại ngủ thật ngon. Chờ ắt bớt đỏ, Bùi Khuyết mới cúi đầu nhìn con mèo nhỏ trong lòng mình.

Rõ ràng là một con mèo, nhưng khi biết được đó chính là Oản Oản, y rất vui mừng, càng nhìn càng mừng.

Bùi Khuyết không nhịn được, hôn lên cái đầu nhỏ của nàng một cái.

Oản Oản của y, dù cho có biến thành mèo, y cũng đều thích.

•

Trong Giáng Đào các, Thanh Tuyền vẫn chưa ngủ.

Chợt nghe thấy động tĩnh trong sân, nhưng nha hoàn hầu nàng đã đi ngủ từ sớm..... chẳng lẽ là Bùi Khuyết đến tìm nàng?

Nghĩ vậy, hai mắt Thanh Tuyền bỗng sáng ngời, tim đập liên hồi, nhanh chóng sửa sang lại quần áo rồi đi nhanh về phía sân viện.

Ánh trăng sáng ngời, soi rõ một dáng người cao to, lẳng lẳng đứng thẳng, vẻ mặt Thanh Tuyền ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, nhưng khi nhìn rõ khuôn mặt người kia, bao nhiêu ảo mộng suy sụp hết thảy.

Không phải Bùi Khuyết, mà là quốc sư Đại Chiêu —— Sở Vân Thâm, lần trước ở Minh Tú sơn trang nàng đã gặp qua một lần.

——“Cẩn thận đề phòng Sở Vân Thâm, người này sẽ làm vướng tay vướng chân.”

Nhớ tới lời dặn của người kia, Thanh Tuyền lập tức đề cao cảnh giác, nhưng mặt vẫn hòa hoãn nói: “Quốc sư đêm khuya đến thăm, không biết có việc gì quan trọng?”

Sắc mặt Sở Vân Thâm luôn lạnh lùng, y cẩn trọng quan sát thiếu nữ trước mặt, môi mím lại một đường.

Sở Vân Thâm vốn là một nam tử tuấn mỹ, lại cộng thêm tính khí tự phụ, lẽ loi đơn độc cười như vậy, càng khiến người khác cảm thấy đầu vầng mắt hoa, si mê không ngớt, vừa vặn lại có ánh trăng trợ giúp, gió thổi lay động tay áo, nhìn sinh động như một trích tiên hạ phàm.

Thanh Tuyền mặc dù luôn ái mộ Bùi Khuyết, nhưng lòng người đều yêu thích cái đẹp, hôm nay tự dưng lại có mỹ nam để ngắm, tất nhiên là sẽ không dời mắt đi được.

“Dĩ nhiên là...trả ngươi về chỗ ngươi nên ở.” Giọng nói âm trầm mà trong suốt, cực kỳ dễ nghe.

Nói ra lời này, quốc sư đại nhân có hơi phiền lòng, nhíu mày một cái. Việc này, nếu hoàng thượng không phải mắc bệnh tương tư bộc phát, y cũng chẳng hơi sức đâu mà lo tới chuyện này.

Y là quốc sư, không phải chân chạy việc.

63. Chương 63

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 63

Chương 63: Bánh bao Dung Dục

Nơi ta nên ở ư?

Nghe vậy, Thanh Tuyền mỉm cười, khuôn mặt dịu dàng như dòng nước, vô cùng quyến rũ, nàng nói: “Từ trước đến giờ đều nghe nói quốc sư Đại Chiêu cực kỳ lợi hại, hóa ra là nói đến..... thuật bói toán à.”

Bị coi thường rồi.

Quốc sư đại nhân mỉm môi cười, nhìn về phía Thanh Tuyền đứng cách đó không xa, thản nhiên nói: “Tuy ta không thích Ninh đại tiểu thư, nhưng giờ so ra..... lại thấy ánh mắt của Hoàng Thượng không tồi.”

Y đã từng cực kỳ hoài nghi ánh mắt của Bùi Khuyết. Ninh Oản này, dung mạo không tính là xuất chúng, cũng không thể coi là người cơ trí, tuy có gia thế bối cảnh tốt, nhưng ở Định An thành, người tốt hơn nàng nơi đâu cũng có..... Sao Hoàng Thượng lại có thể chọn nàng chứ? Mỗi khi nghĩ đến đây, y đều đưa ra kết luận: Hoàng Thượng từ nhỏ đã ít gặp người ngoài, gặp cô nương lại càng ít, tất nhiên mắt nhìn người cũng không thể quá tốt được.

Nhưng giờ trước mắt.....

Quốc sư đại nhân than nhẹ một tiếng.

Dùng thân phận của người khác để tiếp cận người mình thích, thực sự là... ngu hết chỗ nói.

“Sở Vân Thâm, ta biết ngươi không thích quản việc người khác, nếu việc này ngươi không tham dự vào, về sau ta sẽ đối đãi tốt với Bùi Khuyết. Hẳn là ngươi đã nhìn ra, ta tốn nhiều công sức như vậy là vì ta thương hắn.”

“Lời này ta không muốn nghe...” Tình tình yêu yêu, dù có thể nào cũng không thể vô cớ mà chiếm thân thể người khác được, cho dù người đó y vốn không thích đi nữa.

“Người....” Thanh Tuyền chán nản, lát sau lại cười: “Nhưng mà hiện tại, ta chính là Ninh Oản”.

Sở Vân Thâm thoáng liếc nhìn, trong lòng hiểu được người phương nào đã giúp đỡ nàng ta. Nếu là người bình thường tất sẽ bị chiếm thân thể cả đời, nhưng giờ gặp phải y, coi như nàng ta xui xẻo.

“Sao lại không có cách chứ?” Hiếm khi thấy được Sở Vân Thâm cười ra tiếng, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng.

Bỗng nhiên ý thức được y muốn làm gì, Thanh Tuyền cảnh giác lui về phía sau mấy bước, “Người đừng có lại đây.” Nghĩ lại thì nàng đã xem nhẹ năng lực của Sở Vân Thâm, nếu để hắn phá hủy chuyện tốt của mình thì nàng mất nhiều hơn được.

Khó khăn lắm mới khiến người kia giúp đỡ nàng, giúp nàng ngày ngày được gặp Bùi Khuyết... Thanh Tuyền càng nghĩ càng cảm thấy bất an, vội rút một chiếc trâm cài xuống đặt lên cổ, mỉm cười nói: “Nếu giờ ta cùng nàng ta đồng quy vu tận, cả đời này Ninh Oản sẽ không về được.”

Sở Vân Thâm nhú mi, Ninh Oản sống hay chết y cũng không quan tâm, vừa định mở miệng nói tùy nàng, lại nhớ đến Hoàng Thượng... chắc là người sẽ phát điên lên mất?

Thừa dịp Sở Vân Thâm do dự, Thanh Tuyền vội chạy tới Can Hòa cung —— nàng muốn đi tìm Bùi Khuyết.

Sở Vân Thâm cũng mặc kệ nàng, nháo thế này chứ nháo nữa cũng chẳng có việc gì, cứ thế thông thả đi theo.

*

Lúc này Can Hòa cung chìm trong tĩnh lặng, trong tẩm cung, trên long tháp, trong lòng Hoàng Thượng trẻ tuổi không phải là phi tử xinh đẹp, mà lại là một con mèo nhỏ tròn xoe.

Một người một mèo nằm ngủ đầy an tĩnh.

Thấy Thanh Tuyền trong dung mạo của Ninh Oản, nô tài gác cửa đương nhiên cũng không dám ngăn trở, ai cũng biết rằng Ninh đại tiểu thư được Hoàng Thượng hết sức sủng ái, tương lai sẽ là hoàng hậu, chắc chắn không thể đắc tội.

Thanh Tuyền đột ngột xông vào, đánh thức Bùi Khuyết vừa mới thiếp ngủ.

“Bùi Khuyết.” Thanh Tuyền nhỏ giọng gọi, bước nhanh tới trước long tháp, hôm nay nàng muốn nói thẳng với y.

Bùi Khuyết bộ dạng buồn ngủ, nhìn con mèo nhỏ trong lòng, nhất thời lông mày nhíu chặt, nhanh chóng mặc ngoại bào rồi đứng dậy, lạnh nhạt nói: “Muộn như vậy còn tìm trẫm làm gì?” Khi nói lời này, y vô thức nhỏ giọng, chỉ sợ... đánh thức Oản Oản.

Thanh Tuyền mấp máy môi muốn nói gì đó, lại nhìn thấy mèo con trắng muốt đang nằm trên long tháp ngủ ngon lành. Ánh mắt Thanh Tuyền khựng lại một chút, thầm nghĩ: Bùi Khuyết vậy mà lại yêu quý con mèo kia đến thế, ngay cả ngủ cũng không nở buông ra?

Nhớ tới thái độ ban ngày của y đối với mình, giờ lại đối với con mèo kia như thế, đôi mắt nàng vụt sáng, nhất thời hiểu ra điều gì đó, bước nhanh tới ôm mèo con đang ngủ vào lòng.

“Người muốn làm gì?” Bùi Khuyết kinh hoàng, nhưng đã không còn kịp, y không ngờ Thanh Tuyền sẽ ôm Oản Oản lên.

Thanh Tuyền cười cười, lòng bàn tay nắm chặt cổ mèo con trong ngực, nghiêng đầu nói với Bùi Khuyết: “Đừng vội, ta biết chàng thích con mèo này, tất nhiên sẽ không làm đau nó.”

Rõ ràng là khuôn mặt của người con gái y yêu, bây giờ cười như vậy lại làm y cảm thấy cực kỳ xa lạ. Bùi Khuyết sợ nàng ta sẽ tổn thương Oản oản, đành im lặng đứng ở xa, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Bất kể như thế nào, bây giờ dung mạo của ta vẫn là của người chàng yêu nhất, nhưng chàng lại cự tuyệt nghe ta nói chuyện.” Khi nói đến đây, Thanh Tuyền cúi đầu nhìn mèo con đang mở to mắt tròn xoe nhìn mình đầy cảnh giác.

“..... Thế nên bây giờ, chàng hãy bình tĩnh nghe ta nói được không?” Thanh Tuyền nhìn Bùi Thiếu, nam tử dịu dàng tuấn tú trước mắt này khiến nàng si mê từ rất lâu rồi. “Xét về dung mạo, khuôn mặt của ta so với khuôn mặt hiện tại đẹp hơn rất nhiều lần. Về gia thế, Thanh Tuyền ta đường đường là công chúa Tây Hành quốc, đủ để xứng đôi với chàng. Còn tình cảm, ta tự nhận ta không thua Ninh Oản chút nào. Vậy nên Bùi Khuyết, giờ chàng nói cho ta biết, ta vì chàng mà buông bỏ hết thảy, chàng có thể yêu ta không?”

Nàng biết là nàng điên rồi, nhưng vì y, nàng chấp nhận điên.

“Không thể.” Bùi Khuyết thản nhiên nói, một chút do dự cũng không có.

Thanh Tuyền cười thành tiếng: “Sau này.... cũng sẽ không ư?”

Mãi lâu sau cũng không thấy Bùi Khuyết lên tiếng, cặp mắt thâm thúy kia lẳng lặng nhìn nàng, không hề chớp mắt. Không đúng, không phải y nhìn nàng, là mèo con trong ngực nàng. Thanh Tuyền cúi đầu, nhìn mèo con mập ú trong lòng, lạnh lùng liếc mắt: “Một khi đã vậy, ta cũng sẽ không thành toàn cho chàng.”

Thứ Thanh Tuyền nàng không chiếm được, người khác cũng đừng mơ tưởng.

Ninh Oản vốn cũng chưa biết sợ, mãi đến khi thấy Thanh Tuyền ôm mình chạy ra khỏi Càn Hòa điện, lại nghe thấy Bùi Khuyết kêu to mới hoàn hồn — Thanh Tuyền có phải điên mất rồi không?

Bùi Khuyết vội chạy theo ra ngoài, nhìn thấy Sở Vân Thâm một thân thanh bào đang lẳng lặng đứng ở chỗ cũ, nhưng giờ phút này y mặc kệ, y không thể để Thanh Tuyền tổn thương Oản Oản được. Theo tình hình vừa rồi, chỉ sợ Thanh Tuyền đã biết được thân phận thật sự của Oản Oản, nếu không thì nàng ta cũng không tự nhiên ôm nàng đi.

Sở Vân Thâm cũng không ngờ Thanh Tuyền sẽ phản ứng như vậy, thấy Hoàng Thượng đuổi theo liền ảo não than nhẹ một tiếng, cũng bước vội theo.

Giờ là đêm khuya, trong cung tĩnh lặng như tờ, chỉ có vầng trăng lạnh lẽo treo trên cao.

Thanh Tuyền thấy Bùi Thiếu và Sở Vân Thâm từng bước ép sát mình, sau lưng lại có thị vệ hoàng cung, nếu cứ tiếp tục chạy như vậy, chắc chắn sẽ bị đuổi kịp, nàng cúi đầu nhìn mèo con trong ngực, lại nhìn mặt hồ phía trước, lòng như tro tàn nói: “Ninh Oản, vậy thì.... ta và người cùng chết.”

“Meo!” Nhận ra được Thanh Tuyền muốn làm gì, Ninh Oản khẩn trương kêu một tiếng.

Nàng ta điên thật rồi.

Thanh Tuyền không chút do dự ôm mèo con nhảy xuống hồ Nguyệt Nha trước mặt. Ninh Oản cảm thấy nước hồ lạnh như băng đang từ bốn phương tám hướng tràn tới, cảm giác không thể hít thở này khiến nàng hoảng loạn không biết xoay sở ra sao.

Vẫn là nơi này, vẫn là hồ Nguyệt Nha.

..... A Khuyết, muội không muốn chết

•

Ninh Oản mơ thấy đời trước, Bùi Khuyết nằm trong lòng nàng, ngực không còn hơi thở, câu cuối cùng của chàng, chính là: “Oản Oản..... dựa gần ta một chút.”

—— A Khuyết, bây giờ muội đã rất nghe lời, luôn cố gắng lại gần chàng, chàng có thấy không?

Nàng đã bỏ hết tất cả rứt rề, đã cố gắng gần gũi đến không thể gần hơn nữa.

“A Khuyết.....”

“Mẫu thân, tí tí ấy tính rồi.” Bên tai loáng thoáng giọng nói trẻ con non nớt, nghe thật êm tai.

Đời trước, nàng chưa sinh được cho Bùi Khuyết mụn con nào, y cũng không nói gì, nhưng lại làm như vô tình đưa đứa nhỏ không có mẫu phi của Đoan Vương tiến cung thân thiết với nàng. Lâu dần, nàng cũng có cảm tình với đứa nhỏ kia. Thích trẻ con là thiên tính của phụ nữ, nàng không biết những điều này đều do Bùi Khuyết sắp xếp cho nàng.

Từ ngày lấy y, y cũng không nghĩ tới việc bắt nàng sinh con cho, bởi y biết, chính nàng không muốn.

Vì thế người đó chưa bao giờ ép buộc, chỉ cố tình sắp xếp một đứa bé ngoan ngoãn, để nửa đời sau nàng có chỗ dựa.

Nàng không muốn nhớ lại, nhưng chỉ cần nhắm mắt nàng lại nhịn không được. Ninh Oản dùng hết sức lực, chậm rãi mở mắt. Trước mắt là một tiểu nam hài đáng yêu trắng trẻo.

Nhưng ngay sau đó——

“Ta ... ta đang ở đâu vậy?” Ninh Oản cảm thấy đầu mình cực kì khó chịu, còn choáng váng.

“Cô nương tỉnh rồi à. Nơi này là thôn Dương Liễu, mấy ngày trước lúc ta giặt quần áo bên hồ thì phát hiện ra cô nương, liền mang cô về nhà mình.”

Ninh Oản nghe vậy, ngẩng đầu nhìn, cô nương trước mặt nàng dù mặc một thân váy đơn giản màu vàng nhạt, nhưng hai má lại trắng trẻo mịn màng. Nàng sưng sốt trong chốc lát, theo bản năng âm thầm tán thưởng: cô nương này đẹp quá.

“Mẫu thân.” Tiểu nam hài nhìn thấy cô nương ấy, ngọt ngào gọi một tiếng.

Ninh Oản lúc này mới nhận ra, cô nương xinh đẹp này đã búi tóc của phụ nhân.

Lại hỏi thăm thêm một lúc nữa, Ninh Oản mới biết đây là một thôn trang nhỏ ở ngoại ô Định An. Vị phụ nhân trẻ tuổi cứu nàng tên là Dung Cẩm, còn tiểu nam hài đáng yêu nàng nhìn thấy lúc tỉnh lại là con của Dung Cẩm – Dung Dục, nữ danh là bánh bao.

Còn nàng, cũng mơ hồ từ thân thể của mèo con trở về thân thể của mình. Chẳng qua.... Nàng không biết bây giờ Thanh Tuyền ra sao, còn có..... A Cửu. Nghĩ lại có lẽ hồ Nguyệt Nha trong cung thông ra bên ngoài, nàng trôi theo dòng nước tới nơi này, bây giờ bình yên vô sự đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

“Bánh bao, cha đệ đâu?” Ninh Oản vừa ăn cơm, thừa dịp Dung Cẩm bận bịu trong bếp thì lặng lẽ cúi đầu hỏi bánh bao nhỏ bên cạnh.

Bánh bao nhỏ năm nay ba tuổi rưỡi, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, mềm đến nỗi có thể nhéo ra nước được, đôi mắt đen nhánh ngập nước giống như hắc mã nào được rửa bằng nước sông, sáng ngời hữu thần, làm cho người ta nhìn chỉ muốn xoa nắn.

Ninh Oản vừa thấy đứa nhỏ này liền thích, biết nhà bọn họ chỉ có hai người thì ngạc nhiên. Dung Cẩm nhìn qua thì cũng chỉ hơn nàng vài tuổi, yếu điệu mảnh mai, một mình nuôi con khăng định rất vất vả.

Bánh bao nhỏ vẻ mặt hồn nhiên, tự hào nói với Ninh Oản: “Ninh tỉ tỉ, mẫu thân đệ nói cha đệ đã đi đến một nơi rất xa tu luyện pháp thuật, chờ khi thành thần tiên mới quay trở về.”

Tay cầm đĩa của Ninh Oản khựng lại một lúc, nhìn tiểu nam hài ngoan ngoãn trước mắt, tự nhiên lại cảm thấy đau lòng: Hóa ra là đã mất.

Đúng lúc này, quốc sư đại nhân ở hoàng cung đại chiêu quốc khó có lúc thất lễ mà hất xì một cái.

64. Chương 64

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 64

Chương 64: Cha của Bánh Bao

Ninh Oản như còn điều gì muốn nói, nhưng nhìn thấy Dung Cẩm bưng đồ ăn bước ra, nàng nói: “Oản Oản, muội vẫn còn chưa khỏe lắm, nên ăn nhiều một chút. Bánh Bao, đừng phiền Ninh tỷ tỷ nữa, biết chưa?”

Nghe mẹ nói vậy, Bánh Bao chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh, ngoan ngoãn gật đầu đồng ý rồi nhanh chóng ngẩng đầu lên, giọng ngọt ngào nói: " Con biết rồi, mẫu thân."

Dung Cẩm thấy có hạt cơm dính trên mép của con trai liền buông đũa gỡ hạt cơm xuống, nhẹ nhàng trách: "Con đó, bốn tuổi rồi mà còn..."

"Bánh Bao, đệ phải nhanh nhanh lớn lên một chút, sau đó bảo vệ mẫu thân, nghe không?"

Nghe vậy, trong lòng Dung Cẩm lại thấy hạnh phúc, nhưng rồi nghĩ về điều gì đó, ánh mắt nàng rơm rớm nước mắt, hôn lên khuôn mặt bé bỏng của con trai: "...Mẫu thân chờ con lớn lên". Nói xong liền nghiêng đầu nhìn Ninh Oản, cười yếu ớt: "Để Oản Oản chê cười rồi!"

Ninh Oản lắc đầu, nhìn khung cảnh cực ấm áp trước mắt

—Nàng cũng mong ước...sau này sẽ sinh cho A Khuyết một đứa con xinh xắn như Bánh Bao vậy.

Nàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Bánh Bao, không hiểu sao lại thấy có cảm giác thân quen từ trước. Nhưng mà, nàng cũng biết là mình chưa từng tới thôn Dương Liễu, cũng chưa từng gặp Bánh Bao trước đây...Đúng là suy nghĩ nhiều rồi, có lẽ do Bánh Bao càng lớn càng đáng yêu chẳng?

Ninh Oản nhanh chóng xử lý xong bát cơm của mình, thỏa mãn ợ to một cái, ngượng ngùng gãi đầu, cười cười: "A Cẩm, một mình tỷ nuôi con cực khổ lắm, không bằng ngày mai tỷ trở về cùng ta đi. Tỷ đã cứu ta một mạng, ta sẽ báo đáp hai người thật tốt." Tuy thôn Dương Liễu này cảnh thế ngoại đào nguyên, nhưng dù sao cũng chỉ có hai mẹ con bọn họ, nên có người chăm sóc thì tốt hơn.

Dung Cẩm nghe vậy thì vội lắc đầu, hàng mi dài khẽ rung lên, nở nụ cười hiền từ, nàng cúi đầu hôn lên cái má phúng phính hồng tươi của Bánh Bao, giọng thỏa mãn: "Lúc gian khổ nhất ta còn có thể chịu đựng được, bây giờ một chút cực khổ này không đáng là gì."

Nàng có được một đứa con ngoan ngoãn, hiểu chuyện, sống một cuộc sống yên tĩnh, an nhàn, những cái khác, nàng chẳng cần phải để tâm đến làm gì.

"Dù gì vẫn là cảm ơn hảo ý của mọi người."

Ninh Oản nhìn cô nương đang mỉm cười trước mặt, nghe nàng nói thế, nhìn qua dường như chỉ mới hơn mười chín tuổi, nếu không phải Dung Cẩm búi tóc phụ nhân, người ngoài nhìn vào chỉ thấy đây là một cô nương vừa tới tuổi cập kê. Mười chín, mà Bánh Bao năm nay đã bốn tuổi, như vậy....khi mới chỉ hơn mười lăm tuổi, nàng ấy đã....Ninh Oản hơi kinh ngạc, hơn nữa nhìn cử chỉ của Dung Cẩm cũng không thấy giống một cô nương ở thôn trang xa xôi mà giống như một tiểu thư khuê các hơn.

Nghĩ đến đây, nàng hiểu ai cũng có chuyện cũ của mình.

Nàng biết Dung Cẩm là một cô nương hiền lành, ở chung với nhau nhiều ngày, nàng ấy chăm sóc nàng rất cẩn thận. Đợi đến ngày mai nàng trở về rồi, nhất định phải cảm tạ nàng ấy thật tốt.

•

Thôn Dương Liễu là một thôn trang nhỏ bé, yên tĩnh, người dân nơi đây đều thuần chất, thiện lương, biết có khách lạ đến, mọi người đều phá lệ nhiệt tình đối xử với Ninh Oản.

Một mình Dung Cẩm mang theo đứa bé đến đây thật không dễ dàng gì, đã vậy, nàng còn là một tiểu cô nương xinh đẹp, thế nhưng nhờ vào cử chỉ duyên dáng, khéo léo, bao nhiêu năm qua, ở đây không có một chút lời ra tiếng vào nào. Đứa bé lớn lên trắng trẻo, dễ thương, hàng xóm ai ai cũng thích nó, đôi khi có chuyện gì đều dốc sức giúp đỡ.

Như lời Dung Cẩm nói, mọi chuyện bây giờ đều trở nên rất bình thường, ngày nào cũng hạnh phúc.

Buổi tối, Ninh Oản không ngủ được liền khoác áo ngoài đi ra viện, quần áo của nàng đang mặc bây giờ là quần áo của Dung Cẩm, vóc người của hai người cũng tương đương với nhau, y phục cũng dễ mặc.

Nhưng mà...

Lạnh quá.

Ninh Oản ngược nhìn vầng trăng sáng trên cao, nhất định ca ca rất lo lắng cho nàng, còn có A Khuyết của nàng nữa. Không biết A Khuyết có quan tâm bản thân hay không, nếu nàng trở về mà thấy A Khuyết gầy đi, chắc sẽ đau lòng chết mất.

Ninh Oản ngồi trên ghế đá, mím môi nhắm mắt suy nghĩ.

“Đã trễ rồi, sao vẫn chưa ngủ?”

Nghe Dung Cẩm hỏi, Ninh Oản quay đầu lại thấy mái tóc đen tuyền, hơi rối một chút ở sau gáy, hình như mới vừa tắm xong. Dung Cẩm vốn đã đẹp, hôm nay lại xõa tóc, càng tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn và nước da trắng nõn mềm mại, Ninh Oản nhìn đến ngây người, bật thốt lên: “A Cẩm, tỷ thật là đẹp!”

Dung Cẩm thoáng đỏ mặt, không nhịn được cười, sau đó ngồi xuống bên cạnh Ninh Oản, đôi mắt sáng như sao: “Không ngủ được sao?”

Ninh Oản gật đầu: “Bánh Bao đã ngủ chưa?”

“Vừa mới ngủ xong.” Nhắc đến Bánh Bao, trên mặt Dung Cẩm không giấu được vẻ hài lòng, nàng ngẩng lên nhìn bầu trời, cất giọng nhẹ nhàng: “Lúc mới tới đây, ta cũng không ngủ được, nhưng dần dần về sau cũng quen. Nhìn thần sắc của muội lúc này, đang suy nghĩ về người trong lòng sao?”

Ninh Oản bất ngờ đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Vậy mà tỷ cũng nhìn ra được, có tướng làm thầy số nha.”

Không biết lời của nàng có chỗ nào không đúng, Dung Cẩm nghe xong nụ cười liền tắt ngấm, đôi mắt trở nên âm trầm: “Thầy tướng số có gì mà tốt...tính cho người cũng không tính được ỉn.”

Ninh Oản dừng mắt, muốn hỏi cho cặn kẽ, nhưng phát hiện bên ngoài có động liền thẳng người cảnh giác, nghĩ tới thôn Dương Liễu thường ngày không có người xấu, nói với Dung Cẩm: “Muội đi xem một chút.”

Dung Cẩm đứng dậy theo: “Cùng đi.”

“Ừ.”

Hai người mở cửa viện, thấy cách đó không xa có bóng người, Ninh Oản lấy hết can đảm đến gần nhìn trộm, một cảm giác lạnh lẽo ập tới, thanh kiếm sáng đang cận kề cổ nàng, Ninh Oản hít vào một hơi lạnh, Dung Cẩm bên cạnh cũng sợ đến mức không thốt lên được lời nào.

“Không nghĩ tới ở đây mà cũng có thể gặp được người...Ninh Oản.”

Giọng nói này, rất quen.

•

Ninh Oản cũng bất ngờ khi gặp Bùi Chiêu và Cố Tang Chỉ ở nơi này.

Lần trước, Bùi Chiêu mưu phản thất bại, khiến hoàng đế băng hà, Bùi Khuyết lên ngôi phải xử lý chuyện này trước tiên, tróc nã Bùi Chiêu. Còn tưởng rằng y đã cao chạy xa bay đi nơi nào, không ngờ lại lẩn trốn trong thành.

Nàng lại càng không ngờ hơn nữa, Cố Tang Chỉ và Bùi Chiêu ở bên nhau không rời.

Bùi Chiêu và Cố Tang Chỉ có tư tình, nhưng nói cho cùng y bảo vệ nàng ta thật tốt, bởi thế đến ngày hôm nay Cố phủ cũng không bị liên lụy gì, nhưng...bây giờ Bùi Chiêu dù gì cũng là loạn thần tặc tử, người người đều muốn giết chết y, còn Cố Tang Chỉ này là một thân cầm y ngọc thực, sao lại cùng y sống chết?

Cô nương ta như vậy cũng khiến nàng có chút hảo cảm.

Bùi Chiêu bị thương, bây giờ đang hôn mê, lúc này người đặt kiếm lên cổ nàng là Cố Tang Chỉ. Một thiên kim tiểu thư mảnh mai liễu yếu lại có thể ra tay dứt khoát như vậy, Ninh Oản giờ tay sờ lên cổ, có trầy da, vết thương đau nhức hành hạ.

Nhưng nhìn thấy Bùi Chiêu đang nằm thoi thóp, tâm tình của Ninh Oản tốt lên rất nhiều.

Chuyện của Bùi Chiêu hôm nay sợ là sẽ liên lụy đến hai mẹ con Dung Cẩm, nhưng cho dù thế nào Ninh Oản cũng đã định ninh trong lòng: Dung Cẩm cứu nàng, nàng phải báo ân.

“Ngày mai các người hãy rời khỏi nơi này, ở đây không an toàn.” Bé con vừa thức dậy, Dung Cẩm phải lo cho con. Ninh Oản nhìn Bùi Chiêu đang được Cổ Tang Chỉ thoa thuốc mới nói ra điều trong lòng.

Cổ Tang Chỉ dừng tay, khước miệng cười cười, châm chọc: “Đúng là không an toàn, sợ sẽ liên lụy bọn họ nữa.”

“Ta không muốn A Cẩm và con tỷ ấy bị thương, Cổ Tang Chỉ, coi như hôm nay ta không nhìn thấy các người, ngày mai hai người hãy rời nơi này đi thật xa đi.” Vốn dĩ là những người không cùng chung chí hướng, Ninh Oản lại chẳng ưa Bùi Chiêu gì cho cam, hôm nay gặp lại trong hoàn cảnh này, chính là do bọn họ gieo gió gặt bão.

Nói xong những lời này, nàng thấy khuôn mặt xinh đẹp của Cổ Tang Chỉ đen đi mấy phần, không thèm nhiều lời nữa, lập tức xoay người rời khỏi gian nhà.

Căn nhà này chỉ có hai phòng, bây giờ phòng của nàng đang bị hai người Bùi Chiêu chiếm, trời cũng đã khuya, chẳng còn cách nào khác, phải để bọn họ ở lại nơi này một đêm.

Dù sao sáng mai cũng sẽ đi sớm.

Hôm sau.

Lúc Ninh Oản tỉnh lại mới phát hiện chỉ còn mỗi mình nàng trên giường, Dung Cẩm và đứa nhỏ đã tỉnh dậy. Mới tỉnh ngủ, đầu óc có chút mơ màng, nghĩ tới việc tối qua liền giật mình một cái, rồi giường ngay lập tức.

Dung Cẩm mỏng manh yếu ớt, chỉ sợ Cổ Tang Chỉ ức hiếp người, vậy thì xong luôn.

“Ninh tỷ tỷ”, đứa trẻ đang dùng bữa sáng vừa nhìn thấy Ninh Oản liền ngọt ngào kêu một tiếng. Mẫu thân đã dạy, gặp người quen phải chào hỏi, hơn nữa, cậu cũng rất thích Ninh tỷ tỷ.

Đồ ăn đã sớm dọn lên bàn giúp nàng, mặc dù chỉ là cháo trắng cùng bánh màn thầu đơn giản nhưng Ninh Oản cảm thấy ấm áp vô cùng, nàng nhìn Dung Cẩm hỏi: “Bọn họ đâu rồi?”

Dung Cẩm cười cười: “Sáng sớm đã rời đi.”

Đi?! Ninh Oản hơi bất ngờ, nghĩ tới những gì đêm qua nói với Cổ Tang Chỉ liền thấy mình có chút quá phận, thế nhưng...nàng cũng chỉ có lòng lo lắng sẽ liên lụy đến mẫu tử Dung Cẩm. Bất quá... có cần đi ngay như vậy không?

“Ta thấy nam tử kia cũng đã tỉnh, khí sắc tốt hơn so với đêm qua. Bọn họ nhìn cũng không phải người xấu, ta vốn định chờ cho vết thương của họ lành lại thì để cho họ đi, nhưng cô nương kia tính tình quật cường, ta không còn cách nào khác, chỉ có thể cho họ một chút lương khô, đi đường còn có cái ăn.”

Nghe Dung Cẩm nói vậy, Ninh Oản bắt đầu dĩ não mê, trong lòng thầm nghĩ: Không giống người xấu sao? Đêm qua là Cổ Tang Chỉ kia gác kiếm lên cổ nàng đấy? Tuy bôi thuốc rồi nhưng giờ vẫn còn đau âm ỉ đây này.

A Cẩm lương thiện quá đi!

Trong lòng nghĩ vậy nhưng Ninh Oản cũng không nói ra.

Ăn sáng xong, Ninh Oản nói lời từ biệt, trong lòng nàng đã sớm dự định, họ sẽ nhanh chóng gặp lại nhau thôi.

Sống chung mấy ngày, Bánh Bao đặc biệt rất thích Ninh Oản, thấy nàng phải đi liền ôm lấy chân của nàng, dính chặt. Ninh Oản ngồi xổm xuống, hôn chụt lên hai má trắng trẻo của Bánh bao rồi ghé tai nói nhỏ: “Ninh tỷ tỷ sẽ nhanh quay về gặp hai người, còn có thể lấy rất nhiều đồ ăn ngon nữa, không được khóc nhè, biết không?”

Bánh Bao nhỏ tuy rằng rất thích ăn, nhưng trong lòng bé, Ninh tỷ tỷ còn quan trọng hơn, bé quyết định làm một nam tử hán, lau đi nước mắt, ngập ngừng nói: “...Ninh tỷ tỷ, tỷ phải nhất định nhanh trở về xem Bánh Bao, Bánh Bao không cần ăn ngon, Bánh Bao chỉ cần Ninh tỷ.”

Nếu cứ như vậy, Ninh Oản không rời đi mất.

Nàng cúi đầu hôn thêm một cái, sau đó cười nhìn Dung Cẩm: “A Cẩm, muội nhất định sẽ trở lại gặp hai người.”

“Ừ, trên đường nhớ cẩn thận.” Dung Cẩm kéo Bánh Bao nhỏ sang cạnh mình, nở nụ cười thản nhiên như thường ngày.

Ninh Oản cẩn thận vẫy tay chào, sau đó mang theo lương khô và một ít bạc mà Dung Cẩm đã chuẩn bị cho, rời khỏi thôn Dương Liễu. Nàng nghe thấy Bánh Bao gọi nàng phía sau, nhưng không có can đảm quay đầu lại.

Tên tiểu tử này, mới có tý tuổi mà đã quẩn người như vậy, nếu nàng không phải một lòng kiên định đối với A Khuyết thì nàng thật sẽ không muốn trở về đâu.

Đi được khoảng một khắc, Ninh Oản nghe thấy có tiếng vó ngựa đằng trước, nàng ngược mắt ra xa, nhìn thấy người ngồi trên lưng ngựa, ngạc nhiên đến độ không nói nên lời.

“A Khuyết, muội ở đây.” Ninh Oản kích động vẫy vẫy tay.

Có lẽ là người kia nghe được giọng của nàng vội tăng tốc độ, con ngựa nhanh chóng chạy đến trước mặt nàng, Ninh Oản nhìn Bùi Khuyết phong trần đầy mệt mỏi thì trong lòng chua xót, vội vàng bước tới.

“Oản Oản.” Bùi Khuyết ôm chặt lấy thân thể bé nhỏ vào trong lòng, cái cảm giác mất rồi có được này y không muốn thêm một lần nào nữa, người luôn đọc sách thánh hiền như Bùi Khuyết cũng chẳng thèm để ý tới Sở Vân Thâm đứng phía sau, cúi đầu xuống hôn lên gương mặt phúng phính của nàng..

Quốc sư đại nhân tiêu sái ngồi trên lưng ngựa nhìn hai người đang triền miên trước mắt, biểu cảm nhàn nhạt như thể chuyện kia không liên quan gì đến mình.

A Khuyết tự nhiên lại hôn nàng, khuôn mặt nhỏ xinh của Ninh Oản hồng lên vui vẻ, tay ôm chặt lấy thắt lưng người đối diện không buông, như nghĩ tới điều gì, nàng ngẩng đầu lên nói: “A Khuyết, có một người tên là Dung Cẩm đã cứu muội, nếu không có tỷ ấy, chỉ sợ là muội đã sớm mất mạng, muội dẫn huynh đi gặp nàng, được không?”

Đã cứu Oản Oản của y, y tất nhiên sẽ báo đáp thật tốt, Bùi Khuyết cúi đầu khẽ hôn nhẹ lên môi Ninh Oản, dịu dàng nói: “Ừ.”

Có điều ——

“Cô vừa mới nói....người cứu mạng cô, tên gì?” Khó khi nào thấy được vị quốc sư không biết sợ này thất thố một lần, giọng nói cũng không còn tự nhiên, lạnh lùng như bình thường.

Giống như có vẻ...run nhẹ?

Tâm tình Ninh Oản đang kích động, không nhận ra được sự khác thường của Sở Vân Thâm, tủm tỉm cười, ngẩng đầu lên nói thêm lần nữa: “Là Dung Cẩm, một cô nương rất đẹp, nàng còn có một tiểu hài tử nữa, tên là Bánh Bao.”

Nói xong những lời này, Ninh Oản mới chú ý tới sắc mặt kỳ quái của Sở Vân Thâm, định hỏi xem y thế nào, đột nhiên về mặt ngưng lại, chớp mắt hiểu rõ một chuyện.

Đôi mắt của Ninh Oản mở to——

Thảo nào nàng nhìn tiểu Bánh Bao có vẻ quen quen, đây chẳng phải là Sở Vân Thâm thu nhỏ sao, nhất định là từ một khuôn mặt ra!

Ninh Oản: “...” Hình như nàng vừa hiểu ra cái gì rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Các chị em chắc đã đoán ra được chuyện cũ của Dung Cẩm và quốc sư đại nhân rồi nhỉ? Nói thêm một chút, quốc sư đại nhân không biết sự tồn tại của Bánh Bao, nên y không phải là nam tử phụ bạc, ăn rồi còn không chịu trách nhiệm, hơn nữa vẫn cho rằng mình là một xử nam đây (Tại sao ta cố gắng cường điệu chuyện này chứ?)

65. Chương 65

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 65

Chương 65: Giác mộng của Oản Oản

Chỉ một cái chớp mắt, trong đầu Ninh Oản bị nhồi nhét thêm vô số chuyện xưa vô cùng cầu huyết về Quốc sư đại nhân tàn nhẫn chà đạp tiểu cô nương yếu đuối mảnh mai, sau khi ăn sạch thì vô mộng chạy lấy người.

Một cô nương nhu nhược như A Cẩm, một thân một mình đi tới thôn Dương Liễu, sinh hạ Bánh Bao nhỏ, rồi ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn, một bờ vai để dựa vào cũng không có. Còn Sở Vân Thâm, thân là Quốc sư Đại Chiêu, cầm y ngọc thực, được dân chúng kính yêu — uống công năng còn có chút thưởng thức hân, không ngờ hân lại là người như thế.

Còn có..... Bánh bao.

Haizz, bánh bao thật đáng thương.

Trong giây lát, Ninh Oản nghĩ ra một ý, nàng giương mắt nhìn Sở Vân Thâm, nói: “Cô nương ấy tên Dung Cẩm, nàng có trượng phu rất yêu thương nàng, vợ chồng tương kính như tân, còn có một đứa con rất đáng yêu.” Nhìn thần sắc Sở Vân Thâm âm trầm, trong lòng Ninh Oản thầm đắc ý, nói với Bùi Khuyết: “A Khuyết, đột nhiên muội nhớ ra, A Cẩm không thích người ngoài quấy rầy, chúng ta về trước đi.”

Tất nhiên là nàng không thể để Sở Vân Thâm tiện nghi được.

Bùi Khuyết cái gì cũng nghe nàng, nhưng những lời vừa rồi của nàng..... Y tự tách nghĩa trong câu nói kia, lúc này mới hiểu nàng cố ý không cho bọn họ nhìn thấy Dung Cẩm, hình như nàng đối với Quốc sư..... Có điều không vừa lòng thì phải.

Người thông minh như Sở Vân Thâm, nếu là ngày thường, đương nhiên sẽ nhận ra thần sắc khi Ninh Oản nói chuyện rất khác thường, nhưng lúc này trong lòng cảm xúc mãnh liệt quá nên không cách nào nhận ra.

•

Bây giờ vất vả lắm mới tìm ra người, vốn là phải về cung, nhưng Ninh Oản lại nghĩ về việc của Dung Cẩm, nàng không thể cứ chạy lấy người như thế được, dù sao.... Dù sao nàng cũng phải hỏi cho rõ ràng chuyện cũ của hai người họ.

Nếu là hiểu nhầm, giờ hai người họ gương vỡ lại lành đúng là không gì tốt hơn.

Nhưng nếu Sở Vân Thâm thực sự là cầm thú bội tình bạc nghĩa thì nàng sẽ lấy lại công bằng cho Dung Cẩm. Nam nhân như vậy không xứng làm phụ thân của bánh bao nhỏ.

—— phỏng đoán của Ninh Oản ——

Ba người đặt chân vào một khách điểm.

Vào phòng rồi, Bùi Khuyết mới để ý thấy vết kiếm trên cổ Ninh Oản, tuy rất nông, bây giờ cũng đã kết vảy, nhưng y nhìn vẫn rất đau lòng, vội hỏi: “Sao lại thế này?”

Nghe vậy, Ninh Oản sờ sờ cổ, nhớ tới Cố Tang Chỉ đêm qua, trong lòng bắt đầu do dự..... tuy rằng Bùi Chiêu phạm vào tội mưu nghịch, thế nhưng nàng có chút không đành lòng. Nếu lúc này nàng nói cho A Khuyết biết là do Cố Tang Chỉ, y sẽ phái người đi tróc nã hai người bọn họ.

Nàng không muốn như vậy.

“Không cần thận bị thương thôi, giờ không có việc gì rồi.” Ninh Oản cười cười, đưa tay ôm cổ Bùi Khuyết, hôn lên cằm y, điềm nhiên nói: “A Khuyết, muội rất nhớ huynh.”

Trong mắt Bùi Khuyết tràn đầy ý cười nhu tình, thuận thế ôm lấy nàng, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu, một chữ cũng không nói. Tiểu cô nương trong lòng im lặng tựa vào ngực y, cọ cọ vạt áo, nói: “A Khuyết, muội muốn hôn huynh, muội hôn huynh nhé?”

Nếu tính từ lúc nàng thành A Cửu, đã vài tháng rồi nàng không thân mật với y, nàng không chỉ muốn y, còn muốn.....

Bùi Khuyết cũng muốn thân mật với nàng, tuy rằng hai vành tai có chút nóng, nhưng thấy Ninh Oản chớp chớp mắt, y liền ngoan ngoãn cúi thấp đầu cho nàng hôn dễ hơn.

Mắt Ninh Oản cong thành hai vầng trăng non, cười khanh khách hôn lên, nhưng mà..... rõ ràng là nàng hôn y, tại sao.....

Đôi môi vừa mới chạm vào đã bị ngậm chặt, một bàn tay to nâng gáy nàng lên, bị giữ chặt, tùy ý cho người kia hôn. Lửa nóng ngang ngược như vậy, một chút cũng không giống tính tình ôn nhuận của Bùi Khuyết trước giờ, gấn bó qua lại, hôn cho đến lúc lưỡi nàng bắt đầu run lên.

“Đừng.....” Trên mặt là hơi thở nóng rực của y, Ninh Oản im lặng ngửa đầu cho y hôn. Vất vả lắm y mới chịu buông nàng ra, Ninh Oản dùng sức thở, sau đó, thân hình nhoáng cái bay lên không.

Ninh Oản theo bản năng ôm chặt cổ Bùi Khuyết, kinh ngạc nói: “A Khuyết.....”

Bùi Khuyết không để nàng nói chuyện, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, sau đó bế nàng lên tháp. Ninh Oản hình như bị dọa rồi, nhưng đến lúc quần áo rơi hết xuống đất, nàng mới bắt đầu khiếp đảm.

A Khuyết sao lại nhiệt tình như vậy?!

Khó có thể tin là y lại làm thật?

Ninh Oản có chút tự trách, ngoan ngoãn nằm trên tháp, để mặc cho quần áo trên người từng cái từng cái bị lột xuống, tới lúc chỉ còn áo lót và tiết khố, nàng mới cảm thấy thẹn thùng, khuôn mặt đỏ bừng, nắm chặt lấy góc chăn bên cạnh, định kéo qua che mình, chợt cảm thấy trên tay không có gì, Ninh Oản choáng váng — đến che cũng không cho nàng che?!

Ninh Oản vừa thẹn vừa vội, nén giận nói: “A Khuyết.”

“Ng Sloan, để yên ta xem nào.”

Trời ạ?

Nghe vậy, Ninh Oản mới lấy lại tinh thần, nàng thấy ánh mắt của Bùi Khuyết tỉ mỉ liếc dọc theo cơ thể nàng, trong đôi mắt tràn ngập sự lo lắng, làm gì có nửa phần tình dục. Lúc này nàng mới hiểu y đang làm gì, vội vàng nhỏ giọng nói: “Muội thực sự không có việc gì.”

Tên gốc này, sao lại lo lắng cho nàng đến thế. Trong lòng Ninh Oản ngày càng ngọt.

Bùi Khuyết thở dài nhẹ nhõm, nhìn tiểu cô nương quần áo rách bươm, da thịt trắng nõn, lúc này mới cảm thấy ngượng ngùng, cầm xiêm y bên cạnh mặc vào cho nàng.

Lúc này nhìn thấy vết kiếm trên cổ nàng, nhưng nàng lại không muốn nói cho y biết, y thật sự rất lo lắng, vì thế mới đường đột cởi quần áo của nàng kiểm tra xem còn vết thương nào khác hay không.

Y không muốn cô gái nhỏ của y bị thương, dù là vết thương nhỏ nhất.

Ninh Oản ngồi dậy trên giường, cắn một cái lên cổ Bùi Khuyết, cố ý nói: “Cởi quần áo gọn gàng như vậy, muội cũng không muốn mặc vào nữa.”

Bùi Khuyết đỏ mặt, nhìn thấy đầu vai trắng nõn của nàng, cái yếm hạnh đào bao lấy khuôn ngực tròn trịa, y cảm thấy miệng khô lưỡi đắng.

Dù sao cũng là người mình yêu, bây giờ lại quần áo không chỉnh tề ngồi trước mặt, động tình cũng là chuyện bình thường.

“Ng Sloan, mặc vào. Đừng nháo nữa.” Vất vả lắm mới hồi phục tinh thần, y sao nhẫn tâm mà nặng lời với nàng được, chỉ kêu nàng nhanh mặc quần áo vào, sau đó nghỉ ngơi một đêm, tối mai hồi cung.

Nghĩ đến tên cầm thú Sở Vân Thâm, lại nhìn A Khuyết trước mặt, Ninh Oản cảm thấy vận khí của mình thật tốt. Cánh tay nòn nà túm cổ y, Ninh Oản lại cắn thêm mấy ngụm nữa cho đỡ thèm rồi mới mặc xiêm y vào.

Không nháo thì không nháo, chờ đến lúc thành thân xong, y sẽ phải nháo với nàng — nàng sẽ sinh cho A Khuyết một đứa bé đáng yêu như Bánh bao nhỏ vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ninh Oản sung sướng.

Ninh Oản kể chuyện của Dung Cẩm từ đầu đến cuối cho y nghe, nói xong còn hung tợn cắn răng: “Thế nên muội mới không nói cho hần, cô nương gốc Dung Cẩm này vẫn luôn một mình nuôi con, cũng không muốn nói cho hần biết bánh bao nhỏ là con hần.”

Bùi Khuyết nghe vậy, trong lòng khiếp sợ, nhớ lại lần trước từng hỏi quốc sư phải chăng có lòng nghi người, bây giờ mới hiểu rõ — tình cảm của một người, có thể làm cho quốc sư Đại Chiêu gặp biến không sợ động tình.

Nghĩ đến chuyện Sở Vân Thâm sẽ xuống tay với một cô nương mười lăm tuổi, Ninh Oản liền bất bình thay cho Dung Cẩm. Cả đời này của Dung Cẩm đều bị hủy trong tay hần rồi.

“Nhưng mà Oản Oản à, nàng có từng nghĩ, có lẽ..... mình hiểu lầm quốc sư rồi không.” Tuy rằng quốc sư là người lạnh như băng, nhưng cũng không phải người trốn tránh trách nhiệm, chắc có gì đó hiểu lầm giữa chuyện này.

Ninh Oản cũng không vui, lập tức đứng dậy, trừng mắt nhìn Bùi Khuyết: “Huynh là nam nhân. Tất nhiên phải nói thay nam nhân rồi.” Hơn nữa y còn là tri kỉ của Sở Lương Thâm, không tin hần là loại người này..... nhưng còn A Cẩm và Bánh bao nhỏ.

Giận ư?

Bùi Khuyết khẽ nhắm mắt, ôm tiểu cô nương vào lòng, hôn lên mặt nàng một cái. Nếu là ngày thường, Ninh Oản đã bị mỹ nam kế làm cho choáng váng rồi. Nhưng việc này không thể dễ như vậy được. Ninh Oản đưa tay nhéo mặt Bùi Khuyết, nuông chiều nói: “Huynh đứng bên kia với Sở Vân Thâm hay đứng bên này với muội?”

Nếu y còn giúp Sở Vân Thâm, vậy nàng..... vậy nàng sẽ cắn chết y! Ninh Oản rất không có cốt khí nghĩ.

Bùi Khuyết cũng không phải tên ngốc, biết lúc này không thể trêu nàng, đành thấp giọng nói: “Tất nhiên là bên muội.”

Nghe được lời này, Ninh Oản vui vẻ nâng mặt Bùi Khuyết lên hung hăng hôn tiếp, tựa cằm lên trán y, nói: “A Khuyết, huynh thật tốt.”

Mới vậy đã tốt rồi? Bùi Khuyết dở khóc dở cười, đưa tay xoa vết thương trên cổ nàng: “Bây giờ thì nói cho ta biết sao muội bị thương đi?”

Cái này..... Ninh Oản ngồi một bên, nghiêng đầu, do dự trong chốc lát mới nhìn Bùi Khuyết: “Đêm qua, muội gặp Bùi Chiêu và Cố Tang Chỉ.”

“Là A Chiêu?”

Ninh Oản lắc đầu: “Bùi Chiêu bị bệnh, là Cố Tang Chỉ.” Nàng thấy sắc mặt Bùi Khuyết bình tĩnh, tiếp tục nói: “A Khuyết, huynh muốn đuổi tận giết tuyệt thật à?”

Dù sao Bùi Chiêu cũng là đệ đệ y, tuy rằng..... tuy rằng người kia cũng không coi A Khuyết là huynh trưởng, mà nàng cũng không vui khi gặp y, nhưng mà.... Sau đêm hôm qua, nàng cảm thấy, nếu từ nay về sau Bùi Chiêu và Cố Tang Chỉ có thể rời xa Định An thành, cùng mai danh ẩn tích mà sống..... vậy cũng rất tốt.

Suy nghĩ trong lòng Ninh Oản, Bùi Khuyết đều hiểu, y nắm tay Ninh Oản, thấp giọng nói: “Ta biết chừng mực, muội tin ta chứ?”

“Tất nhiên, muội tin huynh.” Ninh Oản không chút nghĩ ngợi liền thốt ra, nghĩ đến A Khuyết cố tình để cho Bùi Chiêu một con đường sống, chỉ cần không làm mấy chuyện không có đầu óc là được.

Tâm tình Ninh Oản rất tốt, lại dính lên người Bùi Khuyết, nhuyển ngọc ôn hương trong lòng khiến Bùi Khuyết thấy thoải mái hơn hẳn. Y ôm tiểu cô nương trong lòng, nhớ đến việc của Quốc sư, tuy rằng Oản Oản lừa hắn nói rằng Dung Cẩm có vị hôn phu tốt, nhưng với tính tình của Sở Vân Thâm.....

Y nhìn ra cửa sổ, trầm nghĩ: chỉ sợ giờ phút này người đó đã tới thôn Dương Liễu rồi.

•

Ngày hôm sau, lúc Ninh Oản rời giường ăn sáng thì phát hiện không thấy Sở Vân Thâm đâu.

Nói đúng hơn thì, từ chiều hôm qua đã không ai thấy bóng y rồi. Ninh Oản càng nghĩ càng thấy không đúng, đột nhiên nghĩ tới gì đó, quay sang nói với Bùi Khuyết đang tao nhã ăn sáng: “Có phải Sở Vân Thâm đi tìm A Cẩm rồi không?”

Bùi Khuyết: “.....”

Vừa thấy vẻ mặt của y, hôm qua luôn miệng nói đúng về phía nàng, hóa ra đã sớm biết Sở Vân Thâm đã quay về thôn Dương Liễu tìm A Cẩm mà không nói cho nàng biết. A Cẩm yếu điệu an tĩnh, mà Sở Vân Thâm lại cao ngạo lạnh lùng..... Chắc chắn A Cẩm sẽ bị bắt nạt rồi!

Ninh Oản lo lắng nóng nảy, thở phì phì đứng dậy, muốn đi thôn Dương Liễu tìm Dung Cẩm, Bùi Khuyết cũng không còn cách nào khác, đành phải dời ngày hồi cung chậm một ngày, đi theo Ninh Oản.

Vào sân thì thấy Bánh bao nhỏ đang chơi đùa một mình, Ninh Oản trầm nghĩ không ổn, vội nói với Bùi Khuyết: “A Khuyết, huynh trông Bánh bao hộ muội một lát, muội vào trong xem.”

Bùi Khuyết thấy Ninh Oản hấp tấp, bất đắc dĩ cười cười, nhìn đứa bé phấn điệu ngọc mài kia cảm thấy vô cùng đáng yêu. Khuôn mặt này cực kì giống Quốc sư, nhìn một cái là biết hai người là phụ tử. Chẳng qua ngày nào mặt Quốc sư cũng vô cảm, còn tiểu gia hỏa tròn xoe này lại nở nụ cười thiên chân vô tà.

Rất giống, nhưng cũng không giống.

Bánh bao nhỏ ngẩng đầu, nhìn thấy một ca ca áo trắng, trầm nghĩ: thần tiên ca ca lớn lên thật đẹp, còn cười với mình nữa. Bánh bao nhỏ nhớ lời dặn của mẫu thân, lễ phép cười: “Xin chào thần tiên ca ca, đệ tên là Bánh bao.”

Bánh bao?

Bùi Khuyết ý cười càng sâu, như vậy Quốc sư chính là..... cha của bánh bao nhỏ.

Bánh bao nhỏ nhìn thần tiên ca ca cười, trong lòng cảm thấy cao hứng, nhưng nhớ lại quái thúc thúc lạnh như băng hôm qua, tự nhiên cảm thấy sợ hãi, thúc thúc kia thật dữ.... thật là đáng sợ.

Lúc Ninh Oản đi vào thì thấy Dung Cẩm đang ngồi khóc trên ghế, tức thì nổi giận, lôi Sở Vân Thâm đang ngồi bên cạnh ra ngoài, đuổi ra khỏi cửa.

“A Cẩm, có phải tên cầm thú kia lại bắt nạt tí không?” Trong lòng Ninh Oản đầy căm phẫn, an ủi nói: “Tỷ yên tâm, lần sau nếu hắn còn dám bắt nạt tí, muội giúp tỷ đánh hắn.” Nói xong, Ninh Oản còn hươ hươ nắm tay.

Lúc này Dung Cẩm mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn còn vương nước mắt. Nàng vốn đẹp, giờ rơi lệ càng động lòng người.

Ninh Oản nhìn mà lòng mềm nhũn: A Cẩm xinh đẹp như vậy, Sở Vân Thâm lại nở ra tay?! Cầm thú!

Dung Cẩm lắc đầu: “Oản Oản, muội đừng nói vậy, sư phụ người..... người không có bắt nạt ta.” Giọng nói của nàng thấp dần, nhưng tự tin kiên định: “..... cho tới bây giờ cũng chưa từng.”

Sư phụ?

Ninh Oản sững sốt, lập tức phản ứng lại, nàng từng xem không ít thoại bản, trong đó cũng có thầy trò, bây giờ..... người vốn luôn là gương tốt lại làm ra việc đồi phong bại tục như vậy!

Thực sự rất cầm thú!

“Từ nhỏ tỳ được sư phụ nuôi lớn, sư phụ trừ việc không thường nói chuyện, mặt khác đều rất tốt.” Dung Cẩm khẽ cười, nhớ lại một ít việc vui trong quá khứ, nàng nhìn vào mắt Ninh Oản: “Trong mắt tỳ, người là nam tử tốt nhất thế gian. Là tỳ là tỳ đã đi quá giới hạn.”

Nam tử tốt nhất?

Ninh Oản nhú mày.

Đại khái là được Sở Vân Thâm nuôi lớn, chưa từng thấy qua nam tử khác, lại bị sắc đẹp của Sở Vân Thâm mê hoặc..... mới cảm thấy hắn tốt nhất.

“Nhưng hắn khi dễ tỳ, bội tình bạc nghĩa với tỳ, để tỳ vất vả nuôi Bánh bao nhỏ một mình, như vậy tỳ vẫn thấy hắn tốt sao?” Ninh Oản hỏi.

Nếu như vậy mà A Cẩm còn trả lời tốt, vậy.... chắc Sở Vân Thâm cho nàng uống thuốc gì rồi.

Dứt lời Dung Cẩm lộ vẻ ngượng ngùng, hai má ửng hồng, hai bên tóc rủ xuống, nhìn qua trông thật ôn nhu.

Giọng nói của nàng rất bé, nhưng Trữ Oản nghe rất rõ:

“Việc này..... không thể trách sư phụ..... là ta ép hắn..... hắn không biết.”

Ninh Oản: “?”

Ép buộc? Không biết?

Ninh Oản ngốc luôn rồi.

Một lúc sau, trong lòng Trữ Oản nảy lên đáp án đáng sợ.

— Chẳng lẽ là Mê gian?!!!!!!

66. Chương 66

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 66

Chương 66: Chờ huynh cưới muội.

Sau khi biết được chân tướng, cái nhìn của Ninh Oản đối với Sở Vân Thâm cũng chuyển biến rất lớn.

Tuy là ngay từ đầu Sở Vân Thâm cũng không khiến người ta chán ghét, chỉ là suốt ngày cứ lạnh như băng, cho nên mới hại Dung Cẩm nghĩ ra hạ sách đó.

Cho nên Dung Cẩm làm cho Sở Vân Thâm mê ngủ, một mình ra đi.

Ninh Oản nghĩ : nhìn tình hình hiện tại, Sở Vân Thâm cũng có tình ý với A Cẩm, giờ lại còn có đứa con, nếu ở chung một chỗ thì tốt. Dù sao một cô nương mang theo đứa bé cũng rất vất vả.

A Cẩm ngốc, cứ say mê Sở Vân Thâm như vậy, lại bị Sở Vân Thâm nuôi lớn, nên từ nhỏ sư phụ nói gì đều nghe nấy, nhìn qua rất dịu ngoan.

Ninh Oản lắc đầu bất đắc dĩ, đúng là bông hoa cấm bãi phân trâu mà, xấu quá.

Lần này nhìn thấy đứa bé, Sở Vân Thâm chấn kinh luôn – bởi vì lớn lên giống nhau quá. Sau đó trong lòng nảy sinh một mớ cảm giác, lại thấy Dung Cẩm một mình tại thôn Dương Liễu, chăm con....

Trong mắt y, nàng vẫn là đứa trẻ, nhưng giờ, cái gì nàng cũng học được, còn có thể nuôi con rất tốt.

Lòng y đau.

Ninh Oản ra khỏi phòng, Dung Cẩm thấy sư phụ đại nhân nhà mình tới thì đỏ bừng cả mặt, nhỏ giọng: “Sư phụ, chàng nói không trách ta, để cho ta và Bánh bao sống ở đây đi, ta... ta sẽ không đến quấy rầy chàng đâu”.

Nàng biết sư phụ thương nàng, từ nhỏ đến lớn, sư phụ đối xử với nàng rất tốt, nàng cũng ngoan, mọi chuyện đều nghe sư phụ.

Trước kia nàng cảm thấy chuyện trộm thích sư phụ là chuyện vô cùng khác người, sau đó lại còn làm ra một chuyện khác người nữa.. là làm cho sư phụ ngủ.

Khi đó nàng rất sợ, nhớ đến tiểu cô nương nàng từng cứu, người đó tặng cho nàng một cổ trùng để báo ân. Tên cổ trùng đó là vong ưu cổ, có thể khiến cho người ta quên một chuyện, sau đó, nàng trộm cho vào người sư phụ, làm cho y quên đi chuyện hoang đường đêm đó.

Tuy đêm đó sư phụ say, tỉnh lại có lẽ sẽ tưởng một giấc mộng xuân, nhưng nàng vẫn không dám mạo hiểm. Rồi nàng ra đi.

Sở Vân Thâm nhìn tiểu đồ nhi trước mặt, nghe nàng nói nhỏ, như van xin. Y nhượng mảy, không nói gì mà đợi nàng nói xong mới đưa tay ra trước.

Dung Cẩm nhìn dấu răng quen thuộc kia, hơi mở miệng, kinh ngạc nói: “Sư.... sư phụ?”

Nhưng mà... nàng nhớ rõ khi đó tuy nàng rất hận, lại không dám dùng sức cắn, nhiều năm như vậy, dấu răng đó vẫn còn sao?

Dung Cẩm không nói gì, thật lâu sau, trong lòng như đoán ra. Nàng nhìn sắc mặt sư phụ vẫn như cũ, nhưng nước mắt lại tuôn rơi, lao vào ngực y, yếu ớt gọi: “Sư phụ”.

Nàng khóc như tiểu hài tử, như ngày trước kia.

Sở Vân Thâm mím môi, hai tay dùng sức, rất lâu mới nói được một câu.

“A Cẩm, theo ta về nhà”.

Tiểu đồ nhi của y, bên ngoài phiêu bạt nhiều năm như vậy, giờ nên trở về bên y rồi.

*

Trên xe ngựa.

Thấy Sở Vân Thâm đối với đồ nhi và đứa nhỏ cũng không xấu, giờ A Cẩm cũng có người để dựa vào, Bánh bao cũng có phụ thân, trong lòng nàng cũng yên tâm.

Nhưng mà... nghĩ đến lời A Cửu, nàng liền trầm tư, nàng nhìn sang Bùi Khuyết bên cạnh, không biết nghĩ gì mặt cũng đỏ theo.

Bùi Khuyết nhìn nàng, mỉm cười nói: “Làm sao vậy?”

Mặt Ninh Oản hồng hồng, mím môi cười: “Không, không có gì, chỉ là lo, không biết Sở Vân Thâm có bắt nạt A Cẩm không”. A Cẩm rất nghe lời, mọi chuyện đều theo Sở Vân Thâm, nếu bị bắt nạt chắc cũng chỉ mỉm cười, sau lại nói ” sư phụ đối xử với ta tốt lắm, y không bắt nạt ta”.

“Hôm nay nàng cũng thấy đấy, quốc sư luôn lạnh lùng nhưng trong mắt y, Dung Cẩm không giống người khác, quốc sư đương nhiên sẽ đối tốt với nàng, lại ấy vậy mấy năm nay, đương nhiên sẽ bù lại”.

Sở Vân Thâm không phải không có tình cảm, chỉ là quá thâm trầm và chậm chạp, lấy hiểu biết của y về hắn, chỉ sợ hắn thích Dung Cẩm còn nhiều hơn nàng thích y.

Có đôi khi, cái gì cũng không nói, không có nghĩa là không thích.

Ninh Oản gật đầu, sau đó xê qua gần người Bùi Khuyết một chút, ôm lấy tay y, tựa đầu vào, đôi mắt sáng lên hỏi: “A Khuyết, huynh có thích đứa bé không?”

Đứa bé? Bùi Khuyết nhớ lại tiểu tử đáng yêu kia, môi khẽ cong lên: “Thích”.

Thích à, Ninh Oản nói tiếp: “Muội cũng thích, nhưng mà... nhưng mà huynh không thể thích, vì, vì huynh phải thích đứa bé của chúng ta kia”.

Bùi Khuyết khẽ cười, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Ninh Oản, sau đó cúi đầu hôn lên trán nàng, nhẹ giọng: “...Được”.

Ninh Oản vui vẻ ngửa đầu hôn y một cái, nhưng nhớ của y chưa bao giờ che giấu, cứ thế bộc lộ ra hết thảy.

Nàng ôm cổ y, nhắm mắt hôn lên bờ môi đó, vừa mềm vừa ấm, hôn đủ mới xích ra: “A Khuyết, huynh biết không? Thực ra có đứa bé là do A Cẩm chủ động, cho nên muội mới không có thành kiến với Sở Vân Thâm”.

Hóa ra là vậy, Bùi Khuyết hơi ngạc nhiên, hôm nay y thấy Dung Cẩm đứng bên cạnh Sở Vân Thâm, nhu thuận dịu ngoan, không giống kiểu người chủ động như vậy.

“Cho nên, muội nghĩ, nếu... nếu muội chủ động hơn... huynh không biết có giữ nổi không?”

Bùi Khuyết biết lúc ở bên cạnh nàng khi nào cũng có thể hỏng mất, nên thành thật gật đầu, ôm lấy nàng: “Cho nên đừng nao”. Y sẽ cưới hỏi nàng đảng hoàng, để nàng đường đường chính chính làm thê tử của y.

Ninh Oản cười gật đầu, rụt người lại: “Muội nghe lời mà”. Nàng muốn y, nhưng cũng chỉ hôn thôi, không làm chuyện gì khác cả.

“Ừ”.

“Đúng rồi A Khuyết, lúc muội tỉnh lại đã ở đây rồi, nhưng mà.... không nhìn thấy Thanh Tuyền, còn A Cửu nữa”. Lần đó nàng ngủ mơ màng Thanh Tuyền lại xâm nhập vào, hơn nữa nhớ lại đêm đó, Thanh Tuyền biết con mèo kia là nàng, vì A Khuyết không thích nàng ta, nên muốn cùng nàng đồng quy vu tận.

Thật đáng sợ.

Nhớ ngày ấy, Bùi Khuyết cũng hoảng hồn, nhưng may mà nàng bình an. Bùi Khuyết xoa lên đỉnh đầu nàng: “Về sau sẽ không xảy ra chuyện này nữa”.

“Vâng”. Ninh Oản gật đầu, “Nhưng A Cửu...” A Cửu là mèo con, chỉ sợ...

Mèo con trắng đỏ như cầu nối giữa nàng và A Khuyết, nhưng giờ còn chưa tìm được, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều. Mèo vốn kị nước, đêm đó lại rơi xuống hồ...

“Nếu muội thích, chúng ta lại nuôi”.

“Không”. Nuôi con khác, cũng không phải A Cửu.

Ninh Oản cọ cọ mặt Bùi Khuyết, đột nhiên nhớ tới điều gì, nhỏ giọng: “A Khuyết, nếu về sau muội không cho huynh nuôi mèo, huynh có giận không?” Không có A Cửu nàng không có tâm tư nuôi con khác, hơn nữa... nàng cũng không muốn chia sẻ tình cảm của A Khuyết.

Bùi Khuyết sững sốt. Mặc dù y thích mèo nhưng chiều A Cửu cũng là vì Oản Oản, giờ Oản Oản bên người, y đương nhiên không còn tiếc nuối.

“Muội nói không nuôi chúng ta sẽ không nuôi”. Dù sao về sau y có thể nuôi nàng, còn cả con của họ.

Nghe lời quá. Ninh Oản như thưởng cho y hôn một cái, vui vẻ nói: “Nếu y muốn mèo, muội có thể kêu tiếng mèo mà.... meo meo”. Hai tay làm thành hình móng vuốt, gãi gãi lên ngực y.

Bùi Khuyết bật cười, tuần tú như vậy làm cho người ta sinh ra ý xấu.

“Muội còn vậy nữa...” Ninh Oản từ từ nói, rồi hôn dọc theo cằm y xuống, vươn đầu lưỡi liếm liếm lên cổ y, “A Khuyết, có thích không?”

Còn nói không nao?

Bùi Khuyết bất đắc dĩ cười, sau đó hôn lên môi tiểu cô nương trong ngực, thầm nghĩ: thôi, để nàng hồi phủ rồi, chỉ sợ một thời gian dài không gặp.

Lộ trình đến phủ Việt quốc công còn khoảng nửa canh giờ, y liền làm hết nhưng việc muốn làm với nàng trong mấy tháng, làm hết một lần.

Xe ngựa rất rộng, bên dưới là giường mềm, Bùi Khuyết áp tiểu cô nương dưới thân, nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng. Lông mi Ninh Oản run run, nắm chặt lấy vạt áo của y, “A Khuyết”.

“Để huynh hôn”. Nói xong lại cúi người giữ lấy môi nàng.

Bùi Khuyết ngốc, tiếc nuối phải xa nàng. Hai tay nàng chuyển sang lưng y, nhẹ nhàng ôm lấy.

Y rất biết chừng mực, chỉ hôn nàng, sờ nàng thôi.

Ninh Oản như nghĩ tới gì đó, lặng lẽ đưa tay xuống...

“Oản Oản?” Đôi mắt Bùi Khuyết sẫm lại, thâm thúy như bóng đêm.

Mặt nàng cũng đỏ bừng, giống như đứa nhỏ làm chuyện sai trái bị bắt được vậy.

Nhưng động tác trên tay vẫn không dừng lại, chỉ ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Chỉ cho huynh hôn muội sợ muội, vậy muội cũng không thể sờ sao?”

Nàng nhớ tiểu bùi bùi không được sao, đặc biệt bây giờ... còn bừng bừng sinh khí trong tay nàng nữa.

Thanh âm của Bùi Khuyết khàn đi, sợ bên ngoài nghe được tiếng vang lại cố gắng hạ thấp giọng, khuôn mặt tuần tú nhìn Ninh Oản đến ngây ngốc.

Nhưng lời tiếp theo của y lại khiến nàng cháy mặt.

“Sờ đi, để ỉnh muội sờ thôi”. Lời này là lần đầu y nói ra, nhưng đến lúc này mới phát hiện hóa ra nói cũng không khó đến vậy.

Nàng thích sờ, thì sờ. Dù sao... về sau... nghĩ đến về sau hô hấp của Bùi Khuyết liền rối loạn.

Ninh Oản ngốc ngây, có chút được chiều mà kinh ngạc. Mãi đến khi tiểu bùi bùi trong tay nhiệt tình chào hỏi nàng, mới phản ứng lại, cảm giác đầu tiên là- có phải khi không có nàng A Khuyết trộm xem điểm bản không?

Y để cho nàng sờ y, còn y tiếp tục hôn nàng, hôn lên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp...đầu vai, từng tắc từng tắc, đến ngực, Ninh Oản cả người đã ngũn ra hết, nằm úp trên giường như nước.

Mồ hôi chảy ròng ròng, cảm giác ướt át, Ninh Oản đỏ mặt khép chân lại. Nàng không đỡ nổi mắt, A Khuyết nồng nhiệt quá.

“Oản Oản, chờ huynh cưới muội”. Đầu sở đang hôn ngực nàng, thở hồng hộc nói.

Nàng có chút hoảng hốt, nghe lời y nói một lúc sau nàng mới mỉm cười, ôm chặt lấy thân thể nóng rực ấy, “Muội chờ huynh”.

- chờ huynh đến cưới muội.

67. Chương 67

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 67

Chương 67: Sắp xếp hôn lễ

Bùi Khuyết trước nay làm việc đều rất cẩn thận, xe ngựa dừng lại nửa tiếng đồng hồ, y vội thay nàng sửa soạn lại quần áo.

Mới lúc này, Ninh Oản đã cảm nhận được sâu sắc Bùi Khuyết đáp lại nhiệt tình của nàng ra sao, bây giờ khuôn mặt nhỏ nhắn lại hồng lên. Nàng lặng lẽ đưa mắt nhìn Bùi Khuyết, thấy y mím môi, yên lặng giúp nàng chỉnh lại xiêm y, vậy thôi, không có nhìn nàng...

Hay là không dám nhìn...

Xấu hổ đúng không? Ninh Oản mừng thầm, cả mặt tràn đầy ý cười.

Vừa rồi mới hôn hăng say như vậy mà, giờ lại xấu hổ. Kế tiếp mới đáng kinh ngạc...Y cởi vớ của nàng, hôn lên đôi bàn chân.

Người ở ngoài đều thấy Bùi Khuyết là một người ôn nhuận như ngọc, một quân tử phong phạm, nhưng lúc này khi nhìn y thành kính hôn chân nàng, cái loại cảm giác này, không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả—khoảnh khắc ấy thật đẹp, nàng không dám nhìn nữa.

Y không ngại sao?

Bùi Khuyết đứng lại, thậm chí cũng không bước chân vào trong phủ, y chỉ bế Ninh Oản xuống xe ngựa, cầm lấy tay của nàng nói: “Vào đi thôi.” Đi lâu như vậy, Việt Quốc công và Ninh Ngọc Hành chắc lo lắng lắm.

Ở nơi đông người, Ninh Oản cũng nghiêm chỉnh không làm ra một số chuyện quá hạn, chỉ khéo léo gạt đầu nhìn y, điềm tĩnh nói: “Muội chờ huynh...”

Bùi Khuyết buông tay, cẩn thận nhìn tiểu cô nương của y bước từng bước vào phủ cho đến khi khuất bóng mới nói với Thường An bên cạnh: “Hồi cung.”

Ngồi trong xe ngựa, Bùi Khuyết cúi đầu nhìn hai tay của mình, lòng bàn tay vẫn còn lưu lại hơi ấm chưa tan, giống như hơi ấm của nàng vẫn còn đây. Bùi Khuyết cười nhạt, nhắm hai mắt lại.

....Y thật sự mong muốn nàng luôn mãi ở bên người.

•

Mọi chuyện trôi qua, Ninh Oản có được một đêm ngủ yên giấc.

Sau mấy ngày, nàng lại nhớ Bùi Khuyết. Nhưng bây giờ, y đã là đế vương trăm công nghìn việc, mới vừa đăng cơ, tất nhiên sẽ không có dư dả thời gian để mà nhàn hạ, Ninh Oản chỉ có thể an ủi bản thân: Đợi đến lúc thành thân, nàng gả cho y, sau đó, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy y rồi.

Mà Sở Vân Thâm, từ khi có con trai và đệ tử xuất hiện thì không ở trong cung nữa, phải dời ra phủ quốc sư bên ngoài.

Ninh Oản trong lúc rảnh rỗi cũng khá nhớ Dung Cẩm nên đã tới phủ quốc sư vài lần.

Mấy lần đến chơi, Sở Vân Thâm đều không làm nàng thất vọng. Trên mặt của A Cẩm lúc nào cũng vui vẻ, lúc nào cũng một tiếng sư phụ, mắt sáng long lanh, ngay cả Bánh Bao so ra còn kém hơn. Khí sắc A Cẩm không tệ, so với trước đây khi ở thôn Dương Liễu, sắc mặt cũng hồng mịn lên không ít, tuy rằng Sở Vân Thâm có lãnh đạm khi nhìn nàng, bộ dạng không thích nhiều lời, thế nhưng lúc nói chuyện với A Cẩm cũng ôn hòa hiếm thấy.

Sửa đổi tính tình đây mà. Ninh Oản vui mừng.

Bánh Bao nhỏ thật dễ thương, thấy nàng liền ngọt ngào gọi: “Ninh tỷ tỷ.”, có điều, quốc sư đại nhân không quen giao tiếp với con trai, hôm nay Bánh Bao nhìn thấy y vẫn còn hơi sợ, đợi nhóc con lễ phép một tiếng “Sư tổ”, khuôn mặt lãnh đạm của quốc sư trong nháy mắt đã trở nên xanh mét.

Thấy Sở Vân Thâm trầm mặc không nói gì, mặt âm u phẩy tay áo bỏ đi, Ninh Oản không nhịn được cười rộ lên.

Lúc này Bánh bao nhỏ chớp chớp đôi mắt to tròn, ngẩng đầu lên ngây thơ hỏi: “Sư phụ của mẫu thân, Bánh Bao gọi Sư tổ không đúng sao?”

Ninh Oản vui vẻ, cúi xuống nhéo lấy cái má phúng phính, tán dương: “Không sai, Bánh Bao nhỏ thật thông minh.”

Được khen ngợi, Bánh Bao cười tít mắt, nhưng mà... bé nhú mày, tay gãi gãi đầu có chút nghi hoặc — Sư tổ của bé hình như không mấy vui vẻ đúng không?

Tuy rằng đã nhận người trở về nhưng bọn họ dù sao cũng là thầy trò, cái người Sở Vân Thâm này dĩ nhiên là không quan tâm đến những ánh mắt thế tục kia, sớm muộn gì cũng sẽ thành thân, Ninh Oản không cần phải lo lắng thay cho Dung Cẩm.

Xem ra Khuyết nói đúng, vị trí của Dung Cẩm trong lòng Sở Vân Thâm rất không bình thường.

Cũng may, một người kiêu ngạo như Sở Vân Thâm khi ở trước mặt A Cẩm thì cũng trở nên nhu hòa hơn.

Hôm nay, A Cẩm đã có chỗ dựa vào, tình cảm chậm chạp của ca ca mặt đơ và Hòa Nguyệt cũng tiến triển, còn có...

Ninh Oản ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, khe cong miệng —— nàng chờ đến mùa xuân năm sau là có thể được xuất giá rồi.

•
Trong thời gian này, Ninh Oản chưa lần nào đi gặp Bùi Khuyết

Cũng ngày này, Hòa Nguyệt gọi nàng vào cung, nàng thuận tiện tiến cung mang về một ít diêm bản mới tinh. Cả ngày chẳng có việc gì làm, đành phải trông cậy vào việc xem diêm bản cho đỡ phí cuộc sống.

Hóa ra Hòa Nguyệt và ca ca của nàng đang giận nhau. Ninh Oản an ủi một hồi, sau đó dự định hồi phủ, tốt bụng khai thông cho vị ca ca không hiểu tình thú kia một chút.

Tiểu cô nương muốn y dỗ dành, y cũng nên học một ít đi là vừa.

Dọc đường đi, Ninh Oản chuyên tâm suy nghĩ sẽ phải nói với anh trai thế nào để khiến cho Hòa Nguyệt không còn đau khổ như vậy nữa, đang nghĩ ngợi, dường như nàng cảm nhận được có gì đó liên ngắc đầu lên... Từ rất xa, dưới bóng mai là một dáng người áo đen cao to đang lẳng lặng đứng đó.

Đợi nàng, hình như đã đợi thật lâu.

Ninh Oản sửng sốt đến quên cả nhắc chân. Cảm giác được cung nữ phía sau lặng lẽ lui xuống, còn nam tử đằng trước đang từng bước, từng bước tiến về phía nàng.

Đã bao lâu không gặp mặt, ba tháng....

“Đã tiến cung, sao không tới gặp huynh?” Bùi Khuyết cười nhẹ một cái như mọi khi, làm cho Ninh Oản nghĩ nam tử trước mắt này không phải là đế vương của Đại Chiêu mà chỉ là một người vẫn thường hay chơi với nàng và đại ca khi còn bé.

Ninh Oản nhìn y cười, tùy tiện nói: “Huynh không phải rất bận sao? Muội sợ tới quấy rầy huynh...”

Lời còn chưa dứt, người trước mặt đã vươn tay vững vàng ôm nàng vào lòng, y tựa cằm lên tóc nàng, cúi đầu cất giọng trầm trầm: “Nhiều ngày không gặp như vậy, là da mặt mỏng đi hay là vì sắp tới ngày cập kê nên trở thành một cô nương biết e thẹn rồi?”

Ninh Oản ảo não. Y còn nói nhiều ngày không gặp nên da mặt mỏng đi, còn y thì sao, hôm nay mồm mép trôi chảy như vậy, rõ ràng là da mặt dày hơn trước.

Nhưng vất vả lắm mới gặp được nhau, Ninh Oản cũng không giận dỗi gì, thuận thế vòng tay qua thắt lưng y, rầu rĩ nói: “Cha muội đã nói, làm cô nương phải yếu ớt, rụt rè đi một chút, hơn nữa cũng ... sắp thành thân rồi, gặp mặt không tốt.” Nàng vẫn lấy thành thân để cổ vũ chính mình, ngóng trông đợi mùa xuân năm sau mà.

Bùi Khuyết nở nụ cười, tiểu cô nương của y, cuối cùng cũng muốn lớn lên.

“A Khuyết, ngày muội cập kê, huynh có đến không?” Nàng vẫn còn nhớ trước đây A Khuyết từng đồng ý với Phó Dư Thù tham gia lễ cập kê của nàng ấy, những chuyện này hôm nay nghĩ lại chỉ còn là chua chát. Có điều, nghe nói Phó Dư Thù hai tháng trước đã lập gia đình, kiên định trong lòng nàng cũng tăng cao hơn một ít.

“Có.” Bùi Khuyết nói không chút nghĩ ngợi, ngày quan trọng như vậy, tất nhiên y phải có mặt.

Ninh Oản nghe thấy trong lòng cực kỳ hạnh phúc, nàng dụi mắt vào lòng Bùi Khuyết, thỏa mãn nói: “Muội biết rồi.” Cho dù có bận rộn hơn nữa, y vẫn sẽ đến.

Bùi Khuyết yên lặng ôm nàng một hồi, không để ý chuyện giữ khoảng cách, thấy hai tay nàng có hơi lạnh liền nắm lấy, đặt hai tay vào trong ngực của y thay nàng ủ ấm. Ninh Oản hưởng thụ khoảnh khắc ngọt ngào này, nhìn thấy vẻ tuần tú rạng ngời của y, trong lòng không yên, liền nhón chân hôn lên cằm của y một cái, cho thỏa nỗi khổ tương tư nhiều ngày.

“Cha muội vẫn đang chờ muội về dùng cơm.” Hôn xong, Ninh Oản nhỏ giọng nói. Nàng thật sự rất nhớ Bùi Khuyết, nghĩ tới y liền muốn chạy vào cung, nhưng sau này không thể thường xuyên hầu hạ cha dùng bữa nữa, trong đầu lại có ý nghĩ không muốn, rồi lại muốn, lẫn lộn với nhau, nhưng muốn chăm sóc cha lại nhiều hơn.

Bùi Khuyết tất nhiên là biết thông cảm. Y buông lỏng tay nàng ra, sau lại nắm lấy, tiến lên hôn môi nàng một cái: “Mau đi đi.”

Ninh Oản cảm thấy rất áy náy, gật đầu nói: “Muội đi đây.”

“Ừ.”

Ninh Oản xoay người, bước đi thật chậm. Chỉ cách có mấy tháng, cảm thấy da mặt mình đúng là có mỏng đi nhiều, rõ ràng là mỹ nam tuần tú vô hạn đang ở trước mặt nàng, vậy mà nàng lại không có can đảm đi chiếm tiện nghi của người ta. Phiền não ghê, nàng không vui chút nào, nhú mày một cái.

Dừng bước.

Ninh Oản hít sâu một hơi, quay đầu lại.

Nàng thấy Bùi Khuyết vẫn đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn nàng, Ninh Oản nhoẻn miệng cười, nhanh chân chạy trở lại, dùng hết sức mạnh mẽ lao vào lòng y: “A Khuyết.”

Bùi Khuyết đưa tay ôm lấy, trên mặt không giấu nổi vui vẻ, dường như cũng nghĩ nàng sẽ xoay người lại: “Huynh ở đây.”

”Huynh ... Huynh muốn hôn muội không?” Nói xong lời này, Ninh Oản cảm thấy mình mất hết thể diện rồi, rõ ràng là muốn đi chiếm tiện nghi của người ta, nói thế nào lại... Ninh Oản ngẩng đầu lên, phát hiện Bùi Khuyết đang mỉm cười nhìn nàng.

Sau đó, y nâng khuôn mặt của nàng lên.

Một hồi triền miên nóng bỏng.

Được rồi, y vẫn muốn hôn nàng.

•

Lễ cập kê.

Ngày ấy, Bùi Khuyết mặc một bộ cẩm bào trắng tuyết. Y đứng cách đó không xa nhìn nàng, nhìn nàng từ một tiểu nha đầu trở thành cô nương trưởng thành duyên dáng, sau đó... lại gả cho y.

Bùi Khuyết nhìn Ninh Oản cười với y, mắt cong cong, tròn mắt đen láy, sáng sủa. Tim y nhất thời kích động, cảm giác này —— hình như y đã chờ đợi thật lâu. Lát sau, khóe miệng y giật giật vài cái, nghĩ đến cảm xúc hôm nay quá mức kinh ngạc và bất ngờ, tới lúc này, y vẫn chưa thể thích ứng được.

Mọi chuyện hết thảy đều đẹp như một giấc mộng.

Xong xuôi mọi chuyện, y dẫn Ninh Oản tới Minh Tú sơn trang, hai người không nhìn được âu yếm một hồi. Ninh Oản tủm tủm cười, dựa vào người của y, nàng như một con mèo nhỏ gặm gặm cổ y, miệng lẩm bẩm: “Sau này thành thân, muội không cho huynh nạp phi.”

Lời nàng nói đúng đại nghịch bất đạo, nhưng lại thường xuyên được thốt ra. Ninh Oản cái gì cũng không quan, chỉ quan mỗi Á Khuyết của nàng thôi, y chỉ có thể có duy nhất một mình nàng.

Bùi Khuyết yêu thương nhéo nhéo cái mũi của nàng, khẽ cười nói: “Xem ra sau này trăm phải nuôi một đố hậu rồi.”

Đây là lần đầu tiên y ở trước mặt nàng xưng trăm, giống như đang nói giỡn, Ninh Oản nghe xong cố ý phản ứng thật khiếp sợ, chớp mắt một cái nói: “Không phải là hoàng thượng ghét bỏ tiểu nữ chứ, không muốn cưới nữa?”

Tất nhiên Bùi Khuyết biết mấy hôm nay nàng ở nhà rảnh rỗi vô sự, liền dành thời gian coi diễm bản.

Có lẽ giờ lại thích diễm bản có bối cảnh cung đình đây. Y cũng rất phối hợp, cúi đầu lướt nhẹ qua môi của nàng, thản nhiên nói: “Nàng làm thế nào để trăm có thể thỏa mãn, chỉ cần một mình nàng?”

Ôi trời! Lại còn có thể nói tiếp lời thoại nữa chứ?

Ninh Oản mở mắt thật to, có chút kinh ngạc nhưng cũng phản ứng rất nhanh. Nàng giơ đầu ngón tay đếm từng cái từng cái một, rất nghiêm túc nói: “Hoàng thượng thích dụ hiền, tiểu nữ sẽ đổi thành dụ hiền, thích nhiệt tình, tiểu nữ lập tức liền nhiệt tình, còn có...ngang ngược, ngu si, chuyên gia mọi thể loại...” Nàng nhướn mày, tràn đầy tự tin nói: “Cái gì thiếp cũng có thể làm, cho nên...hoàng thượng chỉ cần một mình thiếp thôi, được không?”

Nhìn bộ dạng chăm chú của nàng, Bùi Khuyết muốn cười khổ cũng không được, y vuốt ve mặt của nàng, nhẹ nhàng nói: “Trẫm rất chờ mong.”

Hai tròng mắt Ninh Oản hiện lên vẻ quyến rũ, toe toét cười: “Bảo đảm thỏa mãn người.”

Dứt lời liền nhón người hôn lên ————— nàng am hiểu nhất là nhiệt tình, ha ... Hiện nguyên hình.

•

Đảo mắt đã được một năm ba tháng.

Ngày đầu tháng ba, thích hợp xuất giá.

Đích nữ Ninh Oản của phủ Việt Quốc công, xuất giá.

Gả cho Bùi Khuyết, ngày nào Ninh Oản cũng đều nhớ đến chuyện này, nhưng không ngờ thành thân lại có nhiều cấp bậc lễ nghi phiền phức như vậy. Nhưng dù gì chung thân đại sự cũng là chuyện quan trọng cả đời, hơn nữa, phu quân của nàng không phải bình thường mà là vua của Đại Chiêu.

Chỉ cần nghĩ đến được gả cho A Khuyết thôi nàng cũng sẽ im lặng phối hợp rồi.

Lúc này Ninh Oản đang ngồi trên giường ở Dục Khôn cung, tấm điện này nàng hết sức quen thuộc, đời trước, nàng dành trọn ba năm ở chỗ này, thế nhưng tâm tình lúc đó không giống với hiện tại, bây giờ nàng cam tâm tình nguyện gả cho người mình thích, đây cũng là lần đầu tiên cảm nhận được hạnh phúc khi xuất giá.

Trước giường trải một bức trướng lớn màu đỏ, trên giường trải mền bách tử (trăm con). Ninh Oản cong môi, trong lòng vừa chờ mong, lại có chút khẩn trương. Nhưng mũ phượng nặng trĩu trên đầu khiến nàng cảm thấy mệt mỏi, cái cổ đau nhức vô cùng.

Mà thôi, nhịn một chút vậy.

Nàng như một cô nương ngoan hiền, ngồi chờ phu quân của mình.

Phu quân! Nghĩ tới từ này, Ninh Oản lại không nhịn được toét miệng cười, trong lòng ngọt ngào không nói nên lời, mặt cũng bắt đầu đỏ hết cả lên.

Từ nay về sau, nàng sẽ trở thành thê tử của Bùi Khuyết.

Nến long phượng đốt lên, ngọn lửa chấp chờn. Ninh Oản biết Bùi Khuyết sẽ không quay lại nhanh như vậy, nhưng nàng mong có thể thấy y sớm hơn một chút. Đợi một lúc lâu, nàng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, cơn buồn ngủ nhanh chóng kéo tới,

Khi nàng gần như chìm vào giấc ngủ thì nghe được âm thanh lao xao bên ngoài, càng lúc càng rõ.

——A Khuyết tới rồi.

Ninh Oản quá phấn khích... đứng dậy theo thói quen không chú ý đến mũ phượng quá nặng trên đầu, thế là cả thân hình ngã về phía trước, nô tỳ kinh hãi hét to một tiếng, Ninh Oản âm thầm ảo não, nhưng rồi có một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy nàng, nàng mới có thể thở dài một hơi.

Bùi Khuyết đúng là bị hù dọa rồi, tiểu cô nương của y, trên đầu che khăn lớn màu đỏ, thế mà cứ băng băng đi lên phía trước rồi té ngã.

Chẳng cần để ý cấp bậc lễ nghi gì nữa, Bùi Khuyết lấy tay xốc khăn che mặt của Ninh Oản xuống, khẽ trách: “Đang ngồi tự nhiên đứng lên làm gì?”

Y nhìn tiểu cô nương trong lòng ngẩng đầu lên, ủy khuất nhìn y bằng đôi mắt xinh đẹp, yếu ớt nói: “Ta nghe tiếng chàng tới, nên ta...” Nặng cắn môi, kéo tay áo Bùi Khuyết như hồi còn bé, nhõng nhẽo nói: “A Khuyết...mũ phượng nặng quá.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Rốt cuộc cũng đã thành thân, chương sau ta phải chuẩn bị thật tốt mới được, gương mặt chăm chú.

Cuộc sống sau hôn nhân của Bùi Bùi cũng sẽ có nhiều màu sắc hơn, vì Oản Oản thường xuyên cùng với y chơi đùa mấy trò ()

Xoa cằm, nên có loại hình nào đây. Ví dụ như lần trước có viết lướt qua (tiên sinh và học sinh, cậu ấm và nha hoàn...) Hăng hái đề xuất ý kiến đi, ta sẽ cố gắng thỏa mãn thú tính nha.

———Lời nhắn gần đây nhất: ít ngược, khóc (_)...

68. Chương 68

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 68

Chương 68 : đảo khách thành chủ.

Xưa nay Ninh Oản hiếm khi trang điểm, cho nên tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi càng trở nên hồn nhiên xinh xắn. Hôm nay thành thân, đương nhiên nàng phải trang điểm hoàn mỹ, má hồng mắt hạnh, sóng mắt lưu chuyển, quyến rũ hơn hẳn ngày thường.

Vừa nghe nàng nói xong Bùi Khuyết đã mềm lòng, bàn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, đau lòng nói: “Ta giúp nàng gỡ xuống”.

“Được....” Ninh Oản liền vui vẻ, đôi mắt mỉm cười như con mèo nhỏ.

Bùi Khuyết thấy nàng giờ phút này càng xinh đẹp yêu kiều hơn bao giờ hết, trước đó còn uống chút rượu, y không để ý đến cung tỳ còn đang ở bên, không kìm nổi cúi xuống hôn môi nàng, sau đó ôm tiểu cô nương bước thẳng tới giường.

Cung tỳ hai bên đồng loạt kinh hoàng, vô cùng thức thời cúi đầu thấp xuống.

Bùi Khuyết đặt Ninh Oản lên giường, phát tay ấy người lui ra.

Hai má Ninh Oản đánh hồng, đôi mắt ướt át trong suốt nhìn y, như sủng vật chờ chủ nhân yêu quý.

Trước khi vào cung phụ thân có dặn dò riêng nàng, tuy nàng và Bùi Khuyết là thanh mai trúc mã, nhưng giờ y đã là đế vương, y yêu nàng, chiều nàng nhưng nếu vì thế mà khiến triều đình phàn nàn, nàng sẽ là tội nhân thiên cổ.

Nàng còn muốn sau này sẽ ở mãi bên A Khuyết, cho nên.... A Khuyết phải làm một quân vương tốt ngày ngày lâm triều.

Ninh Oản khép mi, tự nhủ sẽ là một hoàng hậu hiền lương thực đức, hầu hạ phu quân của mình. Còn về lễ nghĩa cấp bậc, trước nay nàng ít khi để ý, cho nên mới hay kiêu căng ngang bướng, tuy không thể sửa trong một sớm một chiều, nhưng từ từ sẽ có tiến bộ.

Ít nhất là trước mặt A Khuyết, nàng không được náo loạn.

Mấy tháng không gặp, hôm nay rốt cuộc cũng cưới nàng vào cung, tiểu cô nương trước mắt mỉm cười nhẹ nhàng, ngoan ngoãn ngồi ở đó, cực kì nghe lời. Bùi Khuyết mím môi, cẩn thận gỡ mũ phượng trên đầu nàng xuống.

Đúng là nặng thật. Y đau lòng.

Bùi Khuyết xoa xoa cổ trắng nõn của nàng, trầm giọng: “Có mỏi cổ không?”

Đương nhiên là mỗi, Ninh Oản nhú mảy, vô cùng thành thực gật đầu.

Nhìn nàng như vậy, Bùi Khuyết bật cười: “Sao không nói gì?”

Do dự một lát, Ninh Oản ngược mắt nhìn y, nhỏ giọng: “Gả cho chàng phải biết quy củ. Cha thiếp nói nếu là nam tử bình thường thì không sao, A Khuyết lại là Hoàng thượng, thiếp.... thiếp là hoàng hậu.... thiếp có phải nên xưng là nô tì không?” Đột nhiên ý thức được điều này, Ninh Oản bất giác ngớ người, sau đó ngược mắt hỏi.

Bùi Khuyết mím môi, ôm nàng vào lòng, hôn lên đỉnh đầu nàng, bàn tay khẽ vỗ về: “Oản Oản, gả cho ta không cần nặng nề như thế. Nàng gả cho Bùi Khuyết, là phu quân của nàng mà không phải là Hoàng thượng Đại Chiêu”.

Người hôm nay Bùi Khuyết lấy cũng không phải hoàng hậu, mà là thê tử.

Ninh Oản khẽ cười thành tiếng, nghe lời: “Được, thiếp biết”. Nàng cũng chỉ muốn xem y là phu quân của mình mà thôi. Nghĩ đến đó, Ninh Oản càng ôm chặt người bên cạnh hơn, nàng thực sự, rất hạnh phúc.

Hai người làm lễ hợp cẩn, chuyện tiếp theo đương nhiên ai cũng biết. Ninh Oản ngửi thấy mùi rượu trên người y, không hề nồng nặc mà lại cực kì dễ chịu. Nhưng Bùi Khuyết lại lo cho nàng, hôn lên môi nàng một cái rồi đi tắm, tẩy hết mùi rượu trên người.

Tuy trước kia hai người từng có nhiều cử chỉ thân thiết, thậm chí cả tiểu búi búi kín đáo nàng cũng từng chạm qua, nhưng hôm nay.... không giống.

- hôm nay là đêm động phòng của nàng và Bùi Khuyết.

Động phòng.

Nghĩ đến hai từ này, hai má Ninh Oản lại nóng lên, nhân lúc Bùi Khuyết đi tắm, nàng cũng cởi phượng bào ra. Bên trong là tấm y mỏng, Ninh Oản càng thấy thẹn thùng, chui vào chăn đệm.

Một lúc sau Bùi Khuyết tắm xong, nhìn thấy chăn trên giường phồng lên, tiểu cô nương của y ngủ ngon lành.

Ngủ? Bùi Khuyết hơi tiếc.

Nhưng mà hôm nay đúng là mệt thật. Tay xoa lên khuôn mặt nàng, chạm vào khóe môi thì Ninh Oản đột nhiên mở mắt, nàng bất giác hơi mở miệng, hơi thở phủ lên tay y.

Bùi Khuyết xôn xao.

“A Khuyết”. Đôi mắt Ninh Oản mơ hồ, trong lòng cũng ảo não hẳn, sao lại ngủ? May mà tỉnh lại đúng lúc, nàng dựa lên người y, nhỏ giọng: “Thiếp không ngủ, thiếp.... không mệt”.

Nàng cúi đầu, mắc cỡ không chịu nổi. Nàng mệt thật, nhưng.... còn chưa động phòng mà.

Bùi Khuyết khẽ cười, dịu dàng nói: “Không mệt là được rồi”.

“Chàng cười thiếp”. Ninh Oản tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên. Nàng còn đang định rụt rè một chút, nhưng mà giờ không thèm quan tâm nhiều thế nữa – nàng muốn nhúng chàm y!

Cánh tay không có mấy sức kéo lấy y, nhưng mà may Bùi Khuyết cũng phối hợp, ngoan ngoãn nằm lên giường.

Vừa ngã lưng xuống Ninh Oản đã leo lên, động tác cực kì ngang ngược.

Bốn mắt nhìn nhau, xấu hổ. Ninh Oản khẽ khụ một tiếng, người phía dưới vẫn nhìn bằng đôi mắt thâm thúy ôn hòa đó, đưa tay kéo tấm rèm giường. Phút chốc, hô hấp nàng dồn dập lên, xưa nay cứ náo loạn như vậy nhưng không làm bước cuối cùng, giờ thân thiết thế này.... nàng lại thấy là lạ.

Bùi Khuyết im lặng không nói, sợ nàng thẹn thùng, nhìn đôi mắt xinh đẹp của nàng cứ nhìn mình chăm chăm, bộ dáng đó.... y đưa tay ôm lấy – hay là để y đi.

Oản Oản dù sao cũng là cô nương mà.

“Đừng...”. Ninh Oản nhỏ giọng, quả quyết : “Chàng.... chàng nằm yên”.

Động phòng đại nhân. Nàng đến đây!

Được rồi, Bùi Khuyết nhú mào, tùy nàng vậy.

Ninh Oản định tiến lên, nhưng vừa nhìn thấy mắt y thì lại ngưng, nàng gắt: “A Khuyết, chàng nhắm mắt lại đi”.

Bùi Khuyết vô cùng phối hợp, nhắm mắt lại. Ninh Oản mím môi cười gian, lấy hai dây vạt áo, buộc lấy mắt y, còn một dây... buộc luôn tay y lại, cột vào đầu giường.

Làm xong nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Bùi Khuyết phản ứng, Ninh Oản cúi người hôn một cái, dụ dỗ: “Nghe lời nào”.

Đời trước gả cho y, nhưng không hề có động phòng hoa chúc, Bùi Khuyết cũng không miễn cưỡng nàng, sau khi cùng nàng làm lễ hợp cẩn, thì đến ngự thư phòng. Lúc đó Ninh Oản cũng cảm thấy có lỗi với y, nhưng hiện tại thì khác, y là người nàng yêu nhất.

Là phu quân của nàng.

Ninh Oản vuốt ve khuôn mặt đó, hôn lên trán y, bắt chước từng động tác, hôn xuống, tới cằm, tới môi.

Bùi Khuyết cảm giác mình bắt đầu nóng lên, tiểu cô nương trên người cẩn thận hôn y, chậm chậm, khiến cho cả người y căng cứng, rớt cục, nàng cũng hôn đến môi, y khẽ hé môi ra, cắn lấy cánh hoa của nàng.

“A...” Ninh Oản rên một tiếng, cảm giác mùi rượu trong miệng y, nàng từ từ nhắm mắt.

Môi răng liền kề, nụ hôn triền miên nóng rực, đầu lưỡi bị nuốt lấy, dịu dàng cắn mút, Ninh Oản không nhịn được mở miệng rộng hơn, ngay sau đó đầu lưỡi kia cứ thế tiến vào, cùng nàng quấn quýt.

Trong trí nhớ của mình, Bùi Khuyết luôn dịu dàng mềm mại, nhưng giờ nàng lại thấy một vẻ ngang ngược mạnh mẽ của y, như bây giờ, dù nàng ở trên, nhưng nụ hôn này là y làm chủ.

Nàng thở phì phò, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên. Liếc mắt nhìn y một cái, may mà Bùi Khuyết vẫn bị trói, mới đầu nàng còn thấy thẹn, nhưng giờ.... trong điểm bản nàng xem mấy ngày trước, cũng có cảnh này.

Kế tiếp.... Ninh Oản cắn môi, nhớ tới hình ảnh kia, miệng khô lưỡi đắng.

Có nên không..... có dọa A Khuyết sợ không?

Nhưng mà nàng nhớ trong điểm bản kia nam chính rất thích. Hình như y sung sướng lắm?

Trong lòng nàng càng loạn, ngứa ngáy, đặt hai tay lên trên ngực y, cởi áo lót ra- cũng không phải lần đầu, cho nên lúc này ai kia cởi vô cùng nhuần nhuyễn.

Nàng rất thích cơ thể Bùi Khuyết, tuy từ nhỏ sức khỏe y không tốt, nhưng nhìn cơ thể này, vẫn mê người lắm. Nàng nhớ sau khi thành A Cửu, lần đầu tiên nhìn thấy A Khuyết tắm rửa, nàng đã có ao ước... muốn xem.

Giờ không chỉ sờ, nàng còn có thể liếm..... cắn.

Trên người Bùi Khuyết có mùi hương dễ chịu, khiến Ninh Oản không muốn buông tay – phu quân của nàng mà, đương nhiên nàng không ngại.

Bùi Khuyết thấy cả người bắt đầu căng thẳng, nhưng đã đồng ý cho nàng làm, giờ y chỉ có thể nén dục hỏa xuống, tùy nàng làm vậy.

...Nhưng nàng cứ thế này, y cầu còn không được.

Bùi Khuyết vốn chỉ nghĩ Ninh Oản trêu chọc mình, nhưng rồi y mới thấy không ổn – nàng tính làm gì?

“Oản Oản”. Rốt cục Bùi Khuyết cũng không chịu nổi, mở miệng gọi.

Nghe tiếng khàn khàn của y, Ninh Oản càng đỏ mặt hơn.

Ôi... có phải nàng rất đáng khinh không?

“Chàng, không cho chàng nói”. Ninh Oản nóng nảy.

- y sẽ thích.

Đời trước nàng có lỗi với y, bây giờ, nàng sẽ hầu hạ y thật tốt, cho y một đêm động phòng hoa chúc thật trọn vẹn.

Kích thích quá mức như vậy, mắt bị che, cảm giác càng trở nên mãnh liệt. Trong tiềm thức y không bao giờ mong Ninh Oản làm như vậy, tiểu cô nương của y, giờ gả cho y, y sẽ thương yêu, đâu thể để nàng vì y mà làm chuyện đó.

Nhưng thân thể không nói dối được.

Y nhắm mắt lại..... y muốn càng nhiều.

.....

.....

Người đột nhiên bị ôm lấy, Ninh Oản hoảng hốt, ngược mắt nhìn – A? Không phải nàng đã cột chắc rồi mà.

“A Khuyết?” Ninh Oản hồn hển, hơi thở của y còn hỗn loạn hơn, vừa rồi nàng biết y thoải mái. Chỉ cần y vui, mắt mặt nàng cũng chịu.

“Không cần làm chuyện đó cho ta, Oản Oản”. Bùi Khuyết ôm chặt nàng, thanh âm trầm thấp hơn ngày thường, y gỡ khăn buộc mắt xuống.

Ninh Oản đỏ mặt, do dự một lát mới nói: “Nhưng chàng thích mà”. Y thích mà, sao lại không cho nàng làm.

Những lời này khiến cho Bùi Khuyết tức cười. Trên trán đầy mồ hôi, khuôn mặt tuần tú cũng phỉếm hồng, “Vậy... cũng không được”.

Sao không được? Hay vẫn nghĩ mình là Bùi tiên sinh dạy chữ cho nàng? Ninh Oản bĩu môi trêu: “Bùi tiên sinh không phải cũng thích đệ tử hầu hạ mà? Đệ tử còn tưởng tốt lắm”.

Tiên sinh, đệ tử...

Ninh Oản với người hôn một cái, đôi mắt trong suốt: “Tiên sinh tốt, chàng nghe lời đệ tử là được rồi”. Nói xong nàng lấy khăn buộc mắt y lần nữa. Cách một lớp vải, nàng hôn lên đôi mắt đó, nhỏ giọng: “A Khuyết, cảm ơn chàng vẫn thương em”.

Cảm ơn chàng, vẫn thương một Ninh Oản từng phụ chàng.

Nghe lời nàng nói, Bùi Khuyết chấn động, còn chưa kịp nghĩ kĩ, tiểu cô nương lại bắt đầu động tay chân, hôn y, vuốt y, cắn y... Bùi Khuyết thấy mình càng căng thẳng.

Nàng nói gì thế? Rõ ràng là y phải cảm ơn, chuyện này y chưa từng hi vọng xa vời, giờ lại có thể được như ý nguyện.

Nàng cảm ơn y làm gì... cô nương ngốc. Bùi Khuyết bắt giác cong môi, cảm nhận từng nụ hôn của nàng, quần áo hỗn loạn, mềm mại ép lên người y, miệng khô lưỡi đắng.

Ninh Oản cũng biết A Khuyết sắp ghen rồi, tuy vừa mới giải tỏa cho tiểu bùi bùi một chút nhưng nó khôi phục quá nhanh, giờ.... Ninh Oản cúi đầu nhìn tiểu bùi bùi, xấu hổ.

Sợ gì chứ, vừa rồi chuyện kia cũng làm rồi. Ninh Oản khinh bỉ mình.

- nhưng mà.... cảm giác đời trước vẫn rất rõ ràng, đau lắm.

Từ nhỏ Ninh Oản đã được nuông chiều, đâu chịu nổi đau đớn. Một lần đó, nàng hận y kinh khủng, đau như vậy, còn mạnh với nàng, không phải y nói sẽ đối xử tốt với nàng sao?

Ninh Oản lo lắng, hít thở một hơi, nàng cảm giác được Bùi Khuyết thở dồn dập, trán đầy mồ hôi đã biểu lộ tâm tình y lúc này.

Nhịn khó chịu sao?

Ninh Oản mím môi. Nhưng mà.... sẽ không khó chịu nữa.

Nàng sợ đau, sợ mình do dự, cho nên ngồi thật mạnh.

Cảm giác thỉnh thoảng ập tới, khiến Bùi Khuyết kêu thành tiếng. Y cảm giác người phía trên run nhẹ, vội gỡ khăn che mắt ra cúi đầu nhìn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào giờ trắng như tờ giấy, cắn chặt môi, cả khóe mắt đều ướt sũng nước. Nàng rúc vào người y, thấy Ninh Oản đau kinh khủng như vậy, y muốn trách mà không nói nên lời.

Y giật giật người định rời đi.

“Đừng”. Ninh Oản hét lên, ôm chặt lấy.

“Oản Oản?”

“Đừng, không cho ra”. Nàng muốn khóc quá, đau.

Lần đầu tiên của nàng, tư thế này càng đau hơn. Trước kia Bùi Khuyết nhưng mấy ngày nay y xem không ít điểm bản, đương nhiên hiểu được vài phần. Y tưởng nàng muốn sờ y, hoặc là, lấy lòng y như vừa rồi, y thật không ngờ, nàng dám.

Bùi Khuyết hôn lên trán nàng trấn an, dịu dàng nói: “Nghe lời, vậy... vậy nàng sẽ đau”.

Ninh Oản lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn méo xẹo, cực kì quật cường. Nàng khẽ hỏi: “A Khuyết, chàng thoải mái không?... Nói thật”.

Nói thật? Khuôn mặt y phỉếm hồng, trong đầu bốc lửa, nhưng y đến nàng đau đành cố nén, không dám động một chút. Giờ nàng hỏi như vậy y biết trả lời thế nào.

Ninh Oản mím môi cười, cảm giác đau giảm đi một chút: “Vừa rồi đau lắm, nhưng giờ đỡ hơn rồi”. Nói xong nàng khẽ giật mình: “A Khuyết, chàng như vậy, rõ ràng là thích mà, đừng vì thiếp mà không làm”.

Hơi thở y nóng rực, nhìn sắc mặt nàng tốt hơn mới yên tâm.

“Chàng rất chiều thiếp, rất dịu dàng”. Ninh Oản dẩu môi, nói.

“Chiều nàng không tốt sao?” Y thích nàng, đương nhiên sẽ đối xử với nàng tốt nhất, mọi chuyện theo ý nàng.

Ninh Oản mím môi lắc đầu: “Không phải không tốt, mà là...” Nghĩ đến tư thế của họ, tiểu bùi bùi chôn trong cơ thể nàng, hai má nàng liền hồng lên, “Thực ra,... có đôi khi, chàng, chàng có thể thô bạo với thiếp một chút”.

Thô bạo? Bùi Khuyết sửng sốt.

Ninh Oản cũng không dám ngắt đầu, đã không quá đau nữa, giờ... nàng muốn động.

Bùi Khuyết không biết vì sao nàng lại nói vậy, nhưng mà.... nàng ngại y dịu dàng quá, tính tình tốt quá sao?Mấy ngày nay y xem nhiều điểm bản, nam tử dịu dàng đều không chiếm được nữ nhân, còn thô bạo thì...

Đôi mắt Bùi Khuyết sáng rực, nhìn tiểu cô nương hồng hào trong lòng, hiểu được – hóa ra Oản Oản cũng thích thô bạo à?

Bùi Khuyết tự nhận là hiểu được ý của nàng, nhìn sắc mặt thoáng ý cười thì biết nàng không đau nữa, vậy.... vậy y.... thực ra y sợ làm nàng bị thương, nên mới không dám lộn xộn, cố chịu đựng, nhưng mà.... Bùi Khuyết mím môi, giờ y không cần nhịn nữa.

“A...” Đột nhiên cử động, Ninh Oản không nhịn được hét thành tiếng, sau đó trời đất đảo ngược, Bùi Khuyết đối khách thành chủ áp nàng xuống, động tác vốn dịu dàng giờ đầy thô lỗ.

Cảm giác đau đớn mất đi, sung sướng áp đến không gì diễn tả nổi. Cá nước thân mật trong diễm bản giờ nàng đã cảm nhận được..... hóa ra, thật thoải mái.

“Nhẹ, nhẹ một chút”. Ninh Oản nhỏ giọng oán.

Nghe tiếng nàng tức giận, Bùi Khuyết theo thói quen ngừng lại, nhưng nhớ tới lời nàng vừa nói, lại mặc kệ nàng, tiếp tục dùng sức – diễm bản đều viết, trên giường, không cần nghe đối phương, hơn nữa Oản Oản cũng mới nói, phải thô bạo.

.....

.....

Thô bạo thật lâu.

.....

.....

Lại thô bạo rất lâu.

Ninh Oản thấy thất lực mình cũng bị bẻ gãy rồi, vừa đau vừa xót, lại mệt, mà người phía trên thì hình như không hề suy giảm, cứ hết lần này đến lần khác..... lần sau thô bạo hơn lần trước.

Lại qua hồi lâu nữa, Ninh Oản mơ màng, bên tai là tiếng thở dốc, không biết là của y, hay của nàng, còn cả....

Mệt quá.

- hóa ra động phòng mệt như vậy.

Ninh Oản cắn răng, ôm chặt Bùi Khuyết vẫn va chạm trên người, nàng mệt quá.

Nhưng mà nói thật, A Khuyết thô bạo như vậy, nàng thích.

69. Chương 69

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 69

Chương 69: Chào buổi sáng phu quân

Tuy rằng quá trình có hơi thô bạo một chút, nhưng Ninh Oản nghĩ nếu có thể cho A Khuyết một đêm động phòng hoa chúc vui vẻ, hạnh phúc thì trong lòng nàng cũng không cảm thấy tiếc nuối điều gì.

Cuộc sống quả thật viên mãn.

Thường ngày khi ở nhà, buổi tối trước khi đi ngủ nàng thích lôi diễm bản ra xem. Lần này tuy không xem diễm bản, nhưng mà...nàng có thể tự mình trải nghiệm một lần, cuối cùng thì cũng biết được cảm giác gì mà dục tiên dục tử trong đó viết, đúng là nói không ngoa nha.

Sau khi cảm thụ xong, Ninh Oản an tâm nằm ngủ trong vòng tay của phu quân nhà mình.

——Động phòng tuy thích thật, nhưng lại tiêu hao quá nhiều sức lực, nàng cần phải ngủ nhiều thì mới có thể bổ sung lại được.

Ngày mai còn chiến đấu tiếp nữa.

Trưởng phù dung ấm áp, đêm xuân phơi phới. Lúc Ninh Oản tỉnh dậy thì phát hiện người bên cạnh đang ôm chặt lấy nàng, mắt vẫn nhắm nghiền, ngủ ngon lành.

Nàng chỉ thấy hơi hoảng hốt một chút, sau lại không nhin được cong môi lên cười, đúng vậy, hôm qua, bọn họ đã chính thức thành thân.

Nghĩ tới một A Khuyết nhiệt tình, thô bạo của tối qua, mặt Ninh Oản bắt đầu nóng lên. Nàng ngược mắt lên nhìn y, đưa ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt y. Thật là tuần tú, có điều A Khuyết đẹp như vậy,

sau này y sẽ chỉ là người của một mình nàng mà thôi. Nghĩ đến đây, Ninh Oản lại thầm vui, giống như một đứa trẻ được thưởng kẹo.

Cuộc sống tuyệt vời như vậy.

“Dậy rồi?” Thanh âm trầm thấp du dương từ trên đỉnh đầu phát ra, nghe vẫn còn cảm giác ngái ngủ.

Ninh Oản nhìn Bùi Khuyết tỉnh giấc liền nhiệt tình vòng tay qua cổ y, ngọt ngào nói: “Chào phu quân!”

Nghe được cách xưng hô này, Bùi Khuyết bỗng nhiên tươi cười thật rạng rỡ, cúi đầu ngậm lấy môi của nàng: “Chào...”

Đêm qua không biết có phải do uống rượu không mà lại lặn lội lâu như vậy, nhưng mà cũng rất hạnh phúc. Y nhìn tiểu cô nương dưới thân tức giận yếu ớt, nước nỡ khóc nhưng lại không thể nào kiềm chế mình không bắt nạt nàng. Nàng thích thô bạo, vậy thì y cũng thô bạo một lần, lát sau nàng lại vừa mệt vừa buồn ngủ liền ngủ luôn trong vòng tay y.

Tuy rằng Bùi Khuyết cũng thấm mệt nhưng vẫn không nỡ đi vào giấc ngủ, cảm giác cứ như một giấc mộng, chỉ cần mở mắt ra thì sẽ mất đi tất cả.

Rõ ràng đã có trong tay, nhưng vẫn cứ lo được mất.

Y vốn không phải người nặng dục, nhưng khi trải qua đêm hôm qua, lần đầu tiên được cùng với người mình yêu, cách nào cũng không dừng được. Tiểu cô nương của y thân thể non mềm, nơi đó càng thắt chặt khiến y thở hổn hển, căn bản không nghĩ tới việc rút lui.

Nhìn Bùi Khuyết mặt mày tươi rói, bộ dáng thỏa mãn, Ninh Oản hơi ngượng ngùng, đột nhiên nghĩ tới điều gì, vội hỏi: “A Khuyết, không còn sớm nữa, chàng không vào triều sớm sao?”

Nàng đã tự hứa phải làm một hoàng hậu hiền lương thực đức mà.

Bùi Khuyết nhìn dáng vẻ kích động của nàng, nói: “Là đại hôn nên được nghỉ một tháng, ta sẽ ở cùng với nàng.”

Ninh Oản há miệng thật lớn kinh ngạc, một lúc sau phần khích nâng khuôn mặt của Bùi Khuyết hôn tới tấp: “Thật tốt quá!”

Một tháng, cả một tháng!

Biết nàng hài lòng, tâm tình của y cũng hạnh phúc theo.

Bùi Khuyết giữ chặt cả người nàng lại, nhớ tới việc đêm qua, vội hỏi: “Có còn đau không?”

Có còn đau không?

Ninh Oản sững sốt, ngay lập tức hiểu ngay y đang nói về vấn đề gì, mới vừa rồi tâm trạng bồn chồn nên chưa nghĩ tới, bây giờ thì... nàng động dậy thân mình liền lập tức nhú mào, cọ cọ vào người Bùi Khuyết, cách một lớp vải mỏng, độ ẩm rõ ràng: “...Đau.”

Làm sao có thể không đau? Tối hôm qua làm nhiều lần như vậy...lại còn dùng sức...

Bùi Khuyết vừa nghe liền tự trách mình, lập tức đứng lên. Đêm qua y tự mình thay nàng tắm rửa, trên người nàng đầy những vết tích xanh tím, còn có...còn có chỗ đỏ sưng đỏ lên, y thấy rất rõ. Thế nhưng lúc đấy y không thể ngăn nổi bản thân, chỉ có suy nghĩ “Oản Oản thích thô bạo”, nên cứ theo bản năng dốc hết sức.

Y biết rõ từ nhỏ Oản Oản yếu ớt, rất sợ đau, lần trước làm liều ở quán trọ bình dân, bắp đùi còn bị rách da, lần này, y làm lâu như vậy, tất nhiên nàng sẽ...

“Thức dậy đi, ta sẽ thoa thuốc lần trước cho nàng.” Hôm nay hai người bọn họ đã thành thân, đối với việc làm thân mật này, y không còn cảm thấy xấu hổ như trước nữa.

Ninh Oản tất nhiên là nghe theo Bùi Khuyết, ngoan ngoãn vùi trong lòng y, híp mắt lại như một con mèo lười biếng, đêm qua y nhiệt tình như vậy nên nàng đỏ mặt hỏi: “A Khuyết....chàng nghĩ ta có được không?”

Nàng đem trọn bản thân mình giao cho y, không biết y có thích không.

Có lẽ vào thời khắc này, bầu không khí quá mức ấm áp, Bùi Khuyết suy nghĩ một hồi rồi miễn cưỡng dựa người lên thấp, y ôm cô nương bé nhỏ trong lòng, thấy nàng dùng một đôi mắt to tròn mà nhìn mình, môi hồng nhạt hé mở, thận trọng hỏi y.

Nghĩ có được không? Ánh mắt Bùi Khuyết nhu hòa. Cô nương ngốc, loại vấn đề này, còn phải hỏi sao?

“Oản Oản của ta đương nhiên là tốt nhất.” Bùi Khuyết dịu dàng nói, giọng điệu ngọt ngào hiếm thấy, những lời này đều xuất phát từ trái tim. Y cúi đầu nhẹ nhàng hôn Ninh Oản, nụ hôn không hề chất chứa tình dục mà chỉ tràn ngập ấm áp không nên lời.

Ninh Oản vui vẻ, mặt mày tươi rói nhưng vẫn muốn được một bước lại tiến thêm một bước: “Tốt nhất? Không lẽ có người khác sao?”

Ở đâu có người khác? Bùi Khuyết biết nàng nói đùa, nhưng vẫn rất nghiêm túc trả lời: “Không có, chỉ có mình nàng thôi.”

Không nghĩ tới được A Khuyết dễ ngọt lại dễ dàng đến vậy, Ninh Oản thầm vui, hưởng thụ cực kỳ. Thế nhưng trong lòng nàng vẫn còn chút khúc mắc, ngược mắt nói: “...Chàng...chàng đêm qua một chút cũng không trúc trắc?” Nếu là lần đầu tiên, sao có thể điều luyện như vậy?

Bị nghi ngờ, Bùi Khuyết chỉ cười nhạt một cái, loại chuyện này vốn dĩ là không cần tốn công học tập, chỉ cần đặt lòng mình lên người yêu thương, làm cho người ấy vui mừng, y chẳng qua là thuận theo bản năng thôi.

Thấy Bùi Khuyết không nói gì, Ninh Oản thầm nghĩ: A Khuyết tất nhiên là sẽ không đi thích các cô nương khác, nhưng đêm qua vận động thật thành thực, không phải là đã xem qua nhiều điểm bản rồi chứ?...Nhưng mà...A Khuyết thực sự đã xem điểm bản sao? Hay là y thông minh, có những điều không cần học cũng biết.

Ninh Oản định ninh đáp án trong lòng là chính xác, A Khuyết của nàng trời sinh thông minh sẵn nên cũng không tiếp tục trêu ghẹo nữa mà thân thiết cầm lấy tay y, lấy lòng: “Thiếp tin, được chưa?”

“Ừ.” Bùi Khuyết lấy tay捏éo yêu mũi của nàng: “Không còn sớm nữa, chúng ta dậy đi.” Y chưa bao giờ ngủ thẳng đến giờ này.

Thật vất vả mới có thể cùng y đồng sàng cộng chăn, Ninh Oản không nỡ dậy. Nàng vòng tay qua người y, làm nũng nói: “A Khuyết tiên sinh thật là dũng mãnh, uy phong nha, ngủ thêm một chút có được không?”

Cách xưng hô này coi như A Khuyết cũng đã quen rồi, nhưng vừa nghe được câu sau, y liền ho nhẹ một tiếng, khuôn mặt tuấn tú phỉếm hồng, nhẹ tay cốc lên đầu nàng: “Hồ đồ.”

Nàng biết A Khuyết cương chiều nàng, ra tay không dùng mấy lực nên không đau chút nào. Nàng cũng biết lúc này y đang ngượng ngùng, thế nhưng...đây là tình thú khuê phòng, có gì mà ngượng chứ? Ninh Oản cười ngốc vài tiếng, sau đó mới nhẹ giọng nói: “Đỏ mặt sao? Tối hôm qua...Tối hôm qua, A Khuyết thực sự rất dũng mãnh mà.”

Khen đúng cũng là một loại xúc tiến tình cảm vợ chồng đó.

Bùi Khuyết cũng đoán đại khái được nàng xem điểm bản nhiều lần rồi, những lời này, những cử chỉ đêm qua đều là học được từ trong đó. Ban đầu, y không nên để cho nàng xem điều này, nhưng hôm nay thành thân rồi, có nhìn cũng không sao, hơn nữa...y không muốn tước đoạt sở thích của nàng, vì vậy mới mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua chuyện này.

Nhưng lúc này...

“Đêm qua...học được ở đâu?” Bùi Khuyết chuyển chủ đề nhanh như gió.

Hiển nhiên Ninh Oản không phải là đối thủ của Bùi Khuyết, vừa mới nhảy sang chuyện khác, đầu óc liền lập tức trở nên mơ mơ hồ hồ, “Hả?” Sững sốt một lát, Ninh Oản mới phản ứng được, mặt cười ngớ ngẩn vài cái: “Không, không có học.”. Nếu bị phát hiện nàng lén xem điểm bản, dám chắc rằng nàng sẽ phải nộp hết cho y.

Ninh Oản miễn cưỡng.

“Có phải nàng lại không nghe lời ta,giấu xem....” Hai chữ diễm bản chưa thoát ra khỏi miệng, trái tim của tiểu cô nương đã đập mạnh, nàng bật dậy. Có điều, lúc này hai người đang thân thiết dựa sát vào nhau, tóc Ninh Oản quần vào tay Bùi Khuyết, lần này ngồi dậy liền kêu đau một tiếng, hai mắt ngân ngấn nước như muốn trào ra ngoài.

Bùi Khuyết đau lòng, trách nhỏ: “Gấp cái gì hả?”

Ninh Oản uất ức bấu môi, không muốn tiếp tục đề tài vừa rồi, úp mở nói: “Không phải cần rời giường sao?”
Đôi mắt to trong sáng cáo buộc: “Sáng rồi, A Khuyết, sao chàng có thể ngủ nướng như vậy được?”

Bùi Khuyết: “...”

•

Tuy nói không cần thượng triều, nhưng dù sao Bùi Khuyết cũng là hoàng thượng. Các đại thần sẽ cầu kiến y vào ngày thứ hai sau hôn lễ.

Ninh Oản xưa nay được nuông chiều, rất là không muốn cho A Khuyết đi, nhưng hôm nay nàng tự xem mình là Hoàng hậu hiền lương thực đức, mặc dù không muốn thì vẫn phải để A Khuyết tới ngự thư phòng.

Bùi Khuyết vừa rời khỏi, Ninh Oản liền cảm thấy buồn chán. Trong cung này không có phi tần mỹ nữ gì hết, sau này nàng sẽ không có cơ hội đi thăm thú, nói chuyện rồi.

Nhưng mà... A Khuyết không có ở đây, nàng lại có thể lén xem diễm bản. Khuôn mặt Ninh Oản sáng lên, cười ha ha chạy đi tìm cái rương, trong rương này là của hồi môn mà Hòa Nguyệt chuẩn bị cho nàng — tám mươi bộ diễm bản mới nhất.

Nghĩ thôi mà đã thấy kích thích rồi.

Ninh Oản cố ý nói mình hơi mệt một chút, bảo các cung nữ kề cận lui hết xuống, sau đó nằm xấp xuống giường êm xem diễm bản, nàng đã dặn Yên Chi phải thông báo cho nàng khi nào A Khuyết trở về.

Quyển đầu tiên này nói về một công tử ngang ngược và tiểu nha hoàn, tình tiết cũ rích, tuy nàng đã xem qua mấy truyện tương tự, nhưng quyển này có phần không giống, Ninh Oản say mê đọc, thấy công tử và tiểu nha hoàn triền miên, vui thích mỗi ngày, trong đầu liền hiện lên một màn đêm qua, nàng cùng Bùi Khuyết một đêm tiêu hồn.

Hình tượng trong diễm bản miêu tả quá sinh động, rất trần trụi, Ninh Oản mặt đỏ, tim đập, nhiệt huyết sôi trào.

A Khuyết của nàng cũng không so được với công tử trong diễm bản. Nhưng đêm qua vận động rất kịch liệt, đến bây giờ, hông của nàng vẫn còn rất đau.

Ninh Oản cũng cảm thấy có chút tự hào —— phu quân nhà mình mạnh mẽ, nàng cũng cảm thấy hạnh phúc.

Nhưng mà...

Ninh Oản nhìn diễm bản, bỗng nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng.

Bên trong diễm bản nói, công tử nhà người ta từ nhỏ đã tập luyện võ công, thể lực kinh người, làm chuyện kia tất nhiên là thuận buồm xuôi gió, nhưng còn A Khuyết.... từ nhỏ, thân thể của y đã không tốt, nhìn qua cũng chỉ thấy yếu ớt, sao lại có thể lực tốt như vậy?

Ninh Oản càng nghĩ càng thấy kỳ quái, nhưng mà khí lực kia không giống như đang giả vờ, mỗi lần tiến vào nàng chỉ cảm thấy như muốn sụp đổ.

Lẽ nào... Mắt Ninh Oản sáng lên, tìm ra đáp án.

Không lẽ A Khuyết đã dùng loại thuốc bổ gì đó nên thể lực mới sung mãn đến vậy?

Cận kề nhớ lại đêm qua, Ninh Oản liền chắc chắn khẳng định suy nghĩ này, nàng từ từ khép lại diễm bản trong tay, nhìn ra bên ngoài, trầm mặt.

Vợ chồng khi ở trên giường thì chuyện đó là quan trọng, nhưng loại thuốc kia không tốt cho cơ thể, nếu A Khuyết tiếp tục dùng nó...nàng sẽ đem nó xay nát?!

Ninh Oản cực kỳ đau lòng, khuôn mặt cũng trở nên vô cùng chăm chú, nàng nên nói với A Khuyết thế nào đây —— nói là nàng không có để ý vấn đề tần suất sao.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu Bùi Bùi: () Năng lực của ta mà cũng dám nghi ngờ! ! Ta vô cùng tôn trọng sự tự nhiên, không ọc dùng thêm thuốc thang gì hết!

()* Oản Oản sẽ nhanh chóng biết được điều nàng suy đoán là sai hoàn toàn, hãy xem Tiểu Bùi Bùi làm sao có thể chứng minh được uy vũ của mình

70. Chương 70

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 70

Chương 70: Bùi Bùi khó ngủ.

Bùi Khuyết không biết mình làm gì khiến nàng không vui, đã nhiều tối muốn cùng nàng làm chuyện gì kia, nhưng tiểu cô nương trong lòng cứ bảo mệt, rồi tìm nhiều cách cự tuyệt y.

Y cũng không phải người háo sắc, nàng không muốn thì theo nàng. Nhưng mà... ôm nhuyển ngọc ôn hương trong lòng có phản ứng là chuyện bình thường, hơn nữa y mới được nếm thử chuyện nam nữ, đương nhiên là khó kiềm chế hơn.

Ban đêm

Bùi Bùi khó ngủ.

Ninh Oản an tâm nằm trong lòng Bùi Khuyết, nghe tiếng thờ bên tai nhưng không đều đều như ngày thường, hơi thở nóng rực phun lên gương mặt nàng, ngứa quá. Ninh Oản giật mình, nhỏ giọng hỏi: “A KHuyết, có phải huynh có chuyện chính vụ gì phiền lòng không?”

Nhìn bộ dạng này chắc là không ngủ được.

Rốt cục cũng nhìn ra y không ngủ được. Bùi Khuyết hơi kích động.

Nghe thanh âm của nàng, Bùi Khuyết mím môi, hôn lên trán nàng một cái rồi khàn giọng hỏi: “Không có việc gì, Oản Oản nàng cũng không ngủ được sao?”

Nếu không ngủ được, họ có thể làm chút chuyện.

Trong tay Bùi Khuyết như đổ mồ hôi, y do dự, nên sờ hay không sờ nàng đây.

Ninh Oản đương nhiên không phải không ngủ được. Mấy ngày nay nàng luôn xem sách thuốc. Nàng gả cho Bùi Khuyết, đương nhiên là muốn chăm sóc thân thể y thật tốt, hơn nữa nàng ngầm thấy, mấy ngày nay không bắt gặp y dùng loại thuốc gì, giờ mới có chút yên tâm.

- nàng lo A Khuyết vì chuyện giường chiếu mà phá hư thân thể mình mà.

Nhưng hiện tại... A Khuyết giống như không ngủ được.

Phu quân khó ngủ, nàng đương nhiên không thể ngủ say một mình. Ninh Oản sẵn sàng ôm lấy thất lưng người bên cạnh, ngứa đầu nói: “Thiếp trò chuyện với huynh”. Nàng tuy muốn cùng y làm chút chuyện vợ chồng, nhưng nghĩ đến thân thể y lại thôi.

Năm ngày, mỗi lần nàng lên giường là ngủ, thực ra trong lòng cũng muốn lắm. Phu tuần tuần tú như vậy ở bên, nhưng chỉ có thể hôn hôn ôm ôm một cái, nàng nhịn cũng vất vả lắm đó.

“Ừ”. Mặc dù hơi mất mát, nhưng nói chuyện..... so với ngủ luôn cũng tốt rồi. Bùi Khuyết an ủi chính mình.

Y cúi đầu nhìn nàng, thấy đôi mắt kia mở to lo lắng nhìn y, ánh mắt đó rõ ràng là muốn ăn luôn y mà.

Trong lòng Bùi Khuyết vui mừng – thực ra Oản Oản nàng... cũng thích làm chuyện đó với y đúng không.

Nghĩ đến mấy ngày trước mình không tốt. Đêm động phòng còn hơi kịch liệt, thân thể Oản Oản lại mềm mại như vậy, chỗ kia nhất định còn đau, cho nên mới không cho y chạm vào. Vậy đêm nay... yét hầu y đi động, trong lòng lại ngứa, không biết nên xuống tay từ đâu đây.

Trước kia đều là nàng chủ động, nói thế nào mình cũng phải chủ động một lần mới đúng.

“Ngày lại mặt, cha thiếp có nói, thiếp không được sủng ái mà kiêu. Chàng nhìn xem, phụ thân thiếp lúc nào cũng hướng về chàng thôi”. Ninh Oản bắt mẫn chu môi, oán giận.

Nghe giọng nàng, Bùi Khuyết như an tâm hơn, y đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, chiều chuộng: “Yếu ớt một chút cũng không có gì không tốt”. Y thích nhìn nàng yếu ớt như vậy, được sủng mà kiêu thì sao, y chính là nguyên ý chiều nàng.

Ninh Oản cười khanh khách, gõ gõ lên ngực y, trừng mắt: “Ca thiếp biết chàng lúc nào cũng nghe thiếp nên mới bảo thiếp hạ mình, nhưng thiếp có chừng mực mà, thiếp sẽ ngoan”. Nàng cũng không phải người ương ngạnh, nào có giống như phụ thân nói đâu.

“Ừ, rất ngoan”.

Đúng là sau khi thành thân xong, tính khí của nàng cũng dịu đi nhiều. Đôi khi có đại thần tìm y, nàng cũng không nữa câu oán giận, lúc về còn thấy nàng im lặng cùng y dùng bữa, vừa nhìn thấy y là lại tươi cười chào đón, y càng nhìn càng thư thái.

Lần trước nói phải tự mình xuống bếp, bị y cản lại – từ nhỏ tính tình nàng luôn qua loa đại khái, nếu nàng bị thương, đau lòng vẫn là y mà.

“A Khuyết?”

“Ừ”. Bùi Khuyết hô hấp dồn dập, hơi thở nóng rực thở ra, như lông chim làm hai má nàng ngứa ngáy, nàng khẽ hừ một tiếng, trên bụng lại phát hiện có gì đó cứng rắn đặt lên.

Là Tiểu búi búi.

Ninh Oản nhận ra, trách không được A Khuyết lại nóng như vậy, hóa ra.... nàng đỏ mặt, trong lòng cũng nhớ cảm giác nhiệt tình thô bạo của Bùi Khuyết đêm động phòng, nhưng nghĩ đến thân thể y, nàng đành âm thầm áp xuống.

“Thiếp mệt mà”. Nàng nhỏ giọng nói, tránh cho dục hỏa đốt người, hôm nay nàng nên ngủ sớm thôi.

Bùi Khuyết sững người một lát, y không biết Oản Oản xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn luôn uyển chuyển cự tuyệt y – nàng không thích y chạm vào sao? Nghĩ đến đây, Bùi Khuyết không che giấu nổi cô đơn trong lòng, thanh âm vẫn ôn hòa như cũ, vỗ vỗ lưng nàng: “Ngủ đi”.

“Vâng”. Ninh Oản nhắm hai mắt lại, bàn tay nắm lấy vạt áo người bên cạnh.

Ngủ thật? Trong lòng y càng mất mát. Tuy y không muốn thừa nhận.... nhưng mà giờ này y không thể không thừa nhận là... y bất mãn.

Bùi Khuyết nhin không được cong môi tự giễu, cúi đầu lẳng lặng nhìn tiểu cô nương nhỏ xinh dịu ngoan trong lòng, rõ ràng là ôm nàng đã thấy đủ rồi, nhưng y lại muốn làm không ít việc.

.... Tình huống này, y làm sao mà ngủ được?

Đã nhiều ngày bận rộn không ở bên nàng, cho nên nàng giận sao, nhưng mà vừa rồi nàng vẫn rất vui vẻ mà.

Nếu là..... còn lí do gì khác chứ?

Cho nên không phải giận. Thì tại sao lại thế?

Từ nhỏ Bùi Khuyết đã thông minh, nhưng chuyện như thế này y đúng là không giải thích được. Bùi Khuyết than nhẹ một tiếng, cúi người hôn lên môi nàng, vừa chạm vào đôi cánh hoa mềm mịn mọng nước đó, thì mọi chuyện không còn cứu vãn nổi.

Y không ngủ được, thì nàng làm sao có thể ngủ yên ổn chứ. Bùi Khuyết bắt mẫn trừng phạt người trong lòng, cắn lên đôi môi hồng phấn của tiểu cô nương.

“Ừm... A Khuyết”. Ninh Oản nhú mảy, trợn mắt nhìn Bùi Khuyết nâng gáy nàng lên.

Y hôn nàng quá thoải mái, làm Ninh Oản cũng nhất thời lảng lảng, kim lòng không đậu khép mi tùy ý người nào đó. Sau đó, nàng cảm giác bàn tay ôm trên eo nàng từ từ tiến vào tấm y.

Động tác của Bùi Khuyết không nhanh không chậm, lực vừa đủ, Ninh Oản nàng làm sao cự tuyệt được, cơ thể mềm nhũn đi, như một bãi nước xuân thủy.

Không được không được, cứ như thế nhất định xảy ra chuyện. Ninh Oản cảm giác tiểu Bùi Bùi đầy sức sống đặt trên bụng mình, trong lòng nàng càng ngứa ngáy, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế.

“Đừng...” Nàng đẩy người trong ngực ra, nghẹn ngào nói.

Bùi Khuyết ngẩng ra, há miệng thở hổn hển, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của Ninh Oản, vẻ mặt khó hiểu nhìn nàng: “Oản Oản, cho ta... được không?”

Cho chàng? Ninh Oản trợn tròn mắt. Ở chung với Bùi Khuyết đã lâu, lúc nào cũng là nàng nhiệt tình, không ngờ rằng, A Khuyết cũng có ngày cầu xin nàng.

Ninh Oản có chút được chiều mà sợ.

Nàng nhìn vào mắt y, đen trầm như sói xám, như thể chỉ cần một ngụm là nuốt luôn nàng vào bụng, nào có vẻ quân tử dịu dàng ngày trước. Nhưng con sói xám này rất đẹp, khiến nàng nhìn đến mê mẩn, trơ mắt nhìn y tiến lại gần, hôn cuồng nhiệt, còn cả... bàn tay đó chưa hề thu lại...

Ninh Oản nghĩ tới cái gì đó, nhỏ giọng nói: “Chàng... chàng, bên trái”.

Hiển nhiên Bùi Khuyết không phản ứng kịp, hồi lâu mới hiểu được nàng nói gì, trong lòng mừng như điên, đôi mắt sáng rực – Oản Oản đồng ý rồi.

Bùi Khuyết tâm viên ý mã, lập tức nghe lời chuyển tay qua trái, vuốt ve, sau đó cẩn thận cởi yếm nàng ra, cả người ép lên, hôn ngấu nghiến.

Ninh Oản ôm chặt người phía trên, đôi mắt híp lại vui thích – Ai, A Khuyết dùng mỹ nam kế, nàng đúng là không giữ được.

Nhưng mà, chỉ làm một lần, chắc là không sao. Ninh Oản đường hoàng lấy cơ ỉnh.

.....

Quả thật, có lần đầu sẽ có lần hai.

Có lần hai sẽ có vô số lần tới.

Ninh Oản vẫn tự nhắc nhở mình, đây là lần cuối, nhưng sức chiến đấu của Tiểu Bùi Bùi quá lớn, nàng không kịp phản kháng gì. Hơn nữa... cũng quá sức thoải mái. Mơ mơ màng màng nhìn Bùi Khuyết phía trên, cả người ra không ít mồ hôi, nhưng mà... tiểu Bùi Bùi bướng bỉnh vẫn vội vàng bắt nạt nàng.

Ninh Oản híp mắt, mái tóc đen rối tung, nàng thoải mái làm bầm vài tiếng, cả người mềm nhũn, nhưng vẫn quật cường nói: ” A Khuyết,...”.

“Ta đây...” Bùi Khuyết nhìn Ninh Oản sắc mặt hồng hào phía dưới, càng hưng phấn.

Dùng sức như vậy, Ninh Oản uất ức nhú mảy, tay nhỏ bé ôm lấy thắt lưng y, “Đồng ý với thiếp,... phải chăm sóc..... thân thể mình”.

Không biết vì sao lại nói đến chuyện này, Bùi Khuyết nghĩ chắc nàng quan tâm y, hai tay ôm nàng vào ngực, ngồi dậy.

Y ôm lấy mặt nàng quần quýt hôn, động tác không hề dừng lại, trên trán từng dòng mồ hôi, cảm giác thỏa mãn không nói nên lời.

“Ta biết”. Y đương nhiên phải quan tâm mình, sau đó bên nàng cả đời, bạch đầu giai lão.

“...Ôi, nhẹ chút”. Ninh Oản cắn môi, muốn khóc.

Bùi Khuyết không hề nhẹ đi chút nào, mỉm cười cắn vành tai trắng nõn của nàng, thấp giọng nỉ non: “Không thể”.

“Hả?” Vì sao? Ninh Oản muốn khóc quá, dùng sức như vậy, nàng không chịu nổi, hơn nữa A Khuyết không phải luôn nghe lời nàng nhất sao?

“.... Nàng đã nói, thích thô bạo mà”. Mà y, muốn nàng thích.

Ninh Oản: “...”

Trên long tháp phát ra tiếng quần quýt vào nhau, uyên ương giao hòa chặt chẽ, tiếng thở dốc đan xen, khiến người nghe đỏ mặt.

Mùa xuân, thật tốt. Thường An canh giữ bên ngoài nhìn ánh trăng sáng rõ, thư thái hít vào một hơi.

*

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Ninh Oản hận ý chí của mình hết sức, sao dễ bị dụ dỗ quá vậy?

Nhưng mà nhìn bộ dạng rạng rỡ đầy tinh thần của Bùi Khuyết, Ninh Oản thở dài nhẹ nhõm một hơi, may quá, nàng không làm A Khuyết mệt. Ninh Oản đen mặt, tối hôm qua cứ nghĩ một lần thôi, nhưng mà sau đó.... nàng cũng không nhớ bao nhiêu lần.

Trước khi thành thân, hiếm khi thấy A Khuyết nhiệt tình, nhưng vào buổi tối lại cứ như lửa đốt, nàng đương nhiên không ngăn nổi.

Bùi Khuyết hôn lên mặt nàng một cái, bảo nàng ngủ thêm rồi đi ngủ thư phòng. Ninh Oản nằm trong chăn ấm, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ, sao mà ngủ được.

Ninh Oản đứng dậy, Yên Chi giúp nàng rửa mặt chải đầu. Lúc tắm rửa, nàng nhìn vết xanh xanh tím tím trên người, bên tai liền nóng lên, sau đó lại bật cười, cực kì ngốc nghếch.

Nàng vốn định học nấu ăn, nhưng Bùi Khuyết lại không cho, nàng cũng đành phải nghe lời. Hôm nay y không về, chắc lại có nhiều chính vụ, nàng lo cho thân thể y, nên bảo Yên Chi đến ngủ thiện phòng, chuẩn bị đồ bổ.

Hôm qua mệt như thế, tiêu hao thể lực thì phải nhanh bồi bổ một chút.

Hôm nay phải bảo A Khuyết ngủ sớm, không được náo loạn như vậy nữa.

Ninh Oản cúi đầu, trong lòng càng phiền não, trước khi thành thân thì mình cứ xoắn xít, giờ thành thân rồi A Khuyết lại cứ quần lấy mình đòi yêu. A Khuyết như vậy nàng rất thích, nhưng vì thân thể y, nàng không thể nghe theo được.

Ninh Oản tự mình bưng thuốc bổ tới ngự thư phòng, giờ mục tiêu của nàng là làm cho y mập lên, mặt mày hồng hào mới được. Đợi bên ngoài Ngự thư phòng, Ninh Oản thầm nghĩ, bây giờ chắc Bùi Khuyết đang chăm chú phê tấu chương, thời gian dùng bữa cũng quên rồi.

Nàng không cho nô tài bên ngoài bấm báo, cứ thế lặng lẽ đi vào.

“Việc này ý trẫm đã quyết, Cố khanh không cần nhiều lời”.

“Thần, tuân chỉ”.

Là Cố Giang Nghiêu? Ninh Oản bước chậm một chút, không biết có nên tiếp tục đi vào hay không.

A Khuyết y hình như không thích nàng chạm mặt Cố Giang Nghiêu... Tuy y nhìn qua cực kì ôn hòa nhưng lúc ghen lên thì máu ghen cực lớn. Nàng từng ái mộ Cố Giang Nghiêu, chuyện này A Khuyết vẫn canh cánh trong lòng, mỗi lần nhắc tới chuyện của người kia y đều nhăn mặt, không nhìn nổi.

Thôi, dù sao nàng cũng không thích. Ninh Oản bấu môi, đi tiếp.

Lúc Cố Giang Nghiêu nhìn thấy nàng, ban đầu hơi sững sốt một lát, rồi nhanh hồi thần, cung kính hành lễ.

Ninh Oản không liếc lấy một cái, lập tức bước tới phía Bùi Khuyết. Nàng đặt thuốc bỏ lên bàn, cười nhẹ: “A Khuyết”.

Thần sắc đang lạnh lùng thoáng dịu dàng hẳn đi, Bùi Khuyết đứng dậy nắm lấy tay nàng, nhìn qua chén bên cạnh, nhẹ nói: “Cái gì đây?”

Ninh Oản lè lưỡi, ánh mắt như thể “A Khuyết ngốc quá” nhìn y, “Đương nhiên là đồ ăn, chàng bận như vậy, ngộ thiện cũng quên ăn, thiếp dặn dò ngự thiện phòng làm cho chàng thuốc bỏ. Ngon lắm, chàng nếm thử đi”.

Thấy nàng hiền lành như vậy, Bùi Khuyết thực sự cảm nhận được cảm giác vợ chồng, y xin lỗi: “Nàng xem ta, quên cả thời gian”. Trên mặt y thoáng ý cười, không hề có vẻ uy nghiêm của đế vương, “Giờ về dùng bữa với nàng, chiều nay giành cho nàng cả, ta không xem tấu chương nữa, được không?”

Ninh Oản vừa nghe đã vui vẻ hẳn lên, nhưng lại nhớ tới chuyện gì đó, đôi môi ướm sưng nhìn y, cẩn thận: “Vậy... có tốt không?”

“Mặc kệ, cứ vậy đi”. Bùi Khuyết làm ra vẻ “minh quân mệt mỏi thì làm hôn quân” nói.

Ninh Oản biết y luôn đúng mức, nói vậy chắc không có gì quan trọng, liền cười khanh khách gạt đầu.

Cố Giang Nghiêu nhìn hai người thân thiết trên ngự án, trong lòng không rõ tư vị gì.

Trước kia ánh mắt Ninh Oản chưa bao giờ rời khỏi y, dù ở đâu y đều có thể cảm nhận được ánh mắt ái mộ của nàng. Nhưng hiện tại, ánh mắt đó không còn của y nữa, mà thuộc về người quyền cao chức trọng nhất Đại Chiêu, vĩnh viễn không thể sánh vai cùng mình.

Đó là đế vương, nhưng trước mặt nàng không hề xưng là “trẫm”.

Nam tử đó tốt với nàng như vậy, khiến nàng xiêu lòng cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng mà, trong mắt nàng không còn y, nàng cười với nam tử khác, y lại khó chịu đến thế.

“Thần, cáo lui”. Cố Giang Nghiêu chấp tay hành lễ, hơi cúi người rồi vội vã ra khỏi ngự thư phòng.

71. Chương 71

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 71

Chương 71: Bui Bui đối bụng

Nghe thấy tiếng Cố Giang Nghiêu, lúc này Ninh Oản mới nghiêng đầu nhìn qua, cũng không biết có phải ảo giác của nàng hay không mà nàng thấy bóng dáng Cố Giang Nghiêu thật cô đơn. Bây giờ đường làm quan thẳng tắp, tiền đồ như gấm, lại có nữ tử tài mạo song toàn như Ninh Tú làm bạn sớm hôm, cô đơn cái gì chứ.

Ninh Oản nhắm mắt nghĩ ngợi, lại cảm thấy việc này cũng chẳng liên quan đến mình, liền lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn Bùi Khuyết.

Vừa quay đầu lại đã thấy đôi mắt đen láy sâu thẳm của y, lòng Ninh Oản khẽ xao động, nhú mào tự hỏi: A Khuyết.... làm sao vậy?

Vốn là phu quân dịu dàng thấm thiết, giờ đuôi mào lại nhiễm băng sương, bộ dáng hờn giận. Ninh Oản hơi hoảng hốt, không hiểu ra sao, nhượng mào nói: “Đến đây nào, tranh thủ nóng mau ăn đi.” Vất vả như vậy, nhất định phải bồi bổ cho tốt mới được.

Nói xong, Ninh Oản múc cho y một chén, đột nhiên cổ tay bị Bùi Khuyết nắm lại, nàng khó hiểu nhú mào: “A Khuyết?”

Bùi Khuyết khẽ kéo nàng vào lòng mình rồi ngồi xuống, khiến nàng ngoan ngoãn ngồi trên hai chân mình.

Hai chân bị tách ra, Ninh Oản thuận thế ngã vào lòng người trước mặt, bàn tay nhỏ bé đặt trên ngực y, tư thế thân mật như vậy khiến cho người da mặt dày như nàng cũng cảm thấy thẹn thùng.

Nàng khẽ chớp đôi mắt hạnh đắm nước, giương mắt nhìn: “Chàng làm gì vậy?” Nàng lo y ăn không ngon, quan tâm thân thể y, y chẳng những không khen, còn làm bộ lạnh như băng.

Vốn Bùi Khuyết vẫn luôn dịu dàng với nàng, giờ lại lạnh như băng vậy, nàng không chịu được.

“..... Vậy nàng nhìn hấn làm gì?” Nghẹn đã lâu, Bùi Khuyết nhịn không được đem lời này nói ra.

“Hả?” Ninh Oản sững sốt, cái miệng nhỏ nhắn há to, bộ dáng ngốc nghếch thật là đáng yêu. Nàng hoàn toàn không rõ y đang nói cái gì, nhưng vừa thấy y trầm mặt, nàng mới phản ứng kịp. Trong lòng Ninh Oản bật cười nhưng thần sắc trên mặt vẫn thản nhiên, trêu ghẹo: “Bảo bối, khuôn mặt đẹp như vậy, không vui một tí lại làm mặt lạnh, khó coi chết đi được.”

Lời này nói ra, Bùi Khuyết bình tĩnh nhìn nàng, đôi mắt đen nhánh, nhất thời không biết nên làm gì. Đúng vậy, rõ ràng biết là không có gì, tại sao vẫn phản ứng mạnh như vậy?

Bùi Khuyết nhú mi, im lặng không nói lời nào.

Ninh Oản mỉm cười, tiểu nữ nhân sau khi tân hôn khuôn mặt tràn đầy quyến rũ. Nàng đưa tay nheo mắt Bùi Khuyết, động tác như đang trêu đùa cún con, vừa giận vừa buồn cười, gắt giọng: “Bình dấm chua.”

Đều là dấm cũ từ lâu lắm rồi, thế mà vẫn ăn hăng say như vậy.

Đôi mày Bùi Khuyết giãn ra, đưa tay nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng hôn.

Đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng phác lại theo lưỡi nàng, rồi sau đó khiêu khích, đi sâu vào, mút chặt lấy lưỡi nàng. Rõ ràng động tác rất nhẹ nhàng, nhưng nhớ đến việc vừa rồi, lại nhịn không được dùng sức, không để ý đến đôi tay đang chống trước ngực của nàng, càng hôn nhiệt liệt hơn.

Nhất thời, trong Ngự Thư phòng vốn dùng để xử lý chính vụ lại tràn ngập tiếng thở dốc nóng bỏng.

Bị bắt nạt gần chết.

Ninh Oản nhú mày tựa vào ngực Bùi Khuyết thở phì phò, hai má phồng hồng, đẹp như hoa đào tháng ba thơm mùi nắng. Đợi hơi thở vững vàng một chút, Ninh Oản liền dấm nhẹ vào ngực Bùi Khuyết, uất ức nói: “Bắt nạt người ta!”

Ăn dấm lung tung còn chưa tính, lại còn bắt nạt nàng, phản rồi!

Bùi Khuyết vội dỗ nàng, thần sắc cũng không khó coi như lúc nãy, nghiêm trang nói: “Về sau không được nhìn hấn nữa.”

..... Không đúng, về sau có muốn nhìn cũng nhìn không được. Khó có lúc Bùi Khuyết đặc ý nghĩ, tâm tình tốt hấn lên.

Nhìn lại, từ sau khi thành thân, y liền giấu đầu lòi đuôi. Vừa bá đạo lại ngang ngược, đâu còn phong phạm quân tử ôn nhuận như ngọc nữa?!

Ninh Oản tức giận trừng mắt liếc y một cái, tư thế như vậy thật không quen, hơn nữa vừa rồi mới chỉ hôn thôi, y đã có phản ứng, tư thế ngồi như vậy khiến tiểu Bùi Bùi xấu xa cọ vào nàng, Ninh Oản mắc cỡ muốn chết.

Tại sao lại có thể như vậy? Thành thân rồi da mặt ngày càng mỏng, động một chút là đỏ.

“Chàng buông ta ra trước đi.” Ninh Oản đỏ mặt, bữu môi bất mãn đẩy y ra một chút.

Bùi Khuyết nhìn bộ dáng tội nghiệp của nàng, tâm tình tốt lên không ít, lại nghĩ tới trước kia mình luôn bị nàng trêu đùa, bây giờ..... y nhất định phải đòi lại đủ.

Trong tiểu thuyết diễm tình đều nói, nữ tử thích nam tử bá đạo si tình, si tình thì tất nhiên là y làm được, nhưng còn bá đạo..... Trước kia y làm không tốt, nhưng về sau sẽ cố gắng chậm rãi hơn —— chỉ cần nàng thích, y sẽ cố gắng làm.

Về phần da mặt dày, khụ khụ..... cái này chắc y cũng cố được.

y ngậm lấy tai nàng, thản nhiên nói: “..... Không buông.” Vừa nói, vừa ôm chặt lấy nàng, bàn tay cách lớp xiêm áo nhẹ nhàng đi lên.

Bị tiểu Bù Bù chạm phải phía trong đùi, kích thích như vậy một đợt ầm ướt quen thuộc trào ra.

Ninh Oản nhất thời dờ ra.

..... này này này, cái này rõ là lưu manh!

“Bùi Khuyết!” Ninh Oản xấu hổ ảo não, hung hăng cắn lên cổ Bùi Khuyết, giống một con mèo hoang nhỏ đang xù lông.

Dĩ vãng đều là nàng đùa giỡn y, bây giờ thì phong thủy luân chuyển. Trong lòng Ninh Oản tức giận thật, nhưng vẫn nhớ hạ miệng có nặng nhẹ, cắn cắn, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, miệng lại dùng sức, nghe được tiếng người bên cạnh rên lên.

Đau không? Đau là tốt rồi, ai bảo y bắt nạt nàng!

Nếu là ngày thường, tất nhiên Ninh Oản sẽ không nở cắn mạnh như vậy, nhưng vừa rồi nghĩ đến chuyện đó nên nàng có ý cắn mạnh hơn một chút.

Nàng há miệng, vừa lòng vỗ về dấu răng trên cổ Bùi Khuyết, ngây ngốc nở nụ cười. Nàng nhìn vào mắt y, chậm rãi nói: “A Khuyết, A Cẩm trộm nói cho ta biết, lúc trước khi nàng ấy rời đi, có cắn một cái lên tay Sở Vân Thâm, nhìn Sở Vân Thâm có vẻ như không để ý, thực ra lại tìm cách giữ dấu răng kia thật nhiều năm.....”

Thật sự rất buồn bực. Rất rất là buồn bực!

“Thế nên, Sở Vân Thâm tuy bề ngoài lạnh như băng, nhưng bên trong lại cuồng nhiệt như lửa đỏ.” Ninh Oản hôn lên dấu răng một cái, rồi nhìn Bùi Khuyết, thanh âm mềm mại: “A Khuyết, chàng có phải cũng là dạng người như thế không?”

..... Có phải cũng là dạng người như thế không?

Bùi Khuyết nhìn đôi mắt ngập nước trước mặt, bị y bắt nạt nên giờ càng thêm ướt át. Trước kia vẫn là tiểu cô nương trắng trẻo đáng yêu cả ngày thích đi sau lưng y, rồi chạy đến Minh Tú sơn trang ăn chùa, bây giờ.... Bùi Khuyết đưa tay vuốt ve mặt nàng, cảm xúc dưới tay nhả nhụi ấm áp, chậm rãi phun ra một câu: “Không phải.”

Gì cơ? Ninh Oản sững sốt, lập tức lại cắn y thêm cái nữa: “Chàng gạt ta!”

Bùi Khuyết cảm thấy mình cực kì oan uổng, cô nương ngốc này, nhiệt tình của y cũng chỉ dành ỉn nàng thôi.

Bùi Khuyết cười híp mắt, hôn liên tục lên mặt nàng, phía dưới sớm đã có phản ứng, nhưng mà..... người đọc đủ sách thánh hiền sao có thể làm cái chuyện này trong thư phòng được?

Bùi Khuyết trầm nghĩ bản thân tuyệt đối không có khả năng làm chuyện không đứng đắn ở cái nơi đứng đắn như thư phòng được, nhưng nhìn tiểu cô nương hai má ửng hồng trước mắt..... người dính sát vào y, nơi mềm mại đầy đà kề sát, lại nghĩ tới việc kiều diễm đêm qua, đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

Tự chủ của y từ lúc nào lại không chịu nổi một kích như thế?

Bùi Khuyết cười bất đắc dĩ, đưa tay đặt lên nơi mềm mại của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, tóc mai chạm vào cần cổ trắng nõn thơm ngát của nàng, nhẹ nhàng hôn lên.

“Này, A Khuyết.....” Ninh Oản hờn dỗi một tiếng, dùng sức đẩy y ra, nhưng vì thể lực cách xa nhau, cắn bản là không đẩy nổi. Ninh Oản hối hận cúi đầu, nhưng trong lòng vẫn có chút vui mừng — A Khuyết vẫn thích cơ thể mình.

Đừng nói là Hoàng Thất, dù là người bình thường, nam tử hơn mười tuổi là đã biết chuyện nam nữ, Bùi Khuyết thân là Thái Tử Đại Chiêu, hai mươi hai tuổi mới biết đến, quả thật là cực kì hiếm thấy.

Tuy nhìn qua Bùi Khuyết luôn là người khiêm tốn, nhưng khi cùng nữ tử mình thích làm mấy việc vui vẻ này, sao còn quản những chuyện khác.

Thành thân mấy ngày, hai người bọn họ chỉ làm chuyện đó có 2 tối, tất nhiên là cảm thấy không đủ, Ninh Oản cũng có chút thông cảm, nhưng mà.....

“A Khuyết, chàng đừng nghịch..... uống canh trước đã, được không?” Ninh Oản nóng nảy, đưa tay đẩy y. Nàng biết y muốn nàng, nhưng phải uống canh trước đã. Đêm qua đã mệt mỏi như vậy, giờ mới qua nửa ngày, nói thế nào cũng phải ăn chút đồ vào bụng đã.

Bùi Khuyết thở hổn hển, hô hấp dồn dập, hôn lên cần cổ trắng mịn của nàng, hòa nhã nói: “Uống như này này.”

“Ừ.” Ninh Oản túm chặt lấy vạt áo của y, y hôn lên cổ nàng, nàng không kiềm được ngẩng đầu lên, cắn môi không để mình phát ra tiếng nào. Nhưng Bùi Khuyết xấu tính, cách lớp áo cắn lên nơi mềm mại đó, cảm giác tê dại lập tức khiến người nàng run rẩy, Ninh Oản đỏ mặt, đáng thương nói: “Không được, ăn canh trước đã!”

Lúc này nàng không thể trầm – mê – trong – sắc – đẹp nữa.

Nhìn Ninh Oản hai mắt đầm lệ lưng tròn, trông như sắp khóc, lòng Bùi Thiếu mềm ra, ôm nàng, giọng nói khàn khàn: “Đừng khóc, ta uống là được rồi mà?”

“Ừ” Ninh Oản khịt mũi, hai mắt phấp phồng, lúc này mới vừa lòng gật đầu. Nàng muốn xuống khỏi đùi hắn, nhưng tay Bùi Khuyết vẫn ôm nàng thật chặt, Tiểu Bùi Bùi lại hung dữ uy hiếp nàng làm Ninh Oản không dám động đậy.

“Chàng buông thiếp ra đi.” Ninh Oản nén giận nói, sau khi thành thân, y không còn đứng đắn như trước nữa rồi.

Nếu còn trêu nàng nữa, chắc nàng cáu thật, tuy Bùi Khuyết luyến tiếc, nhưng cũng ngoan ngoãn thả nàng xuống.

Ninh Oản lo cho y, cũng không buồn bực nữa, như cô vợ nhỏ quan tâm chồng đưa cho y một chén canh, đưa tới trước mặt còn nói: “Phải uống hết đây.”

Người dám ra lệnh cho Hoàng Đế Đại Chiêu bệ hạ chắc cũng chỉ có Ninh Oản này thôi. Nhưng mà Hoàng Đế bệ hạ được ra lệnh lại vô cùng sung sướng, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy tươi cười, cực kì nghe lời mà uống hết.

“Sao gần đây lại lo lắng cho cơ thể của ta vậy?” Sau khi uống hết, Bùi Khuyết cảm thấy tò mò hỏi lại. Sau khi thành thân đến ngày thứ hai, y liền nhận ra Oản Oản rất quan tâm đến thân thể của y.

Động tác trên tay Ninh Oản dừng một chút, ngần ra không biết trả lời thế nào, nếu như nói thật cho y biết..... Không được, nam nhân đều là đám sĩ diện, A Khuyết cũng không phải ngoại lệ. Ninh Oản thâm nghĩ, cười hì hì nói: “Cũng thành thân rồi, quan tâm đến chàng không phải rất bình thường ư? A Khuyết, ta muốn cùng chàng bạch đầu giai lão.”

Bạch đầu giai lão.

Bùi Thiếu vốn còn tò mò, nghe đến mấy từ này thì khóe môi cong lên, y hôn lên mặt nàng, dịu dàng nói: “Ừ, bạch đầu giai lão.”

Hình như nghĩ tới gì đó, Bùi Khuyết mới nói: “Vừa rồi ta đã ban hôn cho Cố Giang Nghiêu.”

Ninh Oản ngạc nhiên nhìn: “Hả?”

“Với thứ tử của nàng, Ninh Tú.” Nói xong, lại thấy Ninh Oản khó hiểu thì ho nhẹ một tiếng, tiếp tục bổ sung: “Sau khi thăng quan cho hắn, để hắn cưới vợ xong thì đi Huệ Châu.”

Nhất thời Ninh Oản bừng tỉnh đại ngộ, đây rõ ràng là mình thăng ám biếm*.

*Giả vờ thăng chức nhưng thực ra là biếm chức.

Không đúng.....

Trong lòng Ninh Oản ngọt như rót mật, liếc y một cái, âm thầm nghĩ: Đồ nhỏ mọn, đã nói chỉ thích mình chàng rồi, vẫn còn ăn dấm lung tung nữa.

•

Đối với việc làm chuyện kia trong Ngự Thư phòng, Ninh Oản giữ nguyên thái độ cự tuyệt.

Tuy rất kích thích, nhưng mà..... việc này rất hoang đường.

Nàng đã thề phải làm một Hoàng Hậu hiền lương thực đức, nếu làm như vậy, nàng chẳng phải đã thành yêu quái họa quốc rồi ư!

Buổi tối lúc đi ngủ, Bùi Khuyết lại dán lấy nàng, bộ dạng rất bất mãn. Ninh Oản nhú mày, cực kì khó hiểu, sao tình lực của A Khuyết lại tốt đến vậy? Đã nhiều ngày nhưng nàng cũng không thấy uống loại thuốc gì mà.

Ninh Oản lấy nguyên nhân là “Tối hôm qua chuyện phòng the quá mức kịch liệt, đến giờ vẫn còn đau.” Cự tuyệt y cầu hoan, lúc đầu Bùi Khuyết cũng đau lòng, sau lại có chút mất mát, chỉ ôm nàng ngủ.

Cái cảm giác chỉ ôm người đẹp ngủ này, thật sự rất đáng buồn.

Ninh Oản đều biết cả, âm thầm cười trộm: Cái dáng vẻ này thật giống tiểu hài tử. Sau đó cuộn tròn trong ngực y, ngửi mùi thuốc trên người y, ngủ say.

Một đêm ngủ ngon.

Hôm sau lúc tỉnh lại, Bùi Khuyết đã không còn ở bên cạnh, nhưng độ ẩm vẫn chưa tan, chắc vừa dậy không lâu.

Ninh Oản rửa mặt chải đầu, lúc đi tắm, chợt phát hiện trên ngực có mấy dấu hồng hồng, nàng sững sốt trong chốc lát, lập tức phản ứng lại —— chắc là A Khuyết tranh thủ lúc nàng ngủ hôn lên rồi.

Đói khát đến vậy ư.

Ninh Oản chống má nghĩ, âm thầm nhớ lại một chút, có phải mình làm quá rồi không? Nhìn xem, đem một chính nhân quân tử bức thành ác lang đi tiêu hương thiết ngọc rồi.

..... Nếu hôm nay không đồng ý cho y một lần, chắc y bút rút chết mất.

Đắn đo một hồi lâu, lúc Ninh Oản nhìn dung nhan của mình trong gương, ngượng ngùng cười —— thôi, đêm nay cho y làm một lần. Nhưng mà, chỉ một lần thôi.

72. Chương 72

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 72

Chương 72: Ngay tại nơi này.

Đêm nay Ninh Oản tắm thật thơm tho, mặc một bộ đồ mỏng manh, yếm hồng như ả như hiện.

Ninh Oản nhìn mình trong gương, dù không xinh đẹp lắm nhưng cũng có dáng điệu, không quá ngây ngô khô quắt. Trước kia cơ thể nàng còn nhỏ, cũng không so được với Phó Dư Thù.

Giờ đã nảy nở hơn rồi.

Ninh Oản vừa lòng nhìn ngực mình, tuy còn nhỏ hơn người ta một chút nhưng nàng cũng rất hài lòng. Vài năm nay ăn đủ đủ hầm vú bò quả nhiên hiệu quả, ít nhất đời trước cũng không lớn đến vậy. Nghĩ đến đây Ninh Oản cong môi cười, đôi mắt trong suốt lung linh. Vừa tắm xong nên khuôn mặt cũng hồng hào.

Bùi Khuyết giờ đang có việc, cho nên bữa tối dùng ở ngự thư phòng, Ninh Oản nghĩ, nàng tắm thơm tho như vậy nhất định sẽ khiến y bất ngờ.

A Khuyết nhất định thích.

Ninh Oản vỗ vỗ mặt mình, sau đó im lặng chờ A Khuyết về.

Cũng thành thân rồi, nàng không cần thẹn thùng nữa.

Nhưng chờ nửa canh giờ, Bùi Khuyết còn chưa trở về, Ninh Oản liền lo lắng, sao lại đứng mực vậy, giờ mà vẫn còn phê tấu chương.... không mệt à? Ninh Oản nhú mào, rồi đứng dậy mặc áo, đi tới ngự thư phòng.

Thường An đang canh giữ bên ngoài, thấy Ninh Oản thì vội cung kính hành lễ, chắc là Hoàng hậu nương nương muốn tới khuyên Hoàng thượng đi nghỉ sớm rồi. Thường An khẽ nhếch môi, đôi mắt đầy ý cười: “Nô tài khuyên mãi nhưng Hoàng Thượng không nghe, nô tài cũng không có cách nào”.

Ninh Oản cười cười: “Ta biết”. Thường An tận tâm với Bùi Khuyết, nàng đương nhiên là biết, chỉ có ý mới dám lên khuyên.

Bùi Khuyết quá tập trung, đến mức nàng vào y vẫn cúi đầu phê tấu chương. Y đăng cơ làm vua, việc nhiều cũng là chuyện thường, nhưng liều mạng như vậy, nàng đau lòng muốn chết.

Y còn chưa nhận ra, nàng đã cẩn thận nhắc váy lằng lằng trốn ra sau, rồi dùng hai tay che mắt y lại.

Đôi mắt bị che, trước mặt một mảnh tối đen, Bùi Khuyết ngửi được mùi hương quen thuộc, bàn tay mềm mại không xương, mệt mỏi dường như biến hết, y khẽ cười: “Oản Oản”.

Thấy y đặt bút xuống, nàng liền hạ tay, rồi ôm lấy cổ y, vô cùng thân thiết đặt cằm lên vai: “Không thấy chàng thiếp không ngủ được”.

Bám người như vậy, Bùi Khuyết được sủng mà kinh.

Mấy ngày nay nhiều việc, nhưng tới tối y vẫn về sớm, cùng nàng ngủ, vậy mà ôm thì được, còn chuyện gì cũng không thể làm. Nàng ngủ rất say, y cũng chịu dày vò, lâu mới ngủ được. Đôi khi không nhận được đành phải hôn nàng một chút.

Hôm nay y cố ý về muộn, để mình mệt một chút, khi đó lên giường liền ngủ, cũng không có tâm tư nghĩ chuyện kia.

Nhưng giờ.... nàng lại tới tìm y.

Còn nói, không có y, không ngủ được.

Bùi Khuyết trong lòng đầy áy náy, nhìn qua chắc nàng đợi y lâu rồi. Y kéo nàng ôm lên đùi, định mở miệng trấn an thì thấy tóc nàng xoắn trên lưng, không cài trang sức, như một đóa hoa phù dung xinh đẹp.... Là vừa từ giường dậy tìm y sao?

Nghĩ đến đây Bùi Khuyết lại đau lòng, tối rồi đi ra ngoài không sợ cảm lạnh sao.

Nhìn nàng ngoan như thế y lại không nỡ trách, dịu dàng hỏi: “Cùng nàng về, được không?”

Ninh Oản đương nhiên vừa lòng, hôn lên mặt y một cái, cười rạng rỡ: “Hoàng thượng thật tốt”.

Bùi Khuyết nghe xong lại nhéo mũi nàng một cái. Hương thơm của nàng rất dễ ngủ, Bùi Khuyết cảm thấy hoảng hốt, y cúi đầu xuống gầm một chút: “Oản Oản, nàng.... nàng không phải....”

Ninh Oản mở to đôi mắt, thấy y ấp úng liền nghi ngờ hỏi: “Có cái gì?”

Bùi Khuyết nhìn nàng, nói ý trong lòng ra: “Có phải không thích ta chạm vào không?”

“A?” Ninh Oản há hốc miệng, ngây người.

Bùi Khuyết thấy nàng phản ứng như vậy, nhớ đến mấy ngày nay đều bị nàng cự tuyệt, đôi mắt toát lên vẻ cô đơn: “Nếu không thích, về sau ta không ép nàng nữa”.

Ninh Oản vội lắc đầu: “A Khuyết, thiếp không có”. Nàng làm sao không thích được.... nàng lo cho cơ thể y mà.

“Vậy vì sao?”

Trước khi thành thân nàng luôn thích trêu đùa y, sờ y, dù có lúc y thấy ngượng ngùng nhưng thấy nàng thích mình như vậy, trong lòng cũng vui vẻ. Giờ thành thân rồi, có thể danh chính ngôn thuận thân thiết rồi, nàng lại không cho y chạm vào. Vẫn ngủ bên cạnh y, biết rõ y muốn nàng nhưng luôn cự tuyệt.

Ban đầu y cứ tưởng động phòng làm nàng đau, y cũng biết nàng mềm yếu cho nên luôn chờ đợi, nhưng rồi y cũng nhận ra điểm khác thường.

Ninh Oản nàng luôn là vì y, giờ y lại nói ngược, nói nàng không thích.

Nàng càng nghĩ càng uất ức, đôi mắt to ngập nước mênh mông, nước mắt trong suốt dâng lên, cắn chặt môi dưới không để vang tiếng khóc.

..... Khóc.

“Oản Oản, ta....” Bùi Khuyết bị hoảng hồn, mình cũng chưa nói gì năng lời, sao lại khóc rồi? Y dùng tay áo lau nước mắt cho nàng, nhưng tiểu cô nương trong lòng cứ quay đầu đi không nhìn y.

“Phải, thiếp không thích”. Ninh Oản buồn bực, đôi mắt hồng lên, tức giận, “Thiếp bị điên mới tắm rửa chờ chàng lâu như vậy, chàng còn chậm chạp không về, thiếp lại chạy đi tìm. Thiếp không thích chàng chạm vào thiếp.... Bùi Khuyết, chàng buông tay ra!”

Tắm chờ y?

Bùi Khuyết sững sốt, biết là nàng giận mới nói vậy, cũng biết trong lòng nàng uất ức, vội ôm chặt nàng không buông, cúi đầu hôn lên mắt.

Ninh Oản nhắm mắt lại, lông mi cong run nhẹ nhẹ, như bị người ta bắt nạt. Vì kích động, hai má trắng nõn hồng hơn, kiều diễm như hoa.

Bùi Khuyết đau lòng muốn chết.

“Đừng khóc Oản Oản, là ta sai, đừng khóc được không?” Mới mấy ngày y lại làm nàng khóc. Bùi Khuyết trước nay không biết dỗ người ta thế nào, mỗi lần nàng khóc là y lại hết cách, đầu óc trống rỗng.

Ninh Oản hấp háy mũi, biết mình yếu ớt quá, tuy y chiều nàng, nhưng phụ thân luôn dặn, xuất giá tòng phu. Một đế vương cả đời chỉ hứa hẹn với nàng, thủ thân như ngọc đến đêm động phòng. Tình cảm này nàng hiểu được. Nàng đương nhiên biết, A Khuyết thích nàng nhường nào.

Ninh Oản tựa đầu vào lòng y, nức nở: “Ai bảo chàng uống thuốc”.

Trước khi thành thân, nàng nhiệt tình như vậy cho nên chắc Bùi Khuyết hiểu nhầm nàng thích chuyện đó, cho nên mới uống thuốc cho cơ thể cường tráng một chút, sau đó...

Thấy nàng ngừng khóc, Bùi Khuyết rốt cục cũng thở nhen ra, vỗ lưng nàng trấn an, nhưng rồi nghĩ tới lời nàng nói, y không hiểu: “Thuốc? Thuốc gì?”

Ninh Oản thấy y giả bộ, bật cười ngắc đầu đánh y một cái: “Thuốc gì, đương nhiên là thuốc tăng cường thể lực”. Nói xong Ninh Oản vẫn có chút thẹn thùng, nhỏ giọng: “... Tuy thiếp thích bên chàng, nhưng A Khuyết, thiếp không muốn chàng phá hỏng cơ thể mình”.

Giọng điệu này, lời này, đều là của thê tử tốt qua tâm phu quân đó.

Nhưng mà....

Bùi Khuyết nghe xong, khuôn mặt tuần tú lập tức trầm xuống, đen kịt lạ – hóa ra Oản Oản nghĩ, lúc y cùng nàng, là vì chịu ảnh hưởng của thuốc nên mới có thể lực tốt như vậy, mới một đêm đòi hỏi nhiều như vậy.

Y không biết nên khóc hay cười nữa, nhưng tiểu cô nương trong lòng quan tâm đến thế, y biết làm sao.

“Ai nói ta uống thuốc?” Y chần chẫn phải làm thịt người này thôi!

Nghe giọng điệu này có vẻ không ổn, Ninh Oản co rụt lại, trong lòng hơi hoảng, đúng vậy, sao lại nói thể được, A Khuyết là nam tử, phương diện này đương nhiên rất mất mặt.... nàng sao lại nói ra được chứ.

Ninh Oản mở to mắt, nước mắt trên mặt còn chưa khô: “Thiếp..... thiếp chỉ nghĩ thôi”.

Y từ nhỏ thân thể không tốt, làm thế nào.... lại dũng mãnh thế được.

Bùi Nguyệt ghen lời, bàn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn lửa giận cũng ép xuống, dịu dàng như ngày thường: “Ta không dùng thuốc”.

“A?” Ninh Oản sợ ngây người, nhưng sau đó lại dùng vẻ mặt “sao có thể, thiếp đâu phải hài tử ba tuổi, đừng gạt thiếp” nhìn y: “Vậy chàng vì sao.... không đúng, không có khả năng đâu.

Không có khả năng?

Y nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, gắng bình tĩnh.

Đêm động phòng, tiểu cô nương y tâm niệm trong lòng từ lâu bên dưới, còn đỏ mặt nói y thô bạo chút, sau đó lại thở gấp hắt hắt. Thân mình trắng nõn hồng nhạt lên, hai chân quăn lấy y,... như vậy, sao y nhận được?

- cô nương ngốc này lại nghĩ y dùng thuốc.

Bùi Nguyệt biết nàng không tin, như nghĩ tới điều gì, khuôn mặt đầy ý cười, dụ dỗ nói: “Mới vừa rồi nàng nói tấm rồi đợi ta?”

Sao lại chuyển về vấn đề này rồi? Ninh Oản đỏ mặt, ngoan ngoãn cúi đầu, chu môi: “Thiếp biết.... chàng muốn nên, nên....” Chưa nói hết câu nhưng Bùi Nguyệt hiểu được.

Được rồi, xem thành ý của nàng, y sẽ tha cho chuyện nàng nghĩ y dùng thuốc.

Đôi mắt Bùi Nguyệt tối đi, thừa lúc tiểu cô nương trong lòng không để ý, đưa tay cời thắt lưng, hai vạt áo tuột ra, lộ ra áo trong màu hồng nhạt, áo hơi lớn, cho nên có thể thấy chiếc yếm bên trong.

Ninh Oản hét lên, bản năng đưa tay che ngực, nhìn y, trùng hợp chạm vào đôi mắt như mực.

Bùi Nguyệt cúi đầu cắn lên môi nàng, hô hấp dồn dập: “Vậy ở đây đi”.

73. Chương 73

Chương 73: Không để người đi.

Nói cái gì cơ.... Cái người này?

Lúc đầu Ninh Oản phản ứng không kịp, đến khi cảm giác được một bàn tay đặt trên ngực mình, nàng lập tức hiểu ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn càng lúc càng hồng, vội đưa tay đẩy y vài cái, lắc đầu cự tuyệt: “Đừng mà đừng mà... nơi này..... nơi này không được. A Nguyệt, chúng ta về đi, được không?”

Bị hoài nghi năng lực, Bùi Nguyệt xưa nay vốn rất có phong phạm quân tử cũng không thể chịu nổi, quay ra âu yếm người trước mặt.

Bùi Nguyệt ôm chặt nàng, tách hai chân nàng ra ngồi trên người y, cúi đầu cắn môi nàng, chậm rãi nói: “Lần này nghe ta đi.”

Biết nàng cũng không phải không thích, ai kia cũng không cố kỵ gì nữa. Đêm qua mới chỉ thừa dịp nàng ngủ giải khát một chút, bây giờ xem ra y phải thực hiện rồi—y muốn cho nàng xem, mình có cần uống thuốc hay không?

Thanh âm của Bùi Nguyệt quá mức nhẹ nhàng mê hoặc, khiến Ninh Oản nhất thời hoảng hốt, cánh môi bị người kia ngậm lấy, cắn mút cuồng nhiệt, Ninh Oản không kìm lòng được quàng tay qua cổ y, thoáng ngửa đầu thuận theo.

Lại là mỹ nam kế, nàng rất không có tiền đồ mà.

Không đúng, là y quá gian xảo!

Nhưng mà... vì nàng không cảm lòng được. Ninh Oản cũng biết vậy.

Bùi Khuyết không dịu dàng như ngày thường, còn có chút vội vàng, vừa vuốt ve cơ thể nàng, vừa hôn rất triền miên. Cũng không biết có phải ảo giác của nàng hay không, bên ngoài Ngự Thư phòng có tiếng động, Ninh Oản đưa tay đẩy y ra, nhưng Bùi Khuyết lại không chịu nghe theo, vẫn ôm nàng rất chặt.

Hôn dọc từ môi rồi hai má, cuối cùng y nhẹ cắn lên cần cổ.

Bên ngoài thực sự có tiếng động đó.

Ninh Oản hốt hoảng, bây giờ quần áo nàng không chỉnh tề còn ngồi trên đùi y, bộ dạng xấu hổ này nếu để người ngoài nhìn thấy, chắc nàng xấu hổ chết mất.

“A Khuyết, chàng buông ra đi, có người…….”

Nhuễn ngọc ôn hương trong lòng, sao Bùi Khuyết nỡ buông tay, nghe thấy tiếng nàng tức giận, y liền tĩnh tâm lắng nghe, quả nhiên có tiếng bước chân vội vàng. Bùi Khuyết nhú mày, mặt lạnh thấu xương —— không có lệnh của y, Thường An sao dám tự tiện cho người khác vào!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ninh Oản nhất thời trắng bệch, quần áo xộc xệch, giờ có muốn chỉnh chu lại cũng không kịp nữa rồi, nàng cắn chặt môi, nhanh chóng nhảy từ đùi Bùi Khuyết xuống, dựa vào chân Bùi Khuyết, cuộn tròn vào như con mèo nhỏ.

Thấy thế, Bùi Khuyết quay người đỡ lấy nàng.

“Cựu thần tham kiến Hoàng Thượng.”

Là tả tướng Lục Lâm Uyên.

Bùi Khuyết nhú mày, cảm thấy rất đau đầu. Lục tả tướng này là tam triều nguyên lão, ngày ngày đều khuyên y tuyển tú nạp phi, mở rộng hậu cung. Ông ta vốn bất mãn với Oản Oản, giờ lại thấy mình hồ nháo cùng nàng trong Ngự Thư phòng, chỉ sợ sẽ tức đến giậm chân mất.

Bùi Khuyết cũng biết ông ấy trung thành và tận tâm với Đại Chiêu nên dù vậy vẫn rất tôn trọng. Nhìn thoáng qua Lục tả tướng đang chấp tay hành lễ, y ho nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: “Bình thân.”

Bùi Khuyết cúi đầu, nhìn quần áo Ninh Oản mong manh, vừa rồi hôn nhau một hồi, quần áo đều bị nới lỏng, lộ ra bờ vai mềm mại. Nàng cứ nhìn y không thôi, đôi mắt phấp phấp nước, động lòng người. Bùi Khuyết rất đau lòng, nàng tựa vào chân y, khiến y chỉ cần cúi xuống, đã nhìn thấy nơi tròn tròn cong cong ấy.

Vừa rồi đã sờ qua, giờ nhìn thấy khiến hai mắt y lại tối sầm, cổ họng khô khốc, chỗ đó lại có phản ứng.

Ninh Oản sợ thật rồi, nếu là người khác thì còn đỡ, sao A Khuyết nhà nàng lại khỏe như vậy. Nhưng nghe thấy giọng nói kia, nàng cũng biết người này, đây là Lục tả tướng bảo thủ, tuy nhìn nàng không thuận mắt, nhưng vẫn dâng tấu chương bình thường như các triều đại tam cung khác.

Tuổi nàng cũng bó được thành bó to rồi, nàng mới không thèm chấp nhặt cùng ông ta. Ninh Oản quệt miệng, ngoan ngoãn nằm trong lòng y, không rên một tiếng.

Vừa rồi cũng bị y sờ rồi, hôn rồi, giờ quần áo trên người nàng đều xộc xệch hết cả. Ninh Oản một thân trắng muốt, gương mặt nhìn y, lại phát hiện Bùi Khuyết cũng đang nhìn mình như ác lang săn mồi.

Ninh Oản sững sốt, lập tức hiểu được, đưa hai tay che ngực, hung hăng trừng mắt nhìn người kia một cái.

Mới không để cho chàng xem ấy!

Tuy rằng nhìn không được nhưng nhìn dáng vẻ yếu ớt động lòng người này của nàng, Bùi Khuyết cũng thấy cảnh đẹp ý vui, hai mắt dịu dàng, sung sướng híp lại, chẳng qua……. Vẫn không thể đè nén được lửa nóng trong lòng.

Lục tả tướng nhìn thấy dáng vẻ tươi cười rạng rỡ vui sướng của Hoàng Thượng, biết tâm tình của người lúc này đang tốt, liền nói hết ý tưởng trong lòng mình ra.

“Lúc Tiên đế còn tại vị, đã nhiều lần dặn dò cựu thần phải phụ tá Hoàng Thượng cho tốt, mà chuyện con nối dòng của hoàng thất là đại sự quan trọng nhất. Hoàng Hậu nương nương và Hoàng Thượng từ nhỏ đã

quen biết, tất nhiên tình cảm sẽ tốt, nhưng mà..... nếu Hoàng Thượng hủy bỏ tuyển phi, khiến thần dân xao động, chỉ sợ văn võ bá quan sẽ bất mãn với Hoàng Hậu nương nương.

Lại là chuyện này.

Bùi Khuyết nhú mày, theo bản năng nhìn xuống dưới chân, quả nhiên thấy đỉnh đầu của bé con, tóc đen rối tung, vẻ mặt rất đáng thương. Bùi Khuyết yên lặng đưa tay xoa đầu nàng, dịu dàng an ủi.

Ninh Oản trừng mắt nhìn lại, khẽ cười với Bùi Khuyết.

Thật ra việc này trước lúc tiến cung, nàng cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Thấy Ninh Oản không sao, Bùi Khuyết liền chuyển tâm, y nhìn về phía Lục tả tướng, lạnh nhạt cầm bút, vừa phê tấu chương, vừa nói với ông ta: “Tấm lòng của ái khanh, trẫm đều hiểu. Việc tuyển phi, ý trẫm đã quyết, ái khanh không cần nhiều lời.”

Vẫn là như vậy.

Nét mặt già nua của Lục tả tướng trầm xuống, tiếp tục mở miệng: “Hoàng Thượng.....”

“Ái khanh vừa rồi có nói, việc con nối dòng là đại sự quan trọng nhất, điều này trẫm hiểu. Trẫm và Oản Oản đều còn trẻ, thành thân còn chưa tới một tháng, vấn đề có con, căn bản là không cần lo lắng.”

Ninh Oản chợt nhớ ra, nàng và A Khuyết mới thành thân khoảng một tháng, nhưng số lần làm chuyện phòng the..... Ninh Oản cúi đầu, lấy ngón tay ra tính.

Tính xong, đôi mắt đảo quanh, trầm nghĩ: Không xong.

Hóa ra cũng mới chỉ có mấy đêm.

Trước lúc vào cung, nàng đã tính toán sẽ sinh mấy đứa nhỏ cho A Khuyết, nhưng không ngờ lại có sự thay đổi, nàng nhớ nhung thân thể của A Khuyết, lại cự tuyệt hành phòng cùng y. Giờ..... giờ nhìn số lần ít như thế, sao có thể dễ dàng mang thai được.

Ninh Oản rất muốn gõ đầu mình, vậy mà lại có thể quên chuyện kia được.

“Hoàng thượng nói phải.....”

Lúc này Ninh Oản đâu còn tâm tư nghe ông ta nói gì, chỉ ngồi ngơ ngác, hai bên tóc mai buông xuống, nhẹ nhàng phủ lên vai. Lục tả tướng này cũng thật là, có phải là mình không sinh được đứa nhỏ cho A Khuyết đâu? Sao phải vội tổng nữ nhân khác vào hậu cung của A Khuyết thế. Lúc Tiên đế còn tại thế, cũng đâu có nhiều chuyện như ông ta.

Ninh Oản càng nghĩ càng giận, thoáng nghiêng người, bàn tay nhỏ bé không biết vô tình chạm phải cái gì, khiến Bùi Khuyết đang ngồi ngay ngắn rầu rĩ hừ nhẹ một tiếng. Ninh Oản hoảng sợ, ngay sau đó lập tức hiểu ra, tay mình đang đặt giữa hai chân Bùi Khuyết, chỗ kia hiện giờ đang nổi lên, tất nhiên là.....

Tiểu Bùi Bùi!

Ninh Oản âm thầm cắn môi cười trộm, không để mình phát ra âm thanh.

“Hoàng Thượng?” Lục tả tướng sững sốt, nhìn sắc mặt Bùi Khuyết hồng rực, nhưng màu hồng này trông không được bình thường. Lục tả tướng âm thầm phỏng đoán, vừa rồi loáng thoáng nghe được tiếng của Hoàng Thượng, tuổi đã lớn rồi nên cũng có chút ngẩn ngơ, không biết có phải nghe lầm hay không. Nhưng khuôn mặt đỏ ửng trước mắt, ông thấy rõ ràng.

Lục tả tướng thân thiết bước lên, nói: “Hoàng Thượng, có phải long thể không ổn không, thần cho người gọi ngự y nhé?”

Bùi Khuyết hít sâu một hơi, cố gắng để mình bình tĩnh một chút, y cúi đầu nhìn Ninh Oản đang tươi cười, tiểu cô nương này lại còn cười xấu xa đến thế —— làm y muốn kéo nàng vào lòng, cứ thế bắt nạt nàng.

“Trẫm không sao, chẳng qua mệt mỏi một chút thôi, nếu ái khanh không có việc gì, vậy sớm về nghỉ ngơi đi.” Giọng điệu Bùi Khuyết không được tốt cho lắm, là người dục cầu bất mãn, tốt làm sao được.

Nếu không phải xưa nay tính tình Bùi Khuyết tốt, chỉ sợ đã đập bay Lục tả tướng ra ngoài rồi.

Lục tả tướng cũng biết cơ thể Hoàng Thượng từ nhỏ đã không tốt, nên cũng thông cảm. Nhưng mà nhất thời ông nghĩ ra cái gì, đôi mắt già nua tỏa sáng, búng tỉnh đại ngộ nhìn Hoàng Thượng đang ngồi trên án cao.

Thân thể không tốt, nếu mà nạp tam cung lục viện, chỉ sợ long thể của Hoàng Thượng ăn không tiêu.

..... Hóa ra không phải Hoàng Thượng quá mức sủng ái Hoàng Hậu nương nương, mà là sợ mình không chịu nổi, truyền ra khiến người khác chê cười.

Tìm được lý do, Lục tả tướng như bị xô nước xối lên đầu, những bất mãn lúc đầu với Hoàng Hậu nương nương cũng vơi dần. Giờ nghĩ lại Hoàng Hậu nương nương cũng chỉ bằng tuổi cháu gái ông, trong lòng cảm thấy vô cùng thương xót.

Đi mau đi.

Ninh Oản nhìn tiểu Bùi Bùi xấu xa trước mặt vẫn đang chọc chọc vào tay nàng, liền muốn nghịch, trêu y một phen. Thấy bên ngoài không còn tiếng động, nàng tưởng Lục tả tướng đã đi rồi, liền đưa tay dùng sức nắm lấy tiểu Bùi Bùi.

Trừ nàng ra, A Khuyết của nàng không được gặp mặt nữ nhân khác, tiểu Bùi Bùi cũng chỉ là của nàng mà thôi!

“Ừ.....” Lại một tiếng rên, trong thư phòng tĩnh lặng càng rõ ràng, Lục tả tướng đã bước một chân ra ngoài cửa, thân hình cứng đờ, sắc mặt sừng sốt, đứng yên tại chỗ.

Cái này..... không phải là do tai ông nghễnh ngãng chứ?

“Hoàng Thượng, điều này.....” Tuy tuổi Lục tả tướng đã cao, nhưng dù sao cũng qua một thời tuổi trẻ. Âm thanh này Còn có vừa rồi. Ông đưa mắt nhìn lên, Hoàng Thượng nắm chặt bút, trên khuôn mặt tuần tú đỏ ửng, nhất thời hiểu rõ.

Hóa ra là.....

Bùi Khuyết không ngờ Oản Oản lại trêu y như vậy, giờ phút này, vật kia bị bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt, tuy cách một tầng vải dệt mỏng, nhưng mơ hồ có thể cảm nhận được bàn tay mềm mại của nàng.

Chỉ một phút vừa rồi thôi, thực sự rất thoải mái, mới khiến y nhịn không được, cũng không muốn nàng buông tay

Nghe thấy giọng của Lục tả tướng, Ninh Oản mới biết lão nhân này chưa đi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lập tức cúi đầu xuống, giống như đứa bé vừa làm chuyện sai. Nhưng vật trên tay, lại giống như khoai lang nóng phồng, nắm không được, thả chẳng xong, đành nắm tiếp như vậy.

Xong rồi xong rồi.

Trán Ninh Oản lấm tấm mồ hôi, vô cùng khẩn trương. Càng căng thẳng, bàn tay lại vô tình siết chặt, nhưng lần này Bùi Khuyết đã có chuẩn bị, cũng không kêu ra tiếng.

Thế mà lại có thể làm vậy ở Ngự Thư phòng.....

Trong lòng Lục tả tướng kinh ngạc, trong mắt ông, Hoàng Thượng luôn mang hình tượng quân tử ôn nhuận như ngọc, không có cảm giác bá đạo ngang ngược như người trong hoàng thất khác. Hơn nữa, không chỉ là minh quân, mà còn là một nam tử si tình, nếu không cũng sẽ không gần nữ sắc, che chở cho Hoàng Hậu nương nương như vậy.

Vốn ông cũng không thích vị Hoàng Hậu này lắm, nhưng trải qua những tưởng tượng vừa rồi, thái độ đối với Hoàng Hậu cũng thay đổi không ít, hiện giờ lại thấy, Hoàng Thượng giấu người dưới ngự án.

Mà người ở đây tất nhiên là nữ nhân.

Cái gì mà si tình? Cái gì mà không gần nữ sắc? Nào có nam nhân nào không đi ăn vụng, hưởng hồ là đế vương cao cao tại thượng.

Nên giờ phút này..... Lục tả tướng lơ đãng liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Nhất định là cung nữ tuổi trẻ mỹ mạo, vội vã muốn trèo lên long sàng.

Đột nhiên Lục tả tướng có chút đau lòng cho Hoàng Hậu nương nương kia, nếu nàng là cháu gái nhỏ nhà mình, thành thân mới một tháng, phu quân đã thông đồng với nha hoàn sau lưng nàng..... thật là hoang đường, quá náo loạn!

Nhưng Hoàng Thượng vẫn là Hoàng Thượng, ông có thể nói gì đây, đành làm bộ như chưa nghe thấy gì, sau đó chấp tay hành lễ lui ra.

Sau khi Lục tả tướng bước ra khỏi Ngự Thư phòng, Bùi Khuyết liền kéo tiểu cô nương dưới thân vào lòng, cúi đầu hôn nàng. Hôn quá nhanh làm Ninh Oản bất mãn đẩy y ra, nhưng người vẫn mút chặt lấy miệng nàng, giống như muốn nuốt nàng vào bụng.

Động tác rất thô lỗ.

Ninh Oản có chút buồn bực, há mồm cắn một cái, nhưng dường như Bùi Khuyết không sợ đau, nâng đầu nàng, theo đầu lưỡi mà đi vào càng sâu, tay kia lại xoa xoa nắn nắn. Ninh Oản chỉ cảm thấy thân mình căng lên, trong đầu đầy bất mãn, tức giận nên lại một lần nữa đưa tay nắm lấy tiểu Bùi Bùi cứng rắn.

“Oản Oản, mạnh lên một chút.....” Bùi Khuyết nói đứt quãng, hơi thở dồn dập, nóng rực khiến Ninh Oản thấy hoảng hốt.

Mạnh lên một chút? Ninh Oản mới không muốn thỏa mãn y dễ dàng như thế, tuy vẫn nắm, nhưng không động đây. Bùi Khuyết càng nóng nảy, vừa hôn nàng, vừa nhẹ nhàng đưa tay xuống dưới.

“Ừm, A Khuyết....” Ninh Oản muốn buông tay ra, nhưng Bùi Khuyết lại rất xấu xa, sống chết cũng không buông tha nàng. Không những không buông mà còn nắm tay nàng cho vào trong tiết khô. Không có lớp vải, hình dạng của tiểu Bùi Bùi hiện ra rõ ràng, Bùi Khuyết nắm lấy tay nàng, vuốt ve. Ninh Oản do dự trong chốc lát rồi cũng nắm lấy.

Thôi thôi, cho y là một lần là được.

.....

.....

Hồi lâu Bùi Khuyết mới buông nàng ra, dùng ngoại sam trên mặt đất lau khô cho nàng. Y cúi đầu, đôi lông mi dài, dáng vẻ dịu dàng như thế ai mà nghĩ được là y đang lau thứ kia.

Ninh Oản bất mãn chu môi: “Tay mỗi muốn chết.”

Bùi Khuyết nghe vậy, chọc chọc trán nàng: “Lần sau xem nàng còn dám nghịch vậy không.” Lục tả tướng vẫn còn ở đây, thế mà dám làm như vậy.

Vừa rồi bị y hôn thật lâu, Ninh Oản cảm thấy người mình rất nóng, hai má cũng đỏ rực, vẫn cố ra vẻ quật cường, nàng nhìn ngoại sam trên mặt đất, oán giận nói: “Giờ thiếp mặc cái gì bây giờ.”

..... Quần áo đều bị y làm bẩn hết rồi.

Bây giờ tiểu cô nương trong ngực y chỉ mặc mỗi cái yếm mỏng, trông cực kỳ quyến rũ, Bùi Khuyết cười híp mắt, cố ý nói: “Vậy không cần cần mặc nữa.”

Ninh Oản hung dữ trừng mắt với y, buồn bực cắn lên mặt y một cái: “Không đứng đấy.” Sao khi thành thân rồi, A Khuyết quân tử của nàng lại biến thành một tên vô lại lưu manh thế này, chỉ biết bắt nạt nàng thôi.

Sao Bùi Khuyết lại muốn Ninh Oản không mặc quần áo chứ, nếu nàng lạnh còn không phải là y sẽ đau lòng ư. Y hôn nàng một cái, rồi đem ngoại bào của mình cởi ra, nhẹ nhàng bọc lấy tiểu cô nương trong ngực.

Cúi người tựa vào trán nàng, hai mắt tràn đầy nhu tình, ôn hòa nói: “Chúng ta về nhé, được không?”

Trở về?

Nhất thời Ninh Oản nghĩ không ra, môi khẽ nhếch lên, ngây ngốc nhìn y.

Bùi Khuyết yêu chiều véo mũi nàng, nhỏ giọng đề nghị: “Hay là..... Nàng vẫn thích chỗ này?”

Nghe được ý mờ ám trong lời nói của y, Ninh Oản xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, há mồm cắn một cái rồi, rồi véo y: “Thiếp mệt rồi, bế thiếp về đi.” Nói xong, còn ngáp một cái, rúc vào ngực.

Bùi Khuyết mỉm cười, dịu dàng ôm tiều cô nương trong lòng, hồi lâu sau mới nói: “Tuân mệnh.”

Nhưng mà.....ngoài trời ánh trăng lên, nếu ngủ sớm như vậy thì cô phụ ngày tốt cảnh đẹp rồi.

•

Vốn Ninh Oản có hơi mệt, nhưng khi trở về Can Hòa cung, Bùi Khuyết lại hùng hổ đề lên, trêu chọc nàng, cố ý chơi xấu không cho nàng ngủ.

Ninh Oản nóng nảy, khóc xin y, y bảo nàng kêu gì, nàng kêu cái ấy, kể cả mấy tiếng “phu quân tốt” cũng kêu, vậy mà người cũng không chịu buông tha, cuối cùng chịu không nổi nữa, nàng mới nằm lên khuỷu tay y ngủ.

Hôm sau lúc tỉnh lại, Ninh Oản khẽ động dậy, trên người vừa xót vừa đau, lại nhớ tới đêm xuân hôm qua, nàng ngáy ngô cười ra tiếng. Bùi Khuyết vẫn ngủ ở bên cạnh, cánh tay ôm chặt eo nàng, động tác đầy ngang ngạnh.

Ninh Oản im lặng, chuyên chú nhìn y.

Trước khi gả cho y, y là công tử ôn nhuận như ngọc, sau khi gả, y lại là quân vương mạnh mẽ cường thế.

Nhưng mà, dù là như thế nào, đó vẫn là A Khuyết của nàng, là phu quân của Ninh Oản.

Ninh Oản đưa tay lên xoa mặt y, nhịn không được hôn một cái, lại thoải mái cuộn tròn trong lòng y như con mèo nhỏ, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Trên môi chợt ẩm áp, lập tức Ninh Oản mở mắt: “Đừng..... A Khuyết.”

“Tỉnh rồi?” Bùi Khuyết hôn nàng, để lại từng dấu hôn trên mặt, ẩm áp triền miên.

“Ừ.” Ninh Oản cũng quay lại hôn y một cái, rồi ôm thắt lưng: “A Khuyết, chàng nói xem, thiếp có thể có thai không?”

Nàng muốn sinh cho y thật nhiều con, nam hài thì giống y, anh tuấn quý khí, nữ hài sẽ giống nàng, yêu kiều nhỏ nhắn.

Bùi Khuyết nở nụ cười, vốn đã là nam tử tuấn mỹ vô trù, giờ cười rõ lên, thực sự là muốn lấy sắc đẹp thay cơm, khiến người khác si mê. Y nhẹ nhàng vỗ về người trong ngực, nghiêm túc nói: “Không dễ dàng như vậy đâu, thế nên..... chúng ta càng cần cố gắng hơn.”

Càng cố gắng hơn?

Ninh Oản còn chưa tỉnh ngủ, ngơ ngơ ngác ngác, nghe Bùi Khuyết nói vậy, chỉ ngoan ngoãn gật đầu: “Ừ, chúng ta cố gắng thêm một chút.”

Nhớ lại đêm qua..... người cố gắng là y, mà mình thì chẳng làm gì cả.

Ninh Oản đau lòng, ban ngày thì duyệt tấu chương, xử lý triều chính, buổi tối lại phải cố gắng cùng nàng, thật là vất vả.

Ninh Oản đau lòng ôm lấy y, nhẹ nhàng cọ vào ngực y: “A Khuyết thật vất vả, sau này ta sẽ nghe lời chàng hơn.”

Bùi Khuyết nghe được những lời này, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái, nhẹ nhàng nói: “Ta không vất vả.” Rồi xoay người đề lên nàng: “Thực ra thì để ta vất vả hơn cũng được.”

Ninh Oản: “.....Hử?”

Lật mình một cái, lại triền miên một hồi.

Bên ngoài nắng sớm đã lên, chim chóc hót ca từng bừng.

— đúng là một buổi sáng vui vẻ, thích hợp để làm chuyện vui vẻ đó.

•

Tắm rửa xong, Ninh Oản xoa thắt lưng, sau đó thở phì phì buông cái lược ngọc trong tay xuống, nhìn sắc mặt hồng nhuận của mình trong gương, nàng buồn bực cắn chặt răng.

Y thật sự rất xấu xa rồi, vậy mà dám thừa dịp lúc nàng vừa tỉnh ngủ, đầu óc còn lơ mơ mà quyến rũ nàng!

Vừa rồi lúc nàng đứng dậy, hai chân run run, mấy người Yên Chi các nàng cười trộm, nàng đều biết cả.

Thật xấu xa! Ninh Oản lăm bầm.

Trang điểm xong, Yên Chi nói: “Nương nương, được thiện đã chuẩn bị xong rồi, giờ mang qua đây luôn nhé?”

Ninh Oản vẫn còn đang nổi nóng, cũng không muốn mang được thiện sang cho y, hơn nữa..... nàng đỏ mặt, thể lực của người kia tốt như vậy, cần bản là không cần bồi bổ, nếu còn bổ nữa, chịu khổ cũng chỉ có nàng thôi.

Nghĩ như vậy, Ninh Oản càng chắc chắn ý định trong lòng, lạnh mặt nói: “Không cần.” Lại bổ sung thêm một câu: “Về sau cũng không cần chuẩn bị nữa.”

Ninh Oản nhỏ giọng lăm bầm, nàng cũng không ngốc như vậy, tự đào hố ỉnh nhảy.

Ngày hôm nay, Ninh Oản không mang thuốc sang ỳnh, Bùi Khuyết trầm nghĩ: hôm qua bắt nạt nàng nhiều lần như vậy, sáng nay còn muốn nàng hai lần, chắc giờ con mèo nhỏ của y đang giận lắm.

Bùi Khuyết híp mắt, nhưng cái loại tức giận này, y vẫn đối phó được, hơn nữa y cũng thích lừa nàng.

Chưa tới giờ ngọc thiện, Bùi Khuyết đã sớm quay về Can Hòa cung, thấy Ninh Oản nhàn nhã tựa người vào nhuyễn tháp, chân gác lên thành, tay cầm sách.

Đôi mắt Bùi Khuyết hiền hòa nhìn nàng, sách nàng cầm trong tay là gì, y đều biết rõ. Trước khi thành thân, y cũng mở một con mắt, sau khi thành thân rồi cũng mặc kệ nàng. Dù sao lúc không có y bên cạnh, nàng không có việc gì làm, xem mấy cuốn thoại bản điểm tình đó cũng được.

Cách mấy trượng, Bùi Khuyết cố ý ho một tiếng, quả nhiên, Ninh Oản vừa nghe thấy tiếng, hai tay run lên, thấy Bùi Khuyết đến, lập tức kích động đem sách giấu dưới nhuyễn tháp.

..... Đạo này mấy thoại bản Hòa Nguyệt tặng nàng khẩu vị càng ngày càng nặng, nếu bị A Khuyết phát hiện, không có gì để nói nữa.....

Ninh Oản cười cười nhìn y, có chút chột dạ. Nàng đứng dậy, mấy chuyện buồn bực ban sáng giờ đã quên sạch. Đợi Bùi Khuyết lại gần, nàng lập tức đưa tay ôm cổ y, động tác vô cùng thân thiết.

Nàng đi chân trần, hai chân dẫm lên hài Bùi Khuyết. Ninh Oản không biết vừa rồi người kia có nhìn thấy không, nhưng nàng biết Bùi Khuyết rất thích chân của nàng, liền cố ý quơ quơ, dời chú ý của y đi.

“Sao hôm nay về sớm vậy.” Bình thường chắc phải nửa canh giờ sau mới về, nên hôm nay nàng mới vô tư xem thoại bản như vậy.

Bùi Khuyết biết nàng đang nghĩ cái gì, cúi đầu hôn một cái lên trán nàng, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay ít việc, sớm quay lại với nàng.” Y cười cười, lại nhìn thoáng qua nhuyễn tháp, hỏi: “Vừa nãy xem cái gì thế?”

“À?” Ninh Oản mở to mắt, há hốc miệng, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, một lúc sau mới ấp úng nói: “Không... không có gì.” Nói xong đột nhiên lạnh trí, níu lấy tay áo Bùi Khuyết, vẻ mặt ham học nói: “Lâu rồi cũng không viết chữ, A Khuyết, nếu huynh rảnh thì dạy ta đi, được không?”

Nếu nàng thật sự muốn học, A Khuyết nhất định sẽ đáp ứng nàng, cũng không hỏi nàng lúc nãy xem cái gì nữa..... Nàng thật quá thông minh mà.

Thấy nàng nói sang chuyện khác, tất nhiên là Bùi Khuyết biết, nhưng lần trước cho nàng đi học với tiên sinh mấy tháng, giờ lại thấy nàng học ở trường, đương nhiên phải cổ vũ rồi.

Bùi Khuyết trầm nghĩ: Đọc sách tập viết, so với ngày ngày đọc thoại bản ở tấm cung thì tốt hơn rồi.

Bùi Khuyết yêu chiều cóc đầu nàng, rồi xoay người ôm nàng lên trên tháp, giúp nàng xỏ hài vào. Ninh Oản được hầu hạ, chỉ lẳng lặng nhìn y, im lặng, sau đó quay sang hôn y mấy cái, mỉm cười nói: “Phần thưởng cho chàng.”

Dám nói chuyện cùng y như vậy, chắc cũng chỉ có một mình nàng thôi. Vậy mà Bùi Khuyết lại rất thích, lập tức sai người đi chuẩn bị giấy và mực, rồi quay ra nhìn Ninh Oản nói: “Trước tiên luyện chữ cho tốt đi.”

Ồ? Học thật à?!

Cuối cùng Ninh Oản cũng hiểu lấy đá đập chân mình là như thế nào, nàng cầm bút, cắn bút cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn một bộ không tình nguyện, chỉ liếc mắt trộm ngắm Bùi Khuyết ngồi bên cạnh, thấy vẻ mặt của y không có nửa phần đùa giỡn.

..... được rồi, lại biến thành tiên sinh tốt của nàng rồi.

Ninh Oản trầm nghĩ, rồi tội nghiệp nhìn y, đôi mắt to ướt nước chớp chớp, giọng nói mềm mại nói: “A Khuyết, chỉ viết một ít thôi, được không?” Đọc sách tập viết chẳng qua do nàng lấy cớ, không ngờ A Khuyết lại cho nàng viết thật.

Biết nàng giả vờ đáng thương, nhưng Bùi Khuyết cũng không có cách nào, nhìn đôi mắt long lanh của nàng, lòng y mềm nhũn, mọi chuyện đều đáp ứng cả, gật đầu nói: “Ừ.”

Nàng biết là chiêu này dùng được mà, trong lòng Ninh Oản đắc ý dào dạt, lại không dám biểu hiện ra ngoài, cười vô cùng vui vẻ.

Ước chừng qua một khắc.

Vì lâu rồi không viết chữ nên lạ tay, Ninh Oản nhìn mấy chữ nhỏ xiên xiên vẹo vẹo của mình, chẳng khác gì mấy con cún con cào loạn, trong lòng ảo não: viết thế nào mà giờ còn kém hơn cả trước kia? Nàng cẩn thận liếc nhìn Bùi Khuyết, thấy sắc mặt y vẫn thản nhiên, liền nhẹ giọng nói: “Lâu rồi không tập viết, nhưng mà..... nhưng mà về sau thiếp sẽ chăm chỉ hơn.”

Chữ của A Khuyết đẹp như vậy, giờ nàng gả cho y, không thể làm mất mặt y được.

Bùi Khuyết nhìn chữ viết trên giấy, lại thấy nàng nũng nịu, y híp mắt lại. Tiểu cô nương tâm can bảo bối của mình, chữ cũng thật khó coi, nhưng nhìn kĩ cũng có nét đáng yêu, chắc nàng quên mất những gì mình dạy rồi, giờ chẳng khác gì so với ngày trước.

Y không đành lòng trách cứ, nhưng trên phương diện này cũng không thể chiều chuộng nàng được, thản nhiên nói: “Về sau mỗi ngày viết năm trang, đến khi nào chữ tốt lên mới học cái khác.”

“A?” Ninh Oản sợ ngây người, làm thật à.

Bùi Khuyết nhú mày, nhìn bộ dạng chau mày ủ rũ của nàng, thuận tiện nói thêm: “Nếu giờ không học, sau này chúng ta sinh đứa nhỏ, lúc đấy để nó cười nàng à?”

Ninh Oản nghe vậy, giống như cà héo, thầm than thở trong lòng.

— ai.... Không tri thức là bị phu quân xem thường. Giờ mà không học, sau này còn bị con mình cười cho.

Mình thật đáng thương....

•

Sau ngày tự lấy đá đập chân mình, chuyện mỗi ngày Ninh Oản phải làm, trừ xem thoại bản thì là viết chữ.

Vốn tưởng có thể trốn được, nhưng Bùi Khuyết rất giáo hoạt, mang nàng đi Ngự Thư phòng với y. Còn đặt một cái án thư mới trong đó, thuận tiện cho nàng đọc sách viết chữ, càng tiện..... để Bùi tiên sinh giám sát.

Đúng là Bùi tiên sinh mà, nàng thà bị Bùi thiếu gia điều giáo còn hơn.....

Bùi Khuyết cầm bút, thoáng nghiêng đầu liền thấy Ninh Oản đang cau mày hờn giận. Y hài lòng cười cười, cô nương ngốc này, cũng không phải y chê chữ nàng không đẹp, mà muốn dùng cách này để nàng ngày nào cũng ở bên cạnh mình thôi.

Nếu không có việc gì làm, nàng sẽ cảm thấy buồn chán, thế nên trước kia y cũng không bắt nàng đến Ngự Thư phòng. Giờ có việc đứng đắn để làm, nàng sẽ không nhàn rỗi, mà mình chỉ cần nghiêng đầu, là có thể thấy nàng, nhất thời tất cả mệt mỏi đều biến mất.

Có nàng bên cạnh, thật tốt.

Viết xong, Ninh Oản buông bút, chạy đến trước mặt y, hai tay trình lên, cung kính nói: “Đệ tử đã viết xong rồi, thỉnh tiên sinh xem qua.”

Nàng gọi là tiên sinh, Bùi Khuyết liền biết nàng đang bắt măn với mình, trong lòng cũng không cảm thấy vui vẻ.

Nhưng việc này là vì tốt cho nàng mà, y không nói gì, chỉ nhìn chữ nàng viết. Sau nửa tháng, vốn là chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, giờ đã tốt hơn nhiều, Bùi Khuyết nhìn vậy cảm thấy hài lòng một chút, lại thấy đáng vẻ uể oải của nàng, đưa tay xoa đầu nàng một cái, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, nếu thấy chán thì ra ngoài chơi một lúc đi.”

Nghe vậy, Ninh Oản được chiều mà kinh, trong lòng hưng phấn, đôi mắt to nhất thời tỏa sáng. Nhưng cũng không dám để lộ ra mặt, giương mắt sợ hãi nhìn y, cố ý thấp giọng nói: “Nhưng... Thiếp còn hai trang chưa viết xong.”

Nói như vậy, Bùi Khuyết đã sớm thấy rõ những tính toán nhỏ nhặt trong lòng nàng, nhưng cũng cho nàng thỏa nguyện, y đứng đắn nói: “Nhiều ngày nay nàng chăm chỉ rồi, coi như hôm nay thưởng cho nàng.”

Ninh Oản cười ngày càng tươi, tất nhiên là lòng nàng cũng rất vui vẻ, vội hôn hờ xoay người rời đi, nhưng đi được vài bước, đột nhiên lại quay đầu lại, chạy đến chỗ Bùi Khuyết, túm cổ y hôn lên miệng một cái, khuôn mặt tươi cười dịu dàng: “Cảm ơn tiên sinh.”

Bùi tiên sinh của nàng, là người yêu nàng nhất.

Bùi tiên sinh được thưởng, sắc mặt vui vẻ nhìn đệ tử ngoan của mình chạy ra khỏi Ngự Thư phòng, nụ cười trên môi thật lâu cũng không tắt.

Y không chỉ là tiên sinh tốt của nàng, còn là phu quân tốt nữa.

•

Ngày trôi qua thật mau, thoát cái đã tới mùa đông.

Mấy tháng này chăm chỉ học tập, Bùi Khuyết thưởng cho nàng mỗi ngày chỉ cần hoàn thành bài tập là được, không cần ngày ngày đều đi Ngự Thư phòng với y. Thời tiết càng ngày càng lạnh, Ninh Oản ngày nào cũng ngủ say, mãi đến khi Bùi Khuyết hạ triều mới đánh thức nàng dậy, sau đó ăn sáng cùng nhau.

Từ sau lần đó, mỗi tối Bùi Khuyết muốn nàng vài lần, sau đó thay nàng sưởi ấm, lau người cho nàng.

Ninh Oản cúi đầu, đưa tay xoa bụng mình, cau mày trầm nghĩ: sao hơn nửa năm rồi vẫn không có động tĩnh gì nhỉ?

Nàng rất hy vọng có một đứa bé trắng trẻo đáng yêu của mình và A Khuyết mà.

Dung Cẩm đã thành thân cùng Sở Vân Thâm, nàng ấy có mang theo Bánh Bao Nhỏ tiến cung vài lần. Nhìn Bánh Bao Nhỏ đáng yêu như vậy, lòng nàng cũng càng thêm chờ mong, nên buổi lúc làm cùng A Khuyết, nàng đều cố gắng thuận theo y, hy vọng sớm có thai.

Chẳng qua chính sự bận rộn, ngày nào A Khuyết cũng bận tới khuya mới về, có đôi khi nàng đợi y rất muộn, nhưng y lại đau lòng kêu nàng đi ngủ sớm. Hôm sau nàng nghe lời, đi ngủ sớm, nhưng như vậy mỗi lần thức dậy, A Khuyết lại đã lên triều.

Ninh Oản nhủ vậy, hai người họ đã hơn nửa tháng không thân thiết rồi.

Nhưng thấy y mệt như vậy, nàng cũng đau lòng. Chỉ đành làm thêm ít được thiện bồi bổ thân thể cho y vào ban ngày.

Lúc Hòa Nguyệt đến thăm, Ninh Oản đang xem thoải bản, sau khi ca ca xuất chinh nửa tháng trước, Hòa Nguyệt mới nghĩ đến nàng, lúc nào rảnh rồi thì đến thăm nàng.

Người trong lòng đi ra chiến trường, tất nhiên là ngày nhớ đêm mong, hàng đêm khó ngủ. Sau khi lòng nàng có A Khuyết, cũng hiểu được loại cảm giác này.

Nhìn Hòa Nguyệt công chúa mềm mại như nước giờ lại gầy đi rất nhiều.

Ninh Oản thấy vậy thì đau lòng, đành an ủi: “Từ trước tới giờ ca ca muội đều là bách chiến bách thắng, tỷ đừng lo lắng.” Tuy trong lòng nàng cũng lo lắng, nhưng phải bình tĩnh trấn an Hòa Nguyệt.

Nếu ca ca nàng trở về, nhìn thấy Hòa Nguyệt gầy như thế, chắc cũng đau lòng chết mất?

Hòa Nguyệt liếc nàng một cái, ra vẻ kinh ngạc, do dự nói: “Oản Oản, hoàng huynh ta không nói với muội sao?”

“Nói? Nói cái gì cơ?” Ninh Oản không hiểu ra sao, nhắc đến Bùi Khuyết, mấy ngày nay không gặp y, vô cùng mất mát nói: “A Khuyết bề bộn nhiều việc, mấy ngày nay ta cũng chưa nói chuyện cùng huynh ấy.”

Đúng bộ một oán phụ....

Hòa Nguyệt đồng tình, vỗ vai nàng nói: “Chiến sự lần này cực kỳ khó giải quyết, Tây Hành quốc và Khâu quốc đã liên minh với nhau, tuy Đại Chiêu binh hùng tướng mạnh, nhưng cùng lúc địch lại hai quốc gia.....”

Việc này, Bùi Khuyết không nói với nàng, giờ nghe Hòa Nguyệt nói vậy, Ninh Oản có chút lo lắng, vội hỏi: “Chúng ta sẽ thất bại sao?” Ca ca nàng lợi hại như vậy, sao có thể thua được?

Hòa Nguyệt biết hoàng huynh của nàng tất nhiên sẽ bảo vệ Oản Oản thật tốt, cái gì cũng không cho nàng ấy biết, không để nàng ấy lo lắng, nhưng có một số việc, nếu không nói, chỉ sợ sau này Oản Oản sẽ tức giận.

Hòa Nguyệt chần chừ trong chốc lát, nhìn Ninh Oản nói: “Ba ngày trước hoàng huynh quyết định ngự giá thân chinh, trợ giúp Ninh đại ca, ủng hộ sĩ khí, năm ngày sau..... sẽ xuất phát.”

Ngự giá thân chinh....

Năm ngày sau....

Ninh Oản sững sốt, trong lòng hồi hộp: A Khuyết huynh ấy..... chưa từng đề cập việc này với mình.

•

Buổi tối, lúc Bùi Khuyết trở lại Can Hòa cung, phát hiện Ninh Oản không ngoan ngoãn ngủ như ngày thường mà im lặng ngồi trên tháp, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Bùi Khuyết đau lòng, vội ôm nàng vào lòng, nắm tay nàng thân thiết nói: “Đã trễ như vậy sao còn chưa ngủ? Đã bảo nàng không cần chờ ta rồi mà?” Mấy ngày nay y bận quá, may là cô bé con này ngoan ngoãn nghe lời y.

Tuy rằng mệt muốn chết, nhưng mỗi đêm có thể ôm nàng đi ngủ, y không còn một chút nào.

Bùi Khuyết nắm chặt tay lạnh như băng của nàng, nhất thời đau lòng, muốn vươn tay nắm lấy bàn tay còn lại của nàng, thì thấy trên mu bàn tay ẩm ướt.

Tách. Một giọt.

Bùi Khuyết hoảng hốt, như nghĩ ra điều gì, nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên, quả nhiên, hai mắt nàng hồng hồng đầm nước, nhạt nhòa nước mắt.

“Oản Oản, nàng sao vậy?”

Sao đột nhiên lại khóc?

Ninh Oản khịt mũi, nhớ lại những lời Hòa Nguyệt nói lúc chiều, nàng biết mình không nên tùy hứng, cũng biết mấy ngày nay A Khuyết cũng rất vất vả, nhưng khi biết chuyện này, nàng nhin không nổi.

Ninh Oản trừng mắt nhìn Bùi Khuyết, đôi mắt phỉm hồng, kéo kéo tay áo y, giọng nói mềm nhũn, cầu xin: “A Khuyết, đừng đi có được không?”

Y là người văn nhược, ngay cả võ công cũng không biết, cũng không dũng mãnh thiện chiến như ca ca nàng. Tuy có người bảo vệ, nhưng nàng vẫn rất lo lắng.

Không được, không thể đi!

Nghe lời này, Bùi Khuyết liền hiểu ra.

Y đưa tay lau nước mắt cho Ninh Oản, sau đó dịu dàng ôm nàng vào lòng, vỗ lưng nàng như tiểu hài tử, ôn nhu nói: “Ninh Oản, ta sẽ trở về nhanh thôi, về cùng ca ca nàng..... nghe lời ta, được không?”

74. Chương 74

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 74

Chương 74: Làm sao bỏ được.

“Không tốt”. Ninh Oản nhú mi, khóc tức tưởi, người không biết còn tưởng rằng Bùi Khuyết bắt nạt nàng nữa.

Bùi Khuyết cười cười, khuôn mặt tuần tú đầy vẻ dịu dàng, thân thiết xoa lên khuôn mặt nhỏ bé của nàng, gọi nhỏ: “Oản Oản?”

“Nếu không phải Hòa Nguyệt nói cho thiệp biết, A Khuyết...” Ninh Oản nhìn sang Bùi Khuyết bên cạnh, nước mắt lưng tròng: “Chàng định khi nào mới cho thiệp nghe”. Y cái gì cũng gạt nàng, chuyện nghiêm trọng như vậy, cũng không cho nàng biết. Giờ mới nhớ đến, người không biết chuyện này, chắc cũng chỉ có mình nàng thôi.... tất cả mọi người đều biết, nhưng lại cố tính giấu nàng. Trong lòng Ninh Oản buồn bực, cứ nghĩ Bùi Khuyết sẽ đi chiến trường là lại đau lòng. Nàng không cách nào bỏ được?

Trước kia lúc ca ca trở về, tuy trong hào quang chiến thắng nhưng nàng vẫn nhớ trên người y có vô số vết thương. Ca ca nàng tập võ từ nhỏ, da dày thịt béo, trên người có vài vết thương cũng không đáng gì, nhưng chỉ cần nghĩ đến y sẽ đổ máu là nàng lại khó chịu. Nhưng ca ca là tướng quân, mà A Khuyết đâu phải, thân thể từ nhỏ đã kém, nếu không cẩn thận bị thương, đâu thể khôi phục nhanh như ca ca nàng được. Y không thể vì nàng được sao? Nàng càng lo, càng đau, y không biết sao?

Bùi Khuyết nghe nàng nói rồi cực cũng hiểu trong lòng nàng đang lo chuyện gì, y cũng bắt đầu dè dặt, không biết phải dỗ nàng ra sao. Y ôm nàng rất chặt, mở miệng nói: “Thực ra vốn định hôm nay nói cho nàng, nhưng Oản Oản, ta muốn nàng ủng hộ ta, đừng khóc, được không?” Nàng vừa khóc y liền mềm lòng rồi.

Ninh Oản lau nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ bừng: “Kẻ lừa đảo! Bùi Khuyết, chàng là tên đại lừa đảo!”

Bị mắng, Bùi Khuyết cũng không giận chút nào, chỉ cúi đầu hôn nàng một cái, giọng nói dịu dàng như nước, hứa hẹn: “Là ta sai, nhưng nhiều nhất là hai tháng, ta sẽ bình an trở về, được không?”

Chiến sự lần này không giống bình thường, lại có thêm Ninh Ngọc Hành anh dũng giết địch, y đương nhiên sẽ không có chuyện gì. Ngự giá thân chinh chẳng qua là để ủng hộ sĩ khí, y có thể làm, cũng đương nhiên phải làm. Hơn nữa, y không phải không lo lắng cho an nguy của mình, giờ có Oản Oản, đương nhiên y phải bảo vệ mình thật tốt... cùng nàng bạc đầu giai lão.

Ninh Oản lắc đầu, không đồng ý. Đừng nói hai tháng, hai canh giờ nàng cũng không đồng ý. “Nếu chàng đi, ta sẽ về nhà mẹ đẻ, ta sẽ...” Ninh Oản không biết lấy gì ra uy hiếp y, nghĩ một hồi mới hung hăng liếc y một cái: “Ta sẽ không sinh con cho chàng”.

- nào có ai uy hiếp vậy?

Bùi Khuyết bật cười, ôm nàng rất dịu dàng: “Nói ngốc gì thế. Nếu nàng không sinh cho ta, vậy ta không có đời sau sao?”

Ninh Oản cười khẽ, nín khóc mỉm cười, rồi cắn y một cái: “Chàng là Hoàng thượng, còn sợ không tìm được người sinh con cho chàng chắc”.

Bùi Khuyết biết nàng giận, nên chỉ có thể ôn tồn dỗ dành thôi, y xoa đầu nàng nói: “Không được nói bậy, Oản Oản ngoan chờ ta về, được không?”

Con của y, đương nhiên chỉ có nàng sinh ra mà thôi.

Nàng nghĩ nghĩ, cúi đầu hỏi nhỏ: “A Khuyết, trước kia chuyện gì chàng cũng nghe thiếp, lần này chàng gặt thiếp, thiếp không so đo với chàng, chỉ cần chàng không đi, thiếp không giận, được không?”

A Khuyết luôn chiều nàng, giờ nàng cầu xin như vậy, y đương nhiên sẽ mềm lòng.

Nàng dừng một chút, cuối cùng buồn bực chui ra khỏi ngực y. Được lắm, giờ lời của nàng y cũng không nghe rồi? Gạt nàng còn chưa tính, giờ nàng ăn nói khép nép vậy, y cũng không nghe. “Oản Oản?” Bùi Khuyết gọi, nhưng tiểu cô nương của y cũng không quay đầu đi vào tấm điện, không buồn nhìn y lấy một cái.

Bùi Khuyết một mình nằm trên giường trầm tư, sau đó cũng đứng dậy đi vào tấm điện. Quả nhiên, không ngoài dự liệu, tiểu cô nương của y cuộn cả người trong tấm chăn dày, ngay cả đầu cũng không lộ ra. Nhìn bộ dạng này của nàng y liền bật cười, cởi ngoại bào rồi lên theo. Kéo kéo chăn một hồi mới thấy gáy của nàng, Bùi Khuyết mím môi nghĩ thầm : tính tình đúng là càng lúc càng khó.

“Không còn được năm ngày, Oản Oản nàng không muốn nhìn ta một chút sao?” Bùi Khuyết ôm nàng từ phía sau, ôm cả chăn nệm vào lòng.

Vừa rồi hai tay nàng lạnh như băng vậy, y cực kì đau lòng.

Ninh Oản biết, mình cho tới giờ chưa từng là đối thủ của y, nhìn xem, biết là nàng giận, còn cố tình nói thế. Đánh rần đánh giập đầu, y chính là ép nàng, y rõ ràng biết.... nàng luyến tiếc.

Đừng nói là năm này, dù là năm năm nàng cũng không nhìn đủ,

Bàn tay ôm nàng buông lỏng, Ninh Oản cố ý dỗi quẩn chán chường hơn không cho y gỡ. Giấy lát nàng thấy trên đỉnh đầu có tiếng cười khẽ, sau đó là giọng nói dịu dàng quen thuộc: “Oản Oản áo quần ta đều cởi ra rồi, nàng không cho ta vào ta bị cảm lạnh thì sao giờ?”

Bên ngoài lạnh như thế, y không mặc áo, thân mình lại không tốt, đúng là rất dễ cảm lạnh.

Ninh Oản biết y diễn khổ nhục kế, trong lòng khinh bỉ mà vẫn không nhịn được buông lỏng tay – nàng lo y bệnh.

Thấy nàng buông lỏng, Bùi Khuyết nhân cơ hội chui vào, sau đó ôm lấy cơ thể nhỏ bé của nàng, dịu dàng nói: “Oản Oản, ta là phu quân của nàng, là đế vương Đại Chiêu, có một số việc chỉ có thể khiến nàng uất ức. Nhưng Oản Oản, ta sẽ trở về bình an, nàng phải tin ta, được không?”

Nàng là hoàng hậu của y, là thê tử của y, nên ủng hộ cho y.

Nghe lời này, trong lòng nàng mềm nhũn, nàng biết mình quá sức tùy hứng, lâu sau mới nhịn không được quay người lại, ôm lấy thân thể ấm áp kia, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào lòng y: “Thiếp biết...”

Nàng biết, nàng tức giận không phải vì y gạt nàng, cũng không phải vì y trộm nàng quyết định, nàng là vì... nghe nói A Khuyết ngự giá thân chinh, nghĩ đến sự chém giết nơi chiến trường, trong lòng sợ hãi.

- nàng lo cho y.

Đời trước nàng mất y rồi, khi đó nàng với y chỉ có chút tình nghĩa nhỏ, tới cuối cùng, nhìn y nằm trong lòng mình, mỉm cười nhắm mắt, trong lòng nàng lại đau.

Một nam tử yêu nàng như vậy, Ninh Oản không phải người có ý chí sắt đá, động lòng cũng là chuyện rất bình thường.

Tiểu cô nương trong lòng, thân mình hơi run rẩy, làm Bùi Khuyết càng phải dịu dàng hơn, vỗ vỗ lưng nàng: “Không khó chịu được không? Khuya rồi, đi ngủ sớm nào?”

Buổi chiều sau khi đi cùng Hòa Nguyệt, Ninh Oản vẫn luôn hoảng hốt, giờ ngửi được mùi thuốc phảng phất bên người y, trong lòng mới bình tĩnh hơn. Có y ở đây, nàng sẽ không lo lắng nữa.

Ninh Oản ngoan ngoãn gật đầu, nhắm mắt nói: “A Khuyết, ôm chặt thiếp”.

Bùi Khuyết ôm nàng thật mạnh: “Ngủ đi”.

Thật lâu sau, Bùi Khuyết thấy Ninh Oản thở đều đặn rồi trong lòng mới yên ổn. Y cúi đầu nhìn dung nhan tiều tĩnh lúc ngủ say của nàng, khe hôn lên mắt nàng một cái, trên đó còn có giọt nước chưa khô, lạnh lẽo.

Bùi Khuyết mím môi, cong mắt.

Làm sao y bỏ được? Để nàng một mình trong cung, y cũng cực kì lo lắng, May còn có Hòa Nguyệt ở cùng nàng, còn cả Dung Cẩm, thường xuyên tiến cung cùng nàng trò chuyện.

Y ôm nàng, bàn tay đặt khe lên bụng bằng phẳng của cô gái nhỏ. Mấy ngày nay y cũng nghĩ tới, nếu Oản Oản có thể có con rồi, y sẽ bớt lo lắng hơn.

Nhưng y lại nghĩ, nàng mang thai, y không ở bên, lại càng khiến y lo lắng hơn.

Giờ không có đứa bé, y cũng nên thở dài nhẹ nhõm.

Chờ y về vậy.

*

Bốn ngày trôi qua rất nhanh, ngày Bùi Khuyết phải đi, Ninh Oản mới giật mình phát hiện.

Tối trước hôm đó, y cố ý ép nàng cả đêm, đến hừng đông mới buông tha nàng. Sau khi tỉnh lại, Ninh Oản theo bản năng sờ phần giường bên cạnh, lạnh băng làm nàng giật mình, bật dậy.

Nàng vội vàng mặc quần áo, trang điểm cũng không kịp, tóc tai bù xù giống như người điên chạy ra ngoài. Vừa chạy vừa khóc, lại âm thầm mắng y.

Sao lại thế?

Sao lại bỏ nàng như thế, không để nàng nhìn y một cái.

Đứng trên thành lầu cao, ánh nắng chan hòa dưới cái rét lạnh đầu đông, gió như thấu xương khiến cả người Ninh Oản run rẩy.

Yên Chi thở hồng hộc theo sát, phía sau là một đội cung nhân hầu hạ, giờ Hoàng thượng không ở đây, Hoàng hậu nương nương trở thành Bô Tát sống rồi, không thể xảy ra chút sai lầm được.

“Nương nương, Hoàng thượng đã đi một canh giờ rồi”. Yên Chi phủ cho nàng thêm áo khoác, thờ phì phò nói.

Ninh Oản môi trắng bệch, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy yếu đuối, nhưng rất nhanh lại khôi phục tinh thần, nàng nhìn Yên Chi một cái, nhẹ giọng: “Chuẩn bị cho ta một bộ nam trang”.

Thấy Ninh Oản xưng “ta” lại nói nam trang, Yên Chi sửng sốt, đôi mắt mở to vội hỏi: “Nương nương, người...”

Ninh Oản quay đầu nhìn xuống dưới, mỉm cười đầy sinh khí, nàng híp đôi mắt lại: “Chàng bảo thiếp chờ, thiếp cứ không chờ đấy”.

- A Khuyết à A Khuyết, chàng nhẫn tâm vậy, cho chàng xem thiếp ương ngạnh tới mức nào.

75. Chương 75

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 75

Chương 75: Bị ruồng bỏ

Khi Ninh Oản đuổi kịp đoàn hành quân thì đã là buổi trưa.

Trước đó, nàng đã đổi y phục, len lén thâm nhập vào.

Chuyện này nàng sớm chuẩn bị xong. Ngày ấy, khi biết Bùi Khuyết sẽ không thay đổi quyết định thì ngay hôm sau, nàng đã đích thân sắp xếp chuyện này, thêm vào danh sách tân binh một cái tên.

Nàng biết như vậy là quá tùy hứng, tốt nhất phải ở trong cung ngồi chờ.

Chờ y và ca ca chiến thắng trở về.

Nhưng nàng làm không được.

Dù gì nàng cũng là một cô nương, từ nhỏ được sống an nhàn, sung sướng, mới vừa này lại cưỡi ngựa lâu như vậy, giờ lại phải đi theo đoàn lính bộ hành, thân thể đã rất mệt. Mấy người lính bên cạnh thấy nàng nhỏ con quá, nhìn thế nào cũng thấy yếu ớt, mỏng manh nên để cho nàng ngồi trên xe vận chuyển quân lương.

Đi lâu như vậy khiến chân nàng rất đau, có lẽ đã rộp hết lên rồi. Nếu là lúc trước, nàng có thể nằm trong lòng A Khuyết mà làm nũng, để y yêu thương chăm sóc. Nhưng bây giờ.... Ninh Oản nhìn đằng trước nghĩ thầm: A Khuyết chắc đang ở trong đoàn xe trước mặt.

Nàng ở phía sau, như vậy cũng được coi là theo sát y rồi. Tình cảnh phụ xướng phụ tùy trong truyền thuyết là đây.

“Ta nói này A Cửu, cậu nhỏ con như vậy, nhìn qua cũng chỉ thấy cẳng tay cẳng chân thôi, hành quân chinh chiến rất khổ cực, không cẩn thận còn có thể mất mạng, sao mẹ cậu lại yên tâm cho cậu tham gia quân ngũ vậy?” Đại thúc quân lương là một người cao lớn, cũng chính là người đầu tiên mà Ninh Oản quen được ở đây, tên là Mạnh Nguyên, phụ trách lương thực.

Ninh Oản thu tầm mắt lại, quay về phía Mạnh Nguyên cười cười, nói: “Mẹ ta luôn mong muốn ta trở thành một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, đây là một cơ hội tốt để kiến công lập nghiệp, ta tất nhiên không thể bỏ qua, hơn nữa... Ta cũng không sợ chịu khổ, không sợ bị thương.”

Có A Khuyết ở đây, nàng còn sợ gì nữa.

Hôm nay tham gia vào đội ngũ quân binh, nàng không thể dùng tên thật của mình được nên đành sử dụng cái tên này. Nàng lớn lên trắng trẻo, xinh đẹp sẵn nên giờ phải cố ý bôi mặt cho đen bớt đi, nhìn qua sẽ giống nam tử hơn một chút. Như vậy thì mới không dễ bị phát hiện.

Lần này là nàng len lén đi theo, vốn không định để Bùi Khuyết biết, ra chiến trường tất nhiên là chuyện không thể được, nàng không bao giờ ngu ngốc để mình chảy máu bị thương, đao kiếm không có mắt, nàng còn muốn giữ lại mạng để sinh con đẻ cái cho A Khuyết. Lăn lộn để có một chân trong đoàn phụ trách thức ăn, hỗ trợ nhóm lửa, làm cơm... nàng có thể làm được, hơn nữa, những người ở nơi này so với tướng tượng của nàng đều rất tốt.

Chỉ có một điều làm Ninh Oản không quen, trước đây, mỗi tối nàng đều phải tắm rửa, bây giờ cả người đầy mồ hôi, cảm giác cứ dính dính, cực kỳ khó chịu, nhưng giờ là mùa đông, binh lính trong đoàn không cần phải tắm rửa.

Hết một ngày mệt mỏi, Ninh Oản chẳng còn hơi sức đâu mà đòi hỏi nhiều như vậy, thân thể rũ rượi, nặng nề chìm vào giấc ngủ. Từ giờ trở đi, nàng phải tập làm quen với cuộc sống như vậy.

Đêm qua nàng ngủ ở trên long sàng Kiền Cung, A Khuyết ôm lấy nàng mà điên long đảo phượng, còn bây giờ, nàng chỉ có một thân một mình ngủ ở nơi giá lạnh như băng. A Khuyết như thế nào rồi? Chắc là đang nghỉ ngơi trong doanh trướng.

Lúc xế chiều, nàng muốn trộm nhìn y một chút, nhưng doanh trưởng của hoàng thượng có trọng binh canh gác, không để cho những binh lính bình thường tới gần.

Thật sự là rất nhớ mà, rất muốn liếc nhìn y một cái.

•

Để có thể nhìn được Bùi Khuyết từ xa, Ninh Oản dậy từ lúc sáng sớm.

Tuy rằng không thể đi loanh quanh trong doanh trưởng nhìn y, nhưng nàng biết thời gian sinh hoạt của y nên sẽ có cơ hội gặp được. Mới chỉ có một ngày thôi đấy, mới vậy thôi mà nàng đã nhớ y rồi, Ninh Oản nghĩ nghĩ mà khuôn mặt cũng nóng lên, hơi xấu hổ gãi đầu một cái.

Thực sự là “Ngày thường không dính tương tự, bây giờ đã chuyển thành lo sợ nhớ nhung” rồi.

A Khuyết thì sao, có nhớ đến nàng không nhỉ?

Hình ảnh này lọt vào trong mắt Mạnh Nguyên thì trở thành: Một tiểu tử vừa đen vừa gầy, đang gãi đầu cười khúc khích...Nhưng ánh mắt lại đặc biệt đẹp, long lanh, trong suốt giống như một bầu trời đầy sao, miệng cười đến ngu dân, thế mà người ngoài nhìn vào cũng cảm nhận được sự thư thái trong đó.

“Sáng sớm làm gì mà ngẩn ra vậy?” Mạnh Nguyên giơ tay gõ một cái vào đầu của nàng, sau đó đưa lương khô qua cho nàng. Lúc này y vừa tỉnh dậy thì đã không thấy A Cửu đâu, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn.

Ninh Oản có hơi đói bụng, tuy thức ăn ở đây so với trong cung cách biệt một trời một vực, nhưng nghĩ có thể cùng với A Khuyết đồng cam cộng khổ, nàng đã cảm thấy mãn nguyện vô cùng. Ninh Oản cầm lấy lương khô trong tay, đưa lên miệng cắn một miếng, cười nói: “Cảm tạ Mạnh đại ca, chỉ là nghĩ tới có thể báo đáp triều đình, trong lòng cảm thấy vui vẻ thôi.”

Thật là một tiểu tử khờ khạo.

Mạnh Nguyên lăm lăm trong lòng một câu, buồn cười. Gia đình y cũng có một tiểu đệ đệ, vóc dáng áng chừng cũng ngang Ninh Oản, hôm nhìn thấy nàng, y liền nhớ tới đệ đệ của mình, vậy nên mới phá lệ chiếu cố một ít. Hơn nữa, con người Ninh Cửu cũng rất tốt, y cũng cảm tình.

“Được rồi, không nên chạy loạn, lát nữa phải lên đường, nhanh chóng trở về đơn vị đi.”

Ninh Oản cắn một miếng, suy nghĩ một chút rồi nhanh chóng nói: “Cái kia...Ta đi xử lý một chút, sẽ nhanh trở lại thôi.” Nói đến đây liền chạy đi mất.

Mạnh Nguyên bắt đầu dĩ lắc đầu, nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn, quả thật vẫn còn đáng dấp của con nít, xem ra, y phải chiếu cố nhiều hơn một chút mới được.

•

Từ trong doanh trưởng đi ra, Bùi Khuyết lấy tay khẽ xoa xoa mắt mình, đêm qua không ngủ cùng Oản Oản, y thật sự không ngủ được, nhắm mắt lại, trong đầu chỉ toàn hiện lên hình ảnh nàng khóc như hoa lê đài vũ.

Không một lời từ biệt mà đi, nàng nhất định sẽ giận, không biết có khóc không?

Xưa nay, lúc nàng khóc, y đều ở bên cạnh dỗ dành, nhưng bây giờ...Vừa nghĩ tới dáng vẻ tội nghiệp như bị vứt xó của nàng, Bùi Khuyết liền cảm thấy chua xót, muốn liều mình trở về, hòa thuận cùng nàng.

Thế nhưng y là người rõ nhất, y không những là phu quân của nàng mà còn là vua của Đại Chiêu, không thể tùy ý làm việc theo cảm tính.

Mà thôi, từ từ cũng quen.

Y thật lòng mong ước lúc trở về, tiểu cô nương của y vẫn xinh đẹp béo tốt, nếu có gầy đi, y nhất định sẽ rất đau lòng. Đến lúc đó, nàng muốn đánh y, cắn y thế nào cũng được, chỉ cần không giận y là được rồi.

Tiết phó tướng thấy hoàng thượng sắc mặt không được tốt, có lẽ do từ bé thân thể người đã ốm yếu liên tiếp lên, ân cần nói: “Hoàng thượng, nếu long thể không khỏe, xin hãy tới quân y xem một chút.” Thân thể của hoàng thượng quan hệ đến giang sơn, xã tắc, không thể qua loa được.

Bùi Khuyết khiêm tốn mỉm cười, không có chút nào là một đế vương kiêu ngạo, nhìn sang vị tướng quân trẻ tuổi, anh tuấn cao lớn bên cạnh, nói: “Trẫm không ngại, các tướng sĩ đều chuẩn bị xong chưa?”

Tiết Dịch ôm quyền hành lễ, giữa hai lông mày lộ vẻ khí khái: “Đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể xuất phát.”

Bùi Khuyết gật đầu, ngồi lên ngựa liền. Mành vừa buông xuống, vẻ mặt bỗng ngưng lại, y quay về phía bên trái liếc nhìn theo bản năng, khẽ nhíu mày.

“Hoàng thượng, sao vậy?”

“Không có gì, lên đường đi.” Bùi Khuyết khẽ nhắm mắt, y nhìn lầm rồi.

Tại sao lại có cảm giác thấy được Oản Oản? Bây giờ Oản Oản của y đang đợi trong cung, nói không chừng còn đang oán giận y. Nghĩ đến đây, Bùi Khuyết nhin không được, khóe miệng khẽ nhếch cười, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ dịu dàng, thân thiện.

Nổi nhớ da diết trong lòng, thật sự rất không tốt.

Rừng cây luôn phát ra tiếng rì rào, vi vu, Ninh Oản thò đầu ra, nhìn ngựa liền khởi giá liền thở một hơi thật dài.

May quá may quá, không bị A Khuyết nhìn thấy.

Chỉ là... A Khuyết thật là lợi hại, nàng vừa mới nhìn thoáng qua, y đã sớm nhìn tới phía nàng. Không lẽ đây chính là thần giao cách cảm sao? Suy nghĩ kinh điển như vậy khiến cho khuôn mặt đen sì của nàng dần ửng đỏ hết cả lên.

Cuối cùng vẫn là lưu luyến không rời mắt, Ninh Oản vui đến nỗi cười không khép miệng lại được.

Nếu bị phát hiện, nàng thảm thật rồi.

•

Có lần thứ nhất, thì sẽ có lần thứ hai;

Có lần thứ hai thì sẽ có lần thứ ba...

Mỗi ngày của Ninh Oản đều rất vui, sáng sớm lấy cớ đi vệ sinh, ngồi trong bụi cỏ nhìn lén A Khuyết, tuy chỉ nhìn thấy gò má của y, nhưng mỗi ngày đều được thấy, với nàng, vậy là đủ rồi — còn hơn là mỗi ngày tương tư ở trong cung.

Nàng cũng dần dần quen với thức ăn trong quân trại, chỉ không quen nhất là cái nếp không cần tắm, theo tình hình này, nàng đã hai tháng không tắm rồi.

Hai tháng, nghĩ tới thôi là sắc mặt của Ninh Oản muốn tái luôn.

Như vậy thì nàng càng không thể để A Khuyết phát hiện ra nàng, nếu bị y bắt được, bị y nhìn thấy nàng đen thui, bẩn thỉu thì chỉ sợ y sẽ ghét bỏ nàng, không cần nàng nữa.

Ninh Oản gục đầu, buồn buồn gặm lương khô trong tay, ngồi yên trong bụi cỏ chờ Bùi Khuyết đi ra.

Đợi một lúc lâu, người trong lòng còn chưa kịp thấy thì cổ đã bị một thanh kiếm sáng choang đặt lên.

Ninh Oản vốn luôn nhất gan, trong nháy mắt, cả người đã toàn mồ hôi lạnh.

Trên cổ mát lạnh, hai tay Ninh Oản run run, miếng lương khô trên tay rơi bịch xuống đất, nàng đỡ người trong chốc lát, sau đó ngu ngơ ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một nam tử trong tay cầm kiếm, hàng lông mày cứng rắn, lạnh lùng, mặt không biểu tình... Bộ dáng này có phần giống với ca ca mặt đơ của nàng, nhưng có nét liêu mạng hơn.

“Tiết...Tiết tướng quân?” Ninh Oản nhận ra người này, biết Tiết Dịch là người luôn phụ trách an toàn cho A Khuyết.

Không đúng. Ninh Oản dường như nghĩ ra điều gì đó, vừa muốn mở miệng nói, Tiết Dịch liền cướp lời.

“Theo ta đi gặp hoàng thượng.”

“A, ta không...” Nàng vừa mới nói không được, trường kiếm của y liền thu lại, tiện tay xách nàng bắt đi.

Này! Bắt nàng làm chi vậy?

Ninh Oản phản kháng mấy lần, nhưng nghĩ tới bị mất mặt, vội vàng che mặt nói: “Tiết tướng quân, người buông ra, tự ta đi... để tự ta đi được không? Tiết tướng quân?”

Tiết Dịch: “...”

Ninh Oản: “...” Tên này không những bị đơ mặt, mà còn bị điếc nữa.

Nhưng bây giờ, nàng lo không phải chuyện này, nàng đang nghĩ... làm thế nào để A Khuyết đồng ý cho nàng ở lại kia.

•

Tiết Dịch đưa người đến trước mặt Bùi Khuyết, nhẹ buông tay, người rơi xuống đất.

Xấu hổ quá!

“Hoàng thượng, đã bắt được người.”

Bùi Khuyết nhìn người nằm trên đất, thản nhiên nói: “Ngẩng đầu lên.”

Lúc này đây, Ninh Oản không nghĩ ra đối sách nào cho tốt cả, nàng không ngờ lại bị y bắt được nhanh như vậy. Vừa nghe nói ngẩng đầu lên, liền biết y đã đoán được bảy tám phần rồi, sao mà biết nhanh thế?

Nàng không muốn trở về đâu.

Thấy nàng không ngẩng đầu lên, Bùi Khuyết nhăn mày, trong lòng bùng bùng lửa giận, bỏ qua Tiết Dịch đang kinh ngạc, tay y đã nắm lấy tay nàng, sau đó kéo nàng vào ngực liền.

Dù sao cũng là bậc đế vương, vẫn phải có một chút phô trương nào đó, bên trong ngực liền rất lớn, còn có một cái giường mềm mại để nghỉ ngơi. Ninh Oản không dám ngẩng đầu, chỉ ngồi yên lặng một chỗ, nhưng tay lại bị nắm rất đau, A Khuyết từ trước tới giờ chưa bao giờ nặng tay như vậy, thế nhưng nàng chỉ có thể cắn môi, không dám phát ra bất cứ âm thanh nào.

Cổ tay buông lỏng ra, nhưng Bùi Khuyết một câu cũng không nói. Ninh Oản cúi đầu suy nghĩ, cuối cùng cắn trọng ngẩng đầu lên, đập lại ánh mắt của nàng là ánh mắt của Bùi Khuyết, Ninh Oản sững sốt một lúc, cứ ngây ngô nhìn y không biết nên phản ứng thế nào cho phải.

Khuôn mặt Ninh Oản bây giờ đen kịt, dáng người gầy teo, đôi mắt to tròn, trong veo nhìn Bùi Khuyết. Trong lòng y vốn nhu hòa, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng này của nàng, lửa giận bốc lên càng lớn, sau đó, y chỉ nhẹ nhàng đưa ra bản án: “Ta kêu Tiết Dịch đưa nàng về.”

A Khuyết lạnh lùng như vậy, xa lạ quá, nhưng Ninh Oản biết, y chẳng qua là tức giận mà thôi.

A Khuyết giận rồi, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Trước đây đều là nàng giận dữ, A Khuyết dễ dàng, nhưng hôm nay... nghe thấy lời y nói, Ninh Oản mặt dày bảo: “Không về.”

“Ninh Oản, không được nói nữa!”

Y rất ít gọi đầy đủ tên của nàng, hôm nay lại gọi như vậy, nàng chưa bao giờ thấy y quả quyết đến thế.

“Thiếp không muốn.” Ninh Oản kiên quyết, ngây ngốc lặp lại: “Thiếp không muốn quay trở về.” Nàng mới tới, sao có thể trở lại nhanh vậy được, sau đó là chuỗi ngày dài chờ đợi sao.

Nhìn thấy nàng bây giờ, Bùi Khuyết biết mấy ngày nay nàng ăn uống rất cực khổ. Y đã nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, vô cùng hiểu rõ nàng, xưa nay, nàng vẫn hay yếu ớt, dễ tức giận, đầu hơi đập nhẹ vào thành giường thôi mà đã chảy nước mắt, vốn là bị chiều hư mà.

Một tiểu cô nương đồng đánh như vậy, làm sao chịu được cảnh sinh hoạt trong quân doanh. Nếu không phải y đột nhiên có suy nghĩ kỳ quái này, sau đó bảo Tiết Dịch đi bắt nàng lại, chỉ sợ y sẽ không hay biết gì.

Y tính năm tính mười, cũng sẽ không nghĩ tới nàng trốn trong quân doanh.

Thật ra lúc thấy được nàng, ngoại trừ sự tức giận, trong lòng y còn có một niềm vui sướng không thể áp chế, nhưng y biết trong chuyện này, y không thể dung túng cho nàng được.

—Chuyện gì cũng có thể đáp ứng cho nàng, nhưng nếu để cho nàng chịu khổ, chịu cực... y làm không được.

“Ninh Oản, nơi này là quân doanh, không phải là chỗ để nàng phá phách đâu.” Y chưa khi nào nói những lời lạnh lùng như vậy với nàng, nhưng y biết, nếu y lộ ra một chút yêu thương nào, dựa vào tính tình được sủng mà kiêu của nàng thì y chỉ có thể thuận theo mà thôi.

Nàng luôn ý vào tình yêu của y.

Ninh Oản ngoan ngoãn ngồi một bên, lâu lâu lại lén ngẩng đầu nhìn y, A Khuyết xưa nay đối xử với nàng cực kỳ dịu dàng, biểu hiện và giọng nói của y hôm nay khiến nàng hơi sợ hãi.

“Thiếp nói rồi, thiếp không muốn đi về.” Dứt lời, nàng ngẩng lên nhìn y, tiếp tục “Thiếp không muốn quay về đây, chàng làm gì được thiếp?”

Tâm can Bùi Khuyết vốn đã rối bời, không còn cách nào nữa, hôm nay nghe nàng nói như vậy, càng chẳng nghĩ ra gì nữa. Y chưa bao giờ đối xử với nàng quá sức mạnh bạo, mọi chuyện đều thuận theo nàng. Tình huống bấy giờ, là lần đầu tiên gặp phải.

Làm sao bây giờ? Làm thế nào mới khiến nàng cam tâm tình nguyện trở về?

Bùi Khuyết suy nghĩ một hồi, trái tim chùng xuống, sau đó dang tay ra, kéo Ninh Oản vào lòng.

... Nàng có giận y bao nhiêu cũng không sao, chỉ cần chịu đi về là tốt rồi.

Ninh Oản có chút thụ sủng nhược kinh, tưởng Bùi Khuyết muốn ôm nàng, trong lòng thỏa mãn không ít. Bị ôm một cách bất chợt, cả người nàng nghiêng ngả không vững té lên trên đùi A Khuyết.

Cái miệng nhỏ của Ninh Oản khê nhếch, khuôn mặt lộ vẻ nghi hoặc, vừa định mở miệng liền nghe một tiếng “Bốp.”, không phản ứng kịp nữa, trên đùi cũng lan tới một cơn đau rát.

A a a ! ! ! A Khuyết dám đánh nàng ? ! !

Nàng còn nhớ rõ lần trước khi A Khuyết dạy nàng viết chữ, nàng không nghe lời nên bị y dùng thước đánh, dùng lực rất mạnh nhưng cuối cùng lại khiến cho A Khuyết đau lòng thật lâu. Vậy mà giờ đây, y dùng hết sức để đánh nàng.

Bất nạt người ta... Rõ ràng là đã từng nói sẽ không đánh nàng nữa, Ninh Oản cảm thấy thật tủi thân.

Tuy đánh có một cái thôi nhưng Ninh Oản cũng rất đau. Hai tròng mắt nóng lên, ngấn nước, thế mà nàng cứ cắn chặt môi, cố không để mình cất tiếng khóc lên.

Không thể khóc được, cho dù y có đánh nàng, nàng cũng không đi!

Bùi Khuyết lần này rất kiên quyết, sau khi đánh xong, theo bản năng nhìn đến tay của mình, run run run nhưng vẫn lạnh giọng nói: “Có trở về hay không?”

“...Không về. Dù chàng có đánh chết, thiếp cũng không về!” Ninh Oản càng ngông nghênh cất cao giọng.

Xem ra vẫn còn chưa đủ.

Bùi Khuyết nhắm mày, sau đó nhắm mắt lại, bàn tay một lần nữa mạnh mẽ giáng xuống, y sợ phải do dự nên dùng sức nhiều hơn ba lần. Đánh mạnh vậy nên tay y cũng bắt đầu nóng lên.

Bây giờ chịu khóc rồi chứ hả?

Sau đó, nàng sẽ trở nên tức giận... Sau đó, y sẽ có thể bắt nàng quay trở về.

Thế nhưng đợi thật lâu, thật lâu vẫn chưa nghe thấy tiếng cô nương trên đài phát ra tiếng động nào. Trong lòng Bùi Khuyết hoảng hốt, vội nâng khuôn mặt của nàng lên xem, chỉ thấy một đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào mình, ngay cả một giọt nước mắt cũng không có. Có lẽ do quá đau, làn môi cắn chặt tới trắng bệch, mắt nhìn thẳng vào y, vẫn tiếp tục câu nói kia: "...Thiếp không quay về đâu."

Hồ hấp Bùi Khuyết trở nên khó khăn, rũ mắt nói: "Trong quân doanh không được có nữ nhân."

Nghe Bùi Khuyết nói vậy, Ninh Oản biết y đã có phần mềm lòng, thầm nghĩ: Bị đánh mấy cái cũng đáng giá.

Nằm sắp như vậy rất khó nói chuyện, Ninh Oản cố chịu đau mà ngồi dậy, thân thiết dựa vào người A Khuyết, nhỏ giọng nói: "Chàng để Thường An lại cho thiếp sai bảo, còn bên cạnh chàng lại không có lấy một người, A Khuyết, để thiếp ở lại, thiếp sẽ chăm sóc chàng, làm thiếp thân đi theo hầu chàng, không được sao?"

Nàng sẽ chăm sóc y?

Bùi Khuyết không phải không biết, tự bản thân nàng ấy còn chưa chăm sóc tốt mình, chăm sóc y có nổi không?

Ninh Oản biết Bùi Khuyết không tin, tiếp tục nói: "Mấy ngày nay, thiếp vẫn đi theo đoàn hành quân, tuy rằng mệt chết đi được nhưng không hề hối hận. Mỗi ngày trải qua đều rất vui, lại có cơ hội lên nhìn chàng trên ngựa liền...."

Nghe đến đây, con người Bùi Khuyết đã dịu đi phần nào, chỉ vì y mềm lòng mà chuyện rối tình rối mù lên, vậy mà vẻ mặt cũng không biểu lộ gì.

"Chàng xem, thiếp không chỉ tự chăm sóc tốt bản thân mà còn học được rất nhiều chuyện, có thể nhóm lửa, làm cơm, còn giúp được rất nhiều việc bề bộn khác nữa. A Khuyết, thiếp biết mình luôn yếu ớt, chàng không tin thiếp, dung túng tính tình trẻ con của thiếp, nhưng bây giờ sẽ không như thế nữa, thiếp nghiêm túc mà."

Nàng không chỉ chăm sóc mình cho tốt, mà cũng sẽ chăm sóc cho A Khuyết thật tốt. Lời này đã nói ra, Ninh Oản nàng nhất định làm được.

Một hồi lâu sau, Bùi Khuyết vừa nhìn vừa nói với nàng: "Trước hết đi rửa mặt đi đã!"

A! Ninh Oản sững sốt, cuối cùng cũng cười thật tươi: A Khuyết đồng ý với nàng rồi!

"Thiếp lập tức đi ngay." Ninh Oản vọt lên đứng dậy, nhưng chân vừa bị A Khuyết đánh rất đau, cả người nàng luôn được chiều chuộng nên bây giờ đau không chịu nổi.

Quá đau...

Thế nhưng nàng vừa đảo mắt vừa nghĩ, cố gắng kiềm chế không rơi lệ. Bây giờ không thể làm nũng nữa, Ninh Oản ơi Ninh Oản, cố nhịn xuống đi.

Bùi Khuyết nhìn dáng đi Ninh Oản thì nhìn xuống tay mình, cũng biết mình ra đòn quá nặng, tự nhiên lại cảm thấy vô cùng hối hận.

...Sợ bị đau như thế, nhưng lúc này một giọt nước mắt cũng không rơi...

Nàng ở lại, chính là vì muốn chăm sóc y sao?

Nghe nàng nói vậy, nói y không cảm động là gạt người, thế nhưng y biết y vẫn không thể để nàng ở lại.

Không được nhẹ dạ.

•

Vì chính để có thể giống như một nam tử, nên nàng mới làm đen mặt đi một ít, nhưng hôm nay nghe A Khuyết nói như vậy, chắc là ghét cái bộ dáng đen như mực này của nàng.

Thật sự ghét bỏ nàng mà.

Ninh Oản cúi mặt xuống như con mèo nhỏ, sau đó rửa sạch đi, chốc lát, khuôn mặt liền trở lại trắng trẻo, xinh đẹp như xưa. Ninh Oản hài lòng vuốt vuốt mặt mình, đi về hướng doanh trướng của Bùi Khuyết.

“Tiết tướng quân.” Thấy Tiết Dịch, Ninh Oản rất lễ phép gọi một tiếng.

Tiết Dịch nhìn nàng, thoáng cái liền nhận ra, bụng nghĩ thầm: Hóa ra không chỉ vóc người quá bé con, không giống với một nam tử, mà mặt mũi cũng vừa hồng hào, vừa mềm mại, lại càng không giống với nam nhân chút nào.

Tiết Dịch làm mặt lạnh, thấy gương mặt đầy ý cười của nàng chỉ thản nhiên nói: “Phải lên đường ngay, hoàng thượng muốn cậu trở về.”

“Thế nhưng ta...” Mạnh đại ca chắc vẫn còn đang chờ nàng.

“Đây là thánh chỉ!”

Ninh Oản cau mày, sau đó chỉ cười cười nói: “Biết rồi, qua ngay đây.”

“Được!” Nhìn Ninh Oản phải rời đi, Tiết Dịch không nhịn được hỏi, giọng nói rất mất tự nhiên: “Cậu, rốt cục cậu là ai?”

Ninh Oản không nghĩ tới y lại hỏi như vậy, nhất thời câm nín.

Nàng nhìn đôi mắt xé đẹp đẽ của y, con ngươi sáng trong, vừa nhìn là biết người chính nghĩa khiến nàng nhanh chóng có thiện cảm. Ninh Oản suy nghĩ một chút mới nói: “Ta từ nhỏ đã ở bên cạnh hoàng thượng, hầu hạ cuộc sống hằng ngày của ngài. Lần này ngự giá thân chinh, hoàng thượng không mang theo ta, nhưng ta lại sợ sẽ không ai chiếu cố đến người, nên mới cố tình theo sau.”

Thì ra là như vậy.

Tiết Dịch nhìn vóc người nhỏ bé, xinh xắn trước mắt, giọng nói thì ấm áp, tinh tế, khuôn mặt lại còn trắng bóc thì nhanh chóng hiểu ra

——Hóa ra là thái giám?! Trách sao cảm thấy rất giống với nữ nhân.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ninh Oản: Có người mới là thái giám đó!()

(Thái giám, v.v..., khẩu vị thật là càng ngày càng nặng o(v)o)

76. Chương 76

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 76

Chương 76: Gần trong gang tấc.

Tuy Bùi Khuyết đánh nàng nhưng Ninh Oản biết – A Khuyết là vì lo lắng cho nàng.

Trước kia cho dù Bùi Khuyết buồn bực, nhưng cùng lắm là im lặng không nói gì, giờ lại nặng tay với nàng như vậy, chính là vì muốn ép nàng đi.

Nhưng lần này nàng thực sự muốn hầu hạ y, chăm sóc y.

Cho nên cũng sẽ không nổi giận với y như trước, hơn nữa.... mấy ngày nay chỉ có thể nhìn y từ xa cho đỡ nhớ, giờ được y ôm lên đùi, trong lòng Ninh Oản cũng vui vẻ lắm rồi.

Nàng gãi đầu, cười ngốc : mình bị điên thật.

.... Nhưng đối tượng là A Khuyết. Điên thì có sao.

Giờ thân phận nàng đã khác, cho nên cử chỉ cũng phải chú ý, Ninh Oản đứng ngoài ngự liễn, nghĩ một lúc lâu mới vén rèm lên, nhỏ giọng: “A Khuyết chàng tìm thiếp....”

“Vào đây”.

Bùi Khuyết thấy khuôn mặt nàng đã rửa sạch, trắng nõn, chẳng qua... y vẫn nhận ra hơi gầy một chút. Mới vài ngày đã gầy như vậy, Bùi Khuyết đau lòng, nhưng không biểu hiện ra ngoài, giờ thấy cử chỉ của nàng thì càng giận.

Vào à?

Ninh Oản nghĩ nghĩ thấy vậy cũng không tốt, nên nói thật: “Mạnh đại ca còn đang chờ thiếp, thiếp... hơn nữa giờ thiếp không thích hợp”.

“Ta sẽ bảo Tiết Dịch đưa nàng về”. Không đợi nàng nói xong, Bùi Khuyết nói luôn.

“A... không, thiếp lên ngay, ngay đây”.

Giờ này nàng cũng không trông cậy có ai giúp đỡ nàng, hơn nữa nàng cũng sợ Bùi Khuyết bảo Tiết Dịch đưa nàng về lẩm, trong lòng sốt ruột vội vàng lên ngựa liền. Động tác của nàng quá nhanh không cẩn thận đụng phải đùi, khẽ “a” một tiếng, nhưng rất nhanh đã phản ứng được, cắn răng chịu đau ngồi cạnh Bùi Khuyết.

Nhưng ngồi xuống cũng không được, càng đau, nàng cắn cắn môi, nước mắt đảo quanh, lại vội cúi đầu không cho Bùi Khuyết nhìn thấy.

Mà Bùi Khuyết đâu có ngốc, lúc này y ra tay mạnh như vậy, thân mình nàng lại mảnh mai, đau như thế nào y là người rõ nhất.

“Đồ ăn sáng dùng chưa?” Bùi Khuyết dùng giọng điệu không nói không lạnh nói chuyện với nàng, lại sợ mình quá dịu dàng thì nàng không sợ. Y biết Ninh Oản, cũng hiểu tính nàng, nếu chiều nàng một chút là lại yếu ớt, xịu là khóc nhẹ. Giờ phải tỏ thái độ lãnh đạm một chút, nàng sẽ cẩn thận, cũng sẽ ngoan hơn.

Nhưng bây giờ....

Đồ ăn sáng, Ninh Oản vừa nghe, sờ sờ bụng, lúc này chỉ ăn một chút, lại bị hoảng sợ nên lương khô rơi trên đất hết. Đúng là có hơi đói. Nàng nhìn bàn ăn đặt trước mặt, chớp mắt nghĩ thầm: không phải là dọn cho nàng chứ?

Nàng biết A Khuyết hiểu nàng nhất mà.

Trong lòng nàng càng ngọt ngào, khóe môi không tự chủ mà cong lên, cũng thấy đùi không đau nữa. Nàng từ từ ngẩng đầu lên nhìn y, thành thực gật đầu: “Còn chưa... thiếp ăn được sao?” Thấy Bùi Khuyết gật đầu Ninh Oản mới bắt đầu ăn.

Dù sao cũng là bên trong quân doanh, thức ăn cho Hoàng thượng cũng kém trong cung, mấy ngày nay nàng chỉ ăn lương khô, nên được thể cũng hạnh phúc suýt khóc rồi.

Quả nhiên, có A Khuyết ở bên nàng không cần lo gì hết.

Thực ra một chút cũng không khổ sở, nhưng Ninh Oản lại thấy lông mi mình ướt, đôi mắt mông lung, nàng nghĩ: Ninh Oản à Ninh Oản, khóc gì mà khóc, A Khuyết sẽ đuổi mây đi đó, không được khóc.

Nghĩ như vậy quả nhiên không khóc nữa, Ninh Oản hấp hấp mũi, mím môi ăn tiếp.

Bùi Khuyết im lặng ngồi bên, bàn tay dưới áo siết chặt đến đau, nhìn nước mắt của nàng, y biết mấy ngày qua nàng chịu nhiều uất ức, khổ sở. Y kìm nén không được ôm nàng vào lòng, nhứu mây thổi nhẹ một hơi.

May mà, y phát hiện sớm.

Nếu chậm hơn nữa, nàng càng chịu khổ.

Nàng từ nhỏ đã sống trong cấm y ngọc thực, được gia đình yêu thương, mọi chuyện như ý, những ngày khổ như vậy e là lần đầu. Thấy nàng ăn kha khá, Bùi Khuyết mới định rót cho nàng chén nước.

Ninh Oản thấy y cầm nước, vội vã đặt đồ xuống sau đó vươn tay tới trước, nhanh chóng rót một ly nước rồi ân cần đưa đến cho y.

Bùi Khuyết sững lại, nâng mắt nhìn nàng.

Ninh Oản cười khê: “Thiếp nói rồi, phải hầu hạ chàng, chăm sóc chàng, việc này để thiếp làm đi”. Nàng đưa tới gần hơn: “Uống đi”.

Bùi Khuyết nhận ly nước trong tay nàng, cúi đầu uống một ngụm, trong lòng thở dài một hơi: thôi rồi.

Thấy y uống hết, Ninh Oản không kìm được cong môi, đôi mắt trong suốt, cười vui vẻ, có thể chăm sóc người mình thích, đúng là không tồi.

Trong lòng Bùi Khuyết giờ suy nghĩ đầy hỗn loạn, Ninh Oản thấy y khép hờ mắt, tưởng y mệt. Nàng nhìn một lát rồi mới thấy khát, cầm lấy cái chén mà Bùi Khuyết vừa dùng, tự rót ỉn ly nước. Nàng một hơi uống sạch, vui vẻ khoan khoái, giờ thân phận tuy là chủ tớ, nàng không thể hôn y, nhưng mà làm vậy cũng đỡ nghiền.

Bùi Khuyết nhắm mắt không nói gì, không khí trầm mặc, nàng nhìn một lát cũng chán nên tìm một vị trí thoải mái, nằm úp sấp ngủ. Mấy ngày nay tuy mệt nhưng tối chỉ cần có tiếng vang là nàng lại tỉnh, giờ... có A Khuyết bên cạnh, nàng rốt cục cũng yên tâm mà nghỉ ngơi một lát.

Ninh Oản ngủ rất sâu, lúc đôi mắt y mở to thấy nàng ngoan ngoãn nằm một góc, bộ dạng như con mèo nhỏ. Bùi Khuyết thoáng giãn mày, đặt tay lên mặt nàng, cảm xúc ấm áp mềm mại khiến y như giật mình tỉnh giấc. Khuôn mặt nhỏ nhắn, mày liễu, lông mi dài cong mịn, còn cái mũi khéo léo tinh xảo, cánh hoa mềm...

Là Oản Oản của y.

Bùi Khuyết nhin không được cúi đầu hôn lên môi nàng, sau đó nhớ đến vết thương trên người nàng, lấy thuốc đã chuẩn bị sẵn trong tay áo ra.

May mà ngủ, không thì y không biết thay thuốc cho nàng thế nào. Nếu nàng tỉnh tất nhiên sẽ thấy y đau lòng.

Hai người họ đã thanh thân, cũng nhìn cơ thể nhau nhiều lần, cho nên y không còn ngượng ngùng như trước, quen thuộc cời dây lưng quần nàng ra, rồi đến tiết khó.

Như không cần thận dụng phải, Ninh Oản nhú mày rồi lại chếp miệng ngủ say.

Đau như vậy?

Động tác của Bùi Khuyết càng nhẹ hơn, chậm rãi cởi tiết khó, nhìn trên bờ mông trắng nõn của nàng xuất hiện như vết hồng tím sậm thì sưng người.

Y biết mình ra tay nặng, nhưng không ngờ lại nặng đến thế. Y nhớ lần trước đánh lên tay nàng, chỉ nhẹ thôi mà tay nàng đã sưng lâu vậy, giờ y dùng toàn lực, lại đánh nhiều....

Đúng là bướng bỉnh.

Bùi Khuyết tuy đau lòng như trong lòng cũng có chút trấn an, quả nhiên đã lớn rồi, không khóc nữa.

Nhìn vết hồng trước mặt, y không nhin được nhẹ nhàng chạm lên.

“Đau...” Ninh Oản đang ngủ khê thở một câu.

Bùi Khuyết không dám sờ nữa, đau đến thế rồi, vội vàng mở chai thuốc mỡ bôi cho nàng.

“Ừm... thoải mái quá”. Thuốc mỡ lành lạnh, động tác của Bùi Khuyết lại dịu dàng, Ninh Oản liền không đau nữa. Nàng ngủ sâu, trong giấc mơ là Bùi Khuyết dỗ dành nàng, trong lòng ngọt ngào như hũ mật, mày cũng giãn ra. “A Khuyết”.

Nghe nàng nói thoải mái, lại gọi tên mình, tâm tình đang treo của y mới buông xuống. Bùi Khuyết sợ nàng tỉnh, lại không dám bôi quá nhanh sợ làm đau nàng, bôi đủ mới thay nàng mặc lại đồ. Rồi cẩn thận buộc tiết khó, dây lưng.

Y nhẹ nhàng thở một hơi, ngốc nghếch nhìn nàng, rõ ràng chỉ mới xa nhau mấy ngày mà y lại tưởng lâu như thế, y đưa tay xoa khuôn mặt nàng, lại sợ nàng lạnh, vội thay nàng đắp thảm.

“... Sớm trở về đi, được không?” Bùi Khuyết dịu dàng nói.

*

Lúc Ninh Oản tỉnh dậy mới phát hiện ngực liền đã dừng. Nàng giật giật mình, trên người là một cái thảm rất dày.

Bàn tay nhỏ bé túm lấy góc áo, sửng sốt một lúc lâu, trong lòng ngọt ngào lắm: nhất định là A Khuyết sợ nàng cảm lạnh nên mới thay nàng đắp.

Đúng là đau lòng nàng mà.

Hơn nữa... Ninh Oản nhẹ nhàng sờ mũi, không thấy đau như trước, khuôn mặt nhỏ nhắn cười rạng rỡ. Thấy Bùi Khuyết không ở đây, nàng vội vàng xuống xe ngựa.

Hóa ra trời đã tối rồi.

Ninh Oản nhìn quanh bốn phía, thấy thân hình cao ngất cách đó không xa, mắt sáng lên vội vàng chạy tới kéo y lại, nhưng rồi nhớ ra thân phận mình lúc này, vội thu tay: “Tiết tướng quân, Hoàng thượng đâu?”

Tiết Dịch nghiêng đầu nhìn thái giám vóc dáng nhỏ nhắn bên cạnh, lạnh lùng: “Không phải cậu chăm sóc bên cạnh người sao, hỏi ta làm gì?”

Ninh Oản nghẹn lời, gãi đầu cười không biết trả lời làm sao.

Tiết Dịch vốn chẳng có nhận xét gì về Ninh Oản, giờ lại thấy bộ dạng mơ mơ màng màng này của nàng, lại nghĩ: người này sao có thể chăm sóc Hoàng thượng được? Hay là Hoàng thượng coi trọng vẻ bề ngoài của hân... Y thật đoán không ra.

“Tiết tướng quân biết mà, Hoàng thượng luôn thích tự làm, cho nên... cho nên một số việc không cho ta làm, cũng không cho ta đi theo”

Lời này cũng đúng, Tiết Dịch nghĩ thấy có đạo lý. Hoàng thượng bây giờ không khác gì trước kia, tuy nhìn có vẻ yếu ớt nhưng ở chung rất tốt, không hề tỏ vẻ quân vương, chỉ là có lúc khiến y có cảm giác uy hiếp.

“Chăm sóc Hoàng thượng cho tốt, giờ Hoàng thượng đang dùng bữa, cậu tới doanh trường hầu hạ đi”.

Ninh Oản nghe xong liền gật đầu, cười với Tiết Dịch: “Cám ơn Tiết tướng quân, ta đi trước”.

“Ừ”. Tiết Dịch gật đầu, nhìn thân hình nhỏ xinh kia thì hơi bất mãn: Hoàng thượng tính tình tốt, cho nên thái giám này cứ xưng ta ta vậy, đúng là không hiểu quy củ gì.

Đuôi lông mày y nhếch lên, sờ cằm, thái giám không hiểu chuyện thì quân giáo phải quân chứ.

*

Ninh Oản vào doanh trường của Bùi Khuyết, thấy y đang dùng bữa thì vội đến gấp thức ăn.

“Không cần”.

Sao? Ninh Oản ảo não cúi đầu: “Thiếp... không cần thận ngữ quên, không có lần sau đâu, thiếp cam đoan”.

Nàng thật coi mình là nô tài à?

Bùi Khuyết nghiêng đầu liếc nàng một cái, không nói gì. Vừa rồi y định tự mình đến gọi nàng, nhưng rồi vừa mới ra lại thấy nàng tán gẫu vui vẻ với Tiết Dịch.... hình ảnh kia làm y không thoải mái, nên đi về, một mình dùng bữa.

Không vui sao? Ninh Oản có chút không hiểu rồi lại nhìn thấy trên bàn có một cái bát, trong lòng sáng tỏ. Hóa ra là cho nàng cùng ăn.

Nàng cong môi, vui vẻ bưng bát lên, thấy Bùi Khuyết không lên tiếng thì nịnh nọt gấp thức ăn cho y.

- nàng mới không sợ y lạnh nhạt đâu. Nếu A Khuyết muốn làm thế để bức nàng thì chỉ sợ là quá coi thường nàng rồi.

Ăn được một miếng, Ninh Oản lại ân cần thay y gấp thức ăn, rồi lại ăn, rồi lại vội vàng múc nước cho y rửa mặt, hầu hạ đi ngủ. Bùi Khuyết thấy nàng ra ra vào vào thì cũng không rõ cảm giác gì, nàng hầu hạ y như vậy, y rất không quen.... y vẫn quen tự mình hầu hạ nàng hơn.

Bận xong việc, Ninh Oản mới phát hiện, trong doanh trướng chỉ có một cái giường.

Ninh Oản buồn rầu. Nếu là trước kia, mặc kệ thành thân hay chưa nàng đều không lo lắng vấn đề này. Chui lên giường là vui vẻ cùng y ngủ, có thể ôm y, chiếm tiện nghi của y. Nhưng hiện tại... Ninh Oản nhìn Bùi Khuyết đang xem binh thư, nuốt nước miếng một cái rồi cúi đầu ra khỏi doanh trướng.

Aiz, có thể nhìn , mà không thể sờ.

Bùi Khuyết làm sao mà xem vào nổi, một tờ cũng chưa lật qua, y thấy Ninh Oản ra ngoài lại không nhẹn được ngẩng đầu. Một lát sau lại thấy nàng ôm chăn chiếu bước vào.

“Nàng làm gì thế?” Bùi Khuyết rốt cục không chịu nổi hỏi.

Ninh Oản trải chiếu lên đất, cũng không ngẩng đầu lên, vừa làm vừa nói: “Thiếp đi nghỉ”.

Y đương nhiên biết nàng trải ra đất để nghỉ, nhưng mà.... đây không phải trọng điểm. Bùi Khuyết xoa xoa mi tâm, thở dài: “Vào trong chuẩn bị nước tắm, nàng tắm trước đi.

Ninh Oản dừng động tác, đôi mắt sáng lên.

... Tắm.

Nàng vèo một phát đứng dậy đi vào trong, quả nhiên bên trong là thùng nước lớn, nước nóng tỏa ra.

Rốt cục cũng được tắm rồi, Ninh Oản cảm động sắp khóc.

Cởi hai ba lượt áo, sau đó nàng như nghĩ ra điều gì, vội chạy ra hôn Bùi Khuyết một cái, “Cám ơn chàng A Khuyết”. Nàng sợ y giận, nên lại vội chạy vào.

Trên mặt còn cảm giác mềm mại kia, Bùi Khuyết còn chưa kịp hưởng thụ người đã chạy mất. Trong doanh trướng im ắng, nghe tiếng nước, Bùi Khuyết xoa mặt mình, nơi nàng vừa hôn qua... Y khẽ con môi, nghĩ đến nàng giờ ở bên cạnh mình tắm rửa, tâm ý viên mãn.

Giữa mùa đông mà ai kia lại thấy nóng lạ thường.

Bùi Khuyết cầm binh thư một lát, trong đầu lại đầy hình ảnh nàng tắm rửa, hai người họ thành thân rồi, tuy chưa cùng nhau tắm nhưng mỗi tác trên người nàng y đều xem qua, hôn qua... Giờ chỉ cách một tắm mình, trong lòng đầy tâm tư kiêu diễm.

Nếu hôn nàng, thì lãnh đạm mà y dựng ra này giờ không phải kiếm ba năm thiêu một giờ sao?

Nếu y chạm vào nàng, thì nàng lại càng không chịu đi.

Bùi Khuyết càng nghĩ càng phiền não, qua hồi lâu, tiếng nước cũng hết, chắc là tắm xong rồi.... rốt cục cũng không tra tấn y nữa. Y nhìn trên mặt đất, nhíu mày, tuy y đồng ý cho nàng ở lại làm người hầu, nhưng nếu để nàng ngủ trên đất, y vẫn luyến tiếc.

Lạnh như vậy, nếu cảm...

Thôi.

Bùi Khuyết đặt binh thư xuống, quay người ôm lấy chăn chiếu dưới đất, đặt qua một bên.

Hồi lâu sau Ninh Oản còn chưa đi ra, Bùi Khuyết hơi nghi ngờ thì nghe tiếng nàng truyền ra: “A Khuyết, thiếp... thiếp không có quần áo”.

Thanh âm của nàng nũng nịu như vậy, như làm nũng, Bùi Khuyết vừa nghe liền thấy giật mình, trong đầu văng vẳng: không có quần áo, không mặc... quần áo.

Ninh Oản quả lực không phải cố ý, vừa rồi được tắm nàng phần khởi quá, nhưng sau mới phát hiện mình không đem quần áo vào. Nàng do dự rất lâu mới dám mở miệng, nếu không phải quá lạnh, nàng cũng không dám cầu cứu y.

Sau một hồi tiếng bước chân, ngay sau đó là bàn tay y đưa vào, cầm quần áo cho nàng.

Ninh Oản vội nhận lấy thay xong thì đi ra, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng giải thích: “A Khuyết, thiếp không phải cố ý”.

Nàng thề: hoàn toàn không có nửa phần muốn câu dẫn y.

Bùi Khuyết không nói gì, chỉ gạt đầu một cái rồi khép binh thư lại, nâng mắt nhìn nàng, thản nhiên như không hề bị ảnh hưởng: “Không còn sớm, ngủ đi”.

“A...” Ninh Oản cúi đầu, tóc hai bên sườn rơi xuống, tuy A Khuyết không nói gì, nhưng mà.... y chẳng lẽ không bị mình ảnh hưởng chút nào?

Rất nhanh nàng lại phát hiện ra một vấn đề khác, vừa rồi chăn đệm nàng bày ra giờ không có, Ninh Oản ngẩn ra, sau đó nhìn thấy Bùi Khuyết sắc mặt như thường, khẽ hỏi: “A Khuyết, đêm nay thiếp.... ngủ chỗ nào?”

Tuy đáp án đã rõ ràng như nàng vẫn muốn nghe ý nói.

Bùi Khuyết không nhìn nàng một cái, lập tức đi đến bên giường: “Lại đây”.

Nghe được câu trả lời mình muốn, đôi mắt nàng sáng rực, vui vẻ chạy qua. Cùng nhau ngủ, thật tốt.

Nến tắt đi, trong doanh trướng tối đen như mực, ánh trăng xuyên thấu qua khe hở chui vào, trùm hợp chiếu lên giường. Như thường, hai người họ trong chăn, Ninh Oản ngủ trong, Bùi Khuyết bên ngoài.

Tuy gần trong gang tấc nhưng Ninh Oản chỉ có thể nhìn, không sờ, không hôn, đừng nói là làm cái khác.

Nàng không dám lộn xộn, sợ đánh thức Bùi Khuyết, nàng lặng lẽ lật mình, nhìn sườn mặt tuấn tú của y, trong lòng rất ngứa ngáy, hồi lâu rốt cục cũng không nhịn được, cúi người hôn một cái.

Hôn xong, Ninh Oản vội lui về, trốn trong chăn cười trộm.

Nàng đưa tay sờ ngực mình một cái, mấy ngày nay giả nam, nên toàn phải bó ngực, để an toàn... nàng còn bó vài vòng. Da nàng rất mềm, chỗ kia thì khô cứng, giờ bị đau, hơn nữa lúc này tắm, nàng cởi vải ra, từng mảnh hồng trên da nhìn đến sợ, nàng còn cảm thấy, hình như nhỏ bớt rồi.

Ninh Oản khóc không ra nước mắt, ăn đủ đủ nhiều năm như vậy, mới được vóc người hài lòng, giờ vì buộc ngực lại về như vũ.

Nhỏ đi cho nên A Khuyết thấy nàng không mặc quần áo vẫn không phản ứng gì.

Mới đầu chê nàng đen, giờ trắng rồi lại chê nàng ngực nhỏ.

Không phản ứng... ghét bỏ nàng.... Ninh Oản mất ngủ rồi.

Nàng nhìn thoáng qua người bên cạnh, trong lòng phiền muộn, nàng suy nghĩ hồi lâu rồi im lặng ngồi dậy, sau đó cởi áo ra. Như quyết định đây khó khăn, nàng hít một hơi đưa tay xoa ngực mình.

Nghe Hòa Nguyệt nói, xoa cũng to lên.

Chờ lớn rồi, A Khuyết sẽ không chê nữa. Ninh Oản vừa nghĩ vừa xoa.

Bùi Khuyết đúng là muốn điên rồi.

Cách nhau mấy ngày, y hằng đêm đều nhớ nàng, giờ nàng ngủ bên cạnh, không gian là hương thơm của nàng, trong lòng càng xốn xang, cũng cố gắng nhịn xuống, vậy mà nàng còn cố ý hôn y, làm y khô nóng không cách nào ngủ được.

Giờ lại phải trơ mắt... nhìn nàng làm trò kia trước mặt mình...

Bùi Khuyết hít một hơi, không nhịn nổi đành mở miệng: “Nàng làm gì vậy?”

Ban đêm yên tĩnh, doanh trướng tối đen, tiếng Bùi Khuyết càng rõ ràng dễ nghe.

77. Chương 77

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 77

Chương 77: Ăn giấm

Ninh Oản vừa nghe thấy, nhất thời hoảng sợ, không khống chế được lực ở tay nên vô tình làm rách một mảng da, đau sứt nữa là la lên thành tiếng.

Đau quá, đau quá.

Nhưng...

A Khuyết hỏi: “Đang làm gì vậy?”

Xoa ngực chứ làm gì...

Chỉ là nàng không thể trả lời A Khuyết như vậy được! Tuyệt đối không thể!!!

A Khuyết sẽ nghĩ nàng thế nào đây? Ninh Oản rút tay về, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Không phải chàng đã ngủ rồi sao?”

Lúc này mà còn chỉ trích y, nàng như vậy, làm sao y ngủ được! Bùi Khuyết hít sâu một hơi, cố gắng bình tâm lại, nhưng những hình ảnh tươi đẹp vừa nhìn được lúc này cứ quanh quẩn mãi trong đầu. Hơn nữa, tiểu cô nương trước mắt đã cởi áo ngủ mỏng manh, khéo léo lộ ra bờ vai trần mềm mịn, trên cổ nàng không buộc sợi dây nào, nghĩa là... Nàng không mặc yếm trong.

Nương theo ánh trăng lại càng thêm mông lung mờ ảo. Tuy chỉ là mơ hồ, nhưng nhiều đó cũng khiến y trong lòng ngứa ngáy, thân thể càng lúc càng nóng.

Rõ ràng là nàng cố ý.

Ninh Oản cảm thấy giọng nói của Bùi Khuyết có chút không hài lòng, nàng hơi lạ, nhưng giọng nói lạnh như băng đó làm nàng tủi thân lắm. Xưa nay, y luôn ấm áp, nhỏ nhẹ với nàng, đâu có như hôm nay, nhưng nàng biết rõ mình tới đây là để chăm sóc cho y, không thể tùy tiện giận dỗi. Mấy cái này, nàng nhịn được, chấp nhận được hết.

Y muốn nàng trở về, thế nhưng hết lần này tới lần khác, nàng cứ muốn ở lại săn sóc y.

Hành quân đánh giặc là đại sự, nàng lại không hiểu, trong lòng nàng chỉ giữ khư khư ý định chăm sóc cho phu quân nhà mình, thế thôi.

Ninh Oản hít mũi một cái, cố không cho nước mắt trào ra, nếu bây giờ mà khóc, A Khuyết sẽ có lý do để đưa nàng về. Mọi chuyện nàng làm đều thành công cốc cả.

Suy nghĩ một lúc, lại thấy Bùi Khuyết không nói gì, nàng mặc lại áo, sau đó nằm xuống, quay người lại, đưa lưng về phía A Khuyết.

Hung dữ như vậy.... Nàng vẫn nên ngủ đi thì hơn.

Ngực vẫn rất đau, Ninh Oản cắn môi chịu đựng, nghĩ thầm: “Cố ngủ được thì sẽ không đau nữa, lần trước cũng đau như vậy, nhưng nàng ngủ nên quên mà.”

Bùi Khuyết nhìn theo từng cử chỉ nhỏ của nàng, một lát sau, tâm tư của y nén chặt, nàng quay lưng về phía y, rõ ràng là đang giận, có điều... Y còn chưa nói gì mà?

Bùi Khuyết trần trọc, làm sao cũng không ngủ được, cuối cùng không nhịn được nhích gần xoay nàng lại, để ặt nàng đối mặt nhìn mình.

“A Khuyết...” Thanh âm của Ninh Oản rõ ràng còn nức nở, dường như có cả kinh ngạc, cái miệng nhỏ khe nhếch, chăm chăm nhìn y.

...Sao y lại ôm nàng?

Tuy rằng đã nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng Bùi Khuyết vẫn không nghĩ tới nàng lại có biểu hiện kinh ngạc đến vậy, hai tay y cầm lấy hai tay của nàng, có lẽ là do để ở ngoài quá lâu đã trở nên lạnh buốt. Bùi Khuyết đau lòng, giọng nói cũng giảm đi vài phần lãnh đạm: “Hơn nửa đêm, nàng không ngủ còn làm cái gì?”

Ninh Oản không dám phản bác dù chỉ một chút, bĩu môi nói: “Thì ngủ ngay đây.”

Nàng nghe lời còn chưa chịu sao? Đành đợi y ngủ rồi lén xem lại cũng được. Ninh Oản thầm nghĩ trong đầu, có lẽ ngực không vì bị như vậy mà nhỏ đi đâu!

“Vừa nãy bị nàng đánh thức, sáng như vậy, cũng không ngủ lại được.”

Ninh Oản càng tủi thân hơn, rõ ràng nàng chưa nói gì, chỉ ngoại trừ.... lúc nãy có lén hôn y một cái, có vậy thôi mà y đã nhận ra, tình lúc nào không tỉnh, lại cứ nhất định tỉnh ngay lúc nàng đang nắn ngực.

Nghĩ vậy thôi cũng làm nàng thấy khó xử vô cùng.

Xấu hổ quá đi! Cũng may...da mặt nàng dày...

Dựa sát Ninh Oản như vậy, Bùi Khuyết càng cảm nhận được hương thơm mê người của nàng, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nói: “Mau ngủ đi.”

Nén cơn buồn bực trong lòng xuống, ngoài kia, trời cũng muốn sáng luôn rồi.

“Ừ.”

Ninh Oản nghe vậy, ngoan ngoãn nhắm chặt hai mắt lại, cơ thể theo thói quen dựa sát vào người y, đầu đặt ở khuỷu tay, sau đó thân thiết cọ cọ vào lồng ngực của A Khuyết nhà nàng. Những động tác này diễn ra rất tự nhiên, nhưng nàng đột nhiên nghĩ đến thân phận lúc này của mình, nàng chỉ là một thiếp thân đi theo hầu cạnh A Khuyết nên lập tức tránh người ra xa khỏi ngực y một chút.

Động tác của nàng rất nhanh, nhưng tay của Bùi Khuyết vẫn còn vòng qua nàng, nàng khẽ động như thế, y liền khoác cánh tay còn lại lên người nàng. Cảm giác dễ chịu khiến cổ họng Bùi Khuyết khô rát, nhưng Ninh Oản kêu khẽ một tiếng, vội vàng đẩy tay y ra.

Không thể để cho A Khuyết ôm!

Nhỏ như vậy, A Khuyết sẽ không thích...

Nhưng mà ...đau quá. Ninh Oản đau đến nỗi nhăn hết cả mặt mày, suýt nữa khóc ra nước mắt.

Rõ ràng bị đẩy ra, mới đầu, Bùi Khuyết còn thấy hơi tức giận, thế nhưng lát sau lại cảm thấy phản ứng của nàng có chút kỳ lạ. Y bắt đầu lo lắng, liền đứng dậy đốt đèn lên, sau đó quay lại giường nhìn nàng đang cuộn chặt mình trong chăn, cứ như vừa bị bắt nạt xong.

Y vươn tay kéo chăn của nàng ra, Ninh Oản liền chết giữ lại, nhất quyết không buông tay, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, hai con mắt ướt ướt mở to nhìn y, nói: “Ngủ đi, thiếp muốn đi ngủ!”

Bùi Khuyết gơ tay gõ nhẹ lên đầu nàng mà nói: “Chủ tử còn chưa ngủ, nàng ngủ cái gì?”

Ninh Oản sững sốt, nghĩ thầm: Đây không phải là ức hiếp người ta hay sao? Rõ ràng là A Khuyết không ngủ được mà.

Bùi Khuyết cũng không nghĩ nhiều nữa, lập tức kéo mạnh chăn của nàng ra. Không có chăn đắp, Ninh Oản lạnh run cả người, theo bản năng kéo kín trang phục trên người. Bùi Khuyết nắm lấy cổ tay nàng, sau đó nhìn về phía ngực của nàng.

Lúc này nàng cởi y phục còn chưa buộc lại nên y nhìn thấy rất rõ ràng. Lúc này trong doanh trường rực sáng ánh nến, y thấy rõ ràng trên khuôn ngực trắng nõn của nàng hai vết hằn rất sâu, đến độ rách cả da, sưng lên đỏ cả một mảng.

Ninh Oản cúi đầu không dám lên tiếng, hàng lông mi đen dài chớp chớp, nhìn qua rất khiến cho người ta đau lòng.

Bảo là không yêu thương nàng, đó là gạt người. Hôm nay lúc đánh nàng, Bùi Khuyết đã đau lòng muốn chết, giờ lại còn nhìn thấy ngực nàng có vết thương, y càng không khống chế được tâm tình của mình.

Ngày trước, mỗi khi bị đau, nàng toàn biểu hiện ra ngay lập tức nhưng bây giờ, vết thương nhìn đau đến vậy mà nàng lại không kêu một tiếng.

Đây là Oản Oản yếu ớt của y sao?

“Làm sao mà bị như vậy?” Bùi Khuyết cố ép giọng mình trở nên bình tĩnh một chút.

Ninh Oản hiểu rõ Bùi Khuyết, nàng biết bây giờ y không nhịn được mà thương nàng rồi, nên thật lòng nói: “Bó ngực...nhưng không cần thận siết hơi chặt?”

Nhìn nàng với giọng điệu này, muốn bao nhiêu tủi thân thì có bấy nhiêu. Bùi Khuyết biết nàng hiểu rõ tâm tư của mình, ý vào chuyện mình luôn yêu chiều nàng nên càng nghĩ cách khiến y đau lòng. May mà trong lòng Bùi Khuyết biết rõ, thế nhưng y thật sự thừa nhận — y rất yêu thương nàng.

Y nhớ rõ ban ngày Ninh Oản có bôi qua thuốc cao, vẫn còn lại rất nhiều, liền đi mang thuốc tới, quay sang nói với Ninh Oản: “Bỏ tay ra.”

Bùi Khuyết cũng không phải là chưa từng nhìn qua, hôm nay nàng bị thương như vậy, thế mà lại giấu không cho y nhìn.

Ninh Oản cũng không phải sợ bị y nhìn thấy, thật ra da mặt nàng rất dày, nếu bình thường bị y thấy được, nàng còn có thể sáng mắt ra mà truy vấn: A Khuyết, A Khuyết, có lớn hay không? Có muốn sờ không?

Nhưng bây giờ, nàng không phải cảm thấy xấu hổ, mà là tự ti.

Ninh Oản che mặt, lắc đầu.

Bùi Khuyết có hơi tức giận, lạnh giọng nói: “Mới vừa rồi không phải còn cố ý để ta nhìn thấy sao... Bây giờ che lại làm gì?”

Ninh Oản ngậy ra, mắt mở thật to. Nàng không ngờ Bùi Khuyết lại nghĩ nàng như vậy — y cho là lúc này nàng nắn ngực là vì câu dẫn y sao? Nàng biết nơi này là quân doanh, cũng biết phải tiết chế ham muốn, nhưng bây giờ y lại dám nghĩ nàng như vậy?

Ninh Oản khẽ nhăn mày, cũng không giải thích gì thêm, hít mũi một cái, thản nhiên nói: “Thiếp mệt rồi.”

Bùi Khuyết cũng biết vừa rồi mình nặng lời, bây giờ nghĩ lại đã không còn kịp nữa, Tuy nghĩ rằng mình có thể dùng cách lạnh nhạt để khiến cho nàng rời đi, nhưng y thật sự là không nhẫn tâm đến vậy. Thấy nàng muốn đi ngủ, cũng biết là lời nói lúc này của mình khiến nàng giận, Bùi Khuyết vươn tay ôm nàng vào ngực, giống như ngày thường hôn nhẹ lên má nàng, dịu dàng nói: “Ta xin lỗi, nhưng Oản Oản, nàng bôi thuốc trước có được không?”

Có lẽ do thanh âm của Bùi Khuyết quá mức dịu dàng, Ninh Oản nghe xong, tâm tình buồn bực mấy ngày đều buông bỏ xuống hết, hai tay nhỏ bé ôm chặt y, vừa nói vừa khóc: “A Khuyết...A Khuyết...”

Biết nàng tủi thân, Bùi Khuyết vỗ vỗ lưng dịu dàng, cúi đầu hôn lấy những giọt nước mắt mặn mặn của nàng, an ủi nói: “Được rồi, đừng khóc nữa, nhé?”

Y chỉ biết là trái tim mình đã mềm nhũn vì nàng rồi, nên cũng không oán trách gì y nữa. Bùi Khuyết cong môi, thầm nghĩ, vẫn là nàng nên ở chung với y là thích hợp nhất. Y cũng không quen với kiểu hành xử lạnh nhạt với nàng.

Ninh Oản không dám được một tác lại đòi tiến thêm một thước, đôi mắt đỏ lên gật gật đầu, để kệ y thay nàng bôi thuốc.

Thấy nàng dừng khóc, Bùi Khuyết lúc này mới thở dài một hơi. Bùi Khuyết cẩn thận bôi thuốc mỡ lên ngực Ninh Oản, động tác nhẹ nhàng, cẩn trọng, thuốc mỡ xoa lên lành lạnh, rất dễ chịu. Ninh Oản nghĩ, A Khuyết là phu quân của nàng, dù làm như vậy cũng không có gì, có điều... Nàng len lén liếc mắt nhìn Bùi Khuyết, nhìn gò má tuyệt đẹp của y, lông mi dài khẽ run, bộ dáng này nhìn qua muốn bao nhiêu chăm chú thì có bấy nhiêu đó.

Y... Không ngại “nó” nhỏ sao?

“Sau này không cần bó ngực nữa!” Bùi Khuyết nói.

Ồi chào! Hai mắt Ninh Oản sáng lên, nhưng trong chớp lát lại nhanh chóng sụp xuống, nàng lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không được đâu, sẽ bị phát hiện mất.” Trong quân doanh không thể có nữ nhân, nếu nàng chỉ mặc nam trang mà không buộc ngực lại, sẽ rất dễ dàng bị phát hiện.

Biết nàng lo lắng, nhưng Bùi Khuyết vẫn không nỡ, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì dù cho có bôi thêm nhiều thuốc cao đi chăng nữa cũng không cứu vãn được, da của nàng lại mềm mại như vậy...

“Vậy thì cứ ở bên cạnh ta, không nên chạy loạn. Có ta ở đây, nàng sẽ không bị phát hiện.” Giọng nói Bùi Khuyết vô cùng dịu dàng, cứ như đang dỗ dành con nít.

Bùi Khuyết mặc dù rất nghiêm túc thay nàng bôi thuốc, nhưng dù sao làm vậy cũng là cho phép y tùy ý nhìn đâu thì nhìn, y là nam nhân, mà nàng lại chính thức là thê tử của mình, cử chỉ thân mật dĩ nhiên là bình thường... Nhưng với tình hình bây giờ, thực sự không thích hợp để buông thả.

Tạm thời nhịn đi vậy....

Ninh Oản rất nhớ y, hôm nay nhìn thấy Bùi Khuyết đối xử với nàng dịu dàng như thế, trong lòng cũng rất hạnh phúc, thế nhưng... Nếu là lúc trước, khi thân mật bôi thuốc cho nàng, A Khuyết nhất định sẽ không nhìn được mà muốn nàng, còn bây giờ... Ninh Oản chớp mắt, nghĩ thầm: Tuy ngoài miệng không nói ra, nhưng cuối cùng vẫn bị chê rồi.

Vết thương trên ngực Ninh Oản là hai đường hằn sâu, rõ ràng là do bị thít quá chặt, vừa hồng đỏ lại vừa sâu, nhìn rất đau lòng. Tuy y tự nhủ không được nhìn nữa, thế nhưng vẫn không dời mắt đi nơi nào khác được. Có lẽ là do nhiều ngày bị buộc chặt, nơi vốn là đầy đà có chút chèn ép, hai điểm phía trên rất đáng yêu.

Ninh Oản rút đầu lại, cọ cọ trong lòng Bùi Khuyết, nhìn thấy y đã bôi thuốc xong, nàng liền vội vàng kéo áo lên che, không cho y nhìn nữa, cúi đầu hờn dỗi lầm bầm: “Không được nhìn.”

Bùi Khuyết đương nhiên hiểu được ý của nàng, cũng biết rõ trong đầu nàng đang nghĩ gì. Bây giờ nhìn bộ dáng nàng thì lại cảm thấy hơi buồn cười, xoa xoa đầu nàng, cười nhẹ nói: “Không buộc ngực nữa thì sẽ không sao, không phải lo.”

Không phải lo?

Y là ngực sẽ to ra, không phải lo sao? Hay là của nàng nhỏ như vậy, y cũng không để ý nên nàng không cần bận tâm?

Ninh Oản suy nghĩ một chút, đáp án trong đầu có khuynh hướng thiên về về thứ nhất, nghĩ vậy nên đầu chân mày nhẹ giãn ra, cả người thanh thản hẳn.

Bùi Khuyết thấy nàng rũ mi, nghĩ là nàng đã quá mệt nhọc liền thổi tắt nến, ôm Ninh Oản nằm xuống.

Trong doanh trường an tĩnh chỉ vang lên tiếng thở nhẹ nhàng của hai người, Bùi Khuyết nghe động cúi đầu nhìn xuống, thấy hai mắt nàng vẫn mở to, xoa nhẹ lên môi nàng, dịu dàng nói: “Ngày mai còn phải khởi hành sớm, mau ngủ đi.”

78. Chương 78

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 78

Bây giờ Ninh Oản không mệt nữa, nhưng ý niệm kia cứ quanh quẩn trong đầu khiến nàng không ngủ được. Do dự hồi lâu, cuối cùng nàng thở dài một hơi, sau đó sờ sờ cầm lấy tay của Bùi Khuyết đưa đến trước ngực mình.

Dưới bàn tay đột nhiên trở nên mềm mại, cả người Bùi Khuyết nhất thời run lên, hô hấp dồn dập, cất tiếng khàn khàn: “Oản Oản?”

Nàng đang làm cái gì vậy?!

“A Khuyết, chàng nắm ngực giúp thiếp được không?”

Thanh âm của Ninh Oản nũng nịu, khiến cả người y ngứa ngáy, tuy biết ý của nàng chỉ là mượn tay y để sờ thôi, nhưng lời này khi vào tai Bùi Khuyết thì trở thành dẫn dụ khiêu khích. Bùi Khuyết bất động, hít sâu một hơi, cố nói: “Đừng hồ đồ nữa, mau ngủ đi!”

Nhưng mà không từ chối được, y lại dần mềm lòng.

Ninh Oản cầm lấy tay y đặt lên ngực mình, nhỏ giọng nói: “A Khuyết, chàng giúp thiếp đi. Không thì... không nó cứ nhỏ mãi như vậy thì sao đây?” Giọng Ninh Oản nỉ non như muốn khóc.

Nghe nàng nói vậy, Bùi Khuyết biết mình vừa mới hiểu lầm nàng, hóa ra... hóa ra nàng tưởng...

“Mới lúc này nàng...” Bùi Khuyết nhất thời bùng tỉnh.

Ninh Oản cọ cọ vào tay y, nói: “Chàng hung dữ với thiếp như vậy, còn không muốn đụng vào thiếp, thế nên... Thiếp ăn đu đủ hầm vú bò nhiều như thế, không muốn kiếm củi ba năm thiêu mất một giờ đâu!” Giọng nói của nàng lại cao thêm một bậc, giả vờ uy hiếp nói: “Nếu như bây giờ chàng không giúp thì sau này đừng mong chạm vào nữa.”

Phương thức uy hiếp này thật là... Y muốn cười mà cười không nổi.

Ninh Oản tưởng là y không đáp ứng, trong lòng tức giận nhưng cũng biết vừa rồi mình hơi quá đáng. Làm sao nàng lại quên mất thân phận của mình lúc này chỉ là một thiếp thân theo hầu? Sao có thể tùy tiện để A Khuyết cưng chiều nàng giống như trước kia?

Nghĩ vậy, một lát sau, Ninh Oản mới dần dần bình tĩnh, rồi từ từ buông tay Bùi Khuyết ra.

——— Quên đi, không sờ thì thôi, cùng lắm khi trở về, mỗi ngày nàng ăn nhiều đu đủ hầm nhũ bò là được chứ gì.

Ninh Oản đang muốn ngủ, đột nhiên nhận thấy nơi mềm mại của mình truyền đến một cảm giác quen thuộc.

A a a a ! ! !

Là tay của A Khuyết...

“A Khuyết...” Ninh Oản ngẩng đầu, chớp mắt vài cái, ngạc nhiên gọi tên Bùi Khuyết.

Mặt của Bùi Khuyết đỏ hết lên, lòng bàn tay càng lúc càng nóng cực kỳ, lại thêm nghe được tiếng của nàng, y liền háng giọng một cái, nghiêm chỉnh nói một câu: “Đừng nói chuyện!”

“Ừ.” Ninh Oản rất thỏa mãn, nhanh chóng cất tiếng, sau đó hôn mạnh lên mặt Bùi Khuyết một cái rồi thu người lại, nhắm mắt ngủ trong lòng y.

Chỉ là... được A Khuyết nắn cho thật thích. Ninh Oản nhắm mắt lại, khóe miệng không nhịn được mà cong lên.

Mau to lên nhanh đi!

Chỉ lát sau, cô nương nằm trong lòng y đã ngủ ngon lành, nhưng Bùi Khuyết cũng không dừng tay. Y cúi đầu nhìn khuôn mặt đang say ngủ của nàng, cũng xác định là mình sẽ không thể ngủ lại được nữa. Dưới tay là cảm giác mềm mại, buổi tối mùa đông lại nóng như thiêu đốt.

Lửa nóng khiến cả người y bức bối, nóng nực.

Xem chừng, tối nay y khỏi cần ngủ nữa. Bùi Khuyết than nhẹ một tiếng.

Thoáng nhú mào, miệng khẽ cười cười, không kìm được cúi xuống hôn lên môi nàng một cái. Nghĩ thầm: Sao y lại có thể cùng ngủ gần với nàng vậy chứ?

•

Ninh Oản ngủ được một đêm an giấc trong quân doanh, không bị bất kỳ tiếng động nào đánh thức, không bị quấy rầy như những ngày trước, cứ như vậy mà an tâm rúc mình trong lòng phu quân thưởng thức mộng đẹp.

Khi Ninh Oản tỉnh lại, Bùi Khuyết bên cạnh vẫn còn chưa tỉnh, trong doanh trướng âm u, nàng tham lam, quyến luyến vươn tay vuốt ve mặt y, sau đó hôn nhẹ lên cằm y như thói quen.

Ninh Oản định đứng lên đi rửa mặt, nhẹ nhắc người mới phát hiện một bàn tay ấm áp vẫn đặt trên ngực mình liền nhớ tới yêu cầu hôm qua của nàng với Bùi Khuyết. Nàng khựng lại, suy nghĩ: Không phải là do hôm qua nhờ A Khuyết xoa à nàng mới ngủ ngon như vậy chứ?

Đường đường là hoàng đế Đại Chiêu mà lại giúp nàng làm loại chuyện này, cũng may bọn họ là phu thê danh chính ngôn thuận, nàng thật không có ý tứ. Không hiểu sao, đầu óc tối qua như bị hỏng mất, cứ lo ngực nhỏ sẽ làm A Khuyết chán ghét mình...

Quên đi, không phải lúc sau chính A Khuyết đã xoa cho nàng sao? Ninh Oản lặng lẽ lấy bàn tay kia, nhìn Bùi Khuyết cau mày lại không hài lòng, cứ như trẻ con vậy...

Ninh Oản cười cười, cúi người đến bên tai y thủ thủ: “Ngủ thêm đi, nghe lời.”

——Nghe lời thì buổi tối sẽ cho chàng sờ.

Nói xong nàng hôn A Khuyết thêm một cái, hàng lông mày uốn nếp của Bùi Khuyết cũng từ từ giãn ra, thấy vậy nàng nhoén miệng cười, bắt đầu mặc quần áo lại.

Cúi đầu nhìn, lại nghĩ tới những gì hôm qua Bùi Khuyết nói, Ninh Oản do dự một hồi rồi lấy vải bó ngực lại. Đề phòng là trên hết, nếu để bị phát hiện mình là một cô nương sẽ gây cho Bùi Khuyết không ít phiền phức, nàng thật không muốn mang lại rắc rối nào nữa.

Dù A Khuyết là hoàng thượng nhưng nếu vì trâm mê nữ sắc, ngự giá thân chinh cũng không quên mang theo nữ nhân, lại còn cả hoàng hậu Đại Chiêu không chịu ở trong cung chờ đợi mà cứ nhất nhất chạy đến quân doanh làm người hầu... Dù người trước không nói nhưng vẫn còn kẻ sau nói, truyền ra ngoài sẽ cực kì không tốt.

Bỏ ngực xong, Ninh Oản vội mặc quần áo rồi rời giường.

Lúc đi ra khỏi doanh trướng, Ninh Oản thấy phần lớn binh sĩ đều đang dùng cơm, nàng vươn tay vịn vịn cho giãn gân cốt.

Tiết Dịch hành quân đã nhiều năm nên luôn có thói quen dậy sớm, y mang đồ ăn sáng tới doanh trướng của hoàng thượng thì nhìn thấy vóc dáng nhỏ bé của tiểu thái giám. Mấy ngày nay bên người hoàng thượng không có ai hầu hạ, y thay hoàng thượng chuẩn bị thức ăn cũng là dĩ nhiên. Hôm nay có tiểu thái giám ở đây, vậy mà giờ này mới chịu dậy khiến thói quen của hoàng thượng bị gián đoạn.

Tiết Dịch bắt mắt nhíu mày.

“Tiết tướng quân, chào buổi sớm!”, Ninh Oản nhiệt tình chào hỏi, thấy tay y đang bụng đồ ăn sáng tới liền đưa tay ra đón, nói: “Hoàng thượng còn chưa dậy, để ta đi chuẩn bị nước rửa mặt rồi sẽ gọi dậy sau.”

Tiết Dịch mím môi khiến cho người khác cảm thấy y rất lạnh lùng, nghiêm nghị. Tuy trong lòng Ninh Oản chỉ có phu quân nhà mình nhưng mà cũng thuộc dạng thích ngắm cái đẹp, thế nên vẫn không kiềm chế được mà nhìn Tiết Dịch, trong lòng cảm khái: Nàng vẫn thích A Khuyết thì hơn.

Tiết tướng quân này với ca ca của nàng cùng thể loại, vậy nên đối với thái độ không thân mật của y nàng cũng có chút thông cảm, vì rong ruổi trên chiến trường nên các tướng sĩ đều là một dạng với nhau, không thích tiếp xúc với người ngoài.

“Tiết tướng quân, nếu như không có chuyện gì, ta đi vào trước.”

“Ừ.” Tiết Dịch vẫn duy trì thái độ dửng dưng đó, lạnh nhạt gật đầu.

Khi Ninh Oản đi vào, Bùi Khuyết vẫn còn ngủ, nàng đặt đồ ăn sáng lên bàn, đi chuẩn bị nước rửa mặt cho y.

Tình cờ lúc đi ra lại gặp Mạnh Nguyên.

Mạnh Nguyên vừa nhìn thấy Ninh Oản thì hai mắt sáng ngời mừng rỡ, vội vàng đi tới vỗ vai nàng một cái, cười sang sảng nói: “Ta còn tưởng cậu không cẩn thận nên bị lạc mất, hôm qua cậu đi cùng ai thế?”

Ninh Oản không thể nói thật với Mạnh đại ca, nên nhanh miệng: “Hôm qua gặp được Tiết tướng quân, ngài ấy nhìn thấy ta nhỏ con, nhìn qua cũng chẳng giúp được gì, bên cạnh hoàng thượng lại không có người hầu hạ nên đưa ta đến chỗ hoàng thượng...Mạnh đại ca, xin lỗi đã làm cho huynh lo lắng rồi.”

Hóa ra là vậy.

Vốn Mạnh Nguyên cũng lo A Cửu gầy gò, ốm yếu, nếu ở trong quân doanh lâu ngày có lẽ sẽ không chịu nổi. Hôm nay thấy y có thể ở bên hoàng thượng hầu hạ người thì đó chính là may mắn rất lớn, Mạnh Nguyên cũng cảm thấy cực kì vui vẻ. Mạnh Nguyên mặt đầy ý cười, nói: “Không sao, cứ hầu hạ hoàng thượng cho tốt, chuyện này cũng giống như tham gia quân ngũ đánh trận, có tiền đồ!”

Thấy Mạnh Nguyên không nghi ngờ gì, Ninh Oản có chút chột dạ, thầm nghĩ sau này trở về cung nhất định phải nói A Khuyết khen thưởng y mới được.

•

Bùi Khuyết tỉnh lại thì đã không thấy người đâu, vội bật người dậy, nhớ hôm qua, hơi ẩm trên chăn nệm bên cạnh vẫn chưa tan hết, y thở dài một hơi: Không phải là mơ.

Y nghiêng đầu nhìn đồ ăn nóng hổi trên bàn, ánh mắt sáng bừng, khóe môi cũng cong lên hạnh phúc.

“A Khuyết.” Ninh Oản đi đến, thấy Bùi Khuyết đã tỉnh thì cười: “Dậy rồi sao?”

Nàng vắt khô khăn tay rồi lau mặt ỉnh khiến Bùi Khuyết được chiều mà hoảng.Y không quen với việc được nàng hầu hạ như thế, liền đưa tay lên ngăn lại, mở miệng nói: “Để ta tự lau được không?”

Ninh Oản gạt đầu, đưa khăn cho rồi yên lặng nhìn y lau mặt.

“Lúc này vừa đi đâu vậy?” Bùi Khuyết liếc mắt nhìn nàng, làm như vô tình hỏi.

Ninh Oản thật thà: “Lúc đi ra gặp được Mạnh đại ca.” Nàng vừa không muốn Bùi Khuyết biết Mạnh Nguyên, nhưng lại vừa muốn y ban thưởng cho người kia, liền giải thích: “Mạnh đại ca là một bằng hữu thiệp quen được khi ở đây, rất chiếu cố thiệp...”

Nàng thấy Bùi Khuyết thờ ơ, không có biểu hiện gì, tiếp tục nói: “Ban ngày đi lại mệt mỏi, huynh ấy để thiệp ngồi trên xe lương, buổi tối trời lạnh, huynh ấy còn đắp chăn giúp, A Khuyết... lần sau nếu có luận công ban thưởng, chàng có thể thưởng huynh ấy một chút được không?”

Để có thể đạt được mục đích, Ninh Oản rất vô sỉ dùng đôi mắt chớp chớp tội nghiệp của mình.

Nàng nghĩ thái độ của A Khuyết đêm qua với nàng đã có chuyển biến, sáng nay nàng lại ngoan như vậy, y nhất định sẽ đáp ứng nàng thôi.

Thế nhưng...không hiểu là có chuyện gì xảy ra, ban đầu A Khuyết nhú nhú chân mày, mặt càng ngày càng nhăn, hình như...nàng nói sai điều gì à.

Ninh Oản theo bản năng rụt người lại.

Không phải chứ? Ninh Oản nhú mày, kiểm tra lại những gì mình vừa nói, nghĩ xem có chỗ nào không đúng.

Sáng sớm vừa tỉnh lại đã có thể thấy ngay người mình thương mến nhất, tâm tình của Bùi Khuyết đang vô cùng tốt, nhìn nàng ân cần chăm sóc y như vậy, lòng y càng cảm thấy ấm áp hơn... Thế nhưng nàng lại một tiếng Mạnh đại ca, hai tiếng Mạnh đại ca, gọi ngọt ngào như vậy khiến ai kia cực kì không thoải mái.

Hôm qua y thấy nàng, tâm tình quá mức kích động nên cũng không suy nghĩ gì nhiều, hôm nay vừa nghe nàng nói thế, y cũng chẳng thèm nghĩ gì nữa. Y nên sớm hiểu, Oản Oản giả trang thành binh sĩ xen lẫn vào quân doanh, tất nhiên sẽ ở cùng với những người khác, buổi tối... Còn ngủ...

Biết rõ ràng là không có xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ cần nghĩ đến nường tử của mình và nam nhân khác ngủ cùng một chỗ, mặc dù lấy thân phận là nam nhưng y cũng đủ khó chịu rồi.

Cô nương ngu ngốc này, nàng không nghĩ tới y sao?

Lại còn tự mình khen ngợi tên nam nhân kia...

May là còn chưa xảy ra chuyện gì, không thì y sẽ tự trách mình không dứt mắt. Bùi Khuyết thở dài một hơi.

“Việc này đừng nhắc lại nữa, chuyện luận công ban thưởng hay khen ngợi đối với người khác phải công bằng, nàng hiểu chưa?”

Tuy nghe ra giọng Bùi Khuyết có ý không hài lòng, nhưng những lời này rất có đạo lý. Ninh Oản gãi gãi chóp mũi, cảm giác mình đã gây ra chuyện rất khó xử cho A Khuyết, sau này để nàng tự mình lên cảm tạ Mạnh đại ca cũng được.

Bùi Khuyết thoáng nghiêng đầu, thấy Ninh Oản đang cong miệng cười, y gõ nhẹ nàng, bây giờ nàng không nhìn y, tất nhiên không phải vì y mà cười. Ánh mắt Bùi Khuyết nhất thời co lại, nghĩ thầm: Như thế...có phải vì cái người Mạnh đại ca kia không?

Nghĩ như vậy, trong ngực y bỗng cảm thấy chua xót, buồn bực rồi ghen tức.

Ninh Oản thật sự không biết mình sai cái gì, sai chỗ nào, nàng cũng không biết Bùi Khuyết đang ghen, cứ thế mà tủi thân. Haizz...Sao A Khuyết lại không để ý nàng nữa.

•

Mấy ngày nay, mỗi ngày Ninh Oản đều dậy thật sớm, hầu hạ Bùi Khuyết rửa mặt, cố gắng làm thật tốt chức vị thiếp thân bên người y.

Ninh Oản chăm sóc cực kỳ cẩn thận khiến người ngay từ đầu có thành kiến cho là nàng chỉ là một “Tiểu thái giám” như Tiết Dịch cũng không coi thường nàng nữa, thái độ thay đổi không ít.

Buổi tối, tuy rằng ngủ cùng giường, nhưng Bùi Khuyết không hề nắn ngực giúp nàng nữa, chính bản thân nàng cũng không dám làm vậy, sợ Bùi Khuyết sẽ nói nàng dẫn dụ y, mà y cũng không ôm nàng ngủ, uất ức đến mức chỉ có thể len lén lau nước mắt, sau đó ngủ thiếp đi.

Không giúp nàng nắn ngực còn chưa tính, lại còn không chịu ôm nàng.

Thế nhưng mỗi sáng thức dậy, nàng phát hiện mình lúc nào cũng ôm chặt lấy thắt lưng của Bùi Khuyết, cả người rúc vào lồng ngực ấm áp của y, dán chặt vào y, thân thiết không khe hở.

— Từ đấy đến nay, thái độ của A Khuyết đối với nàng vẫn lãnh đạm như vậy, Ninh Oản rất chắc chắn điều này.

Một ngày kia, Bùi Khuyết thức giấc, tiểu cô nương trong lòng vẫn đang say giấc, y có chút kinh ngạc.

Bây giờ y đã có thói quen được nàng chăm sóc, giống như từ đầu nàng đã nói, không những quan tâm tới mình mà cũng có thể chăm sóc tốt cho y.

Bùi Khuyết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nghĩ ngay đến cảm giác “trong nhà có con gái lớn.” thì không khỏi bật cười, tâm trạng cũng khá hơn trước nhiều.

Mà thôi, với tính tình của nàng, chắc chắn là không biết y đang ghen, nếu y cứ tiếp tục ăn giấm chua thế này, chỉ sợ tới khi hồi cung, gương mặt nàng có lẽ vẫn còn oan ức.

Bùi Khuyết vừa định hôn nhẹ lên mặt nàng thì thấy lông mi nàng hơi động, hình như tỉnh rồi. Thấy vậy, y lại nằm xuống, nhắm mắt, giả vờ ngủ.

Đợi một hồi lâu, cảm thấy cơ thể đang ôm vẫn chưa nhúc nhích, Bùi Khuyết nghi ngờ mở mắt ra. Hai mắt nàng vẫn còn nhắm nhèm đập vào mắt y, nhìn cứ ngu ngu ngơ ngơ.

Có khác chăng là sắc mặt hơi tái đi một ít. Y nhú mày.

“Làm sao thế?” Bùi Khuyết lo lắng liền hỏi.

Ninh Oản lắc đầu, môi hơi tái, lí nhí nói: ” Thiếp... thiếp không sao.”

Bùi Khuyết vẫn không yên lòng, định đứng dậy gọi quân y, vừa vén chăn lên liền thấy trên tiết khô mình một vết máu đỏ tươi.

Đây là...

Sắc mặt Bùi Khuyết trong nháy mắt trắng bệch, vội xoay người tình hỏi nàng bị thương chỗ nào, chỉ thấy tiểu cô nương đang tội nghiệp nhìn y, đôi mắt tỏ vẻ do dự như muốn nói lại thôi.

“A Khuyết... thiếp tới ngày...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tác giả: Thật là phiền phức, nhanh nhanh hết đi (mặt ghét bỏ ())

Oản Oản: Ta biết người đồ kị A Khuyết nắn ngực cho ta nên mới viết ta tới kỳ kinh nguyệt! Công tư không phân minh! Đồ kị ta ngực to ()

Tác giả: ←_←

79. Chương 79

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 79

Chương 79: kết thúc

Trách không được tối qua cảm thấy bụng mình rất lạ, hóa ra là nguyệt sự sắp tới.

Mấy ngày nay nàng cũng quên chuyện này, giờ nguyệt sự đột nhiên tới làm cho Ninh Oản nhất thời không biết làm gì, đành tội nghiệp nhìn A Khuyết.

... Cái này A Khuyết nhất định càng nghĩ nàng vướng chân.

Nhưng mà bụng... đau quá. Ninh Oản ôm bụng, cảm giác dòng nhiệt khởi động, nàng cắn chặt môi không dám rên.

Hóa ra không phải bị thương mà là nguyệt sự tới? Bùi Khuyết ngẩn ra, thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng mà... y chạy đi đâu kiếm đồ nguyệt sự cho nàng mang?

Như biết suy nghĩ trong lòng y, nàng đau khổ gọi: “A Khuyết, thiếp đau...”

Nàng thật rất đau. Giờ trong quân doanh, lại giữa mùa đông lạnh giá, thân mình nữ tử thuộc âm, nguyệt sự ập đến tất nhiên sẽ càng dữ dội.

Bùi Khuyết vội nghe nàng đau liền ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhợt nhạt của nàng, dịu giọng: “Nngf nằm một lát, ta chuẩn bị nước ấm”.

Ninh Oản ngoan ngoãn gật đầu, lại không có ý tốt, đỏ mặt nói: “Chàng giúp thiếp lấy băng”. Băng của nàng luôn là Son chuẩn bị, Son xưa nay cẩn thận nên chắc đã nghĩ đến chuyện này, chuẩn bị cho nàng rồi.

“Ừ”. Bùi Khuyết gật đầu đi lấy cho nàng.

Thấy y đứng dậy, Ninh Oản giờ mới nhận ra trên quần y có vệt máu, khuôn mặt bừng đỏ. Lần trước là tay, giờ là quần... nàng không còn mặt mũi làm người nữa.

Mỗi lần tới nguyệt sự bụng nàng luôn đau, hôm nay càng tệ, đương nhiên cũng không có sức hầu hạ y. Thay xong Ninh Oản liền im lặng nằm trên giường, không nhúc nhích.

Bùi Khuyết nhìn nàng tái nhợt như vậy, đau cắn chặt môi, mồ hôi cũng túa ra, nhìn mà đau lòng, vội ngồi bên cạnh, ôm lấy nàng: “Còn đau không?”

Ninh Oản túm lấy ống tay áo y, dựa vào lòng y ngửi hương vị đặc trưng đó, mím môi nói: “Không đau, A Khuyết, chàng đừng không để ý tới thiếp, được không?” Mấy ngày nay y lạnh lùng với nàng ,nàng cũng không biết mình sai ở đâu.

Nghe nàng năn nỉ, trong lòng y cũng rối tinh rối mù, đưa tay xoa mặt nàng, động tác vừa nhẹ vừa dịu dàng: “Đâu có chuyện không để ý đến nàng, chỉ là...” .Y dừng một chút , không dám nhìn nàng, giọng điệu cũng mất tự nhiên: “Không được nhắc đến nam nhân khác trước mặt ta”.

Nam nhân khác?

Nào có?

Ninh Oản hồi lâu mới định thần được, nàng ngước mắt nhìn y, hỏi: “A Khuyết, chàng... chàng không ăn giấm chua với Mạnh đại ca chứ?”

Bùi Khuyết ho nhẹ một tiếng, không nói gì.

Ninh Oản cười khanh khách, cả người dựa lên người y, vô cùng thân thiết cọ cọ: “Đại ngốc, chàng nghĩ gì vậy?”.

Hóa ra mấy ngày nay không để ý nàng là vì ghen...

Ninh Oản càng nghĩ càng vui vẻ, thấy bụng cũng không còn đau như trước, nàng dựa vào lòng y, giải thích: “Mạnh đại ca rất chăm sóc thiếp, y xem thiếp như đệ đệ vậy, cho nên mới tốt. Còn nữa, buổi tối lúc ngủ, tuy ở cùng một trường nhưng thiếp cách rất xa, không có đụng tới...” Nghĩ tới đây Ninh Oản uất ức trừng mắt nói: “Mỗi tối có tiếng vang là thiếp lại tỉnh, sáng lại phải dậy sớm, chỉ muốn nhìn chàng từ xa một cái, cho nên không ngủ nhiều”.

Rất đáng thương. Ninh Oản cũng cảm thấy mình thảm quá.

Mới đầu trong lòng Bùi Khuyết hơi chua nhưng giờ y lại không nghĩ nhiều như vậy, thấy nàng nói một hồi lại đau lòng, nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên: “Uất ức như vậy sao lại không về?”

Ninh Oản quyết miệng, bất mãn nói: “Thiếp muốn chăm sóc chàng mà”.

Biết tâm ý của nàng, Bùi Khuyết rất vui mừng nắm lấy tay nàng thật chặt, đặt cằm lên vai khiến cả người nàng nằm trong ngực. Hồi lâu mới nói: “Oản Oản, đồng ý với ta, trở về được không?”

Ninh Oản còn đắm chìm trong sự dịu dàng của y, không ngờ y sẽ nói lời này, sắc mặt cứng đờ rồi nói: “Không cần”.

Rõ ràng nàng đã cố như vậy, mà còn muốn đuổi nàng?

Như biết nàng sẽ phản ứng vậy, Bùi Khuyết thở dài một hơi, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, nhìn vào đôi mắt ngập nước: “Oản Oản, ta biết nàng cố gắng, không những biết chăm sóc mình, mà còn chăm sóc ta, ta rất vui. Nhưng mà Oản Oản, ta không phải chê nàng phiền, nhưng... có nàng ở đây, ta sẽ phân tâm”.

Lòng mình nàng khẽ run, nhìn dung nhan tuấn tú trong gang tấc: “A Khuyết...”

Bùi Khuyết hôn lên má nàng một cái: “Lần trước rời đi, không để nàng gặp ta là ta sai, nàng tới quân doanh, ta đánh cũng là ta sai, mấy ngày nay vô duyên lạnh nhạt với nàng, cũng là ta sai. Nhưng mà Oản Oản, nàng nghe ta được không?”

Bùi Khuyết nói từng lời như chạm vào lòng nàng, rõ ràng chưa nói gì, nhưng nàng lại có cảm giác mình tùy hứng.

“Cho dù ta đồng ý với nàng, nhưng nếu gặp Ngọc Hành y cũng sẽ nghĩ ta mang nàng đến, khi đó y sẽ nghĩ sao? Y là huynh trưởng của nàng, từ nhỏ thương nàng nhất, mà ta là phu quân của nàng.... cho dù nàng rất ngoan như vẫn ảnh hưởng đến tình cảm của hai chúng ta”/

Nàng đi theo, đương nhiên sẽ ảnh hưởng đến Ngọc Hành và y, quan trọng nhất là, y sợ nàng bị thương.

Nói tới đây, Bùi Khuyết biết nàng đã bắt đầu dao động, y vỗ về khuôn mặt nàng, dịu dàng nói: “Cho nên nghe ta, hết nguyệt sự ta để Tiết Dịch đưa nàng về, ở trong cung an tâm chờ, mập mập lên, đến khi ta về... sinh đứa nhỏ cho ta, được không?”

Mới đầu Ninh Oản nghe rất khó chịu, nhưng nghe đến câu cuối, tay đánh vào ngực y một cái, đôi mắt đen lúng liếng: “Ai muốn sinh con cho chàng?”

Dám đối với nàng như vậy, nàng không thèm sinh cho y.

Bùi Khuyết biết nàng giận, cong môi cười, nắm lấy bàn tay của nàng đặt lên môi: “Nàng không phải đã đồng ý với nhạc phụ đại nhân, gả cho ta rồi sẽ nghe lời, không tùy hứng nữa, giờ sao cả phu quân nói cũng không nghe?”

Biết mình sai, Ninh Oản giật giật miệng: “Được, thiếp nghe phu quân”.

Y không cho nàng đi, nàng sẽ chờ.

Dù là ca ca hay là A Khuyết, nàng sẽ chờ họ hoàn hảo trở về.

“Nhưng mà...” Ninh Oản ôm lấy thắt lưng y: “Không được bị thương, được không?”

“Ừ”. Rốt cục cũng thuyết phục được nàng, Bùi Khuyết thở nhẹ một hơi, ôm nàng rất chặt: “Ta sẽ trở về, không hao tổn gì cả”.

Tuy được y ôm, nhưng nàng vẫn cảm giác mắt mình ướt đầm, muốn khóc, rồi lại quật cường hít mũi, ôm y chặt hơn.

Ninh Oản đồng ý với y, nàng cũng không cần câu nệ như ngày trước, buổi tối cứ ở trong lòng y quây phá. Tuy nguyệt sự đến không làm được, nhưng Ninh Oản lại ồn ào muốn y xoa ngực cho nàng, nàng phải thừa dịp mấy ngày nay chiếm tiện nghi.

Nhưng việc này Bùi Khuyết lại rất nghe lời, mỗi tối đều làm không biết mệt.

Về sau hồi cung, mỗi ngày cũng sẽ giúp nàng.

*

Qua bảy ngày, nguyệt sự xong xuôi, nhưng vì muốn ở bên người y thêm mấy ngày Ninh Oản đành nói dối, dù sao thêm một ngày cũng tốt rồi.

Nhưng nói dối đương nhiên không lừa được Bùi Khuyết, ngày hôm đó rời giường, Bùi Khuyết xoa đầu nàng, hôn nàng một cái rồi nói: “Dọn đồ đi, ta bảo Tiết Dịch đưa nàng về”.

Ninh Oản ngây ngốc đến quên mặc quần áo. Nàng định nói nguyệt sự còn chưa xong, lại nhớ đến đêm qua Bùi Khuyết nhiệt tình hôn nàng, nàng lại không nhận được, không ngờ hôm qua y dùng mỹ nam kế... sau đó điên loạn đảo phượng một hồi.

Làm chuyện này ở quân doanh, Ninh Oản vừa thấy kích thích lại thoải mái, giờ nhớ tới mới bình tĩnh.

“Không cần mà, thêm một ngày nữa được không, một ngày thôi”. Ninh Oản đưa ngón tay ra, nhìn y hi vọng y mềm lòng.

Nào biết Bùi Khuyết trước nay luôn nghe nàng giờ lại tự mặc quần áo cho, nhìn trên người nàng đầu đầu cũng là dấu vết của y tối qua, không khỏi cong môi cười: “Mau đứng lên rửa mặt”.

Sao lại thế... Ninh Oản nhìn Bùi Khuyết đứng dậy, mặc áo bào, nàng không muốn.

Nhớ đến đêm qua y nhiệt tình như vậy, nàng sao có thể chịu nổi sự thật tàn khốc này, trong lòng chênh vênh quá. Ninh Oản uất ức thở phì phì mặc đồ vào nghỉ: quả nhiên nam nhân đều giống nhau, dùng xong là bỏ.

Ninh Oản làm bộ tội nghiệp chạy ra ngoài doanh trường.

Bùi Khuyết nhìn mà bật cười.

Bên ngoài tuyết rơi, tâm tình Ninh Oản mới thoáng bình lại, vươn tay nắm lấy một bông tuyết trong lòng, từ từ tan ra.

Mấy ngày nay Tiết Dịch cũng có chút hảo cảm với nàng, nhưng giờ lại oán giận, không biết sao lại thế, đồ ăn sáng nay là y mang tới, Hoàng thượng đã hạ lệnh, y còn biết nói cái gì. Hoàng Thượng nói Ninh Cửu thân thể không khỏe, y còn biết làm sao, đành trở mắt đưa Ninh Cửu này về, còn chưa kịp ăn sáng, ngoài trời còn tuyết rơi.

Tiểu thái giám không có giáo dưỡng! Tiết Dịch bức bối, hảo cảm với tiểu thái giám này cũng sụp đổ hết.

Tiết Dịch bưng đồ ăn sáng tới cho Ninh Oản, nàng lúc này đang ngồi trên đất chơi tuyết, thấy y đến thì ném tuyết sang.

Với võ công của y né tránh tập kích của nàng là vô cùng dễ dàng nhưng không ngờ, một tiểu thái giám lại náo loạn như vậy, dám dùng tuyết ném y?

Tiết Dịch lạnh lùng gần từng chữ: “Ninh Cửu”.

Ninh Oản cười vô cùng không phúc hậu.

Tiết Dịch giận, đến gần định răn dạy một chút, đột nhiên sững sờ nhìn vết hôn trên cổ trắng nõn của nàng, đây là.... tuy y chưa cưới vợ nhưng dù sao cũng là nam nhân, dấu vết này đương nhiên y hiểu.

Không đúng,.... Ninh Cửu là thái giám mà.

Ninh Oản không biết Tiết Dịch thấy gì chỉ thấy y như bị dọa, vội lễ phép nói: “Là mang đồ ăn sáng cho A Khuyết sao? Đưa ta được rồi”.

Khoan.... cậu ta mới nói gì?

A Khuyết?

Nhìn dấu vết đó, rồi “A Khuyết” Tiết Dịch liền đoán ra, A Khuyết trong miệng tiểu thái giám này là Hoàng Thượng. Đương kim hoàng thượng họ Bùi, tên chỉ một chữ Khuyết....

- cho nên tiểu thái giám này không chỉ thuận lợi lên giường, mà còn được Hoàng thượng sủng ái, cho nên mới dám gọi thân thiết như vậy.

Sắc mặt y liền trắng bệch, tròng mắt đen thui. Y vẫn nghe nói Hoàng thượng từ nhỏ giữ mình tổng sạch, không gần nữ sắc, tấm lòng si tình vì Hoàng hậu, tình cảm rất tốt, vì Hoàng hậu, người không lập hậu cung, độc sủng một người.

Giờ trong quân doanh lại cùng một tiểu thái giám...

Nhớ tới mấy ngày nay tiểu thái giám không thấy mặt, ban ngày ở cùng ngự liễn với Hoàng thượng, tối cùng doanh trưởng.... chắc là cùng giường.

Cơ thể không khỏe, là vì làm chuyện kia...

Nghĩ đến đây, ấn tượng của Tiết Dịch với Ninh Oản vô cùng không tốt, trách không được không hiểu quy củ, là vì lên long sàng, có Hoàng thượng là chỗ dựa?

“Tiết tướng quân, sao vậy?” Ninh Oản thấy kì lạ hỏi.

Tiết Dịch lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn nàng một cái. Ánh mắt y rất đáng sợ, thân hình Ninh Oản run lên, lùi về sau nào ngờ tuyết trơn, nàng cứ thế ngã xuống đất.

“A”. Ninh Oản thảm thương kêu một tiếng, trùng hợp Bùi Khuyết từ trong trướng đi ra, vội chạy qua nâng nàng dậy. Y đưa tau phủ tuyết trên người nàng, dịu dàng hỏi: “Sao? Đau à?”

Ninh Oản giờ vẫn giận, ghét bỏ đẩy y ra: “Không cho chạm vào thiếp”.

Tiết Dịch há hốc miệng, tiểu thái giám này, lại dám nói chuyện với Hoàng thượng như vậy, không muốn sống nữa à?

Mà Hoàng Thượng... lại dùng ánh mắt này nhìn thái giám. Mí mắt Tiết Dịch run lên.

Bùi Khuyết vẫn biết Tiết Dịch có ý kiến với Ninh Oản, nhưng Tiết Dịch luôn phục tùng y, giờ nhớ tới lời Oản Oản vừa rồi, y nhìn sang Tiết Dịch, thản nhiên nói: “Tiết tướng quân, trầm có chuyện muốn nói với khanh”.

Tiết Dịch nhìn Hoàng thượng và thái giám bên cạnh, chuyện này chắc liên quan đến cậu ta. Tuy y rất xem thường hán nhưng thân là thần tử, phải vì quân vương mà cống hiến, đành tuân mệnh.

Bùi Khuyết ôm lấy bả vai gầy yếu của nàng, từ từ nói: “Tiết tướng quân, đưa Hoàng hậu của trẫm hồi cung”.

Tiết Dịch: “A....A?”

Bùi Khuyết xoa đầu Ninh Oản, rồi cười với y: “Phiền khanh”.

Tiết Dịch: “...” Từ từ đã, chuyện này là sao?

80. Chương 80

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Chương 80

Chương 80: Kết cục (hạ)

Tiết đại tướng quân vẫn còn đang trong trạng thái hoảng sợ cực độ thì Bùi Khuyết đã đưa người vào trong doanh trường mất rồi.

Hôm nay, Bùi Khuyết muốn đưa nàng về nên mới nói thân phận của nàng cho Tiết Dịch biết, đây cũng là điều đúng đắn, thế mà...Ninh Oản nghiêng đầu nhìn lại phía sau rồi thở dài một hơi, lắc đầu.

Tiết Dịch vẫn đang ngơ ngẩn, cả người không nhúc nhích tí nào.

—— Cứ tiếp tục như thế, có lẽ y sẽ thành người tuyết mất.

Ninh Oản quay đầu lại, tức giận nhìn Bùi Khuyết bên cạnh: “Chàng muốn đưa thiếp về gấp vậy!”

Y không luyến tiếc nàng sao? Ninh Oản đảo mắt, vô cùng mất mát.

Bùi Khuyết khẽ cười, khuôn mặt càng trở nên ấm áp, dịu dàng như ánh ban mai trên đỉnh núi tuyết, sưởi ấm lòng người. Nhìn y vui vẻ như thế, Ninh Oản nhớ tới đêm qua hai người cùng triền miên, mặt không khỏi nóng lên, ngượng chết đi được, cứ thế vội vàng ăn sáng cho khỏi xấu hổ.

Thực sự muốn khinh bỉ!

Đêm qua hầu hạ y một đêm triền miên như thế, vậy mà sáng dậy đã phui tay hết mọi thứ. Đáng ghét!

Ninh Oản cắn răng, tức giận dậm chân một cái.

Bùi Khuyết thấy nàng như vậy cũng đành chịu, chỉ nhẹ nói một câu: “Dùng bữa nhanh lên, ta đồng ý cho nàng ở thêm một ngày chờ ngày mai tuyết ngừng rơi: “

Ở thêm một ngày nữa? Hai mắt Ninh Oản sáng ngời, kéo kéo ống tay áo Bùi Khuyết, vui vẻ nói: “Thật sao? Cho thiếp ở thêm một ngày nữa sao?”

Bùi Khuyết gật đầu, giọng nói ôn hòa: “Ừ, nhưng nếu nàng còn không chịu ăn cơm... Ta đây phải đi gặp Tiết Dịch rồi.”

Ninh Oản cúi gầm mặt, vội ăn, lăm bằm không rõ: “Đừng...Đừng đi gọi...”

Nàng không phải đang ăn sao?

“Từ từ, coi chừng lại nghẹn!” Bùi Khuyết đưa tay xoa đầu nàng, ý chừng chiều trong mắt.

•

Tuyết trắng xóa, giống như những sợi tơ mềm mại lượn bay. Trận tuyết này rất lớn, phủ một lớp thật dày, có lẽ không dừng sớm được.

Ninh Oản khép chặt áo khoác trên người lại, đạp lên những vũng tuyết đọng trên mặt đất đuổi theo bước chân Bùi Khuyết, nàng nhướn mắt nhìn y, không hiểu hỏi: “Lên núi làm gì?”

Nàng không hiểu lắm, dùng cơm sáng xong, y đã mang nàng đi theo lên núi. Hôm nay lại là ngày đại hàn, tuyết vẫn còn rơi, nàng có thể chết vì lạnh đó.

Bùi Khuyết nghiêng đầu, mỉm cười nhìn nàng: “Không nhớ sao? Nơi này là Phật Ấn sơn.”

Núi Phật Ấn?

Ninh Oản sững sốt, nàng nhanh chóng phản ứng, ngược mắt lên nhìn những bông tuyết rơi xuống, phóng tầm mắt ra nhưng chỉ thấy một màu trắng xóa, chợt bừng tỉnh: “Thì ra nơi này là núi Phật Ấn!”

Trách không được sao y lại sai các tướng sĩ đợi ở đây một ngày, hóa ra không phải bởi vì tuyết lớn mà là bởi vì y muốn dẫn nàng tới đây. Môi nàng mím lại, trong lòng ngọt ngào đầy dâng, tâm tình tốt lên rất nhiều, còn ngân nga hát dân gian.

Bùi Khuyết nắm tay nàng thật chặt: “Lần trước ba người chúng ta tới đây, bây giờ lại không có Ngọc Hành, ta sẽ ở cùng nàng.”

Ninh Oản hơi bất ngờ, nháy mắt một cái, giơ một ngón tay lên hỏi: “Theo thiếp cả ngày sao?”

“Ừ.” Bùi Khuyết nắm chặt bàn tay bé nhỏ của nàng, gật đầu.

“A Khuyết thật tốt!” Ninh Oản bước tới, nhón chân lên hôn môi Bùi Khuyết một cái.

Trên núi Phật Ấn có ký ức của họ — chính ở nơi này, Bùi Khuyết cống nàng lần đầu tiên.

Hôm nay, nàng ở nơi này nhớ về ngày trước, khi nàng còn là một cô nhóc luôn chạy theo sau lưng đại ca, mà A Khuyết chỉ yên lặng ở cạnh bảo vệ nàng.

Lần trước tới nơi này, họ là thanh mai trúc mã, bây giờ, họ đã là phu thê.

Hai người leo lên đỉnh núi thì đã là buổi trưa, tuyết vẫn còn rơi, trên núi hoa mai nở bung trắng một vùng trời như bảy năm về trước. Ninh Oản không nghĩ tới việc sắp phải xa Bùi Khuyết, thỏa thích cùng y ngắm hoa, tận hưởng từng phút từng giây.

Bùi Khuyết từ nhỏ đã là một nam nhân hào hoa phong nhã, Ninh Oản làm quả cầu tuyết ném y, y chỉ nhìn mà không tránh, thấy nàng vui cười xán lạn như thế, trong thâm tâm y cũng hạnh phúc theo.

Chơi thoải mái là thế nhưng Ninh Oản vẫn lưu luyến không rời, cứ mãi ôm lấy Bùi Khuyết, chết cũng không buông.

Bùi Khuyết không còn cách nào, vỗ nhẹ lên đầu của nàng, thầm nghĩ: Ngày mai từ biệt, cũng phải mấy tháng nữa mới có thể gặp lại nàng. Chỉ nghĩ thế thôi y đã không chịu nổi, càng siết chặt vào lòng.

Ninh Oản còn chẳng muốn xuống núi. Lần trước khi ba người đến đây cũng trải qua một đêm trên núi mà. Nhớ tới lần đó, Bùi Khuyết liền ôm ngang Ninh Oản đi về phía trước. Phía đó có một sơn động, có lẽ ở được.

Bên trong sơn động không lạnh giống bên ngoài, y nhóm lửa rồi ôm lấy Ninh Oản vào lòng, lo nàng đói bụng, Bùi Khuyết lấy lương khô đã chuẩn bị sẵn ra, cúi đầu đút cho nàng.

Động tác này rất giống với khi y từng đút cho A Cửu ăn, nhớ tới lại không nén được cười.

Ninh Oản thì nghĩ, nếu mình và người mình yêu dù có phải ở trong sơn động, tuy giản đơn nhưng vẫn rất ngọt ngào. Nàng cứ thế vùi mặt vào trong lòng y, lâu lâu lại ngẩng đầu lên cắn miếng lương khô A Khuyết đưa tới, chỉ là nàng hơi dùng sức quá, cắn vào luôn ngón tay Bùi Khuyết.

“Ấy...”

Bùi Khuyết nhìn tiểu cô nương trong lòng đang cắn ngón tay mình, lại còn nháy nháy mắt liếm liếm, người cũng bừng nóng lên.

Đúng là dấn vật người ta mà!

“Ngon lắm!” Ninh Oản nhả ra, cố lý sự cùn.

Ánh mắt của nàng nhìn thẳng vào y, giống như thứ nàng ăn vào không phải là lương khô mà là y vậy. Đôi môi mọng nước khẽ mở, ngon miệng ngọt ngào.

Bùi Khuyết sao chống lại được loại mê hoặc này, cúi đầu hôn lên môi nàng, phía dưới có trái lót bằng áo khoác của y, nằm xuống rất êm.

Ninh Oản yêu kiều than một tiếng, nhìn Bùi Khuyết cũng đang nhắm chặt mắt, hàng mi dày khẽ rung. Hai chiếc bóng đổ dài xuống... Hôn nồng nhiệt...

Nàng cong môi, hai tay ôm Bùi Khuyết càng chặt hơn.

Trong sơn động ẩm áp, ánh lửa nhấp nhô phản chiếu lên vách động hai bóng dài mãi quấn quít vào nhau.

•

Ninh Oản thật sự không ngờ nàng với A Khuyết lại náo loạn trong sơn động cả một buổi tối. Lúc tỉnh lại, quần áo trên người nàng đã sớm chỉnh tề, không cần nghĩ cũng biết là ai thay nàng mặc lại.

Mở mắt ra đã thấy một ánh mắt mềm mại nhu hòa, còn nghe được giọng nói trầm thấp, mới ngủ dậy: “Tỉnh rồi?”

“Ừ.” Ninh Oản gật đầu, đem qua một muỗng chết, cả người rất đau, nên cứ ỷ lại tựa vào trong lòng Bùi Khuyết, mơ mơ màng màng nói: “Đói bụng...”

Biết nàng đói, nhưng đồ ăn hôm qua chuẩn bị cũng không dư dả lắm. Bùi Khuyết lấy một ít lương khô còn sót lại dứt cho nàng rồi nói: “Chúng ta trở về nhé, được không?”

Ninh Oản còn chưa tỉnh ngủ, vỗ vào mặt vài cái, ngoan ngoãn gật đầu — mỗi lần nàng mới ngủ dậy đều rất ngoan. Bùi Khuyết hôn lên trán nàng một cái, đứng dậy chỉnh trang y phục cho nàng rồi ôm nàng đi tới cửa động.

Bên ngoài, gió lạnh ập tới, Ninh Oản lạnh đến phát run, đầu óc nhanh chóng minh mẫn — nàng sắp phải trở về.

Nhưng nàng rất muốn đi cùng A Khuyết.

Không muốn vậy đâu. Ninh Oản ngược mắt nhìn trộm A Khuyết, trong lòng tiếc nuối.

Nàng cũng đã đồng ý với A Khuyết rồi, không được tùy hứng như vậy nữa.

Ninh Oản suy nghĩ một chút, thở dài, nói với Bùi Khuyết: “A Khuyết, chàng công thiếp được không?” Biết phải đi, nhưng chỉ muốn y công nàng trên lưng như ngày trước.

Dứt lời, Bùi Khuyết liền biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, khom lưng xuống, nói: “Lên đây đi!”

“Ừ.” Ninh Oản nhoẻn miệng cười vui vẻ, nhẹ nhàng nhảy lên lưng Bùi Khuyết, hai tay ôm lấy cổ y, thân thiết tựa vào, động tác vô cùng quen thuộc.

Nhớ lại ngày ấy, Bùi Khuyết dừng bước, hỏi: “Lần đó, sao nàng không để cho Ngọc Hành công nàng?”

Nàng từ nhỏ đã rất thân thiết với ca ca, thế nhưng lần đó, khi nàng mệt mỏi, Ninh Ngọc Hành muốn công nàng, nàng lại cứ lắc đầu, la hét đòi y phải công nàng. Tuy là nhìn nàng lớn lên, trong lòng y cũng đã có nàng, lúc nào cũng rất cẩn thận quan tâm, không biểu lộ điều gì. Khi đó nàng chỉ là một tiểu nha đầu, thấy y lãnh đạm như vậy, sao lại muốn gần gũi với y được?

Từ đó đến nay, y vẫn nghĩ chưa ra.

Ninh Oản nghĩ một chút, mỉm cười, không ngờ A Khuyết vẫn băn khoăn chuyện này. Nàng cúi đầu, đáp: “Kỳ thật, thiếp cũng không biết, chỉ là có cảm giác như vậy. Tuy là ba người cùng đi chơi, nhưng lại thấy chàng có chút khoảng cách, chàng thoát nhìn thì cao cao tại thượng, vừa đẹp, vừa lạnh lùng, cứ như một vị thần tiên từ trong tranh bước ra ấy...Thiếp chỉ là muốn ở cùng, vậy thôi.”

Mỗi lần Ninh Oản nhìn thấy Bùi Khuyết, đều là một thân y trang màu trắng, từ nhỏ đã là một thiếu niên tuấn tú rồi, càng lớn lại càng ngọc thụ lâm phong, nhẹ nhàng như tiên nhân. Nàng muốn kết thân với y, muốn kéo y xuống đất, để họ cùng giống nhau.

Và bây giờ, nàng đã làm được điều đó rồi.

Bùi Khuyết hiểu ra: “Hóa ra là vậy.”

Ninh Oản thở dài, tay vẽ vòng tròn trên lưng Bùi Khuyết: “Thật ra, nếu lúc đó chàng đứng xa cách với thiếp như thế, quan tâm thiếp một chút, thì nhất định thiếp sẽ la hét đòi gả cho chàng từ nhỏ.”

Nàng sẽ không ngốc nữa, nam nhân tốt như vậy, đối xử với nàng lại tốt, tất nhiên sẽ trở thành phu quân tốt. Nếu là vậy, nàng sẽ phát hiện được tâm ý của y với mình, kiếp trước cũng sẽ không...

Từ nhỏ đã đòi gả cho y? Viễn cảnh như vậy... thật hoàn hảo.

Nhưng.....

Bùi Khuyết cười nhạt: “Bây giờ cũng không trễ mà.” Không phải nàng vẫn thích y sao? Vẫn nhận ra tâm ý của y với nàng. Hiện tại, hai người cũng đã thành thân, nàng cũng thích ở cùng với y, điều này cũng đã khiến y rất thỏa mãn rồi.

Cho tới bây giờ, y chưa từng hy vọng quá mức xa vời.

Ninh Oản còn đang muốn nói. Kiếp trước là quá muộn, nhưng nàng nghĩ lại giây phút hoàn hảo này, muốn nói với y một câu khác. Ôm chặt lấy cổ Bùi Khuyết, hôn lên người y, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng kiên định: “A Khuyết, thiếp yêu chàng.”

Trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng thật lòng muốn nói với A Khuyết câu nói đó, dù chuyện gì xảy ra, cũng chỉ muốn nói vậy thôi: Nàng yêu A Khuyết.

Tấm lưng công nàng hơi run lên, giống như bị kinh ngạc, nhưng ngay tức khắc bình ổn lại, tiếp tục đi về phía trước... Cái người này, y có nghe được không vậy?

—— Bùi Khuyết luôn cho rằng, thích Ninh Oản nhiều năm như vậy, tình cảm của mình cũng sâu đậm như vậy, nhưng không ngờ, người nói ra ba chữ này đầu tiên lại là nàng.

Bước chân Bùi Khuyết rất vững vàng, Ninh Oản dần cảm thấy buồn ngủ, tựa đầu vào người y, ngoan ngoan ngủ. Bùi Khuyết nhìn nắng sớm mờ mờ chiếu lên mặt tuyết trên Phật Ấn sơn làm vạn vật trở nên lấp lánh, đẹp đến diệu kì.

Trên lưng y là tiểu cô nương của mình, dưới chân y là giang sơn xã tắc.

Bùi Khuyết nhớ tới bảy năm trước, cũng là tại nơi này, y công nàng, dưới chân là lớp tuyết thật dày, mỗi bước đi đều phát ra tiếng sột soạt, hai tay của nàng ôm chặt lấy cổ y, hơi thở nhẹ nhàng, ấm áp lất phất qua tai, nàng yên ổn ghé vào lưng y ngủ ngon lành, rất ngoan

Khi đó, nàng cũng nhỏ nhắn như vậy, cũng xinh xắn, mềm mại như vậy, nhưng y lại bối rối đến toát mồ hôi hột vì khẩn trương.

“Oản Oản?” Y muốn nói cho nàng biết, mặt trời đã mọc lên rồi.

“...Ừ” Ninh Oản mơ màng đáp đại một tiếng, sau đó ôm chặt lấy cổ Bùi Khuyết hơn.

Nghe nàng nói, hóa ra là đang ngủ. Bùi Khuyết nhếch mép cười, không nói gì, có lẽ không có thời khắc nào có thể sánh với giờ phút này, bình an.

Không nhìn thấy cũng không sao, sau này, họ còn có rất nhiều cơ hội cùng nhau ngắm mặt trời mọc.

“...A Khuyết.” Ninh Oản chép miệng, nói mê: “Đến thì nhớ gọi...”

“Được!”

•

Ba tháng sau.

Hoàng thượng ngự giá thân chinh chiến thắng trở về.

Trong hoàng cung lại được một hồi thấp thỏm, lo âu.

Bùi Khuyết cả người phong trần, mệt mỏi, xuống khỏi ngự liễn thì đi thẳng đến Dục Khôn cung, thế nhưng vừa đi tới ngoài điện thì thấy nô tài của Dục Khôn cung đứng đầy ra đó.

Sao lại ra ngoài hết thế này? Bùi Khuyết nhũn mày.

Một đám nô tài nhìn thấy hoàng thượng tới thì nhanh chóng quỳ xuống hành lễ, Bùi Khuyết thấy không khí có phần kì lạ, liền hỏi một câu: “Hoàng hậu làm sao?”

Vừa nghe hỏi, đám nô tài quỳ trên mặt đất bỗng run lên, càng cúi đầu sâu hơn, một chữ cũng không dám nói.

Bùi Khuyết cảm thấy không ổn, cất bước vào trong, y chỉ nghĩ, mấy ngày này, Oản Oản thừa dịp y không có ở đây thì sẽ vui vẻ coi điểm bản, sau đó để Yên Chi bên người hầu hạ, hưởng thụ món điểm tâm nàng thích nhất.

...Thế nhưng, hình ảnh mà Bùi Khuyết nhìn thấy trước mắt thực sự khiến y hoảng sợ.

Oản Oản của y, bên ngoài chỉ mặc một bộ ngoại sam mỏng manh, đi chân trần, đang quỳ trên mặt đất, cánh tay trắng như ngọc đang chăm chỉ nướng cá.

Mùi cá thơm vô cùng.

Cá.

Nhưng mà...Oản Oản từ khi nào thích ăn cá thế này?

Bước chân Bùi Khuyết khựng lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía xa. Có lẽ do tiếng bước chân của y quá gấp, tiểu cô nương đang nướng cá nghe tiếng động thì chậm rãi quay đầu qua nhìn y.

Vẫn là đôi mắt trong veo ngày trước, Bùi Khuyết hoang mang, bước từ từ đến chỗ Ninh Oản. Y cười hiền, đưa tay tới trước mặt nàng, cẩn thận nói: “Oản Oản, ta đã về rồi.”

Y đã trở về, tiểu cô nương của y chắc là sẽ vui mừng chào tới.

Nhưng...

Ninh Oản chỉ nhìn thoáng qua Bùi Khuyết, sau đó nghiêng đầu qua chỗ khác, cắn một miếng cá, rồi giống như sợ Bùi Khuyết sẽ đoạt lấy cá của nàng, Ninh Oản cận thận đem cá giấu sau lưng, tránh xa y ra một chút.

Bùi Khuyết ngơ ngẩn cả người, sắc mặt tái đi, định mở miệng, nhưng lại không biết nên nói gì.

Yên Chi đứng lặng một bên cuối cùng cũng trấn tĩnh lại, nơm nớp lo sợ đi tới trước mặt Bùi Khuyết, quỳ xuống, khẩn khoản nói: “Hoàng thượng, nô tỳ...Nô tỳ cũng không biết Nương nương sao lại trở thành như vậy. Sáng nay, sau khi tỉnh lại liền trở nên như thế này, không nói lời nào, không chịu mặc quần áo, cứ la hét đòi ăn cá, còn...”

“Meo meo...” Tiếng kêu mềm mại, nũng nịu vang lên, có cảm giác như là thỏa mãn vì được ăn no.

Vừa nghe thấy tiếng mèo kêu, Bùi Khuyết chẳng còn lọt tai lời nào của Yên Chi nữa, phát tay, cau mày nói: “Người ra ngoài trước đi!”

Yên Chi liếc nhìn Ninh Oản, sau đó hành lễ rồi lui nhanh ra ngoài.

Bùi Khuyết đứng ở xa, híp mắt lại suy nghĩ.

Một hồi sau, trong lòng đã có đáp án, hai bàn tay dưới áo nắm chặt thành quyền, cố gắng nén chặt ưu tư trong lòng để bình tĩnh. Y ngồi xổm xuống, nhìn thẳng nàng, thấy khuôn mặt trắng nõn sau khi ăn cá thì lấm lem ra, trông rất ngốc.

“Meo meo.” Có lẽ cảm giác được y sẽ không làm tổn thương mình, Ninh Oản nhe răng cười, nhìn y kêu ‘meo’ thân thương một tiếng.

Bùi Khuyết yên lặng nhìn gương mặt nàng, nhìn từ đầu mắt đến cuối mắt, nhìn đến vết cắn trên mép nàng, rồi tới chóp mũi xinh xắn, còn có...đôi mắt to tròn của nàng.

Sau một khắc...

Khuôn mặt tuấn tú của Bùi Khuyết đen lại, y duỗi tay ôm ngang tiểu cô nương trên đất, bế đến vào giường nhỏ. Động tác của y rất nhanh khiến tiểu cô nương khó chịu, kêu “meo meo meo meo meo” liên tục, cánh tay mềm mại mà vô lực đánh vào người y, ra vẻ rất uất ức.

Ngồi vào cạnh giường, Bùi Khuyết chuyển người của nàng lên chân, sau đó gạt tiết khổ nàng ra, đánh mạnh vào mông.

Chát!

“A! Đau...”

Nghe thấy tiếng khóc, Bùi Khuyết khẽ cười một tiếng, nhưng tay vẫn không ngừng lại, gần từng chữ: “Ai bảo nàng hồ đồ!”

“Đau...Thiếp không dám nữa, A Khuyết, đau quá đi!” Ninh Oản nào ngờ y sẽ không bị lừa, rõ ràng nàng đã luyện tập rất nhiều, sao có thể dễ bị phát hiện ra như vậy?

Hơn nữa... A Khuyết ra tay rất nặng. Ninh Oản đau đến phát khóc.

Lần này Bùi Khuyết không nhẹ tay, đánh một lúc mấy cái. Nhìn Ninh Oản khóc lóc trên đùi mình, Bùi Khuyết mới bớt phiền não hơn, xoay người nàng lại, cúi đầu ngậm lấy môi của nàng.

Ninh Oản vừa ăn cá xong, miệng vẫn còn mùi cá, Bùi Khuyết không để ý nàng kêu đau, mạnh mẽ giam người nàng lại, hôn thật sâu đến khi nàng hỗn hển tựa vào ngực mình. Đôi môi căng mọng bị hôn đến hồng lên, cứ như được thoa thêm một lớp son, đẹp mắt, cánh môi khẽ hé, thở gấp lấy hơi.

Đợi khi thở lại bình ổn, Ninh Oản hai mắt nhắm lệ đánh A Khuyết một cái, tức giận nói: “Vừa mới thấy mặt đã đánh người, Bùi Khuyết, chàng bắt nạt thiếp!”

....Chân và mông nàng đau quá.

Thực sự là ác nhân mà còn đòi cáo trạng trước, Bùi Khuyết hít sâu một hơi, tay nhéo mặt của nàng, cúi người chạm trán mình lên trán nàng, làn hơi nóng phả lên khiến Ninh Oản hơi ngứa ngáy.

Y cất giọng nhẹ nhàng trầm thấp: “A bảo nàng trêu ghẹo ta như vậy?”

Nàng không biết, mỗi lần không thấy nàng, y lo lắng biết bao. Mấy ngày nay, để có thể sớm gặp lại nàng, mọi chuyện phải rút nhanh hơn nửa tháng, nhưng chỉ cần nghĩ tới việc nàng đang đợi y thì dù có khó khăn y cũng gắng gượng chống đỡ.

Vậy mà nàng lại đi tỉ mỉ chuẩn bị cái này dọa mình.

—— Đúng là y đã quá cưng chiều nàng rồi.

Ninh Oản không dám nói lời nào, lông mi run lên, trên mặt vẫn còn chưa khô nước mắt. Nàng thận trọng ngẩng mặt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Bùi Khuyết, cảm bạnh ra vì giận. Nàng biết lần này nàng có hơi quá đáng, nhưng...nhưng chính y cũng đồng ý sau hai tháng sẽ trở về...Nên nàng mới nghĩ ra trò này để trêu y.

A Khuyết đừng tức giận chứ?

Làm sao bây giờ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn làm bộ đáng thương, nàng vòng tay qua cổ phu quân, dùng mũi cọ cọ vào mặt y, cố tình nói sang chuyện khác, cười cười: “Nhưng mà, A Khuyết, làm sao chàng nhìn ra được?”

Rõ ràng nàng giả bộ rất giống mà.

Bùi Khuyết vẫn còn tức giận, không nhìn được đánh nhẹ nàng một cái, Ninh Oản nhú mày, cắn môi không dám kêu tiếng nào, bụng nghĩ: Cho đánh, chỉ cần cuối cùng A Khuyết hết giận là được... Hơn nữa, người đau lòng nhất là y mà...

Ninh Oản bị đánh một chút cũng không khóc nháo, ngoan ngoãn tựa vào lòng A Khuyết. Nhìn nàng hiểu chuyện như vậy, lửa giận trong lòng Bùi Khuyết bỗng chốc tiêu tan. Vốn là một nam nhân chính nghĩa,

không còn tức giận nữa, trong lòng lại là kiêu thế nhuyễn ngọc ôn hương, mấy tháng tương tư đều trút hết xuống.

“Nếu nàng còn dám...” Thanh âm Bùi Khuyết trầm đi, mắt đuôi sao hơi run rẩy.

“Không dám nữa.” Ninh Oản vội nói, sau đó liền ngẩng đầu hôn lên gò má của y một cái, dính cả nước bọt lên mặt, mềm giọng nói: “Sau này sẽ không như vậy nữa...Nhưng A Khuyết...chàng không được lại để thiếp chờ nữa, được không?”

Ba tháng này, mỗi ngày nàng đều trông tin họ về. Ngày đó, A Khuyết công nàng xuống núi nhưng lại không đánh thức nàng dậy, nửa ngày trôi qua, lúc nàng tỉnh lại đã thấy mình trong xe ngựa, bên cạnh là khuôn mặt lạnh như băng của Tiết Dịch.

Khi đó, nàng hận chết y —— đã bảo là y phải gọi nàng dậy.

Thanh âm của nàng vừa nhẹ, vừa dịu, Bùi Khuyết vừa nghe xong, ánh mắt liền dịu lại, cúi đầu nói: “Ừ.” Mấy tháng không gặp, người ấy ở trong lòng, hơn nữa lại chỉ mặc ngoại sam rất mỏng, cái yếm bên trong như ẩn như hiện, hai chân trắng trẻo như bạch ngọc. Không giống như trước đây mà béo lên xinh đẹp.

Y cúi đầu hôn lên mắt nàng, lâu ngày chưa gần gũi, đương nhiên ai kia rất muốn cùng nàng làm chút chuyện...

Ninh Oản nhắm mắt, nhưng mộng với chân nàng đau quá, gắt giọng: “A Khuyết, đau.”

Bùi Khuyết ngẩn ra, nghĩ thầm: Cũng đúng, vừa nãy y tức giận đánh nàng, nàng vẫn còn đau, tất nhiên không thể làm chuyện kia. Trong lòng cũng hơi thất vọng, nhưng vừa nghĩ tới mình mà cũng có ngày như vậy liền bất đắc dĩ cười.

Mà thôi, nhịn nữa cũng có sao.

Thấy Bùi Khuyết không hôn nữa, Ninh Oản nheo mày, cầm lấy tay áo của y, mở to hai mắt nói: “A Khuyết...chàng không muốn sao?”

Y chỉ cười cười, nhẹ tay véo lỗ mũi của nàng, tuy rất bất mãn nhưng vẫn ra vẻ lạnh lùng nói: “Ta không có loại đối tượng này.”

Ninh Oản cong môi, hé miệng “à” một tiếng, quệt miệng lắm bầm: “Nhưng...thiếp đói...”

Nàng cứ nghĩ...

Bùi Khuyết: “...”

———”Vi phu tuân mệnh.”

*****CHÍNH VĂN HOÀN*****

81. Phiên Ngoại 1

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Phiên Ngoại 1: Vở kịch nhỏ của cha Bánh Bao và cha Mãn Thầu

Oản Oản và Bù Bù thành hôn được một năm, cũng bởi vì hằng đêm Bù Bù chăm chỉ, vất vả cày cấy nên nàng thành công mang thai đứa con yêu quý.

Con còn chưa sinh ra, Oản Oản đã dành hết yêu thích cho tiểu bảo bối trong bụng, Bù Bù tuy bất mãn vì tiểu cô nương không có dính lấy mình nữa, thế nhưng mỗi lần thấy Oản Oản hài lòng nhảy nhót, y cũng phải kiềm chế tâm tình bất mãn của mình, có điều trong lòng bắt đầu lo lắng: Không chừng khi con sinh ra, chỉ sợ y cũng bị biếm vào lãnh cung mất.

Một ngày hạ triều, Bù Bù phát hiện Oản Oản lúc trước đang ngủ đã dậy thật sớm, thấy y liền vui vẻ chạy tới.

Bù Bù lo nàng té nên nhanh chóng đưa tay ra đỡ, dịu dàng trách: “Chạy nhanh như vậy làm gì?”

Hai mắt Oản Oản sáng lấp lánh, toét miệng cười đến không biết có bao nhiêu hài lòng: “A Khuyết, A Khuyết, chàng đoán xem thiếp đang nghĩ gì nào?”

“Về con sao?” Từ lúc mang thai tới nay, trong đầu Oản Oản chỉ toàn là con thôi.

Oản Oản gất đầu: “A Khuyết, chàng thật thông minh đó, thiếp đang nghĩ tên của con là gì?”

Bùi Bùi: “Nghĩ được chưa?”

Oản Oản: “Nghĩ xong rồi, nếu là con trai thì gọi là Mần Thầu, còn con gái thì gọi là Bánh Trôi.”

Bùi Bùi: “...”

—Quả nhiên là quốc sư kia gây nghiệt, có điều... hoàng tử và công chúa một nước có thể đặt tên như vậy sao?

Điều quan trọng nhất là, lần trước y cười nhạo tên Bánh Bao của con trai người kia, nếu là lần này con của y ra đời...

82. Phiên Ngoại 2

Trùng sinh Meo Meo Meo

Phiên ngoại: A Cửu

Kỳ gia ở Định Châu là gia tộc buôn bán lớn, lập nghiệp từ lá trà, về sau làm ăn càng ngày càng phát đạt nên chuyển sang kinh doanh tầu lâu.

Bây giờ, Kỳ gia đã trở nên cực kỳ giàu có, mặc dù là thương nhân nhưng cũng có quan hệ vô cùng tốt với người trong quan trường. Dưới gối của Kỳ lão chỉ có một đứa cháu trai, vì là cháu trai duy nhất trong dòng tộc nên càng được cưng chiều, ông lão lại có ý định cho cháu mình tiến vào con đường làm quan, luôn luôn mong mỗi Kỳ gia có một trạng nguyên.

Đứa cháu này của Kỳ gia là Kỳ Hành, từ nhỏ miệng đã ngậm thìa vàng, tướng mạo thì cực kỳ tuấn tú, mày ắt sáng. Kỳ lão gia lại có mối quan hệ rất tốt với quốc sư tiền nhiệm, vì thế biết được năm tuổi của Kỳ Hành có số mạng: Tư chất thông minh, trạng nguyên tài ba.

Kỳ lão gia nghe xong thì vui mừng vô hạn, nổi cơn lên càng đốc thúc việc học hành của Tôn nhi.

Khi Kỳ Hành mười bảy tuổi thì đã đầy một bụng kinh luân.

Ai ngờ ngay lúc kỳ thi mùa xuân sắp bắt đầu, Kỳ Hành lại mắc một căn bệnh quái lạ, từ đó về sau nằm suốt trên giường không dậy nổi.

Nếu lần này bỏ qua thì phải đợi thêm ba năm nữa, Kỳ lão gia tuy trong lòng cảm thấy đầy mắt mắt nhưng vẫn quan tâm nhất là thân thể của Tôn nhi. Cơ thể Kỳ Hành từ nhỏ đã khỏe mạnh, ít khi sinh bệnh, bây giờ lại bị bệnh nặng thế này khiến ọi người trong Kỳ gia rối loạn hết cả lên.

Loại bệnh này rất kỳ lạ, Kỳ lão gia đã mời đại phu tốt nhất Định Châu đến, nhưng cũng không có cách nào chữa trị.

Kỳ lão gia hết cách chữa trị, nhưng lại không thể ngồi không nhìn đứa cháu của mình ngày càng gầy gò, nghĩ mãi nghĩ mãi thì chỉ nghĩ ra một cách duy nhất là hỉ sự.

Chính là hỉ sự.

Nam tử nhà bình thường, mười bốn mười lăm tuổi đã có thể nếm trải mùi vị tình ái. Năm nay, Kỳ Hành mười bảy nhưng lại cự tuyệt chạm vào nữ sắc, chỉ có hai nguyên nhân: Thứ nhất, đó là do Kỳ lão gia luôn lo sợ cháu mình sẽ trầm mê trong nữ sắc mà bỏ bê việc học hành, nên đã cố hết sức cách ly Kỳ Hành với nha hoàn trong nhà, càng không bàn đến việc thay Kỳ Hành an bài hôn sự. Lý do thứ hai là tính tình của Kỳ Hành, từ nhỏ vốn đã lạnh lùng, không thích tiếp xúc với người ngoài, mặc dù lớn lên khôi ngô tuấn tú, nhưng mặt luôn lạnh lùng thì ai cũng không dám tới gần ba thước.

Chính vì hai điểm trên nên mới có một Kỳ Hành mười bảy tuổi mà chưa bao giờ chạm qua ngón tay của một cô nương nào như trên.

Kỳ lão gia tất nhiên không muốn hôn sự của Tôn nhi cứ như vậy mà gấp gáp, vị hôn thê được chọn tất nhiên phải là một người hiền khuê thực nữ nhất Định Châu, nếu như là có hỉ sự... Ông lão suy tính trong lòng hồi lâu, cuối cùng thay Tôn nhi chọn ra hai người khéo léo, hiểu chuyện cho làm nha hoàn thông phòng.

Hai nha hoàn được tuyển, người thứ nhất tên là Tổ Chỉ, người thứ hai tên là A Cửu, đều là những cô nương xinh đẹp động lòng người, thanh xuân phơi phới.

•

Trầm Vân Hiên.

Kỳ Hành vừa nghe thấy tổ phụ đã chọn ỉnh hai nha hoàn thông phòng thì không khỏi nhúu mày. Xưa nay, y không thích gần nữ sắc, cũng may, tổ phụ không nóng ruột với chuyện chung thân của y mà thay vào đó là lấy công danh làm trọng. Vậy mà bây giờ, lấy lý do y bệnh để khiến y làm chuyện hoan ái với nữ nhân, thật là hoang đường.

Kỳ Hành nhìn hai nha hoàn xinh đẹp đứng bên cạnh giường, nén giận, lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài!”

Dù y có bệnh chết cũng không đi làm cái loại chuyện hoang đường này.

Giọng điệu cay nghiệt như vậy khiến cho hai tiểu nha hoàn sợ khiếp. Hai người tuổi có hơi lớn một chút, một người thì vừa tròn mười sáu, một người thì nhỏ hơn, mười lăm. khi nhìn thấy đại thiếu gia tức giận như vậy, mặt mũi ai cũng trắng bệch, không biết nên làm thế nào cho phải.

Các nàng là do lão gia tuyển riêng ra làm nha hoàn thông phòng của đại thiếu gia, sau này sẽ là người của Trầm Vân Hiên.

Nha hoàn lớn tuổi hơn một chút tên là Tổ Chỉ, gương mặt tròn dài xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo đáng yêu, tuy không trang điểm gì nhiều, chỉ mặc một bộ trang phục nha hoàn màu hồng nhạt, nhưng nhìn qua rất có khí chất của cô nương Định Châu. Nàng thấy Kỳ Hành tức giận như vậy liền cố lấy lại bình tĩnh, mỉm cười trấn an nói: “Đại thiếu gia, lão gia đã sắp xếp để cho nô tỳ hầu hạ thiếu gia cho đến khi người khỏe hẳn, vì thế...”

Tất nhiên là các nàng không thể rời khỏi Trầm Vân Hiên rồi.

Mặc dù Tổ Chỉ bị bán vào Kỳ phủ làm nha hoàn từ nhỏ nhưng lại không cam lòng để mình chịu thiệt như vậy, bây giờ là cơ hội trời cho rất tốt, nàng không thể nào bỏ qua nó được.

Tổ Chỉ thấy căn phòng rơi vào tĩnh lặng thì liếc mắt nhìn qua tiểu nha hoàn bên cạnh nàng. Tuy dung mạo đó cũng thanh lệ động lòng người nhưng so với nàng lại kém xa, hơn nữa, thiếu gia vừa quát lên thì đã run bắn hết cả, vừa nhìn là biết ngay người luôn sợ chủ.

Hừm, với điệu bộ này mà cũng dám cùng nàng đi tranh thủ tình cảm sao?

Kỳ Hành nhếch môi, tay che miệng ho nhẹ một tiếng, lạnh lùng cười: “Vậy theo cô nói thì phải hầu hạ thế nào?”

Kỳ Hành vốn đã rạn vỡ, mắt đen như mực đầy cuốn hút, bây giờ y bệnh đã lâu, hai con ngươi nhạt màu đi lại càng tăng thêm vài phần phong lưu.

Tổ Chỉ là một tiểu cô nương đang độ xuân xanh, hôm nay thấy y thẳng thừng hỏi như vậy, sắc mặt không khỏi ngượng ngùng, đỏ ửng lên, nhìn qua cực kỳ xinh đẹp, giọng nói thẹn thùng: “Đại thiếu gia, nô tỳ... Nô tỳ...”

Làm sao hầu hạ y, những lời này tất nhiên là nàng không thể nói nên lời, hướng hồ, bên cạnh còn có một nha hoàn cùng đi với nàng.

Nếu bên cạnh không có ai, nàng còn có thể cố gắng. Chỉ nghĩ thế thôi mà tim đã đập thịch thịch, có nam nhân nào lại không thích một cô nương xinh đẹp, còn nàng thì rất tự hào về khuôn mặt của mình. Đại thiếu

gia là lần đầu tiên, cho nên một khi có thể là người đầu tiên của y, dù sau này có nhiều người khác xinh đẹp hơn thì địa vị của nàng trong lòng y nhất định không giống với người ta.

Nếu được như vậy...

Nàng lại nhìn qua nha hoàn bên cạnh đang cúi đầu, trong lòng âm thầm cân nhắc một lúc rồi quyết định hít sâu một hơi tiến lên, đôi tay muốn chạm vào áo bào của người nằm trên giường.

Đúng là không biết xấu hổ!

Kỳ Hành định dùng lời nói để chặt đứt phần tâm tư này của các nàng, nhưng không ngờ đến nha hoàn này lại lớn gan như vậy, dám đưa tay chạm vào y. Nếu là lúc trước, y nhất định sẽ đuổi các nàng đi, nhưng bây giờ y bệnh nặng đã lâu, thân thể không còn như lúc trước, không còn bao nhiêu khí lực nữa.

“Cút!” Dù có thái độ đúng mực đến đâu, gặp tình huống này cũng không chịu được.

Tổ Chỉ run lên, tay chưa kịp chạm vào ống tay áo đã bị tiếng quát làm cho hoảng sợ, lui lại mấy bước. Không biết phía sau đụng phải cái gì, nghe loảng xoảng một tiếng, nàng ngã nhào về phía sau, trong lúc cấp bách theo bản năng túm lấy quần áo người bên cạnh, kéo theo ngã cùng.

Tổ Chỉ nhẹ xoa người từ từ đứng lên, không có trở ngại gì, nhưng... nàng quay sang bên cạnh, chỉ thấy nha hoàn kia hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt.

Không phải là...

“Đại thiếu gia, nàng ấy, hình như...”

Kỳ Hành vốn bực mình, vừa nghe tiếng nói hoảng loạn của nàng liền nhìn xuống đất ——

Lúc này nha hoàn áo xanh cứ mãi cúi đầu, y vẫn chưa nhìn thấy dáng vẻ của nàng, bây giờ té trên mặt đất, khuôn mặt trắng nõn lộ ra, nhìn có vẻ ít tuổi hơn, cằm còn ngắn thọt như trẻ con, dáng dấp nhìn rất thanh tú, đáng yêu.

Chẳng qua là té một cái thôi, sao không nói gì chứ?

Tổ Chỉ lo lắng, lấy tay dò xét hơi thở của tiểu nha hoàn nằm trên mặt đất.

Không có hơi thở.

Mặt mũi Tổ Chỉ đã trắng bệch, cảm thấy rất sợ hãi, rồi lại nghĩ, vừa rồi là do tình thế cấp bách nên mới kéo nàng ta xuống...Nếu bây giờ, nàng ấy chết rồi, mọi tội lỗi sẽ tính lên đầu của nàng mất.

Là mạng người, tất nhiên không phải chuyện nhỏ, Kỳ Hành tựa mình vào giường rồi đứng lên, đi đến chỗ tiểu nha hoàn đang ngất xỉu. Đến gần một chút, y cúi xuống kiểm tra hơi thở của nàng.

Từ nhỏ y đã sống sung sướng, đôi bàn tay dĩ nhiên là sẽ trắng nõn, ấm áp, không nhiễm một hạt bụi nào. Ngón tay đặt ở dưới mũi tiểu nha hoàn kiểm tra, đột nhiên cảm thấy có một làn hơi ấm.

Bàn tay nối liền với trái tim, cảm giác ấm áp từ từ lan tỏa ra khắp người, khiến y cảm thấy một sự rung động nào đó không rõ ràng.

Kỳ Hành ngẩn người, nhìn nha hoàn đang nằm dưới đất, tuy mắt vẫn nhắm, nhưng hàng mi dài hơi rung lên nhẹ nhẹ, thậm chí... còn vươn cái lưỡi ra nhẹ liếm ngón tay của y.

Chưa chết!

Kỳ Hành thở nhẹ một hơi, nhưng mà...

Tại sao lại đi liếm y? Kỳ Hành khôi phục thần sắc, con người trầm xuống, trông khá đáng sợ.

Không chết là không có chuyện gì nữa, Kỳ Hành cho rằng tiểu nha hoàn cố ý thu hút sự chú ý của mình nên mới dùng biện pháp này, trong lòng rất giận dữ, giọng nói lạnh lẽo, sắc bén: “Còn muốn nằm đến khi nào?”

Nghe thấy có tiếng nói, tiểu nha hoàn nằm trên đất chậm rãi mở mắt, dung mạo nàng tuy không bằng người ta nhưng lại có một đôi mắt vô cùng sáng rõ, đuôi mắt hơi cong nhẹ, lông đen và lông trắng phân định rất rõ ràng. Đôi mắt trong veo như khe nước suối, sạch sẽ, trong sáng.

Nàng chậm rãi đứng lên, ngơ ngác nhìn Kỳ Hành, lại thấy ngón tay của y đặt ở trước mặt nàng, liền tím tím cười, nhìn lại y vui sướng kêu: “Meo meo.”

Đẹp trai quá đi!

Kỳ Hành đang giận sẵn trong lòng, nhưng vừa nghe tiếng mèo kêu, cả người nhất thời run lên, lát sau mới lấy lại tinh thần, nhớ tới nàng vừa mới liếm ngón tay của y, mặt càng trầm xuống, ho một trận mãnh liệt rồi phất tay áo lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài hết cho ta!”

Cả hai người đều không ra cái dạng gì, toàn làm chuyện xấu hổ!

Cho dù y có chết cũng không muốn đụng một ngón tay vào hai nha hoàn này.

•

Bên hồ sen, hoa sen nở khắp nơi.

Trên mặt hồ xanh ngắt thấp thoáng bóng cành liễu rủ, một cơn gió nhẹ thổi qua, mặt hồ lặn tẩn gợn sóng.

A Cửu nhìn hình ảnh của mình trong gương, chạm vào mặt mình một cách lạ lẫm.

Nàng lấy tay nhéo nhéo mặt mình, thiếu nữ trong hồ cũng dùng tay nhéo lên mặt; nàng nhoẻn miệng cười để lộ hàm răng ngay ngắn, thiếu nữ trong hồ cũng toét miệng cười khúc khích... Rất vui vẻ.

Thế nhưng ——

“Meo meo...” A Cửu thở dài một tiếng, nhú mào rồi cúi đầu nhìn bàn tay của mình, trắng trắng, mềm mềm, không còn bộ lông mềm mượt và những cái móng sắc nhọn lợi hại... Thật sự rất không quen.

Vì sao lại tới đây, biến thành một nha hoàn thế này?

Cũng không biết chủ nhân của người này thế nào...

Rõ ràng là đang nằm ngủ trong lòng chủ nhân, về sau lại... A Cửu gãi đầu, sao lại thành như vậy?

Tổ Chỉ đang muốn tới Trầm Vân Hiên, đi ngang qua hồ sen, tình cờ bắt gặp một cái bóng màu xanh lục, nàng dừng chân, cong môi đi tới.

A Cửu thấy Tổ Chỉ cũng nhoẻn miệng cười, không quen lắm với việc mở miệng ra nói chuyện: “Tổ, Tổ Chỉ tỷ tỷ.” Giọng nói của nàng mềm mại, nghe rất dễ chịu.

Đây là giọng nói của nàng đúng không?

A Cửu vui vẻ, bây giờ nàng có thể cùng nói chuyện với bọn họ, còn có thể bước đi bằng hai chân, giống như bọn họ.

Tổ Chỉ nhìn nha đầu ngu ngốc trước mắt thì nghĩ thầm: Chắc không phải là do té lộn nhào nên bị choáng chứ? Lại còn cái dáng vẻ ngơ ngác, ngác ngác...

Nhớ lại huyện buổi trưa nàng vẫn còn hoảng sợ, không ngờ khi thiếu gia đi tới thì nàng ta lại bật dậy, còn tỏ ra vui mừng, bởi vậy mới chọc đại thiếu gia giận dữ, đuổi hết các nàng ra ngoài. Nếu không phải vì nàng ta, nói không chừng chuyện kia đã sớm thành... Nghĩ tới đây, Tổ Chỉ cau mày lại. trong lòng oán giận.

“Lão gia để chúng ta cùng nhau hầu hạ đại thiếu gia, bây giờ ta đang muốn đi qua đó, có muốn đi cùng không?” Tuy Không thích A Cửu, nhưng để có thể hầu hạ được đại thiếu gia, nàng hy vọng nàng ta đi cùng với mình, tiện thể làm nổi bật nhan sắc kiều diễm như hoa, dịu dàng động lòng người của mình luôn.

Hầu hạ? Đại thiếu gia?

A Cửu sửng sốt, nhớ lại khi nàng mở mắt, người đầu tiên nhìn thấy chính là người nam kia, rất đẹp. A... đương nhiên là không đẹp bằng chủ nhân... lại còn rất hung dữ.

Dữ tợn như thế thì thật giống con chó mực lớn bắt nạt nàng, khiến cho nàng rất sợ hãi.

A Cửu rụt đầu lại, lắc đầu nhỏ giọng: “Không, không đi!”

Cái “Đại thiếu gia ” kia dữ tợn như vậy, nàng không muốn qua đó.

Tổ Chỉ sưng sốt, không ngờ nàng sẽ nói như thế nên bật cười, xem ra đầu óc đúng là không hiểu chuyện, không biết phân biệt lớn nhỏ. Người này không có năng lực trở thành đối thủ cạnh tranh của nàng.

“Hai chúng ta là do Lão gia tuyển riêng ra để làm nha hoàn thông phòng cho thiếu gia, nếu cô không làm, thì ăn nói thế nào với lão gia?”

“Thông phòng?” A Cửu chớp mắt, nghi ngờ hỏi: “Cái gì gọi là thông phòng?”

Thấy nàng ta ngu ngơ, khờ khạo, Tổ Chỉ chẳng thèm xấu hổ nữa, mở miệng giải thích: “Thông phòng là làm nữ nhân của đại thiếu gia, giúp đại thiếu gia ngủ, hiểu không?”

Nữ nhân? Ngủ?

A Cửu đột nhiên thông suốt, tuy nàng là một con mèo, nhưng việc này nàng có hiểu biết một chút.

Nàng vừa định nói mình không muốn giúp đại thiếu gia kia ngủ thì nhìn thấy xa xa, phía đầu hành lang là một nam tử cao gầy, đang đưa mắt nhìn về phía này. Nàng chăm chú nhìn kỹ, liền cảm thấy sợ, trốn sau người của Tổ Chỉ.

Tổ Chỉ không thích A Cửu đụng vào mình, lấy tay đẩy ra, nhưng nhìn theo phía A Cửu thì bỗng trở nên vui mừng —— là đại thiếu gia.

Mấy ngày nay, thiếu gia nằm trên giường bệnh triền miên, hôm nay lại có thể bước chân xuống giường. Tổ Chỉ có phần kinh ngạc, tuy tính tình của đại thiếu gia này không tốt, suy nghĩ một hồi nhưng vẫn quyết định đi qua.

Chỉ cần nàng không vội, cứ từ từ theo kế hoạch, nhất định có thể chiếm được sự ưu ái của đại thiếu gia.

Có lẽ là thích đại thiếu gia sao, dù gì người này lớn lên rất đẹp mắt. A Cửu suy nghĩ một chút rồi mới ngẩng đầu lên, trùng hợp thấy Kỳ Hành cũng đang nhìn về phía nàng, trong lòng run lên, lập tức lùi lại ba bước.

Nhìn cái gì vậy!?

Thông phòng? Hừm —— Muốn sao?

——Nàng mới là không cần, ai thèm đi giao phối với loại giống đực hung dữ như vậy!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Còn nhớ cảnh Oản Oản và Bù Bù diễn Cẩu ẩm bá đạo và tiểu nha hoàn không?

Không sai, lần này A Cửu diễn chính là kịch này ()

Có điều, thiếu gia bá đạo hung dữ như vậy coi chừng hù dọa tiểu nha hoàn nhé, nên học tập Bù Bù kia.

A Cửu: Meo meo ~ > < chủ=“” nhân=“” là=“” dụ=“” dăng=“” nhất=“” ~(lăn=“”>

Kỳ Hành: Câm miệng!

A Cửu: ...Meo meo (thật là hung dữ ~)

83. Phiên Ngoại 3

Trùng sinh Meo Meo Meo – Phiên ngoại 3: A Cửu

Cũng không hiểu do duyên cớ nào, sáng nay tỉnh dậy, Kỳ Hành thấy thân thể mình có khá hơn một chút, còn đi lại được.

Điều này khiến y vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ.

Y nằm trên giường suốt mấy tháng, cũng tiếc nuối bỏ lỡ kỳ thi mùa xuân. Từ nhỏ, y đã đọc sách, một phần vì nghe lời ông, một phần cũng mong muốn sau này khi lớn lên đạt được công danh, thay Kỳ gia làm rạng rỡ tổ tông.

Mới bước ra ngoài, định đi đến hành lang hóng gió một chút thì nhìn thấy hai tiểu nha hoàn bên hồ sen.

Trầm Vân Hiên rất ít khi có nha hoàn đến, Kỳ Hành lại nghĩ ngay đến hai người ban nãy, trong lòng liền không vui, nhìn kỹ xem thì đúng là bọn họ. Y theo bản năng nhìn người mặc áo màu xanh biếc, thể nhưng tiểu nha hoàn đó nhìn thấy y thì lại nhanh lách qua một bên, trốn phía sau lưng nha hoàn còn lại.

Kỳ Hành lần đầu tiên bị coi như tai họa thì nhất thời không vui, mày nhíu lại.

Người thường kể bên hầu hạ Kỳ Hành là Thường Nghiên nhìn thấy hai mày của y nhíu chặt thì vội trông theo ánh nhìn của thiếu gia, đó là hướng của tiểu nha hoàn mặc áo hồng.

Tuy y luôn ở Trầm Vân Hiên chăm lo cho thiếu gia hằng ngày, nhưng cũng đã sớm nghe qua về dung mạo xinh đẹp của tiểu nha hoàn Tố Chỉ này. Tuy chỉ là nha hoàn, nhưng từ nhỏ tướng mạo nàng ta đã rất tốt, hôm nay lão gia chọn làm thông phòng của thiếu gia âu cũng là lẽ phải.

Có điều... Thường Nghiên phát hiện ra hình như thiếu gia không thích Tố Chỉ, mà là...

Đúng rồi, bên phủ tuyển ra tới hai nha hoàn, còn một người đang ngơ ngác đứng bên hồ sen, gặp đại thiếu gia mà cũng không tới chào. Người này chắc là A Cửu, dung mạo đem so với Tố Chỉ thì kém xa, nhưng so ra với những nha hoàn khác trong phủ thì trường thành hơn nhiều.

Y ở cạnh đại thiếu gia hầu hạ cũng đã nhiều năm, chưa từng thấy người tiếp xúc với bất kỳ một vị tiểu thư nào, nha hoàn trong phủ cũng bị lão gia nghiêm khắc cảnh cáo mà không dám tới gần.

“Thường Nghiên.” Về mặt của Kỳ Hành hơi trắng nhợt, nhưng so với mấy ngày trước thì đỡ hơn nhiều, nghỉ một chút, rồi nói tiếp: “Gọi các nàng ấy lại đây!”

•

Tại Trầm Vân Hiên.

A Cửu ngược mắt nhìn vị đại thiếu gia kỳ quái, sau đó lại cúi đầu xuống, bối rối nhìn chân mình.

Trước mặt là hai nha hoàn, một thì duyên dáng yêu kiều, một thì...cái gì cũng không có, như khúc gỗ. Kỳ Hành nhíu mày nghĩ, người trước còn có vẻ hợp lý, người sau thì.... Có thật đây là nha hoàn thông phòng mà gia gia chọn cho y không?

Đau đầu.

Gia gia vừa nãy có đến xem tình hình thế nào, thấy thân thể y có chuyển biến tốt thì vui mừng không thôi. Nhìn ông hài lòng như vậy, y cũng chẳng nói ra điều phật ý của mình, không còn cách nào khác là để hai nha hoàn kia ở lại Trầm Vân Hiên.

Chỉ là cho ở lại thôi, người y sẽ không đụng đến.

Kỳ Hành nghĩ đến căn bệnh quái lạ của mình, cuối cùng là xảy ra chuyện gì, chính y cũng không biết rõ. Hình như...Kỳ Hành nhìn tiểu nha đầu áo xanh, hình như...là bị nàng liếm qua...

Không đúng!

Ý nghĩ này được loại bỏ ngay lập tức.

Do duyên phận nên mới như thế, Kỳ Hành mình và nàng ta không có bất kỳ một chút quan hệ nào đâu.

Kỳ Hành càng nghĩ thì lại càng cảm thấy kỳ lạ. Ngay lúc đó, Thường Nghiên mang cơm trưa lên, y nảy ra một chủ ý, nói: “Người bên trái, ở lại hầu hạ ta dùng bữa, những người khác đều lui xuống đi.”

Đại thiếu gia mới nãy còn gọi hai nàng lại làm Tố Chỉ mừng như bắt được vàng, nàng biết lão gia đã tới Trầm Vân Hiên, tất nhiên là sẽ nói chuyện với đại thiếu gia, khiến người thay đổi suy nghĩ, giữ các nàng lại. Dung mạo của nha hoàn A Cửu này kém xa so với nàng, nhìn qua còn hơi ngốc nghếch, chắc chắn đại thiếu gia sẽ không thích người như vậy, điều gì nàng cũng suy tính đầy đủ cả, nhưng lúc này...

——Người đứng bên trái lại là A Cửu...

Tố Chỉ không cam lòng, tính mở miệng hỏi lại, Thường Nghiên bên cạnh liền giục: “Còn không mau đi xuống!”

Nàng cắn môi, tức giận trừng mắt nhìn A Cửu rồi mới theo Thường Nghiên ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, A Cửu ngửi thấy mùi thơm của thức ăn bất giác ngẩng đầu lên nhìn những thứ bày ra trên bàn. Lúc nàng ở trong cung, chủ nhân đối xử với nàng vô cùng tốt, nô tài ở Đông cung đều coi nàng như bảo vật, cho ăn biết bao đồ ngon, nhưng mà bây giờ...nàng rất đói bụng.

A Cửu sờ sờ cái bụng bằng phẳng của mình, đau thương nhú mào, đói quá đi.

“Chia thức ăn.” Kỳ Hành liếc mắt nhìn nàng, mở miệng nói.

Chia thức ăn?

A Cửu sững sốt một lúc rồi mới giơ tay cầm đũa, thay cái tên “Đại thiếu gia” giống đực này chia thức ăn. Thế nhưng nàng phải mất một hồi mới cầm được đũa, cố nhớ lại động tác cầm đũa mà chủ nhân làm. Nhìn bàn tay nhỏ bé cầm đũa của mình, A Cửu có cảm giác rất thành tựu, tay hướng tới đĩa rau.

Quá tuyệt vời, nàng đã cầm được đũa! A Cửu đắc chí, tự hào không ngớt.

Nhưng.....

Thật khó gấp quá đi. Thử nhiều lần, đều không thành công, A Cửu rụt đầu theo bản năng nhìn qua Kỳ Hành bên cạnh bằng ánh mắt van nhờ giúp đỡ.

Kỳ Hành chưa bao giờ thấy qua nha hoàn nào mà chân tay lại vụng về đến thế, trong lòng bực mình, chê trách nói: “Quên đi, ta tự làm!”

———Để cho nàng ấy gấp thức ăn chắc hôm nay y khỏi dùng cơm luôn.

Giọng của Kỳ Hành gần đây không tốt nhưng A Cửu cũng đã quen, nàng hơi tủi thân cúi đầu: “À...” Nàng vốn không định vậy...hơn nữa, chính y cũng có tay mà, còn gần đĩa rau như vậy, bắt nàng chia thức ăn làm gì?

Kỳ Hành tức tối dùng bữa, muốn phát hỏa luôn rồi. Có điều y phát hiện ánh mắt của tiểu nha hoàn bên cạnh tỏa nhiệt nóng rực, ban đầu y tưởng nàng nhìn y nên làm bộ vô tình liếc mắt qua nhìn, nhìn xong mới ngỡ ra là nàng đang nhìn cơm canh trên bàn chứ không phải nhìn mình.

Kỳ Hành: “...” Thật không có khẩu vị gì cả.

Kỳ Hành vô cùng nghi ngờ ánh mắt tuyển người của gia gia.

Sắc mặt y cứng đờ, không vui, tay buông đôi đũa, nghiêng đầu nhìn tiểu nha hoàn kế bên, thấy nàng đang tròn mắt nhìn chằm chằm vào đồ ăn trước mặt, không chớp lấy một cái.

Mới đầu thì cảm thấy bực, nhưng khi nhìn bộ dạng tham ăn của nàng thì đột nhiên thấy hơi buồn cười, chưa có ai đứng trước mặt y mà bày ra cái bộ dạng chết đói như thế.

Kỳ Hành cong môi, lại nghĩ tới ý định vừa nảy liền hỏi: “Muốn ăn đúng không?”

Giọng y rất dịu dàng, giống như chủ nhân trước đây từng ôm nàng cho nàng ăn, A Cửu nghe xong thì quên mất bộ dạng hung dữ của y, rất thành thực gật đầu: “Meo meo... A Cửu đói.”

Nàng nhìn rất tội nghiệp, chắc chỉ còn thiếu mỗi cọng đầu với ngoe nguẩy đuôi nữa là xong.

Ban đầu cảm xúc của Kỳ Hành cũng không tệ lắm, nhưng bây giờ thì như muốn bùng nổ luôn.

Đã làm nũng, còn học đòi tiếng mèo kêu...Có biết thẹn không?

Kỳ Hành từ nhỏ đã đọc tứ thư ngũ kinh, tuy chưa tiếp xúc với cô nương nào nhưng cũng đại khái biết được, nữ nhân phải yếu đuối, rụt rè, không thể có loại không biết xấu hổ như vậy.

Lát sau, y hít một hơi lấy lại bình tĩnh, dặn lòng nhớ kỹ “Tiểu nha hoàn này chỉ là vô tri mà thôi, không nên tính toán quá làm gì”, y nói: “Chỉ cần người làm cho ta một chuyện, ta sẽ cho người ăn.”

Vừa nghe nói sẽ được ăn, A Cửu liền ngọt ngào cười, hưng phấn nhìn Kỳ Hành kêu ngay “Meo meo meo meo meo meo.”

Kỳ Hành nhìn điệu bộ của nàng thấy rất buồn cười, nhưng vừa nghe nàng mở miệng liền bất đắc dĩ nói: “Không được học kêu tiếng mèo.”

Tuy nàng kêu tiếng mèo rất êm tai, nhưng y nghe vẫn thấy nó cứ quái quái thế nào, nha hoàn này đang tốt đẹp, tiếng người không nói, học kêu tiếng mèo làm chi?

....Hóa ra đại thiếu gia không thích nàng kêu tiếng mèo.

Trong lòng A Cửu có chút mất mát—— trước giờ nàng luôn tự hào về tiếng mèo kêu của mình, vậy mà lại bị chê. Nhưng nếu y đã không thích thì nàng không kêu nữa là được chứ gì.

Ở trong hoàng cung lâu như vậy, nàng biết rõ chỉ có chủ nhân và người hầu ở Đông cung mới đối xử tốt với nàng thôi. Cái tên Đại thiếu gia này tuy nhìn qua thì hơi hung dữ nhưng hôm nay nàng thấy y cũng không phải là người xấu gì cho cam.

Hung dữ cũng được, chỉ cần cho nàng ăn là được.

A Cửu khéo léo gạt đầu, nháy mắt một cái, hơi nghi ngờ hỏi: “Đại thiếu gia, người muốn ta làm gì?”

Giọng nói của tiểu nha hoàn êm ái, ngọt ngào như mứt táo vậy, khiến người nghe cực kỳ thoải mái. Kỳ Hành có chút do dự, đưa tay ra trước mặt nàng. Y nhìn về ngậy gốc của nàng, đột nhiên lại có một cảm giác muốn dụ dỗ, cúi đầu nói: ” Liếm một chút ta sẽ cho người ăn.”

Ồi chao?

A Cửu mở to mắt ra nhìn ngón tay xinh đẹp trước mắt, trong lòng kinh ngạc: Không phải y không thích nàng liếm y sao? Sao bây giờ lại để nàng liếm?

Nàng nhớ kỹ lúc nàng tỉnh lại có vui vẻ liếm y, nhưng người này lại hung dữ gào lên nên nàng cũng không dám vậy nữa. Rõ ràng là đại thiếu gia này nhìn cũng đẹp như chủ nhân, nhưng chủ nhân thì dịu dàng, còn y lại... Bây giờ y cho phép nàng liếm y, nàng cũng không dám.

Nàng sợ y đánh nàng.

Yêu cầu này đúng thật là có chút kỳ quái, Kỳ Hành nhìn tiểu nha hoàn trước mắt, hai mắt tràn ngập nghi ngờ và lo lắng, hiếm khi giải thích: “Ta nằm trên giường đã nhiều ngày, hôm nay có thể đi lại được, có lẽ...có lẽ do sáng nay người liếm ngón tay của ta, ta nghĩ là có liên quan nên chỉ muốn...”

Y muốn thử xem rốt cuộc là có quan hệ gì không nên mới cho a đầu này ở lại để hầu hạ y dùng cơm trưa.

Vừa nghe Kỳ Hành nói “nằm trên giường đã nhiều ngày” A Cửu liềm mềm lòng, ánh mắt tỏ rõ sự đồng tình ngay tức khắc.

Thân thể của chủ nhân cũng không tiện, thế nhưng cũng không đến nỗi nằm tại một chỗ. Đại thiếu gia trước mắt nàng đây hóa ra cũng chỉ vì bị bệnh mà trở nên hung dữ, thế nên mới đối xử với nàng như vậy...Nghĩ ra rồi, A Cửu rất thông cảm với y.

Nếu liếm y có thể giúp y đỡ hơn thì nàng tất nhiên sẽ tình nguyện giúp y — huống gì y còn cho nàng ăn.

A Cửu nhìn ngón tay trước mắt, nàng cầm lấy bàn tay ấy, bàn tay cũng như chủ nhân của nó, đều đẹp như nhau, nhưng khi sờ vào thì thấy hơi lạnh. Nàng suy nghĩ một chút, sau đó cúi đầu, đưa lưỡi ra liếm nó.

Y nói chỉ liếm một chút thôi, nhưng nàng cũng muốn bệnh của y mau khỏi nên tiếp tục liếm thêm vài cái nữa.

Nếu như thật sự hữu dụng, nàng liếm nhiều một chút là được — Mang bệnh trong người rất khó chịu.

Ánh mắt Kỳ Hành trở nên đen thẫm, bất ngờ. Châm chú nhìn tiểu nha hoàn đang nghiêm túc liếm ngón tay trước mắt, cái lưỡi mềm mại cứ chút một chút một mà liếm ngón tay y, mới đầu còn thấy lạnh lạnh, ngay lập tức sau đó đã thấy lửa nóng bùng lên.

Y chưa bao giờ nếm trải cảm giác này...

Nói cho cùng, y cũng là một nam tử huyết khí phương cương, loại mộng này cũng đã nằm mơ thấy. Nhưng cảnh trong mơ so với cảnh trước mắt thì khác xa vô cùng, y có thể cảm nhận được đầu lưỡi của nàng nhẹ nhàng đảo qua ngón tay, mềm mềm, thoải mái.

Kỳ Hành lúc này mới quan sát tiểu nha hoàn trước mặt mình thật kĩ: Dáng dấp cũng khá, gương mặt hồng hào, da mặt non nớt cứ như chạm vào một cái là có thể chảy nước ra được. Từ góc độ của y nhìn sang, hàng lông mi của nàng dài rậm uốn cong, chớp chớp...Mái tóc được chải đơn giản vén sang hai bên, nhưng do nàng nghiêng người nên vài sợi rũ về phía trước, càng làm cho khuôn mặt của nàng thêm trắng trẻo, mềm mại.

Kỳ Hành chợt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, trong lòng hoảng loạn, thấy nàng còn muốn liếm thêm nữa thì lập tức rút tay về giấu trong áo, gương mặt tuấn tú đỏ ửng lên.

“Đại...Đại thiếu gia?” Không còn tay nữa, A Cửu thấy lạ liền ngẩng đầu lên, mắt nhìn, đầu suy nghĩ: Sao lại rút tay về? Không phải y bảo nàng liếm hay sao?

Kỳ Hành không dám nhìn nàng nữa, chỉ cảm thấy ngón tay bị nàng liếm lúc này nóng hổi, còn phía dưới...Y có phản ứng.

Cố gắng bình tâm, điều chỉnh tư thế ngồi để che giấu sự bối rối.

“Đại thiếu gia, mặt người đỏ hết rồi kìa.” Hôm nay, thái độ của Kỳ Hành đối với nàng không tệ, A Cửu biết thiếu gia vì bị bệnh nên mới hung dữ với nàng, suy nghĩ thế nên lá gan cũng lớn hẳn, đưa tay chạm lên trán y.

Kỳ Hành bỗng giơ tay đánh lên tay nàng một cái, giọng trầm xuống, nói: “Ta không sao.”

Y dùng lực rất mạnh, mu bàn tay A Cửu đau rát, hít một hơi, oan ức nói: “Sao lại đánh ta?” Nàng có lòng tốt liếm cho y, quan tâm y, vậy mà tự nhiên lại bị đánh?! Quá đáng!

Kỳ Hành biết mình có hơi thái quá, nhìn tay nàng hồng lên một mảng, trong lòng có chút áy náy, nhưng lại không biết nên nói gì, vội ho nhẹ một tiếng: “Được rồi, nếu người đói bụng thì ăn đi.”

Có thể ăn sao?

A Cửu được phép, kinh ngạc mừng rỡ.

Nàng cũng chưa tin lắm, nhìn lại y một cái, thấy không giống như là đang gạt mình liền lập tức động thủ. Hình như nghĩ tới điều gì, tay định lấy thức ăn ngừng lại, sau đó tủm tỉm cười cầm đĩa lên —— bây giờ nàng là người, muốn ăn gì thì phải dùng đĩa.

Kỳ Hành thấy bộ dạng ăn như chết đói của nàng, lại thấy nàng dùng đôi đĩa của mình, tính mở miệng nói rồi lại thôi.

——Không cần so đo với nha hoàn này làm gì.

Đợi mình khôi phục bình thường, Kỳ Hành chậm rãi đứng lên, nhưng tiểu nha hoàn vẫn còn đang ăn, miệng phình ra, nhìn giống như con ếch xanh dễ thương.

Y không tự chủ nhớ lại cơn bối rối lúc nãy của mình, trong lòng nghĩ thầm: Bị nàng liếm có một chút mà y đã có phản ứng, tiểu nha hoàn này có phải là một yêu tinh không đây?

Nhưng...

Sao lại có một yêu tinh ngu ngốc như vậy?

Kỳ Hành đỡ trán —— chắc là y bệnh nằm quá lâu rồi!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

A Cửu: Đại thiếu gia ghét tiếng kêu của ta, còn đánh ta nữa, ta không muốn hầu hạ người này! Ta muốn chủ nhân ~~(> <)

Tác giả: Đại thiếu gia sẽ thích nàng nhanh thôi.

A Cửu: Thật không?

Tác giả: Ủ... Muốn ngừng còn không được nữa là...

84. Phiên Ngoại 4

Trùng sinh Meo Meo Meo – Phiên Ngoại 4 : A Cửu

Bình thường người gác đêm sẽ là Thường Nghiên, hôm nay lão gia cố ý đưa hai tiểu nha hoàn xinh xắn tới giúp đại thiếu gia thông phòng, công việc này tất nhiên là giao lại cho các nàng ấy.

Thường Nghiên luôn tự cho rằng, đại thiếu gia là một người thanh tâm quả dục, lúc sáng gặp hai tiểu nha hoàn không có bao nhiêu hứng thú, cũng sẽ không vì mấy câu của lão gia mà thay đổi tâm tình. Thế nhưng, lúc dùng cơm trưa, đại thiếu gia để A Cửu ở lại riêng hầu hạ bên người, niềm tin của y đã bắt đầu lung lay.

Hóa ra đại thiếu gia không thích kiểu hiền dịu đoan trang mà là thích kiểu nhỏ nhắn, xinh xắn như A Cửu.

Tuy dung mạo của A Cửu không bằng Tố Chỉ, nhưng lại cho người ta một cảm giác ngây thơ, chân chất, khó trách đại thiếu gia đặc biệt để nàng ấy ở lại.

Thân thể thiếu gia đã hồi phục, lại coi trọng A Cửu, sợ rằng đêm nay... Thường Nghiên nghĩ đến đây thì không khỏi cười thầm, trong lòng bắt đầu hiện lên một vài hình ảnh tươi đẹp. Nói thế nào đi chăng nữa, đại thiếu gia cũng là một nam nhân, vẫn nên có cô nương ở bên cạnh hầu hạ là tốt nhất.

•

A Cửu lơ mơ không hiểu.

Vì sao đại thiếu gia ghét nàng như thế lại vẫn để cho nàng hầu hạ.

Có điều, lúc dùng cơm tối, y để nàng liếm y rồi cho nàng ăn cơm.... Con người này cũng không tệ lắm. Nghĩ vậy cũng khiến A Cửu cong miệng cười, chép miệng một cái rồi trở về chỗ cũ ăn cá hấp thuốc, ngon quá.

Cũng không biết ngày mai có được ăn tiếp không nữa....

Nàng nghĩ thầm, chỉ cần mình có thể hầu hạ tốt cho thiếu gia, cứ cố gắng thì mỗi ngày sẽ có cá hấp thuốc để ăn.

Kỳ Hành ngẩng đầu nhìn tiểu nha hoàn, trong lòng đau đáu thở dài một hơi.

Nha đầu này thật là không đụng tay vào bất cứ việc gì, để cho nàng hầu hạ mình quả thực là không giống ai. Cũng may hôm nay thân thể của y chuyển biến tốt, sức lực cũng khôi phục một ít, còn tự làm được một số việc.

A Cửu nhìn Kỳ Hành cởi áo, nghĩ thầm là y đã buồn ngủ, nhân dịp này, nàng phải biểu hiện thật tốt mới được

“Đại thiếu gia, để ta hầu hạ người.” A Cửu cười cười đi về phía Kỳ Hành, đôi mắt trong suốt đầy vẻ ân cần.

Kỳ Hành cũng có chút bất ngờ, không nghĩ tiểu nha hoàn này có nhân lực tốt như vậy, liền đưa tay rộng ra để nàng thay áo giúp. Nếu nàng muốn hầu hạ y, tất nhiên là y vui lòng nhân hạ rồi.

Y cúi đầu, nhìn dáng người nhỏ xinh chỉ đứng tới ngực mình, tâm tình chợt tốt lên, cong khóe miệng cười cười.

A Cửu rất thông minh, mặc dù là lần đầu thay quần áo cho người ta, nhưng lại tiến hành rất có thứ tự. Nàng đặc chí, tự thầm khen mình quá thông minh. Trước đây, nàng thường hay nhìn thấy Oản Oản giúp chủ nhân cởi áo, còn cởi rất nhanh. Tuy lúc đo Oản Oản không cho nàng xem nhưng nàng luôn trốn trong góc phòng nhìn lén.

Mỗi lần Oản Oản giúp chủ nhân thì mặt của chủ nhân sẽ đỏ lên, nhưng nàng biết chủ nhân rất vui vẻ.

Bây giờ nàng cũng giúp đại thiếu gia cởi áo, có phải y cũng sẽ hài lòng như chủ nhân không?

A Cửu ngẩng đầu lên, trùng hợp thấy đại thiếu gia cũng đang nhìn nàng, ánh mắt nàng cháy bỏng tức thì, không thẹn thùng chút nào mà thương lượng: “Đại thiếu gia, ta giúp người cởi quần áo, người cho A Cửu cá ăn có được không?”

Kỳ Hành: “...”

Thật hung dữ.

A Cửu rút đầu lại, tiếp tục giúp y cởi áo choàng, trong lòng nàng lúc này đầy nổi bất bình: Đại thiếu gia hẹp hòi, có cả thôi mà cũng không cho nàng ăn, chỉ có mỗi chủ nhân là tốt.

Kỳ Hành rất muốn mở cái đầu của tiểu nha hoàn này ra để xem bên trong có chứa cái gì? Tự mình hầu hạ y cởi áo chỉ để đổi lấy cá ăn? Chắc chỉ có nàng ấy mới nghĩ ra được.

Chờ khi Kỳ Hành hết cơn bực mình, cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện quần áo của y đã bị cởi gần hết. Y sững sờ rồi vội hất bàn tay đang để trên lồng ngực mình, nghiêm nghị nói: “Người làm gì vậy?”

Không biết thẹn thùng gì cả!

A Cửu đang tủi thân vì không có cá ăn, đại thiếu gia này lại còn đánh nàng nữa, cơn giận bộc phát, nàng trừng mắt chất vấn: “Người còn đánh ta nữa?”

Y là thiếu gia, nàng là nha hoàn, y đánh nàng có một cái, chuyện này là hiển nhiên, vậy còn đáng về tội nghiệp kia của nàng là ở đâu ra?

Kỳ Hành chỉ nghĩ trong lòng thế thôi, nhưng khi nhìn thấy hai hàng nước mắt của tiểu nha hoàn, y nhất thời mềm lòng. Nàng lại là do gia gia tuyển ra để làm nha hoàn thông phòng, những điều căn bản chắc là đã được học từ trước.

Chẳng lẽ, tiểu nha hoàn muốn hầu hạ y ngủ?

Kỳ Hành thấy nghĩ như vậy cũng có điểm hợp lý. Tiểu nha hoàn này ngây thơ ngốc nghếch nhưng dù sao vẫn được cho là vừa lòng người, đêm nay y giữ nàng lại gác đêm, vậy mà nha đầu này lại không nghĩ vậy, nàng cho rằng, y muốn nàng...

Kỳ Hành suy nghĩ nhất thời khiến hai tai đỏ lên, trong lòng mắng thầm: Hoang đường!

Nhưng lúc ăn cơm ban trưa, nàng liếm ngón tay của y, y liền...

Y bị điên rồi sao?

Kỳ Hành ơi là Kỳ Hành, không phải người không thích nữ nhân sao? Làm sao lại để cho tiểu nha hoàn mê hoặc tâm trí?

“Người đi ngủ đi, có việc gì ta sẽ gọi người.”

Y cần phải được yên tĩnh một chút, có lẽ là chưa bao giờ được tiếp xúc với nữ nhân nên hôm nay y mới không khống chế được mình. Coi như khi đó là người khác chứ không phải nha đầu này, nói không chừng y cũng có phản ứng như thế.... Nhất định là như vậy!

Vừa nghe thấy nàng đòi ăn cá thì liền đuổi nàng đi ngủ, thật là quá hẹp hòi! A Cửu thầm khinh bỉ trong lòng. Nàng nghĩ tới chủ nhân trước kia, cũng nghĩ về nữ nhân trong lòng chủ nhân, người trong cung không một ai dám đắc tội với nàng, vậy mà hôm nay đại thiếu gia này...

Nếu như có chủ nhân ở đây thì tốt rồi, nàng nhất định sẽ để chủ nhân trách đại thiếu gia này như trách phạt Oản Oản – đánh vào mông.

Kỳ Hành nhìn tiểu nha hoàn vẫn cúi đầu, ghét bỏ nói: “Còn đứng ở đây làm gì?”

A Cửu giờ cánh tay ra đến trước mặt y, làm nũng nói: “Đau...” Đều là tại y.

Đau?

Kỳ Hành nhìn cánh tay sưng đỏ của nàng, nhíu mày cười nhạt: “Chỉ là một nha hoàn, làm bộ da mỏng thịt mềm như thế để làm gì? Nếu người còn không nghe lời của ta nữa thì ngày mai phạt người đi quét sân, một ngày chỉ được ăn một bữa.”

Tiểu nha hoàn này tham ăn như vậy, dùng hình phạt này với nàng là đúng nhất.

A Cửu chu miệng, cảm thấy thương thân vô cùng, nhưng nàng không ngốc, người này chính là đại thiếu gia, nếu như nàng chọc giận y thật thì nàng nhất định sẽ không sống yên thân, quét sân còn chưa nói, cái đáng kể là : Một ngày chỉ được ăn một bữa... Thật quá sức hèn hạ!

A Cửu tức tối giậm chân, sau đó chạy đến chỗ ngủ.

Kỳ Hành thở ra một tiếng, nghĩ thầm: Nếu dùng thái độ này mà đi theo y, tiểu nha hoàn này đã sớm bị đuổi rồi, không biết cảm ơn thì thôi, còn tỏ thái độ nữa chứ...

Y mặc lại trung y đang cởi nửa, nằm xuống giường, nhưng thế nào cũng không ngủ được

...Còn chưa dọn nhà bếp ngày mai đừng làm cá hấp thuốc.

•

Lấy tư cách là tôn tử của Kỳ gia, từ nhỏ, Kỳ Hành đã được giáo dưỡng rất tốt, ngoại trừ mấy tháng nay nằm trên giường bệnh ra, mỗi ngày đều rời giường vào giờ mẹo, sau đó rửa mặt, dùng đồ ăn sáng.

Hôm nay, thân thể của y tốt hơn, có thể đi lại được như trước. Kỳ Hành thức giấc, chờ Thường Nghiên đến hầu hạ như mọi khi, nhưng lại nhớ ra, người trực đêm là tiểu nha hoàn kia, y nhíu mày, đứng dậy lấy quần áo mặc.

Đợi thêm nửa khắc cũng không thấy có động tĩnh gì, gương mặt tuần tú trầm hẳn xuống.

Vào mỗi sáng, tâm tình y thường không được tốt, Thường Nghiên đi theo y mấy năm nay nên quen rồi, mọi chuyện đều lo chu toàn, không sai phạm nửa điểm, nhưng hôm nay, tiểu nha hoàn này lại...

Xem ra là y quá dung túng cho nàng rồi, đêm qua phải cho nàng đi phòng chứa củi mới đúng!

Kỳ Hành mặt mày hầm hầm đi tới chỗ A Cửu, y vừa bước vào thấy màn trướng vẫn còn buông, trong phòng cực kỳ yên lặng.

Được lắm, vẫn còn ngủ cơ đấy!

Kỳ Hành tiến thêm hai ba bước, tay vén màn che giường lên, vừa định lớn tiếng quát người nhưng lại bị hình ảnh trước mắt làm cho ghen tức.

Tiểu nha hoàn nằm nghiêng, cuộn người lại ngủ, trên người chỉ mặc cái yếm mỏng, hai tay nắm tròn để trước ngực, mái tóc xõa ra hơi rối, che đi một phần gò má của nàng.

Chuyện này cũng không đáng nói gì, chỉ là trên người của tiểu nha hoàn chỉ mặc có một cái yếm mỏng màu hồng nhạt, bên trên có thêu một đoá ngọc lan thanh nhã. Kéo chăn đắp lại cho nàng, Kỳ Hành nhìn cánh tay để trần trắng nõn, còn cả mảng hồng nhạt nhấp nhô theo hô hấp ...

Cái này...

Tay y đứng lại, kiểm chế hơi thở của chính mình, lửa giận vừa nãy bùng cháy bây giờ tiêu tan đâu mất cả.

Nếu là người khác, y còn nghĩ người ta đang cố ý dụ dỗ y, nhưng còn tiểu nha đầu này, nàng không phải là người có thể làm những chuyện như vậy để mê hoặc người ta.

Bất kể là bị mê hoặc thực sự hay không, Kỳ Hành phải thừa nhận rằng tư thái của tiểu nha hoàn này thật là duyên dáng... Không trách được bị tuyển để làm thông phòng.

A Cửu vốn đang ngủ ngon, mơ thấy chủ nhân bị nữ chủ nhân ăn miếng, còn nàng thì đang vui vẻ ăn cá. Mùi vị đó thật là thơm ngon, nhưng sao phía sau lưng lại cảm thấy lạnh lạnh, nàng sợ hãi quay đầu, liền nhìn thấy đại thiếu gia giống đực kia đang gờ nanh múa vuốt, hình dạng trông rất đáng sợ.

Ánh mắt của đại thiếu gia xanh lè, gào thét về phía nàng, giống như con chó mực to lớn kia từng hù dọa.

Đại thiếu gia muốn cướp cá của nàng, nàng không thể cho được thì y lại đánh. Nàng kêu khóc gọi chủ nhân, nhưng chủ nhân lại đang ôm nữ chủ nhân nên không nghe thấy, nàng rất sợ, cứ phải liếm đi liếm lại ngón tay của đại thiếu gia...

“Meo meo meo meo meo meo ~ “

Liếm liếm người, không cho người cướp cá của ta.

A Cửu bị làm cho tỉnh lại, tuy nàng đã liếm ngón tay của đại thiếu gia nhưng y vẫn muốn cướp cá của nàng.

“Meo meo ...Meo meo meo meo meo ~ “

Kỳ Hành nhìn cảnh mát mẻ xảy ra trước mắt mà ngỡ ngàng, đột nhiên bên tai lại nghe thấy tiếng meo meo dồn dập khiến y quay về hiện thực. Y nhìn khuôn mặt của tiểu nha hoàn, thấy mặt nàng đỏ lên, miệng liên tiếp gào thét.

Kỳ Hành rất muốn kéo nàng dậy, nhưng ngay tức khắc, tiểu nha hoàn mở đôi mắt to ra nhìn y.

“Người...”

“Meo meo!” A Cửu thấy Kỳ Hành thì không ngừng nhào tới, miệng cứ kêu meo meo meo meo...

Y bực mình, định đưa tay đẩy nàng ra, nhưng nhìn tấm lưng trắng sáng chỉ có một cái dây lưng mỏng manh thì không làm gì được...

“Buông tay!” Kỳ Hành nghiêng răng nghiêng lợi, phun ra hai chữ.

Thật là hung dữ mà...

A Cửu hoảng sợ lập tức buông tay, sau đó ngẩng đầu lên nhìn y, hai con mắt to tròn ngập nước, miệng kêu “Meo meo...”

Kỳ Hành nghĩ mình sẽ tức giận, nhưng nếu chuyện này truyền đi, chắc sẽ nói là do y ép buộc tiểu nha hoàn này. Trong lòng bất đắc dĩ đè nén cơn tức, nghiêng đầu nói: “Mặc quần áo vào.”

Y nghe thấy tiếng động ma sát, nghĩ chắc cũng xong xuôi nên quay đầu lại nhìn

Thế nhưng —————

Tiểu nha hoàn đang ngồi trên giường, tay cầm quần áo và đồ dùng hằng ngày, đôi mắt mở to luống cuống đưa quần áo đến trước mặt y.

A Cửu: “Meo meo... Ta sẽ không...”

Kỳ Hành: “...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Không nên nghi ngờ chỉ số thông minh của A Cửu, nàng ấy sẽ không mặc quần áo đâu.

Một con mèo hai tuổi như vậy thì rất thông minh đúng không? ()

(Vấn đề là tại sao lại có thể cưỡi y phục của đại thiếu gia theo thứ tự như vậy được chứ?)

→ Bởi vì ở bên cạnh Oản Oản một thời gian, mà Oản Oản lại rất am hiểu lĩnh vực này...

85. Phiên Ngoại 5

Trùng Sinh Meo Meo Meo – Phiên ngoại A Cửu bán manh*

* Manh – : bắt nguồn dùng là từ “moe” () trong tiếng Nhật thường dùng cho những nv trong anime-manga

đồng âm với , nghĩa là bốc cháy, tức để biểu hiện tình cảm tha thiết, cháy bỏng với nhân vật. Cho nên moe trở thành 1 kiểu nói ý chỉ rằng đối tượng đc nói đến rất “yêu” (adorable, cute, lovely, etc... nói chung là thay những tính từ khen ngợi) hoặc là biểu hiện rằng người nói rất có cảm tình với đối tượng đc nói đến. (by MeteoraX)

Bán manh đại khái là giả bộ đáng yêu để người ta thích.

Đối mặt với câu nói vô lý của tiểu nha hoàn, Kì Hành không còn tâm tư thương thức hình ảnh hương diễm trước mặt, hừ lạnh một tiếng rồi bước ra khỏi cửa phòng.

Y đúng là điên rồi mới giữ tiểu nha hoàn này lại chăm sóc cuộc sống hàng ngày của mình!

A Cửu nhìn vẻ mặt xanh mét của y, tử thân cúi đầu, thở dài một hơi: sao nàng lại có thể quên, đại thiếu gia nhỏ mọn như vậy sao có thể mặc quần áo cho nàng chứ?

Nàng nắm chặt quần áo trong lòng, nhất thời không biết nên mặc từ cái nào, nàng nhớ rõ cách cởi quần áo, sao lúc mặc vào..... thật là khó khăn mà.

Cọ cọ một hồi, rốt cuộc A Cửu cũng mặc được quần áo vào. May là nàng thông minh, chứ nếu ngốc nghếch thì sao mặc được quần áo vào chỉnh tề như vậy. Nhất thời A Cửu cảm thấy vô cùng thỏa mãn, chạy đi rửa mặt. Hiện giờ chủ nhân không có ở đây, mọi việc nàng đều phải tự làm, mà cái tên thiếu gia xấu xa này, lúc nào cũng muốn cướp lấy hai quả bóng tròn tròn trước ngực nàng, ngay cả lúc ngủ cũng muốn cướp.

—— nàng không thích tên đại thiếu gia này, nàng nhớ chủ nhân....

Nếu nàng có thể trở về bên chủ nhân thì tốt rồi, nhưng mà..... A Cửu vươn tay, bắt đắc dĩ thở dài một hơi, cái dạng này của nàng, chắc là chủ nhân không nhận ra rồi.

Nếu nàng nói mình chính là A Cửu, nhất định sẽ bị coi thành yêu tinh.

Yêu tinh? Hai mắt A Cửu sáng ngời, đột nhiên nghĩ ra biện pháp, giờ mình từ mèo biến thành người, có phải không bao lâu nữa sẽ biến thành thần tiên không? Nếu nàng biến thành thần tiên, sẽ không phải sợ đại thiếu gia đánh nàng, cũng có cách tìm được chủ nhân.

Thần tiên!

A Cửu nghĩ đến hai từ này, ánh mắt tỏa sáng, nhưng phải tu luyện thành tiên như nào?

A Cửu mơ màng bước ra khỏi phòng, trùng hợp lại thấy Tổ Chi đang đi tới bên này, vội mỉm cười, chào hỏi với nàng.

Đêm qua đại thiếu gia không chỉ để A Cửu ở lại hầu hạ dùng bữa, còn để nàng ta lưu lại gác đêm, điều này khiến nàng cực kỳ ghen tị. Rõ ràng dung mạo của nàng hơn A Cửu, lại biết cách chăm sóc hơn, sao thiếu gia lại chọn A Cửu. Việc gác đêm này, không chỉ đơn giản là gác đêm, dù thế nào đại thiếu gia cũng là nam tử, huyết khí phương cương, buổi tối chỉ cần quyến rũ một chút là có thể thành chuyện tốt, làm ít được nhiều.

Chỉ không biết A Cửu có làm vậy hay không....

Tổ Chi híp mắt, cười nói: “Sao dậy sớm vậy, đêm qua ngủ ngon không?”

A Cửu gật đầu, trừ việc mơ thấy đại thiếu gia có chút sợ hãi, còn mấy cái khác vẫn bình thường.

Thấy nàng gật đầu, nghi ngờ trong lòng Tổ Chi càng lớn hơn, đưa tay kéo A Cửu qua một bên, nhỏ giọng nói: “Đêm qua..... đêm qua đại thiếu gia có.....”

Đêm qua à, A Cửu trừng mắt nói: “Ta giúp đại thiếu gia cởi quần áo, nhưng đại thiếu gia thật dữ, làm ta đau, còn đẩy ta ngã nữa.”

Nàng thật là đáng thương mà.

Nghe vậy, khuôn mặt đang cười của Tổ Chi trắng bệch..... hóa ra đêm qua, đại thiếu gia thực sự đã ăn sạch A Cửu?

Người trong phủ đều biết, đại thiếu gia không gần nữ sắc, đêm qua có thể vừa đúng lúc cơ thể khó chịu, ăn sạch A Cửu, việc đó cho thấy thiếu gia yêu quý A Cửu không ít. Tuy A Cửu chỉ là nha hoàn, nhưng dù sao cũng là người đầu tiên của đại thiếu gia. Nam nhân đều có mối nối cũ, lúc này đại thiếu gia thích A Cửu, tất nhiên sẽ rất chiều chuộng nàng ta.

Tuy nàng ghen ghét vì A Cửu đã cướp đi sủng ái của mình, nhưng kết cục đã định, nàng chỉ có thể bình tâm lại, nghĩ biện pháp khác.

Dù sao, cũng không phải đại thiếu gia không thích nữ nhân, nên nàng vẫn còn cơ hội.

Tổ Chi đè nén chột dạ xuống, mỉm cười thân mật, vô cùng thân thiết kéo tay A Cửu, nhiệt tình nói: “Chắc đêm qua muội mệt mỗi lần, ta mang muội đi ăn sáng.”

Vừa nghe thấy được ăn, ánh mắt A Cửu tỏa sáng, liên tục gật đầu: “Ừ, tốt.”

Nàng rất đói mà.

.

Cảm thấy thân thể rất tốt, Kì Hành đi tới Thư phòng.

Nhìn người đang mài mực bên cạnh, y chợt nhớ tới tiểu nha hoàn quần áo không chỉnh tề kia, theo bản năng liền hỏi: “Nàng đâu rồi?” Tuy không trông cậy vào việc nàng hầu hạ mình, nhưng dù sao bây giờ cũng là người ở Trầm Vân Hiên, thế nào cũng phải đến gần đợi y sai phái mới đúng chứ.

Sáng sớm đã không thấy bóng người, không biết đang tính toán chuyện gì.

Thường Nghiên dừng tay một lúc, hẳn biết “nàng” trong miệng đại thiếu gia chính là A Cửu, liền nói: “Vừa nãy A Cửu với Tổ Chi đi ăn sáng rồi, chắc giờ cũng sắp quay lại.”

Đi ăn sáng?

Kì Hành nhướn mày, có vẻ như không vui lắm: “Gọi nàng ấy đến đây cho ta.”

Tiểu nha hoàn này thấy ăn, chắc quên mất chức trách của mình rồi.

Thường Nghiên cảm thấy nghi ngờ, thầm nghĩ: chẳng qua mới một ngày, đại thiếu gia đã không thể rời xa A Cửu, xem ra về sau không thể thờ ơ với nàng ta rồi.

A Cửu bị Thường Nghiên tha về.

Tuy nói hiện giờ A Cửu là nữ nhân của đại thiếu gia, hẳn không đánh được, nhưng tiểu nha hoàn này lại chui vào phòng bếp, nói thế nào cũng không chịu quay lại. Hẳn lại không dám quát nàng, nếu hẳn làm vậy, A Cửu lại thổi gió bên gối đại thiếu gia, người không hay ho chính là hẳn.

Nhưng mà đại thiếu gia muốn gặp nàng, hẳn phải đem người về thôi.

Cho nên lúc Kì Hành nhìn đến thì thấy cảnh này: tiểu nha hoàn đang cầm mấy miếng Ngọc Đoàn Tô, miệng nhồm nhoàm một đồng, hai má phình ra.

.... Đúng là đồ tham ăn!

Lập tức Kì Hành không còn tâm trạng đọc sách.

Biểu tình của đại thiếu gia nhìn qua cũng không tốt lắm, dù sao bây giờ người cũng đưa đến rồi, Thường Nghiên vội lui ra ngoài, lúc này mà không lui thì toi.

A Cửu không để ý tới hẳn, cố ăn nốt mấy miếng bánh trong tay, bị ánh mắt nhìn chăm chú của hẳn liền không chịu nổi, ngón ngữ lạnh lùng: “Bỏ cái tay kia ra!”

Sao lại dữ như vậy.

Không để nàng ăn cá viên còn chưa tính, giờ đến Ngọc Đoàn Tô cũng không để nàng thử, nhưng mà..... A Cửu chớp chớp mắt, sức của đại thiếu gia lớn như vậy, chắc chắn nàng không thể đoạt từ tay hẳn được.

Nàng ngẫm nghĩ, rồi hít sâu một hơi, đưa tay túm lấy toàn bộ Ngọc Đoàn tô nhét vào miệng.

Kì Hành nhìn nàng ăn như sói đói, vừa định mở miệng giáo huấn, đã thấy mặt tiểu nha hoàn đỏ lên, miệng ứ ứ. Y hốt hoảng, vội rót chén nước đưa cho nàng.

Tiểu nha hoàn vội uống cạn, sắc mặt tốt hơn một chút, thở dài một hơi, nói với y: “Cảm ơn đại thiếu gia.”

Nhìn tiểu nha hoàn đỏ bừng mắt, đôi mắt ướt nước, bộ dáng xinh xắn này khiến người khác nhộn nhạo trong lòng.

Kì Hành thấy nàng không có việc gì, lập tức nghiêm mặt, đặt cái chén sang một bên, hừ lạnh một tiếng.

Tuy đại thiếu gia vẫn rất hung dữ, nhưng lúc này y thấy nàng ghen, lại rót nước cho nàng, có thể thấy tâm y vẫn rất lương thiện. A Cửu quyết định không tức giận với y nữa —— dù sao cá viên ăn ngon như vậy, chắc là y tiếc nên mới hung dữ với nàng.

Nàng không trách.

Kì Hành không biết vì sao nha đầu kia ghen, y lại khấn trương đến vậy, nhất thời trong lòng rối loạn, gất gỏng nói: “Lại đây mài mực cho ta.”

“Dạ.” A Cửu cười cực kì ngọt ngào, hai lúm đồng tiền hiện ra, càng khiến nàng đáng yêu hơn. Nàng vội chạy đến bên án thư, đưa tay mài mực.

Sau khi nàng biến thành người, đại thiếu gia là người đầu tiên nàng gặp, mà nơi này tất cả mọi người đều nghe lệnh đại thiếu gia, nàng cũng hiểu đại thiếu gia không phải là người xấu, về sau nên ở chung với y cho tốt. Hầu hạ y tốt rồi, y vừa lòng sẽ đối xử tốt với mình.

Lúc đó, nàng sẽ được ăn rất nhiều cá viên.

Tiểu nha hoàn im lặng mài mực, Kì Hành cực kỳ hưởng thụ giây phút này, không biết tại sao trong đầu y đột nhiên hiện ra mấy chữ “*Hồng tự thiêm hương*”,* không khỏi nhú mày.

**Hồng Tự Thiêm Hương*: Câu này là câu thành ngữ cổ, Hiểu ngắn gọn là “*Hồng nhan thêm hương*”, Hồng tự: nói về những thiếu nữ áo quần xinh tươi diễm lệ. Nghĩa ban đầu là thư sinh trong thời gian dài mài kinh sử có hồng nhan bên cạnh giúp đốt thêm hương. Ý chỉ những người có nữ nhân xinh đẹp bên cạnh

Nhưng Lúc y lơ đãng liếc nhìn tiểu nha hoàn đứng cạnh, thấy đôi mi dài của nàng khe khẽ rũ xuống, nhìn qua thật động lòng người.

..... Thật ra tiểu nha hoàn này, cũng rất xinh đẹp.

Ít nhất là y nhìn cảm thấy thật thoải mái.

Kì Hành trầm nghĩ trong lòng, tâm tư không tập trung, đến lúc cảm thấy hương thơm phảng phất trước mặt, y đột nhiên ngẩng đầu, trùng hợp lại nhìn thấy đôi mắt đen láy của tiểu nha hoàn đang nhìn mình.

Mắt hạnh má đào, sóng mắt lưu chuyển cũng không đẹp hơn thế.

“Người....”

Khuôn mặt tươi cười của tiểu nha hoàn cách y không tới một gang tay, y còn có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của nàng. Nàng cười thật ngọt ngào, để lộ hàm răng trắng nõn, dịu dàng nói: “Đại thiếu gia..... Về sau ngày nào ta cũng mài mực cho người được không?”

Kì Hành dù sao cũng là nam tử, lại ít gần nữ sắc, giờ lại có một cô nương xinh đẹp như vậy lại gần, người được hưởng xử nữ trên người nàng, tim liền đập như trống, miệng khô lưỡi nóng.

“Rồi rồi, mau đi mài mực đi.” Y thu hồi ánh mắt, lấy lại bình tĩnh, ra vẻ thản nhiên nói.

“Dạ.” A Cửu gật đầu, tiếp tục cúi đầu mài mực.

—— chờ đại thiếu gia vui vẻ là ngày nào nàng cũng được ăn cá viên rồi.

Nếu nói vừa này chỉ hơi mất tập trung, thì giờ lại là tâm tư hỗn loạn, xem cái gì cũng không vào.

Nhưng mà..... mỗi ngày mài mực cho y sao?

Kì Hành trầm nghĩ, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, cười vui sướng.

.

Tuy Kì Hành biết để nha đầu này ở lại Trầm Vân Hiên là một quyết định sai lầm, nhưng không thể không nói, thân thể y thật sự tốt lên, chỉ bằng điều này, tạm thời y vẫn có thể nhường nhịn một chút, dù nàng không làm việc, nhưng chỉ cần cho nàng một mâm cá viên, nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời thôi.

Sau đó, mỗi ngày Kì Hành đều tự thôi miên mình không phải đang nuôi nha hoàn, mà đang nuôi thú cưng, còn là thú gì..... Kì Hành dừng bút trầm nghĩ một chút: Có lẽ là một con mèo ngọc.

Cũng may là còn biết mài mực, còn có chút tác dụng.

Tuy tổ phụ cố ý đưa nàng vào làm thông phòng, nhưng ngày đó y đã nói rõ ràng, có thể để nàng lại, nhưng cũng chỉ sai bảo như nha hoàn bình thường thôi, không có ý khác. Tổ phụ thấy thân thể y cũng dần tốt lên nên cũng mặc y, dù sao thì Trầm Vân Hiên vẫn còn mấy nha hoàn tri kỷ.

Một ngày nào đó, Kì Hành theo thường lệ đi tới thư phòng, vừa nghe thấy bạn tốt Thương Tử Đoan đến thăm, lập tức ra ngoài chiêu đãi.

A Cửu đi theo Kì Hành, nhìn qua có vẻ ngoan hiền. Mấy ngày này, nàng đã thăm dò được tính tình của Kỳ Hành, biết được nếu mình im lặng, y sẽ không quát mình. Mỗi lần đến lúc dùng bữa, còn đặc biệt chuẩn bị một mâm cá viên.

Càng ngày nàng càng cảm thấy đại thiếu gia là người tốt, nếu không tìm thấy chủ nhân, về sau nàng cứ đi theo y cũng được.

Thương Tử Đoan là bạn tốt lớn lên từ nhỏ cùng Kì Hành, tuổi cũng xấp xỉ, nhưng người ta đã có vài thông phòng rồi, tất nhiên sẽ không giống Kì Hành không biết thương hương tiếc ngọc.

Giờ hẳn thấy cơ thể Kì Hành đã khôi phục, sắc mặt cũng tốt lên, khiến hắn yên tâm đôi chút. Điều làm hắn kinh ngạc nhất chính là, sau tên kia còn có một tiểu nha hoàn xinh đẹp.

Thương Tử Đoan cười cười, trầm nghĩ: giờ hết bệnh rồi, cũng nghĩ thông suốt.

Kì Hành thấy bạn tốt đang cười vui vẻ, liền biết hắn hiểu nhầm, lập tức giải thích, nha hoàn này do tổ phụ để lại chiếu cố ỉn, không có ý gì khác.

Thương Tử Đoan nghĩ thấy tiểu nha hoàn xinh đẹp như vậy lại chỉ để mài mực, thật là lãng phí. Hắn lại liếc mắt một cái, thấy tiểu nha hoàn cũng đang nhìn lại mình cười, cảm thấy nàng ta lanh lợi hoạt bát, đơn thuần đáng yêu.

Tuy tiểu nha hoàn lớn lên xinh đẹp, nhưng người đẹp hơn nàng không phải hắn chưa từng thấy, nhưng đôi mắt trong veo đến vậy, đây là lần đầu hắn gặp.

“Diễn Chi, huynh thực sự không tính đến phương diện kia sao?” Diễn Chi là tên tự của Kì Hành.

Kì Hành uống một ngụm nước, mặt không đổi sắc liếc nhìn hắn một cái, nói: “Đệ nghĩ ta và đệ giống nhau sao?”

Nhất thời Thương Tử Đoan nghẹn lời, nhưng là bằng hữu nhiều năm, y đã sớm quen với cách nói của Kì Hành, xấu hổ cười cười, cũng không nhắc lại chuyện kia.

Kì Hành ngại nha đầu này phiền phức, để nàng lui ra. A Cửu tủi thân vô cùng, rõ ràng nàng không nói gì, nhưng vì muốn ăn cá viên mỗi ngày, nàng đành ngoan ngoãn lui ra.

Thương Tử Đoan nhìn theo bóng tiểu nha hoàn, chớp mắt, nói ra ý tưởng trong lòng mình: “Diễn Chi, từ nhỏ ta lớn lên cùng huynh, ta chưa từng yêu cầu huynh điều gì, nay ta có việc muốn nhờ, hy vọng huynh có thể đáp ứng.”

Đột nhiên khách khí như thế, Kì Hành không quen cho lắm, y vốn đẹp, giờ cười lên càng tuấn tú: “Đều là bạn tốt nhiều năm, nào có đạo lý ta không đáp ứng chứ, đệ nói thử xem.”

Thương Tử Đoan thấy Kì Hành sáng khoái như vậy, cũng không băn khoăn nữa, nói: “Nếu huynh không để ý đến nha đầu kia thì tặng cho đệ có được không?”

Kì Hành nghe vậy, bàn tay đang cầm chén trà khựng lại một chút, đầu ngón tay siết chặt.

Thường Tử Đoan thấy thần sắc của y, tiếp tục nói: “Diễn Chi, huynh yên tâm, ta sẽ không để nàng làm thông phòng, ta sẽ nạp nàng làm thiếp, yêu nàng chiều chuộng nàng.”

Tiểu cô nương động lòng người như vậy, tất nhiên phải yêu thương rồi.

86. Phiên Ngoại 6

Trùng Sinh Meo Meo Meo

Chương 84(1): Phiên ngoại A Cửu bán manh

Bị ghét bỏ

A Cửu ngồi một mình bên hồ sen, nhìn đàn cá bơi tung tăng trong nước, nhất thời nổi lòng nghịch ngợm, cỡi hải thả chân vào hồ nước. Thời tiết hiện tại hơi nóng, ngâm chân như vậy rất là mát mẻ. A Cửu thích lạnh, cứ ngồi lẳng lặng bên hồ như vậy, để kệ đàn cá vờn quanh đầu ngón chân, cảm thấy hơi buồn, nàng cười khanh khách không ngừng, cười đến nổi hai má ửng đỏ.

Cá này, nếu đem đi kho tàu, chắc là ngon lắm.

Bỗng nhiên có một bóng đen xuất hiện sau nàng, A Cửu kinh ngạc a một tiếng, quay đầu nhìn về phía sau. Vừa nhìn thấy người xuất hiện, nàng đã đem việc vừa bị vớt bỏ ném ra sau đầu, híp mắt cười nói: “Đại thiếu gia.”

Thấy sắc mặt lạnh lùng của y, thật ra thì nàng nhìn cũng đã quen, nhấc một chân lên, quay ra nói: “Thoải mái lắm, ngài muốn thử không?”

Kì Hành: “.....” Nếu là trước kia, nhất định y sẽ mắng tiểu nha hoàn này không biết xấu hổ, nhưng ở chung lâu rồi, y hiểu nha đầu này không phải không biết xấu hổ, mà là thực sự ngây thơ.

Thôi, không so đo với nàng nữa.

Một lúc sau, Kì Hành mở miệng, ngữ khí bình thản: “Lúc này Tử Đoan nói với ta muốn xin người, người có muốn đi theo hắn không?”

Tử Đoan? A Cửu nhú mày, hình như là bằng hữu lúc này của thiếu gia. Giống đực vừa nãy lớn lên khá đẹp, mặt lúc nào cũng mang ý cười, nhìn qua..... Có vẻ dễ ở chung hơn đại thiếu gia. A Cửu âm thầm suy nghĩ trong lòng, rồi nhỏ giọng hỏi: “Cái tên kia..... Nhà hắn có cá viên không?”

Kì Hành: “.....”

Thấy sắc mặt đại thiếu gia lại âm trầm thêm vài phần, A Cửu rụt cổ, không dám lên tiếng. Nàng biết, nếu giờ phút này nàng còn dám hó hé, nhất định đại thiếu gia sẽ quát nàng. Mấy ngày nay, tuy đại thiếu gia không đánh nàng, nhưng vẫn thường xuyên quát mắng.

Nàng sợ mà.

A Cửu cúi đầu, đợi đến lúc bóng đen trên đầu đi mất, mới dám ngẩng đầu lên, lúc này đã không còn thấy bóng dáng của đại thiếu gia đâu nữa.

Nàng nhìn theo hướng đại thiếu gia đi mất, trong lòng chợt cảm thấy mất mát.

Đại thiếu gia không giống với chủ nhân, chủ nhân thích mặc đồ trắng, đại thiếu gia lại thích đồ đen; chủ nhân thường cười với nàng, nàng thích quần quýt quanh chủ nhân, đại thiếu gia lại rất hung dữ, chưa bao giờ cười với nàng..... Nhưng nàng cũng không ngốc, nàng biết thật ra đại thiếu gia rất tốt với nàng, nếu không cũng không ngày nào cho nàng ăn cá viên.

..... Không phải là mình làm y tức giận rồi chứ?

Nhưng mà, nàng cũng không nói sẽ đi theo bằng hữu của đại thiếu gia mà.

A Cửu cúi đầu, nhìn đàn cá trong hồ vẫn đang ria chân mình, tuy buồn buồn, nhưng nàng không muốn cười chút nào.

Rõ ràng là nàng rất ghét đại thiếu gia, tại sao khi y tức giận, nàng lại không vui chứ?

Cảm giác này thật kì lạ.

Lúc chạng vạng chợt có cơn mưa to, xua đi cảm giác khô nóng của thời tiết, tâm tình mọi người đều tốt hơn không ít.

Nhưng tâm tình của Kì Hành đại thiếu gia vẫn mây đen dày đặc, mọi người trong Trầm Vân Hiên đều nơm nớp lo sợ, không dám lên tiếng.

Đến lúc dùng bữa tối, A Cửu ăn cá viên trong bát, lại thường xuyên nghiêng đầu ngấm đại thiếu gia bên cạnh, thấy y không để ý đến mình, nàng quệt miệng, cuối cùng nhịn đau bỏ thứ yêu thích, gấp một miếng cá viên vào bát đại thiếu gia.

Giờ nàng đã biết dùng đũa như thế nào, gấp cá viên lung tung gì đó đều được.

Kì Hành nhìn trong bát nhiều thêm một miếng cá viên, chợt nhớ tới lời tiểu nha hoàn nói bên hồ trong lòng đột nhiên tức giận, dùng đũa gấp miếng cá ném xuống đất.

A Cửu không ngờ đại thiếu gia lại làm như vậy.

..... đây là cá viên nàng thích nhất, nàng không nỡ ăn, lại nghĩ, nếu thiếu gia ăn rồi sẽ không tức giận nữa, không ngờ..... không ngờ lại ném đi như vậy. Cá viên đáng thương lăn lăn vào góc nhỏ, vô tình bị vứt bỏ.

A Cửu cảm thấy mình giống viên cá viên kia, nếu một ngày đại thiếu gia tức giận, không cần nàng nữa, sẽ giống như bây giờ, không chút do dự ném đi, không thèm nhìn một cái.

Đúng, nhất định sẽ như vậy. A Cửu không nhìn được nữa, nhìn vào cá viên trong góc phòng, đau lòng sụt sịt, nhận ra hình như mắt mình nóng nóng, “tách” một tiếng rơi vào bát.

Hóa ra nàng đang khóc.

Nàng dùng ống tay áo lau nước mắt, sau đó ăn hết chén cá viên —— về sau nàng sẽ không bao giờ ngốc nghếch đưa cá viên cho tên kia nữa, đại thiếu gia có thích đâu.

Nếu thật lòng thích, sao nỡ ném xuống chứ.

Đại thiếu gia xấu xa!

Tiểu nha hoàn, tất nhiên Kì Hành biết, từ chỗ của y nhìn sang, hai mắt tiểu nha hoàn đỏ hồng, nước mắt không ngừng rơi, “tách ... tách” vào bát. Rõ ràng mình không làm gì, cũng không quát nàng, không đánh nàng, nàng khóc thương tâm đến vậy là sao chứ?

Chẳng lẽ là.....

Kì Hành sửng sốt, bàn tay đang cầm đũa run lên một chút, nhìn lên mặt đất, chẳng lẽ là vì viên cá y vừa ném xuống?

Kì Hành cảm thấy, vì một miếng cá viên mà khóc thương tâm đến thế, thật quá yếu ớt, nhưng giờ phút này, y nhìn tiểu nha hoàn yên lặng lau nước mắt, trong lòng lại phiền muộn đến mức không còn tâm trạng để ăn.

Y buông đũa, lẳng lặng đứng bên cạnh nàng.

“Đừng khóc nữa, mai ta sẽ cho hạ nhân làm thêm cho ngươi một mâm cá viên.” Khó có lúc y ôn tồn lui bước.

A Cửu nghe vậy, cũng không thèm liếc y một cái, chỉ yên lặng cúi đầu.

Nàng không cần, một mâm là đủ rồi. Tuy nàng tham ăn, nhưng trước kia lúc ở cạnh chủ nhân, người chiều nàng, nhưng không để nàng ăn nhiều. Nếu ngày mai chuẩn bị hai mâm cá viên, nàng ăn không hết, lại vất đi.

Lại bị ném đi, cá viên thật đáng thương.

Kì Hành thấy tiểu nha hoàn đột nhiên tức giận, nhất thời lửa giận bùng lên, lại nghĩ đến chuyện của Thương Tử Quả, càng buồn bực vạn phần. Đột nhiên y đứng dậy, quát nàng: “Sao? Không muốn sống với ta?”

Y trừng mắt, biểu tình đầy hung dữ: “Tốt, giờ ta để ngươi đi, cút cho ta! Mau lăn đi!”

A Cửu không ngờ đại thiếu gia sẽ tức giận đến vậy, nàng run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa trắng bệch.

Y thật sự không cần nàng, bảo nàng lăn đi... giống như miếng cá viên bị y ném đi lúc này, lăn vào một góc, bị người vứt bỏ.

Từ khi nàng biến thành người, chỉ biết mỗi người của Kì phủ, giờ y bảo nàng cút đi chỗ khác, nàng nên đi đâu bây giờ?

A Cửu rơm rớm nhìn Kì Hành, sau đó im lặng buông đũa, đứng dậy bước vào góc tường, nhặt miếng cá viên vừa bị Kì Hành ném xuống, ôm vào lòng.

Y không cần nàng, vậy nàng đi đây.

— nàng đi tìm chủ nhân, chỉ cần trở về hoàng cung, có chủ nhân ở đó, nàng không sợ gì cả.

Kì Hành thật không ngờ, tiểu nha hoàn hôm nay đi thật rồi, không cầu xin y, cũng không nói tiếng nào mà bỏ đi.

Kì Hành ngồi xuống, nhìn bên cạnh mình không còn ai, trong lòng cảm thấy lạc lõng.

A, thật ra nàng đã sớm không muốn ở cạnh mình?

.

Qua một canh giờ, rốt cuộc Kì Hành kìm chế không nổi nữa, gọi Thường Hiên tới.

Thường Hiên vừa nghe, tò mò hỏi: “Không phải thiếu gia đuổi A Cửu ra ngoài rồi sao?”

Thật sự đi rồi.....

Sắc mặt Kì Hành trầm xuống, lập tức chạy ra cửa tìm tiểu nha hoàn của y.

Ngoài trời tối như vậy, một tiểu cô nương như nàng, có thể đi đâu chứ? Lúc này Kì Hành mới cảm thấy mình làm quá, tiểu nha hoàn ngốc nghếch như vậy, chắc chắn đã coi lời của y là thật, nghe lời bỏ đi rồi.

Kì Hành hối không kịp.

Trời muộn, người bán hàng rong trên đường đều thu quán chuẩn bị về, khắp nơi vắng vẻ. Kì Hành bước một mình trên đường, lang thang không mục đích tìm tiểu nha hoàn, ngoài trời tối như vậy, lá gan nàng lại nhỏ, chắc sẽ rất sợ hãi, hơn nữa..... nàng ngốc vậy, nếu gặp người xấu.

Tiểu nha hoàn xinh đẹp, đầu óc lại ngốc nghếch, rất dễ lừa.

Trong lòng Kì Hành càng lúc càng lo lắng.

Sau khi chạy khỏi đại môn Kì phủ, A Cửu liền chạy bừa về một hướng, nàng không biết nên đi đâu, mà trên đường cũng không có người, nàng không biết hỏi ai. Phải chờ tới ngày mai sao? Nhưng trời cũng quá hừng đông rồi, nàng đi đâu ngủ bây giờ?

A Cửu sờ sờ miếng cá viên trong ngực, lo lắng nhíu mày: buổi tối lạnh như vậy, nếu ngủ trên đường sẽ đông chết mất?

..... nhưng mà đại thiếu gia không cần nàng?

Nước mắt trên mặt lại giàn giụa, nàng cố nén lại, chỉ thầm nghĩ tìm chỗ ngủ, sáng mai lại đi tìm chủ nhân. Còn đại thiếu gia..... dù sao bệnh của y cũng tốt rồi, không cần nàng liếm nữa.

Không cần, nên cũng không thích nàng nữa, đuổi nàng đi.

Uống công nàng còn quyết tâm về sau đi theo y.

A Cửu tức giận giậm chân, mũi chua xót, sau đó tiếp tục bước về phía trước, nhưng đi được vài bước, nàng dừng lại, không dám bước tiếp.

Phía trước có một người đang đứng, dáng cao cao gầy gầy, một thân áo đen. Tuy chỉ thấp thoáng, nhưng nàng liếc mắt một cái liền nhận ra — là đại thiếu gia.

Tôi tìm nàng sao?

Không đúng, nàng lập tức phủ định, đại thiếu gia ghét nàng như vậy, sao có thể tìm nàng vào giờ này chứ? Không phải tìm nàng, chẳng lẽ..... chẳng lẽ quát mình còn chưa đủ, còn đặc biệt muốn đánh mình sao?

A Cửu càng nghĩ càng thấy đúng, sức đại thiếu gia lớn như vậy, bị y đánh chắc là rất đau.

Nàng không muốn bị đánh đâu, A Cửu rút cổ, chuẩn bị chạy trốn.

Kì Hành đang cực kì lo lắng, như cảm giác được gì, quay đầu lại, thấy một cô nương áo xanh đang đứng ngơ ngác cách đó không xa. Nhìn qua, không phải tiểu nha hoàn nhà y thì còn ai? Kì Hành vội chạy đến, ôm chặt nàng vào ngực.

May mắn, tiểu nha hoàn của y vẫn chưa rời đi.

“Dừng....” Y ôm rất chặt, cả khuôn mặt của nàng đều dán vào khuôn ngực ấm áp, A Cửu không kêu được ra tiếng, chỉ giãy dụa, đưa tay đẩy y ra.

“A Cửu.....” Giọng nói của Kì Hành trầm thấp, cực kì mê hoặc.

Đại thiếu gia chưa từng kêu tên nàng, đây là lần đầu tiên. A Cửu nhất thời sửng sốt, thứ nhất là vì y gọi tên nàng, làm cảm giác bất an của nàng giảm dần, thứ hai là nàng cảm thấy đại thiếu gia sẽ không đánh nàng.

“Đại, đại thiếu gia?” Cánh tay của y nói lỏng dần nên nàng mới có thể nói chuyện, nàng cẩn thận gọi, chỉ sợ chọc giận y.

Kì Hành ôm tiểu nha hoàn nhỏ xinh vào trong lòng, tâm tình hồi lâu vẫn chưa ổn định, y vui đầu vào cổ nàng, mỗi lần thở ra, hơi thở nóng hổi mơn man nơi cổ, buồn buồn.

“Theo ta về đi, được không?” Một khắc nhìn thấy nàng, rốt cục y cũng hiểu được tại sao mình lại tức giận khi nghe thấy lời của Tử Đoan.

Thấy đại thiếu gia không lạnh lùng như ngày thường, A Cửu có chút không quen, đợi đến khi hồi hồn lại, mới ủy khuất nói: “Nhưng mà... nhưng mà người không cần ta.”

— chính miệng y nói y không cần nàng.

Kì Hành hỏi hận muốn chết, nha đầu ngốc này còn không phân biệt được đâu là lời y nói lúc giận. Y buông tay ra, cúi đầu nhìn mặt nàng, dịu dàng nói: “Ta hỏi nàng, nếu nhà Tử Đoan cũng có cá viên, nàng cũng đồng ý đi theo hắn à?”

A Cửu không hiểu vì sao đột nhiên đại thiếu gia lại hỏi mấy cái này, nhưng nàng cũng thành thật suy nghĩ, sau đó lắc đầu.

Kì Hành vui vẻ trong lòng, cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, tiếp tục hỏi: “Vì sao?”

Y muốn nghe đáp án của nàng.

“Bởi vì.....” A Cửu bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Bởi vì, ta luyện tiếu....”

Bởi vì chỉ có Đinh đại ca ở phòng bếp Kì phủ mới làm được cá viên có hương vị như thế, tuy nhà người khác cũng có cá viên, nhưng hương vị không giống vậy. Nếu không phải đại thiếu gia không cần nàng, nàng mới không nở rời khỏi phủ.

Nàng nói xong, ngẩng đầu lên đã thấy ánh mắt vui sướng của đại thiếu gia, khuôn mặt tuấn tú rạng ngời như nghe được điều gì rất vui vậy, tâm tình rất tốt.

Nàng chưa từng nhìn thấy đại thiếu gia vui đến thế. Nhưng mà..... vui vì cái gì chứ? A Cửu cực kì thắc mắc, theo bản năng gãi đầu.

Đúng là Kì Hành chưa từng vui đến vậy. Một khắc trước y nhận ra tình cảm của mình với tiểu nha hoàn không chỉ như vậy, mà lúc này y đã hiểu rõ.

Luyện tiếc.....

Hóa ra là luyện tiếc.

Xem ra nhóc con này vẫn chưa ngốc lắm, Kì Hành vui mừng không thôi.

Rốt cuộc y không nhịn được, hôn lên má tiểu nha hoàn, áp cằm mình lên trán nàng, vô cùng thân thiết hỏi: “Theo ta trở về nhé, được không?”

Bị hôn, A Cửu có chút kì quái xoa xoa mặt, vừa nghe thấy đại thiếu gia nói “về nhà” trong lòng có chút do dự, rồi sau đó lấy miếng cá viên trong lòng ra.

Nàng nhú mày, lông mi khẽ run, nhìn miếng cá viên đã bắn trong lòng bàn tay, nhỏ giọng nói: “Đại thiếu gia, vừa rồi ta thấy người không vui, liền đưa người cá viên, hy vọng lúc người ăn sẽ vui vẻ hơn một chút, nhưng người lại ném nó đi.....” Nàng giương mắt, tiếp tục nói: “Đại thiếu gia, về sau có khi nào người cũng vứt bỏ ta như miếng cá viên này không?”

Nhất định là vậy.

Vừa rồi y nói không cần nàng, tuy rằng..... tuy rằng bây giờ y chạy đi tìm nàng.

Kì Hành cảm thấy suy nghĩ của nha hoàn này rất buồn cười, y cầm lấy cá viên trong tay nàng, bỏ vào miệng.

“Đại thiếu gia?” A Cửu kinh ngạc, bản như vậy sao y còn ăn?

Thấy ánh mắt tràn đầy kinh ngạc của tiểu nha hoàn, Kì Hành nuốt miếng cá vào bụng, nhẹ nhàng nói: “Đây là đáp án của ta, nàng hiểu không?”

— y sẽ không vứt đi, mà sẽ ăn sạch.

“Hả?” A Cửu há hốc miệng, đáp án kiểu gì vậy?

Tâm tình Kì Hành giờ phút này vô cùng tốt, nắm chặt tay tiểu nha hoàn, dắt nàng về Kì phủ.

A Cửu không dám hé răng.

Đại thiếu gia thật đáng sợ, nãy vừa cáu, giờ đã cười, lại còn ăn cá viên bắn như thế, thật kì lạ! A Cửu yên lặng nghĩ trong lòng, không dám ho he, dù sao nàng cũng không có nơi để đi, trở về một lần nữa cũng tốt.

.

A Cửu cảm thấy đại thiếu gia ngày càng kì lạ, buổi tối lúc cởi áo cho y, y liền nhìn nàng chăm chăm, nàng cảm thấy không quen cúi đầu, đại thiếu gia lại cúi xuống hôn nàng.

Còn... còn liếm nàng!

Nửa đêm tỉnh lại, lại thấy đại thiếu gia đang mặc trung y ngồi bên đầu giường nàng, nhìn nàng cười ngây ngô, còn đắp chăn lại cho nàng. Lúc đầu nàng còn bị dọa, sau cũng quen dần, thầm nghĩ: Không phải đại thiếu gia bị bệnh chứ?

Bệnh này thật đáng sợ!

Một ngày, Kì Hành đang xem sách tại thư phòng, tiểu nha hoàn đứng cạnh hắt mài mực, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, y buông sách trong tay xuống, ôm nàng vào ngực, đặt nàng ngồi lên đùi mình.

“Đại thiếu gia?” A Cửu theo bản năng ôm lấy cổ đại thiếu gia, ngẩng đầu khó hiểu nhìn hấn.

Nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, tâm thần Kì Hành nhộn nhạo, cúi đầu ngậm lấy môi tiểu nha hoàn, nhẹ nhàng hôn. Trước kia y không hiểu tại sao Tử Đoan lại thích nữ nhân như vậy, giờ y đã hiểu tư vị ấy, muốn ngưng cũng không được.

“Ngoan, để ta hôn một chút, tối cho nàng ăn cá viên.” Kì Hành tiếp tục hôn nàng, thủ thủ dụ dỗ.

Cơ mà, dù nàng không để y hôn, tối vẫn có cá viên ăn mà? Nàng vừa định mở miệng nói chuyện, lại nghĩ: chẳng lẽ ý đại thiếu gia là, nếu mình không để hắn hôn, tối sẽ không có cá viên?

Tưởng tượng như vậy, A Cửu không dám động đây nữa, ngửa đầu kệ hắn hôn.

Vì cá viên, cứ để y hôn đi.

Vào khắc đó, cửa thư phòng đột ngột mở ra, Kì Hành nhíu mày, vừa định mắng người vừa phá vỡ chuyện tốt, lại nhìn thấy Kì lão gia tử đang ngạc nhiên đứng ngoài.

Kì lão gia tử đau lòng cháu mình bệnh nặng mới khỏi chưa lâu, đã ngày ngày đọc sách trong thư phòng, vì thế nên mang canh gà tới để bồi bổ thân mình, không ngờ mở cửa ra lại thấy hình ảnh hương diễm như vậy.

Kì Hành thấy thế, ôm chặt tiểu nha hoàn trong lòng, thầm nghĩ: không xong!

87. Phiên Ngoại 7

Trùng sinh meo meo meo

Chương 84(2): Phiên ngoại A Cửu bán manh

Đại thiếu gia bị lão gia mang đi, chỉ còn A Cửu ngồi một mình trong phòng bất an.

Lão gia thật hung dữ, so với đại thiếu gia còn hung dữ hơn, lúc lão gia nhìn thấy đại thiếu gia hôn nàng, sắc mặt đáng sợ cực kì.

Cũng không biết đại thiếu gia bây giờ ra sao rồi.....

Rất lâu mà vẫn không thấy đại thiếu gia trở về, A Cửu cực kì lo lắng. Từ lần trước thiếu gia mang nàng trở về, người đối với nàng tốt lắm, mỗi ngày không chỉ có các viên ăn, hơn nữa luôn cười tủm tỉm với nàng, cũng không hung dữ với nàng nữa.

Nàng thích đại thiếu gia dịu dàng như thế này.

A Cửu chạy ra khỏi thư phòng, tính đi tìm Kì Hành. Hạ nhân trong Trầm Vân Hiên đều biết, vừa rồi lão gia rất tức giận. Lão gia vẫn luôn yêu thương đại thiếu gia, tức giận nhiều như vậy thì đây là lần đầu tiên.

Thường Hiên không chịu nổi ánh mắt đáng thương của tiểu nha hoàn, đành chỉ hướng cho nàng đi.

Lúc A Cửu chạy đến trước cửa phòng, thấy bên ngoài có người đứng canh, nàng nghe được tiếng của đại thiếu gia, liền đẩy cửa đi vào. Nhưng hai hộ vệ đứng đó lại ngăn nàng, A Cửu nóng nảy, nàng biết mình không phải là đối thủ của hai thủ vệ đại cá này, đành nhìn họ với đôi mắt dăm lệ.

Hai thủ vệ nhận ra tiểu nha hoàn này, vừa nãy họ cũng nghe loáng thoáng, đại khái là đại thiếu gia trầm mê nữ sắc, không làm việc đàng hoàng, khiến lão gia tức giận..... tiểu nha hoàn này, chắc là “nữ sắc” mà đại thiếu gia say đắm.

Nghe thấy tiếng đại thiếu gia trong phòng, A Cửu nhin không nổi, thừa lúc hai thủ vệ không chú ý, vọt vào trong. Nhìn cảnh tượng bên trong, nàng trợn mắt — lão gia đang cầm roi đánh đại thiếu gia.

“Đi ra ngoài!” Kì Hành nghe thấy tiếng mở cửa, lập tức xoay đầu qua, thấy tiểu nha hoàn mờ mịt tiến vào thì quát nàng.

Đã lâu rồi đại thiếu gia không mắng nàng như vậy, tuy A Cửu sợ hãi, cũng theo bản năng lùi về sau vài bước, nhưng khi thấy vết roi trên lưng đại thiếu gia, nước mắt lại chảy ra, cắn môi lắc đầu.

Kì Hành biết tiểu nha hoàn này rất nghe lời, trong quá khứ chỉ cần giọng hắn hơi có chút dọa nàng là nàng đã nghe lời rồi.

“Tôi đứng lúc lăm, A Hành, hôm nay ta phải dạy con. Không phải ta không cho con chạm đến nữ nhân, chẳng qua lại làm loại chuyện này trong thư phòng thì quá mức hoang đường, nha hoàn này Kì phủ không giữ được.....” Tuy thương cháu mình, nhưng cái cần dạy thì vẫn phải dạy. Tiểu nha hoàn này vốn cho nó làm thông phòng, nó lại không muốn, chỉ để làm thô sử nha hoàn, giờ lại để cho ông nhìn thấy một màn này trong thư phòng.

— chắc chắn là do nha hoàn này quyến rũ rồi.

Kì Hành thấy tổ phụ đỉnh đầu tiểu nha hoàn của y đi, nhất thời bối rối, y biết bản thân lỗ mãng quá mức, nhưng vừa mới nếm thử mùi vị tình yêu, y không thể khắc chế mới có thể thân thiết với tiểu nha hoàn trong thư phòng.

A Cửu mặc kệ những lời Kì lão gia tử nói, chỉ nhìn chằm chằm vào sau lưng Kì Hành, hần mặc áo choàng màu đen, nhìn qua không rõ, nhưng mấy chỗ đậm màu kia, vừa nhìn là cảm thấy đau rồi.

Roi to như vậy, đánh lên người chắc chắn rất đau.

A Cửu đến bên Kì Hành, ngồi xổm đưa tay cẩn thận sờ lưng y, lập tức khóc nức lên: “Đại thiếu gia.....”

Tiểu nha hoàn khóc như lê hoa đài vũ, Kì Hành nhìn mà đau lòng, nhưng giờ nếu an ủi nàng, tổ phụ sẽ như lửa cháy thêm dầu, càng thêm tức giận. Y không biết nên mở miệng như nào, đã thấy sắc mặt tổ phụ tối sầm, giờ roi định đánh y.

Không đúng, lần này không phải đánh y.

Kì Hành nhanh chóng phản ứng lại, đưa tay ôm tiểu nha hoàn vào trong ngực, cúi đầu bao chặt nàng. “Chát” một tiếng, roi chạm vào lưng, Kì Hành đau không thở nổi, cúi đầu rên một tiếng, nhỏ giọng nói với tiểu nha hoàn trong ngực: “Ngoan, đừng nhúc nhích.”

Kì lão gia tử sững sốt trong chốc lát, nhưng thấy cháu mình mê muội vì tiểu nha hoàn này như thế, cảm thấy không thể để thế được, lạnh lùng nói: “A Hành, con buông nàng ra!”

“Tổ phụ, ta thực lòng thích A Cửu, xin người đừng làm tổn thương nàng.” Tiểu nha hoàn của y da thịt mềm mại, sao chịu được roi trong tay tổ phụ. Y cúi đầu nhìn tiểu nha hoàn trong ngực, hai mắt đầm lệ, nước mắt tuôn rơi, đau lòng xoa mắt nàng, dịu dàng nói: “Nghe lời ta, ra ngoài chờ, được không?”

“Đại thiếu gia, ta.....”

“Không nghe lời mai không cho nàng ăn cá viên nữa.”

A Cửu định nói “Không có cá viên cũng không sao”, nhưng nhìn cảnh này, nàng thật sự không giúp được gì. Hơn nữa, sau khi nàng tiến vào, lão gia càng lúc càng tức giận. A Cửu ngẫm nghĩ một chút, sau đó gạt đầu, lau nước mắt, thút thít nói: “Vâng, ta chờ chàng bên ngoài.”

“Ừ.” Kì Hành phẩy tay, mỉm cười nói: “Đi đi.”

Tiểu nha hoàn lưu luyến rời khỏi phòng, Kì Hành thở dài nhẹ nhõm. Y ngẩng đầu nhìn tổ phụ đang tức giận, nhíu mày nói: “Tổ phụ, việc hôm nay là lỗi của con. Người cũng nhìn thấy đó, tâm tư A Cửu đơn thuần, sẽ không “có ý dụ dỗ” giống như trong suy nghĩ của người. Từ nhỏ con đã không có cha mẹ, mọi chuyện đều nghe tổ phụ, chưa từng trái lời, nhưng bây giờ, con đã trưởng thành, biết mình muốn điều gì.”

“..... Tổ phụ, con đồng ý với người, ba năm sau sẽ khảo thí công danh, làm rạng rỡ tổ tông, người có thể để con giữ A Cửu ở lại không?”

Kì lão gia tử nhìn sắc mặt cháu mình, vừa mới khỏi bệnh, ông lại xuống tay nặng như thế, giờ sắc mặt nó tái nhợt, trên trán cũng toát một lớp mồ hôi mỏng. Bàn tay cầm roi siết chặt, ông rất thương đứa cháu này, giờ thấy nó khẩn thiết như vậy, cũng mềm lòng.

Tiểu nha hoàn kia cũng không giống đứa hay đi dụ dỗ, nhìn qua còn hơi ngốc nghếch, không chút tâm cơ nào cả, cô nương như vậy ở bên cạnh cháu trai mình cũng không sao. Vốn ban đầu ông đã định để cháu mình giữ làm nha hoàn thông phòng, chẳng qua ông bực mình chuyện hai đứa nàng làm loạn trong thư phòng thôi.

Giờ đánh cũng đã đánh, cháu trai lại khấn cầu như vậy, nếu ông còn cố ý đuổi tiểu nha hoàn đi, chỉ sợ đứa cháu này sẽ ghi hận trong lòng, dù sao đây cũng là cô nương đầu tiên hắn thích.

Kì lão gia tử âm thầm suy nghĩ, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Hôm nay coi như cho con một bài học, nếu con thích tiểu nha hoàn kia, thì thu làm thông phòng, nhưng còn làm ra mấy chuyện nhục nhã như hôm nay.....”

“Không bao giờ làm lại ạ.” Vừa nghe tổ phụ nói xong, Kì Hành vội nói: “Con nhất định sẽ đọc sách chăm chỉ, không phụ sự kì vọng của tổ phụ.”

Kì lão gia tử ném roi sang một bên, gật đầu.

“Nhưng mà.... tổ phụ, con sẽ không để A Cửu làm thông phòng.”

“Không thu nàng? Giờ con đã làm hỏng trong sạch của người ta, nàng không thể gả cho người khác. A Hành, tuy ta bực mình vì chuyện hôm nay, nhưng ta vẫn thích tiểu nha đầu kia, con không thể làm một người vô trách nhiệm như thế được.” Có thể thân thiết như thế ở thư phòng, tiểu nha hoàn kia lại hầu hạ nàng lâu như vậy, nàng cũng đang tuổi thanh niên huyết khí phương cương, bảo chưa làm gì nhau ai tin?

Kì Hành biết là tổ phụ hiểu lầm, chậm rãi nói: “Ý của cháu là, cháu muốn lấy A Cửu làm vợ.”

Kì lão gia tử nghe vậy, ngăn người: “Mày... mày nói cái gì?!”

.

A Cửu đợi bên ngoài thật lâu, nhưng hai vị thủ vệ đại ca đã đề cao cảnh giác, vừa thấy nàng lại gần là trừng mắt.

Nàng nhát gan, thấy hai người hung dữ như vậy, đành lùi lại. Nàng không nghe thấy tiếng gì trong phòng, chắc lão gia không đánh đại thiếu gia nữa.

Trong lòng cũng thoáng bình tĩnh lại, cuối cùng chờ lâu quá mỏi chân, nàng chui vào góc ngồi xỏm.

Lúc Kì Hành đi ra thì thấy tiểu nha hoàn của y đang ngơ ngác trong một góc – giống như một cây nấm nhỏ.

Kì Hành vươn tay, xoa đầu cây nấm, y vừa sờ, cái nấm nhỏ liền ngẩng đầu, đôi mắt to tròn long lanh nhìn y, một lúc mới hồi phục tinh thần, chu môi kêu một tiếng: “Đại thiếu gia!”

“Ừ.” Kì Hành gật đầu, đỡ tiểu nha hoàn dậy, không may đụng phải vết thương lúc nãy, y đau đớn kêu lên một tiếng.

A Cửu biết trên người đại thiếu gia có thương tích, vừa thấy y nhướng mày, lập tức cầm lấy tay y, nói: “Đại thiếu gia, người đừng động đây, ta đỡ người về.”

Khó có lúc thấy nàng quan tâm tới mình, Kì Hành khẽ cười, nghiêng đầu nhìn nha hoàn bên cạnh: “Ừ.”

Nàng dịu y, còn gì tốt hơn nữa.

Cảm giác được tiểu nha hoàn đau lòng vì mình thật hạnh phúc.

Kì lão gia tử đứng trước cửa sổ, nhìn hai bóng người một lớn một nhỏ đi nhau mà đi, thầm thở dài một hơi.

.

Trầm Vân Hiên

A Cửu nhìn vết thương trên lưng đại thiếu gia, trong lòng cảm thấy khó chịu, lúc còn mặc áo nàng đã cảm thấy rất đau, giờ cởi ra, nhìn từng vết roi đỏ tươi trên lưng, nàng không nhịn được mà khóc.

“Đại thiếu gia.... Có đau không?” A Cửu giơ tay, nhưng không dám sờ, sợ làm đau hắn.

Kì Hành dựa vào đầu giường, nhìn tiểu nha hoàn đang khóc sụt sùi, nhất thời rối loạn trong lòng, cầm tay nàng hôn lên một cái, cười nói: “Không đau, mau bôi thuốc cho ta đi.”

Vốn y muốn nói “Đau”, để tiểu nha hoàn đau lòng một chút, nhưng tiểu nha hoàn của y ngốc như vậy, nếu nghe thấy y kêu đau, chỉ sợ sẽ khóc lớn hơn nữa. Y còn chưa từng nhìn thấy tiểu nha hoàn nũng nịu như vậy, giờ thấy rồi, cũng không thấy phiền, chỉ muốn ôm nàng vào ngực an ủi thôi.

A Cửu không ngốc, vết roi này vừa nhìn đã đáng sợ như vậy, chắc chắn là rất đau, chắc đại thiếu gia không muốn nàng lo lắng nên mới nói không đau. Nàng sụt sịt một lúc, mở bình sứ ra, muốn bôi thuốc cho y, nhưng nhìn vết thương trên lưng, nàng không biết nên bôi từ đâu nữa.

Nhất định là rất đau, hơn nữa lúc lão gia muốn đánh nàng, đại thiếu gia đã ôm nàng vào ngực, cản cho nàng một roi.

Bây giờ, nàng cảm thấy đau lòng vì đại thiếu gia.

Kì Hành cảm thấy có chút kì quái, đang muốn quay đầu lại nhìn, ngay sau đó cảm thấy trên lưng ầm ập, ầm ụt..... cơ thể Kì Hành cứng đờ, kinh ngạc hỏi: “A Cửu?”

“Đại thiếu gia đừng nhúc nhích, A Cửu liếm cho người, sẽ không đau nữa.” A Cửu nhẹ nhàng dỗ dành.

Kì Hành nghe vậy, khuôn mặt tái nhợt khẽ cười, dịu dàng nói: “..... nha đầu ngốc.”

Thực ra, tiểu nha hoàn này vẫn rất thương y đó

~Kì đại thiếu gia âm thầm vui sướng, cảm giác sau lưng thật thoải mái, nhưng hình như tiểu nha hoàn vẫn đang khóc, từng giọt nước mắt rơi trên lưng y, chạm vào vết thương

“Đại thiếu gia, có thấy đỡ hơn chút nào không?”

Kì Hành: “..... có, tốt hơn nhiều.”

“Vậy để ta... liếm thêm vài cái nữa.”

Kì Hành: “....”

.

Mấy ngày nay, Kì Hành lấy cớ bị thương, kêu tiểu nha hoàn vào ngủ cùng giường để tiện chăm sóc ỉnh.

Tối nào đại thiếu gia cũng kêu đau, nàng càng sốt ruột, liếm cho y. Sau khi liếm xong thấy đại thiếu gia có vẻ tốt hơn, A Cửu cảm thấy, nếu mình liếm nhiều thêm một chút, đại thiếu gia sẽ không đau nữa, vì thế ngày nào nàng cũng liếm.

Từ nhỏ Kì Hành đã sống an nhàn sung sướng, Kì lão gia từ coi đứa cháu này là bảo bối, Kì Hành cũng rất ngoan, trách phạt nghiêm khắc như vậy cũng là lần đầu. Thân thể chăm sóc một tháng cũng tốt lên nhiều.

Nhưng đại thiếu gia vẫn cố tình giữ tiểu nha hoàn bên người, không cho nàng rời mình nửa bước, buổi tối không những phải ngủ cùng y, còn phải liếm giúp y.

A Cửu dù có ngốc, cũng biết đại thiếu gia đang giả vờ. Thuốc trong Kì phủ rất tốt, vết thương trên lưng đại thiếu gia cũng sắp lành rồi, buổi tối lúc nàng liếm giúp y, nhịn không được sờ sờ, cảm giác rất mịn.

Nhưng sao đại thiếu gia vẫn bắt nàng liếm chứ?

Tối hôm nay, A Cửu cởi áo choàng cho đại thiếu gia, đại thiếu gia hôn lên mặt nàng, ôm nàng lên giường. Nàng đã quen với những cử chỉ thân thiết của đại thiếu gia nên ngoan ngoãn nằm trong lòng y, im lặng đặt hai tay trước ngực y.

“Đại thiếu gia, hôm đó..... Không phải lão muốn đuổi ta đi sao?” Lời này nàng đã sớm muốn hỏi, nhưng ngại đến tận bây giờ.

Nhớ tới đêm đó, Kì Hành ôm chặt lấy tiểu nha hoàn trong lòng, cúi đầu cắn môi nàng, ôn nhu nói: “Ta đã thuyết phục được tổ phụ, để nàng vĩnh viễn bên cạnh ta, không bao giờ đuổi nàng đi.”

A Cửu vui vẻ cười híp mắt, dùng đầu cọ cọ trước ngực đại thiếu gia, hạnh phúc nói: “Đại thiếu gia thật tốt, về sau A Cửu sẽ nghe lời người.” Đại thiếu gia đối xử với nàng rất tốt, hơn nữa lúc đại thiếu gia bị bệnh, đều cần nàng liếm liếm, nếu một ngày không có nàng, chắc hẳn đại thiếu gia khó chịu lắm.

Chủ nhân có Oản Oản, mà đại thiếu gia chỉ có mình thôi.

A Cửu nhắm mắt, im lặng nghĩ, trong lòng thầm hạ quyết tâm: về sau sẽ hầu hạ đại thiếu gia thật tốt.

Kì Hành nhìn tiểu nha hoàn trong lòng mình, đưa tay ôm mặt nàng: “Đang nghĩ gì thế?”

A Cửu nhìn khuôn mặt đại thiếu gia ngày càng gần, vội nói: “Đại thiếu gia, người... người về sau vẫn đối tốt với ta như vậy chứ?”

Đúng là nha đầu ngốc. Kì Hành biết thái độ lúc đầu của mình có hơi kém, trong lòng tiểu nha hoàn vẫn sợ hãi. Nhưng giờ y đã hiểu lòng mình, đối xử tốt với nàng như vậy, không nỡ mắng nàng.

Kì Hành nắm tay A Cửu, hôn lên miệng nàng một cái, nói: “Yên tâm, về sau ta sẽ đối với nàng ngày càng tốt, không bắt nạt nàng, cũng không mắng nàng, còn nữa.... mỗi ngày đều cho nàng ăn cá viên.”

A Cửu cười ngây ngô: “Meo, đại thiếu gia thật tốt.” Nhưng vừa mở miệng, nàng liền hối hận, đại thiếu gia không thích tiếng kêu của nàng.....

Thấy tiểu nha hoàn bịt miệng, Kì Hành kéo tay nàng xuống, nói: “Nàng thích thì kêu cho đã đi.”

A Cửu trợn mắt, có chút không chắc chắn, do dự hỏi: “Không phải đại thiếu gia.. người.... người không thích sao?” Lần trước nàng kêu, đại thiếu gia liền mắng nàng, nên nàng cũng không dám kêu nữa.

Kì Hành hôn nhẹ lên mặt nàng, dịu dàng đến rối tinh rối mù: “Ta thích. Nhưng nàng chỉ được kêu trước mặt ta, không được kêu cho người khác nghe, hiểu không?”

Hóa ra là vậy à.

Giống như Oản Oản đã từng nói với chủ nhân, chỉ để cho người thân nhất thấy.

A Cửu vui vẻ “meo meo meo” vài tiếng, cọ cọ vào ngực y. Kì Hành cực kì hưởng thụ ôm chặt thân mình mềm mại trong lòng.

“Đại thiếu gia, vậy tại sao.... tại sao lại đuổi Tố Chi tỷ tỷ?”

Nói đến Tố Chi, Kì Hành khựng lại một chút, lần trước Tử Đoan xin y A Cửu, hấn cự tuyệt, nhưng dù sao cũng là bằng hữu tốt nhiều năm, y liền đem nha hoàn kia sang Thương phủ. Mà nha hoàn kia cũng nguyện ý, dù nói thế nào thì Tử Đoan cũng là thanh niên tài俊 của thành Định Châu.

“Vì.... Ta chỉ muốn mình nàng hầu hạ ta.” Y xoa đầu tiểu nha hoàn, ra vẻ không hề hờn giận nói: “Chẳng lẽ nàng thích để cô nương khác chăm sóc ta, giúp ta ngủ sao?”

Nàng không muốn. Đây là suy nghĩ đầu tiên trong lòng A Cửu, hai tay ôm chặt lấy vai Kì Hành, lắc đầu liên tục, gắt gỏng: “Meo.... không muốn.”

Kì Hành mỉm cười, thầm than, cuối cùng tiểu nha hoàn kia mới thấy luyện tiếc chính mình.

Hắn là y càng phải thêm chăm chỉ, sớm đem địa vị của mình trong lòng nàng vượt qua được cá viên.

“Chờ ta đỗ Trạng Nguyên, sẽ cưới nàng làm đương kim phu nhân của Trạng Nguyên, được không?” Tố phụ đã đáp ứng với y, nếu y có thể đứng đầu trong kì thi sắp tới, sẽ để y cưới tiểu nha hoàn.

Nào ngờ tiểu nha hoàn trong lòng lại lắc đầu, quệt môi, rầu rĩ nói: “Không cần đâu, A Cửu không cần làm phu nhân Trạng Nguyên, A Cửu phải làm thần tiên cơ.” Thần tiên rất lợi hại đó, nếu nàng biến thành tiên, sẽ bảo vệ được thiếu gia, không để lão gia đánh nàng, mà tùy lúc cũng có thể tiến cung gặp chủ nhân.

Kì Hành không biết trong đầu tiểu nha hoàn đang nghĩ gì nữa, bật cười, giờ có ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, tâm thần y nhộn nhạo, có chút kì không nổi, cúi đầu hôn lên mặt nàng, hô hấp dần dập nói: “A Cửu, muốn làm thần tiên không? Giờ chúng ta làm thần tiên nhé?”

Thấy đại thiếu gia hôn nàng không ngừng, A Cửu ngậm chặt môi, cúi xuống cắn cổ y một ngụm, tức giận nói: “Đại thiếu gia gạt người, người đâu có muốn làm thần tiên với ta.”

Kì Hành: “.....”

A Cửu: “Ngài đây là đang phát tình, muốn giao phối cùng ta!”

Kì Hành: “.....”

Thật ra thì tiểu nha hoàn nhà y, cũng không ngốc lắm.

—— cùng lắm thì về sau vẫn còn nhiều thời gian làm thần tiên mà.

[Phiên ngoại về A Cửu – Hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-meo-meo-meo>